

Giới thiệu Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc

Truyện Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc nói về nàng là nữ nhi riêng của phủ Thượng Thư, mười bảy năm dưỡng bệnh trong thâm sơn, chỉ vì báo thù mà trở về!

Trước nàng bị khi dễ là thứ xuất nữ cô nhi, sau nàng là tuyệt thế y thuật thánh thủ đệ nhất Chủ mẫu khắp nơi rắp tâm hãm hại gây khó dễ cho người, nàng lấy nhu thắng cương. Phi tần hậu cung ác độc muốn đưa nàng vào chỗ chết, nàng cậy vào được Thái hậu che chở. Hoàng tử quý đệ lấy nàng làm quân cờ, nàng mượn sức quyền quý đùa giỡn tâm cơ.

Tính toán tỉ mỉ, thận trọng, trong tranh giành quyền lực nàng làm sao để tự bảo vệ cho mình? Gia quốc thiên hạ, chuyện tình của mỹ nhân, làm sao nàng có thể yêu say đắm quần quýt si mê không dứt được người ra!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phòng hình phạt hủy dung, chủ mẫu ác độc

Chương mở đầu:

Editor: Quỳnh

Dương Châu tháng ba, diễn tấu nhạc khí đàn sáo bên sông Tần Hoài bên tai không dứt, ở cuối sông, có một phủ viện nhà giàu đang có chiêng trống náo nhiệt.

Đó là phủ Giang nam của Lý gia, hôm nay là ngày nữ nhi nhà hần tròn tuổi (một tuổi), bây giờ hần đã năm mươi tuổi, trước kia ngoại trừ thê tử kết tóc bên ngoài không có những thê thiếp nào khác. Vốn dĩ không có con là điều hối tiếc nhất cả đời, chẳng biết tại sao tự nhiên năm trước hần lại có thêm một tiểu thiếp, mấy tháng sau liền sinh hạ nữ nhi.

Đương nhiên Lý lão ra rất vui mừng vì có nữ nhi, chẳng thế mà, từ sáng sớm tiệc cơ động đã bắt đầu được dọn lên, trăm dặm lân cận cũng có thể nhặt được tiền mừng của hần rơi ra!

Ban đêm, một ngọn đèn nê ông lửa chiếu sáng cả con sông ngọc bích, âm thanh ăn uống linh đình chưa chấm dứt, xa xa còn có thể ngửi thấy mùi rượu Lê Hoa Xuân, cả tòa thành Dương Châu cũng bị nhiễm không khí vui vẻ này, trên sông ngọc bích thuyền qua qua lại lại, oanh ca ngâm nhẹ, mi hoặc mê loạn trong đêm, mơ hồ có gọn sóng di động!

Lúc phồn hoa cuối cùng tan mất, khi hương rượu kia trở nên nhạt, ngọn đèn dầu nhỏ mờ ám, không khí vui mừng của Lý gia cũng ngủ theo cả tòa thành thị lắng đọng lại.

Trang trí đổi mới hoàn toàn lại đình viện xinh đẹp đất tiền, năm chén nhỏ lấy vàng làm đế, lấy ngọc làm đồ trang trí, đèn cầu phúc to lớn sáng loáng đứng ở giữa sân, vợ chồng Lý lão gia ôm lấy tiểu thư Lý gia tiễn bước nhóm khách cuối cùng, chuẩn bị đi nghỉ.

Vậy mà, bọn họ còn chưa bước kịp vào phòng khách trong sân liền lâm vào bóng tối.

Đột nhiên xuất hiện biến cố làm cho mọi người lập tức sửng sốt, bọn họ nhân còn chưa kịp kêu lên tiếng, hàn quang chột lóe, huyết sắc (máu) bắn tung tóe, mọi thứ đến quá nhanh!

Hắc y nhân đến không có lý do gì rõ ràng, giờ tay chém xuống, sạch sẽ lưu loát hoàn thành một cuộc sát phạt trong đêm, chiến đao bọn họ mang theo chỉ hứng thú với đêm tối, giống như đến từ Cửu U Minh vực, chỉ thu nhặt hồn phách thể nhân (người trần).

“Hồi bẩm thống lĩnh, không giữ lại một ai.”

Thống lĩnh Hắc ý nhân bị kêu xoay người, ánh mắt như điện, một cái chớp mắt tiếp theo liền sai bước đi tới hồ nước trong sân, hồ nước cũng không có nước, trong chính viện là tự bảo tự tài, giờ phút này, nó lại dùng để cứu mạng.

Thống lĩnh kia cúi người chụp vào trong hồ nước, trong tay xuất hiện một chiếc tã, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết như ngọc bên dưới, đây là tiểu thư Lý gia.

“Thống lĩnh, giao cho thuộc hạ đi!”

Thống lĩnh Hắc ý nhân không lên tiếng, một đứa con nít một tuổi ở trong tay hần, hần chỉ cần buông lỏng tay, mọi thứ sẽ kết thúc.

“A a.....”

Tiếng bi bô nhu mềm bỗng xuất hiện ở trong bóng đêm yên tĩnh, ở nơi sát khí nồng đậm cùng máu tanh trước mặt như vậy, nét mặt tiểu hải tử này cười tươi như hoa, hàn quang trong con ngươi chột lóe, cho nên chưa đựng sát khí thâm trầm!

Đêm trắng đặc biệt nặng nề, nhìn thấy tiểu thư Lý gia nở nụ cười như vậy tâm thống lĩnh Hắc y nhân chột run mạnh, “ba” một tiếng, thống lĩnh Hắc y nhân mặt không chút thay đổi vỗ một chương vào giữa lưng tiểu hải tử, tiểu sinh mệnh mới vừa một tuổi, cứ như vậy biến mất. ㄟDiễn

“Đốt nơi này, mau rời đi!”

Ra lệnh một tiếng, những người khác ở khắp nơi nhanh chóng biến mất, ngay sau đó ngọn lửa lớn nhỏ nhanh chóng bao phủ khắp nơi lớn nhỏ trong nhà, ngọn lửa nuốt vào nhà ra, gió lạnh thổi qua, chỉ một giây lát, cả sông ngọc bích đều bị nhiễm ánh lửa đỏ rực này.

Một năm kia, chuyện vui nhà Lý lão gia thay đổi thành tang sự, đại hỏa (hỏa hoạn) đốt suốt một đêm

Một năm kia, nước sông ngọc bích vô cớ biến thành huyết sắc, giống như trong điện đang tế một trăm hai mươi ba sinh linh.

Một năm kia, ở kinh thành trong nhà Đô Ủy kỵ binh dừng mảnh mới vừa được thăng chức quan có thêm một vị Nhị tiểu thư, vị Nhị tiểu thư này vừa sinh ra đã mắc đủ chứng bệnh, chưa đầy tháng liền bị đưa đi đến thần y Ngọc Linh môn trên Ngọc Tuyết Sơn để điều dưỡng, một lần đi, chính là mười bảy năm!

Chương 1: Phòng hình phạt hủy dung, chủ mẫu ác độc

Editor: Quỳnh

Trong bóng tối mùi nấm mốc xen lẫn với mùi máu tươi nhân nhật ngập tràn trong không khí, trên cây cột đen tối, đang buộc chặt một cô gái mặc áo tơ trắng.

Không biết qua bao lâu, lông mi nàng kia giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

Mượn một chút ánh sáng ở cửa sổ mái nhà, đôi mắt cực tốt của nàng, thật lâu mới nhìn rõ cách bố trí trong căn phòng này, roi mang máu, xích sắt rỉ sắt, cây trúc đâm máu...

Đây hẳn là phòng hình phạt!

Sở Vân cả người đứng mỗi nhừ, gió lạnh tháng ba xuyên qua cửa sổ mà vào, xem lẫn một chút lạnh lẽo, mà con ngươi của nàng còn lạnh hơn cả gió! Ý cười khóe miệng, chứa lạnh! Chứa ác! Chứa hận!

Bốn phía quá vắng vẻ, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Đạp, đạp, đạp --- -----

Mỗi một âm thanh đều như giẫm nát trái tim của nàng.

“Rắc rắc” một tiếng, cửa sắt phòng tối bị mở ra trong nháy mắt, Sở Vân híp mắt nhìn bóng người xuất hiện ở cửa, cách xa như vậy nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt oán độc kia, không khỏi cười lạnh một tiếng, đúng là tới thật nhanh!

Tiếng bước chân nặng nề dừng lại ở giữa cửa phòng tối một chút, ánh mắt thâm độc của Cố Tú Cẩm nhìn chăm chăm vào Sở Vân đang bị trói ở trên cây cột.

Đột nhiên, tàn nhẫn cười một tiếng, nàng bước từng bước một đi vào, đưa ra bàn tay ngọc, không chút lưu tình bóp lấy cằm của Sở Vân.

“Ngẩng đầu lên!” Giọng nói bén nhọn.

Vân Khinh bị buộc ngẩng đầu, hai mắt sắc sảo của nàng híp lại, nữ nhân trước mắt ánh mắt ngoan lệ (tàn nhẫn), hận không thể đem bầm thây nàng thành trăm đoạn, quả nhiên, năm đó là nàng!

Nàng dịu dàng cười một tiếng, lộ ra quý dị: “Mười bảy năm trước, hân ôm ngươi trở về, nói là cốt nhục của hân ở ngoài, hân đã đáp ứng ta, không nạp tiểu thiếp, chỉ đối tốt với một mình ta, nhưng lại dám ở bên ngoài có nghiệt chủng như ngươi!”

Móng tay đập thật sâu vào da thịt Vân Khinh, chỉ một lát sau liền có máu chảy ra, Cố Tú Cẩm làm như không thấy, đứng thẳng nhìn chăm chăm vào mặt Vân Khinh. ㄟDiễn

“Quả nhiên bộ dạng lớn lên rất quyến rũ! Chỉ sợ là nương của tiện nhân ngươi cũng có bộ dạng này, ta muốn gặp nàng biết bao, chỉ đáng tiếc, ta hỏi hân thể nào hân cũng không chịu nói cho ta biết, hân nói nàng đã chết, chết thì sao! Chết ta cũng quật phần mộ của nàng lên, ai kêu nàng quyến rũ nam nhân của người khác như vậy, dê tiện!”

Nghe nói như vậy, Vân Khinh không khỏi cắn chặt hàm răng, nắm chặt tay bị chói vào sau cột, trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

“Nhìn khuôn mặt nhỏ bé này một chút lớn lên nhất định sẽ làm cho rất nhiều người yêu nha, cũng có thể đi câu đầu phu quân của người khác! Đau không?” Cổ Tú Cầm hơi buông nằng ra, nhưng mà một cái chót mắt tiếp theo móng tay lại đâm sâu hơn vào gò má nàng: “Biết đau mới tốt! Bây giờ ta sẽ hủy đi gương mặt này của ngươi, xem ngươi còn có thể giống như nương của ngươi đi câu loạn người ở khắp nơi nữa hay không!”

Lông mày nàng nhíu lại: “Mười bảy năm trước ta muốn độc chết ngươi, ngươi biết không? Ta hạ độc xong lại thấy hối hận, lúc đó ngươi không hiểu cái gì, cứ chết như vậy chẳng phải là rất đáng tiếc sao, thật may là, hần không để cho ngươi chết, cuối cùng còn đưa ngươi đến Ngọc Tuyết sơn!”

Một giọt máu tươi từ trên mặt Vân Kinh chảy xuống, nàng cắn chặt môi dưới, hai tròng mắt khép hờ, bởi vì đau đớn màu sắc đôi môi từ từ trở nên xanh trắng.

Nhìn thấy bộ dạng gian nan của Vân Kinh, hình như Cổ Tú Cầm càng vui vẻ hơn, móng tay hướng về phía trước vùi lấp trên da thịt Vân Kinh hơi, chỗ kia có thể loáng thoáng thấy được huyết nhục (máu thịt), nàng giòn giã cười một tiếng: “Đừng khóc, đừng khóc, nếu bây giờ ngươi khóc, sau này sẽ phải sống qua ngày như thế nào?”

“Nếu đã trở lại, phải chịu con thịnh nộ của ta một chút, cho đến khi ta hả giận mới thôi.” Cổ Tú Cầm buông Vân Kinh ra, chán ghét lấy khăn tay ra lau khô vết máu trên tay.

“Ngươi nhớ, hôm nay ta sẽ giữ ngươi lại, nhưng mà, ngươi không phải Nhị tiểu thư trong phủ, mặc dù vĩnh viễn Thượng Thư phủ không có Nhị tiểu thư, nhưng có thể có nhiều hạ nhân, ngươi đừng mơ tưởng có thể bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, ta muốn ngươi làm trâu làm ngựa cả đời để chuộc lỗi cho người nương tiện nhân của ngươi.”

Sở Vân Kinh ngẩng khuôn mặt đầy vết máu lên, trong mắt nàng mờ mờ nở nụ cười: “Mười bảy năm trước phụ thân đã thừa nhận thân phận của ta, ngươi đối với ta như vậy hần sẽ không đồng ý.”

Ba! Ba!

Cổ Tú Cầm tát hai cái liên tục làm cho mặt của Sở Vân Kinh lệch sang một bên: “Nếu ngươi dám ở trước mặt ta gọi hần hai chữ kia, ta sẽ lại đánh ngươi, ngươi gọi một lần ta đánh một lần, để xem mùi vị của hai chữ kia tốt, hay mùi vị bị đánh tốt.”

Khóe miệng Sở Vân Kinh lại thêm một vết máu mới, nàng chỉ lạnh giọng cười một tiếng, không khỏi mang theo chút tàn nhẫn.

Ánh mắt của nàng làm cho người ta cảm thấy âm u sợ hãi, Cổ Tú Cầm chống lại ánh mắt trong nháy mắt đó của nàng, kim lòng không được lùi về đằng sau mấy bước!

Cổ Tú Cầm liếc mắt nhìn nụ cười của Sở Vân Kinh, không khỏi tức giận, hàm răng khê cắn, thanh âm có chút bén nhọn nói: “Ngươi gọi hần là phụ thân sao? Nhưng mà mười bảy năm qua hần cho ngươi bạc cho ngươi vật, nhưng có từng đến nhìn ngươi một cái chưa? Ngươi nói hần không đồng ý ta đối với ngươi như vậy, vậy chúng ta liền chờ xem, chẳng qua ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi còn ở lại Thượng Thư phủ một ngày, ngươi một ngày cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Ánh mắt Vân Kinh chợt lóe lên, như có nghi ngờ, vào cái đêm đầy máu mười bảy năm trước kia, Sở Thiên Tề mang theo người giết hết một trăm hai mươi nhân khẩu nhà nàng, chỉ hạ thủ lưu tình đối với duy nhất mình nàng, một chương kia cũng cố làm ra vẻ huyền bí.

Rồi sau đó, hần mang theo nàng trở về Thịnh Kinh, chỉ đáng tiếc, Cổ Tú Cầm nhất quyết không chịu buông tha, nhất định muốn hạ độc độc chết nàng, mặc dù lúc nàng thoi thóp Sở Thiên Tề để nàng đi Ngọc Tuyết sơn, nhưng cũng để nàng ở lại nơi đó.

Sở Vân Kinh chau mày, tại sao hần giết tộc nhân của ta, rồi lại cứu một mình ta? Mười bảy năm qua chẳng quan tâm tới, có phải hần cũng giống như độc phụ trước mặt này hay không?

Cổ Tú Cầm hừ một tiếng: “Buổi chiều đầu tiên đến Thượng Thư phủ, ngươi liền ở lại đây một đêm đi, so với chỗ ngươi ở sau này, cũng coi như là tốt, tốt nhất là nên quý trọng đi.”

Nói xong lời này, Cổ Tú Cầm xoay người đi ra cửa, Sở Vân Kinh chỉ nghe thấy nàng nói với người ngoài canh cửa: “Canh chừng cho tốt, ngày mai người trong nhà sẽ là nô tài thấp nhất trong phủ!”

Cái đầu cúi thấp của Sở Vân Kinh cuối cùng cũng ngẩng lên, nàng đưa đầu lưỡi nuốt trọn về máu trên môi vào trong miệng, sau đó khóe miệng hé ra một nụ cười lạnh lùng, cho rằng sẽ phải chịu mười tám loại hình cụ trong phòng một lần, không nghĩ đến lại kết thúc như vậy!

Nàng, Sở Vân Kinh, đã loại (con riêng) của Đại Thần Binh Bộ Thượng Thư Sở Thiên Tề, bởi vì từ nhỏ "thể chất không tốt" bị đưa đến Ngọc Tuyết Sơn điều dưỡng, khổ sở bên ngoài mười bảy năm, không ngờ vừa mới trở về đã bị nô tài đánh bất tỉnh đưa vào hình phòng!

Còn nha đầu Sở Ảnh nàng mang theo về, hiện tại không rõ sống chết.

Sở Vân Kinh ti mi thương thức vị ngai ngái từ đầu lưỡi, muốn để ta làm hạ nhân phải không, vậy thì hãy chờ xem, một ngày nào đó, nợ máu phải trả bằng máu, những người kia muốn đưa nàng vào chỗ chết, những người kia muốn ngăn cản nàng báo thù, một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Chương 2: thích khách đột kích, xả thân cứu phụ

Lúc sáng sớm tỉnh mơ Sở Văn Khinh một thân y phục màu lam quý gối trước viện chủ mẫu, hạ nhân qua lại không khỏi liếc mắt một cái, từng đợt tiếng nghị luận vang lên, một tiếng so với một tiếng còn khó nghe hơn.

“Đây chính là nữ tư sinh (con riêng) của lão gia ở bên ngoài? Nghe nói hôm qua mới đến nhận thân.”

“Có phải con của lão gia hay không cũng rất khó nói, bất luận là nàng có phải thật hay không, rơi vào trong tay phu nhân nhất định là nàng không có đồ tốt để ăn.”

“Giữa ban ngày, người nào ở chỗ này nói năng huyền thuyên thế!”

Viện chủ mẫu mở ra, Cố Tú Cầm một thân y phục màu tím đậm lông lầy được một nha hoàn đỡ, hàng ngàn phong thái bước ra, người vừa mới nói kia, chính là đại nha hoàn Tú nhi bên cạnh Cố Tú Cầm.

“Thỉnh an phu nhân!”

Cố Tú Cầm mắt nhìn thẳng, tùy ý nói muốn hạ nhân tản đi: “Tất cả nghe cho kỹ!”

Bọn hạ nhân cúi đầu lên tiếng trả lời, cực kỳ cung kính nghe Cố Tú Cầm nói tiếp.

“Người này, từ nay về sau sẽ là nha hoàn thấp nhất trong phủ, tất cả chủ tử hạ nhân đều có thể sao bảo, nếu để cho ta nhìn thấy nàng nhân rồi một khắc nào, trường hợp bạc tháng này, chắc hẳn các ngươi... cũng không muốn!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh đang quỳ dưới đất không dậy nổi, chỉ chớp mắt một cái, trong ánh mắt liền trở nên chán ghét, trên mặt người này huyết nhục (máu thịt) mơ hồ, thoát nhin thật đáng sợ, thật sự là cảm thấy có cái gì đó khó chịu.

“Vâng, phu nhân!”

Nghe tiếng đáp lại ngay ngắn, Cố Tú Cầm hài lòng gật đầu một cái, miễn cưỡng nói: “Tối nay lão gia sẽ về đến nhà, buổi tối chuẩn bị nghênh đón!”

An bài xong, nàng đặc ý vênh vác đi qua bên cạnh Văn Khinh, một khắc kia khi viện chủ mẫu đóng lại, bọn hạ nhân liếc mắt nhìn nhau, không biết nên hay không nên đến gần.

“Việc đầu tiên của ngày hôm nay, trước tiên đem khoảng đất ở trước cửa viện của phu nhân lau cho sạch sẽ đi, lúc nào khăn rơi xuống đất không dính bụi, ngươi có thể ăn cơm!” Nói chuyện chính là người hôm qua đã đánh nàng ngất xỉu quản gia nội viện Chu Phúc, hẳn cười nham hiểm, đôi mắt mang theo một tia độc ác.

“Người tới, chuẩn bị nước!”

Trước cửa viện của Cố Tú Cầm là một khối gạch màu xám, cho dù Sở Văn Khinh lau ba ngày ba đêm cũng lau không xong, nhưng mà lúc này nàng lại gật đầu đồng ý một cái.

Mặt trời lên cao, khi Đại tiểu thư Thượng Thư phủ Sở Tương Nguyên mang theo nha hoàn xuất hiện ở cửa viện chủ mẫu, Sở Văn Khinh đang quỳ trên mặt đất chuyên tâm lau bụi khắp nơi.

Nàng giương mắt nhìn lên, Sở Tương Nguyên mặc một bộ cẩm y màu trắng, ống tay áo và viền váy đều dùng ngân tuyến thêu hoa nhài, lúc này đang dùng tư thái cao ngạo thanh quý nhìn nàng.

“Tiên tỷ lớn mặt, nhìn thấy Đại tiểu thư còn không thỉnh an!”

Trụ nhĩ đá một cước vào bả vai Sở Văn Khinh, nàng đáp một tiếng rồi ngã xuống đất, nước bắn bắn tung tóe lên mặt nàng, Trụ nhĩ đặc ý cười lạnh một tiếng.

Chỉ là Sở Tương Nguyên hơi mất kiên nhẫn nhăn mặt nhàu mày, bước nhỏ đi vào cửa viện chủ mẫu.

Sở Văn Khinh chậm chạp chống đỡ thân thể đứng lên, ánh mắt yên lặng kinh người!

Mặt trời ngả về tây, trên trán Sở Văn Khinh bắt đầu đổ mồ hôi, trong bụng nàng trống trơn, hơn nữa tối hôm qua bị lạnh, lúc này trong người có thể nói là nóng lạnh đan xen, dần dần, nàng cảm thấy cả người bủn rủn, lại có chút không chống đỡ nổi.

Ngay tại lúc nàng mơ hồ muốn ngã xuống bên cạnh bỗng có thêm một người đến: “Mau ăn đi!”

Vân Khanh ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt tròn trịa nhỏ nhắn thoáng qua mắt nàng một cái, một khắc sau liền cước bộ vội vã rời đi, đặt ở trong tay nàng là một cái bánh bao hơi đen, nàng nhìn xung quanh, thấy bốn phía vắng lặng cũng không để ý nước ăn trên tay mình ngồi dậy mở miệng to nuốt xuống.

Một cái bánh bao vào bụng, rốt cuộc cũng có sức lực, nàng đang đợi, chờ người phụ thân này công nhận, chỉ có như vậy, nàng mới có thể thoát khỏi cuộc sống bị nô dịch!

Khi ánh nắng chiều đầy trời, rốt cuộc Sở Vân Khanh cũng nghe được âm thanh huyền ảo, khi âm thanh kia càng ngày càng gần, nàng lau khô hai tay, lặng lẽ chờ người kia đến.

Một bóng dáng màu đen càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, rốt cuộc nàng cũng thấy rõ, người kia là phụ thân của nàng, thù nhân, cũng là ân nhân.

Nếu như nàng nhớ rất sâu và cao, vậy mà, Sở Thiên Tề mắt nhìn thẳng đi qua bên cạnh người của nàng.

Nàng thậm chí còn nghe được Cố Tú Cầm nói: “Lão gia, nha đầu kia.....”, mà hắn còn nói “Người nhìn là được rồi” lời như vậy.

Một cổ lạnh lẽo đâm thẳng vào tim nàng, ánh mắt Sở Vân Khanh trầm xuống, lặng lẽ xoay người tiếp tục lau sàn nhà, một lần lại một lần, cọ đến khi tay chảy máu vẫn không cảm thấy đau.

Đêm lạnh như nước, mọi người trong phủ dường như đã quên mất sự tồn tại của một nha hoàn thấp kém như nàng, dần dần, ánh trăng ngả về tây, khi một ngọn đèn dập tắt, Sở Vân Khanh hơi mất sức đứng lên, ánh mắt nàng sáng như đuốc nhìn chăm chăm cửa viện chủ mẫu, sắc mặt thâm trầm.

Chợt, một ánh lửa đâm rách sự yên tĩnh ban đêm!

“Bất thích khách! Bất thích khách! Người đâu!”

Sở Vân Khanh chau mày, một khắc sau của viện chủ mẫu mở rộng ra, nam nhân chàng vạm vỡ mới trở về quần áo chỉnh tề sai bước ra cửa, chạy thẳng đến chỗ sáng nhất, tim Sở Vân Khanh sáng lên, y phục màu đen giống buổi chiều, rõ ràng là người này đang chờ thời khắc này!

Theo bản năng, Vân Khanh cũng dời bước đi về nơi có ánh lửa sáng nhất, đang lúc mọi người bao vây trong đó, mấy tên hắc y nhân đang cầm kiếm giằng co với gia đình trong phủ, trong lúc tình cảnh giằng co căng thẳng này, không ai để ý đến sự tồn tại của Vân Khanh.

Hắc y nhân tổng cộng có bốn người, trong đó ba người đem một người vây ở giữa, ý muốn bảo hộ rõ ràng.

Ánh mắt Sở Thiên Tề như điện nhìn mấy người trong vòng, quát to một tiếng: “Bản tên!”

Thở hổn hển mấy tiếng, mưa tên ầm ầm bắn về phía hắc y nhân, nhanh như chớp, lúc này một người ở giữa chợt xoay người, kiên quyết bay về phía Sở Thiên Tề ở vòng ngoài, một chiêu kia thật rõ ràng là muốn đoạt mệnh (tính mạng).

Mưa tên mãnh liệt, dường như Sở Thiên Tề không nghĩ tới tình huống này, đang tính toán muốn lách mình lại bị một cỗ lực mạnh từ phía sau lưng đẩy hẳn ra!

“Phụ thân, cẩn thận!”

Hắc y nhân phát hiện Sở Vân Khanh liều mình đẩy hẳn lệch ra khỏi thanh kiếm, lúc xoay người xuống đất liền ôm lấy Sở Vân Khanh bay ra xa mấy trượng, lại muốn lấy nàng làm vật thế chấp.

Bọn gia đình còn muốn đuổi theo hắc y nhân, nhưng bị Sở Thiên Tề ngăn lại, hắn nheo mắt nhìn khuôn mặt bị thương của Sở Vân Khanh, trong ánh mắt mang theo do dự!

"Người là nữ nhi của hắn?"

Thanh âm rét lạnh của hắc y nhân, đột nhiên đặt thanh kiếm vào cổ nàng, Vân Khanh quay đầu lại nhìn, ánh mắt lãnh tuyệt của hắn, trên bả vai bị một mũi tên ngắn cắm thật sâu.

"Chỉ là hắn sẽ không thừa nhận nữ nhi này thôi!"

Sở Thiên Tề càng ngày càng do dự, Sở Vân Khanh không nhìn những thứ ánh sáng của đầu tiên đang ngấm về phía nàng kia.

Nàng cúi đầu nói: "Ta cũng chỉ là nữ tư sinh (con riêng) của hắn, một nha đầu làm việc nặng trong phủ, đối với hắn không có một chút uy hiếp nào, chờ một lát nữa gặp hắn sẽ bắn chết ta và người, trên mũi tên có tẩm độc, ta thấy người nên đi nhanh một chút thì tốt hơn!"

Hắc y nhân dừng lại, hướng về phía Sở Thiên Tề lạnh giọng nói: "Người muốn ta và nàng cùng chết sao?"

Chương 3: Đêm tối sát phạt, điều kiện của nàng

Giờ tay chém xuống, máu đỏ tươi văng tung tóe, một thân áo tơ trắng đã thành huyết sắc, ánh mắt tàn nhẫn, phút chốc chui thủ trong tay trở thành vũ khí giết người lợi hại nhất, không có lấy một chiêu thức, chỉ có trực tiếp đoạt mệnh, mỗi một đao đều thấy máu, mỗi một đao đều muốn mệnh (sinh mệnh)!

Thân ảnh một đen một trắng ở giữa ánh đao chớp động, một, hai, ba, khi tên ám vệ cuối cùng của Thượng Thư phủ ngằm đầu theo bị Sở Vân Kinh cắt đứt cổ họng, kiếm của Tiêu Triệt một lần nữa đặt trên cổ nàng.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Thân thủ nhanh nhẹn, chiêu thức tàn nhẫn, kinh công tuyệt đỉnh, công nương như vậy là nữ tư sinh của Sở Thiên Tề?

Sở Vân Kinh xoay người lại, người trước mặt một thân hắc y, một bên cũng đã bị nhuộm thành màu huyết sắc, vậy mà lúc nói chuyện hay xuất kiếm không có nửa phần dao động, từng chiêu từng thức sạch sẽ gọn gàng không có nửa điểm tỳ vết nào, ánh mắt của hắn rất đẹp, lúc này lại giống như ngày hàn băng của tháng chạp, lạnh lẽo làm cho người ta run rẩy sinh ra sợ!

"Tiểu nữ Sở Vân Kinh, nữ tư sinh của Thượng Thư phủ, mười bảy năm trước bị đưa đi, vừa mới trở về đã bị cách chức làm nô, ngươi cũng thấy đấy, y phục ta mặc trên người, chính là y phục của hạ nhân thấp nhất trong Thượng Thư phủ!"

Tiêu Triệu cau mày: "Nếu như vậy tại sao lại phải giết bọn họ?"

Sở Vân Kinh nhìn ám vệ của Thượng Thư phủ ở dưới đất: "Ngươi dùng ta làm vật thế chấp, ta không giết bọn họ, bọn họ gặp cũng sẽ giết ta, mạng của ta tự nhiên sẽ quý hơn so với bọn họ!"

Cuối cùng Tiêu Triệt hạ kiếm xuống, hắn thông suốt xoay người, "Ngươi đi đi."

Sở Vân Kinh cười một tiếng, "Trước khi đi ta muốn nói cho ngươi biết, trên người ngươi là Thất Tinh tiễn đặc hữu của Thượng Thư phủ, đầu tiên có bảy cái gai, không lấy ra sẽ mất mạng, hơn nữa trên đầu mũi tên kia có độc, vô sắc vô vị vô hình vô dạng, trong hai canh giờ có thể làm nội lực của ngươi tiêu tan hết, gân cốt đứt đoạn, trở thành một phế nhân, từ giờ cho tới lúc đó, ngươi còn nửa canh giờ."

Nói xong, Sở Vân Kinh trừng mắt thật sâu một cái, "Được rồi, cáo từ!"

Tiêu Triệt tuyệt đối không nguyện ý tiếp xúc nhiều với người xa lạ, mà giờ phút này tình trạng của hắn quả thật không được lạc quan cho lắm, mà công nương ở sau lưng hắn, chỉ nói mấy câu đã làm sáng tỏ độc trên mũi tên này, lạt mềm buộc chặt, thật là thủ đoạn!

"Ngươi có điều kiện gì!"

Vân Kinh quay người lại, ánh mắt giao hoạt sắc bén, nàng nói, "Hai."

"Thứ nhất, thân phận của ngươi."

Sống lưng Tiêu Triệt khẽ nhúc nhích, tựa hồ như hắn đang đè nén tức giận vì bị người khác uy hiếp, hồi lâu, hắn xoay người lại, kéo khăn đen trên mặt xuống, "Tiêu Triệt!"

Tiêu Triệt!

Họ Tiêu chính là quốc tính (họ của hoàng gia), đương kim Hoàng Đế Tiêu Chiến có lục tử (sáu người con trai), trong đó có một người được phong Vương từ lúc thiếu niên, công trạng hiển hách, lời đồn đại của ngoại giới là một thân thủ đoạn sắc bén, âm ngoan vô tình, vì kiến công lập nghiệp mà không từ bất kì thủ đoạn nào, cho dù lập nhiều công lao, Hoàng đế Tiêu Chiến cũng không cho hắn giữ một binh lính nào!

Mặt của hắn rất tinh xảo, lông mày, cùng ánh mắt vô cùng xinh đẹp kia ở chung một chỗ, giống như mê hoặc lòng người, có thể vượt xa bản năng cuộc sống.

Vậy mà không người nào dám đến gần, bởi vì sát khí trên người hắn quá nặng, đó là đoạt lấy vô số sinh linh mới có đủ sát khí để hủy thiên diệt địa, lúc này hắn giống như lời đồn đại, lạnh lùng nghiêm nghị vô tình, giống như thần linh đến từ địa ngục Cửu U, một đôi mắt yêu đã mang theo quý quyết cùng lạnh lẽo.

"Thì ra là Duệ Vương điện hạ, thật là thất kính." Trong lòng Sở Vân Kinh chấn động mạnh, trong đầu nàng đã tính toán xong, nàng thu lại sát khí phúc thân làm lễ, lại thêm nhiều hơn mấy phần dịu dàng.

Tiêu Triệt bất vì sở động (không có động tĩnh), ánh mắt cường thế nhìn chằm chằm vào nữ tử trầm tĩnh như thường ở trước mặt, "Thứ hai."

Khỏe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, nàng bước từng bước đến gần, nghiêng người lên, gần như là nàng dán vào ngực Tiêu Triệt nói một câu.

"Không biết Vương gia có nguyện ý đáp ứng?"

Sở Vân Kinh lùi về phía sau, ý cười ung dung bên trong làm cho hắn không thể cự tuyệt.

Lạnh lẽo ùn ùn kéo đến, Tiêu Triệt trầm mặc nửa khắc, ánh của hắn do dự nhìn Sở Vân Kinh, trong ánh mắt lại có chút tán thưởng, "Chỉ mong Sở cô nương không hối hận!"

Sở Vân Kinh cười trong chốc lát, trong mắt sáng rực, cho dù trên mặt nàng mang theo vết thương xấu xí, cũng không làm mất đi dung mạo xinh đẹp của nàng lúc này.

"Coi y phục."

Lời vừa nói ra này, làm một chút tán thưởng vừa mới có trong mắt Tiêu Triệt chợt tiêu tan, Sở Vân Kinh không thể làm gì khác hơn là nói: "Ta không thể đợi người hồi báo, người của Thượng Thư phủ rất nhanh sẽ đuổi đến, thương thế của Vương gia không thể bị trễ nải."

Dưới sự che chở của ba người khác, Tiêu Triệt mang theo Sở Vân Kinh chạy ra khỏi Thượng Thư phủ, một đường bị đuổi đến căn nhà ở ngoại ô, lúc này Vân Kinh tìm một góc, dùng chủy thủ trong tay xé y phục trên vai Tiêu Triệt ra, mặc dù nàng đã chuẩn bị tốt, lúc nhìn thấy vết thương sâu đến tận xương ánh mắt không khỏi ngơ ngác nhìn Tiêu Triệt.

Mặc dù Tiêu Triệt không biết nữ nhân này sẽ dùng một cây chủy thủ giải độc vết thương cho hắn như thế nào, nhưng hắn gặp qua sự tàn nhẫn quyết liệt của nàng, chỉ hơi kinh ngạc, nữ tử như vậy, giờ phút này đã lấy được tín nhiệm (tin tưởng) của hắn.

Áo Tiêu Triệt cởi đến bên hông, Sở Vân Kinh cúi người, tiến đúng vào chỗ đầu tiên cắt ngang bốn phía, gần như là tróc xương bóc thịt lấy ra bảy cái đầu gai, sắc mặt Sở Vân Kinh ngưng trọng (cứng lại), hạ thủ nhanh chóng chính xác, đau đớn thế nào làm sao nàng không biết, Tiêu Triệt không nói tiếng nào, chỉ dựa vào cách tường nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi hắn cảm thấy trên đầu vai có chút ấm áp, hắn quay đầu lại, Sở Vân Kinh đang hút máu độc ở trên vai hắn!

"Đừng động!"

Sở Vân Kinh đề hắn lại, khạc một ngụm máu đen ra, cho đến khi thấy máu dần đỏ tươi trở lại mới ngừng, Tiêu Triệt nghĩ chỉ đến đây thôi, lại thấy Sở Vân Kinh nâng tay trái lên, dùng chủy thủ của một đao, chỉ thấy trên cánh tay trắng như ngọc kia có thêm một vết thương.

Nàng giờ cánh tay mang máu của mình lên, "Giải độc!"

Tiêu Triệt không động, chỉ yên tĩnh nhìn nữ tử trước mặt, trong mắt hắn dường như có một tia rung động, nhưng khi nhìn lại giống sương lạnh đầy trời.

Môi mỏng của hắn dặt lên cánh tay của nàng, nhẹ nhàng hút, tư vị ngai ngái tan trong miệng của hắn, huyết dịch của nữ tử này giống như có linh tính chạy đến kinh mạch quanh thân hắn, dịu dàng quyến rũ, thâm thấu sinh ra vui mừng, rồi huyết dịch từ bốn phương tám hướng tràn vào nơi đó của hắn, hóa thành từng nhịp tim, làm cho hắn không thể chống đỡ nổi!

"Xin Vương gia đi trước!"

Làm xong mọi thứ, lúc này Tiêu Triệt đã cảm nhận thấy nguy hiểm, hắn liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh, "Ba ngày sau, người của ta sẽ tự đến Thượng Thư phủ!" Ngay sau đó khẽ động một cái bóng dáng liền biến mất trong bóng tối.

Sở Vân Kinh xoay người đứng lại, trong đêm tại nơi rộng lớn đó, có một cổ hơi thở đang tiến đến gần nàng, trong mắt nàng chợt sáng lên, giờ chủy thủ không chút lưu tình đâm xuống bả vai mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quanh co khúc khuỷu, tổ mẫu nhận thân

"Phu nhân!"

Nắng sớm mới lên, Tú nhi vẽ mặt hoảng hốt chạy vào phòng Cố Tú Cầm, muốn nói lại thôi.

Cố Tú Cầm đang trang điểm, từ trong gương nhướn mày nhìn: “Hô to gọi nhỏ cái gì?”

Tú nhi cúi đầu, “Là Sở Vân Kinh!”

Cố Tú Cầm đang kẻ lông mi nghe vậy ngừng tay lại, “Tiện nhân đó gây chuyện gì?”

“Không phải không phải, phu nhân, chuyện ở trong phủ tối hôm qua người cũng biết, nghe nói lúc thích khách hành thích lão gia Sở Vân Kinh đã đỡ một kiếm thay lão gia, sau đó còn bị bắt đi, sáng sớm hôm nay nàng được lão gia từ bên ngoài ôm trở về! Đi thẳng đến Tĩnh Tâm Trai!”

Ba một tiếng, bút bị vỗ mạnh lên bàn, Cố Tú Cầm nắm chặt hai tay, “Tiện nhân!”

Tĩnh Tâm Trai chính là thư phòng trong phủ, người bình thường căn bản không thể đến gần, Sở Thiên Tề ngoại trừ ở đó xử lý công vụ, đôi lúc cũng sẽ nghỉ ngơi ở nơi này.

Vậy mà lại vào Tĩnh Tâm Trai! Đây rõ ràng là muốn thừa nhận thân phận của nàng mà!

Đột nhiên Cố Tú Cầm đứng dậy, thanh âm thâm trầm làm cho người ta rợn cả tóc gáy, “Lão gia đâu.”

“Lão gia phân phó người coi chừng Tĩnh Tâm Trai, lúc này đã vào cung rồi!”

Sở Thiên Tề mới áp tải quân nhu từ biên thành trở về, dĩ nhiên là muốn vào cung phụng mệnh.

Cố Tú Cầm hừ lạnh một tiếng, “Một nô tài bị thương, đáng giá như thế sao?”

Tú nhi hiểu rõ cười một tiếng, “Phu nhân, kính mời,”

Cửa Tĩnh Tâm Trai đóng chặt, thủ vệ thấy Cố Tú Cầm được nha hoàn đỡ liền đi đến trước thi lễ.

“Mở cửa, phu nhân muốn đi vào.”

Hai người thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, “Phu nhân, trước khi đi lão gia đã phân phó, trước khi ngài trở về không thể cho bất cứ ai vào.”

Ba một tiếng, Tú nhi xuất thủ cực nhanh, bạt tai một người trong đó, “Khốn kiếp! Lời này lão gia nói với hạ nhân, ngay cả phu nhân mà người cũng dám cãi, ta thấy xem ra hồng muốn ở lại Thượng Thư phủ rồi!”

Cố Tú Cầm lười biếng nhìn móng tay mình, thản nhiên nói một câu: “Mở cửa.”

Hai người thủ vệ từ sớm đã có chút dằn dặt, lúc này mở cửa luôn miệng nói phu nhân thứ tội.

Viện cỏ xưa yên tĩnh, quả nhiên không có một bóng người.

Đẩy cửa vào nhà, Cố Tú Cầm quẹo trái không chút do dự, một gian phòng ngủ nhỏ xuất hiện trước mặt, một người đang nằm ngay ngắn trên giường.

Hai nha đầu thấy Cố Tú Cầm tới không khỏi giật mình, đồng thời thi lễ.

“Thỉnh an phu nhân.”

Sở Vân Kinh đang dựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, nàng không cần suy nghĩ cũng biết về mặt bây giờ của Cố Tú Cầm, lúc nhìn lại, quả nhiên, nữ nhân này chưa bao giờ che giấu cảm hận đối với mình!

“Lớn mật, thấy phu nhân còn không chịu hành lễ!”

Sở Vân Kinh ho khan một tiếng: “Phu nhân hữu lễ, Vân Kinh có thương tích trong người, xin Phu nhân bao dung.”

Cố Tú Cầm cười lạnh một tiếng, chậm rãi đến gần: “Thế nào, cho là bị thương, lão gia sẽ nhận người sao?”

Sở Vân Kinh cười nhạt không nói.

Bộ dạng như vậy lại kích thích Cố Tú Cầm, chợt nàng chỉ ngón tay về phía Sở Vân Kinh: “Người đâu, kéo ác nô trong nết không có chủ tử còn dám leo lên giường chủ tử xuống cho ta!”

Ra lệnh một tiếng, trừ Tú nhi bên trong nhà ở ngoài lại không có ai phản ứng.

Chẳng những Sở Vân Kinh cứu Thượng Thư đại nhân, còn được Thượng Thư đại nhân ôm vào Tĩnh Tâm Trai, được chủ tử nhà mình coi trọng như vậy, thử hỏi, vào giờ phút này có mấy người dám đứng về phía đối lập với nàng?

Cố Tú Cầm giận quá hóa cười: “Tất cả muốn làm phản phải không!”

Bọn hạ nhân co rúm lại, Cố Tú Cầm then quá hóa giận: “Tú nhi đi gọi gia đình tới, người nào đem nữ tử này lôi ra loạn côn đánh chết bọn phu nhân sẽ thưởng cho hần năm trăm lượng bạc!”

“Ai dám dẫm thương tôn nữ (cháu gái) của ta!”

Cố Tú Cầm vừa dứt lời, khi trong mắt mọi người ở đây vì năm trăm lượng bạc mà dao động, một tiếng trách mắng đầy khí thế chợt vang lên.

Sở Vân Kinh giương mắt nhìn, một vị phụ thân tóc trắng xóa sắc mặt nghiêm chỉnh tái nhợt đứng ở cửa, nàng một thân y phục màu đậm, bước chân hơi loạng choạng, vậy mà đôi mắt vẫn khỏe mạnh sắc bén, bọn hạ nhân cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Được một mama đỡ, nàng đi về phía Sở Vân Kinh, ánh mắt thương tiếc mang theo yêu thương, là một lão già đối mặt với thân nhân của mình mới có ánh mắt như vậy, Sở Vân Kinh đứng dậy đi xuống giường, thái độ không khỏi kính cẩn.

Mà một khắc khi mọi người nhìn thấy người tới, đều cúi đầu thật thấp: “Lão phu nhân.”

Chỉ riêng có Cố Tú Cầm, nàng có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn, sau khi biết rõ mục đích đến của lão phu nhân trong lòng không khỏi cảm thấy căm hận, nàng lùi về phía sau mấy bước nhường đường, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Sở Vân Kinh, không cam lòng, oán hận!

"Nha đầu, ngươi cũng biết tai và mắt của ta không tốt, hôm nay ta mới biết ngươi trở về, ngươi chịu khổ rồi."

Lão phu nhân ngồi ở mép giường, hai tay thô ráp kéo Sở Vân Kinh đến bên cạnh nói chuyện, ở nơi này trong mắt Sở Vân Kinh không còn một chút sắc bén nào, nàng cười một tiếng, ngồi xổm xuống nắm ở đầu gối nàng: "Vân Kinh có tội, không biết mình còn có một vị tổ mẫu, nếu biết, đã sớm đi thỉnh an."

Mạc thị thấy nàng nghe lời yêu thương trong mắt không có lời nào có thể miêu tả được, nàng nhẹ nhàng trả lời: "Từ nhỏ ngươi đã bị cha ngươi đưa đi, cái này không thể trách ngươi, tội nghiệp ngươi một mình ở bên ngoài mười bảy năm."

Trong mắt Sở Vân Kinh hiện lên một chút đau buồn, lại miễn cưỡng cười: "Vân Kinh tuyệt không khổ, chẳng qua là không thể làm bạn ở dưới gối với tổ mẫu, là lỗi của Vân Kinh."

"Tốt, tốt, tốt!" Mạc thị nói liên tục ba chữ tốt, ánh mắt nàng nghiêm nghị nhìn mọi người trong nhà: "Kể từ hôm nay, Vân Kinh chính là Nhị tiểu thư của Thượng Thư phủ, ta Mạc Hương Lan nhận tôn nữ này, từ nay về sau, nàng chính là chủ tử của các ngươi, nếu các ngươi không muốn nhận thức, cứ nói với lão bà ta một tiếng! Nếu trong mắt người nào không có chủ tử, lão bà tử ta không thể làm gì khác hơn là ra mặt dạy dỗ nó tai một chút!"

“Nghe rõ chưa?”

“Cần tuân phân phó của Lão phu nhân!”

Nghe mọi người đồng loạt đáp, Mạc thị hài lòng vỗ vỗ tay Sở Vân Kinh.

Lúc này mama đứng ở bên cạnh Mạc thị quỳ gối trước mặt Sở Vân Kinh: “Lão nô bái kiến Nhị tiểu thư!”

Hạ nhân bên trong nhà thấy vậy cũng bắt chước học theo, lập tức quỳ xuống vãn an, Tú nhi lại đứng, lúc này giống như hạc giữa bầy gà đứng bên cạnh Cố Tú Cầm, vừa bị ánh mắt Mạc thị nhìn, tự nhiên cũng quỳ xuống.

Sắc mặt Cố Tú Cầm tái xanh, nàng chỉ tiếc rên sát không thành thép liếc mắt nhìn Tú nhi, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi, Tú nhi nhìn thấy vậy, vội vàng đập đầu một cái đứng dậy đuổi theo chủ tử nhà mình đi ra ngoài.

Mạc thị coi nhưng không nhìn thấy, nàng vỗ vỗ tay Vân Kinh, ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc): “Tổ mẫu già rồi, không quản được nhiều như vậy, từ nay về sau phải nhờ vào ngươi.”

Đương nhiên trong lòng Sở Vân Kinh rất cảm kích, trong suy nghĩ của nàng, nếu như hôm qua nàng kia không làm cho Sở Thiên Tề thay đổi thái độ với nàng, nàng sẽ không cần phải bí quá hóa liều đi trêu chọc tới cái vị Duệ Vương điện hạ lãnh khốc ngoan lệ (tàn nhẫn) kia.

Vậy mà, Cố Tú Cầm lại có chút kiêng kỵ Tổ mẫu, thật là chỉ muốn coi ta là tôn nữ của nàng sao, Vân Kinh không nghĩ nhiều, chỉ cần có thể đặt chân vào Thượng Thư phủ, là nàng có rất nhiều cơ hội: “Đa tạ Tổ mẫu, đương nhiên Vân Kinh sẽ tự bảo vệ bản thân, hiếu thuận với Tổ mẫu.”

“Tốt.” Đường như Mạc thị hơi mệt, có chút thờ ơ, nàng quay về phía mama bên cạnh nói: “An bài chỗ ở cho Vân Kinh xong, lại chọn ra mấy nha hoàn lành lợi, từ nay về sau, chuyện của nàng ngươi để ý một chút.”

“Vâng.” Mama kia đứng dậy hướng về phía Vân Kinh thi lễ: “Nhị tiểu thư, lão nô là Huệ Bình, sau này ngài cứ việc phân phó.”

Cố Tú Cầm cước bộ rất nhanh, Tú nhi một đường chạy theo cũng đã trở về, mới vừa vào đến cửa viện chủ mẫu nghênh tiếp nàng là một cái tát!

“Đồ khôn khiếp, ai cho phép ngươi không biết xấu hổ đập đầu! Bọn phu nhân dạy ngươi thế nào! Bây giờ chó dữ nuôi cũng biết khinh chủ rồi sao?”

Tú nhi bị một cái tát kia làm nổ đom đóm mắt, chỉ khóc nói: “Phu nhân mình giám, nếu không phải là lão tổ mẫu, Tú nhi nhất định sẽ không để ý đến sao chổi đó!”

Cổ Tú Cầm càng nghĩ càng giận, giọng căm hận nói: “Lão bất tử (lão già) chết tiệt, chuyên môn ra ngoài phá hư chuyện tốt của ta!”

Tú nhi quỳ trên mặt đất run run nói: “Phu nhân bớt giận, lão phu nhân lên tiếng, kết cục chuyện này đã được định, còn nhiều thời gian, bây giờ ngài là trưởng bối, ngài là vãn bối, hướng hồ còn là thứ xuất, tất nhiên phải nghe theo chủ mẫu là ngài, phu nhân còn lo không có cơ hội diệt trừ ngài sao, nếu như phu nhân tức giận, nô tỳ đã có biện pháp giúp cho phu nhân hả giận!”

Cổ Tú Cầm vốn là tức giận Tú nhi, lúc này lại hỏi: “Cách gì?”

“Phu nhân còn nhớ rõ” con mắt Tú nhi khẽ động, ánh sáng chợt hiện ra: “Cùng trở về với Sở Văn Khinh còn có nha đầu gọi là Sơ Ảnh?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thánh Thủ Hoành Vân, khai chấn Kinh Thành

Duyệt Vương phủ, Giang Sơn lâu

“Vương gia, có người tới đưa tin.”

Tiêu Triệt một thân trung y màu trắng, trên mặt mũi yêu dã tinh xảo có chút nhọt nhọt, hai mắt khép hờ, bình yên như thần linh trên chín tầng mây, vậy mà vừa mờ mắt, một chút rét lạnh kia lại không phải là thứ thần tiên nên có, ánh mắt hàm chứa sắc bén của hắn quét qua chữ viết trên phong thư, sắc mặt hơi đen lại.

“Người đưa tin đâu?”

“Đã đi rồi, nhưng nếu Vương gia muốn gặp, Từ Mặc lập tức đuổi theo.”

Tiêu Triệt phát tay: “Không cần, phân phó xuống dưới, không cần chuẩn bị sính lễ.”

Từ Mặc kinh ngạc, Tiêu Triệt từ biên thành trở về liền bị thương, chuyện đầu tiên khi trở về phủ là phân phó hạ nhân đi chuẩn bị sính lễ, hắn là cận vệ của Tiêu Triệt, cũng không biết Vương gia nhà hắn vừa ý với cô nương nhà nào, lại càng không biết khi nào thì Vương gia nhà hắn có suy nghĩ muốn nạp thê, nhưng bây giờ chỉ vì một phong thư, lại không muốn cưới người Vương phi này rồi?!

“Vương gia, ngài đối ý không muốn cưới cũng thật nhanh ! Là nữ tử nhà nào lại làm cho ngài và chúng ta mệt nhọc như vậy?” Vừa nghe nói phải chuẩn bị sính lễ, cả Vương phủ đều chấn động, quân gia Đức thúc mờ khổ phủ (nhà kho của phủ), đem đồ Hoàng thượng ban cho, Thái hậu ban thưởng, ngoại sứ tiến cống từng cái bày ra ngoài, tất cả các thứ quan trọng, lựa chọn sử dụng tất cả...

Hình như hắn nghĩ đến cái gì đó, hàn băng trong mắt chốc mắt liền biến mất: “Nàng, nàng răng nhọn móng sắc, tính toán tỉ mỉ, ngay cả ta cũng e ngại mấy phần, các người vất vả cũng phải.”

Từ Mặc biết thế là đủ rồi.

Răng nhọn móng sắc!

Tính toán tỉ mỉ!

Ngay cả Vương gia cũng phải e ngại mấy phần?

Nàng kia là nhân vật phương nào!

Đang lúc lòng hiếu kỳ của Từ Mặc tăng lên, có người tiến vào.

Lão già một thân áo bào màu trắng sải bước tiến vào phòng, trên mặt hàm chứa hưng phấn: “Vương gia!”

Từ Mặc cau mày: “Quý y tiến bối, Vương gia đang dưỡng thương, ngài nhỏ giọng một chút.”

Râu bạc trắng của lão già bay bay, hết sức phấn khởi, nào thềm để ý đến lời của Từ Mặc, lập tức ngồi trên giường của Tiêu Triệt: “Vương gia à Vương gia, rốt cuộc ta đã nghiên cứu ra độc này, nếu lão hủ đoán không nhầm, nhất định là xuất xứ từ Tây Lương Ngũ độc giáo, hóa công thực cốt tẩn!”

“Vô sắc vô vị, vô hình vô dạng, người trúng độc hai canh giờ sau sẽ mất hết công lực, gân mạch đứt đoạn, giải được cần phối hợp chín chín tám mươi một linh dược, lại thêm người có công lực thâm hậu lấy nội lực tương xứng mới có thể giải độc!”

Tiêu Triệt thân nhiên nghe xong, trong đầu thoáng qua vết máu trên tay Sở Vân Khinh: “Loại độc này ngươi có thể giải không?”

Vừa nói ra lời này, thái độ cao hứng của Quý y chợt biến mất: “Khụ khụ, lại nói khắp thiên hạ chỉ có ba người có thể giải được độc này!”

“Một là giáo chủ Ngũ độc giáo, nghe nói bây giờ người này đã hơn một trăm tuổi, đại nạn gần kề; còn có một người là thánh y Ngọc Linh Từ của Ngọc Tuyết sơn, người này mười năm chưa xuất hiện trên giang hồ, chỉ sợ là muốn quy ẩn; còn có một người là Thánh Thủ Hoành Vân năm năm trước mới xuất hiện, nghe đồn là một nữ tử trẻ tuổi, nhưng mà ta không tin, trẻ tuổi như thế làm sao lại lợi hại vậy được?! Truyền thuyết Ngũ độc giáo còn có một loại kỳ thuốc là cái lão hoàn đồng, có lẽ người nọ...”

Ánh mắt Tiêu Triệt dần dần thâm trầm, quý y trước mắt trên giang hồ rất có tiếng, hẳn nghiên cứu một ngày một đêm mới biết độc này vậy mà người kia chỉ cần liếc mắt qua một cái là biết, Sở Vân Khinh? Hoành Vân?

“Nhị tiểu thư, kể tiếp chúng ta đi nơi nào?”

Nhược nhi điều khiển xe hơi, chính là thiếu nữ mặt tròn kín đáo đưa cho nàng bánh bao ngày đó, trên đời này khó khăn nhất là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chẳng qua nàng chỉ là một tiểu nha đầu ở phòng giặt y phục, bởi vì một cái bánh bao, Sở Vân Khinh quyết định tin tưởng nàng, mà nàng làm việc cũng rất tốt, không nên biết quyết không hỏi nhiều.

Điều kiện thứ hai của nàng hôm đó là Duệ Vương đến cầu thân, nàng bây giờ nàng là Nhị tiểu thư Thượng Thư phủ, tuy rằng phụ thân không biết, mẹ kế gây khó khăn, thân phận thứ nữ, nhưng đối với nàng mà nói, thế là đủ rồi.

“Đường cái phía Tây.”

Xe ngựa chạy vào trong dòng người, Sở Vân Khinh cố ý để xe ngựa đi chuyển loanh quanh, mới ngừng lại ở trước một y quán mới khai trương được ba ngày, Sở Vân Khinh mang theo khắc che mặt xuống xe, đã thấy một lão giả đứng chờ ở trước cửa.

“Cô nương muốn xem bệnh?”

“Đúng vậy.”

Bên trong y quán vương vấn mùi thuốc bắc nhân nhát, bố trí cũng hết sức đơn giản tao nhã, chẳng qua là ở đây không có người ở chẩn bệnh, mà hôm nay Sở Vân Khinh tới, là vì muốn biến nơi này thành y quán lớn nhất kinh thành!

Lão giả đưa bọn họ tới một gian phòng, Sở Vân Khinh phát tay để Nhược nhi lui ra, trên mặt hơi vui mừng: “Phúc bá, không nghĩ mới có hai ba ngày đã khai trương y quán, xem ra ban đầu ta để người ở lại bên ngoài là đúng.”

Phúc bá thái độ kính cẩn nói: “Chủ tử phân phó lão nô cũng chỉ làm hết sức, chủ tử hài lòng là tốt rồi.”

“Ừ, từ ngày mai liền treo lên bảng hiệu ở bên ngoài y quán, Thánh Thủ Hoành Vân ở chỗ này khai chẩn (chẩn bệnh), một khắc một trăm bạc, một thuốc một nghìn vàng! Nghi nan tạp chứng (bệnh phức tạp), bị thương trúng độc, ai đến cũng không cự tuyệt, chẳng qua là, mỗi ngày chỉ nhận mười bệnh nhân!”

Phúc bá hiểu ý: “Chủ tử, hiện tại ngài khai chẩn, liệu có thuận tiện?”

Sở Vân Khinh gật đầu một cái: “Ta và Sơ Ảnh ở trong phủ gặp một chút chuyện, nha đầu này gọi là Nhược nhi, trước mắt có thể tin được, nếu không làm sao lại ta để nàng tới nói cho người biết, người an bài người khác nhận chẩn, tiền theo như bình thường là được rồi.”

Như vậy nửa khắc đồng hồ Sở Vân Khinh đã phân phó xong, hai người ngồi xe ngựa trở về phủ, lúc này Vân Khinh đã là Nhị tiểu thư trong phủ, bọn hạ nhân hẳn là sợ lời của Mạc Hương Lan nên rất cung kính lễ độ, vậy mà vừa mới vào nội viện, đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Sắc mặt Sở Vân Khinh đại biến, bước nhanh về phía cửa viện chủ mẫu, từ sớm đã có khá nhiều người vây xem ở cửa viện, nàng đẩy đám người ra hai bên đi thẳng về phía trước, thấy hai gia đình đang vùng vằng loạn cơn, mà cơn kia hạ xuống, người dưới đã thoi thóp một hơi!

“Dừng tay!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Côn hạ cứu người, sơ hiển phong mang

(Cứu người dưới côn, thể hiện tài năng)

“Dừng tay!”

Một tiếng quát chói tai, hai người cầm côn cả kinh, vừa thấy Sở Vân Kinh mang theo khắc che mặt, liền lập tức do dự đem gậy để xuống.

“Bốn phu nhân bảo các người ngừng sao?”

Chợt, Cố Tú Cầm âm trầm mở miệng, hai gia đình nghe vậy liền giờ cây gậy lên thật cao, mắt thấy sẽ rơi vào trên lưng Sơ Ảnh.

Lúc này Sơ Ảnh ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có, mái tóc lộn xộn, che vết thương ở trên mặt, một đôi mắt cầu cứu nhìn Sở Vân Kinh, giống như tiểu thú trước khi từ vong sẽ thấp giọng nức nở.

Trong tình huống này, Sở Vân Kinh ba bước cũng làm hai bước nhào tới trên người Sơ Ảnh, chỉ nghe một tiếng, hai cây côn kia liền rơi vào trên người Sở Vân Kinh.

“Nhị tiểu thư.”

Nhược nhi kinh hãi thét lên một tiếng, vội vàng nhào tới, lúc này hai gia đình kia cũng không dám đánh tiếp.

Sở Vân Kinh không để ý đau đớn trên lưng, cùng Nhược nhi đỡ Sơ Ảnh dậy: “Sơ Ảnh? Người làm sao vậy?”

Sở Vân Kinh thương tiếc đem tóc nàng đẩy ra hai bên, hốc mắt Sơ Ảnh tím bầm, khóe miệng còn mang theo vết máu, không biết bị hành hạ bao lâu.

Ngày đó sau khi nàng và Sơ Ảnh tách ra liền chẳng biết đi đâu, ngày hôm qua, nàng còn cầu xin Huệ mama nhất định phải tìm được Sơ Ảnh, ai ngờ mới chỉ một đêm, nàng lại có bộ dạng như vậy.

“Tiểu thư.”

Sơ Ảnh không nói được một câu, Sở Vân Kinh quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Cố Tú Cầm đang ngồi uống trà trong viện chủ mẫu: “Xin hỏi phu nhân, Sơ Ảnh đã phạm lỗi gì, phu nhân ngài lại phạt nàng như vậy?”

Cố Tú Cầm không nói một lời, Tú nhi đứng ra nói: “Trong mắt nha đầu này không có chủ tử, phu nhân mới trừng phạt để cảnh cáo nàng.”

Sở Vân Kinh chậm chậm đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn lên người Tú nhi: “Ta đang thỉnh giáo phu nhân, một nha hoàn như người cũng muốn chen miệng vào, có phải trong mắt cũng không có chủ tử hay không, muốn loạn côn đánh chết sao!”

Ánh mắt của nàng giống như mang theo lôi đình chi nộ (nổi trận lôi đình), thâm trầm sắc bén, nhìn Tú nhi kinh hồn bạt vía.

“Nhị tiểu thư nói rất có lý, Tú nhi, lui ra.” Cố Tú Cầm thả ly trà trong tay xuống, vui vẻ hứng thú: “Ta lại Nhị tiểu thư biết lễ nghi như thế, đã như vậy, nhất định là Nhị tiểu thư có thể nghĩ đến bốn phu nhân khổ tâm dạy dỗ hạ nhân cho người.”

“Vừa mới nói đánh bao nhiêu côn?” Cố Tú Cầm nhìn hai gia đình kia, đột nhiên vỗ tay một cái: “A, nhớ rồi, một trăm côn có phải hay không, còn thiếu bao nhiêu tiếp tục đánh!”

“Khoan đã.” Sở Vân Kinh vung tay lên: “Chỉ sợ là phu nhân đã quên mất, Sơ Ảnh vốn là tỳ nữ của ta, nếu nàng phạm lỗi gì, cũng nên để ta tới dạy, phu nhân quản lý mọi việc trong phủ đã hết sức vất vả rồi, Vân Kinh tuyệt không dám làm phiền phu nhân vì chuyện nhỏ nhặt này mà hao tâm tổn trí.”

Cố Tú Cầm ha hả cười một tiếng: “Đây vốn là chuyện của bốn phu nhân, tại sao lại nói là làm phiền? Nhị tiểu thư, từ nhỏ người đã lớn lên ở sơn dã, không có người dạy dỗ, người có thể không biết quy củ, nhưng nha hoàn của người cũng không thể không biết quy củ, nếu không mọi người sẽ nói Thượng Thư phủ chúng ta không biết nuôi dạy, người nói, có đúng hay không?”

Sở Vân Kinh khép mi buông mắt, thu hết sát khí vào trong đó: “Sơ Ảnh vào phủ mới có hai ngày, phu nhân như vậy không khỏi gây khó dễ cho hạ nhân, nếu như thêm một trăm gậy, khó tránh khỏi người khác cảm thấy phu nhân ngài không thương hạ nhân, hưởng hồ thân thể của Sơ Ảnh còn yếu, nếu như đến lúc đó bị đánh chết, trên đầu phu nhân liền không tránh khỏi mang tội danh sát nhân, mặc dù Vân Kinh không tin vào truyền thuyết ma quỷ chờ lấy mạng, nhưng vì suy nghĩ cho phu nhân, kính xin phu nhân hạ thủ lưu tình.”

Sắc mặt Cố Tú Cầm thay đổi mấy lần, lúc nói đến ma quỷ chờ lấy mạng kia về mặt càng thêm kinh sợ, nhưng nhìn Sở Vân Kinh cúi đầu ở trước mặt nàng, nàng chỉ cười nham hiểm một tiếng: “Nói nhiều như vậy là không muốn nha đầu này của người chịu tội, nhưng mà không có quy củ không được, nếu bốn phu nhân đã mở miệng nói đánh, vậy nhất định phải đánh!”

“Tiếp tục đánh cho ta!”

Sở Vân Kinh nắm chặt hai tay, nhìn bộ dạng Cố Tú Cầm nếu không đánh chết Sơ Ảnh thì không thể hạ giận được, hiển nhiên gây kia lại muốn đánh xuống, chợt thấy bóng dáng của Sở Vân Kinh khẽ động, không biết hai tay nàng biến hóa như thế nào, chỉ thoáng một cái ở khuỷu tay của hai người gia

đỉnh kia, tay hai người gia đình kia liền đau nhức, ném cây gậy trong tay lẫn lộn dưới đất.

Biến cố này tới cực nhanh, mọi người xung quanh không kịp phản ứng, cho đến lúc Sở Vân Kinh khom lưng chuẩn bị đỡ Sơ Ảnh dậy, Cố Tú Cầm mới đập bàn đứng lên: “Lớn mật! Ngươi, ngươi đã làm cái gì!”

Mặt Sở Vân Kinh không đổi sắc đỡ Sơ Ảnh từ trên đất đứng dậy: “Vân Kinh không dám làm gì trước mặt phu nhân, là phu nhân ngài đại nhân đại lượng, nghĩ muốn để Sơ Ảnh đi, Vân Kinh đa tạ phu nhân, trở về Từ Vi các.”

“Đứng lại, ngươi-----”

Chân Sở Vân Kinh bước không ngừng: “Trong cơ thể hai người bọn họ có Độc Hỏa cực thịnh, tổn hại tim phổi, tốt nhất là nên nhanh đi dùng thuốc một chút!”

“Cần rồi, trong mắt ngươi có đương gia chủ mẫu là ta không!”

Khỏe môi Sở Vân Kinh khẽ nhếch lên, xoay người: “đương nhiên Vân Kinh lấy phu nhân ngài làm chủ, gần đây phu nhân ngài quá giận giữ như vậy đối với thân thể sẽ không tốt, tức giận có thể làm cho tinh thần của con người uể oải, sắc mặt già yếu, nóng tính hư vượng, dẫn đến bệnh tim, thậm chí có thể chết bất ngờ, phu nhân ngài là thiên kim quý thể (thân thể cao quý), phải chú ý đến thân thể mới phải, Vân Kinh cáo lui, ngày khác lại đến thỉnh an.”

Sở Vân Kinh nói xong, liền quay lại đỡ Sơ Ảnh, nụ cười khỏe mắt nàng tan đi, ánh mắt sắc bén, khí thế rõ ràng là muốn gặp thần giết thần, bọn hạ nhân không ai dám ngăn cản, không tự chủ liền tránh ra nhường lối.

Cố Tú Cầm giận dữ, ngoan lệ cười một tiếng: “Tốt! Sở Vân Kinh, hôm nay ngươi mang nàng đi, hôm khác ngươi sẽ phải mang nàng trở lại cầu xin ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Như Ngọc công tử, phương pháp giải cổ

Nhìn Sơ Ảnh vẫn ngủ say như cũ, chân mày Sở Vân Kinh hơi nhíu lại.

“Tiểu thư, thế nào rồi?”

“Hết sốt rồi, vết thương ngoài da điều dưỡng mấy ngày là được.”

Nhược nhi đưa đến một chiếc khăn ướt: “Tiểu thư, người đã ở chỗ này trông chừng một đêm, đi nghỉ ngơi đi.”

Sở Vân Kinh thân nhiên lắc đầu một cái: “Sơ Ảnh đi theo ta ba năm, nàng bị như vậy cũng bởi vì ta, ta nhất định phải tận tâm tận lực đối với nàng, ngươi coi chừng tốt Sơ Ảnh, ta muốn đi ra ngoài một chút.” Hôm nay y quán đã treo biển ra ngoài, nàng phải đi nhìn một chút.

Một canh giờ sau, Sở Vân Kinh đã đến Nhân Tâm y quán, lần này nàng vẫn mang khăn che mặt như cũ, một mình đi tới, đi vào từ cửa sau, không để người khác biết.

Phúc bá chờ đã lâu, nhìn sắc mặt hơi khàn trương của hắn, Sở Vân Kinh đã biết, hôm nay nhất định là có vụ buôn bán lớn chờ nàng.

“Chủ tử, có người ra giá một ngàn lượng, mời người đi ra ngoài xem bệnh, bây giờ vẫn đang chờ người.”

Quả nhiên!

Sở Vân Kinh hơi trầm tư: “Được, nói hôm nay Hoành Vân đã đủ người bệnh, để những đại phu khác chẩn bệnh, ngươi lập tức dẫn ta đi gặp người đang chờ.”

Từ hậu viện đến phòng khách, liền thấy một người đang chờ.

Người nọ một thân áo bào màu bạc trắng, thân hình cao lớn rắn rỏi, sắc mặt hơi nặng nề, một đôi mắt thâm trầm như biển, nhìn thấy Vân Kinh tới ánh mắt sáng lên.

“Sở công tử, vị này chính là Hoành Vân cô nương, nàng đã đáp ứng hôm nay sẽ đi ra ngoài chẩn bệnh.”

Người nọ hai tay ôn quyền: “Tại hạ Sở Dụ, làm phiền cô nương.”

Sở Vân Kinh thân nhiên gật đầu: “Mời công tử dẫn đường.”

Trước cửa có một chiếc xe vô cùng cao quý đang đậu ở đó, trên đường cái người đến người đi đều nhìn bằng hai mắt, Vân Kinh ngồi lên xe ngựa, Sở công tử kia vung tay giờ roi, xe ngựa một đường chạy về phía ngoài thành.

Sở Vân Kinh không biết rõ mục đích, công lực điều khiển xe của Sở Dự rất tốt, toàn thân cũng tản ra hơi thở quý tộc, nhìn là biết lai lịch không nhỏ, nàng yên lặng tập trung suy nghĩ, không bao lâu xe ngựa lại có chút rung xóc, vừa kéo màn cửa sổ nhìn ra, vậy mà đã đến Lạc Nhạn sơn.

Lạc Nhạn sơn chính là một dãy ở trong núi Nhất Phong ở vùng ngoại ô, không biết lý do tại sao, cảnh sắc của núi này rất hấp dẫn, đầu mùa xuân hương vị của núi rừng rất trong suốt, Sở Vân Kinh không khỏi cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Mặc dù Lạc Nhạn sơn không cao, nhưng độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày cũng rất lớn, đợi đến lúc xe ngựa dừng trước một trạch viện ở đỉnh núi, nhiệt độ đã có thể so với mùa đông, từng bách trước cửa ẩn hiện như sương hoa.

Lúc xuống xe, Sở Vân Kinh nhìn đến hai chữ "Sở trạch" trước cửa kia, so với tượng tượng đình viện hào hoa phú quý của Sở Vân Kinh, lại thật vắng vẻ, đình đài thủy tạ dọc theo đường đi, nhưng lại ít khi thấy người đến, mắt Sở Vân Kinh nhìn thẳng, mãi đến khi thấy tầng hai của một tòa viện được đặt tên là Lạc Ương, Sở Dự mới dừng lại.

"Cô nương mời vào."

Cửa bị đẩy ra, ánh sáng trong phòng hơi tối, Sở Vân Kinh cất bước vào phòng, một cỗ hàn khí xông thẳng tới trước mặt, chính là nàng, cũng không nhận được rung mình một cái.

"Cô nương, nơi này có thám tử (tầm thám), cô nương không ngại cảm một cái."

Sở Vân Kinh khoát khoát tay: "Không sao."

Bên trong nhà cực lớn, đợi Sở Dự đốt đèn lên, Sở Vân Kinh mới nhìn thấy trong phòng có bảy ba khối hàn băng có vóc dáng cao ngang người, sắc mặt nàng khẽ biến, Sở Dự lúc này mới mở miệng.

"Hôm nay mời cô nương đến xem bệnh cho công tử nhà ta, công tử mắc bệnh hiểm nghèo đã năm năm, hàng năm phải có ba tháng làm bạn với hàn băng, năm nay vốn là công tử cũng tính toán trải qua ba tháng như vậy, ai biết mới vừa bắt đầu thân thể của công tử đã có chút không chịu nổi, lại còn thổ ra huyết, xin cô nương nhất định phải xem một chút, nếu có thể giảm bớt thống khổ cho công tử, ta nhất định sẽ hậu tạ!"

"Hoàn Vân nhất định sẽ làm hết sức."

Sở Dự gật đầu một cái, nghiêng người nhường đường: "Xin mời."

Theo cầu thang đi lên, ở lầu hai, Sở Vân Kinh gặp bệnh nhân hôm nay của nàng.

Người nọ một thân cẩm y tuyết trắng, đang nằm ở trên giường, vóc người cao ráo, hai tay đặt ở trước ngực, đôi môi đỏ hồng, mặt mày như họa, bộ dạng xinh đẹp điềm tĩnh yên, thoạt nhìn tuyệt không giống như người bệnh.

Chỉ có sắc mặt trắng bạch kia, trắng quý dị, cơ hồ gần như giống trong suốt, thậm trí Sở Vân Kinh còn có thể thấy huyết mạch thật nhỏ dưới da thịt tuyết trắng của hắn, trong lòng nàng khẽ động, nghĩ tới có thể là một thi thể.

"Công tử?"

Sở Dự đi về phía trước, khẽ gọi một tiếng, người trên giường chậm chậm mở mắt ra, dường như cảm nhận được ánh mắt xa lạ, hắn đem ánh mắt đến trên người Vân Kinh.

Trong lòng Sở Vân Kinh hơi động, đó là một đôi mắt cực kỳ bình tĩnh, yên lặng tĩnh mịch, lại mang theo một chút ôn hòa.

"Hoàn Vân?"

Sở Vân Kinh cười một tiếng: "Đúng vậy."

Hắn chậm rãi ngồi dậy, trên mặt cũng mang theo nụ cười ôn nhu nhàn nhạt: "Trạch viện này tương đối xa, thật làm phiền cô nương rồi, đáng lẽ là không có việc gì, chẳng qua là Sở Dự lo lắng quá thôi, mời cô nương ngồi."

Sở Vân Kinh ngồi xuống ghé đầu bên cạnh giường, Sở Dự bên này liền bùng trà đến, rõ ràng là một con người sắt đá, lại đột ngột làm những việc không này.

"Tuyệt cổ?"

Hai chữ, làm hai người trước mặt đều ngẩn người ra.

"Đúng là tuyệt cổ." Ánh mắt ôn nhu của bạch y công tử chợt sáng lên, không ngờ chỉ tới Sở Vân Kinh chỉ mới liếc mắt một cái đã nhìn ra mấu chốt bệnh của hắn ở chỗ nào.

"Nếu cô nương đã biết độc công tử trúng là tuyệt cở, cô nương có thể giải không?" Sở Dụ giọng nói vội vàng, giống như cây cỏ gặp được người cứu mạng.

Sắc mặt Sở Vân Kinh tĩnh mịch: "Tuyệt cở là do băng tằm ngàn năm trên Tuyết sơn chế thành, thích hàn sợ nhiệt, một khi gặp nhiệt cở độc sẽ phát tác, đến lúc đó băng tằm sẽ thức tỉnh, cắn nuốt lục phủ ngũ tạng người, người trúng độc muốn sống không được muốn chết không xong, băng tằm ngàn năm biến hóa khôn lường, đã là thân bất tử chi thân (không thể chết)."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Sở Dụ trầm xuống, một tia đau xót thoáng qua trong mắt khiến cho người ta không đành lòng.

Ngược lại, bạch y công tử chỉ cười nhẹ: "Tại hạ đã sớm biết, hôm nay nghe cô nương nói như vậy, vậy là vô vọng, cũng tốt, trong lòng không nghĩ đến, người cũng sống nhẹ nhàng hơn."

Sở Vân Kinh cười nhẹ: "Mặc dù không thể giết chết băng tằm này, nhưng quả thật tuyệt cở này vẫn có thể giải."

Sở Dụ buồn vui thất thường, nội tâm cũng nóng lạnh xen kẽ, lúc này đã nói không lên lời, mà trong mắt Bạch y công tử cũng có không biết bao dao động, ánh mắt trước nay chưa từng có nhìn Sở Vân Kinh.

Ánh mắt Sở Vân Kinh khẽ động: "Cách thứ nhất, tìm một nữ tử luyện thành võ công cực âm đến tầng cao nhất, nếu có thể làm cho nàng đem hết toàn bộ công lực truyền cho công tử, công tử lại dùng công lực vô cùng tinh khiết của cực âm, làm cho băng tằm lâm vào giấc ngủ, vĩnh viễn không bao giờ thức tỉnh."

Sắc mặt Sở Dụ khó coi: "Võ công cực âm vốn cũng không thấy nhiều, còn cần tầng cao nhất, cái này nhất định phải là tâm huyết cả đời của người luyện võ, như vậy làm sao người ta chịu đem công lực của mình truyền cho người khác, cô nương, liệu còn biện pháp khác không?"

Sở Vân Kinh nhìn bạch y công tử một cái, có chút ngượng ngịu nói: "Cách thứ hai là..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Duệ Vương tới chơi, tranh giành đối lập.

Lúc trời chiều khi Sở Vân Kinh ở Lạc Nhạn sơn chậm chậm trở về trong thành, nàng đã phân phó gã sai vặt trực tiếp đánh xe đến Nhân Tâm y quán, vừa vào cửa liền phát hiện không khí bên trong hết sức nặng nề, còn nghe thấy tiếng người bàn tán xôn xao.

"Nghe nói là Duệ Vương?"

"Ta chưa từng thấy qua Duệ Vương, không phải đi phía tây đánh giặc sao?"

"Đã sớm trở về, nghe nói hần mắc bệnh hiểm nghèo, bây giờ xem ra là thật rồi."

Trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, Tiểu Triệt đến rồi!

Đang lúc nghi ngờ Phúc bá đã đi về phía nàng, giọng nói của hần cực thấp: "Chủ tử, Duệ Vương điện hạ tới, đã đợi một ngày, chỉ muốn gặp ngài."

Ánh mắt Sở Vân Kinh trầm xuống: "Mang ta đi."

Trong nhà gian của hậu viện, Tiểu Triệt một thân trường bào màu đen, đứng ở bên cửa sổ đưa lưng về phía Sở Vân Kinh, không giống như đêm hôm đó, sát khí từ phía, ánh trắng tối nay thật sáng, ánh sáng của trăng nhân nhật chiếu lên người hần, Sở Vân Kinh có thể cảm thấy một tia ấm áp.

"Bốn Vương đã đợi người một ngày."

Trong lời nói xen lẫn lạnh lẽo, Sở Vân Kinh nghĩ cảm nhận vừa rồi chỉ là ảo giác của mình, Tiểu Triệt xoay người, đôi mắt tựa như hàn băng nhìn thẳng trên người Sở Vân Kinh.

Trong lòng Sở Vân Kinh biết rõ thân phận của mình đã bị hần đoán được, cũng không cần phải che giấu: "Thương thế của Vương gia đã tốt hơn chưa?"

Sở Vân Kinh không nhìn ánh mắt của Tiểu Triệt, sau khi vào nhà liền cầm ly trà đi rửa, rửa xong lại rót một ly trà mới đặt trước mặt Tiểu Triệt.

"Nghe nói Sở cô nương là Nhị tiểu thư của Thượng Thư phủ?"

Sở Vân Kinh ngừng lại, kéo miệng dưới khăn che mặt khẽ nhếch lên cười lạnh: "Vân Kinh cũng không biết Vương gia lại quan tâm đến ta như vậy."

Lời này nghe có chút bất mãn, Tiêu Triệt nhướn mày: "Chuyện này không chỉ có Bồn vương biết, chỉ sợ là các gia đình quyền quý ở Thịnh kinh đều biết."

Sở Vân Kinh cau mày, nàng không có nghi lễ nhận thân nào, càng không tổ chức buổi lễ, tại sao tất cả mọi người đều biết?

Cặp mắt Tiêu Triệt híp lại: "Sở Thượng Thư là trọng thần trong triều, trông coi mười vạn binh mã, không biết có bao nhiêu người muốn có quan hệ với hắn, trong phủ có thêm một vị Nhị tiểu thư, tự nhiên sẽ làm cho người khác chú ý."

Sở Vân Kinh gật đầu một cái: "Đa tạ Vương gia nhắc nhở, không biết hôm nay Vương gia đến là có việc gì?"

Tiêu Triệt chậm rãi ngồi xuống, bưng lên ly trà Sở Vân Kinh mới rót, khẽ nhấp một chút: "Bồn vương đã điều tra qua, năm đó lúc Sở Thượng Thư còn là Kiêu Kỵ Doanh Đô Úy đã từng đi ra ngoài thi hành một nhiệm vụ, sau đó mới ôm Sở cô nương ngơngi trở về, nhưng một năm trước đó, Sở Thượng Thư không có bất kỳ hồng nhan tri kỷ nào ở bên ngoài."

Nói đến chỗ này, Vân Kinh đã nghe rõ ý đồ của Tiêu Triệt, nàng nhún mày: "Vương gia đang hoài nghi thân thế của Vân Kinh."

Ánh mắt Tiêu Triệt lạnh lùng, rõ ràng là chấp nhận.

Sở Vân Kinh khẽ cười: "Vương gia lo lắng quá rồi, cho dù như thế nào, ta vẫn là Nhị tiểu thư của Thượng Thư phủ, điểm này, không thể nghi ngờ."

"Cho dù là như vậy, nhưng Thánh Thủ Hoàng Văn nổi danh trên giang hồ trở lại Thượng Thư phủ, chỉ vì thân phận Nhị tiểu thư thôi sao?"

Tiêu Triệt ngừng lại, trong miệng không ngừng: "Sở cô nương, người một thân võ công tốt, y thuật trong tay tốt, lại giấu tài năng ở Thượng Thư phủ, bị người của Thượng Thư phủ ngược đãi cũng không phản kháng, cuối cùng còn lấy thân đỡ kiếm cứu Sở Thượng Thư, một chiêu khổ nhục kế này đã đưa động đến lão phu nhân trong phủ, lúc này mới danh chính ngôn thuận là Nhị tiểu thư."

"Chịu nhục như vậy, tính toán tỉ mỉ như vậy, Bồn Vương thật tò mò, sau khi Sở cô nương lấy được thân phận Nhị tiểu thư, sẽ làm gì tiếp theo?"

Ánh mắt Tiêu Triệt sắc bén, từng bước từng bước áp sát, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy một cỗ lực vô hình xông tới mặt, trực bức (trực tiếp+áp bức) khiến nàng không thở nổi.

Trong mắt nàng chợt hiện ý cười: "Vương gia nói rất có lý, nhưng Vân Kinh cũng rất tò mò, rõ ràng là buổi sáng hai người ở cùng nhau, không biết Đại Tàn Tam hoàng tử Duệ thân vương ngài, nửa đêm canh ba lên vào trong Thượng Thư phủ, rốt cuộc là vì cái gì đây?"

Lời vừa được nói ra, ý lạnh trong mắt Tiêu Triệt càng sâu, hắn chăm chú nhìn chằm chằm vào Sở Vân Kinh, chưa bao giờ có một ai dám đối với hắn như thế, vậy mà nữ tử mang khăn che mặt ở trước mặt, không thấy rõ biểu tình trên mặt, chỉ thấy một ít qua ánh mắt, mỉm cười, hàm lãnh (có lạnh), hàm sát (có sát khí)!

Chẳng qua là Sở Vân Kinh đã nghĩ đến, nàng muốn phân tranh quyền lực ở nơi này, nhưng mà nàng cũng không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu những thứ kia, vậy mà người ở trước mặt lại hết lần này đến lần khác đáng ghét như vậy!

"Sở cô nương thông minh như vậy, có thể đoán một chút." Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, chỉ thấy tranh chấp giữa hai người vô tình bị hóa giải, hắn nhìn mắt phượng sáng rực của Sở Vân Kinh, từ trong tay áo lấy ra một món đồ: "Vì để cảm tạ Sở cô nương đêm đó đã cứu giúp, Bồn vương đặc biệt mang đến cho cô nương một lễ vật."

Sở Vân Kinh vô cùng kinh ngạc, lại nghe thấy Tiêu Triệt nói: "Phu nhân của Thượng Thư phủ có lẽ sẽ không thích lễ vật này của Bồn vương."

Đó là một chiếc thiệp cực kì tinh xảo, phía trên thiệp còn dùng ngân tuyến (sợi bạc) thêu mấy đóa hoa quỳnh, Sở Vân Kinh vừa nhận lấy, ánh mắt vừa nhìn khẽ biến.

"Tháng tư hàng năm sẽ tổ chức quỳnh hoa yến, là sự kiện trọng đại mà khuê nữ ở Thịnh kinh không thể bỏ qua, hi vọng đến lúc đó có thể thấy bóng dáng của Sở cô nương."

Yến hội này phải là nữ nhi chưa xuất giá của quan tứ phẩm trở lên ở trong kinh mới được tham gia, nhưng nếu không có thiệp, cũng không thể đi được, mà như vậy Cố Tú Cầm làm sao có thể cho nàng đi cùng chứ.

Nói xong chuyện này, Tiêu Triệt đã đứng dậy bước đi, Sở Vân Kinh có chút sững sờ nhìn thiệp mời trong tay và bóng lưng đi tới cửa, trong lòng ngổn ngáo.

Bên này Tiêu Triệt đi tới cửa liền dừng lại: "Sở cô nương, điều kiện thứ hai, bất kì lúc nào Bồn vương cũng chờ đợi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tâm kế của chủ mẫu, chuẩn bị dự tiệc.

“Tiểu thư, theo như Nhượng nhi biết, quỳnh hoa yến không đơn giản chỉ là yến tiệc của khuê nữ Thịnh kinh, trong kinh còn mấy vị Vương gia đến giờ vẫn chưa thú thê (lấy vợ), chỉ sợ là tại yến hội này sẽ chọn ra một hai người.”

“Yến hội năm nay là do một mình quý phi nương nương tổ chức, đã sớm phát thiệp cho các phủ, chỉ sợ là mấy ngày nay phu nhân đã chuẩn bị xong ở trong cung, để tính toán cho Đại tiểu thư đây.”

Trước đây Nhượng nhi vốn là nha hoàn trong phủ Thị Lang quan tứ phẩm của Thịnh kinh, không ngờ Thị Lang kia lại trêu chọc quý phi trong cung, không đến mấy ngày cả nhà đều bị sung quân đi đây, Nhượng nhi được Sở gia mua về từ lúc đó.

Sở Vân Kinh nghe xong trong lòng ngừng lại một lát, nhất định là Cố Tú Cẩm sẽ không để cho mình tham gia yến hội này, nhưng mà vì sao Tiêu Triệt lại tâm thiệp này cho mình, mà mình muốn đi sao?

Dường như Nhượng nhi thấy được Sở Vân Kinh do dự: “Tiểu thư, yến hội này người phải đi, không muốn đi cũng phải đi, tiểu thư đã đến tuổi gả đi, nếu không tranh thủ cho mình, đến lúc đó phu nhân sẽ tùy tiện gả người cho tiểu hộ nào đó, đời này của người không phải sẽ bị hủy sao?”

Trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, làm sao nàng không nghĩ qua những thứ này, nhưng mục đích của nàng chỉ là muốn báo thù, hai chữ lập gia đình, đối với nàng mà nói bây giờ quá xa.

Mà Sở Tề Thiên, người phụ thân này rất lạnh nhạt đối với nàng, đến giờ còn chỉ từng thấy qua mấy lần, như vậy thật hợp ý Cố Tú Cẩm, nàng đang bận rộn chuẩn bị quỳnh hoa yến với Sở Tương Nguyên, rốt cuộc cũng không tìm nàng.

“Tiểu thư, Sơ Ảnh tỷ tỷ đã ngủ ba ngày, tại sao còn chưa tỉnh?”

Sở Vân Kinh cũng đang lo lắng, nàng đi đến mép giường của Sơ Ảnh, người trên giường mi thanh mục tú (lông mày thanh tú), vết ứ đọng trên mặt đã tiêu tan, hô hấp cũng vững vàng, mạch tượng ổn định có lực, nhưng tại sao lại không có một chút dấu hiệu thức tỉnh nào?

Sở Vân Kinh chau mày, từ trong tay áo ra một cái ngân châm đâm vào đầu ngón tay của Sơ Ảnh.

Ngâm châm đâm xuống, cũng không có vết máu!

“Đáng chết!” Sở Vân Kinh khẽ nguyên rủa một tiếng, lập tức xoay người đi ra cửa.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

Ánh mắt Sở Vân Kinh mãnh liệt, hàm chứa tầng tầng sát khí: “Đi tìm phu nhân!”

Sắc mặt Nhượng nhi khẽ biến, lúc này chợt nhớ lại ngày đó khi Sở Vân Kinh mang Sơ Ảnh rời khỏi viện chủ mẫu Cố Tú Cẩm đã nói, nàng nói: “Hôm nay ngươi mang nàng đi, hôm khác ngươi sẽ trở lại cầu xin ta!”

Lúc này trong viện chủ mẫu chính là một mảnh vui mừng.

Tú nhi nhìn Sở Tương Nguyên mặc bộ đồ mới luôn miệng khen ngợi: “Ánh mắt của phu nhân thật là tốt, Đại tiểu thư mặc y phục này rất vừa người mà.”

Trụy nhi cũng không kém nói: “Đúng vậy, Đại tiểu thư nghiêng nước nghiêng thành như vậy, không biết vị Vương gia nào mới có phúc khí cưới được tiểu thư đây?”

Sở Tương Nguyên đang mặc một bộ cung trang mình cảm màu hồng, búi kiểu tóc bán nguyệt sau ót, mặt hồng răng trắng, giống như người bước ra từ trong tranh, lúc này nghe Tú nhi và Trụy nhi nói, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng, chẳng qua là nụ cười kia lại không đạt tới đáy mắt.

“Đương nhiên tốt nhất là Minh vương Nhị hoàng tử, tuổi trẻ tài cao, lại được hoàng thượng coi trọng, tương lai kế thừa ngôi vị, tiểu thư chính là mẫu nghi thiên hạ!”

“Hoặc là Tĩnh vương Tứ hoàng tử cũng tốt, trong tay nắm giữ mười vạn ngự lâm quân, là thân vương có trọng lượng trong lòng hoàng thượng.”

“Hiện vương Đại hoàng tử mặc dù tính tình ôn hòa, nhưng xuất thân cũng vô cùng tôn quý, nếu như Đại tiểu thư không thích tranh giành quyền lực trong triều, Hiện vương cũng là một lựa chọn cực tốt.”

“Đúng vậy, Ngũ hoàng tử còn nhỏ hơn so với Đại tiểu thư, không cần phải cân nhắc, nhưng mà Tam hoàng tử kia...”

“Ta muốn gặp phu nhân.”

Tú nhi và Trụy nhi đang bình phẩm đủ điều về mấy vị Vương gia, chợt bên ngoài truyền đến một tiếng quát nhẹ, Cố Tú Cẩm biến sắc, trong mắt chợt lóe

lên ánh sáng.

“Phu nhân, này...”

Cố Tú Cầm vung tay lên: “Mời vào! Để chúng ta nhìn một chút, hôm nay Nhị tiểu thư Thượng Thư phủ có cái khí thế gì!”

Sở Vân Kinh mang theo Nhược nhi vào phòng, nhìn thấy tơ lụa Lãng la làm thành cằm y, mắt nàng nhìn thẳng, quỳ hai đầu gối xuống đất: “Bái kiến phu nhân.”

Cố Tú Cầm cười xinh đẹp một tiếng: “Ồ, không gặp mấy ngày, ngược lại biết quy củ rồi.”

Sở Vân Kinh cũng không tính nhiều lời với nàng: “Hôm nay Vân Kinh cả gan đến đây, là vì Sơ Ảnh, nếu Vân Kinh đoán không sai, Sơ Ảnh trúng một loại gọi là An Hồn Thuật, kính xin phu nhân cho Vân Kinh một lời giải thích.”

An Hồn Thuật, trúng độc này người không có biểu hiện gì, nhưng lại ngủ li bì không tỉnh, huyết dịch trong cơ thể ngừng lưu động, chỉ dựa vào yếu tố trong cơ thể con người để duy trì tính mạng, nếu để lâu, nhất định là không thể chữa trị.

"A, chẳng qua chỉ là một hạ nhân mà thôi, ba ngày trước người từ chỗ ta kiên quyết mang nàng rời đi, sao bây giờ lại đến hỏi ta?"

Sở Vân Kinh sớm biết nàng sẽ chối, dứt khoát không nói nhiều lời: "Xin phu nhân ban thưởng một đoá hoa Vĩnh Sinh, cứu tánh mạng của Sơ Ảnh."

Cố Tú Cầm nhướn mày, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn: "hoa Vĩnh Sinh là vật gì thật ra ta không biết, ta chỉ biết tiểu tiện nhân người đem bệnh của hạ nhân trong phủ vu lên người ta, người tưởng người là Nhị tiểu thư liền muốn làm gì thì làm sao?"

Cố Tú Cầm thay đổi chủ đề, vung tay lên: "Người tới, Nhị tiểu thư là tiểu bối, lại không tôn kính trưởng bối, đem nhốt vào phòng chứa củi suy nghĩ ba ngày cho ta!"

Xây ra biến cố như vậy, Sở Vân Kinh khép hai mắt lại, nàng sai lầm rồi, sai quá rồi, nữ nhân này làm sao có thể cho nàng hoa Vĩnh Sinh.

Sở Vân Kinh cười lạnh một tiếng, đột nhiên đứng dậy, nàng nhìn mấy người gia đình một cái vừa tiến vào, trong ánh mắt mang theo tức giận cuộn cuộn, mấy người gia đình bị ánh mắt này của nàng nhìn, rút cuộc theo bản năng không dám đến gần.

"Nếu phu nhân không cho, vậy Vân Kinh không cần, nhưng mà xin phu nhân nhớ, nếu Sơ Ảnh xảy ra chuyện gì, Sở Vân Kinh ta nhất định sẽ không bỏ qua!"

Vừa dứt lời, Sở Vân Kinh không chút do dự xoay người rời đi, Cố Tú Cầm bị bộ dạng của nàng làm cho sững sờ một chút, chớp mắt một cái ngược lại âm trầm nói: "Bổn phu nhân sẽ chờ người ôm thi thể hạ nhân kia khóc!"

Lúc Sở Vân Kinh ra khỏi cửa trong lòng đã rối thành mớ bòng bong, không phải là nàng không chịu cúi đầu trước mặt Cố Tú Cầm vì Sơ Ảnh, chẳng qua là nàng biết, bất luận nàng bị Cố Tú Cầm khi dễ như thế nào, nhất định là Cố Tú Cầm sẽ không đưa hoa Vĩnh Sinh cho nàng.

Nhưng An Hồn Thuật phải có hoa Vĩnh Sinh làm thuốc dẫn mới được, cho dù là máu của nàng, cũng không được.

"Tiểu thư, có phải người muốn tìm hoa Vĩnh Sinh (hoa bất tử)?"

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, tiểu nha đầu trước mặt mặc dù an tĩnh yên lặng, nhưng chuyện trong Thịnh kinh này không phải là nàng không biết, nàng sinh ra hi vọng: "Nhược nhi, người biết?"

Nhược nhi khẽ nhún mày: "Nếu Nhược nhi nhớ không nhầm, hoa Vĩnh Sinh là hoa của Tây Lương, bởi vì sắc hoa điểm lệ, hình dáng xinh đẹp, nên Ngụy quý phi trong cung rất yêu thích, Hoàng thượng từng đặc biệt vì nàng mà trồng một gốc."

Ngụy quý phi!

Ánh mắt Sở Vân Kinh chợt sáng lên: "Đã như vậy, Quỳnh hoa yến lán này nhất định chúng ta phải đi một chuyến!"

Hoa Vĩnh Sinh (Hoa Bất Tử)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quỳnh hoa ngự yến, đánh trả bắt đầu.

Mồng một tháng tư, Quỳnh hoa yến do Ngụy quý phi tổ chức được cử hành tại Thượng Lâm Uyển trong cung, sáng sớm, đã lục đục có xe ngựa cao quý dừng lại trước cửa Chính Dương, từ trên xe bước xuống là quý nữ quan gia ăn mặc hoa lệ dung mạo xinh đẹp.

Chỉ có Sở Vân Kinh, một thân váy dài màu trắng, ở mép váy và ống tay áo thêu tường vi màu lam nhạt, thanh nhã mộc mạc, khiêm tốn mà trầm tĩnh, quan trọng hơn là nàng đeo khăn che mặt trắng như tuyết, ẩn hiện trong mây nghìn màu sắc gấm vóc của Thịnh kinh, nếu không phải người có mấy phần thiên phú làm sao có thể phát hiện ra cảnh tượng này.

Đưa ra tấm thiệp của Tiêu Triệt, ánh mắt thị về vốn lười biếng chỉ thoáng một cái đã trở nên nịnh nọt, đưa nàng đi xa mới thôi, Sở Vân Kinh nhìn tấm thiệp trong tay, trong lòng sinh nghi.

Một đường đến Thượng Lâm Uyển, mới vừa đưa ra tấm thiệp liền có một tiểu cung nữ áo trắng tiến đến nghênh đón, nàng nhìn những nữ tử khác tự động vào cửa, chân mày nhu chặt lại.

"Vì sao những người khác lại không có người nào dẫn?"

Tiểu cung nữ áo trắng này nghe thấy vậy có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái: "Tấm thiệp tiểu thư cầm trong tay chính là ngân Quỳnh hoa báii thiệp chỉ thân vương phủ mới có, mà những cô nương khác chỉ dùng ty tuyền bình thường để thôi."

Sở Vân Kinh hơi cau mày, mà Nhục nhi ở bên cạnh nghe vậy cũng hơi kinh ngạc.

"Không dám làm phiền, tự ta có thể đi."

Tiểu cung nữ sùng sốt, tiếp đó cúi đầu nhẹ giọng nói: "Sở tiểu thư, nô tỳ tên là Xuân Đào, Duệ vương đã căn dặn hôm nay ta phải chăm sóc tốt cho người, xin người không cần cô phụ ý của Duệ vương."

Ánh mắt Sở Vân Kinh trầm xuống, Tiêu Triệt?!

"Sở tiểu thư, đến giờ yến là các tiểu thư sẽ hiến nghệ, năm nay không giống như các năm trước, các Vương gia, Quận chúa đến lúc đó cũng sẽ tham gia, Quý phi đã quyết định ai thể hiện tốt sẽ được ban thưởng, xin người nắm chặt cơ hội, người muốn thể hiện cảm kỳ thi họa gì nô tỳ cũng sẽ chuẩn bị tốt giúp người, xin người tùy ý chọn một."

"Không biết quý phi nương nương sẽ ban thưởng vật gì?"

"Là hoa Vĩnh Sinh do hoàng thượng ban cho quý phi nương nương."

Hoa Vĩnh Sinh!

Mắt Sở Vân Kinh sáng rực lên, nhưng mà trong lòng nàng vẫn có nghi ngờ, tại sao lại trùng hợp như vậy, nàng muốn có phần thưởng của yến hội lần này.

"Hoa Vĩnh Sinh là bảo bối của quý phi nương nương, tại sao lại lấy ra làm phần thưởng trong yến hội này?"

Tiểu cung nữ thấy Sở Vân Kinh nói chuyện rất nhẹ nhàng với nàng, liền cũng kính cẩn đem những gì mình biết ra đáp lại: "Nghe nói là Tĩnh vương tặng cho Quý phi nương nương một gốc Thiên Sơn Tuyết Liên, mà Thiên Sơn Tuyết Liên vô cùng trân quý kia, lại không thể tồn tại với hoa Vĩnh Sinh trong cùng một điện, không biết tại sao Quý phi nương nương lại lấy hoa Vĩnh Sinh ra làm phần thưởng trong yến hội lần này."

Hóa ra là như vậy, Sở Vân Kinh theo bản năng thờ phào một cái, chẳng biết tại sao vừa rồi lại cảm thấy chuyện này có liên quan với Duệ vương.

Thời gian nói mấy câu, chẳng mấy chốc mấy người bọn họ đã đi đến trước U hồ, Sở Vân Kinh đưa mắt nhìn, nơi mắt nhìn đến đều là những nữ tử thân hình hoàn phi yến, tướng mạo xinh đẹp thướt tha ngồi bên bờ hồ, tùm nậm tùm ba hoặc là nói nhỏ, hoặc là cười đùa, thoải mái biết bao.

Ở bờ hồ đối diện, có một tòa lầu các cao hai tầng, lúc này nhìn lại, ngôi chính giữa là một vị y súc (y phục + trang sức) lộng lẫy, nữ tử xinh đẹp khoan thai, nhìn cung trang và người trái phải bao quanh, chắc chắn người này là Ngụy quý phi!

"Sở tiểu thư, ngồi chính giữa Lăng Ba các chính là Ngụy quý phi, nàng là nữ nhi của Thượng tướng quân Ngụy Diệc An, là thân mẫu của Đại hoàng tử, hiện tại đang chủ trì công việc hậu cung, chủ quản lục cung."

"Người thứ nhất bên trái là Thành Vương Thế tử Mạc Vân Già Mạc tiểu vương gia, thứ hai là Minh vương Nhị hoàng tử, người thứ ba là Hiến Vương Đại hoàng tử, người thứ nhất bên phải là Ngũ hoàng tử điện hạ, thứ hai là Tĩnh vương Tư hoàng tử, chỗ trống thứ ba chính là chỗ ngồi của Duệ vương điện hạ."

Sở Vân Kinh nhìn chỗ ngồi trống không khỏi bĩu môi một cái, Nhục nhi ở bên cạnh cũng hưng phấn nói: "Tiểu thư, hôm nay có nhiều quý nhân đến đây như vậy, đủ để thấy mục đích của yến hội lần này, người phải đứng nhất, ngôi vị Vương phi liền không thành vấn đề!"

Xuân Đào nghe được lời Nhục nhi nói khoe miệng khẽ nhếch lên: "Lời nói này cũng không sai, Sở tiểu thư, người ngồi ở chính giữa, nô tỳ mang người đi qua đó."

Sở Vân Kinh bước nhanh nện đi về cái chỗ trống không duy nhất kia, hơn nữa còn là chỗ ngồi phô trương nhất, ánh mắt của mọi người dừng lại trên

người nàng, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng xì xầm bàn tán, nào là thân phận của nàng, bối cảnh sau lưng nàng, dung mạo che giấu dưới khăn che mặt của nàng.

Đại Sở Vân Khinh ngồi xuống chỗ của mình, trên Lăng Ba các liền có một người xuất hiện, cảm nhận được ánh mắt đảo qua trên thân Sở Vân Khinh, làm cho nàng không nhận được cử động sống lưng.

Tiêu Triệt vẫn một thân y phục đen như cũ, bất động là lần này ông tay áo và trước ngực thêu kính trúc màu vàng, thon dài có lực, bền bỉ lạnh lùng, giống như con người của hắc.

Sở Vân Khinh nhìn thấy, Tiêu Triệt vừa ngồi xuống Đại hoàng tử liền gật đầu một cái với hắc, Ngũ hoàng tử cũng tiến lại gần hắc nói gì đó, chỉ có Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử là không có chút động tĩnh gì, trong lúc nhất thời phân định rõ ràng.

Không bao lâu, có một nữ tử mặc cung trang màu sáng đứng ở trên lầu, khuôn mặt thanh lệ, dịu dàng trầm tĩnh, nụ cười dịu dàng hòa nhã lại làm lộ ra khí thế không thể khinh thường, nàng mở miệng nói: "Phụng chỉ dụ của quý phi nương nương, các vị tiểu thư sẽ biểu diễn tài nghệ trước khi bắt đầu yến yến."

"Vị này là Uyển Thực nghi, là nữ nhi của Ngự Sử đại phu Lâm Thành, bây giờ là nữ quan tam phẩm trong cung, rất được hoàng thượng tin tưởng, lại được rất nhiều nương nương trong cung coi trọng."

Đại Tàn có quy định nữ quan trong triều, chế độ khảo hạch cực kỳ nghiêm khắc, mà Lâm Uyển Nghi này có thể được sủng ái như vậy, nhất định không phải người bình thường.

Lâm Uyển Nghi nói một phen, biểu diễn tài nghệ chính thức bắt đầu.

Sở Vân Khinh bị bệnh không ở nơi này, nhưng các vị tiểu thư quan gia trong kinh đều có chuẩn bị mà đến, vì hoa Vinh Sinh, nàng phải suy nghĩ một chút mới được.

Trong hồ dựng một cái sân khấu trên mặt nước, các vị tiểu thư quan gia sẽ đi qua cầu đá đến nơi biểu diễn, lúc Sở Vân Khinh đang tỉ mỉ xem biểu diễn, có một đạo ánh mắt sắc bén nhìn đến trên người của nàng.

Không cần nhìn cũng biết là ai, Sở Vân Khinh thu ánh mắt cười một tiếng, nàng sẽ đánh trả, bắt đầu từ bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Phát hiện ngoài ý muốn, tiếng cảm kinh sợ.

Có lẽ là đang ngồi ở nơi quyền quý được xem trọng, dường như các vị tiểu thư quan gia đều mang hết bản lĩnh của mình ra để thể hiện, cảm kỳ thi hoa, thi từ ca phú, không có màn nào là không nhận được lời khen ngợi.

"Tiểu nữ Cố Yên Nhiên, xin vì quý phi nương nương hiến một bài hát."

Bỗng nhiên một tiếng nói trong sáng vang lên, Sở Vân Khinh đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy nữ tử một thân từ y, dáng người uyển chuyển, mặt mày như họa, nụ cười trên mặt long lanh rực rỡ, môi anh đào khẽ động, âm thanh giống như chim hoàng oanh làm rung động lồng người, trong nháy mắt lọt vào tai tất cả mọi người tham dự.

"Đây là nữ nhi của Tả Thường Tướng Cố Hoài Nam, là tài nữ nổi danh trong kinh thành."

Mỗi lần có người lên đài, Xuân Đào chỉ cần vài ba lời đã có thể nói ra thân phận của người đó, Sở Vân Khinh không tránh khỏi cảm thấy người này không đơn giản.

Thấy, Ngụy Quý phi cười sùng ái nhìn Cố Yên Nhiên, thỉnh thoảng quay đầu sang nói vài câu với Đại hoàng tử, giống như là đang dò hỏi.

Nhưng mà, tâm tư của Cố Yên Nhiên này lại không đặt ở trên người Đại hoàng tử, ánh mắt của nàng luôn hữu ý vô ý (có tình hay cố ý) nhìn qua chỗ ngồi của Tiêu Triệt, e lệ thẹn thùng, xinh đẹp động lòng người.

Trong tiềm thức, Sở Vân Khinh cảm thấy buồn cười với phát hiện của mình, lúc nàng đang cười lại bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Triệt nhìn mình, cách một U Hồ, bốn mắt nhìn nhau, xuân hoa cũng sinh sương hàn (hoa xuân cũng thấy lạnh).

"Tốt tốt tốt, giọng hát của Yên Nhiên càng ngày càng động lòng người, nhưng mà y phục của ngươi hơi nhạt một chút, nếu như sử dụng màu sắc tươi sáng của hoa Vinh Sinh mới tốt hơn được."

Lời này vừa nói ra sắc mặt của các vị tiểu thư quan gia đã tối sầm lại, lời này giống như là Cố Yên Nhiên đã giành được hoa Vĩnh Sinh.

Cố Yên Nhiên từ từ đi xuống, người tiếp theo đi lên là Sở Tương Nguyên, nàng một thân y phục màu xanh, thanh linh hoa lệ, nhẹ nhàng đi lên, trong phút chốc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Lúc nhìn thấy bước nhảy nhẹ nhàng của nàng, Sở Văn Khinh khẽ quay đầu về phía Xuân Đào nói: "Ta cần một cây cầm."

Xuân Đào gật đầu, lập tức rời đi.

Cố Tú Cầm ngồi ở bên trái Sở Văn Khinh thấy Xuân Đào rời đi, nhướn mày, phân phó mấy câu với Tú nhi bên cạnh rồi đứng dậy đi theo.

Sở Văn Khinh cảm thấy có chút kinh ngạc, đơn giản là kỹ thuật múa của Sở Tương Nguyên cũng không tốt như nàng tưởng tượng, tay chân nàng bây giờ giống như bị bó buộc, động tác hoa lệ, lại không phát huy được, múa một chút cũng chỉ có thể hơn một chút.

Nhưng mà sắc mặt của nàng vẫn bình thường, trong mắt nàng vẫn đậm phong khinh (rõ ràng) nhìn bầu trời, Sở Văn Khinh bỗng nhiên nghĩ đến, mục đích của nàng cơ bản là không coi trọng người trên đài kia!

Ánh mắt của Sở Văn Khinh càng thêm hứng thú, buổi hiến nghệ đơn giản này, có thể phát hiện được nhiều chuyện thú vị như vậy.

"Mộ Thanh La bêu xấu."

Chợt, một bóng người màu vàng quét nhẹ nhảy một cái lên trên đài.

Sở Văn Khinh kinh ngạc, nữ tử ở Đại Tần tập võ không thường thấy, thậm chí ở nhiều gia đình quan lại còn cho đây là việc trái với luân thường đạo lý, nữ tử này gan cũng quá lớn rồi!

Nhịp trống chợt nổi lên, tạo nên một chút gọn sóng cho hồ nước ấm áp lãng mạn ở nơi này, nữ tử hoàng sam múa theo nhịp trống, động tác không dẹt dàng tao nhã như Sở Tương Nguyên, ngược lại mang theo một ít khí phách của nữ nhi, trên mặt nàng mang theo ý cười, lắc lư vòng eo, vung cánh tay múa, nhiệt tình như vậy cũng không thể làm các nữ tử quan gia khác rung động, lại có thể cuốn hút được Sở Văn Khinh.

Đúng là một nữ tử nhiệt tình tùy ý!

"Quý phi nương nương, từ nhỏ Thanh La đã lớn lên ở vùng biên quan, thật sự không đa tài đa nghệ bằng các tỷ tỷ trong kinh, hoa Vĩnh Sinh kia người liền ban cho Yên Nhiên tỷ tỷ đi, Thanh La bêu xấu rồi!"

Mộ Thanh La thờ đốc, vẫn còn có thể nói như vậy, lúc này lại lộ ra khéo léo và ngay thơ, làm cho Sở Văn Khinh cười.

"Thanh La múa Bốn cung thích, ban thưởng!"

"Vị này là chi nữ (con gái) của Mộ đại tướng quân đã chết trận trên sa trường, hiện tại được phong là Quận chúa." Khi đang nói chuyện Xuân Đào đã trở lại, cầm trên tay một chiếc đàn cổ vừa dày vừa nặng, vừa nhìn là biết giá trị liên thành (vô giá).

Sở Văn Khinh lập tức nhận lấy, ôm cầm nhẹ nhàng đi về phía đài giữa hồ kia, lúc ngồi ở bên cạnh cầm tiếng thảo luận dưới đài lại vang lên.

"Thần nữ Sở Văn Khinh xin vì nương nương hiến nghệ."

Nàng liếc mắt nhìn đối diện một cái, Tiêu Triệt đang bung ly trà, dường như không có tâm tư đặt ở trên người của nàng, mà Ngụy quý nhi hứng thú nhìn nàng, che dung mạo, có ý nghĩ gì?

"Tranh..."

Một thanh âm vang dội vang lên, giống như đất của U hồ dấy lên một trận sóng to gió lớn, giống như sấm vang chớp giật đến từ trên chín mây, vừa bắt đầu, Sở Văn Khinh đã đem dây cầm kéo đến cực hạn.

Nhất định là một khúc hát làm rung động lòng người, ngay cả Tĩnh Vương không nhúc nhích và ánh mắt mang theo kiêu căng của Nhị hoàng tử cũng ngồi thẳng người, quan sát thật kỹ bàn tay trắng nõn trên cầm của nữ tử trong hồ.

Trong tiếng đàn này hàm chứa phẫn nộ, hàm chứa sát (ác), hàm chứa sát khí nặng nề, để cho mỗi nữ tử đang ngồi đều cảm thấy kinh hãi, thật giống như đang đối địch với thiên binh vạn mã, chỉ còn một mình nàng chém giết ở trong trận chiến, khiêu khích đủ kiểu, hết sức vùng vẫy, chỉ vì đột phá vòng vây, phá tan trọng sinh!

Mọi người không khỏi đắm chìm trong không khí giương cung bạt kiếm này, đột nhiên...

Vụt một tiếng, tiếng đàn im bặt.

Tiêu Triệt xa xa nhìn lại, hình như có một chút máu đỏ tươi tràn ra, dây cầm bị đứt, nhạc khúc chưa kết thúc.

Biến cố này tới rất nhanh, nhưng mà phần lớn người lại vui vẻ chờ xem kịch, cho dù tài đánh đàn tốt, một khúc cảm cũng đàn chưa xong thì còn làm nên trò trống gì?

Mấy người trên đài nhũ mào, cũng lộ ra vẻ mặt đáng tiếc.

Sở Vân Kinh đem tay trái bị thương thu hồi vào trong tay áo, tay phải chuyển một cái, một lần nữa đặt lên trên cảm.

“Tranh...”

Thanh âm lại hồi phục, tiêu tan toàn bộ lệ khí, Sở Vân Kinh một tay ẩy bốn dây, tay áo phiêu phiêu (bay bay), vận chuyển một luồng gió, ngược lại kéo tới hương sen nhàn nhạt, lại giống như tình nhân đang rủ rì thì thầm quanh quẩn một chỗ.

Tiêu Triệt chậm rãi buông ly trà nắm chặt trong tay ra, khóe miệng hiện lên một ý cười.

Tiếng đàn uyển chuyển, nữ tử ngồi xung quanh về mặt quái dị nhìn bóng lưng đậm bạc của Sở Vân Kinh, giống như không thể tin được.

Bỗng nhiên, trong u hồ yên tĩnh chợt nổi lên rung động, chẳng qua chỉ mới chớp mắt cái, hồng, trắng, hoa văn, cá chép lớn nhỏ không đồng nhất ở trong chỗ sâu nhất của u hồ nhảy lên, đều vì tiếng đàn của nữ tử này mà đến.

Mọi người xem thế là đủ rồi, chỉ thấy đàn cá chép kia nổi lên mặt nước, thậm chí còn nhảy lên, văng một chút nước lên khắp người của Sở Vân Kinh, hơi nước bốc lên, nhìn nàng một khắc kia, giống như là tiên tử đến từ Đàng Văn, làm cho nam nữ đều phải ghen tỵ.

Kết thúc một khúc cảm, nhìn cá chép tụ tập ở bốn phía quanh đài không chịu rời đi, khóe miệng nàng ở dưới khắc che mặt nói: “Sở Vân Kinh bêu xấu.”

“Khúc cảm hay, tài đánh đàn tốt!”

Mộ Thanh La dẫn đầu đứng dậy quát to, trong ánh mắt đều là kính phục: “Thanh La chưa từng nghe qua người nào đem phá trận đàn đến kinh thiên động địa như vậy, Sở tỷ tỷ rất lợi hại! Hơn nữa gây đàn còn dẫn đàn cá chép tới, tiếng đàn của Sở tỷ tỷ giống như thông linh thú (người hiểu thú), thật làm cho Thanh La bội phục!”

Ánh mắt của Ngụy Sơ Cận thoáng qua một tia ngạc nhiên, lúc này nàng bình tĩnh nhìn Sở Vân Kinh, nói ra lời khó hiểu: “Gỡ khăn che mặt của người xuống, để Bồn cung xem người là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nếu muốn khiến cho diệt vong, trước phải có bản lĩnh.

Trong ánh mắt Sở Vân Kinh thoáng qua một tia bối rối, nàng cúi người hành lễ: "Xin nương nương thứ tội, trước đây Vân Kinh từng bị thương, mặt mũi xấu xí, chỉ sợ làm bẩn mắt của nương nương."

"Hà?" Ngụy Sơ Cận nhũ mào, "Bồn cung cũng không biết nữ nhi của Sở Thượng Thư lại có tài đánh đàn tuyệt diệu như vậy, ngay cả cá trong hồ cũng cảm động mà không muốn rời đi, xem ra lần này Bồn cung chỉ có thể ban hoa Vinh Sinh cho người."

"Nương nương quá khen, cá trong hồ vì dung mạo của nương nương mà đến, Vân Kinh tuyệt không dám giành công."

Sở Vân Kinh dịu dàng uyển chuyển, bộ dạng không có nửa điểm kiêu căng, Ngụy Sơ Cận nghe vậy che miệng cười một tiếng, "Người tốt như vậy mà trên mặt lại bị thương, Tú Hà!"

“Nương nương.”

Một phụ thân đi đến bên cạnh, chính là mama thiếp thân của Ngụy quý phi.

"Mời Sở cô nương đến hậu viện, xem vết thương trên mặt của nàng có thể chữa được không, Bồn cung có thể đoán, đây nhất định là một nữ tử tuyệt sắc."

Sắc mặt của Sở Vân Kinh khẽ biến, không biết lý do để Quý phi này lại chú ý đến nàng như vậy, chẳng lẽ là không tin lời của nàng?

"Đa tạ nương nương."

Sở Vân Kinh đứng dậy thi lễ chuẩn bị lui ra, trong phút chốc cúi người lấy cảm, gió nhẹ thổi tới, lụa mỏng trên mặt nàng bay lên, quả nhiên trên da thịt

trắng có một vết sẹo đỏ tươi.

Một màn này bị mấy người ở đối diện trên Lăng Ba các thu hết vào mắt, trong lúc nhất thời trên mặt của mỗi người đều mang vẻ mặt khác nhau.

Tuy là như vậy, Sở Vân Kinh vẫn bị mời đi, trong khi ánh mắt của mọi người nửa ghen tỵ nửa ghen ghét, Sở Vân Kinh đã tiến đến hậu viện của Lăng Ba các, mama được kêu là Tú Hà đang chờ.

Tùy ý nhìn mấy lần, Tú Hà cười hỏi: "Sở cô nương thương thế kia là bị làm sao?"

Vốn là Sở Vân Kinh đang cười nhu thuật, bị hỏi câu này trong mắt lập tức sinh ra mấy phần bi thương, "Thương thế kia, là trước đây Vân Kinh không cẩn thận bị vạch lên, đã xem qua vài vị đại phu, đều nói vết sẹo không thể biến mất được, chỉ sợ là đã hết hi vọng."

Tú Hà gật đầu một cái, lấy từ trong tay áo ra một vật: "Đây là mỹ nhân sinh cơ cao mà nương nương đã dùng qua, cô nương cầm lấy thử dùng xem sao, vốn là một gương mặt đẹp, bây giờ thành như vậy, thật làm cho người ta đau lòng."

Sở Vân Kinh cảm kích không thôi, "Đa tạ mama."

Lúc đi ra liền thấy buổi hiến nghệ ở Lăng Ba các đã kết thúc, có thể thấy các vị Vương gia lần lượt đi ra, Sở Vân Kinh bước nhanh hơn chuẩn bị rời đi.

"Sở Vân Kinh!"

Ngừng bước lại một chút, Sở Vân Kinh khẽ xoay người, người đang đi về phía nàng hẳn là Ngũ hoàng tử Tiêu Lăng, nàng vội hành lễ: "Gặp qua Ngũ điện hạ."

Bộ dạng Tiêu Lăng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt khôi ngô, ánh mắt lóe sáng đầy hưng phấn nhìn nàng, "Trời ạ, người thật lợi hại, ta một mực nói với Tam ca, ta chưa từng gặp người nào có tài đánh đàn xuất quỷ nhập thần như người, người là đệ tử của ai? Tại sao trước đây ta chưa từng biết người? Tiếng đàn của người ngoài ra đưa cả tới còn đưa được cái gì tới nữa?"

Sở Vân Kinh có chút nhút nhát: "Ngũ điện hạ quá khen."

"Làm sao lại quá khen, sau này người thường xuyên vào cung đi, có thể nghe tiếng đàn của người một lần, cũng coi như không uổng công đi chuyến này."

"Lăng, đi thôi."

Giọng nói quen thuộc như vậy lúc này lại cảm thấy xa lạ, là Tiêu Triệt, hẳn không nhìn Sở Vân Kinh, đi trước, bên này Tiêu Lăng mỉm cười đối với thái độ của hắn: "Tam ca của ta là như vậy, hôm nay ta còn có việc, lúc dạ tiệc ta đến tìm người thế nào?"

Không đợi Sở Vân Kinh trả lời, Tiêu Lăng đã đi theo, thấy vậy Nhượng nhi ở bên cạnh có chút hoài nghi, "Tiểu thư, Duệ vương đưa thiệp cho người, còn cần dặn phải chiếu cố người thật tốt, vậy mà một câu cũng không nói với người, nô tỳ còn tưởng rằng..."

"Không có tưởng rằng, chúng ta đi thôi."

Trong khoảnh khắc Sở Vân Kinh thay đổi thái độ, Nhượng nhi đã biết mình nhiều lời, lẽ nười một cái rồi đi theo sau.

Trong Yên Ba các, tay Ngụy Sơ Cận cầm ly trà khẽ run, nhìn thấy Tú Hà từ bên ngoài trở lại, liền hỏi "Thế nào?"

"Hỏi nương nương, trên mặt nữ tử kia quả nhiên có vết sẹo, hơn nữa không giống như là..."

"Im miệng!" Ngụy Sơ Cận biến sắc, một đôi mắt bén nhọn nhìn Tú Hà, "Đã nói với người bao nhiêu lần, vĩnh viễn không được nhắc đến tên đó, trí nhớ của người bị chó ăn rồi sao."

Trên mặt Tú Hà chợt hoảng hốt, "Nương nương thứ tội."

Trong chốc lát Ngụy Sơ Cận lại trở về thái độ ung dung như bình thường, con mắt vẫn trang nghiêm như cũ: "Phân phó xuống dưới, không được để chuyện hôm nay truyền đến được tại Hoàng thượng, tiếng đàn của nàng có yêu khí, đâu chỉ dẫn cá tới!"

"Nô tỳ hiểu, nhưng mà nương nương cũng không cần phải để ý, mặt của nha đầu kia thật rất đáng sợ, hoàng thượng sẽ không."

"Sẽ không?" Ngụy Sơ Cận gượng quá hóa cười, "Trên đời này Bôn. Ung mới chỉ gặp qua hai người đánh đàn có thể ngự linh thú (điều khiển thú), một là nàng, một người khác chính là Sở Vân Kinh, mới vừa rồi, ta còn tưởng nàng trở lại."

"Hoàng thượng mười bảy năm trước đã không để ý tới Hoàng hậu, người cho là vì cái gì?"

Trên mặt Tú Hà chợt nghiêm nghị: "Nô tỳ sẽ để ý, nếu nàng dám không an phận, nô tỳ tuyệt đối sẽ không tha."

Bên này Xuân Đào đang chờ ở bên hồ, thấy Sở Vân Kinh đi tới liền vội vàng tiến lên đón, "Sở cô nương, tay của người bị thương, đây là thuốc trị thương tốt nhất trong Vương phủ, mau bôi một chút."

Sở Văn Khinh hứng thú cười một tiếng, "Xuân Đào chỉ là một vết thương nhỏ, thuốc trị thương này từ đâu đến?"

Thấy ánh mắt của Xuân Đào nhìn nàng, Sở Văn Khinh đã biết, nàng hỏi: "chủ tử của ngươi vì sao lại phải ngươi đến chữa cô ta?"

Xuân Đào cúi đầu: "Trước đây chủ tử chưa bao giờ phân phó nô tỳ chữa cô tiểu thư nhà nào, lần này không biết tại sao, nô tỳ không dám suy đoán tâm tư của chủ tử."

Sở Văn Khinh nhíu mày, một buổi hiến nghệ liền làm mất nửa ngày, mắt thấy sắc trời dần tối, rốt cuộc nàng nói, "Mục đích của ta là hoa Vĩnh Sinh, nếu lấy được, liền ra về, ngươi đi nói cho chủ tử của ngươi biết, đa tạ."

Xuân Đào còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của Sở Văn Khinh, cảm giác bị áp bức cực mạnh, nàng đành gật đầu nói: "Sở cô nương trở về phủ phải cẩn thận một chút, hôm nay lúc nô tỳ đi lấy cảm động phải phu nhân Thượng Thư."

Cố Tú Cầm!

Mắt Sở Văn Khinh chợt lóe sáng, cảm này vốn là cổ cảm, ngay cả phá trận khúc của nàng cũng không chịu nổi, thì ra là đã bị nàng động tay chân!

Đề nén tức giận trong lòng, Sở Văn Khinh khẽ xoay người bước đi, không nghĩ đến lại chạm mặt với một nhóm người, đi đầu chính là Cố Yên Nhiên.

"Ồ, đây không phải là người đứng đầu hôm nay, Sở Nhị tiểu thư sao?" Nói chuyện là một nữ tử mặc lam y, đứng ở bên cạnh Cố Yên Nhiên ánh mắt khinh thường nhìn nàng.

"Đứng vậy nha, tại sao lại muốn đi ra ngoài, đánh đàn tốt như vậy không bằng dạ tiệc tối nay bỏ khăn che mặt xuống tiếp tục đàn một khúc?"

Sở Văn Khinh hiểu, mấy người này cảm thấy nàng đoạt hoa Vĩnh Sinh của Cố Yên Nhiên, bất bình thay nàng [Cố Yên Nhiên] đây mà! Nàng cười nhạt, "Văn Khinh sinh ra ở nơi hoang dã, có chút không quen với phú quý của hoàng gia, đầu có chút choáng váng, xin cáo từ trước."

Lời này vừa nói ra một trận cười vang lên, lời nói châm chọc không lớn không nhỏ không ngừng vang lên để cho Sở Văn Khinh nghe, cuối cùng sắc mặt Cố Yên Nhiên mang theo đoạn trang đắc ý cười, "Đã như vậy, mọi người nghỉ ngơi đi."

Sở Văn Khinh gật đầu một cái từ giữa đám ánh mắt chán ghét đi về phía cửa chính, mới đi được vài bước đã nhìn thấy Cố Tú Cầm đang vui vẻ đứng ở đó xem kịch hay, Nhục nhi cúi thấp đầu đỡ Sở Văn Khinh oán giận một chút, "Tiểu thư, người thật vất vả mới được Quý phi ban thưởng, bây giờ bị phu nhân thấy như vậy, nàng sẽ không cố kỵ gì mà khi dễ người."

"Nếu muốn khiến cho diệt vong, trước phải có bản lĩnh." Sở Văn Khinh nhẹ giọng cười lạnh một tiếng, "Kịch hay vẫn còn ở phía sau!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cẩm cung chi biến, xuất thủ cứu người

Lúc hai người Sở Văn Khinh đi ra khỏi Thượng Lâm Uyển sắc trời đã khê biến, bầu trời tối om bao phủ cả một vùng, mơ hồ còn có cả sấm chớp cuộn cuộn.

"Tiểu thư, trời sắp mưa."

Sở Văn Khinh khẽ nhíu mày, càng bước nhanh hơn.

Thượng Lâm Uyển này chính là ngự hoa viên phía đông, cửa Chính Dương lại ở phía bắc, lại phải đi băng qua hơn nửa ngự hoa viên, dọc theo con đường này cực kỳ an tĩnh, thỉnh thoảng có thể thấy được cảm vệ của hoàng gia, Sở Văn Khinh cũng khép mi nhắm mắt đi qua, cực kỳ không có cảm giác tồn tại.

Nhưng mà, cho dù hai người có bước nhanh, cũng không kịp với thay đổi của mưa gió, còn chưa đi được một nửa đường, mưa to ào ào rơi xuống, trong nháy mắt liền rơi xuống hai người.

"Tiểu thư, mưa lớn quá, chúng ta tránh một lát, nhìn thế này chắc cũng không mưa lâu."

Bây giờ hai người đang đi đến trước một cung điện bỏ hoang đã lâu, ngay cả bảng hiệu trên cửa cung cũng bị bụi bặm bám nhiều năm mà không thấy rõ chữ, và lại nơi này hoang vắng hơn so với những nơi khác, Sở Văn Khinh suy nghĩ một chút liền kéo Nhục nhi đi vào cửa cung khép hờ.

Vào cửa cung một chút, mắt Sở Văn Khinh sáng lên, nơi này là cung điện bị bỏ hoang!

Thác nước trước mặt lượn lờ hơi nước bay lên, nơi xa đỉnh dài lâu các giường cột chạm trổ, mấy bước là có thể ra tới đào viên.

Thời tiết tháng thư, là thời điểm hoa đào nở nhiều nhất, nhìn xa xa thật giống như một mảnh vân hải (mây) màu đỏ, Sở Vân Kinh là một nữ tử không thích hoa vậy mà cũng bị tình cảnh này làm cho rung động, mưa lớn dần, không biết ngày mai còn có quang cảnh rực rỡ như vậy không?

Sở Vân Kinh không có thời gian để nhìn trận mưa hoa đào xinh đẹp cuối cùng này, nàng nhìn cuối đào lâm hình như có một cái hồ, hành lang uyển chuyển uốn khúc bên cạnh hồ, chính là chỗ tốt để tránh mưa.

Nhưng mà, không đợi nàng đi vài bước, một tiếng quát chói tai vang lên từ bên ngoài!

“Vật nhỏ, nếu ngươi không biết điều thì đừng trách ta!”

Nữ tử một thân cung trang màu hồng đang đứng ở hành lang bên trong hồ, có bốn năm bà tử khỏe mạnh đang đè thất lưng của một tiểu nam hải tám tuổi trên mặt đất, đứa bé kia không giãy giụa không gào khóc, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm nàng kia!

“A, còn dám nhìn ta như vậy! Ngươi cho rằng ngươi có thể đi tố cáo Bôn cung sao? Đánh cho ta!”

Hồng y nữ tử kia ra lệnh một tiếng, trong phút chốc nắm đấm của mấy bà tử liền rơi vào trên người đứa bé kia, Sở Vân Kinh thấy vậy trong lòng liền biết nơi này không phải là chỗ tốt để tránh, đang muốn xoay người đi, nhưng đứa bé kia lại lên tiếng.

“Ngươi đối với ta như vậy không sợ bị phụ hoàng trách phạt sao!”

Phụ hoàng?!

Hoàng đế Tiêu Chiến hiện tại có lục tử (sáu người con trai), Ngũ điện hạ nàng đã thấy qua, vị kia nhất định là Lục hoàng tử!

Sở Vân Kinh hơi do dự, “Nhược nhi, nơi này không phải chỗ tốt để tránh mưa, cầm lấy thiếp đi ra xe ngựa bên ngoài cung chờ ta!”

Nhược nhi đã sớm bị thân phận của những người kia làm cho kinh ngạc, một tự xưng là “Bôn cung”, còn một lại là hoàng tử đương triều, nàng nói một tiếng, “Tiểu thư cẩn thận một chút” liền dựa theo đường cũ chạy ra ngoài.

“Đứng nha, ngươi là hoàng tử, ta là phi tử, hiện tại không nên đối với ngươi như vậy.” Nữ tử chợt tàn nhẫn cười một tiếng, “Nhưng chỉ có thể trách mẩu thân ngươi, làm hại Bôn cung mất đi đứa con của mình, hôm nay ta cũng sẽ làm cho nàng ném thứ cảm giác tê tâm liệt phế đó!”

Nữ tử chợt quay đầu liếc mắt nhìn hành lang sau hồ, ánh mắt chợt lóe, “Ném xuống đi!”

Vừa dứt lời, “Phù phù” một tiếng, trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng.

“Nương nương, chúng ta mau đi thôi, nơi này không thể ở lâu...”

Hồng y nữ tử liếc mắt nhìn đứa bé trong hồ, hừ lạnh một tiếng liền quay đầu rời đi, Sở Vân Kinh cúi thấp người trốn sau tảng đá lớn, đợi mấy người kia đi xa nàng mới bước nhanh về phía hồ, nhưng mà trên mặt nước kia chỉ có giọt mưa rơi xuống làm cho rung động.

Nàng nhắm hai mắt lại, lúc xoay người nắm chặt hai quả đấm, trong chớp mắt, chỉ thấy một đạo bóng trắng lướt qua giữa không trung, Sở Vân Kinh xoay người nhảy xuống hồ.

Không biết qua bao lâu, thật giống như một đóa hoa sen mới nở, hai tay Sở Vân Kinh kéo hải tử bị ném xuống hồ nhảy ra lên khỏi mặt nước, cả người nàng ướt sũng, tóc ướt dính ở trên trán và gò má, hai tay cũng dùng hết sức đem hải tử đặt trên mặt đất, rồi sau đó đặt đôi tay, dùng sức ấn xuống ở trước ngực hải tử.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh mắt Sở Vân Kinh dần dần ngưng đọng (cứng lại), rốt cuộc người nằm trên đất cũng có phản ứng, tiểu nam hải ho ra mất ngụm nước, rồi sau đó hết sức bối rối nhìn Sở Vân Kinh.

Rốt cuộc Sở Vân Kinh cũng thở phào một cái, ánh mắt lạnh như băng của nàng mang theo không biết bao nhiêu thương xót, nàng nói: “Là ta cứu ngươi!”

Nam hải đang muốn nói, ánh mắt Sở Vân Kinh liền biến đổi, nhìn chăm chú lối vào cửa cung, nàng che miệng nam hải, nhẹ giọng nói, “Có người đến.”

Cấm vệ quân của hoàng gia đến rất nhanh, người thủ lĩnh hét to một tiếng, “Lục soát cho ta! Cấm địa của hoàng gia cũng dám xông vào, nếu kháng cự, giết không tha!”

Sở Vân Kinh mang theo tiểu nam hải nấp sau một tòa núi giả trong đào viên, có chút nóng nảy nhìn cấm vệ quân càng ngày càng đến gần, thì ra nơi này là cấm địa của hoàng gia, chẳng trách vừa rồi có người nói ở lại nơi này lâu sẽ không tốt, mà nữ tử mặc cung trang kia phải giết Lục hoàng tử ở chỗ này, nhiều nhất cũng chỉ coi là hấn lén lút xông vào cấm cung, trượt chân ngã xuống hồ mà chết!

Sở Vân Kinh cúi đầu, lại phát hiện ánh mắt của tiểu nam hải dừng lại ở trên mặt mình, trong mắt hàm chứa sợ hãi sau tai nạn.

Sở Văn Khinh cả kinh, đưa tay sờ trên mặt, sắc mặt đại biến, mới vừa rồi cứu hấn cái khăn che mặt đã rách xuống, vậy mà nàng lại quên, Sở Văn Khinh tùy ý đeo khăn lần nữa, liếc mắt nhìn lần các sau lưng, “Quen thuộc nơi này sao?”

Tiểu nam hài lắc đầu một cái, Sở Văn Khinh nhú mày, nhìn một lượt lần các dày đặc bên phải, đang định xoay người đi, tay trái lạnh như băng chợt đặt lên một thân người ấm áp.

Một giọng nói rét lạnh xen lẫn hơi thở thiêu đốt từ đằng sau đánh tới nàng, “Lá gan của ngươi càng ngày càng lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Giọng nói rét lạnh xen lẫn hơi thở nóng rực phun sau tai nàng, Sở Văn Khinh kinh hãi, tay phải buông Lục hoàng tử ra xoay người một cái, nắm tay đánh một chưởng thẳng vào sau lưng người đó.

“Khốn kiếp!”

Hiển nhiên là một chưởng này rơi xuống người Tiêu Triệt, lại không né không tránh còn lôi kéo tay trái của Sở Văn Khinh dùng sức hướng đến phía mình!

Phịch một tiếng, sắc mặt Sở Văn Khinh đại biến, không thu được chưởng thế, một lực mạnh đánh vào trong ngực của Tiêu Triệt, thì ra sau núi giả này chẳng biết từ bao giờ đã có rất nhiều cấm vệ quân, nếu như hai người ở chỗ này giao thủ (đánh nhau), tất yếu sẽ bị phát hiện.

Sở Văn Khinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Triệt, trên gương mặt tuấn mỹ của hấn tràn đầy lãnh ý, chau mày chỉ vì mới vừa rồi nàng gần như là không giữ lại một chưởng này, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Sở Văn Khinh lóe lên một tia ảo não, chỉ trách hấn xuất hiện quá mức đột ngột, võ công của nàng vốn cũng không kém, vậy mà lại không phát hiện hấn đến!

Nhìn thấy ánh mắt của nàng chợt sáng lên, Tiêu Triệt lạnh lùng nói: “Nơi này là địa phương người nên đến sao?”

Lục hoàng tử kia đã sớm bị Tiêu Triệt làm cho hoảng sợ, vị hoàng tử có thể bị phi tử kia giết chết ở chỗ này, hiển nhiên là ngày thường cũng không phải là chủ nhân được sủng ái, bây giờ nhìn thấy Tiêu Triệt, không có quen thuộc giữa huynh đệ, ngược lại bị ý lạnh trên người uy hiếp không nhẹ.

Sở Văn Khinh thấy tư thế mập mờ của hai người, mà tay trái của mình còn bị hấn nắm chặt, nhú mày liền muốn rút tay ra, nhưng bàn tay Tiêu Triệt vẫn không nhúc nhích, “Tại sao lại biến thành bộ dạng thế này?”

Giọng nói của hấn so với nước hồ lạnh giá càng làm cho nàng phát run, nói đến đây càng làm cho nàng tức giận, “Duệ vương làm sao lại thành bộ dạng như vậy? Nghe nói nơi này là cấm cung, Duệ vương thật là rảnh rồi.”

Cặp mắt Tiêu Triệt híp lại, trên mặt tinh xảo bị mưa làm cho ướt nhẹp, trong con mắt cũng nổi lên thủy quang (nước), nhìn người trước mặt cả người ướt đầm, trong đôi mắt cũng không còn lạnh lùng như thường ngày, trong khoảng thời gian ngắn khoe miệng xuất hiện một chút ý cười tà mị (không đáng hoàng).

“Đi theo ta.”

Hấn kéo nàng đi về phía bên trái rừng đào, nơi đó hoa đào um tùm, thật sâu không nhìn thấy điểm cuối, trong lòng Sở Văn Khinh kinh ngạc, cánh rừng này tuy lớn, nếu như cấm vệ quân lục soát chỗ này bọn họ biết tránh vào đâu?

“Buông tay.”

Tiêu Triệt nắm chặt tay Sở Văn Khinh đi về phía trước, căn bản là không để ý đến lời của nàng, đôi mắt chỉ nhìn rừng đào trước mặt, sâu xa sắc bén.

Sở Văn Khinh bắt đầu đi, lúc quay đầu lại thấy Lục hoàng tử đang nhìn nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là đưa một bàn tay ra.

“Lúc nào thì họ được cách xen vào việc của người khác?”

“Văn Khinh không xen vào việc của người khác, chỉ sợ bây giờ Vương gia ngài đã kinh mạch đứt đoạn rồi!”

Tiêu Triệt hơi chậm lại, càng ngày càng đi vào sâu trong đào lâm, Sở Văn Khinh đứng trước một tòa lầu các nổi bật, Phi Vân lâu!

Rõ ràng là một lầu các lâu năm, bây giờ thoạt nhìn lại lộng lẫy xa hoa như cũ, Tiêu Triệt không ngừng cước bộ kéo nàng đi thẳng vào bên trong lầu, bên trong, có một người đang chờ.

“Chủ tử.”

Từ Mặc đang đứng ở giữa lầu, nhìn thẳng vào Tiêu Triệt đang dắt tay Sở Văn Khinh, thỉnh thoảng tia lửa lại văng khắp nơi.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng.”

Ánh mắt Từ Mặc đánh giá Sở Văn Khinh mang khăn che mặt từ trên xuống dưới, chẳng lẽ, chẳng lẽ, vị này chính là người làm cho chủ tử nhà mình chuẩn bị sinh lễ?

Ánh mắt run rẩy một chút, Từ Mặc không cần nhìn cũng biết là ai, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi.

“Đi vào.”

Tiêu Triệt kéo thẳng Sở Văn Khinh đi vào bên trong, xoay người nói ra ba chữ, “Thay y phục.”

Sở Văn Khinh cau mày thật chặt, cảm thấy chuyện xảy ra ngoài dự liệu của mình, hần cứu nàng, lại an bài chu đáo như thế cho nàng, điều kiện thứ hai nàng còn chưa nói, hiện tại biết tính thế nào đây?

Tiêu Triệt nhìn dáng vẻ trầm tư của Sở Văn Khinh khẽ mím môi, hần đưa tay lên kéo lụa mỏng trên mặt của Sở Văn Khinh ra.

Sở Văn Khinh kinh hãi, nghiêng người, “Diện mạo Sở Văn Khinh xấu xí, không dám để Vương gia nhìn thấy.”

Tiêu Triệt bình tĩnh nhìn Sở Văn Khinh một chút, cuối cùng buông tay của nàng đi ra ngoài, nhưng chưa đi được mấy bước liền xoay người lại nhìn Lục hoàng tử đứng sau Sở Văn Khinh, “Ngươi, ra ngoài!”

Lục hoàng tử run rẩy, trong mắt ẩn chứa lệ quang (có nước mắt), Sở Văn Khinh thấy bộ dạng của hần cười một tiếng ngồi xuống, thấp giọng nói, “Ngươi tên gì?”

Tiêu nam hài nhìn hai mắt ôn hòa của Sở Văn Khinh, cúi đầu xuống nói: “Tiêu Cấp.”

Sở Văn Khinh gạt đầu một cái, “Không cần ở trước mắt ta và hần giả bộ đáng thương, bởi vì chúng ta sẽ không lừa gạt ngươi, hần là Tam ca của ngươi, sẽ không thương tổn ngươi, đi ra ngoài đi.”

Tiêu Cấp nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt ít đi một phần hèn yếu, hần câu nệ nói, “Nhưng mà ta chỉ tin tưởng ngươi, phụ hoàng không thích mẫu phi của ta, lại càng không thích ta, bọn họ là ca ca của ta, nhưng chưa bao giờ nhìn ta một cái, nếu vừa rồi là hần ở đó, hần sẽ không cứu ta, đúng không?”

Ý cười trên mặt Sở Văn Khinh càng sâu hơn, trong đầu nghĩ đến bộ dạng của Tiêu Triệt, “Phụ hoàng ngươi không thích ngươi, ngươi phải làm cho hần thích ngươi, ca ca của ngươi bỏ mặc ngươi, ngươi phải nỗ lực để cho bọn họ không khinh thường ngươi.”

“Mà hần, mới vừa rồi đúng là hần đã cứu chúng ta, không phải sao?”

Tiêu Cấp giống như lấy được khích lệ cực lớn, đôi mắt sáng lên, “Mẫu phi của ta chỉ dạy ta phải yên lặng không nên trêu chọc người bên ngoài, ta học rất tốt, nhưng mà vẫn không tránh khỏi, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ nghe lời ngươi!”

Ánh mắt Sở Văn Khinh chợt lóe lên, cuối cùng gạt đầu cười, “Đi ra ngoài đi.”

Tiêu Cấp gạt đầu một cái, trước khi đi còn hỏi một vấn đề, đôi mắt hần linh động liếc mắt nhìn Tiêu Triệt, nói nhỏ, “Tỷ tỷ tại sao ngươi lại muốn lừa gạt hần?”

Sở Văn Khinh biết hần đang nói cái gì, nàng đặt một tay lên mặt mình, trên ngón tay đã có nhiều điểm đỏ, nàng trầm trầm nói: “Ngươi nhớ, có lúc về bề ngoài làm người khác quá chú ý có thể gây ra họa sát thân cho ngươi, cho nên lời mẫu phi ngươi dạy cũng không phải không có đạo lý.”

Ánh mắt Tiêu Cấp sáng lên một chút nữa, “Vậy ngươi vĩnh viễn đừng để cho hần thấy bộ dạng của ngươi!”

Sở Văn Khinh cười một tiếng, nhìn Tiêu Cấp đi đến trước mặt Tiêu Triệt, rồi sau đó ánh mắt thâm trầm của Tiêu Triệt liền liếc nhìn nàng một cái, hai người một lớn một nhỏ liền đi ra ngoài.

Lúc ra đến cửa Từ Mặc nhìn thấy sắc mặt không tốt của Tiêu Triệt, “Chủ tử, sắc mặt của người không tốt, vừa mới xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Triệt lắc đầu một cái, ánh mắt rơi lên người của Tiêu Cấp, “Nàng, tại sao lại ở cùng với ngươi?”

Vốn là Tiêu Cấp bị ánh mắt này dọa cho sợ hơi co rúm lại một chút, ngược lại lại ngẩng đầu lên nói: “Lan phi muốn giết ta, là nàng ở nơi đó đã cứu ta.”

Không biết là Tiêu Triệt nghĩ tới điều gì, ánh mắt có phần sắc bén nhìn Tiêu Cấp.

Tiêu Cấp lùi về phía sau một bước, “Nàng mới vừa nói, ngươi sẽ không thương tổn ta!”

Tiêu Triệt sững sốt, nhớ tới dáng vẻ cười có mấy phần mỉa mai hoặc lúc nàng thì thầm to nhỏ với đứa bé trước mặt này, “Từ Mặc, dẫn Lục hoàng tử đi thay y phục đi.”

Tiêu Cấp ngây dại nhìn Tiêu Triệt khẽ mỉm cười, cúi đầu nói một câu, “Ngươi giống như nàng...”

Tiêu Triệt không có nghe rõ, cũng không suy nghĩ nhiều, vung tay lên Tiêu Cấp liền bị mang đi, trong khoảng thời gian ngắn trong phòng liền yên tĩnh trở lại, hắn chậm rãi đặt tay lên ngực mình, chỗ đó mơ hồ có chút đau, chính là chưởng tay của nàng, trên đời này người có thể tay không đá thương hắn, chỉ sợ là chỉ có một mình nàng.

Tiếng bước chân nhẹ truyền đến, Sở Văn Khinh một thân thanh y (áo xanh) đi ra, trên mặt nàng còn che lụa mỏng, chỉ chừa lại đôi mắt nhìn Tiêu Triệt.

“Đa tạ Duệ vương cứu giúp, hôm nay thuận tiện làm điều kiện thứ hai đi, ta và ngươi hết nợ!”

Hai mắt Tiêu Triệt ngưng đọng một chút, “Hình như Sở cô nương không muốn có quan hệ gì với Bôn vương?”

Sở Văn Khinh hơi ngừng lại, “Trước kia Văn Khinh và Vương gia đã định ra hai điều kiện, trong lòng chỉ sợ là sẽ liên lụy Vương gia, hôm nay ngươi không thiếu ta, đương nhiên chúng ta không nợ nần gì nhau.”

Tiêu Triệt đứng dậy, đi từng bước đến gần nàng, mà tóc của nàng xõa xuống, hắn cuốn quanh một vòng ở đầu ngón tay, hai lông mày lộ ra huyền hoặc, cười thích thú, “Rất tốt, nhưng Bôn vương muốn biết nếu ngươi thiếu Bôn vương, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sở Văn Khinh không hiểu ý trong lời nói của Tiêu Triệt, nàng lùi về sau mấy bước, “Xin Vương gia cứ nói.”

Tiêu Triệt nhìn đầu ngón tay trống trơn, khóe miệng nhếch lên: “Chỉ nói là nếu mà thôi, ngươi không cần phải khấn trương như vậy.”

Bên này Từ Mặc đã đi ra ngoài, đi theo bên cạnh hắn chính là Tiêu Cấp, lúc Tiêu Cấp nhìn thấy nàng hai mắt sáng lên, chạy đến kéo cánh tay của nàng.

Trong phút chốc ánh mắt của Tiêu Triệt trở lên rét lạnh, trong miệng nói ra những lời hàm chứa đao kiếm, “Chuyện hôm nay đến đây là chấm dứt, Lan phi là sủng phi mới trong cung, nếu như biết có người cứu Tiêu Cấp nhất định sẽ không bỏ qua, sắc trời đã tối, ta đưa ngươi xuất cung.”

Tiêu Cấp nghe Tiêu Triệt nói vậy sắc mặt chợt biến, nắm tay Sở Văn Khinh chặt hơn, “Tỷ tỷ, ngươi phải xuất cung rồi sao? Vậy khi nào thì ngươi sẽ lại vào nữa?”

Tiêu Triệt cũng nhìn Sở Văn Khinh, giống như cũng muốn biết câu trả lời của nàng.

Sở Văn Khinh cười một tiếng, cúi đầu nhìn Tiêu Cấp, “Chỉ sợ là sắp tới sẽ không vào cung, những gì ta nói với ngươi, ngươi đều nhớ kỹ rồi chứ?”

Tiêu Triệt khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng đã mất đi mấy phần kiên nhẫn, “Từ Mặc, đưa Lục điện hạ trở về.”

Tiêu Cấp dù không muốn, nhưng cũng không dám làm cản trước mặt Tiêu Triệt, Sở Văn Khinh xoay người nhíu mày nhìn Tiêu Triệt, “Còn chưa hỏi tại sao Vương gia lại xuất hiện ở nơi này.”

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ đã thấy tối om om, thì ra là màn đêm đã buông xuống, lúc này ở đảo lâm rất im ắng yên tĩnh, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, ánh mắt của hắn thâm trầm, “Hiện tại, hắn là ngươi nên ở quỳnh hoa yến, tối nay có lẽ quý phi nương nương sẽ chỉ hôn ngươi cho vị thân vương nào đó, chuyện này đối với ngươi mà nói, chính là một cơ hội tốt.”

Sở Văn Khinh lắc đầu, “Đa tạ Vương gia suy tính chu toàn thay Văn Khinh, nhưng mục đích của Văn Khinh không phải chuyện này, một gốc hoa Vĩnh Sinh là đủ rồi.”

Sở Văn Khinh nói xong liền bước đi ra bên ngoài, ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, bóng dáng vừa động liền xuất hiện ở bên cạnh Sở Văn Khinh, kéo tay nàng không đi về phía cửa chính, ngược lại đi đến chỗ sâu nhất của đảo lâm, mượn ánh sáng yếu ớt của trăng, trong ánh sáng Sở Văn Khinh thấy khuôn mặt của Tiêu Triệt vẫn lãnh tuyệt như cũ, nhưng tay của hắn lại rất ấm áp có lực, nàng khẽ thở dài, trong lòng sinh ra một tia khác thường.

Vượt qua một bức tường thật cao, một chiếc xe ngựa của Duệ vương phủ đã chờ ở đó, Sở Vân Kinh chưa gặp qua người thiếu niên điều khiển xe, thấy Tiêu Triệt sắc mặt thản nhiên nắm tay Sở Vân Kinh đi ra, bộ dáng lạnh lùng giống như khắc một khuôn mẫu với Tiêu Triệt.

“Chủ tử.”

“Xuất cung.”

Tiêu Triệt nhấc màn xe lên, để cho Sở Vân Kinh vào trước, nàng hơi do dự trong phút chốc cúi thấp người lên xe, bày biện trong xe cực kỳ cao quý, các loại vật dụng đều không phải là vật bình thường, Sở Vân Kinh ngồi trên một cái tháp nhỏ, sau đó Tiêu Triệt liền ngồi ở bên cạnh nàng.

Lúc xe ngựa đi Tiêu Triệt đã nhắm mắt dưỡng thần, thân thể của hắn ở một bên, một tay khẽ che vai trái, trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, trước đó hân vai trái của hắn đã bị thương, hôm nay một chường kia của nàng cũng là rơi vào ngực bên trái, chẳng lẽ -----

“Xế chiều hôm nay Vân Kinh có hơi lỗ mẫm, vết thương của Vương gia, đã đỡ hơn chưa?”

Tiêu Triệt mở mắt, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người nàng, dưới ánh mắt như vậy Sở Vân Kinh khó tránh khỏi cảm thấy không có chỗ để che giấu.

Đúng vào lúc này, dường như xe ngựa đã đến cửa cung, Sở Vân Kinh chỉ nghe có người hỏi một câu gì đó, sau đó không kịp phản ứng bàn tay Tiêu Triệt ở bên cạnh đã đem nàng ôm vào trong ngực, lại đem nàng đẩy vào trong tháp (giường), tiện tay nhặt một chiếc áo khoác màu bạc đắp lên trên hai người, thân thể mảnh khảnh của Sở Vân Kinh liền nằm ở trong ngực hắn, nhưng người ngoài lại không nhìn ra chút nào.

Đúng lúc này, màn xe bị vén lên, ánh mắt đảo qua trong xe một chút, “Duệ vương thứ tội, nô tài chỉ làm theo quy định.”

Ánh mắt Tiêu Triệt đông lạnh, vung tay lên, “Đi!”

Khi xe ngựa di chuyển lần nữa, Sở Vân Kinh vẫn bị Tiêu Triệt ôm thật chặt trong ngực, nàng chỉ cảm thấy mùi hoa lan nhàn nhạt tràn ngập ở chóp mũi mình, xa lạ mà mỉa mai, làm cho mặt nàng nóng lên.

“Vương gia.”

Tiêu Triệt vén áo khoác kia lên, Sở Vân Kinh đang nằm ở trong ngực hắn, bàn tay hắn đặt ở ngang hông nàng, có thể nhìn thấy thân hình từ trên xuống dưới của nàng, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, giọng nói khàn khàn.

“Từ trước đến giờ cửa cung là người Minh vương trông coi, nếu hắn biết ta dẫn người ra ngoài, chắc chắn người sẽ không tự xử lý được.”

Sở Vân Kinh ngồi thẳng, nghe hắn nói vậy trong lòng liền khẽ động, nhớ tới mình đã để cho Nhượng nhi chờ ở bên ngoài, nếu bây giờ đi ra, có thể cáo từ rồi.

“Bỏn vương đã để cho thị nữ của người đến Nhân Tâm y quán chờ.”

Một câu nói làm cho Sở Vân Kinh sững sờ tại chỗ, tính toán chạy trốn của nàng bị bóp chết, nhưng không khí lúc này giữa hai người quá mức quý dị, trong lòng nàng rối loạn, cái này đối với nàng mà nói, thật sự không tốt.

“Tại sao Vương gia lại đối đãi với Vân Kinh như vậy?”

Tiêu Triệt không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy, hắn nhíu mày, “Bỏn vương đối đãi với người như thế nào?”

Trong lòng Sở Vân Kinh hơi tức giận, người này có gương mặt vô cùng đẹp, mà lại có một đôi mắt vô cùng lạnh, thật giống như đây là chuyện của người khác không quan hệ gì đến hắn, tất cả những gì hắn làm đều vì lợi ích chung.

“Vương gia cứu Vân Kinh trong lúc nguy nan, Vân Kinh sẽ cân nhắc chu toàn.”

Ánh mắt lạnh của Tiêu Triệt rốt cuộc cũng có một chút xúc động, băng thiên tuyết địa vào mùa xuân muốn sinh cũng không thể sinh*, “Người cảm thấy Bỏn vương là vì cái gì?”

* băng thiên tuyết địa vào mùa xuân muốn sinh cũng không thể sinh: băng và tuyết vào mùa xuân muốn có cũng không thể có

Hai mắt Sở Vân Kinh híp lại, “Vân Kinh không biết.”

Hai mắt Tiêu Triệt khép hờ, thờ dãi, “Tốt, vậy Bỏn vương chờ người tự mình biết.”

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, đôi mắt hàm chứa kinh ngạc nhìn Tiêu Triệt, Tiêu Triệt lại nói, “Rõ ràng người có cơ hội vô cùng lớn để tỏa sáng, nhưng người lại không làm, ta thật tò mò không biết người có bao nhiêu bản lĩnh, không biết người sẽ vì cái gì mà thể hiện những bản lĩnh này, người có nguyện ý cho ta câu trả lời không?”

Sở Vân Kinh cảm thấy có chút vô lý, người trước mặt và mình chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, đến nay cũng không coi là bằng hữu, vì sao lại dính líu nhiều thế này?

Sở Văn Khinh không trả lời, Tiêu Triệt cũng không hỏi nữa, xe ngựa một đường đi đến đường cái phía tây, mãi đến cửa Nhân Tâm y quán thì dừng lại, Sở Văn Khinh vẫn nhắm mắt đường thần như cũ, ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, nàng lẩm bầm nói, “Đa tạ Vương gia, cáo từ!”

Vén màn xe lên, Sở Văn Khinh thấy ánh mắt gấp gáp của Phúc bá, một người đứng ở bên cạnh hắt, làm cho sắc mặt Sở Văn Khinh khẽ biến, mà hai mắt Sở Dự đỏ bừng!

Sở Dự thấy nàng đến ánh mắt chợt sáng lên, ba bước cũng làm hai bước đi tới giữ lấy nàng, “Hoành Vân cô nương, công tử đang đợi ngươi!”

Sở Văn Khinh ở trên xe bị Sở Dự kéo liền lao đảo, sau lưng chợt có một cánh tay lớn ôm lấy hông của nàng, ổn định lại cơ thể của nàng.

Sở Dự chỉ thấy Tiêu Triệt một thân hắc y ôm lấy Sở Văn Khinh bình tĩnh đứng trước người hắt, một đôi mắt giống như là hàm chứa tức giận, hắt nói, “Buông tay!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hai trông mắt Sở Dự đỏ ửng, liếc mắt nhìn xe ngựa phía sau Sở Văn Khinh đã đoán được thân phận của Tiêu Triệt, mắt hắt chợt lóe lên buông tay Sở Văn Khinh, “Hoành Vân cô nương, đã đắc tội, giờ ngọ hôm nay công tử chợt không ngừng ho ra máu, kính xin cô nương đi qua xem một chút.”

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, liếc mắt nhìn Tiêu Triệt đứng bên cạnh, chỉ cảm thấy phản ứng hơi lớn của hắt, “Đa tạ Duệ vương đưa tiễn, Hoành Vân còn có bệnh nhân, mời Duệ vương trở về đi.”

Tiêu Triệt nhìn ánh mắt kiên định của Sở Văn Khinh, lại liếc mắt nhìn bộ dạng vội vàng của Sở Dự, rốt cục gạt đầu một cái lên xe ngựa.

Đến khi xe ngựa kia biến mất ở cuối đường cái phía tây, Sở Văn Khinh mới xoay người lại.

“Công tử nhà ngươi ở chỗ nào?”

“Đang ở trong thành!”

Sở Văn Khinh hơi kinh ngạc một chút, dùng ánh mắt bảo Phúc bá đi đến chỗ xe ngựa của Sở Dự, “Không phải là ở Lạc Nhạn sơn sao, vì sao lại đến trong thành?”

Về mặt Sở Dự rất vội vàng, “Lần trước thuốc cô nương đưa cho công tử dùng hiệu quả trị liệu rất tốt, công tử phải xử lý rất nhiều chuyện, vậy liền trở về thành, nhưng xế chiều hôm nay, lại bắt đầu ho ra máu.”

Ngồi lên xe ngựa, dọc theo đường đi chạy gấp về phía thành nam, trong đầu Sở Văn Khinh hiện lên một cái toàn thân bao phủ tuyết trắng giống như là người trong suốt.

Tuyết viện thành nam là nơi thần bí nhất ở Thịnh kinh, nó là nơi quý giá nhất ở bên trong Thịnh kinh, lại không ai biết thân phận của chủ nhân viện tử này, đám người Sở Văn Khinh, chính là xuống xe ngựa ở chỗ này.

Vừa vào cửa, Sở Văn Khinh liền bị quang cảnh ở nơi này làm cho cả kinh, nơi này lại có tên là Tuyết viện, rõ ràng là thời tiết tháng tư, nhưng mà trong viện này lại lạnh như băng, vốn là hoa mai tháng chạp mới nở lúc này nụ hoa lại đang tỏa hương thơm ngát, nếu không phải là người hiểu rõ sự tình, còn tưởng rằng bây giờ đang là mùa đông.

“Nơi này đưa đến hàn tuyến (hồ nước lạnh), lại mời người giỏi về cơ quan làm cho hàn khí trong viện này quanh năm không tiêu tan, như vậy mới có phong cảnh mùa đông.”

Sở Văn Khinh gạt đầu một cái, sắc trời lúc này đã tối đen, nàng đi theo Sở Dự xuyên qua đình đài lầu các viện lạc (sân) trực tiếp đi vào chủ viện, chủ viện chính là địa phương có hàn khí nặng nhất, bất luận như thế nào, một người quanh năm sống ở nơi này cũng là loại thử thách khó khăn nhất.

“Công tử, Hoành Vân cô nương tới.”

Sở Văn Khinh nhìn đôi mắt màu đỏ không khỏi cảm thấy giật mình, sắc mặt của hắt gần như trong suốt, hình như là máu bên trong thân thể đều đã chảy ra hết, bạch y trên người cũng nhiễm màu đỏ, trên mặt vẫn là nụ cười không nhiễm bụi trần như cũ, hắt nói, “Làm phiền cô nương.”

Sở Văn Khinh thở dài, “Công tử trả tiền xem bệnh đủ cao, Hoành Vân tất nhiên là phải tận tâm tận lực.”

Vừa nói, Sở Văn Khinh đã bắt đầu bắt mạch, sắc mặt nàng càng ngày càng ngưng trọng (cứng lại), “Công tử chỉ sở là tuyết cổ lại muốn phát tác, số lần băng tằm tỉnh lại càng ngày càng nhiều, bởi vậy công tử mới ho ra máu, trước đây Hoành Vân đã nói ra hai loại biện pháp, không biết ----?”

Sở Dự khàn thiết nói, “Luyện được võ công thuần âm lại là đại thành chỉ có một người, người nay tới vô ảnh đi vô tung, đến nay vẫn không tìm được.”

Đôi mi thanh tú của Sở Văn Khinh hơi nhú lại, “Loại biện pháp thứ hai kia ----?”

Sở Dự liếc mắt nhìn bạch y công tử đang nhắm mắt dưỡng thần, “Công tử sẽ không dùng loại biện pháp thứ hai.”

Sở Văn Khinh cau mày, rốt cục vẫn phải nói, “Nếu có thể tìm được nữ tử có thân thể thuần âm, công tử hãy thử một lần, nếu không tuyết cổ này sẽ theo công tử cả đời, cả đời bị cái lạnh vô cùng khổ, công tử có bằng lòng hay không?”

Lúc này người trên tháp chợt mở mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn Sở Văn Khinh, “Cô nương là y giả (thầy thuốc), liền biết cho dù dùng biện pháp hợp thể này tuyết cổ sẽ chuyển sang người nữ tử, nàng kia cũng sẽ bởi vì tuyết cổ này mà thương thân đoán mệnh (tồn hại sức khỏe mà chết) không phải sao?”

Sắc mặt Sở Văn Khinh tối sầm lại, nàng là y giả, vốn là phải nhân tâm nhân đức, lại vì lợi ích của bản thân như vậy, nàng cười một tiếng, “Thánh Thủ Hoành Vân bất quá chỉ là danh hiệu người giang hồ phong, với Hoành Vân mà nói, chưa bao giờ có ý định dùng y thuật phổ độ chúng sanh, nếu đã chẩn bệnh cho công tử, Hoành Vân tự nhiên sẽ nói cho công tử biện pháp giải cổ, dùng hay không là ở công tử!”

Ánh mắt Sở Văn Khinh thần nhiên, nàng không lương thiện, cũng không có lòng ôm ấp thiên hạ, nàng lạnh nhạt nói xong lời này, lại lấy ngón châm từ trong tay áo ra, “Trước tiên Hoành Vân sẽ thi châm giảm bớt thống khổ cho công tử, nhưng mà đây cũng không phải là biện pháp lâu dài, kính xin công tử bảo trọng.”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Sở Văn Khinh mồ hôi đầm đìa kết thúc thi châm, ánh mắt bạch y công tử từ nặng trĩu trở nên dịu dàng, rơi vào trên người Sở Văn Khinh, Sở Văn Khinh sững sờ nhìn.

“Hôm nay sắc trời đã tối, nếu công tử lại thấy khó chịu, đến Nhân Tâm y quán tìm ta.”

Bạch y công tử gật đầu cười một tiếng, bỗng nhiên nói, “Sắc mặt cô nương tái nhợt, đôi môi tím bầm, chỉ sợ là bị lạnh, Sở Dự, đi lấy noãn ngọc ôn hương tới đây.”

Sở Văn Khinh cả kinh, “Công tử sẽ giải cổ?”

Bạch y công tử lắc đầu một cái, “Có thể cứu người, nhưng lại không thể cứu chính mình, sau này vẫn phải làm phiền cô nương.”

Cứu người lại không thể cứu chính mình, có lẽ là toàn bộ bi ai của một y giả, Sở Văn Khinh thở dài, đứng dậy cáo từ, lúc ra đến cửa liền gặp một nam tử trung niên, người nọ nhìn thoáng qua nàng, sắc mặt hàm chứa ý cười.

Sở Văn Khinh bước đi không nhanh, còn mơ hồ nghe được đối thoại truyền tới, nàng nghe được nam tử kia nói, “Công tử, quả nhiên là Duệ vương, tiểu nhân đã dặn dò qua ----.”

Sở Văn Khinh tĩnh tâm ngưng thần (tập trung suy nghĩ), đề xuống nghỉ vẫn trong lòng dọc theo đường đi từ Tuyết viện trở Nhân Tâm y quán, Nhược nhi nhìn thấy nàng xuất hiện mới yên tâm, sau đó hai người lại từ cửa sau trở về Thượng Thư phủ.

Nhìn cửa lớn Thượng Thư phủ đóng chặt, chẳng biết tại sao trong lòng Sở Văn Khinh lại cảm thấy bất an, nàng bước nhanh trở về Tử Vi các, đến khi nhìn thấy mọi thứ vẫn bình thường trong Tử Vi các, nàng mới yên tâm.

Đúng lúc này lại có một tiểu nha đầu đi tới, “Nhị tiểu thư, mới vừa rồi người trong cung đến, hoa Vĩnh Sinh kia đã được đưa đến viện chủ mẫu, phu nhân lệnh cho ta phải thông báo với người một tiếng.”

Sở Văn Khinh nắm chặt hai quả đấm, nàng hít sâu một hơi cười hỏi nha đầu kia, “Phu nhân muốn hoa Vĩnh Sinh làm cái gì?”

Tiểu nha đầu không biết đầu đuôi câu chuyện, chỉ nói, “Phu nhân nói hoa Vĩnh Sinh là thánh phẩm dưỡng nhan, đã sai người hái đi làm thuốc dưỡng nhan!”

Cố Tú Cầm!

Sở Văn Khinh cắn chặt hàm răng, đôi mắt tỏa ra sát khí!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hai mắt Sở Vân Kinhhip lại, từ ngày đầu tiên khi nàng bước chân vào trong phủ, không lúc nào là nữ nhân này không muốn đem mình làm nhục, nàng thu hết sắc sảo không tính toán với nàng (Cổ Tú Cẩm), hiện tại, quả nhiên để cho nàng càng ngày càng không thể vẫn hồi được.

Mười bảy năm trước, Sở Tề Thiên giết chết một trăm hai mươi ba người trong nhà nàng, hôm nay, thủ đoạn của nàng liền bắt đầu từ vị chủ mẫu hận nàng đến tận xương này đi!

“Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ? Còn có thể cứu được Sơ Ảnh tỷ tỷ không?”

Sở Vân Kinh lạnh giọng cười một tiếng, “Hoa Vĩnh Sinh là do Quý phi nương nương ban thưởng, ở Đại Tầm lại càng là linh vật cực kỳ trân quý, phu nhân là tiểu thư khuê các, làm sao có thể không biết quy củ.”

Nhược nhi vừa nghe, trong mắt chợt lóe sáng, “Ý của tiểu thư là phu nhân không có tổn hại Hoa Vĩnh Sinh?”

Sở Vân Kinh cười tàn ác, ánh mắt của nàng rơi trên người Nhược nhi, nhìn Nhược nhi co rúm lại, “Nhược nhi, ta có thể tin ngươi không?”

Nhược nhi biến sắc, lập tức quỳ gối trước mặt Sở Vân Kinh, thân thể nàng bỏ lỏng ngổm, “Nhược nhi chỉ nghe phân phó của Nhị tiểu thư, tuyệt không dám làm trái.”

Nụ cười của Sở Vân Kinh trong nháy mắt trở nên dịu dàng, nàng nhẹ nhàng đỡ Nhược nhi dậy, “Phu nhân hận ta thấu xương, ngươi đi theo ra chỉ sợ ta sẽ làm ngươi bị liên lụy, đã như vậy, chúng ta không ngại để cho phu nhân học hỏi một chút, ngươi thấy thế nào?”

Nhược nhi thu lại ánh mắt, giờ phút này trên người Sở Vân Kinh có sát khí uy hiếp rất lạnh, nàng không ngừng gật đầu, “Từ ngày Nhược nhi đi theo Nhị tiểu thư, Nhược nhi liền chỉ có một vị chủ tử là Nhị tiểu thư.”

“Rất tốt!” Sở Vân Kinh xoay người ngồi xuống, “Nghe nói phu nhân xuất thân từ gia đình được thương, hiện là biểu muội của Kim Tả Tướng Cố Diệc An, lại được phong là tam phẩm cáo mệnh phu nhân, hưởng bổng lộc triều đình?”

“Đúng vậy, nhà mẹ đẻ phu nhân là nhà có tài sản lớn, cơ hồ được ở trong cung đều do bọn họ phụ trách, hiện tại Tả Thừa Tướng càng được lòng vua và dân, ở trong phủ không ai dám làm trái lời phu nhân, cho dù là lão gia, cũng phải nhường phu nhân ba phần.”

Ánh mắt Sở Vân Kinh chợt lóe lên sắc bén, “Bây giờ chỉ sợ là nàng đang chờ ta đi qua, trải qua quỳnh hoa yến lã này nàng có thể không đợi được mà muốn động thủ với ta, nếu nói như vậy, chúng ta liền đóng cửa Tử Vi các, cứ nói...ta bị bệnh phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhược nhi cong khóe miệng một chút, “Vâng.”

Lúc này sắc mặt Cổ Tú Cẩm không tốt, nàng nhìn Sở Tương Nguyên chau mày, “Nguyên nhi, ngươi nghĩ thế nào, rõ ràng hiển nghệ hôm nay ngươi có thể múa tốt hơn, tại sao lại đem cơ hội tốt như vậy để lại cho người khác? Ngay cả cái tiện nhân đó cũng tốt hơn ngươi!”

Sắc mặt Sở Tương Nguyên lạnh nhạt, “Mẫu thân, người đánh giá ta quá cao, tài đánh đàn của nàng tuyệt thế, đừng nói là ta, mà hôm nay bất luận kẻ nào cũng không hơn được.”

Trong chốc lát sắc mặt Cổ Tú Cẩm trở nên khó coi, “Nguyên nhi, vì mẫu thân đặt rất nhiều kì vọng lên trên người của ngươi, nếu một ngày nào đó vị trí của tiện nhân kia cao hơn ngươi, ngươi kêu mẫu thân phải sống thế nào?”

Sở Tương Nguyên khẽ nhủ mảy, “Mẫu thân, bây giờ Nguyên nhi hơi mệt, vậy con xin cáo lui trước.”

Nhìn thấy Sở Tương Nguyên từ từ đi ra ngoài hai tay Cổ Tú Cẩm nắm chặt thành quyền, có chút hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tú nhi ở bên cạnh nói, “Phu nhân, Sở Vân Kinh không có thiệp làm sao có thể vào được Thượng Lâm Uyển, nhìn vị trí ngồi của nàng, tại sao lại cao hơn so với chúng ta?”

Cổ Tú Cẩm vùng tay lên, “Đi, mang hoa Vĩnh Sinh vào đây cho ta!”

Nhìn hoa Vĩnh Sinh sinh trưởng xinh đẹp, trên mặt Cổ Tú Cẩm hiện ra một tia cười ác độc, “Ta cũng biết là tiện nhân này sẽ không đơn giản như vậy, nếu không phải bốn phu nhân phá hủy mặt của nàng, nếu không chỉ sợ hôm nay nàng phải khoe hết tài năng rồi, mặc kệ nàng có bản lĩnh gì, bốn phu nhân là đương gia chủ mẫu, để cho nàng gả cho người nào nàng nhất định phải gả cho người đó, muốn bay lên cảnh cao làm Phụng Hoàng, không có cửa đâu!”

Mắt Tú nhi chợt lóe sáng, “Ý của phu nhân là?”

Cổ Tú Cẩm đem móng tay dựng thẳng ở trước mặt, lông mày hơi nhíu lại, “Thả ra tin tức, liền nói Nhị tiểu thư của Thượng Thư phủ là tiểu thư khuê các, bốn phu nhân muốn tổ chức hôn sự cho nàng thật náo nhiệt!”

Tú nhi nũng nịu cười một tiếng, “Phu nhân thật có bản lĩnh, người gả đi ra ngoài như bát nước hắt đi, tránh sau này nàng ở trong phủ chọc giận người!”

Hai mắt Cổ Tú Cẩm hip lại, nhìn hoa Vĩnh Sinh trước mặt hứng thú cười một tiếng, “Nhưng mà hoa Vĩnh Sinh là bảo bối, nếu như bị tiện nhân kia cầm đi cứu người chẳng phải là lãng phí sao?”

Tú nhi vội vàng gạt đầu, “Phu nhân nói có lý.”

Cổ Tú Cầm thay đổi suy nghĩ, chân mày không thấy vẻ đắc ý nữa, “Quyñh hoa yến lãn này vốn là một cơ hội vô cùng tốt, nhưng mà lại bị người khác chiếm mất, Cổ Yên Nhiên lại là bà con xa, làm sao lại tốt hơn nữ nhi mình.”

Tú nhi nghe vậy cũng có mấy phần lo lắng, “Tiểu thư thông minh xinh đẹp, xứng với mấy Vương gia dư dả, chẳng qua là tính tình tiểu thư đạ bạc, không thích dựa vào quyền quý, lúc này mới ----”

Cổ Tú Cầm chau mày, từ nhỏ nữ nhi của mình đã hết sức nghe lời, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều không kém, tính tình có chút đạ bạc, gần đây lại càng phản ứng ngoài dự liệu của nàng, “Đi hỏi xem gần đầu Thái hậu và các vị nương nương trong cung yêu thích thứ gì, nếu Nguyên nhi không tranh thủ vậy cũng chỉ có thể dựa vào người làm nương như ta thôi.”

Một đêm đã qua, Cổ Tú Cầm không thấy Sở Vân Kinh tới, gọi hạ nhân đến hỏi mới biết nàng bị bệnh, nàng không khỏi xem thường, “Hừ, xem ra ngược lại rất lợi hại, vốn là Quý phi nương nương cảm thấy hứng thú đối với nàng, đêm qua cho người mang hoa thưởng cho không nói, quả nhiên là không phải là thứ gì đó cần.”

Tú nhi ở một bên vội vàng phụ họa, “Nàng là sợ phu nhân, không dám đối nghịch với người, hiện tại chỉ sợ là muốn trốn ra nhìn nha đầu kia đi đòi nhà ma.”

Cổ Tú Cầm lạnh giọng hừ, “Biết được là tốt, nếu không đừng trách bốn phu nhân lòng dạ độc ác.”

Hai người đang oán thán như vậy, quản gia nội vụ phủ Chu Phúc vênh mặt tiến vào, sau lưng hắn là một gã sai vặt mặc y phục màu xanh, “Phu nhân, Cổ phủ sai người tới.”

Cổ phủ là nhà mẹ của Cổ Tú Cầm, tối qua nàng đưa tin là nàng có một gốc hoa Vĩnh Sinh, hôm nay là vì chuyện này mà tới.

“Đại tiểu thư, lão gia vừa mới truyền tin tức ra ngoài thì đã có vài nhà muốn hoa này.”

Cổ Tú Cầm mừng rỡ, đây chính là cái nàng muốn, “Giá tiền thế nào?”

Gã sai vặt là một người khôn khéo, vội vàng nói, “Đắt nhất là một ngàn lượng, là một y quán mới mở ở Thịnh kinh muốn mua, y quán này vừa mới khai trương được mấy ngày, liền mời Thánh Thủ Hoành Vân trên giang hồ tới chẩn bệnh, hiện tại đã có thể so với Hồi Xuân đường trong kinh.”

Cổ Tú Cầm nghe xong không khỏi mừng rỡ, “Thánh Thủ Hoành Vân ta đã nghe phụ thân đề cập qua, một phương thuốc của nàng có thể bán được ngàn kim, đã vậy chúng ta liền đem hoa Vĩnh Sinh này bán cho y quán đó, sau đó để phụ thân ra mặt nói với lão bản một chút, tốt nhất là có thể từ chỗ Hoành Vân đó lấy được một phương thuốc bí truyền, mặc dù quý nhân trong cung không tin người giang hồ, nhưng nếu như là chúng ta dâng lên hiệu quả sẽ không giống nhau.”

Gã sai vặt vội vàng đáp ứng, trong lòng đã tính toán xong cả người Cổ Tú Cầm đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, đúng lúc này Tú nhi vội vàng vào chủ viện, “Phu nhân, đại công tử trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mùi thuốc tràn ngập, hơi nước hầm hấp, sắc mặt Sở Vân Kinh tái nhợt từ trong dục phòng (phòng tắm) đi ra, Nhục nhi vội vàng lên đón, “Tiểu thư, thế nào?”

Sở Vân Kinh phát tay một cái, “Đem Sơ Ảnh đỡ lên giường, ngủ thêm hai ngày liền không có việc gì.”

Nhục nhi thở phào một cái, bồng cau mày nói, “Nhị tiểu thư, nếu như phu nhân biết Sơ Ảnh tình lại tự nhiên sẽ hoài nghi.”

Sở Vân Kinh cười nhạt, “Bây giờ nàng có bạc còn lấy được phương thuốc bí truyền, đưa vào trong cung ắt phải được Thái hậu và các nương nương trong cung xem trọng, giờ phút này chính là lúc nàng đắc ý nhất, chúng ta cần gì phải để ý nàng mất hứng biết Sơ Ảnh tình lại?”

Nhục nhi nhẹ giọng cười một tiếng, “Nô tỳ hiểu, không bằng nói với nha hoàn bên ngoài một tiếng, Sơ Ảnh tỷ tỷ không được, tiểu thư đau lòng sinh bệnh, bệnh này, càng ngày càng nghiêm trọng?”

Sở Vân Kinh hứng thú khẽ gạt đầu một cái, Nhục nhi lại nói tiếp, “Mấy ngày nay trong phủ rất an tĩnh, nghe nói Đại công tử trở về, hẳn thích yên tĩnh,

ngay cả trong viện phu nhân cũng yên lặng rất nhiều, chỉ là mấy ngày nay phu nhân đều cùng lão gia đi vào cung, chắc là chúng ta có thể sống yên ổn mấy ngày.”

Đại công tử?

Hai mắt Sở Văn Khinh híp lại không nghĩ đến nó, “Lão gia đi vào cung thật không? Vậy hãy nhanh -----”

Mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quần, hôm nay Vĩnh Thọ cung có chút hơi náo nhiệt, Thái hậu Ngụy Trinh Nhiên mặc một thân cung trang màu đậm, mặc dù đã bốn mươi tuổi, trên mặt lại rất ít nếp nhăn, trên đầu chỉ dùng một cây trâm ngọc vấn lên, nụ cười dịu dàng, mộc mạc nhưng không làm mất vẻ cao quý, từ ai nhưng không làm mất uy nghi.

Mấy người đang ngồi trong đại sảnh, ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên quét qua trên người bọn họ, dừng lại ở áo bào đen trên người Tiêu Triệt.

“Triệt nhi, nghe nói mấy ngày trước ngươi có tới quỳnh hoa yến, sắp đến ngày tuyển tú, ngươi đã để tâm đến cô nương nào chưa?”

Khuôn mặt Tiêu Triệt lãnh ngưng (đông lại), nghe vậy liền thu lại ánh mắt cung kính trả lời, “Làm phiền Thái hậu quan tâm, đại ca và nhị ca còn chưa có nạp phi, Triệt không vội.”

Lời vừa nói ra Tiêu Thanh ngồi bên cạnh Tiêu Triệt liền cười, “Ngươi được đẩy Tam đệ, Thái hậu thiên vị hỏi ngươi trước, ngươi lại lôi chúng ta ra.” Hắn quay đầu nhìn về phía chủ vị, “Thái hậu, tính tình Tam đệ này chỉ sợ là còn phải dựa vào người chọn cho hắn một vị Vương phi, theo ta thấy, tiểu thư Tả tướng phủ cũng không tệ ----”

Ngụy Trinh Nhiên cười dần dần sâu, “Là nha đầu Yên Nhiên, lại nói khi còn nhỏ đã có tình ý, nếu như Triệt nhi thích ----”

“Thái hậu, Cô cô nương cũng tốt, chỉ sợ là Tam ca không thích, người đừng sốt ruột, dù sao tuyển tú cũng sắp đến, đến lúc đó mấy vị cũng đều muốn nạp phi.”

Nói chuyện là Ngũ hoàng tử Tiêu Lăng, hắn còn chưa được phong Vương, bây giờ vẫn ở tạm trong cung, cũng là người thường đến nơi của Thái hậu nhất. Quỳnh_in - Diễn Đan Lê Quý Đôn

Ngụy Trinh Nhiên gật đầu một cái, “Đúng rồi, các ngươi cũng đã lớn, chê lão nhân gia ta dài dòng, nếu là ở tuyển tú sao mấy người các ngươi không cho người đến nói với ai gia một tiếng, vậy liền chờ tuyển tú, đến lúc đó một đạo thánh chỉ của phụ hoàng có người ban xuống, không theo cũng phải theo, biết chưa?”

Tiêu Triệt khẽ vuốt cằm, trên mặt không có một biểu tình.

Tĩnh vương Tiêu Li và Minh vương Tiêu Minh nghe vậy cũng có một chút biểu tình nhỏ, Tiêu Cấp một thân hoàng sam (màu vàng) ngồi ở dưới cùng, ánh mắt Thái hậu căn bản không có dừng lại trên người hắn, vốn là hắn đã thành thói quen, nhưng giờ phút này hắn vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể nói chuyện trước mặt Thái hậu.

“Thái hậu, phu nhân Bình bộ Thượng Thư cầu kiến.”

Lúc Tiêu Cấp đang suy nghĩ liền có người tới, Cố Tú Cầm thấy mấy vị Vương gia đều ở cùng một chỗ với Thái hậu, trong lòng càng thêm vui mừng, nếu có thể chiếm được tâm của Thái hậu, có thể tình cờ xác định quan hệ với mấy vị Vương gia.

“Nô tỳ bái kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế.”

Mặt Cố Tú Cầm đầy ý cười, Thái hậu cũng biết vì sao nàng đến, “Lâu ngày không thấy ngươi đến, lần này mang tới vật tốt gì?”

Mấy người Tiêu Triệt đến nửa ngày, thấy Cố Tú Cầm và Ngụy Trinh Nhiên có chuyện phải nói liền đứng dậy cáo từ, thân thể Tiêu Cấp nhỏ nhất, hắn đi ở cuối cùng chỉ nghe Cố Tú Cầm cười nói, “Nô tỳ đặc biệt mời sư phụ trong nhà vì Thái hậu người nghiên cứu ra một công thức, nhất định có thể làm cho người...”

Tiêu Cấp nhếch miệng, người trong cung Thái hậu nửa phản ứng cũng không có, rõ ràng là không để hắn trong mắt, hắn nhìn mấy đạo bóng dáng trước mặt chân mày khẽ động.

“Tam ca!”

Tiêu Triệt nghe thanh âm của hắn, cũng không dừng bước lại, sắc mặt Tiêu Triệt quỳnh lên vội vàng đuổi theo, cho đến khi hai người rời khỏi Vĩnh Thọ cung, bốn bề vắng lặng hắn mới mở miệng, “Lúc nào thì nàng mới vào cung?”

Dĩ nhiên là Tiêu Triệt biết hắn nói đến ai, ánh mắt của hắn trầm xuống, cũng không nói chuyện.

Tiêu Cấp nhìn Tiêu Triệt hai mắt chợt sáng lên, vừa rồi sắc mặt vạn năm không đổi của người trước mặt chợt chuyển sắc, mà hắn, vừa vặn có thể nắm lấy thời khắc này, “Hoặc là, ta viết một phong thư, ngươi giúp ta đưa cho nàng có được không!”

Tiêu Triệt không dừng bước.

Tiêu Cấp bắt đầu đi, hần nắm chặt hai quả đấm, “Tam ca, chẳng lẽ ngươi không muốn biết bí mật của nàng sao?”

Tiêu Triệt dừng bước, hơi do dự, “Từ Mặc, đi theo Lục điện hạ, mang thư tới Vương phủ.”

Hai mắt Tiêu Cấp sáng lên, “Cảm ơn Tam ca!”

Bóng đêm lắng xuống, Từ Vi các đã sớm tắt đèn, chỉ vì Nhị tiểu thư Thượng Thư phủ hôm nay đã mang bệnh nặng trong người, mỗi ngày nhất định phải đi nghỉ sớm.

Sở Vân Kinh một thân bạch y, mời vừa từ Nhân Tâm y quán chẩn bệnh trở lại, tắm rửa xong tóc vẫn còn hơi ướt, nàng đang ngồi ở trước bàn trang điểm, trong nháy mắt một trận gió mát từ phía sau nàng đánh tới!

Nàng chợt nhíu mày, nhặt hộp phấn trên bàn trang điểm ném về phía sau, nhưng mà không thấy tiếng kêu rên như dự liệu, ngược lại một mùi hoa lan thoảng qua nàng, tiếp theo một bàn tay lớn ôm hông của nàng, đem nàng giam cầm ở giữa bàn trang điểm và bộ ngực rộng rãi!

Sở Vân Kinh cảm thấy bên hông và đầu gối đều bị chế trụ, trong nháy mắt liền không thể động đậy, nhưng mà mùi hoa lan này lại quen thuộc như vậy, nàng nén sát ý trên người, cười một tiếng, “Vương gia thật hăng hái.”

Một tay Tiêu Triệt nắm chặt eo nhỏ của nàng, tay kia hoàn hảo đem hộp phấn thả lên trên bàn trang điểm của nàng, “Ngươi sinh bệnh gì? Tại sao tinh thần càng ngày càng tốt như vậy?”

Hơi thở nóng rực phun ở phía sau tai nàng, cả người Sở Vân Kinh run lên, nhẹ nhàng liền tránh khỏi lồng ngực của Tiêu Triệt, trong bóng tối Tiêu Triệt một thân áo bào đen, đôi mắt hần tỏa sáng, nhìn thấy Sở Vân Kinh đề phòng liền lấy một phong thư từ trong ngực ra, “Nhận ủy thác của người ta, đưa cho người.”

Sở Vân Kinh cảm thấy kinh ngạc, mở lá thư trong nháy mắt liền hiểu rõ, Tiêu Cấp suy nghĩ không biết làm thế nào mới làm cho Thái hậu và Hoàng thượng vui lòng, muốn học hỏi kinh nghiệm từ nàng.

Sở Vân Kinh giờ bức thư trong tay lên, “Không nghĩ tới Duệ vương nguyên ý làm chân đưa thư cho Lục điện hạ, Duệ vương đã biết nội dung trong thư?”

Tiêu Triệt từ chối cho ý kiến, “Hắn muốn tìm ngươi, tất nhiên không phải là vì muốn ôn chuyện với ngươi.”

Đôi mắt Sở Vân Kinh khẽ chuyển một cái, “Viết thư khó tránh khỏi bị người ta nắm lấy điểm yếu, kính xin Vương gia nói với Lục điện hạ, cơ hội lập tức sẽ đến, trước phải đề tâm đến Thái hậu.”

Trong lòng Tiêu Triệt sinh nghi, đang muốn nói, lúc này bên ngoài Từ Vi các chợt truyền đến tiếng người, “Nhị tiểu thư, lão gia tới.”

Sở Thiên Tề!

Hai mắt Sở Vân Kinh híp lại, cùng Tiêu Triệt nhìn nhau, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia sắc bén!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ánh mắt Sở Vân Kinh khẽ đảo qua giường hẹp, Tiêu Triệt khẽ nhíu mày, bóng dáng vừa động liền lên giường của Sở Vân Kinh, Sở Vân Kinh theo sát phía sau, lúc buông màn lụa xuống Sở Vân Kinh liền ho vài tiếng.

“Phụ thân tới?” Thanh âm Sở Vân Kinh khàn thiết, cũng vô cùng suy yếu, “Vân Kinh trong người có bệnh, không thể thỉnh an phụ thân, xin phụ thân thứ tội.”

Tiêu Triệt và Sở Vân Kinh cách nhau rất gần, hần nhìn khuôn mặt ngưng lãnh của nàng, trong miệng lại nói ra những lời vô cùng đau thương động lòng người, mắt hần chợt lóe sáng, nữ nhân này, rất biết diễn trò.

Dường như ngoài cửa có chút yên lặng, lúc này Nhược nhi sắc mặt gấp gáp vào phòng ngủ của Vân Kinh, nàng thấy Sở Vân Kinh ẩn ở trong màn trướng, nàng đưa ánh mắt ý bảo hướng ngoài cửa, nàng như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn màn trướng buông xuống, đã biết tối nay tuyệt đối không thể tiếp kiến lão gia.

Nược nhi bước nhanh ra cửa, Sở Vân Kinh chỉ nghe thấy nàng nói, “Thỉnh an lão gia, tiểu thư nói không khí bên trong phòng có chứa bệnh của nàng,

sợ lây bệnh cho người, người có gì phản phó nô tỳ sẽ truyền đạt giúp người.”

Hình như ngoài cửa có một chút yên lặng, Sở Văn Khinh ngừng thở, tâm cũng bị treo ngược lên.

“Mấy ngày nay ta đều không có ở trong phủ, nghe nói Nhị tiểu thư bị bệnh, bây giờ mới qua nhìn một chút, các người chiếu cố tốt cho nàng.”

“Vâng.”

Nhược nhi thi lễ thêm lần nữa, nhìn bóng dáng Sở Tề Thiên xoay người ra cửa hơi sững sờ một chút, mà bên trong nhà, Sở Văn Khinh đứng dậy đi xuống giường, lúc này hứng thú trong mắt Tiêu Triệt cũng trầm xuống, “Sở Thượng Thư rất kỳ lạ, lúc người bị phu nhân Thượng Thư khi dễ, hẳn chưa từng xuất hiện, bây giờ, quả nhiên là phụ tử tình thâm.”

Sở Văn Khinh nhủ mảy, “Nếu Vương gia tới đưa tin, bây giờ liền trở về đi.”

Lúc này Nhược nhi mở cửa đang muốn đi vào, Sở Văn Khinh liền nhẹ giọng nói, “Nhược nhi, người đi nghỉ ngơi đi.”

Nhược nhi dừng bước bên ngoài phòng, an tâm lui ra, Tiêu Triệt hai mắt híp lại nhìn Sở Văn Khinh, “Người mới vừa nói, cơ hội lập tức sẽ tới, là có ý gì?”

Sở Văn Khinh thu ánh mắt lại, “Nghe nói gần đây Thái hậu có một phương thuốc bổ thân, nhưng từ xưa đến nay thuốc đều có ba phần độc, lão nhân gia lại càng phải đặc biệt chú ý mới tốt.”

Hai mắt Tiêu triệt ngưng lạnh, “Thái hậu ----”

Sở Văn Khinh cười một tiếng, “Không phải là Văn Khinh đại nghịch bất đạo, mà là có người hiểm ác nóng lòng muốn leo lên, Vương gia chỉ cần nói với Lục điện hạ, xem nhiều Thần Nông kinh bạch thảo thiên một chút, không phải làm tiểu bối lúc nào cũng phải đề chuyện của lão nhân gia ở trong lòng sao?”

Hai mắt Tiêu Triệt chuyển một chút, trong lòng đã rõ ràng, trên gương mặt vô cùng tinh xảo của hắn lúc này lại chợt xuất hiện nụ cười, đôi mắt đào hoa đóng băng ngàn năm hiện lên vẻ quyến rũ đầy sức sống, “Quả nhiên không làm ta thất vọng, ngay cả Thái hậu cũng bị tính kế, phu nhân Thượng Thư chỉ sợ là chết không minh bạch (không hiểu tại sao), ta thật muốn biết khi nào thì người mới lấy nanh vuốt của người ra!”

Sở Văn Khinh phúc thân thi lễ, “Vương gia quá khen, so với che giấu của Vương gia, Văn Khinh mới cảm thấy rất bội phục!”

Lời này vừa nói ra, trong mắt Tiêu Triệt chợt sáng lên, bốn mắt nhìn nhau, Sở Văn Khinh bình tĩnh vững vàng, lúc này Tiêu Triệt chợt thấp giọng cười, một đôi mắt sáng như sao, “Sở Văn Khinh, người vĩnh viễn sẽ không làm cho Bốn vương thất vọng!”

...

Vĩnh Thọ cung

“Thái hậu nương nương, nô tỳ thấy khí sắc của người càng ngày càng tốt!”

Khuôn mặt Cố Tú Cầm đầy y cười, đây là lần thứ ba nàng vào Vĩnh Thọ cung, mỗi một lần tới luôn thân cận hơn một chút với Thái hậu, mặc dù phương thuốc kia là phụ thân nhờ hạ nhân trong y quán trộm đến, nhưng cũng đã giúp nàng rồi!

Ngụy Trinh Nhiên một thân cung trang màu tím, cười hòa ái, “Đúng vậy, phương thuốc này của người dùng hiệu quả thật tốt, trước kia ai gia luôn cảm thấy trong người phiền muộn, bây giờ nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều.”

Cố Tú Cầm che miệng cười một tiếng, từ trong tay áo lấy ra một tờ phương thuốc nữa, “Thái hậu nương nương, đây là phương thuốc trân quý hơn so với những phương thuốc trước, bởi vì dược liệu được sử dụng là độc nhất vô nhị* thích hợp nhất với thân thể ngàn vàng của người.”

*độc nhất vô nhị: có một không hai.

Hai tờ phương thuốc, tờ thứ nhất hiệu quả tốt như vậy, mà phương thuốc ở tờ thứ hai mới truyền ra gần đây chưa có đưa ra ngoài không phải sẽ tốt hơn sao, nếu phương thuốc này có thể điều dưỡng cho Thái hậu tốt hơn, nàng liền nói đến chuyện tứ hôn của Sở Tương Nguyên.

Thái hậu cho người nhận lấy, “Được, liền phái người đi thực hiện, gần đây Sở phu nhân vì ai gia mà phí tâm, ban thưởng!”

Cố Tú Cầm vui mừng, “Vi Thái hậu mà tận tâm là việc nô tỳ nên làm, đa tạ Thái hậu nương nương ban thưởng.”

Ra khỏi Vĩnh Thọ cung, Tú nhi đã cười đến mức không thể khép miệng lại được, “Phu nhân, lần này hôn sự của tiểu thư liền không có vấn đề gì rồi, không biết Thái hậu sẽ chỉ hôn tiểu thư cho Vị Vương gia nào?”

“Tốt nhất là Minh vương, hiện tại trong triều Minh vương có thế lực nhất, mặc dù Hoàng thượng không nói sẽ truyền ngôi cho người nào, nhưng mà Minh vương là người được xem trọng nhất.”

Tú nhi gật đầu một cái, “Phu nhân, vì sao hôm nay người không đề cập đến hôn sự của tiểu thư?”

Cố Tú Cầm lắc đầu một cái, “Chờ phương thuốc thứ hai có hiệu quả tự nhiên ta sẽ nói, đến lúc đó mang theo Nguyên nhi vào cung, dựa vào khí chất và dung mạo của Nguyên nhi, tự nhiên Thái hậu sẽ thích.”

“Dạ dạ dạ, nếu tiểu thư thành Vương phi, không phải là chức quan Hữu Tướng sẽ tới tay lão gia sao.”

Cố Tú Cầm khẽ nhủ mảy, nhìn sang tứ phía, “Sau này chớ có nói lung tung!”

Tử nhi hơi ngừng lại, vội vàng gật đầu đáp ứng rồi đuôi theo.

Lúc Cố Tú Cầm trở lại đã nhìn thấy quản gia nội viện Chu Phúc đang đứng chờ ở trước cửa phủ, thấy nàng trở lại trên mặt liền vui mừng, “Phu nhân, chờ người thật lâu, người Cố phủ đến.”

Người đến chính là tâm phúc của Cố lão gia Lô quản gia, mấy người một đường đi đến viện chủ mẫu, Cố Tú Cầm cười hỏi, “Cha ta cho người tới đây làm gì?”

Trên mặt Lô quản gia đều là ý cười, “Phu nhân, năm trước chúng ta chỉ phụ trách sáu dược liệu trong cung, năm nay Li Giang lũ lụt, rất nhiều nông dược* không xuất ra dược liệu tích trữ, lão gia biết Thịnh kinh có một dược phòng nhân cơ hội này thu mua khá nhiều dược liệu, lão gia đang chuẩn bị mua lại những dược liệu kia, ý của lão gia là xin người vào cung một chuyến, ngự dược trong cung năm nay, toàn bộ do chúng ta cung cấp!”

*nông dược: nông dân trồng dược liệu.

Cố Tú Cầm nhủ mảy, trong mắt chợt lóe lên tia sáng kì lạ, mặc dù gia đình nàng giàu có, nhưng thương nữ không thể so với khuê nữ quan gia.

Nàng gả vào Thượng Thư phủ hai mươi mấy năm, buôn bán lớn nhỏ trong nhà mẹ nàng đều có hỏi tới, phần lớn tiêu xài trong Thượng Thư phủ đều lấy từ việc buôn bán của nhà mẹ nàng, Sở Thiên Tề một lòng làm quan, đối với việc này rất cảm kích nàng, nếu như ngự thuốc trong cung lần này toàn bộ giao cho bọn họ, không chỉ có thể kiếm thêm chút bạc, hơn nữa còn có thể làm cho bọn họ lên địa vị thương địa thật cao, nếu có thể đứng đầu hoàng gia thì rất tốt!

Lúc này Cố Tú Cầm đáp ứng, “Được, như vậy người liền nói với phụ thân đảm bảo số lượng dược liệu, trong cung ta liền phái người đi nói.”

Lô quan gia chân trước vừa mới đi khỏi, Cố Tú Cầm liền sai người tặng mấy cây nhân sâm trăm năm cùng một phong thư vào trong cung, ngự thuốc trong cung trừ bọn họ ra còn có mấy nhà nữa, mấy ngày nay nàng tốn thời gian ở cùng Thái hậu và uy vọng của Sở Thiên Tề ở trong triều, nàng tin chắc chuyện này nhất định sẽ thành!

Trong Tử Vi các, dưới khăn che mặt Sở Vân Khinh nở nụ cười thật đẹp mắt, hai mắt nàng híp lại, cầm trong thức ăn cuối cùng dứt cho chim bồ câu trong lồng, “Buổi tối cuối cùng, cứ hưởng thụ cho tốt đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Mấy ngày nay phải nói là Thượng Thư phủ cực kỳ náo nhiệt, phu nhân Thượng Thư nói một câu, mời tứ nương và công tước làm đồ trang sức tốt nhất Thịnh kinh tới, vì nữ nhi của mình làm một thân trang phục hoàn toàn mới, mấy ngày nữa vào cung ra mắt đương kim Thái hậu.

Một đoàn bà tử hạ nhân đi qua đi lại xung quanh Sở Tương Nguyên, trên tay cầm đồ trang sức tinh xảo và gấm Minh Cẩm màu sắc rực rỡ để cho nàng chọn, vẻ mặt nàng thần nhiên, khẽ nhủ mảy, cuối cùng tiện tay chỉ một cái.

Trong mắt Cố Tú Cầm, chỉ muốn lấy những thứ tốt nhất để Sở Tương Nguyên mặc.

“Đại tiểu thư mặc thế này thật giống như tiên tử, ngày mai vào cung, Thái hậu nhất định sẽ thích người.”

“Chỉ cần Thái hậu nương nương mở miệng, Hoàng thượng nhất định sẽ không phản đối, huống chi là mấy vị Vương gia, còn ba tháng nữa là sẽ tới kỳ tuyển tú, nếu như lúc này tiểu thư người định thân phận, sẽ không cần phải tham gia tuyển tú!”

Trong khoảng thời gian ngắn bên trong nhà không ngừng vang lên tiếng nịnh nọt, khoe miệng Sở Tương Nguyên khẽ nhếch lên, trong mắt cũng có một chút hứng thú, trên mặt Cố Tú Cầm là nụ cười đắc ý, bây giờ nàng muốn cái gì là có cái đó, nữ nhi có thể gả vào Vương phủ, đến lúc đó, cho dù là Sở Thiên Tề hay là nàng, thân phận hay địa vị đều không ai có thể sánh được.

“Phu nhân, người trông cung Thái hậu đến.”

Nha đầu viện chủ mầu mặt đầy sợ hãi đi vào nội viện, Cố Tú Cầm vui mừng, cam đoan là phương thuốc kia có hiệu quả nên đến đón mình vào cung!

“Hoảng cái gì mà hoảng, không ra thể thống gì hết!”

Nói xong, Cố Tú Cầm cực kỳ tao nhã ung dung bước ra cửa.

Chợt -----

Nàng dừng bước ở cửa.

Trong viện không phải là thái giám trong cung như tưởng tượng của nàng, càng không phải là mama hay cung nữ, người tới một thân triều phục võ quan, trên ông tay áo thêu kiếm hoa đầy màu sắc, trong lòng nàng căng thẳng, bước nhanh về phía trước.

“Không biết Trần Thống lĩnh cấm vệ quân đại giá quang lâm, bốn phu nhân không tiếp đón từ xa.”

Trần Thống lĩnh này chính là thống lĩnh cấm vệ quân trong cung, là võ quan nhị phẩm, là thân tín của Hoàng đế, địa vị tất nhiên là không thấp.

Mặt Trần Ngao sắc lạnh, giờ phút này nhìn Cố Tú Cầm cao giọng nói, “Mời phu nhân theo Bôn thống lĩnh vào cung!”

Cố Tú Cầm hơi ngừng lại, “Ý của Thống lĩnh là ----”

Trần Ngao hạ giọng lặp lại lần nữa, “Mời phu nhân theo bản tướng vào cung!”

Trong lòng Cố Tú Cầm hơi kiềm lại, lại có chút sợ hãi với thân hình cao lớn và ánh mắt lạnh lùng của người trước mặt, nàng gượng cười một tiếng, “Tú nhi, người cùng ----”

“Bản tướng chỉ mời một mình phu nhân!”

Cố Tú Cầm nắm chặt hai nắm đấm, dù gì nàng cũng là người từng trải, nếu như đến bây giờ còn không nhìn ra cái gì, nàng sống thật uổng phí, nàng trầm trọng cười một tiếng, “Tú nhi, bốn phu nhân theo Trần thống lĩnh vào cung trước, người nói với lão gia một tiếng.”

Trần Ngao cười lạnh một tiếng, giống như nhìn thấy ý định của Cố Tú Cầm.

Lúc này tại Vinh Thọ cung đã loạn thành một đoàn, nha hoàn ra ra vào vào đều có vẻ nặng nề trên mặt, trong tầm điện, về mặt Tú Hà trầm trọng quỳ gối trước giường Thái hậu, than thở khóc lóc.

“Nương nương, cho mời thái y đi!”

Ngụy Trinh Nhiên trên mặt đầy mồ hôi, hai tay che bụng khuôn mặt không bị tàn phá theo năm tháng lúc này nheo lại, “Không được đi! Nếu mời thái y Hoàng thượng nhất định sẽ biết, ai gia không muốn gây thêm phiền toái cho hần! Để cho Trần Ngao mang tiện phụ kia đến, có phải phương thuốc của nàng có vấn đề hay không, ai gia nhất định sẽ làm rõ!”

Tú Hà che miệng nước nớc, nhưng mà Thái hậu hạ lệnh không được phép kinh động đến Hoàng thượng, nàng làm sao dám không nghe theo?

“Ta vội đến thỉnh an Hoàng tổ mẫu, vì sao các người không để cho ta vào!”

Chợt một tiếng nói của trẻ con truyền đến, Tú Hà biến sắc, lúc xoay người Tiêu Cấp đã thoát khỏi ngăn cản của các cung nữ xông vào, nhưng mà Tiêu Cấp chỉ là một tiểu hài tử bảy tám tuổi, nhìn thấy Ngụy Trinh Nhiên trên mặt khó chịu nằm ở giường không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Hoàng tổ mẫu, người làm sao vậy!”

Tiêu Cấp nhào tới trước giường Thái hậu, Tú Hà ở bên cạnh chỉ cảm thấy tiểu hài tử đến xem, cũng không ngăn cản, Thái hậu vốn cũng không thân thiết với Tiêu Cấp, lúc này không có thời gian để ứng phó với hần, chỉ nói, “Ai gia không sao, Lục điện hạ trở về đi.”

Tiêu Cấp không đi, khuôn mặt hần đau xót, “Hoàng tổ mẫu khó chịu như vậy làm sao Tôn nhi có thể đi, Hoàng tổ mẫu người làm sao vậy, nói cho Tôn nhi biết, Tôn nhi giúp người.”

Thái hậu đã không còn hơi sức để nói, chỉ phát tay một cái, “Mang Lục điện hạ đi ra ngoài.”

Tú Hà gật đầu một cái vội kéo Tiêu Cấp, “Điện hạ, Thái hậu nương nương muốn nghỉ ngơi, người trở về trước đi.”

Tiêu Cấp cẩn thận nhìn bộ dáng của Thái hậu, rốt cục mở miệng, “Hoàng tổ mẫu như vậy cực kì giống như là trúng độc mà trên sách y thuật nói, để Tôn nhi xem cho người một chút đi.”

Tú Hà không nghĩ tới một tiểu hài tử cũng có thể nói ra lời như vậy, khi nàng đang sửng sốt, Tiêu Cấp đã tránh thoát khỏi tay nàng, trở lại trước giường của Ngụy Trinh Nhiên, thân thể nho nhỏ của hần khẩn thiết lo lắng, cuối cùng Ngụy Trinh Nhiên cảm thấy không đành lòng.

“Hoàng tổ mẫu, có phải người ăn cái gì không nên ăn hay không?”

Dĩ nhiên là Ngụy Trinh Nhiên sẽ không nói cho tiểu hải tử biết mình dùng phương thuốc của Cố Tú Cầm mới bị như vậy, nhưng mà Tiêu Cấp lại nâng tay nhỏ bé lau mồ hôi trên trán của Ngụy Trinh Nhiên, hần vừa nghe thấy vậy, quay đầu về phía Tú Hà nói, “Tú Hà cô cô, người đi đem Thiên Trúc lan* đến đây!”

*Thiên Trúc lan: cây tre đỏ (tre xanh của VN)

Tú Hà ngạc nhiên, Tiêu Cấp vội vàng nói, “Cô cô người muốn nhìn Hoàng tổ mẫu khó chịu như vậy sao, mau đi mang Thiên trúc lan tới!”

Tú Hà là mama đứng đầu trong Vinh Thọ cung, chỉ bị Thái hậu sai khiến, chưa từng bị một tiểu hải tử nào hét lên như vậy, nhưng mà lúc này nàng lo lắng cho bệnh của Thái hậu, lại thêm bất gặp bình tĩnh trên người Tiêu Cấp, liền gật đầu một cái xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chớp lát, một gốc Thiên trúc lan liền được mang đến, Tiêu Cấp nhanh tay lẹ mắt rút ra một gốc hoa lan, thuận thực bỏ hết toàn bộ lá, chỉ để lại rễ cây và cánh hoa, hần đem rễ cây hơi ánh đỏ bỏ vào trong miệng ra sức nhai, rồi sau đó nhỏ vào giữa cái khăn, lại chà xát những cánh hoa kia để cùng một chỗ.

Ngụy Trinh Nhiên và Tú Hà ngăn người nhìn bộ dáng của Tiêu Triệt, không có ý kiến, cho đến khi trong phòng tràn ngập mùi thơm dịu, hần giờ cánh tay dính đầy bùn lên lau khô miệng, “Hoàng tổ mẫu, người có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?”

Ngụy Trinh Nhiên đặt hai tay trên bụng, nàng cẩn thận cảm nhận, bụng nàng đã giảm đau không ít, nàng kinh ngạc nhìn Tiêu Cấp, “Cấp nhi, tại sao người ----”

Tiêu Cấp thấy sắc mặt của Ngụy Trinh Nhiên đã dịu đi không ít, lập tức cao hứng đứng lên, hần cầm món đồ trong tay để xuống bên cạnh, ghé vào bên cạnh Ngụy Trinh Nhiên nói, “Trước đây mẫu thân thường hay ngã bệnh, Tôn nhi liền đi nghiên cứu rất nhiều sách thuốc, lường trước một ngày nào đó có thể vì mẫu thân hoặc tổ mẫu, thực sự hôm nay đã có ích, cây và hoa trúc lan ở chung một chỗ sẽ tạo ra mùi thơm kỳ lạ, có thể thanh nhiệt giải độc, công hiệu giảm đau bổ khí, bất quá Tôn nhi chỉ thử một chút, có thể giúp Hoàng tổ mẫu, Tôn nhi thật cao hứng!”

Ngụy Trinh Nhiên từ từ đứng dậy, ánh mắt nàng dịu dàng, trên tay mang theo kim ngọc cực kỳ cẩn thận lau bùn đất trên môi Tiêu Cấp, “Hải tử ngọc, có gấp đi nữa cũng không cần phải cẩn mình, trên miệng đầy bùn không phải sẽ khó chịu sao.”

Tiêu Cấp hơi ngạc nhiên, “Tôn nhi chỉ muốn Hoàng tổ mẫu hết đau, nhất thời quên mất.”

Trong mặt Ngụy Trinh Nhiên chợt có chút nước, nàng giờ tay lên đem Tiêu Cấp ôm vào lòng, “Không biết là Cấp nhi lại hiểu thuận với trường bối như vậy, Tú Hà, đi mang chút đồ ban thưởng cho Vân Tần cung, cũng lâu ngày rồi không thấy nàng.”

Tú Hà gật đầu đi ra ngoài phân phó, lúc nào đi vào lần nữa trên mặt mang theo vẻ chán ghét, “Nương nương, đã mang phu nhân Thượng Thư đến!”

Tiêu Cấp vẻ mặt ngây thơ, “Hoàng tổ mẫu còn bị bệnh không nên đi gặp người, Tôn nhi lại đi tìm một ít thuốc tới, chữa bệnh cho Hoàng tổ mẫu.”

Ngụy Trinh Nhiên sờ đầu Tiêu Cấp, từ ái nói, “Cấp nhi ngoan, Hoàng tổ mẫu nhất định phải đi gặp người này mới được.”

Tiêu Cấp gật đầu một cái, đi theo sau Ngụy Trinh Nhiên ra khỏi tẩm cung.

Trong đại sảnh, vẻ mặt Cố Tú Cầm lơ lửng không yên quỳ ở nơi đó, thấy sắc mặt tái nhợt bước chân như có như không của Thái hậu đi ra, sắc mặt càng thêm đại biến.

Mà Tiêu Cấp, hần nhìn thấy Cố Tú Cầm không khỏi khẽ nói một tiếng, “Là nàng.”

Ngụy Trinh Nhiên ngừng bước, “Cấp nhi biết nàng?”

Tiêu Cấp liền vội vàng lắc đầu, “Lần trước tới thỉnh an lúc Hoàng tổ mẫu nói về hôn sự của mấy ca ca, Hoàng tổ mẫu vẫn nhớ chứ?”

Ngụy Trinh Nhiên gật đầu một cái, ý bảo hần tiếp tục.

Tiêu Cấp mở to đôi mắt sáng nói, “Mấy ngày trước lúc ta đến thỉnh an liền thấy phu nhân này từ đi ra từ Vinh Thọ cung, nàng giống như đang hi vọng Hoàng tổ mẫu đem nữ nhi của nàng gả cho nhị ca, thế nên Cấp nhi mới có ấn tượng.”

“Nguyên lai là như vậy ----” Ngụy Trinh Nhiên khẽ nhếch miệng, công danh lợi lộc nọ nàng thấy đã nhiều, nhưng người này không nên tính toán ở nơi của nàng, cánh tay của nàng vung lên, “Người đâu, phu nhân Thượng Thư muốn mưu hại ai gia, lập tức bắt giam vào đại lao Hình bộ!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cố Tú Cầm bị bắt giam vào đại lao Hình bộ!

Lúc tin này được truyền đến Sở Vân Kinh đang cho chim bồ câu ăn, trong mười ngón tay của nàng, chính là một đồng thức ăn cho chim, nhìn hai con chim bồ câu trắng ở chung một chỗ tranh đoạt, Sở Vân Kinh mỉm cười vỗ vỗ tay.

“Nghe nói bên trong đại lao Hình bộ có rất nhiều ma quỷ xà thần, không biết chủ mẫu chúng ta có chịu đựng được không?”

Nhược nhi đưa lên một cái khăn ướt, “Tiểu thư, nếu phu nhân bị nhốt, vậy người sẽ không bao giờ bị khi dễ nữa.”

Nghe vậy Sở Vân Kinh chỉ lắc đầu, “Trong cung Thái hậu cũng không đáng ngại, huống chi lão gia là thân tín của Hoàng đế, trên triều tay còn nắm trọng binh, dĩ nhiên Hoàng thượng sẽ biết chuyện này, đến lúc đó không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, phu nhân, chắc chắn sẽ trở lại.”

Nhược nhi nhủ mảy, “Vậy thì phải làm sao đây? Đến lúc đó phu nhân trở về sẽ thấy Sơ Ảnh tỷ tỷ khỏe lại, tất nhiên sẽ hoài nghi đến tiểu thư, đến lúc đó chẳng phải sự việc sẽ càng thêm nghiêm trọng hơn sao?”

Sở Vân Kinh gật đầu một cái, “Lấy tính tình của nàng, chỉ sợ đến lúc đó sẽ tự tay giết ta.”

Trên mặt Nhược nhi không thấy vui vẻ, thay vào đó là khuôn mặt u sầu.

Quả nhiên, Sở Vân Kinh không đoán sai, lúc trong lòng mọi người trong phủ đang bàng hoàng, Sở Thiên Tề vẫn bình tĩnh như thường, chẳng qua là hấn đã phái người đến đại lao Hình bộ hỏi thăm một chuyến, cũng chưa có những hành động khác, vì vậy Sở Vân Kinh càng thêm khẳng định, ít ngày nữa Cố Tú Cầm sẽ trở về.

Trong thời gian này, Sơ Ảnh tỉnh dậy, tiểu nữ tử yếu đuối đi theo nàng ba năm nhìn về phía nàng khóc rất lâu, trong lòng Sở Vân Kinh buồn lòng, không tiện nói nhiều với nàng.

Ba ngày sau, Cố Tú Cầm trở về!

Đi cùng còn có một đạo thánh chi, bởi vì phu nhân Thượng Thư tin nhầm thuật sĩ giang hồ khiến cho ngọc thể Thái hậu bị tổn thương, tước phẩm cấp tam phẩm cáo mệnh phu nhân, lệnh cho ở trong phủ hồi lỗi một tháng!

Trong Tử Vi các, sắc mặt Nhược nhi gấp gáp, “Tiểu thư, phu nhân đã cho người đi điều tra kỹ phương thuốc kia, chúng ta không có chút đối sách ứng phó nào sao?”

Lúc này Sơ Ảnh cũng đã biết đầu đuôi sự tình, mặt nàng có chút hổ thẹn, “Tiểu thư cũng là vì ta.”

Hai mắt Sở Vân Kinh lạnh nhạt, “Nàng đi điều tra là bởi vì nàng bị hỏi, nàng bị khổ trở về, trong lòng phần uất, nhất định phải tìm người phát tiết một chút, nhưng mà, nàng sẽ không tìm được bất kỳ thứ gì.”

Nhược nhi và Sơ Ảnh thả lỏng nét mặt, đúng lúc này, trong sân có người đến, là đại quản gia Đức Thúc bên cạnh Sở Thiên Tề!

“Nhị tiểu thư, lão gia phân phó, mời người đi qua cùng phu nhân, Đại công tử, Đại tiểu thư dùng cơm tối.”

Sở Vân Kinh khẽ nhếch miệng, nói một câu được!

Trong sảnh Thượng Thư phủ, Sở Thiên Tề ngồi ở vị trí chủ vị, Cố Tú Cầm một thân cung trang màu tím, khuôn mặt kiểu tóc đều được xử lý cực kỳ tinh xảo, không nhìn ra tình thần sa sút của nàng, nhưng nàng, trong mắt nàng ẩn chứa tức giận và căm ghét, nhìn Sở Vân Kinh đi tới, liền phát ra tiếng nổ!

Sở Vân Kinh mang khăn che mặt đi vào cửa, khắp người nàng lộ ra ôn uyển (ôn nhu + uyển chuyển), chỉ có lúc chống lại ánh mắt kinh người của Cố Tú Cầm mới chột sáng lên, đi theo sau lưng nàng là một tiểu nha đầu hơi cúi đầu, lúc đến gần mới biết chính là Sơ Ảnh!

Một tiếng vang lên, chiếc đĩa ở trước mặt Cố Tú Cầm rơi trên mặt đất, Tú nhi đứng phía sau nàng đang muốn xoay người nhặt, bàn tay Cố Tú Cầm chỉ một người, “Người! Nhặt lên!”

Dĩ nhiên nàng là Sơ Ảnh.

“Thình an phụ thân và phu nhân.” Sở Vân Kinh cúi người thi lễ, chuyển hướng Sơ Ảnh ở phía sau nói, “Phu nhân ra lệnh, người không nghe thấy sao?”

Lúc này Sơ Ảnh mới đáp một tiếng đi nhặt chiếc đĩa lên, ngay tại lúc Sơ Ảnh khom lưng, tay Cố Tú Cầm chột đem ly trà trên bàn làm đổ xuống, vang lên một tiếng, nước trà nóng bỏng liền văng lên trên lưng Sơ Ảnh.

“A!”

Kêu lên một tiếng sợ hãi, Sở Ảnh cực kỳ khó chịu quỳ trên mặt đất, Sở Vân Khinh nhíu mày, “Khốn kiếp, chỉ là nhặt một chiếc đĩa, làm sao lại không cẩn thận như vậy, nếu phu nhân bị bỏng thì phải làm sao, lui xuống đi.”

Sở Ảnh cong lưng ra cửa, trong mắt Cố Tú Cầm hiện lên một tia âm ngoan, hừ lạnh một tiếng, “Nha đầu của Nhị tiểu thư còn không biết lễ nghi như vậy, nên dạy dỗ tốt mới phải!”

Bộ dạng Sở Vân Khinh thuận theo, “Vâng.”

Chủ vị Sở Thiên Tề không nói một lời, hần liếc mắt nhìn Sở Vân Khinh, “Ngồi đi.”

Đây là lần đầu tiên, Sở Vân Khinh và Sở Thiên Tề ngồi chung một chỗ gần như vậy, Cố Tú Cầm thấy nàng ngồi ở chỗ đó sắc mặt liền bắt đầu âm trầm, cho đến khi Sở Tương Nguyên tới mới tốt hơn một chút, mà vị đại công tử kia, đến bây giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

Cố Tú Cầm liếc mắt nhìn Sở Thiên Tề, “Lão gia, gần đây có mấy nhà đến cầu hôn Nhị tiểu thư, nhân phẩm gia thế đều tốt, ta đã nhìn trúng Từ gia bên ngoài, lúc nào ngài nhìn một chút.”

Lúc nói chuyện Cố Tú Cầm không ngừng liếc mắt nhìn Sở Vân Khinh, sắc mặt Sở Vân Khinh thản nhiên, nhưng hai tay ở dưới bàn đã nắm thật chặt.

Sở Thiên Tề có chút bất ngờ, trên gương mặt tuấn tú thoáng qua một chút khác thường, bỗng nhiên thở dài, “Đúng vậy, cũng đến lúc nên gả đi rồi.”

Lời này đó Cố Tú Cầm liền coi như là ngầm đồng ý, trong lòng Sở Vân Khinh cười lạnh, “Tỷ tỷ còn chưa xuất giá, muội muội làm sao có thể gả trước, phu nhân hãy suy nghĩ cho tỷ tỷ trước đi.”

Cố Tú Cầm hừ một tiếng, “Nhị tiểu thư là người quan trọng nhất trong lòng lão gia, dĩ nhiên là muốn an bài cho nơi trước rồi.”

Trong mắt Sở Vân Khinh hiện lên một chút vui vẻ, nàng gạt đầu một cái, rất dịu ngoan (dịu dàng+ngoan ngoãn).

Lúc cấm hận trong mắt Cố Tú Cầm bị vẻ đắc ý che giấu, quân gia nội vụ phủ vội vàng đi vào, hần nhìn mấy người bên trong nhà muốn nói lại thôi.

Sở Thiên Tề biết là Chu Phúc tới tìm Cố Tú Cầm, lúc này chỉ nói. “Nói đi.”

Chu Phúc vội vàng câu được câu không nói, “Phu nhân, người mau trở về nhìn một chút! Dược liệu Cố phủ thu mua hơn phân nửa đều có được tính thấp không tốt, quan trọng là không vào được kho thuốc của Nội Vụ phủ, hiện tại Nội Vụ phủ hạn cho Cố gia ba ngày phải lấy hết toàn bộ dược liệu bên trong ra, nếu không, sẽ trị tội Cố phủ!”

“Cái gì!” Cố Tú Cầm vỗ bàn, giọng nói hoảng sợ, “Không phải đã thu đủ những dược liệu kia, toàn bộ đều là dược liệu thượng đẳng sao?”

Chu Phúc mặt đầy khổ sở, “Tiểu nhân cũng không biết, nhưng mà hiện tại Nội Vụ đã phái người canh giữ ở mấy đại dược phòng của Cố phủ, nói nếu thuốc thu không giống nhau, liền muốn niêm phong dược phòng, trị tội Cố lão gia!”

Trong nháy mắt sắc mặt Cố Tú Cầm trắng bệch, trong lúc nhất thời không đứng vững được, văng đờ vịn vào Tú nhi đứng ở đằng sau, nàng nóng vội liếc mắt nhìn Sở Thiên Tề, sau đó nhíu mày.

“Lão gia, bữa cơm này không ăn, ta liền đi xem một chút!”

Nàng vừa muốn bước đi ra cửa, cửa liền truyền đến một giọng nam dịu dàng trong sáng, “Phu nhân đã bị hoàng lệnh cấm túc, hãy ở lại trong phủ đợi đi.”

Vốn là Cố Tú Cầm đang vội vàng, sau khi nghe xong câu nói này trong nháy mắt trở nên biến sắc, trong lúc nhất thời giống như là mất hết tất cả khí lực run rẩy ngã xuống đất!

Sở Vân Khinh khẽ nhếch miệng, lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, nàng ngồi thẳng lưng, trong khoảnh khắc quay đầu sừng sờ tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sở Vân Khinh sợ ngây người!

Một thân bạch y đứng ở cửa, đôi mày thanh tú, khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ là sắc mặt kia, vẫn tái nhợt tới mức trong suốt giống như mất máu vậy.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn thoáng dừng lại một chút ở trên người Sở Vân Kinh.

Bốn mắt nhìn nhau, khoe miệng Sở Vân khẽ nhếch lên, trên đời này quá nhiều trùng hợp.

"Đại công tử!"

Một tiếng gọi này của Chu Phúc tới đây liền gọi suy nghĩ Sở Vân Kinh về, nàng thu mắt lại, trong lòng rối loạn. Hai lần trước nàng tự mình xem bệnh cho hắn, cũng từng nghĩ một người có tài sản lớn lại trịnh trọng cổ sẽ có gia thế lớn như thế nào, lại không có nghĩ đến, hắn là Đại công tử của Sở Thiên Tề!

Vốn là Sở Mộ Phi không xác định, nhưng mà, hắn cảm thấy không giống với Thánh Thủ Hoàn Vãn, người trước mắt cũng mang khăn che mặt, trong ánh mắt ngưng lạnh hàm chứa kinh ngạc nhìn hắn, như vậy, hắn liền khẳng định!

"Đại công tử, chỉ sợ là lần này Cổ phủ rất nguy hiểm, người xem này ——"

Sở Mộ Phi nhướng mày "Cổ lão gia ham lợi nhuận liền thu mua được liệu giá thấp đã lâu, bây giờ có sai sót như vậy, buôn bán hơn chục năm, lại phạm sai lầm như vậy, thật sự là, ngu không ai bằng!"

Lời vừa nói xong, sắc mặt Cổ Tú Cầm lại càng trắng bệch, Sở Vân Kinh lạnh lùng nhìn sắc mặt của mấy người trong phòng, đây là lần đầu tiên, mọi người trong Sở gia tê liệt*, đôi mắt nàng khẽ chuyển động, chỉ cảm thấy không khí vô cùng quỷ dị giữa mấy người này.

"Mộ Phi, theo ý ngươi ——"

Sở Thiên Tề cố ý hỏi ý kiến của Sở Mộ Phi, sau đó khẽ nhíu mày "Cổ phủ làm thuốc đến nay đã được mấy chục năm, bây giờ có thể thích hợp để thu lại."

Tiếng nói vừa dứt, Cổ Tú Cầm chợt ngẩng đầu, đôi mắt thâm trầm nhìn bạch y của Sở Mộ Phi, bên trong lại hàm chứa hận ý sâu sắc.

Từ trước đến giờ Cổ Tú Cầm đều có thói quen kiêu ngạo ương ngạnh, hiện tại ở trước mặt vị đại thiếu gia này lại giận mà không dám nói gì, mà hắn, lại đối với ngoại tổ mình thấy chết mà không cứu, khoe miệng Sở Vân Kinh khẽ nhếch lên dưới khăn che mặt, thật là thú vị!

Có lẽ là Sở Vân Kinh quá mức an tĩnh, ánh mắt Cổ Tú Cầm đột nhiên rơi vào trên người của nàng, thù hận ở trong đó cơ hồ muốn đá thương Sở Vân Kinh, nhưng mà, nàng nhìn thấy ý cười nhạt trong mắt Sở Diên, giống như tiên tử cao cao tại thượng, đôi mắt đầy thương xót nhìn xuống nữ nhân này.

"Tốt, tốt, tốt!" Cổ Tú Cầm chợt cười to, giọng của nàng thê lương, nhìn mọi người bên trong phòng một vòng, quay đầu lại nhìn Chu Phúc "Nói cho cha, giữ lại Cổ phủ là được!"

Chu Phúc đáp ứng một tiếng liền đi ra cửa, bên này Cổ Tú Cầm bước không vững vịn tay Tú nhi xoay người rời đi, từ đó, nàng ở ngoài trừ cái danh Thư phu nhân ra, không có thể làm mưa làm gió nữa rồi!

Sắc mặt Sở Thiên Tề âm trầm "Mộ Phi, đi theo ta."

Sở Mộ Phi khẽ vuốt cằm, ánh mắt theo nhìn lướt qua Sở Vân Kinh, nhìn phụ tử này ra cửa, Sở Vân Kinh nhíu mày đề xuống kinh nghi (kinh ngạc+nghi ngờ) trong lòng, chuẩn bị đứng dậy ra cửa.

"Ngươi biết đại ca?"

Đột nhiên một câu nói vang lên, khiến Sở Vân Kinh nhíu lại, người này ngạo khí mười phần cao cao tại thượng xuất hiện lâu như vậy đều là một mực trầm mặc, bây giờ lại chủ động nói chuyện với nàng?

Sở Vân Kinh dừng bước, "Vân Kinh không biết."

Nàng đưa lưng về phía Sở Tương Nguyên, vì vậy không nhìn thấy nghi ngờ trên mặt nàng, Lúc Sở Vân Kinh ra cửa liền thấy Sơ Ảnh đang đứng ở cạnh cửa, nàng cúi đầu hỏi "Có bị thương không?"

Sơ Ảnh lắc đầu một cái "May mắn tiểu thư đã dặn Sơ Ảnh chuẩn bị trước, phu nhân đối với tiểu thư hận thấu xương, hiện tại nhà mẹ nàng thất thế, tiểu thư có thể yên tâm!"

Sở Vân Kinh dịu dàng cười một tiếng, "Dù cho thất thế nàng vẫn là đương gia chủ mẫu, mọi việc lớn nhỏ trong phủ này đều do nàng làm chủ."

Dọc theo đường đi đi qua hành lang nhỏ, đình đài lầu các, Sở Vân Kinh đứng nhìn mấy lầu bỏ trống phía xa kia không tránh khỏi thờ dài, "Trong phủ này lầu các hơi nhiều, chỉ là ít giai nhân* dừng chân."

*giai nhân: người đẹp, mỹ nhân

Sơ Ảnh nhất thời không hiểu, "Ý tứ của tiểu thư là?"

Sở Vân nhẹ xoay chuyển ánh mắt, "Nghe nói lão gia ở ngọc sắc phùng có một vị hồng nhan tri kỷ, người ta vì lão gia thủ thân mười năm, nếu vẫn không

danh không phận, chẳng phải là có lỗi với nàng sao."

Sơ Ảnh ánh mắt sáng ngời, lại nói "Nhưng làm sao phu nhân để cho một nữ tử trên phố vào phủ đây?"

"Nếu như nhà mẹ nàng không gánh nổi, nếu như tên nàng cũng chờ tên tội, phu nhân Thượng Thư không tránh khỏi sốt ruột nôn nóng, bị bệnh nằm trên giường lại phải quản mọi việc trong phủ, lúc này, tất cả đều rõ ràng!"

Sơ Ảnh gật đầu một cái "Cái này phải đi tìm Phúc bá?"

Sở Vân Kinh thuận theo không nói, đợi hai người trở về Từ Vi Các cũng là đi xem hai con chim bồ câu trước tiên, Nhược Nhi đang chăm sóc, thấy vậy không nhịn được hỏi đôi câu "Tiểu thư, chim bồ câu là sao?"

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, "Chim bồ câu này Duệ Vương đã đưa tới mấy ngày rồi, đều chưa từng dùng qua, ta đoán nghĩ tới tới nay liền có chút tác dụng không phải sao?"

"Tiểu thư muốn liên thủ với Duệ Vương?"

Sở Vân Kinh đứng dậy, nét mặt nhìn ra cũng không phải là hết sức nguyên ý, Sở Mộ Phi nhất định đã phát hiện thân phận của nàng, như vậy sau này Phúc bá làm việc không tránh khỏi sẽ làm lộ ra tất cả đều là ý của nàng, nàng không dễ đi một bước này, cho nên, không thể làm gì khác hơn là đi tìm người kia.

"Ta chỉ muốn giữ tội trạng của Cố phủ ở Thịnh kinh, mà gia sản Cố phủ, xem như là một phần lễ vật tặng cho Duệ Vương!"

Lúc đêm khuya vắng người, một con bồ câu đưa tin từ trong Từ Vi Các im lặng bay ra, xuyên qua nửa thành Thịnh Kinh, hướng tới Giang Sơn lâu của Duệ Vương Phủ.

Từ Mặc lấy thư trên người bồ câu đưa tin xuống, vẻ mặt buồn bã, "Vốn là chim bồ câu dùng để đưa tin ngàn dặm bây giờ lại dùng để lượn chơi quanh thành, Vương Gia người thật là quá lãng phí!"

Tiêu Triệt mở thư chỉ dài một ngón tay ra, ánh mắt đảo qua, khóe miệng ngưng lãnh liền nhếch lên "Nàng muốn bắt giữ người của Cố phủ, người nói, ta có nên đồng ý nàng không đây?"

Từ Mặc mắt tròn trắng lên, cực kỳ bất mã, "Vương Gia, người dứt khoát muốn diệt trừ tận gốc Cố phủ, sau đó đưa những quan viên liên quan đến Cố phủ cùng nội tình mấy năm nay cho Sở cô nương!"

Từ Mặc cực kỳ mồm mép, cơ hồ là không ngừng phát tiết buồn bực trong lòng hần!

Tiêu Triệt nghe vậy ý cười trở nên nhạt, đôi mắt lóe một chút trịnh trọng, hần nói, "Tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trong Từ Vi các, Sở Vân Kinh đang cầm sách nằm trên giường, Nhược nhi bước nhanh vào cửa, trên mặt mang theo vẻ vui mừng.

Sở Vân Kinh ngồi thẳng dậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Nói đi."

Nhược nhi thở hắt hắt, "Tiểu thư, cuối cùng Cố phủ cũng không tập hợp đủ được liệu, danh tiếng sản nghiệp đều bị quan phủ niêm phong bán của cải lấy tiền, phu phụ Cố gia đáng lẽ phải ngồi tù, cuối cùng phu nhân phải dùng tiền mới làm cho hai lão nhân được miễn tai ương trong lao ngục."

"Hà?" Sở Vân Kinh đứng dậy, đi về phía hai bồn bạch ngọc lan ở cửa sổ, "Tiếp tục."

"Lần này Cố gia cũng không thể bỏ dậy nổi ở Thịnh kinh, không biết phu nhân lấy bạc từ chỗ nào, sau khi cứu Cố lão gia liền cáo ốm đóng cửa viện chủ mẫu, bây giờ chủ yếu chỉ hỏi đến một số việc trong phủ."

Khóe miệng Sở Vân Kinh khẽ nhếch lên, "Rất tốt, cô nương ở Ngọc Sắc phòng đã an bài xong chưa?"

Nhược nhi lắc đầu một cái, "Lão gia nói qua, sẽ không để cho vị Chiêu Ngọc cô nương kia vào phủ."

Sở Văn Khinh nhíu mày cúi đầu, một tay sờ vào hoa lan Hành Diệp tươi mới, nói, “Người nhà Chiêu Ngọc kia đâu?”

“Chiêu Ngọc đi theo lão gia mười năm, dĩ nhiên là muốn vào phủ, nhưng ----“

Sở Văn Khinh cười một tiếng, “Quan hệ của nam nhân và nữ nhân, chẳng qua chính là hai loại như vậy, nếu như nàng mang thai hài tử của lão gia, có lẽ vào phủ cũng dễ chuyện dễ!”

Nhược nhi không hiểu, “Nghe người của Ngọc Sắc phường nói, Chiêu Ngọc cô nương dùng thuốc thời gian dài, nếu như mang thai, không biết phải đợi tới lúc nào.”

Sở Văn Khinh xoay người, đi về phía tủ đựng thức ăn, nàng lấy ra một chiếc hộp gấp màu đen, từ bên trong đó lấy ra một bình bạch ngọc nhỏ, “Đưa thuốc này cho nàng, trong vòng ba ngày, tự nhiên nàng sẽ hiểu.”

Hai mắt Nhược nhi sáng lên, “Vâng!”

Sở Văn Khinh tưởng rằng việc này đã xong, lại thấy Nhược nhi muốn nói gì đó lại thôi, mắt nàng ngưng sắc, “Có chuyện gì?”

Nhược nhi gật đầu một cái, bộ dáng ngượng ngùng, “Còn có một việc, Duệ vương mua lại toàn bộ dược phòng, y quán của Cố gia, nói là cho người, hiện tại khế ước đều ở chỗ Phúc bá, đợi người xem qua.”

Trong nháy mắt sắc mặt của Sở Văn Khinh trầm xuống, nàng nhìn Nhược nhi cúi thấp đầu trong mắt thoáng qua một tia tức giận, ngay sau đó xoay người đi ra cửa!

Nhược nhi cả kinh vội vàng đuổi theo, “Tiểu thư, Duệ vương nói, làm sao Phúc bá có thể nói không nhận, người muốn làm gì? Người ngàn vạn lần không thể kích động, nếu không chúng ta liền đem những thứ đó trả lại là được rồi.”

Sở Văn Khinh ngừng bước lại, nàng cười lạnh một tiếng, “Đưa cũng đã đưa rồi, còn trả lại làm gì?”

Nhược nhi hơi ngần ngại, có chút không hiểu, nhìn Sở Văn Khinh tiếp tục đi, nàng yếu ớt nói, “Tiểu thư, người chuẩn bị làm cái gì vậy?”

Lông mày Sở Văn Khinh hơi nhíu lại, “Đáp lễ!”

Trong Giang Sơn lâu, Tiêu Triệt một thân y phục đen đang xem công văn trong tay, Từ Mặc vội vàng đi vào, trên mặt hần không chỉ có vui vẻ còn có kinh sợ, cũng không nói chuyện lưu loát, “Vương gia, Vương gia, ngài đến xem một chút, phát tài!”

Tiêu Triệt hơi ngần ngại, mặc dù Từ Mặc kỳ quái, nhưng cũng không phải là người không có quy củ như vậy.

Từ Mặc khoa tay múa chân, “Hai xe lớn! Vàng sáng lấp lánh!”

Tiêu Triệt nhíu mày, đứng dậy ra cửa.

Trong chánh viện Duệ Vương phủ, lúc này có hai xe ngựa to đậu ở chỗ đó, điều khiển xe là người Tiêu Triệt đã gặp qua, (Quỳnh_in - DDLQD)chính là lão bản của Nhân Tâm y quán, lúc này một thân bạch y đơn giản, đúng là không nhận ra bộ dạng của lão bản.

“Bái kiến Vương gia.”

Tiêu Triệt ngưng mắt (nhìn), nhìn về phía xe ngựa rất nặng kia, “Đây là ——“

Phúc bá khẽ khom người, “Cô nương nhà ta nhận được khế ước Vương gia đưa, rất là cảm kích, đặc biệt dặn dò lão Hán đưa lễ qua.”

Đáp lễ?

Tiêu Triệt khẽ mím môi, ý bảo Từ Mặc vén rèm xe lên.

Từ Mặc đã sớm nhìn qua vật trong xe, lúc này khóe miệng nhếch lên, đi tới đưa tay vén lên ——

“Đáng chết!”

Tiêu Triệt khẽ mắng một tiếng, đôi mắt bốc lửa xen lẫn tức giận giống như có thiên lôi, ở trong xe kia, không phải người không phải vật, mà là một xe đầy hoàng kim!

Đột nhiên sinh ra hàn khí làm cho Từ Mặc rùng mình, hần sờ sờ mũi, nhớ lại nữ tử bạch y hôm đó, trên đời này người dám đưa tới hai xe hoàng kim để đáp lễ với Vương gia mình, chỉ sợ là có một mình nàng, mặc dù hần không đồng ý Vương gia nhà mình tiêu hao tinh lực ở trên người nàng, nhưng giờ phút này, hần chỉ cảm thấy hai chữ, khí phách!

Phúc bá cúi người hành lễ, “Cô nương nói lần này nhờ có Vương gia mới xong việc, kỳ trân dị bảo châu ngọc lung linh chỉ sợ cũng không vừa mắt Vương gia, cho nên liền đưa vàng trắng tới, xin Vương gia vui lòng nhận.”

Giọng nói lạnh lẽo xem lẫn tức giận của Tiêu Triệt, “Nếu như Bồn vương không nhận thì sao?”

Phúc bá lại cười một tiếng, “Cô nương nói, nếu Vương gia không nhận, vậy cũng không cần lão hán, từ nay về sau không cần trở lại Nhân Tâm y quán, tự mình kết thúc là được.”

Vừa nghe những lời này khoe miệng Từ Mặc liền co rút lại, chủ tử thật là ác độc!

“Như vậy, Bồn vương nhận.”

Phúc bá cúi người thi lễ, cáo từ xuất phủ.

Từ Mặc đi vòng quanh xe ngựa kia hai vòng, không ngừng chắc lưỡi, “Vương gia, từ đâu mà Sở cô nương lại có nhiều hoàng kim như vậy?”

Ánh mắt Tiêu Triệt rét lạnh, không phải là những thứ khác, hết lần này tới lần khác lại dùng tiền tài nói chuyện với hắn, (Quỳnh_in - DDLQD) quả nhiên là gọn gàng dứt khoát, hắn thở dài xoay người rời đi, Từ Mặc gọi mấy người làm đem hoàng kim cấp vào trong kho phủ, vội vàng đuổi theo Tiêu Triệt.

“Nghe nói Lục điện hạ muốn xuất cung?”

“Vâng.”

“Nói với hắn, nếu như có thể làm cho Thái hậu triệu kiến Nhị tiểu thư Thượng Thư phủ, Bồn vương sẽ giúp hắn!”

Từ Mặc dừng lại, “Vương gia, người có ý gì?”

...

Trong Vinh Thọ cung, Ngụy quý phi một thân cung trang màu tím đỏ đang ngồi bên dưới Thái hậu, nàng cười khoan thai, “Cô, ta cũng không biết Lục điện hạ lại lợi hại như vậy, còn nhỏ tuổi đã hiểu ý được.”

Ngụy Trinh Nhiên ánh mắt từ ái nhìn Tiêu Cấp ngồi bên cạnh mình, “Thật là làm khổ hắn.”

Tiêu Cấp nhếch miệng cười một tiếng, “Tôn nhi không cảm thấy khổ, Tôn nhi chỉ cầu thân thể Tỏ mẫu an khang.”

Ngụy Trinh Nhiên cười ha ha không ngừng, một tay vỗ nhẹ sống lưng hắn, lướt qua Ngụy Sơ Cận, “Còn một buổi tuyên tú, lần này ngươi cần phải an bài thật tốt, mấy Tôn nhi tuổi cũng không còn nhỏ, nếu Hoàng thượng đồng ý, thêm một hai người nữa cũng tốt.”

Ngụy Sơ Cận gạt đầu kính cẩn nghe theo, “Vâng, nô tỳ nhất định sẽ chú ý, trong kinh có mấy nữ quý tộc, đều là người vô cùng tốt để tuyên, thích hợp cho các Vương gia nạp phi, tỳ như tiểu thư nhà Lễ bộ Thượng Thư, một tay họa không người nào có thể sánh bằng, còn có Mộ Quận chúa, tính tình khả ái, người cũng xinh đẹp, còn có Cố Yên Nhiên nhà Tả tướng, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông!”

Ngụy Trinh Nhiên nghe vậy rất là hài lòng, không ngừng gật đầu.

Lúc này chợt Tiêu Cấp lại ngắt đầu, “Oa, tỳ tỳ này lợi hại như vậy, tiếng đàn của nàng có thể đưa cá chép tới sao?”

Mặt Ngụy Sơ Cận hơi biến sắc, bên này Ngụy Trinh Nhiên nghe cũng không hiểu, “Ý của Cấp nhi là ——“

Tiêu Cấp xoay người, vẻ mặt kích động nhìn Thái hậu, “Hoàng tổ mẫu người không biết sao, nghe nói ở Quỳnh hoa yến lần trước, nhị nữ nhi nhà Sở Thượng Thư đánh đàn đưa cá chép trong hồ đến, ngày đó tiểu thư cùng các Vương gia có mặt đều nhìn thấy!”

Ngụy Trinh Nhiên nhìn Ngụy Sơ Cận một cái, sắc mặt cũng có chút khác thường.

Nhưng Tiêu Cấp vẫn hưng phấn nói, “Hôm đó Tôn nhi không thể đi, Tôn nhi muốn nghe một chút tiếng đàn như thế nào lại có thể thông linh với cá, Hoàng tổ mẫu người liền mời nàng vào cung đi!”

Ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên dịu dàng nhìn Tiêu Cấp, nàng thở dài khe khẽ, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đây là lần thứ hai Sở Văn Khinh vào cung, lần trước là bởi vì quỳnh hoa yến, lần này là vì thánh chỉ của Thái hậu.

Tại sao Thái hậu lại biết nàng?

Trong lòng Sở Văn Khinh hàm chứa nghi vấn, mím môi thật chặt dưới khăn che mặt, chẳng biết tại sao, chuyến đi hậu cung này làm cho nàng cảm thấy bất an.

Đi qua rất nhiều cung, Vĩnh Thọ cung, gần ngay trước mắt, Sở Văn Khinh yên lặng đi theo sau cung tỳ, bộ dạng thuận theo, mềm mại uyển chuyển.

Bước vào đại sảnh, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều giống như đang nhìn mình, nàng bình tĩnh không sợ hãi tiêu sái dừng lại ở giữa đại sảnh, quỳ xuống hành lễ.

“Thần nữ Sở Văn Khinh, bái kiến Thái hậu.”

Ngụy Trinh Nhiên ngồi ở trên cao, đôi mắt nhìn thật sâu nữ tử đang quỳ giữa sảnh.

“Đứng lên đi, ngẩng đầu lên để ai gia nhìn một chút.”

Sở Văn Khinh ngẩng đầu, đôi mắt ở trên khăn che mặt hàm chứa một chút thích ý.

Ngụy Trinh Nhiên liếc mắt nhìn Ngụy Sơ Cận ngồi ở bên dưới, "Khăn che mặt này ——"

Ngụy Sơ Cận cười một tiếng, “Thái hậu không biết, trên mặt Sở tiểu thư từng bị thương, có một vết sẹo không thể bỏ được, thế nên mới đeo khăn che mặt tới.”

Ngụy Trinh Nhiên gật đầu một cái, “Nghe Cấp nhi nói người đàn, tiếng đàn rất đặc biệt?”

Sở Văn Khinh khẽ nhú mày, ở bên cạnh Ngụy Trinh Nhiên, Tiêu Cấp ngồi ở đó cũng nở nụ cười, một đôi mắt to đen láy nhìn nàng.

“Hồi Thái hậu, thần nữ từ nhỏ đã sinh trưởng ở son dã, trước kia cũng chỉ một mình tập luyện đánh đàn, chỉ thấy bình thường.”

Vừa dứt lời, Ngụy Sơ Cận liền cười ra tiếng, nàng liếc mắt nhìn thanh y nữ tử bên cạnh nói, “Sở tiểu thư quá mức khiêm nhường (khiêm tốn), tiếng đàn của người người khác không biết nhưng mà ta đã nghe qua, trên đời này có thể đưa được cá chép đến cùng mùa với người, chỉ sợ, có một mình người.”

Chân mày nàng chuyển một cái, cười ung dung, “Nhớ ngày đó chỉ bằng một khúc cầm Lan muội muội đã chiếm được tâm của Hoàng thượng, hôm nay được sủng ái khắp lục cung, theo Bốn cung thấy, tiền đồ của Sở tiểu thư người thật sáng lạng đây.”

Tiếng nói vừa dứt, Lan phi ngồi bên cạnh Ngụy Sơ Cận liền ngồi thẳng người, hôm nay vốn là nàng không muốn đến thỉnh an Thái hậu, lại ở trong hoa viện gặp được Ngụy quý phi, thấy Ngụy quý phi thân cận, lúc này mới đến Vĩnh Thọ cung, không nghĩ tới, lại có một nhân vật lợi hại như vậy chờ nàng!

Tuyển tú sáu năm trước, khi đó nàng gia thế bình thường lấy được vị trí cao nhất, có chỗ dựa, liền chỉ bằng tài đánh đàn, chẳng biết tại sao, Hoàng thượng lại đối với người có tài đánh đàn lại đặc biệt có loại tình cảm yêu thương che chở, tiếng đàn của nàng có thể dẫn cá chép tới?

Hai mắt Lan phi híp lại, “Hả? Nô tỳ cũng thích nữ tử có tài đánh đàn tốt, tiếng đàn của Sở tiểu thư có thể dẫn cá chép tới làm bạn, có lẽ chắc chắn sẽ không kém, bằng không ở chỗ này đàn một khúc đi?”

Chân mày Sở Văn Khinh nhíu chặt lại, ngày đó thanh y nữ tử kia là người muốn hại Tiêu Cấp, giờ phút này trong ánh mắt của nàng rõ ràng hàm chứa hàn ý, mà Thái hậu đã lên tiếng, nàng, không thể không đàn!

“Sở Văn Khinh tuân lệnh!”

“Từ từ đã.” Bỗng nhiên, lông mày Lan phi hơi nhíu lại, mở miệng, “Nếu tài đánh đàn của Sở cô nương bắt phạm, có lẽ cũng chỉ có cầm tốt mới xứng với người, ở chỗ ta có một cây ‘Lục y cầm’, là cầm được Hoàng thượng ban thưởng năm năm trước, có thể xứng với tài đánh đàn của Sở cô nương, người đâu, đi lấy cầm tới!”

Lời này vừa nói ra, Thái hậu liền gật đầu cười, Ngụy Sơ Cận che miệng cười một tiếng, “Lan muội muội đúng là người hào phóng, cầm kia là là cổ cầm, cũng coi như là đứng đầu trong các loại cầm đây!”

Lan phi thấp giọng cười một tiếng, vô cùng xinh đẹp.

Ngụy Sơ Cận thờ dãi một tiếng, “Hoàng thượng sủng ái Lan muội muội nên mới ban thưởng cầm cho muội muội, ta nhớ hai năm trước Lan muội muội có lòng tốt đem cầm kia cho một vị quý nhân muội muội xem một chút, kết quả muội muội kia không cẩn thận liền làm đứt dây cầm, bị Hoàng thượng hạ lệnh chặt tay, bởi vậy cho thấy Hoàng thượng càng thương cầm, lại càng thương muội muội.”

Nghe Ngụy quý phi nói, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy một cổ cảm giác lạnh lạnh tràn đầy lòng bàn chân, mà bây giờ đã cười trên lưng cọt, chỉ cần cầm kia đến, chỉ cần nàng đụng vào cầm kia, nhất định sẽ không sống bình yên qua ngày hôm nay!

Tiêu Cấp ngồi ở bên cạnh Thái hậu nghe vậy chân mày cũng nhíu lại, hần nhủu mày nói với Thái hậu, “Hoàng tổ mẫu, lục y cầm kia của Lan nương nương

Tôn nhi cũng biết, nghe nói là tiếng đàn hết sức mềm mại khoan thai, tuyệt mỹ vô song*.”

*tuyệt mỹ vô song: xinh đẹp không có cái thứ hai.

Thái hậu gật đầu một cái, “Nó đứng đầu trong các loại cầm, dĩ nhiên là lợi hại.”

Chân mày của Tiêu Cấp nhíu chặt hơi một chút, “Vậy lúc Sở cô nương đàn, chúng ta làm sao biết được là nàng đàn tốt, hay là do đàn này mới tốt đây? Không bằng dùng cầm bình thường đi!”

Thái hậu hơi ngừng lại, giống như bị vấn đề này làm khó, Lan phi ngồi ở dưới chột nhíu mày, ánh mắt hàm chứa sắc bén liếc qua Tiêu Cấp, “Lục điện hạ còn nhỏ vậy mà cái gì cũng biết, nhưng mà ‘Lục y cầm’ cũng không phải là người bình thường có thể khống chế, vừa vặn có thể để Sở cô nương thử, Sở cô nương sẽ không để ý chứ?”

Sở Vân Kinh bình tĩnh đứng ở giữa điện, lúc này khẽ vuốt cầm, “Đa tạ ý tốt của Lan phi nương nương, Vân Kinh thật là vinh hạnh!”

Vừa nói xong, trong mắt Thái hậu thoáng qua một tia không đành lòng, mà Ngụy Sơ Cận, tay bùng lên ly trà, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Chỉ trong chốc lát, tỷ nữ bên cạnh Lan phi đã ôm cầm đi vào, đem cầm an trí ở giữa đài xong mới lui ra ngoài.

Đôi mắt xinh đẹp của Lan phi khẽ động, “Sở cô nương, bắt đầu đi!”

Sở Vân Kinh thở khẽ một hơi, từng bước một đi về phía cây cầm, nâng tỉ mỉ nhìn cầm kia, bộ dạng cổ xưa không có nửa điểm dị thường, nhưng mà, ánh mắt rơi trên người mình không chỉ có hứng thú mà còn có chán ghét nói cho nàng biết, cầm này, không thể đụng vào!

Nàng nhàn nhạt ngồi xuống, nâng lên mười ngón tay nhỏ dài, chậm rãi đặt xuống

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Ngay một khắc lúc sắp chạm vào dây đàn kia, lại thấy động tác dừng lại ở đó, chân mày Lan phi nhíu lại, “Thế nào? Sở cô nương không muốn vì Thái hậu và Quý phi nương nương đàn một khúc sao?”

Sở Vân Kinh nhìn bảo sợi dây cầm, trong mắt lóe lên một chút do dự, môi thanh tú của nàng, hình như là muốn nói gì, đứng vào lúc này, lại có một tiếng hô to, “Duệ vương giá lâm!”

Âm thanh đột nhiên vang lên khiến cho ánh mắt mọi người trong điện đều nhìn ra cửa, Sở Vân Kinh ngồi thẳng lưng, xoay người về phía sau nhìn, chỉ thấy Tiêu Triệt một thân hắc bào như cũ, một đầu tóc đen búi lên, hết sợi này đến sợi khác rơi xuống đầu vai, một khắc kia khi bước vào cửa ánh mắt rơi trên người Sở Vân Kinh, rất nhanh biến mất không dấu vết.

“Thái hậu thỉnh an.”

Thái hậu nhìn thấy Tiêu Triệt rất cao hứng, “Triệt nhi, hôm nay làm sao biết vào cung thăm ai gia?”

Tiêu Triệt ngồi xuống vị trí bên phải, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh ở giữa đại sảnh một cái, “Triệt nhiều ngày không đến, hôm nay tới, ngược lại thật là khéo.”

Thái hậu thấy hấn ánh mắt rơi xuống trên người Sở Vân Kinh, trong ánh mắt khẽ thoáng qua một chút vẻ khác thường, tùy tiện nói, “Vị này là cô nương nhà Sở Thượng Thư, ai gia nghe Cấp nhi nói nàng đánh đàn có thể đưa tới cá chép, lúc này mới mời nàng đến, trái lại lỗi tai của người thật có phúc rồi!”

Sở Vân Kinh đã thu hồi tay, trong lúc đó cả người trước đàn cũng không đàn, Lan phi thấy vậy che miệng cười một tiếng, “Duệ vương đã tới, lần này Sở cô nương càng phải thể hiện tốt một chút rồi!”

Hai tay Sở Vân Kinh nắm thành quyền, sắc mặt như thường, chỉ là trong con ngươi cũng đã bắt đầu hiện lên tức giận.

Bên này Tiêu Triệt bùng lên một ly trà trên tay, tùy ý bấu một cái, “Nổi danh đàn đứng đầu ở chỗ này, Sở cô nương tuyệt đối đừng để phụ lòng mới phải!”

Một câu nói ra, trong lòng Sở Vân Kinh vừa động, nàng giờ bàn tay trắng nõn lên, hạ xuống chính là lúc tiếng đàn như một chuỗi châu ngọc rơi xuống, không giống với phá trận khúc đầy sát khí khắp nơi chấn động ba quân như lần trước, lần này tiếng đàn dưới tay của nàng thật giống như chim oanh đang

hót vào ngày xuân, trong nháy mắt dường như bên trong đại sảnh này có ngàn con vượn con chim nhỏ đang rời ra khỏi tổ.

Băng tuyết trong ánh mắt Tiêu Triệt tiêu tan, ẩn hiện xuân sắc, bên này Thái hậu trầm trầm nhìn Kinh mười ngón tay của Sở Vân Kinh đang bay lượn trên dây đàn, trong miệng lẩm bẩm một tiếng, "Quá."

"Hoàng tổ mẫu, người nói gì?"

Ngồi ở bên người nàng Tiêu Cấp chỉ nghe được một chữ "Quá", muốn hỏi Ngụy Trinh Nhiên, nhưng mà Ngụy Trinh Nhiên chỉ gượng ép cười một tiếng, Tiêu Cấp chỉ cảm thấy lão nhân trước mắt này trong nháy mắt đã già đi rất nhiều.

Lúc những âm thanh cuối cùng vang lên, trên trán Thái hậu cơ hồ đã đổ mồ hôi, nàng cười gật đầu, "Quá là không tệ, không biết sư phụ của Sở cô nương là người nơi nào?"

Sở Vân Kinh nhìn cây cầm trước mặt, trong lòng buồn bực, " Khi còn bé Vân Kinh đã học qua được một vị sư phụ, chỉ là từ khi mười tuổi đến nay Vân Kinh đều tự mình luyện tập."

Ngụy Trinh Nhiên không ngừng gật đầu, "Tốt, thưởng!"

Lan phi khẽ nắm chặt tay trong tay áo, bên này Thái hậu lại nói, "Ai gia lớn tuổi, như vậy một lát liền mệt mỏi, Quý phi bồi ai gia nghỉ ngơi, các người đều lui ra đi, người tới, đưa Sở cô nương xuất cung ——"

Khuôn mặt Tiêu Triệt khẽ động, "Bốn vương đang muốn xuất cung, Sở cô nương cùng Bốn vương đi chung đi."

Lời này vừa nói ra, Ngụy Trinh Nhiên và Ngụy Sơ Cận đồng thời dừng bước, ngay cả Lan phi đều kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Triệt một cái, ánh mắt Thái hậu khẽ động, "Vậy thì tùy Triệt nhi đi."

Sở Vân Kinh cảm thấy Tiêu Triệt chỉ sợ thiên hạ không loạn, giờ phút này cũng đành phải thi lễ đi theo Tiêu Triệt cùng ra khỏi Vĩnh Thọ cung.

"Tam ca!"

Tiêu Triệt đi ở phía trước, Sở Vân Kinh đi ở phía sau, nghe tiếng Tiêu Cấp đều ngừng lại, Tiêu Cấp đi tới trước mặt hai người, cười ha hả nhìn Sở Vân Kinh, "Sở tỷ tỷ, ta làm tốt không, lần này cũng có công của người!"

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, "Vân Kinh không dám, là Lục điện hạ thông tuệ* hơn người."

*thông tuệ: thông minh, trí tuệ.

Tiêu Cấp lắc đầu một cái tiến tới trước mặt Sở Vân Kinh, "Sở tỷ tỷ, bây giờ hoàng tổ mẫu đối đãi với ta rất tốt rồi, về sau nếu người muốn tiến cung chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ phái người đi đón người."

Sở Vân Kinh có chút ngoài ý muốn, "Lục điện hạ nói vậy là ý gì? Vân Kinh chưa bao giờ muốn tiến vào cung."

Sắc mặt Tiêu Cấp hơi biến, "Vậy tại sao Tam ca lại nói cho ta biết là người ——"

Sở Vân Kinh bưng tỉnh đả ngộ*!

*bưng tỉnh đả ngộ: tỉnh ngộ hiểu ra.

Nàng xoay người lại, nhìn trợ thủ đứng ở một bên Tiêu Triệt, khóe miệng nhếch lên, "Duệ vương có ý gì?"

Nàng chưa bao giờ nghĩ trêu chọc người bên trong thâm cung đại viện, kể cả hấn, nhưng chuyện này, lại là bởi vì hấn mà đến, trong thời gian này những chuyện nguy hiểm vốn không nên tìm nàng!

Tiêu Triệt xoay người, liếc mắt nhìn Tiêu Cấp giờ phút này đang cười híp mắt, ánh mắt rét lạnh.

Tiêu Cấp hơi chậm lại, khóe miệng kéo ra một chút ý cười, "Cái đó, chuyện Tam ca đã đáp ứng ta chớ có quên a, Sở tỷ tỷ ta đi trước."

Nhìn bóng người nhỏ bé của Tiêu Cấp giống như chuột chạy đi trong lòng Sở Vân Kinh buồn bực tới cực điểm, nàng nhìn đôi mắt Tiêu Triệt lạnh nhạt đã không lời nào để nói.

Tiêu Triệt liếc nhìn nàng một cái, "Ta đưa người xuất cung"

Nhìn Tiêu Triệt xoay người rời đi, cả người Sở Vân Kinh tức giận cuộn cuộn, lúc này lại có cấm vệ trong cung đi qua, nàng đành phải hạ thấp lông mày thu lại mục đích, đuổi theo hấn.

Trải qua một đường thật dài, xe ngựa của Tiêu Triệt đang dừng lại trước cửa Đức Dương, Tiêu Triệt rút cuộc dừng lại bước xoay người chờ nàng, mà Sở Vân Kinh chỉ lăm lăm đi về phía trước, căn bản không muốn chung xe với hấn.

"Đứng lại!"

Tiêu Triệt giọng nói xen lẫn lạnh lẽo, khiến cho Tử Mặc điều khiển xe phát run một cái.

Vậy mà Sở Vân Khinh vẫn mặc kệ, trong lòng nàng tức giận vô cùng, người này như vậy bày bày rập rập để cho nàng đi tới, hắn có quyền thế, có thể mang nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng nàng vì cái gì lại để cho hắn định đoạt!

Nàng đi thẳng đến cửa Chính Dương, bỗng nhiên có một đạo kinh phong đánh tới sau lưng, nàng theo bản năng lui người lại, xoay tay đánh ra một chưởng!

Tiêu Triệt không ngờ nàng lại đánh trả, hai mắt nhú lại hơi thở càng cao hơn một phần, "Lớn mật!"

Nơi này chính là nội cung ra vào, lúc nào cũng có thể có người đi qua, Sở Vân Khinh cũng không muốn đấu với hắn, mỗi lần ra tay tất nhiên tàn nhẫn quá quýt, "Sở Vân Khinh lớn mật Vương Gia hôm nay mới biết sao?"

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Sở Vân Khinh, Tiêu Triệt chợt thay đổi chiêu thức, chiêu chiêu đánh tới phía Sở Vân Khinh, từng chiêu từng thức ép Sở Vân Khinh bước từng bước lui về phía sau.

Hai người giao chiến say sưa, vốn là Tử Mặc đang giương mắt mà nhìn, lúc này chợt liếc thấy một bóng dáng màu bạc xuất hiện từ bên ngoài cửa Đức Dương!

Sắc mặt hắn đại biến, thấp kêu một tiếng, "Vương Gia!"

Tiêu Triệt nường mảy, hiển nhiên một quyền này phải rơi vào vai trái Sở Vân Khinh, phút cuối cùng Tiêu Triệt biến quyền thành chưởng, tại trên vai nàng lướt qua, một tay lại đem Sở Vân Khinh ôm vào ngực mình!

Phịch một tiếng chậm một bước, Sở Vân Khinh chưa kịp thu tay, cuối cùng quả đấm của lại rơi vào ngực của hắn.

"Tam đệ rất nhàn hạ thoải mái!"

Tiêu Minh một thân áo bào màu bạc, cỡi một con ngựa toàn thân xanh đen cao từ bên ngoài cửa Đức Dương đi đến, ánh mắt của hắn hứng thú nhìn vào nữ tử Tiêu Triệt đang ôm trong ngực, theo hắn nhìn thấy, Sở Vân Khinh một thân bạch y đang dựa vào trong ngực Tiêu Triệt, hai người đứng sát người nhìn thì là một bộ dáng dây dưa quấn quýt.

Một tay Tiêu Triệt đặt tại bên hông Sở Vân Khinh, một tay kia đặt ở đầu vai Sở Vân Khinh, nhìn thấy Tiêu Minh đến cũng không có ý định buông ra, "Sao giờ này Nhị ca mới đến, phụ hoàng chờ đến sốt ruột rồi."

Đôi mắt âm trầm của Tiêu Minh chợt lóe sáng, "Chấn Bắc quân gần đây cũng không chiến sự, ta tiến cung cũng là vì thỉnh an phụ hoàng, Tam đệ nếu là cực kỳ rảnh rỗi, không bằng đi doanh trại luyện binh đi!"

Mặt Tiêu Triệt không chút thay đổi, "Chuyện như vậy dĩ nhiên là Nhị ca đi làm, về phần Triệt, tự có chuyện quan trọng!"

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Triệt cúi người đem Sở Vân Khinh bế ngang lên, cũng không nhìn Tiêu Minh một cái, cúi người đi vào xe ngựa, "Đi!"

Tử Mặc vung roi mà đi, nụ cười của Tiêu Minh chợt biến mất, chuyển đầu ngựa đi vào trong cung.

Mà trong xe ngựa, một nữ tử nào đấy ở trong ngực nam nhân lại ra xuất thủ lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Buông ra!”

Xe ngựa rộng rãi hoa lệ, Tiêu Triệt ôm Sở Vân Khinh vào xe ngựa căn bản là không cần tốn sức, bên này Sở Vân Khinh cũng tức giận khó dẫn! Nàng xoay người một cái muốn tránh thoát khỏi cái ôm của Tiêu Triệt, tay trái biên quyền thành chưởng hướng về phía xương sườn của Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt nheo hai mắt lại, đối mặt với từng chiêu thức tàn nhẫn của Sở Vân Khinh, hắn lắc mình tránh, khóe miệng nhếch lên, “Sở Vân Khinh, người ở

đây tức giận cái gì?”

Sở Vân Kinh nghe thấy hắn nói thế, tức giận trong mắt càng sâu, thấy một chương toàn lực của mình bị tránh thoát, eo mảnh khảnh của nàng vừa chuyển trong xe ngựa, một cánh tay khê cong muốn đánh úp trước ngực Tiêu Triệt.

“Duệ vương biết cái gì gọi là ép buộc? Ta không muốn tiến cung, Vương gia lại cố tình muốn thiết kế, ta không muốn đi cùng xe với Vương gia, Vương gia lại muốn ép buộc ta! Xin hỏi Vương gia, Sở Vân Kinh có cái gì đáng giá để Vương gia người phí tâm như vậy!”

Khóe miệng Tiêu Triệt nhếch lên, hàn khí trong mắt bởi vì một câu nói của nàng mà tan biến hết, xuất thủ cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, một tay để ở sau lưng Sở Vân Kinh, một tay kia lại giữ khuỷu tay của nàng, rồi sau đó lôi kéo tay trái của nàng, càng đem nàng khóa chặt trong ngực!

Hắn cúi đầu cười mỉa hoặc, sau đó hơi thở nóng rực phả lên người nàng, “Thì ra là người đã biết rõ, Sở Vân Kinh, người nhẫn nhục ở lại Thượng Thư phủ là vì cái gì, người nghĩ rằng ta không biết sao?”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy sau lưng nóng rực, sống lưng nàng vẫn thẳng, muốn thoát khỏi tay hắn, không biết Tiêu Triệt dùng đến mười phần lực, nàng, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Lời nói của hắn làm trong lòng nàng trầm xuống, nhưng Tiêu Triệt không hài lòng với biểu hiện của nàng, “Người muốn điều tra cuộc đời của Sở Thiên Tề!”

Rốt cục Sở Vân Kinh cũng quay đầu lại nhìn hắn, người gần trong gan tác lông mi đậm, đồng tử màu đen thâm thúy yên lặng, giống như băng ngàn năm ở cao sơn U Hồ, nàng đi vào nhìn, lại tan biến giống như một cái vực sâu không thấy đáy.

“Vương gia, thật là có tâm!”

Trong mắt Tiêu Triệt có gợn sóng khê động, hắn nhìn nàng thật sâu, “Ta chỉ muốn nói với người, có lẽ đáp án người muốn biết, đều ở chỗ của ta!”

Từ sau khi trở về Thịnh kinh, ban đầu thái độ của Sở Thiên Tề đối với Sở Vân Kinh đều làm như không thấy, bây giờ lại ôn hòa, cũng không có bất kỳ cơ hội nào cho nàng điều tra chuyện năm đó, cho nên, nàng đành phải để Phúc bá hoạt động ở bên ngoài, toàn bộ việc này đều vô cùng bí mật, nhưng lại bị hắn biết rõ ràng.

Mà nửa đời của Sở Thiên Tề, gần như là không có tìm ra được bất kỳ sai sót gì, càng không cần nói đến đêm của mười bảy năm trước, một chút cũng không có người biết, nhìn ánh mắt bình tĩnh thâm thúy của Tiêu Triệt, khiến trong lòng nàng trở nên căng thẳng.

“Như vậy, điều kiện của Vương gia là?”

Tiêu Triệt nhìn nàng mắt phượng sáng ngời lại xen lẫn lạnh lùng, trong đó giống như trắng sáng, vừa động liền có thể mang đến vàng sáng nhiều màu sắc, hắn theo bản năng mở miệng, “Có lẽ chúng ta nên kết thành đồng minh.”

Sở Vân Kinh nhíu mày, kết thành đồng minh?

Nàng nhẹ nhàng vùng vẫy, hiện tại hai người không có khí thế giương cung bạt kiếm, động tác như vậy không khỏi ái muội, Tiêu Triệt hiểu ý buông nàng ra, thân thể tựa vào phía sau, đôi mắt sáng như sao nhìn Sở Vân Kinh.

Sở Vân Kinh chăm chú nhìn cổ tay bị Tiêu Triệt nắm đau, “Vân Kinh với Vương gia khác nhau một trời một vực, Vân Kinh làm sao dám kết thành đồng minh với Vương gia, huống chi, Vân Kinh chỉ là thứ nữ của Thượng Thư phủ, không quyền không thế, Vương gia kết thành đồng minh với ta, nhất định là mua bán lỗ vốn!”

Đôi mắt Tiêu Triệt trầm xuống, thân thể dựa ở trên vách xe ngựa về phía trước, con người của hắn biến hóa vô thương, giờ phút này lại biến thành bộ dạng băng lãnh, “Người đang sợ cái gì? Người điều tra Sở Thiên Tề một tháng có thể có thu hoạch sao? Hôm nay ta để người tiến cung là muốn cho người biết, người đã vào cái thế cục này, toàn bộ đều không phải do người quyết định!”

Sở Vân Kinh cười lạnh, “Sở Vân Kinh chẳng qua chỉ cầu một cuộc sống yên ổn.”

Tiêu Triệt bỗng nhiên cười to, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn thẳng, “Sở Vân Kinh, người cũng biết Lục y cầm hôm nay có thể lấy mạng của người!”

Ánh mắt Sở Vân Kinh biến đổi, nàng đoán được, là hắn động tay mới có thể làm cho nàng chịu những thứ phiền toái không cần thiết kia.

“Người nói người không muốn triều chọc quyền quý, nhưng nó lại vẫn xảy ra, người không thích quyền quý, nhưng ở chỗ này, chỉ có cái đó mới giúp người sống yên ổn, hơn nữa, mục đích người chờ đợi ở Thượng Thư phủ, người không muốn biết đáp án sao?”

Sở Vân Kinh trầm mặc, ánh mắt Tiêu Triệt rơi vào trên người nàng cực mạnh, giống như muốn nhìn thấy xương cốt của nàng, trong lòng Sở Vân Kinh khê loạn, thủ đoạn của nam nhân này rất mạnh, lại cứ theo dõi mình, nếu đáp ứng hắn, tất nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà, chỉ sợ nàng vĩnh viễn không thể bút ra được!

“Thân phận Sở Vân Kinh hèn mọn, thỉnh Vương gia thu hồi lại lời vừa mới nói đi!”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy ánh mắt băng lãnh đến cực hạn của Tiêu Triệt, lúc này nàng lặng lẽ ngồi đối diện với hắn, ánh mắt ung dung nhìn hắn, cho

dù bằng sương đao kiếm của hắn có thể đập bể nàng, nàng cũng chỉ là một con gió, không đau không ngứa.

Ánh mắt Tiêu Triệt trầm đến cực hạn, giống như là ẩn nhẫn.

Trong nháy mắt, Tiêu Triệt xuất thủ!

Hắn cực nhanh điểm nhẹ bả vai của Sở Vân Kinh, rồi sau đó đưa tay kéo xuống khăn che mặt của Sở Vân Kinh, một vết sẹo đỏ tươi đập vào mắt, ánh mắt hắn trầm xuống, mà biểu tình trên mặt Sở Vân Kinh ngoài kinh ngạc thì không có cái gì khác.

Tiêu Triệt hơi thất vọng, “Sở Vân Kinh, ngươi là người đầu tiên cự tuyệt Bốn vương như vậy, chỉ mong ngươi không hối hận!”

Hắn nhẹ nhàng đeo lại khăn che mặt cho nàng, bàn tay phát một cái giải huyết đạo cho nàng, khẽ thấp mặt, “Đến!”

Sở Vân Kinh vừa thấy, quả nhiên đã đến cửa Thượng Thư phủ, tay nàng hơi căng thẳng, “Đa tạ Vương gia.”

Cuối cùng vẫn không quay đầu lại xuống xe ngựa.

Từ Mặc nhìn bóng lưng của Sở Vân Kinh hơi lắc đầu, động tĩnh vừa rồi ở trong xe hắn đều nghe thấy hết, giờ phút này hắn quay đầu ngựa lại đi về phía thành Nam, một bên quay đầu lại nói, “Chủ tử, người biết rõ tính tình của Sở cô nương, hôm nay lại mang nàng đến nơi của Thái hậu, người đã nghĩ kỹ chưa?”

Ánh mắt Tiêu Triệt ở trong xe khẽ động, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trong viện chủ mẫu, Tú nhi cẩn thận vén rèm cửa lên, thấy Cố Tú Cẩm dựa vào nhuyễn塌 hai mắt nhắm chặt, nàng thở phào ra một hơi, nhẹ tay nhẹ chân bước vào phòng.

“Làm sao vậy?”

Bỗng nhiên có tiếng vang lên làm cho Tú nhi cả kinh, chẳng biết từ lúc nào, trong chủ mẫu viện đã sớm không phồn hoa như ngày xưa, ngược lại yên tĩnh đến quỷ dị, nàng hơi hoảng loạn xoay người, “Phu nhân.”

Cố Tú Cẩm nhướn mày, “Làm sao, kẻ tiện nhân kia vào phủ rồi hả?”

Tú nhi bộ dạng phục tùng cúi đầu, “Vâng, Ngọc phu nhân đã có thai hai tháng, lão phu nhân biết rõ chuyện này, quyết định cho người đón nàng vào trong phủ!”

Trong chót lát ánh mắt Cố Tú Cẩm hàn quang bốn phía, nàng hừ lạnh một tiếng, vung tay quét ly trà bên cạnh xuống đất, oán hận trong mắt hiện lên rõ ràng, “Nhiều năm như vậy, hắn đến giờ vẫn là có lỗi với ta!”

Tú nhi sợ tới mức lập tức quỳ trên đất, nàng co rúm bả vai lại, giọng nói run nhè nhẹ, “Phu nhân bớt giận, là Chiêu Ngọc kia dùng sắc đẹp để quyến rũ lão gia, lão gia nhiều năm như vậy đều không nạt thiệp, hắn nhất định là người tốt nhất.”

Cố Tú Cẩm đứng dậy, trong mắt thoáng hiện lệ quang, mơ hồ còn có hận ý thâm trầm, “Hắn đối tốt với ta? A, thật là chuyện cười!”

Nàng nhìn Tú nhi quỳ dưới đất, chột cúi người đỡ nàng dậy, “Đến, đứng dậy.”

Mấy ngày nay Cố Tú Cẩm hi vọng vô thường*, Tú nhi đã có chút sợ, lúc này bỗng nhiên lại bị Cố Tú Cẩm đối đãi như vậy, trên mặt không biết là nên vui hay nên sợ.

“Tú nhi, hiện tại người đáng tin cậy bên cạnh ta, chỉ có một mình ngươi.”

Sắc mặt Cố Tú Cẩm bỗng trở nên dịu dàng, nhìn Tú nhi sửng sốt, nàng lại nói, “Bây giờ ta đây xem như là thất thế, ta đã nghĩ nhiều ngày, ta không hiểu tại sao bỗng nhiên tiện nha đầu Sở Vân Kinh lại tốt với ta, cuối cùng ta cũng cảm thấy toàn bộ việc này đều không thoát được liên qua đến nàng, bây giờ lại được Thái hậu ban thưởng, thật sự là lợi hại!”

Hơi ngừng lại, hai tay nàng căng thẳng, “Tiện nhân kia đã có hài tử của lão gia, nếu nàng sinh xong chỉ sợ là không dễ dàng trừ bỏ nàng, Tú nhi có nguyện

ý giúp ta không?”

Tú nhi rơi lệ, nàng là nha đầu sau khi Cố Tú Cầm vào phủ mới thu nhận, từ tầng thấp nhất trong phủ từng bước một đứng lên, nàng đội ơn trong lòng, giờ phút này có được tín nhiệm của chủ nhân, dĩ nhiên rất cao hứng, “Tú nhi nguyện ý! Tú nhi nghe theo phân phó của phu nhân!”

Cố Tú Cầm gật đầu, cúi người ở bên tai Tú nhi, “Người đi...”

Trong Từ Vi các, một nữ tử trên dưới ba mươi tuổi đang ngồi, một thân tử y nổi bật lên mắt ngọc mảy mai của nàng, toàn thân trên dưới luôn lộ ra khí chất dịu dàng.

“Từ nay về sau, chuyện lớn nhỏ trong phủ đều làm phiền Ngọc phu nhân rồi!”

Huệ mama mới vừa đi, sắc mặt của Sở Vân Kinh thản nhiên. Cũng không có nửa điểm cảm giác ân huệ cầu hồi báo, nàng ở một bên nhẹ nhàng uống trà, bên kia lại cho Nhục nhi một ánh mắt.

Nhục nhi lại nói, “Phu nhân gần đây có bệnh trong người, Ngọc phu nhân có toàn quyền chăm sóc mọi việc trong phủ, tiểu thư chúng ta ở trong phủ không danh không phận, chỉ sợ cũng không giúp gì được cho người, về sau, mong người quan tâm nhiều hơn.”

Chiêu Ngọc vốn là nữ tử phong trần, có thể trở thành cơ thiếp của nam tử mình ái mộ đã lâu nên vui vẻ không thôi, nhân tiện lúc này nàng nói, “Nhị tiểu thư tuyệt đối đừng nên nói như vậy, Chiêu Ngọc hiểu ý tứ của tiểu thư, về sau tất nhiên sẽ tận lực vì tiểu thư.”

Sở Vân Kinh bỏ ly trà xuống, “Phu nhân đừng nên nói như thế, giữa người và ta cũng chỉ là một câu nói của lão phu nhân, chúng ta mới ở trong này gặp mặt một lần, sau này, người là phu nhân, ta là Nhị tiểu thư, chúng ta trước đó, không quen biết.”

Sắc mặt Chiêu Ngọc khẽ biến, “Vâng vâng vâng, Chiêu Ngọc hiểu rõ.”

Nàng hơi ngừng lại, vẻ mặt khó xử, “Chỉ là, bụng của ta –“

Sở Vân Kinh lắc đầu, khoe miệng dưới khăn che mặt khẽ bĩu một cái, “Danh tiếng của phu nhân Thượng Thư, Ngọc phu nhân cũng biết?”

Chiêu Ngọc gật đầu, ánh mắt Sở Vân Kinh chợt hiện lên ý cười, “Phụ thân và nàng kết tóc* hai mươi năm chưa từng nạp thiếp, Ngọc phu nhân nên biết đạo lý trong đó, hiện giờ Ngọc phu nhân là người duy nhất vào phủ, chỉ sợ phu nhân bên kia, không dễ nói chuyện.”

Sắc mặt Chiêu Ngọc khẽ biến, “Vậy Chiêu Ngọc nên làm như thế nào?”

Sở Vân Kinh nhìn bụng bằng phẳng của Chiêu Ngọc một cái, “Bụng này của phu nhân là giả, vậy sao không dứt khoát dùng cái bụng giả này để bảo vệ cuộc sống yên ổn của mình? Lại có thể, chẳng lẽ Ngọc phu nhân chỉ muốn mình làm thiếp?”

Tiếng nói vừa dứt, Sở Vân Kinh nhìn đến ánh mắt sáng lên của Chiêu Ngọc, nàng tiếp tục nói, “Ngọc phu nhân trở về đi, phu nhân đã bệnh nhiều ngày, Ngọc phu nhân đừng quên đi thỉnh an!”

Chiêu Ngọc vội vàng đáp ứng, ra cửa liền phân phó Huệ mama trở về viện của mình, Nhục nhi nhìn bóng lưng đi khỏi Từ Vi các khẽ nói, “Tiểu thư, Chiêu Ngọc phu nhân này có thể làm được không?”

Sở Vân Kinh cười, ánh mắt trở nên hứng thú, “Nàng có dã tâm, hướng chi lão gia sủng ái nàng, một nữ nhân có ham muốn chiếm hữu, sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ!”

Trong Vinh Thọ cung, Ngụy Trinh Nhiên vẻ mặt xanh trắng nằm ở nhuyễn thất, Tiêu Cấp chăm sóc ở bên cạnh, “Hoàng tổ mẫu, mấy ngày nay người vẫn mệt mỏi, không bằng để cho hạ nhân thỉnh phụ hoàng đến xem đi?”

Ngụy Trinh Nhiên lắc đầu, “Không được, Cấp nhi ngoan, trở về nghỉ ngơi đi, nhiều ngày nay phụ hoàng người cũng bị bệnh nhẹ trong người, không cảm làm phiền hần.”

Tiêu Cấp hơi thất vọng gật đầu, lúc rời khỏi liền gặp phải Ngụy Sơ Cận, hần thi lễ rồi một đường đi về phía Vân Nghê cung, mẫu thân của hần Vân tần cũng từng là một nhân vật hiển hách, đáng tiếc về sau ý sủng mà kiêu chọc mất rỗng giận dữ, làm cho cung các phồn hòa lúc đầu tức thì trở nên hiu quạnh, sau khi mẫu thân thất sủng sinh ra hần!

Tiêu Cấp đang nghĩ, làm thế nào mới có thể mau chóng tìm cơ hội để nhìn thấy phụ hoàng của hần, bỗng nhiên nhìn đến một vật hần vẫn chặt trong tay, đó là một túi hương thù tặc, Vân Tần đã nhiều năm không đi ra khỏi cung, túi hương này lại là chính tay nàng làm ra, nghe nói Thái hậu gần đây bất an nên đặc biệt phối hương liệu để giúp an thần.

“Ngụy rồi!”

Tiêu Cấp vỗ vào đầu mình, như thế nào lại quên!

Hần một đường đi nhanh, đi thẳng vào tầm điện của Vinh Thọ cung, dọc theo đường đi chỉ cảm thấy lạnh lẽo rét buốt, hần nhúm mi, vào nội thất.

“Nàng quá giống yêu vật mười bảy năm trước kia, ta không thể không phòng!”

Ngụy Sơ Cận cơ hồ quát lớn một tiếng, Tiêu Cấp đang muốn nhắc bức rèm che thấy thế bỗng nhiên dừng lại, chỉ nghe thấy Thái hậu Ngụy Trinh Nhiên thở nhẹ một hơi, “Ngươi, muốn giết nàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ngọc phu nhân vào phủ, bọn hạ nhân trong phủ vẫn chờ xem Ngọc phu nhân bị chủ mẫu hành hạ như thế nào, lại thật không ngờ chủ mẫu Cố Tú Cầm chẳng những không có chèn ép gì Ngọc phu nhân, còn giao quyền hành trong tay ra, lại càng đồng ý cho nàng không cần thỉnh an không cần phụng bồi, như vậy, mặc dù Chiêu Ngọc có được quyền, nhưng không có cơ hội gặp Cố Tú Cầm.

Sở Vân Kinh nghe thấy tin tức này, khoe miệng khẽ nhếch lên, “Tốt xấu gì Cố Tú Cầm cũng là tiểu thư đại gia, lại ở nhà cao cửa rộng phủ viện nhiều năm, tại sao có thể chịu lép vế như vậy?”

Sơ Ảnh cau mày, “Ý của tiểu thư là chiều này của phu nhân chỉ là kẻ hoán binh?”

Sở Vân Kinh buông ly trà trong tay xuống, “Nếu Ngọc phu nhân là người mới trong phủ, chúng ta đi bãi phòng một phen cũng là việc cực kỳ nên làm đúng không?”

Sơ Ảnh và Nhược Nhi nhìn nhau, tiểu thư thay đổi thái độ thật sự là nhanh!

Bích Ngọc Hiền, Ngọc phu nhân đang xử lý gia sự, thấy Sở Vân Kinh đến liền giao phó hạ nhân mấy câu rồi cho lui xuống.

“Ngọc phu nhân trách mắng có mức độ, quả nhiên Vân Kinh không nhìn lầm người, cứ theo đà này, Ngọc phu nhân lập uy trong phủ đó là chuyện sắp đến rồi!”

Sắc mặt Chiêu Ngọc hiện lên một tia không được tự nhiên, “Không nói dối Nhị tiểu thư, trước đây Chiêu Ngọc chưa từng làm qua việc này bao giờ, sợ là mình làm không tốt, chọc giận lão gia và lão phu nhân mất hứng.”

Sở Vân Kinh lắc đầu, trong mắt chợt hiện lên vẻ thương tiếc, “Ngọc phu nhân và phụ thân gần nhau mười năm, tuy bây giờ phụ thân mới đón người vào phủ, tất nhiên là trong lòng hận thập phần yêu thương người, về sau tất nhiên sẽ không bạc đãi người!”

Tiếng nói vừa dứt, Sở Vân Kinh nhìn Chiêu Ngọc hơi lộ ra ý cười, sắc mặt tối sầm lại, “Nếu phu nhân hồi tiếc liền nhìn Vân Kinh xem, Vân Kinh lưu lạc ở bên ngoài mười bảy năm, đối với phụ thân hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại lại càng giống người ngoài, so với Vân Kinh mà nói, phu nhân tốt hơn biết bao nhiêu lần.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Chiêu Ngọc liền hiện lên một chút vui mừng, đương nhiên nàng biết thân thế của Sở Vân Kinh, cũng biết nàng sau khi nàng vào phủ phu nhân đã đối đãi với nàng thế nào, cho nên nàng mới đứng về phía bên nàng (Sở Vân Kinh), tiếng nói của nàng khản thiết, “Nhị tiểu thư yên tâm, hiện tại nếu lão gia hỏi phủ, chúng quy vẫn đến chỗ ta một chuyến, ta đương nhiên sẽ vì người nói chuyện.”

“Tuyệt đối không cần.” Sở Vân Kinh kiên quyết lắc đầu, “Phụ thân đối với ta không đủ thân thiết, nếu người vì ta nói chuyện không chừng lại càng chán ghét ta hơn, không bằng phu nhân nói chút chuyện với phụ thân, mười bảy năm không thể phụng bồi dưới gối, hiện tại chỉ có phu nhân mới có thể đem nuối tiếc của Vân Kinh bù đắp lại.”

Chiêu Ngọc nghĩ, vẫn là gạt đầu, “Ta với phụ thân người mười ba năm trước đã quen biết, khi đó --”

Có thể nói đó là một câu chuyện xưa hết sức dài dòng, đơn giản là một nữ tử tài hoa đầy mình rơi vào phong cảnh ngày xuân tươi đẹp gặp được công tử quyền thế lại khí chất nhẹ nhàng, hai người chỉ hận không thể gặp sớm hơn, rồi cuộc liền đính ước vào mười năm trước.

Chiêu Ngọc vốn nghĩ rằng Sở Thiên Tề sẽ rất nhanh ghé thăm đón nàng vào cửa, nhưng lại không nghĩ tới Sở Thiên Tề căn bản không có tính toán như vậy, nàng chờ đợi mười năm, ngay tại lúc nàng tuyệt vọng, Sở Vân Kinh liền xuất hiện.

“Phụ thân người tuy là Binh Bộ Thượng Thư, coi như phong quang vô hạn (danh tiếng), nhưng mà mười năm nay ai có thể biết được những vất vả của hắn, rất nhiều đêm hắn đều người đầy máu tươi đến chỗ ta, ta nhìn thấy mà muốn tan nát cõi lòng --”

Sở Vân Kinh gần như sắp thất thần, một câu nói như vậy, làm cho nàng rung mình.

Nàng giống như nghe được sự đồng tình, nước mắt ướt mi, “Làm sao có thể? Theo Vân Kinh biết, phụ thân chỉ chương quân mười vạn binh mã Tây Bắc, những năm gần đây Tây Lương và Đại Yên đều an phận thủ thường, biên cảnh Đại Tần chúng ta chiến hòa rất ít, vì sao phụ thân lại bị thương?”

Sở Vân Khanh vừa hỏi lời này, ánh mắt Chiêu Ngọc chợt lóe, nàng có chút mất tự nhiên, “Nhị tiểu thư không có gì, là Chiêu Ngọc mau mồm mau miệng, vốn là lão gia đã dặn không chonói việc này!”

Nhưng Sở Vân Khanh không dừng lại, “Chẳng lẽ phụ thân có cừu oán trả thù nhà? Thiên, vậy chẳng phải tùy thời phụ thân đều có khả năng—“

Nàng bộ dạng khẩn thiết đã động Chiêu Ngọc, Chiêu Ngọc nhìn Sơ Ảnh và Nhược nhi ở sau lưng Sở Vân Khanh một cái, cúi người che miệng nói nhỏ bên tai Sở Vân Khanh --

Khe khẽ nói một câu, ở trong lòng Sở Vân Khanh, ánh mắt của nàng phát lạnh, lưng không tự chủ được đứng thẳng.

Chiêu Ngọc nói xong lo lắng nhìn bộ dáng của Sở Vân Khanh, “Người không phải lo lắng, phụ thân người cũng là thân bất do kỷ, ta bao nhiêu lần nói với hân không cần làm, nhưng mà hân không dám cãi lời.”

Sở Vân Khanh khép mi, nàng gượng ép cười, ánh mắt xa xăm, “Không dám cãi lời sao?”

Trên đường trở về Từ Vi các, Nhược nhi và Sơ Ảnh nhìn bóng lưng cứng ngắc sắc mặt ngưng trọng của Sở Vân Khanh, Nhược nhi không nén được mở miệng, “Tiểu thư, vừa rồi Ngọc phụ nhân nói cái gì vậy? Sắc mặt của người thật sự không tốt.”

Hai tay của Sở Vân Khanh ở trong tay áo nắm chặt, ánh mắt nàng lãnh sát, đôi môi khẽ nhếch lên, “Nói ta bị bệnh, Từ Vi các mấy ngày này đóng cửa từ chối tiếp khách.”

Chiêu Ngọc nói, không biết phụ thân vâng mệnh người nào, thường có nhiệm vụ ám sát, đều không phải cừu gia trả thù.

Mười bảy năm trước Sở Thiên Tề chém giết một trăm hai mươi ba người của Dương Châu Lý gia, Sở Vân Khanh đã điều tra nhiều ngày, cũng không có phát hiện Sở Thiên Tề và Dương Châu Lý gia có bất kỳ liên quan gì!

Vâng mệnh của người nào?

Sở Vân Khanh muốn yên lặng một chút, sự tình ngoài dự kiến của nàng, mà nàng, tất nhiên là muốn báo được đại cừu!

Nhưng mà, Sở Vân Khanh đóng cửa từ chối tiếp khách cũng không được, ngay tại ngày thứ hai, một vị khách không mời mà đến Thượng Thư phủ, tất cả người trong Thượng Thư phủ đều bối vì việc này mà dậy sóng.

Sở Vân Khanh nhìn vị này một thân lam y trước mặt, thiếu niên tươi cười tuấn lãng có chút kinh ngạc, nàng cúi người thi lễ, “Bái kiến Ngũ điện hạ.”

Người tới chính là Tiêu Lăng, mặt hân cười sáng lạn, ánh mắt lại hơi hàm chứa oán trách, “Giới cho người Sở Vân Khanh, quỳnh hoa yên ta tìm người cả đêm, lần trước nghe nói người tiến cung, lại cũng không để cho ta thấy, người nói, người muốn bồi thường ta như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lúc ngồi trên xe Tiêu Lăng, Sở Vân Khanh vẫn không kịp phản ứng như cũ, nàng và hân cũng chỉ gặp mặt một lần, làm sao hân lại nhiệt tình với nàng như vậy?

"Điện hạ, chúng ta đi đâu đây?"

Ánh mắt Tiêu Lăng ôn nhu, "Tiến cung."

Sở Vân Khi nhíu mày, "Ý của điện hạ là --"

Tiêu Lăng gật đầu một cái, chăm chú nhìn Sở Vân Khanh, "Ta muốn người giúp ta."

Tiêu Lăng ngừng lại một chút, "Ta muốn người vì mẫu phi ta đàn một khúc, người có bằng lòng không?"

Sở Vân Khanh không hiểu, Tiêu Lăng lại nói tiếp, "mấy ngày nữa ta sẽ xuất cung xây phủ mới, đến lúc đó không biết có còn được ở cùng mẫu phi hay không, nhiều năm nay, nàng thật sự là rất khổ cực."

Thì ra chỉ là đánh đàn, Sở Vân Khanh nhìn Tiêu Lăng trong nháy mắt trở nên yên lặng, trong thời gian ngắn hơi cảm thấy xúc động, xe ngựa một đường đi

tiếp vào cung, cuối cùng, họ đi đến một cung điện hết sức lạnh lẽo.

Lạc Hà cung,

“Đi theo ta.”

Tiêu Lăng đi phía trước, Sở Vân Kinh đi phía sau, vào cửa cung chỉ thấy hai mama lớn tuổi đang đứng chờ, xem ra Tiêu Lăng đã sớm chuẩn bị trước.

"Cung nhân đã bị ta cho lui, ngươi cứ yên tâm đi."

Hai mama lớn tuổi liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái cực kỳ cung kính đi trước dẫn đường, Tiêu Lăng hỏi, "Lộ mama, mẫu phi có khá hơn chút nào không?"

Lộ mama nghiêm túc nói, “Mấy ngày nay nương nương huyên náo ngày càng nhiều, buổi sáng hôm nay lại náo loạn một hồi, nhất định muốn gặp người, nếu nô tỳ không nói người đi lấy thuốc cho nàng, chỉ sợ nương nương lại làm mình bị thương.”

Sở Vân Kinh lưu ý ở trong lòng, nhìn sống lưng thẳng của Tiêu Lăng bỗng nhiên cảm thấy có chút sầu não, nhìn hần như ánh mắt trời sáng lạn, cho rằng hần nhất định không có gió mưa, không nghĩ tới, lại vẫn có nỗi khổ của mình.

Mẫu phi của Tiêu Lăng là Lệ phi đã vào cung hai mươi năm, mười tám năm trước sinh ra Tiêu Lăng, được phong phi, nhưng mười lăm năm trước, không biết vì sao, nàng bỗng nhiên hoạn thất tâm phong (bị điên), về sau ẩn cư tại Lạc Hà cung không ra ngoài.

Lúc vào cửa, trong phòng đã lộn xộn, ánh mắt Sở Vân Kinh quét một vòng, chỉ thấy tại góc tủ quần áo và giường, có một người đang co quắp, từ xa nhìn lại dường như gầy yếu không chịu nổi, tóc rối tung hỗn độn trên mặt, trên thân ăn mặc đẹp đẽ quý giá, không biết tại sao lúc này lại dính tro bụi.

Mặc dù đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng nhìn đến tình cảnh kia, Sở Vân Kinh vẫn cảm thấy một phen hít thở không thông.

Dường như cảm giác được có người đến gần, Lệ phi co rún lại trốn vào ngăn góc tủ, Sở Vân Kinh chỉ thấy Tiêu Lăng thấp giọng gọi một tiếng mẫu phi, bước nhanh tới, tay hần cực kỳ ôn nhu, tiến lên thì thăm bên tai Lệ phi vài câu, thấy nàng trở nên yên tĩnh một chút mới bế nàng lên, ở trong mắt Sở Vân Kinh, không khỏi liếc mắt nhìn Tiêu Lăng.

Sở Vân Kinh đứng tại chỗ, trong mắt không có chút kinh ngạc nào, Tiêu Lăng xoay người lại thấy nàng như vậy hơi có chút cười cảm ơn, Lệ phi dựa vào trên người hần, nói chặt tay áo của hần nói gì đó, Tiêu Lăng nhẹ nhàng mở miệng, “Thật lâu trước kia mẫu phi của ta rất thích cầm, nàng dùng cầm của nàng (Lệ phi) đàn một khúc đi, ta đàn nàng luôn không thích.”

Tiếng nói vừa ngừng, Lộ ma ma đã ôm một thanh cầm đi tới, Sở Vân Kinh tiếp nhận, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng ngũ vị hỗn tạp, nàng đặt cầm lên bàn dài bên cạnh ngồi xuống, nhìn mẫu tử dựa vào nhau, trong lòng khẽ động.

“Tranh -- --”

Tiếng đàn này không phải thiên quân vạn mã, không phải chim bay cỏ dài, chỉ là nắng ấm dịu dàng, tự mở cửa sổ ra mà tiến vào nhà, rơi vào mẫu tử ngồi ở bên giường.

Ngay một khắc khi tiếng đàn vang lên, Lệ phi liền ngừng lời kéo ống tay áo của Tiêu Lăng, nàng lắng lắng nghe, tại một khắc khi tiếng đàn kết thúc, rốt cục lệ rơi đầy mặt

Tiêu Lăng kinh ngạc, hần liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái, ánh mắt đầy kích động, “Mẫu phi, mẫu phi người làm sao vậy?”

Sở Vân Kinh cũng đi tới, nàng nhìn vài vị ma ma một cái, lại nhìn Tiêu Lăng một cái, Tiêu Lăng hiểu ý, “Các người lui ra ngoài trước đi.”

Lúc này Sở Vân Kinh tiến lên bắt mạch cho Lệ phi, nhưng mà lúc ngón tay của nàng đặt lên cổ tay của Lệ phi, Quỳnh_in – DDLQD Lệ phi bỗng nhiên gắt gao nắm lấy tay của Sở Vân Kinh, nước mắt nàng tựa hồ không ngừng được, nhìn Sở Vân Kinh muốn kéo xuống khăn che mặt của nàng.

Sở Vân Kinh theo bản năng lùi lại, Tiêu Lăng khần trương giữ chặt tay của Lệ phi, “Mẫu phi, người không thích khúc này sao?”

Lệ phi hơi mở miệng, dường như không thể nói, Tiêu Lăng thất vọng vỗ lưng Lệ phi, hướng Sở Vân Kinh nói, “Thái y nói mẫu phi bệnh của mẫu phi mấy năm nay càng ngày càng nặng, nàng đã nhiều năm không khóc không cười, không biết tại sao nghe xong khúc của người nàng lại kích động như vậy.”

Sở Vân Kinh tỉ mỉ đánh giá Lệ phi, dung mạo của nàng bị khăn che một chút, ánh mắt không thấy rõ cảm xúc, chính nàng ta cũng cực kỳ kinh ngạc.

“Dễ nghe, dễ nghe.”

Bỗng có lời nói mê làm cho ánh mắt của Tiêu Lăng sáng lên, hần người nhìn mặt Lệ phi, “Mẫu phi, người cảm thấy dễ nghe sao? Vậy về sau nhi tử thường xuyên để Vân Kinh gảy cho người nghe có được không?”

Nhìn Lệ phi giống như gât đầu, Tiêu Lăng tràn đầy hi vọng nhìn Sở Vân Kinh, “Vân Kinh, có thể không?”

Sở Văn Khinh nhìn một người dụng tâm vì mẫu phi như vậy còn có thể nói không sao, ánh mắt Tiêu Lăng sáng ngời như vậy, coi như có thể xóa tan hoàn toàn khói mù, nàng chỉ cảm thấy người trước mặt mình tươi sáng như vậy, nàng gật đầu, “Văn Khinh cực kỳ nguyện ý đàn cho Lệ phi nương nương nghe.”

Hai mắt Lệ phi dường như không có sót ruột, nhưng lúc này, nàng lại ngẩng đầu, có chút xuất thần nhìn Sở Văn Khinh, “Văn Khinh, Văn Khinh, Văn -- --”

Lệ phi vẫn lặp lại mấy chữ này, Tiêu Lăng nghe ở trong tai quả thực vô cùng vui, hân cao hứng đem Lệ phi nhẹ nhàng ôm vào ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn Sở Văn Khinh, “Mẫu phi cho tới bây giờ chỉ nhớ rõ tên của ta, đây là lần đầu tiên, nàng nhớ người khác, Văn Khinh, người muốn ta cảm tạ người như thế nào!”

Sở Văn Khinh cười một tiếng, trong ánh mắt có lệ quang hiện lên.

Lúc bang người ở trong phòng đắm đuối trong ôn như trong suy nghĩ của mình, một tiếng quát to làm cho mấy người ở đây cả kinh, “Hoàng thượng giá lâm -- --.”

Một tiếng bất ngờ làm cho sắc mặt của Tiêu Lăng và Sở Văn Khinh khẽ ngưng lại, nhưng mà, ngay tại lúc hai người bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lệ phi đã từ trên tháp nhảy xuống, sắc mặt kinh hãi kia làm cho Tiêu Lăng và Sở Văn Khinh hoảng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Mẫu phi!”

Động tác của Lệ phi cực nhanh, thậm trí trong nháy mắt còn không giống một người hoạn thất tâm phong (bị điên), hai chân nàng từ trên giường nhảy xuống, kéo tay Sở Văn Khinh đi về phía phòng bên cạnh, phòng bên là nơi để y phục trang sức của Lệ phi, trang sức hoa lệ tinh xảo, y phục gọn gàng ngăn nắp, dù thấy nhiều năm này Tiêu Lăng luôn suy nghĩ vì mẫu thân.

Lệ phi kéo Sở Văn Khinh đi thẳng đến một tủ y phục lớn nhất, mở cửa liền đem Sở Văn Khinh đẩy vào bên trong, Sở Văn Khinh nhìn thân hình gầy của Lệ phi, nàng hiểu rõ ý của Lệ phi.

“Nương nương, người muốn ta trốn vào đây sao?”

Tay Lệ phi dừng lại, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Sở Văn Khinh liền gật đầu.

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, ánh mắt trong trẻo như vậy đâu giống một bệnh nhân, nhưng nàng cũng không kịp hỏi nhiều, không biết Lệ phi lấy khí lực từ đâu tới, một phen đẩy nàng vào bên trong tủ.

Bóp một tiếng, Sở Văn Khinh bị y phục vây quanh, lúc bóng tối đánh úp, nàng chỉ nghe một tiếng rất nhỏ ngoài cửa tủ, “Không cần ra ngoài.”

Tiêu Lăng đuổi tới liền nhìn thấy Sở Văn Khinh nhốt ở bên trong, hân hơi ngạc nhiên nhìn Lệ phi, “Mẫu phi?”

Tiêu Lăng không nghĩ ra, mặc dù Hoàng thượng tới thì có gì quan trọng, chỉ nói là Nhị tiểu thư Sở gia, chắc chắn phải nể mặt mũi của Sở Thiên Tề thì cũng không nói gì nhiều.

“Đám mây lưu luyến, bông liễu bay bay, vì sao mọi mắt mong chờ mà không thấy quân (vua) tới.”

Nhưng mà Lệ phi căn bản không để ý đến kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) của Tiêu Lăng, nàng quơ ống tay áo, từ trong miệng nói ra một đoạn ca dao, bị bệnh nhiều năm làm cho giọng nói của Lệ phi nghe qua thấy khàn khàn tang thương, đúng lúc này lại như chân tình bi thương động lòng người như vậy.

Lệ phi hướng phía cầm kia, bàn tay trắng nõn giờ lên kéo ra một chuỗi tiếng đàn tươi mát, nàng chỉ nhẹ nhàng gây tán loạn, không có lân diệu.

“Đám mây lưu luyến, bông liễu bay bay, vì sao màu sắc khuynh thành kia lại không thấy quân(vua) nhìn.”

Lệ phi một mình ngồi bên cạnh bàn để cầm, tựa như đang đắm chìm trong thế giới của mình, bên này một màu vàng sáng chói quét tới, quân vương Đại Tàn Tiêu Chiến đi nhanh vào cửa!

Tiêu Lăng ngay lập tức thi lễ, “Thỉnh an phụ hoàng!”

Tiêu Chiến một thân long bào chưa lui, giống như vừa mới nghị hoàn chính sự, mày kiếm của hắn ngưng lại, ánh mắt khỏe mạnh, tóc bạc nửa đời ở thái dương nhưng không giảm chút khí thế nào của bậc đế vương, hắn vừa vào cửa ánh mắt liền quét trong sảnh một vòng, bàn tay vung lên để Tiêu Lăng đứng dậy, sau đó hỏi vấn đề xảy ra, “Mới vừa rồi người nào đánh đàn?”

Tiêu Lăng không biết trả lời như thế nào, nhìn cảm án bên cạnh Lệ phi, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hiển nhiên là Hoàng đế hiểu nhầm ý của Tiêu Lăng, hắn nhìn bộ dáng của Lệ phi, trong ánh mắt hiện lên một tia thất vọng, rồi sau đó phủ lên một tầng thương tiếc, hắn lặng lẽ đi qua, “Mẫu phi người có khá hơn chút nào không?”

Tiêu Lăng thu lại ánh mắt, “Vẫn như thế này.”

Ánh mắt Tiêu Chiến hơi ôn nhu một chút, hắn cúi người nâng Lệ phi dậy, “Rất nhiều năm trước, nàng cảm cũng vô cùng tốt, vừa mới đi ngang qua bên ngoài cung, ta còn tưởng rằng -- --.”

Tiêu Chiến dừng lại, “Ngự y có tận trách không?”

Tiêu Lăng gật đầu, “Ngự y vài ngày sẽ đến một lần, không dám không tuân thủ.”

Lệ phi từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, tận cùng bên trong vẫn có tiếng ngâm xướng thoảng qua, Tiêu Chiến lại nhìn hai mắt Lệ phi, cảm thấy không có lời nào để nói, hắn hướng tới cung nhân phía sau phân phó một tiếng, “Phân phó Nội vụ phủ sửa sang lại Lạc Hà cung một chút, xem ra có chút vắng lặng.”

Phân phó xong, Tiêu Chiến không chút lưu luyến xoay người đi khỏi, Lệ phi ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tiêu Chiến, thoáng hiện lên một chút minh bạch.

Trong Khánh Nguyên cung, Quỳnh_in – DDLQD Ngụy Sơ Cận đang nằm thêm thiếp ở trên giường, Tú Hà bước nhanh vào nội thất, “Nương nương, không xong, sáng sớm Hoàng thượng đã đi Lạc Hà cung.”

“Cái gì?!”

Ngụy Sơ Cận liền mở mắt ra, nàng đứng dậy nhìn Tú Hà một cái, “Đi bao lâu?”

Tú Hà suy nghĩ, “Đi nửa khắc liền bước ra.”

“A...ta còn tưởng rằng bà điên kia tốt chứ!” Khóe miệng Ngụy Sơ Cận nhếch lên, lại chậm rãi nằm xuống, “Hoàng thượng đã nhiều ngày đều nghỉ ngơi ở chỗ Lan phi sao?”

Tú Hà cũng buông lỏng một chút, “Vâng, ngoài ra Hoàng thượng còn hạ lệnh đồ ăn mấy ngày nay của Lan phi nương nương đều do ngự thiện phòng chuẩn bị.”

Ngụy Sơ Cận hít hai hơi, “Đề ý kỹ một chút, nếu như lại mang thai, vậy cũng không tốt lắm.”

Tú Hà gật đầu một cái, “Nô tỳ hiểu.”

“Để cho người theo dõi Duệ vương phủ thế nào?”

Tú Hà lắc đầu một cái, “Ngày ấy Duệ vương tiễn Sở cô nương trở về liền không có động tĩnh gì, nương nương yên tâm, nhưng mà buổi sáng hôm nay, Ngũ điện hạ có đến Thượng Thư phủ, nói là... tìm Sở Văn Khinh!”

Ngụy Sơ Cận nhíu mày, “Hai huynh đệ này thật là kỳ quái, có lẽ là vì tiếng đàn trong ngày quỳnh hoa yến.”

“Thôi thôi, để cho bọn họ tranh đi, vì một nữ nhân mà trở mặt thành thù, chỉ cần Thanh nhi và Minh nhi của ta tốt là được, ngày ấy khi ta nói đến chuyện chọn người, Thanh nhi và Minh nhi đều hài lòng sao?”

Tú nhi liền nhíu mày, có chút do dự, “Nhị hoàng tử hài lòng với an bài của người, nhưng Đại hoàng tử -- --.”

Hai tay Ngụy Sơ Cận nắm chặt, “Khốn kiếp!”

Trên đường địa cung thật dài, Sở Văn Khinh và Tiêu Lăng ngồi chung trong xe ngựa, Tiêu Lăng hơi trầm mặc, bên này Sở Văn Khinh cũng cảm thấy thái độ của Lệ phi đối với nàng có chút kỳ lạ.

Đang lúc hai người nhìn nhau không nói gì, xe ngựa chợt dừng lại, Sở Văn Khinh chỉ nghe thấy thị vệ ngoài xe nói, “Bái kiến Duệ vương điện hạ.”

Trong xe sắc mặt của Tiêu Lăng liền vui vẻ, nhìn Sở Văn Khinh nói nhỏ, “Là Tam ca!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Sở Vân Khinh kiểm lại, nhìn Tiêu Lăng thoát cái đã ra khỏi xe.

"Tam ca!"

Tiêu Triệt một thân hắc bào, hình như là đang muốn xuất cung, lúc này thấy Tiêu Lăng bước ra từ trong xe ngựa, không biết tại sao hắn lại nhìn xe ngựa kia một cái, "Người nào ở bên trong?"

Tiêu Lăng có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Triệt, "Tam ca quả nhiên là tuệ nhãn."

Tiêu Lăng nói xong liền vén rèm xe ngựa lên, "Vân Khinh, ngươi xuống đi, ta giới thiệu với ngươi một chút."

Hai chữ Vân Khinh rơi vào trong lòng của Tiêu Triệt, ánh mắt hắn trầm xuống, nhìn một thân hồng y bước từ trên xe ngựa xuống.

Sở Vân Khinh nhìn thấy Tiêu Triệt, hơi thu lại mắt phượng, "Bái kiến Duệ vương."

Tiêu Triệt nhìn bộ dáng cúi đầu mím môi của Sở Vân Khinh, hắn nhìn dáng vẻ của Sở Vân Khinh, nửa ngày cũng không nói một câu.

Ánh mắt Tiêu Lăng qua lại giữa hai người, môi hắn nhếch lên, "Các ngươi--biết?"

Tiêu Triệt liếc nhìn Tiêu Lăng, "Tại sao các ngươi lại ở chung một chỗ?"

Trong giọng điệu này còn mang theo một chút sát khí, thoáng cái làm cho Tiêu Lăng cảm thấy căng thẳng, hắn nhìn hai người một chút, "Vân Khinh đánh đàn rất hay, ta thỉnh nàng vào cung đàn một khúc cho mẫu phi nghe."

Tiêu Triệt nghe vậy sát khí trong hơi thở đã tan đi một phần, lại nghe được hai chữ mẫu phi trong miệng Tiêu Lăng, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, Tiêu Lăng giống như ý thức được mình nói sai, lúc này liền ha ha cười một tiếng, "Gần đây Tam ca thường xuyên tiến cung, hôm nay sao lại không cười ngựa?"

Tiêu Triệt lắc đầu một cái, "Lúc đến đi cùng đại ca, hôm nay hắn muốn đến chỗ Quý phi, nên ta đi trước."

Ánh mắt Tiêu Lăng tối lại, hắn xoa xoa hai tay, hình như muốn tránh đề tài này, "Ừa, vậy Tam ca, không bằng chúng ta nên núi đạo một chút? Nghe nói mới có mấy bảo bối tới."

Chân mày Tiêu Lăng khẽ động, hình như cảm thấy không tệ.

Tiêu Lăng thấy vậy vui vẻ ra mặt, sau đó chợt nhớ đến Sở Vân Khinh ở phía sau, chân mày hắn khẽ động, "Nếu vậy, không bằng chúng ta đưa Vân Khinh hồi phủ trước--."

"Nàng đi cùng chúng ta đi!"

Tiêu Lăng chưa nói xong, Tiêu Triệt đã lên tiếng cắt ngang, Tiêu Lăng hơi kinh ngạc, nhìn Sở Vân Khinh vỗ tay một cái, "Tuyệt, vậy chúng ta đi."

Lúc lần nữa ngồi lên xe ngựa, trong lòng Sở Vân Khinh có chút loạn, núi kia ở đâu nàng không biết, những bảo bối kia là gì nàng cũng không biết, nàng ngồi yên lặng, cảm thấy có chút mùi vị cô độc.

Từ lúc lên xe Tiêu Triệt liền nhắm mắt dưỡng thần, mà Tiêu Lăng cố kỵ quen biết của Sở Vân Khinh và Tiêu Triệt, nên cũng không tiện nói gì thêm, không biết đi bao lâu, Sở Vân Khinh chỉ cảm thấy xe ngựa đã đi ra khỏi cửa thành, sau đó giống như là lên núi, nàng lên nhìn qua cửa sổ xe, quả nhiên là thế.

Phong cảnh trong núi đẹp nhất là vào mùa xuân, không khí trong lành khiến lòng người không nhận được cảnh thấy thư thái.

Trong chốc lát, xe ngựa liền dừng lại.

Hy xuân viên (vườn mặt trời mùa xuân).

Sở Vân Khinh xuống xe, nàng quan sát mọi thứ ở nơi này, hình như giống với Lạc Nhạn Phong ở phía bắc mà nàng đã từng đi qua, chỉ là địa thế bằng phẳng hơn.

Vào vườn, nơi này còn lớn hơn so với tưởng tượng của Sở Vân Khinh, hạ nhân không nghĩ đến hai vị chủ nhân không báo trước mà đồng thời tới, nhất thời cảm thấy bối rối.

Tiêu Lăng cười híp mắt không có nửa phần kiêu ngạo, "Đừng hoảng, đừng hoảng, ta nghe nói có mấy bảo bối mới tới, mau dẫn ra ngoài cho chúng ta xem một chút."

Quản sự phụ trách vội vàng phân phó hạ nhân, lại dẫn mọi người qua một hành lang gấp khúc, đi tới một nơi vô cùng rộng lớn.

Sở Vân Kinh thấy hạ nhân dắt vài con ngựa cao to đến, liền hiểu bảo bối trong miệng Tiêu Lăng là cái gì, vừa rồi Tiêu Lăng có nói cho nàng biết, thì ra chỗ này là gia sản của Tiêu Lăng, không phải vì tiền, chỉ là nơi ẩn nấp rồi thì đến cưỡi ngựa.

Sở Vân Kinh nhìn ra xa, núi rừng phủ kín một màu xanh, đồi cũng bị cái này che phủ, nhìn như mặt trời nhỏ bé trong vườn mùa xuân, quả là đại thủ bút!

"Hai vị gia, đây là bảo mã mua từ Tây Lương, chưa được huấn phục (huấn luyện + thuần phục)."

Tiêu Lăng vỗ tay, "Vừa đúng, vừa đúng, nếu bị các người thuần phục thì còn gì là thú vị?"

Tiêu Lăng nói xong xoay người nhìn Sở Vân Kinh, "Có biết cưỡi ngựa không?"

Sở Vân Kinh vừa định gật đầu, bên này Tiêu Triệt đã lên tiếng, "Con này đi, thay yên ngựa mềm rồi giao cho vị tiểu thư này."

Tiêu Lăng nhất thời sững sốt, hần quay đầu nhìn không tránh khỏi kinh ngạc, con ngựa kia cao lớn, lúc này bị người dắt còn cực kỳ không..., vừa nhìn đã biết không phải dễ thuần phục, vậy mà lại đưa cho một vị tiểu cô nương, thật sự là --.

"Đa tạ Duệ vương."

Lần này Tiêu Lăng không phản đối, một người muốn đánh một người nguyện chịu, chỉ là, ngay cả một cô nương cũng chọn ngựa khó thuần phục như vậy, vậy hẳn phải chọn con nào đây?

"Ta cưỡi con này."

Tiêu Triệt cũng nhanh chóng tìm được mục tiêu, đó là một con ngựa toàn thân nâu đỏ, cũng không phải ngựa cao lớn nhất, chỉ là nó rất yên tĩnh.

Tiêu Lăng cũng tìm được một con ngựa không được thuần tốt, chỉ trong chốc lát, yên ngựa đã được thay xong, ba người lên ngựa, đối mặt với một mảnh nông trường rộng lớn, Tiêu Lăng lên tiếng, "Trước kia vì muốn thoải mái nên mọi người đều chạy ở phía đường tương đối bằng phẳng bên trái, hôm nay là ngày tốt để mở một cuộc tranh tài, gần đây có một cái dốc ở giữa, giao cho Tam ca, Vân Kinh đi bên trái bằng phẳng, ta đi bên phải, xem ba người chúng ta người nào sẽ tới đỉnh núi trước?"

Vừa dứt lời, Tiêu Triệt không hề lo lắng hướng ở giữa mà đi, Tiêu Lăng cho Sở Vân Kinh một cái nhìn giảo hoạt, "Tam ca đi rồi, không bằng ta và người đi cùng nhau?"

Sở Vân Kinh cười thầm, "Vân Kinh đi trước một bước, Ngũ điện hạ muốn thắng Duệ vương thì phải nhanh lên!"

Tiêu Lăng nhìn Sở Vân Kinh cưỡi ngựa bắt đầu dĩ nhún nhún vai, mà Tiêu Triệt, lúc này đã vào rừng núi không thấy bóng người.

Sở Vân Kinh chưa tới, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng tuyệt đối không phải nói chơi, Tiêu Triệt chọn cho nàng con ngựa thoạt nhìn có vẻ khó thuần phục, nhưng căn bản không mất nhiều sức lực.

Nhưng mà đột nhiên thay đổi mấy cái, con ngựa cao to này đã thở hỗn hển mặc cho nàng thúc giục, núi rừng không dày, đúng là nơi thích hợp để cho người cưỡi ngựa, núi non trùng điệp dọc hai bên, thu hết màu xanh biếc vào trong mắt, gió núi thổi tới, làm cho nàng rất thích.

Bỗng nhiên - -

Con ngựa Sở Vân Kinh đang cưỡi chợt run lên, vốn là đã thuận theo giờ lại hưng lên, mặc cho Sở Vân Kinh dùng lực muốn thuần phục nó, cũng không có cách nào làm cho nó an tĩnh được.

Trong lòng Sở Vân Kinh chợt lạnh, có chút kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Dựa vào kinh nghiệm nghề y nhiều năm, nàng biết nhiều phương pháp làm cho con ngựa nóng nảy bất an, chỉ là con ngựa này vì sao lại bị như vậy?

Nơi này là tài sản riêng của Tiêu Lăng, ai có thể không để chủ nhân vào mắt mà ra tay?

Trừ phi, là tính toán từ trước!

Nghĩ vậy Sở Vân Khinh không tránh khỏi bắt đầu cảnh giác, mặc dù ngựa chạy như điên không ngừng, chỉ cần biết một chút công phu đều sẽ không dễ dàng chết, nhưng mà còn có phía sau, tại sao mọi thứ lại không giống nhau rồi!

Tiêu Triệt đương nhiên là biết ngựa của Sở Vân Khinh tuy nhìn hung hãn nhưng kỳ thật chỉ là một bình hoa, mà ngựa hấn cười mới thật là liệt mã, ngày tại một khác vào núi kia, con ngựa này đã thể hiện quá mức mãnh liệt, mặc dù là hấn, cũng phải vòng vo mấy vòng mới không chế được.

Giữa núi tương đối dốc, ngựa của hấn không có cách nào đi nhanh, mà con ngựa càng ngày càng nóng nảy, huyên não làm hấn không thể không sử dụng chút sức lực, nhưng ngoài dự kiến của hấn con ngựa không có một chút yên lặng nào.

Ánh mắt hấn phát lạnh, đại khái đã biết tình cảnh của mình.

“Từ Hàn!” Hấn nắm chặt dây cương, thấp giọng quát.

Một hắc y nhân lặng yên không phát ra hơi thở xuất hiện ở phía sau hấn, hấn dường như không có nửa điểm tức giận, chỉ cảm kiếm ở trong tay, cảm giác có người tập kích.

“Đi tiếp ứng Ngũ điện hạ, bây giờ chắc là phiên toái rồi!”

Hiếm thấy Từ Hàn nhíu mày, nhưng căn bản Tiêu Triệt không cho hấn có cơ hội chần chừ, “Che chở Ngũ điện hạ, trái lệnh hậu quả ngươi tự biết!”

Vừa dứt lời, Tiêu Triệt quay liệt mã vẫn không an phận như cũ đi về phía bên trái, ánh mắt Từ Hàn hơi trầm xuống, bóng dáng vừa động đã biến mất ngay tại chỗ.

Tiêu Triệt dường như cùng chạy với thời gian, mã tiên (roi ngựa) một cái vô tình một cái không thương tiếc rơi vào trên lưng ngựa, trên lưng ngựa nâu đỏ dần xuất hiện vết máu, tựa hồ cảm thấy rất đau đớn làm cho con ngựa trấn tĩnh lại, trong thời gian ngắn lại bị Tiêu Triệt thuần phục.

Gió núi chợt nổi lên, khí thế giống như dùi núi lấp bễ áp vào mặt Tiêu Triệt.

Hai mắt Tiêu Triệt nheo lại, Quỳnh_ìn – DDLQD núi rừng yên tĩnh trong phút chốc liền nổi lên sát khí, như là một mũi tên sắc nhọn, có cây bụi rậm đánh úp về phía Tiêu Triệt đang ngồi trên lưng ngựa.

Khỏe miệng Tiêu Triệt nhếch lên, giống như không phải hấn sắp sửa đối mặt với một trận ác chiến, ánh mắt của hấn khẽ động, vội vàng tin kiếm thứ gì đó, nhưng mà cái gì hấn cũng không thấy!

Sở Vân Khinh!

Nàng không có khả năng xuống núi, chỉ có thể đi lên núi, tốc độ của hấn cực nhanh đuổi xa như vậy, tại sao lại không thấy nửa điểm bóng dáng của nàng?

Hai tay Tiêu Triệt dần nắm chặt, sát khí trong mắt càng ngày càng nặng!

Đột nhiên, một tiếng xé gió làm cho hai mắt của hấn buộc chặt

Phía đông bắc!

Sở Vân Khinh nhíu mày nhìn mũi tên từ bốn phương tám hướng bay tới, thì ra chỗ này đã sớm gần đầy cơ quan, dường như con ngựa điên này muốn mang nào xông vào, hiện tại mỗi bước đi đều cảm thấy khó khăn.

Lụa trắng trong tay nàng đã bị mũi tên xé rách, lúc lại một vòng vũ nữa tiễn đánh úp, nàng vồ lưng ngựa nhảy lên, nhưng mà bay lên giữa không trung nàng còn chưa kịp xoay người, lại một vòng vũ tiễn nữa đánh úp tới, không thể tránh được, nàng đành phải tạm thời thay đổi chiều thức, lụa trắng vung lên, đập tên mượn lực, bay thẳng về phía bắc.

Vốn tưởng rằng một chiêu này có thể tránh thoát, ngay tại lúc nàng tưởng rằng mình đã an toàn, dưới chân bỗng nhiên trống rỗng, nhìn cỏ cây xanh tốt kia, đúng là vách núi!

Ánh mắt Sở Vân Khinh hoảng hốt, thân thể nàng nhanh chóng trượt xuống, nhưng ngay tại thời khắc lúc nàng nhắm hai mắt lại, cổ tay chợt bị nắm chặt, một cổ lực mạnh mẽ kéo nàng lên, toàn bộ thân thể nàng đứng vững trên mặt đất.

Lúc nàng mở mắt nhìn, nghênh đón nàng là cánh tay mạnh mẽ của Tiêu Triệt!

“Sợ sao?!”

Giọng nói của Tiêu Triệt vang lên ở tai nàng, bàn tay to của hấn nắm eo nàng, trên tay kia một thanh nhuyễn kiếm, mấy mũi tên trước mặt đều bị hấn chặt

đứt, rơi xuống dưới chân hai người bọn họ.

Khóe miệng Sở Vân Kinh khẽ lên, nhân tiện xuất ra lụa trắng trong tay, cùng Tiêu Triệt tấn công, “Vương gia sợ sao?”

Đánh xong một vòng vũ tiễn, Sở Vân Kinh nghe được âm thanh chuyển động cơ quan trong bụi cỏ.

Tiêu Triệt ôm lấy Sở Vân Kinh, hai người lướt qua cơ quan, bay thẳng lên lưng liệt mã, “Có người đi cùng, dĩ nhiên không sợ.”

Tiêu Triệt quay đầu ngựa lại, không xuống núi ngược lại hướng đỉnh núi mà đi, đôi mắt Sở Vân Kinh nhàu lại, “Có người đến!”

Ngữ khí của Tiêu Triệt lãnh ngưng, “Rất nhiều!”

Sở Vân Kinh không nói lời nào, trong lòng nàng có nhiều nghi vấn, nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm để hỏi vấn đề này, nàng tỉ mỉ quan sát chung quanh, có nhiều bóng dáng di động trong đó, hai tay Sở Vân Kinh nắm chặt.

“Phía tây có năm người.”

“Phía đông có mười người.”

“Phía nam cũng có mười người!”

Sở Vân Kinh liên tục báo ra mấy con số, khóe miệng Tiêu Triệt khẽ lên, “Cực kỳ chuẩn.”

Ba mặt đều có người bao vây, chỉ có một đường cho bọn hắn đi, mà một đường kia là đường dẫn lên đỉnh núi, “Đỉnh núi có cái gì?”

Tiêu Triệt lại vung roi lên một cái, thanh âm dày đặc làm cho Sở Vân Kinh khẽ run lên, “Vách núi đen!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Vách núi?!

Sở Vân Kinh cảm nhận được sát khí càng ngày càng nặng đến từ bốn phía, bắt đầu dĩ cười khổ, “Vương gia muốn nhảy vực với Vân Kinh sao?”

Tiêu Triệt nhìn người trong ngực một cái, tay áo nàng tung bay, ở hoàn cảnh như vậy cũng không thấy nửa điểm sợ hãi, khóe miệng hắn khẽ lên, “Người nguyện ý sao?”

Sở Vân Kinh hơi ngừng lại, “Tìm đường sống trong cõi chết, cũng không tệ!”

Ánh mắt Tiêu Triệt chợt sáng lên, mã tiên trên tay không chút lưu tình quật lên lưng ngựa, cho dù tốc độ của bọn họ có nhanh đi nữa, cũng vẫn bị người mai phục ở nơi này đuổi theo.

Người đến đều một thân đoàn sam (áo ngắn) màu xám, trên mặt mang theo khăn che mặt màu xám giống nhau, hành động của bọn hắn cực kỳ lưu loát, lợi kiếm trên tay tản ra ánh sáng lạnh, làm người nhìn đều cảm thấy kinh hãi.

“Cẩn thận đằng sau!”

Mắt Sở Vân Kinh thấy sáu đường, ở bên cạnh thị giác của nàng, có một ánh sáng màu bạc chợt lóe lên!

Một kiếm khách mặc y phục màu xám cầm kiếm đi đến, kiếm chỉ thẳng vào sau lưng Tiêu Triệt!

“Người tới!”

Trong miệng Tiêu Triệt nói ra hai chữ, lập tức giao dây cương cho Sở Vân Kinh, ngửa người một cái, đẩy thanh kiếm sắc bén ra nhảy lên, nhuyển kiếm trong tay hắn giống như linh xà có mắt, đánh thẳng vào yết hầu của thích khách kia, máu tươi bắn tung tóe, một sinh mệnh bị mất đi trong tay Tiêu Triệt.

Lúc này Sở Vân Kinh toàn lực điều khiển ngựa, đem phía sau giao toàn bộ cho Tiêu Triệt, chiêu thức trong tay Tiêu Triệt vô hạn, kiếm phong (gió kiếm) làm cho tóc đen của bọn họ bay toát loạn, thậm trí còn mắc cùng một chỗ, dường như trên núi càng ngày càng bình yên, hiển nhiên là đã tới gần đỉnh núi, bỗng nhiên Tiêu Triệt ở phía sau kêu lên một tiếng.

Sở Văn Khinh kinh hãi, nàng đang muốn quay đầu Tiêu Triệt liền dè vai nàng lại, “Chuyên tâm!”

Trong lòng Sở Văn Khinh lo lắng, phía sau lại có tiếng binh khí chạm nhau, nàng hơi yên tâm, lúc này không cần thiết, bỗng nhiên gió núi chợt thổi mạnh, mắt Sở Văn Khinh sáng lên, rốt cục cũng lên tới đỉnh núi!

Lúc này tốc độ của ngựa cực nhanh, Sở Văn Khinh dùng hết sức cũng không dừng lại được, Tiêu Triệt liếc mắt nhìn thích khách sau lưng như hổ rình mồi, bàn tay đặt lên tay Sở Văn Khinh, nắm chặt, liệt mã đang lao nhanh chợt hí lên một tiếng, lúc này lập tức dừng lại.

Tiêu Triệt quay đầu ngựa lại, ánh mắt rét lạnh nhìn mọi người tụ tập lại, “Các người là ai?”

Người đến dần dần hình thành thế bao vây, Tiêu Triệt ôm Sở Văn Khinh vào trong ngực, dáng vẻ lãnh tuyệt, mang theo cảm giác uy hiếp muốn hủy diệt tất cả, nhóm thích khách cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Giống như bị một đám sói ngủ đông bao vây, từng ánh mắt khát máu rơi ở trên người Sở Văn Khinh, ngay tại lúc hai bên giằng co không xong, toàn bộ ngọn núi bên phải, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh!

Ánh sáng chói lọi màu lam nổ tung trong không trung, khoe miệng Tiêu Triệt nhếch lên, “Lăng an toàn rồi.”

Tay của Sở Văn Khinh vẫn bị bàn tay to của Tiêu Triệt nắm, đến giờ phút này nàng mới nhớ tới, vì sao nàng lại đi bên phía dày đặc cơ quan kia, đơn giản là vì Tiêu Lăng nói qua, bọn hắn trước đây đều từ bên trái đi lên đỉnh núi!

“Bọn họ tới tìm Vương gia?”

Giọng nói của Sở Văn Khinh thản nhiên, Tiêu Triệt cúi đầu liền có thể nhìn thấy cờ thon dài và vành tai của nàng, mắt hắn tối sầm, “Ông trời đã định sẵn muốn người đồng sinh cộng tử với ta, lần trước cũng vậy, bây giờ cũng thế.”

Sở Văn Khinh hơi ngừng lại, đồng sinh cộng tử sao?

“Lần trước là sợ hãi, bây giờ Vương gia tính toán mạng Văn Khinh chơi đùa như thế nào?”

Lời này rõ ràng mang theo oán trách, quả thật hai lần trước không liên quan đến nàng, lại bị hắn mang đi vào!

Tiêu Triệt cũng không giận, trái lại còn mang theo ý cười hiếm thấy, khuôn mặt cực đẹp của hắn giờ phút này càng trở nên mê hoặc hơn, không thấy băng tuyết trong mắt hắn, chỉ có mị hoặc, ánh mắt của hắn đảo qua nhóm người bao vây, lúc này giọng nói mang theo vài phần ngông cuồng, “Không bằng chúng ta so một lần, ta giết mười năm, người giết mười, nếu như người thua, liền đồng ý yêu cầu trước đây của ta, nếu ta thua, sau này không bao giờ làm cho người bị đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm nữa, thế nào?”

Hai người trên ngựa một đường ôm nhau, lúc này lại dáng vẻ càng theo kiểu diêm, ngồi trên ngựa thì thâm to nhỏ, mấy người chung quanh đã sớm mất hết kiên nhẫn với bộ dáng triền miên của hai người, không biết kiếm của ai phát ra một tiếng, sau một tiếng đó, mọi người đều thừa cơ hành động, ngay lập tức kiếm phong bén nhọn nhắm về phía hai người!

Dường như Tiêu Triệt và Sở Văn Khinh cùng đồng thời nhảy khỏi lưng ngựa, chia ra rơi vào vòng vây ở hai bên, kiếm quanh lấp lánh, lụa trắng trung bay, mỗi một chiêu đều quyết đoán tàn nhẫn, mỗi một thức đều muốn mạng người.

Nhưng mà khí thế của thích khách rào rạt, sử dụng chiêu thức cực kỳ quỷ dị, Tiêu Triệt và Sở Văn Khinh thật cẩn thận không dám có nửa điểm sai lầm, nhưng nhân số vây quanh bọn họ rất nhiều, nếu cứ hiếu chiến như vậy nhất định người thua là bọn họ.

Dường như có sự ăn ý, hai người đồng thời vừa đánh vừa lui, ngay tại lúc chỉ còn mười bước, dưới vách núi mơ hồ truyền đến tiếng sóng lớn giận trào!

Giống như nhìn ra bọn họ có ý muốn lui, một thích khách mặc áo xám chợt quát lên một tiếng, “Tốc chiến tốc thắng!”

Lúc này Sở Văn Khinh và Tiêu Triệt lập tức dè phòng, ngay tại lúc chỉ mãi mê đối phó kiếm hoa từ bốn phương tám hướng, chợt có vài tiếng huyền ảo, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy có vài tiếng xé gió từ phía trước đánh úp tới!

Gần như là không suy nghĩ, Sở Văn Khinh và Tiêu Triệt đồng thời hoán đổi vị trí, xuất ra lụa trắng cùng kiếm quang, đánh bay ám tiễn cùng gai bạc, nhưng mà, kẻ địch ra tay quá nhanh, Sở Văn Khinh mới ra tay lại cảm thấy phía sau có một vật trở lại, còn có đến ba đạo kiếm phong băng lãnh chớp động!

Ánh mắt nàng run lên, khẽ chuyển eo một cái, toàn bộ cơ thể nàng gần như chuyển đến trước mặt Tiêu Triệt!

Xi một tiếng -- --

Tiếng huyết nhục bị nghiền nát vang lên, Tiêu Triệt đã sớm biết Sở Văn Khinh muốn làm gì, bị thích khách bức bách, căn bản không kịp kéo nàng lại!

Giờ phút này chỉ có thể mở to hai mắt nhìn thân thể Sở Văn Khinh run lên, lụa trắng trong tay nhất thời rơi xuống!

“Đáng chết!”

Tiêu Triệt giận dữ, kiểm trong tay hần chỉ một thoáng liền trở nên mãnh liệt, kiểm trong tay như mang trận lôi đình cuốn trách mọi thứ trước mặt, một chuỗi tiếng kêu rên vang lên, toàn bộ thích khách không ngừng hét lên trước khí thế gấp thấn sát thấn của hần!

Thừa lúc sơ hở, bàn tay to của Tiêu Triệt nắm lấy eo Sở Vân Kinh, nhanh chóng lui về phía sau!

“Khốn khiếp, ta khi nào thì cần người ngăn chặn thay ta!”

Sở Vân Kinh bất đắc dĩ cười khổ, trong nháy mắt môi của nàng trở nên trắng bệch, Tiêu Triệt chỉ nhìn sau lưng nàng, một mảnh đỏ tươi trên váy ngẫu sắc (hồng cánh sen)!

Giờ phút này tuy thích khách đều chết, nhưng ám tiễn của bọn họ phát ra nhiều lần, nhân số rất nhiều, Tiêu Triệt và Sở Vân Kinh đã không phải đối thủ của bọn họ, Tiêu Triệt vốn định kéo dài thời gian chờ Từ Hàn đến, nhưng sau một đạn pháo tín hiệu, chân núi không có động tĩnh nữa, không biết lại gặp phải phiền toái gì!

Tiêu Triệt nhanh chóng lui đến bên cạnh vách núi, nhìn người trong lòng hai mắt khép hờ, mồ hôi đầm đìa, nhẹ nhàng thở dài, “Có thể tin ta?”

Sở Vân Kinh nhắm mắt lại ừ một tiếng, hai tay không tự chủ đặt ở bên eo Tiêu Triệt.

Tay của Tiêu Triệt đặt ở bên hông Tiêu Triệt đã bị mồ hôi thấm ướt, hần chợt thu lại sát khí trong mắt, nhan sắc mị hoặc đều bị băng thiên tuyết địa che giấu, rét lạnh bức người.

Hần ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm, dường như muốn khắc bọn họ vào tận xương.

“Hôm nay nàng bị thương, ngày sau, nhất định sẽ làm cho các người bồi thường gấp trăm lần!”

Vừa dứt lời, bóng dáng hắc bạch biến mất bên bờ đá, nhóm người thích khách có chút giật mình, một lát sau không biết là người nào khẽ quát một tiếng, “Xuống núi, đuổi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vẻ đẹp khuynh thành, hồng mâu yêu mị

Hơi nước trong gió giống như dao găm bén nhọn xẹt qua trên người bọn họ, Tiêu Triệt cảm thấy thân thể người trong ngực càng ngày càng lạnh, ánh mắt của hần ngưng trọng, bàn tay siết chặt eo Sở Vân Kinh.

Vách núi thẳng tắp, sâu đến mức không thể nhìn thấy đáy, tay trái cảm nhận kiếm của Tiêu Triệt khẽ run lên, ngay lập tức trở thành một bảo kiếm, hần dốc sức đỉnh một cái!

Bảo kiếm trong nháy mắt đã cắm vào vách đá năm phần, đem sức nặng của hai người sớm đã khiến Tiêu Triệt kiệt sức kiềm hãm lại, lúc này nó đã trở thành điểm tựa duy nhất.

Nhuễn kiếm lqđtheo vách đá mà trượt xuống, tạo thành một đường dữ tợn, Tiêu Triệt vì giữ sức, đang muốn ổn định thân hình không ngờ cả hai đã rơi đến tận cùng vách núi, nhất thời bọn họ mất chỗ mượn lực.

Tiêu Triệt cả kinh, theo bản năng ôm chặt Sở Vân Kinh vào trong ngực, sau đó xoay mình để lưng rơi xuống trước.

Thật là lạnh lẽo!

Phía dưới quả nhiên là sông ngầm chảy xiết, bắt nguồn từ Viễn Sơn chảy về, cho dù hiện tại đã gần cuối tháng tư, mùa hạ cũng sắp đến, nước sông vẫn lạnh thấu xương như mùa đông.

Khi rơi xuống nước, Tiêu Triệt vẫn không quên ôm nhẹ Sở Vân Kinh ở trong ngực mình, nhưng nước sông chảy rất xiết, đá ngầm giăng đầy, hần lại không thể dùng nội lực, đành phải đem Sở Vân Kinh nhẹ nhàng nhét lớp áo trong người mình, mặc cho những thứ cứng rắn kia lưu lại những dấu vết đỏ tươi trên người hần.

Không biết ở trong nước hàn băng thấu xương bao lâu, rốt cuộc nước gần như êm dịu lại.

Tiêu Triệt lộ đầu ra, đem Sở Vân Kinh nâng nhẹ ở trước ngực mình rồi hướng tảng đá kì lạ bơi đến, lúc này hoàng hôn đã buông xuống, Tiêu Triệt ôm nhẹ Sở Vân Kinh đi lên tảng đá kì lạ gầy trơ xương bên bờ, ở một trăm bước địa phương kia, ngay trước mặt có một huyết động ở phía trên. Hần vận

nội lực, đập lên tảng đá cao nhất bên bờ hướng huyết động lao đến.

Trong huyết động có vài loài chim, hình như bỏ hoang đã lâu, hẳn không suy nghĩ nhiều, cõi ngoại bào của mình xuống trải trên mặt đất, ánh mắt nặng nề nhạ nhàng lật người Sở Văn Khinh đặt xuống.

Chỉ thấy trên sống lưng mảnh khảnh, lúc này có một lỗ hồng lớn, Tiêu Triệt thậm chí có thể nhìn thấy thứ bên trong vết thương, bởi vì ngâm nước lạnh, vết thương vốn đỏ máu nay đã trắng bệch, hẳn nhướng mày, tê lạp một tiếng xé xiêm y trên lưng Sở Văn Khinh.

Sống lưng trắng nõn như ngọc nhưng vì vết thương mà thật chói mắt, đôi đồn tử của hắn co rút lại, ở giữa miệng vết thương kia, chính là một cái cốt châm.

Trong tay hắn chỉ có bảo kiếm, không lẽ dùng cái này rạch vào da thịt của nàng sao?

Tiêu Triệt lắc đầu, hắn ôm lấy nàng để nàng tựa vào trước ngực mình, đôi tay vuốt vai nàng, đặt môi mình lên sống lưng của nàng.

Có một chút hương vị vào miệng, hai tay Tiêu Triệt cảm lấy tay của Sở Văn Khinh chậm rãi dùng lực, có hơi nước bốc lên từ đỉnh đầu Sở Văn Khinh, miệng vết thương của nàng lần nữa chảy ra máu tươi, đồng thời cốt châm cũng từ từ trượt ra.

Hắn nhìn cốt châm này, chân mày nhíu chặt lại, ánh mắt của hắn trở nên ngoan độc, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, hắn dùng động tác nhanh nhẹn thu thập vết thương của Sở Văn Khinh, nhìn thấy nàng toàn thân đều ướt đẫm, lúc này ánh mắt hắn tối sầm lại.

Xiêm y màu hồng cánh sen bao lấy thân thể lung linh của nàng, sau lưng nàng lúc này cánh xuân đều lộ ra, cổ thon dài còn giữ lại giọt nước, mái tóc ẩm ướt dính tại trên ngực nàng, mang theo chút kiều diễm.

Thấy nàng vẫn mang khăn che mặt đã ướt như cũ, Tiêu Triệt đưa tay lấy xuống.

Trong khoảnh khắc có một chút ánh trắng chiếu xuống kia, mang theo một ít ánh sáng chiếu lên gươnglqđ mặt của Sở Văn Khinh, lông mi thon dài cùng đôi môi đỏ hồng mềm mại, mà khuôn mặt kia, lúc này hoàn mỹ không tỳ vết, đúng là khuynh thành tuyệt sắc.

Tiêu Triệt trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là tức giận, tiếp nữa càng thêm sâu nặng đưa mắt nhìn.

Bất chợt, hắn xoay người lên không trung hướng cửa động đi ra, lúc trở về con mắt hắn đã khôi phục bình thường, đồng thời trên tay cầm một chút rom củi, không thể nào tưởng tượng được một nam nhân thâm trầm lạnh lùng lại thuộc dạng nhân gian khó lừa gạt.

Vậy mà lúc nàylqđ lại tự nhiên như vậy, chỉ chớp lát sau, son động nhỏ này liền trở nên ấm áp, Tiêu Triệt thấy Sở Văn Khinh vẫn như cũ chưa tỉnh lại, nhẹ cau mày.

Hắn ôm nàng tới bên cạnh đồng lửa, trước cõi ngoại bào của nàng, sau đó là trung y, chỉ chừa lại lý y, lúc này tay của hắn ngừng lại một chút.

Hong khô xiêm y cả canh giờ, hẳn vì Sở Văn Khinh vận công chữa thương, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Sở Văn Khinh nửa điểm khởi sắc cũng không có.

Tiêu Triệt hết sức lo lắng, giờ khắc này sắc trời đã tối, hẳn lại không biết đây là nơi nào, huống chi còn không biết có nguy hiểm nào đang chờ bọn họ, cho nên, hắn lựa chọn ở tại chỗ này.

Đêm dần khuya, lửa dần dần tắt, Tiêu Triệt hong khô y phục của nàng, sau đó mặc vào cho Sở Văn Khinh, ôm nàng vào trong ngực giúp nàng điều tức nhiệt độ.

Nguyệt thượng Tây Thiên, dạ tẫn Thiên Minh.

(Trăng lặn về phía tây, bình minh hé phía đông)

Người trong ngực Tiêu Triệt dần thức tỉnh, không biết hắn đã ngủ bao lâu, lúc này thấy Sở Văn Khinh nhẹ xoay người thoát khỏi tay hắn, nhìn thấy nàng khỏe mạnh hẳn liền nhướng chân mày, sau một khắc rồi lại ôm chặt nàng.

Lúc này Tiêu Triệt đối diện với sống lưng Sở Văn Khinh, tối này hôm qua còn có vết thương ghê rợn, lúc này-- nửa điểm dấu vết cũng không có?!

Tiêu Triệt kinh hãi, đôi đồn tử sáng rực rơi vào sống lưng Sở Văn Khinh, đúng lúc này, Sở Văn Khinh dường như cảm giác được, nàng nhíu mày, nàng theo bản năng lao người tới hướng Tiêu Triệt khẽ dựa vào, trong nháy mắt tay đã đi vào bên trong áo bào của Tiêu Triệt.

Sau đó, nằm phía dưới Tiêu Triệt chăm chú nhìn, nàng chợt hiểu mở mắt, hắn có một đôi hồng mâu yêu mị.

Cùng lúc đó, tại nơi này trong một góc khuất, một người mặc hồng y kiều diễm nhẹ nhàng thở dài: “tìm được rồi!”

Chương 35: Thị huyết sát phạt, Thịnh kinh sinh loạn

Hai mắt Tiêu Triệt nheo lại, gắt gao nhìn chăm chăm Sở Vân Kinh, sắc mặt Sở Vân Kinh bình tĩnh, dường như nàng cũng ý thức được điều này, đôi mắt nhú lại, đứng dậy, bàn tay nhẹ nhàng sờ phía sau lưng.

Nhìn Tiêu Triệt mang theo ánh mắt dò xét, khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, đôi mắt mị hoặc càng phát ra ánh sáng rực rỡ, “Nếu Vương gia đã thấy, Vân Kinh cũng không giấu diếm.” Nàng hơi ngừng lại, “Từ nhỏ thân thể của Vân Kinh đã khác hẳn với người thường, mỗi khi bị thương, cách một ngày liền khôi phục như trước.”

Trong mắt Tiêu Triệt hiếm khi hiện ra vẻ khó tin, ánh mắt hắn trầm xuống, “Mới nghe lần đầu.”

“Thiên hạ rộng lớn, có đủ những thứ lạ, chính Vân Kinh cũng cảm thấy nghi hoặc.” Sở Vân Kinh ôm người, một tay nắm chặt quần áo, Tiêu Triệt vừa thấy, liền đưa áo choàng của mình cho nàng.

Sở Vân Kinh nghe theo khoác lên, tóc của nàng có chút lộn xộn, vài cọng rơi xuống vai, khuôn mặt đối với Tiêu Triệt mà nói có chút xa lạ cùng kinh ngạc, ánh mắt của hắn lưu luyến, “Người không phải là nữ nhi của Sở Thiên Tề!”

Sở Vân Kinh hơi ngừng lại, sau đó lại như cũ tiêu sái đi về cửa sơn động, mắt nhìn thấy một con sông chảy chậm rãi và vài ngọn núi, “Phải hay không phải vốn không quan trọng?”

Nàng thở dài, xoay người, “Vương gia có biết làm thế nào để chúng ta trở về không?”

Lúc này trong lòng Tiêu Triệt rối loạn, cơ thể nàng như vậy quả thật là khác hẳn người thường, hắn muốn biết rõ nguyên nhân trong đó, nhưng mà Sở Vân Kinh, lại không nói nhiều.

“Sông ngầm chảy ra từ trong núi, lúc này chỉ sợ chúng ta đã ở bên kia núi rồi, đi theo sông ngầm, muốn tìm đường, đương nhiên không khó.”

Sở Vân Kinh nghe vậy liền phi thân xuống, đôi mắt Tiêu Triệt trầm xuống, đi theo rồi khỏi sơn động này, hai người đi theo sông ngầm, một trước một sau, trầm mặc không nói.

Nhưng càng đi càng xa, Tiêu Triệt dần dần phát hiện khác thường của Sở Vân Kinh, nàng bước cực nhanh, hai tay nắm chặt ở bên người, hình như là đang cực lực kiềm chế.

Tiêu Triệt ánh mắt trầm xuống, chân vừa mới động đã đến bên cạnh nàng, hắn còn chưa kịp nói chuyện, con sông ở phía trước cách không xa, có bốn chiếc thuyền vô cùng tầm thường đang đậu ở chỗ đó.

Đây là nơi hoang dã, thuyền này thật đáng nghi.

Tiêu Triệt ngừng bước, Sở Vân Kinh cũng từ từ ngừng lại, hai người nhìn nhau, liền hiểu ý.(chém a~)

Chợt, ‘phịch’ một tiếng nổ lớn, bốn chiếc thuyền nổ tung, mấy đạo bóng đen từ trong thuyền đi ra, đánh thẳng về phía hai người bọn họ, không biết dùng trận pháp gì, Tiêu Triệt và Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy khí tức rất cường đại, ép bọn họ lùi lại ba bước!

Người tới dùng chiêu thức ép sát, lại vô cùng quý dị, võ công cao hơn một tầng so với đám thích khách áo xám trước, tạo thành vòng vây đem hai người khóa thật chặt ở chính giữa, trong tay Sở Vân Kinh không có vũ khí, nhuyễn kiếm của Tiêu Triệt nhẹ nhàng bay nhanh, ngăn cản bọn người tấn công.

Chợt, Tiêu Triệt cảm thấy một đạo kinh phong đánh tới phía sau hắn, hắn theo bản năng né tránh, chỉ thấy một đạo hắc ảnh lướt qua người hắn, quang kiếm kia mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Tiêu Triệt kinh hãi!

Nhưng tốc độ Sở Vân Kinh rất nhanh, nàng căn bản không giống trước kia, hai tay không ngừng biến hóa, eo thon mảnh khảnh ở trong ngoại bào của Tiêu Triệt, tay áo tung bay, đôi mắt đỏ kia giống như tòi lòi một dạng đồ tươi rất chói mắt, nhìn đám người vây công cả kinh!

Sở Vân Kinh chính là muốn kinh động như vậy, khóe miệng nàng cong lên, mang theo một chút không nghiêm túc.

Trong phút chốc, Sở Vân Kinh xuất thủ, tay nàng như đao nhọn sắc bén, quét qua cổ nhóm người bao vây, máu tươi văng tung tóe lên hắc bào, lại càng tăng thêm mấy phần quý dị.

Ánh mắt Tiêu Triệt sáng lên, lần đầu gặp mặt chính là ở Đạo Quang Kiếm ảnh tuyệt sát, đêm đó Sở Vân Kinh quả quyết sát phạt, giống như một kiếm khách vô tình, lấy đi sinh mạng người khác.

Mà nàng lúc này, mười ngón tay trắng nõn bị nhiễm màu đỏ của máu, con mắt mang theo tia khát máu, sử dụng phương thức dứt khoát, kiến huyết đoạt mệnh, thật giống như yêu ma đến từ Cửu U Minh Ngục, giống như cực kỳ yêu thích găm vóc bằng máu tươi. (lại chém)

Sở Vân Kinh dường như không dừng lại được, trong cơ thể của nàng như có gì đó khổng lồ làm cho nàng thoải mái xuất những chiêu thức tàn nhẫn nhất, đâm hai mắt, moi tim gan chỉ bằng một cánh tay ngọc, là có thể nắm giữ sống chết của những người này.

Cho đến khi trong mắt thấy được vẻ sợ hãi, Sở Vân Kinh lại cười, có vết máu đỏ tươi văng trên mặt nàng, giống như nốt ruồi khóe lệ, xinh đẹp đoạt phách!

“Dừng tay!”

Tiêu Triệt rút cuộc ra tay, hắn đi đến bên cạnh Sở Vân Kinh, tại vai nàng điểm nhẹ hai cái, hắn nhìn ra được, nàng xuất ra toàn bộ khí tức, xuất hết sức lực của mình ra sát phạt người khác, cho dù thành, nàng ắt cũng sẽ tổn hại đến bản thân mình!

Sở Vân Kinh cười khê, nàng kiên quyết lắc đầu, “Dừng có chừng!”

Nhìn người lại tiếp tục xuất thủ, ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, kiếm trong tay hắn động, kiếm vừa động ba người liền ngã xuống, người tới hơn mười, ở trong tay Sở Vân Kinh đã chết rất nhiều, lúc này, chẳng qua chỉ còn vài người cuối cùng.

Sở Vân Kinh buông tay xuống hai bên, móng tay trắng nõn giờ dính đầy máu tươi, người nọ mở to hai mắt từng bước lui về phía sau, đôi tay run lẩy bẩy, đao trong tay cũng rơi xuống đất.

“Yêu, yêu quái, người người người”

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, đôi tay còn chưa động người nọ đã ngã xuống, một thanh lợi kiếm đâm rách lồng ngực hắn!

Sở Vân Kinh buông tay mang theo máu xuống, nhẹ nhàng xoay người, sự khát máu trong mắt chậm rãi đi xuống.

Tiêu Triệt đi tới, nhìn con mắt của nàng, màu đỏ chậm rãi rút đi, khôi phục lại ánh mắt sâu thẳm đen bóng trước đây, trong lòng hắn buồn lòng, “Vân Kinh...”

Chỉ vừa nói hai chữ, người trước mắt vòng eo mềm nhũn, nàng choáng váng ngã vào trong ngực hắn.

Nhìn cả người Sở Vân Kinh đầy máu, ánh mắt Tiêu Triệt nghiêm trọng, người, rốt cuộc là ai?

Lúc này ở Thịnh Kinh đã sớm đại loạn, Tiêu Lăng thoát thân thành công, lại không có tin tức của Sở Vân Kinh và Tiêu Triệt, mà Từ Hàn một đi không trở lại, làm Tiêu Lăng càng lo lắng.

Tiêu Lăng mang theo người đến mã trường, bắt một số hạ nhân quản lý công việc ở mã trường, sau đó hỏi một chút liên phái người tìm kiếm tung tích của hai người kia, nhưng vẫn bật vô âm tín!

Tiêu Lăng làm việc đó cực kỳ bí mật, lại vẫn kinh động đến Đại Tàn Thượng tướng quân Ngụy Chính, muội muội Ngụy Chính là Quý phi Ngụy Sơ Cận, nguyên nhân là muốn đoạt chính, nên đối đãi với các hoàng tử khác đều cực kỳ ‘quan tâm’, hiện tại không tránh khỏi phái người đi thăm dò.

Phủ tướng quân, Ngụy Chính đang nghe cấp dưới hồi báo.

“Hồi bẩm Thượng tướng quân, Ngũ điện hạ phái không ít người đến Lạc Nhạn Phong, Lạc Hà Phong, muốn tìm một con ngân hồ.”

Ngụy Chính cực kỳ bất ngờ, “Vi sao?”

“Nghe nói Nhị tiểu thư của Sở Thượng Thư thích!

Ngụy Chính gật đầu, ánh mắt hiện lên một chút ngưng trọng, “Ngũ điện hạ, cùng Nhị tiểu thư Sở Thượng Thư?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tiêu Triệt sinh nghi, chủ mẫu trả thù

Tiêu Triệt một thân hắc bào đứng trầm mặc trước cửa sổ, sau lưng hắn còn có một người, râu bạc trắng bay phất phới, giờ phút này không ngừng xoa hai tay, muốn nói lại thôi.

“Vương gia, lão hủ thật chưa từng chứng kiến qua, nếu theo như người nói thương thế của Sở cô nương không có mười ngày nửa tháng tuyệt sẽ không tốt lên được, huống hồ chỉ trong một đêm nàng đã khôi phục như lúc đầu, ngay cả một vết sẹo cũng không có, lại thêm hai tròng mắt bỗng nhiên biến thành màu đỏ công lực lại tăng lên, thật sự là rất nan giải!”

Chờ bóng đêm hạ xuống Tiêu Triệt mới hồi phủ, vì muốn che dấu tai mắt nên không đi cửa chính, nhưng Sở Vân Kinh vẫn hôn mê bất tỉnh, Tiêu Lăng gọi quý y tới bắt mạch, quý y lại chỉ nói nàng quá lao lực làm hao tổn tinh thần, quá mệt mỏi nên mới ngủ thiếp đi.

“Người ở giang hồ vài năm, thật không biết có người có thể làm được như vậy?”

Tiêu Triệt vẫn còn nhiều nghi ngờ, dựa vào hiểu biết của hắn, mặc dù võ công thâm hậu đều không thể làm vậy, vì cái gì đây?

Quý y mặt đầy chua xót, “Vương gia, quý y đã nhiều năm chưa từng qua lại trên giang hồ, có lẽ mấy năm gần đây lại xuất hiện cái gì đó cũng không chừng.”

Hoi ngừng lại, quý y nhìn bóng người nằm ở trên giường sau tấm màn, ánh mắt sáng lên, “Vương gia, người với Sở cô nương đã qua hai ngày nay như thế nào? Trước đây người chưa từng mang nữ nhân trong viện của mình!”

Tiêu Triệt quay đầu, ánh mắt tinh mịch liếc quý y một cái, “Cho người ba tháng, nếu không tìm được đầu mối, người liền trở lại với giang hồ của người đi!”

Nhìn người rời đi, lòng mày quý y sắp nhăn đến gần nhau, Từ Mặc vừa vào cửa liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, lòng mày hắn nhú chặt, “Vương gia!”

Tiêu Triệt dừng bước, xoay người.

Từ Mặc do dự tiến lên, “Có chút phiền toái.”

Tiêu Triệt nhướng mày, “Chuyện gì?”

Ánh mắt Từ Mặc thoáng nhìn gian phòng bên trong, “Tính cả tối nay Sở cô nương đã hai đêm không về, Thượng Thư phủ phái người ra ngoài tìm, sau cũng không biết tin đồn từ nơi nào truyền đến, lại nói Sở cô nương không tuân thủ đạo đức, bại hoại ——.”

Nhìn hai mắt Tiêu Triệt nhú chặt Từ Mặc biết điều cũng không nói tiếp, hắn ngừng lại một chút, “Trước đây phu nhân Thượng Thư phủ từng an bài hôn sự cho Sở cô nương, Vương gia từng lệnh cho ta thăm dò, Từ Mặc phát hiện mấy nhà này không suy nghĩ tới cửa cầu thân nữa rồi.”

Tiêu Triệt ngừng cau mày, “Đi thăm dò, lời đồn đại nhảm nhí kia từ đâu mà đến!”

Tiêu Triệt nói xong liền đi về phía nội thất, bên này Từ Mặc lắc đầu, “Không đúng, không đúng~”

Quý y vẫn chưa hết buồn bực, “Có gì không tốt! Vương gia quá độc ác! Lại muốn đuổi ta ra khỏi phủ!”

Từ Mặc vỗ tay, “Rốt cuộc là nơi nào không đúng, tại sao ta cảm thấy lần này Vương gia không tức giận, lẽ ra có người muốn làm tổn hại danh dự của Sở cô nương, Vương gia nên hạ lệnh giết mới đúng!”

Khóe miệng quý y rụt rụt, vẻ mặt vừa đau khổ vừa mất mát lắc đầu đi ra ngoài, “Chẳng lẽ người không biết Vương gia không muốn ai hướng Sở cô nương cầu hôn sao?”

Từ Mặc: “...”

Thượng Thư phủ.

Trong viện chủ mẫu, Cố Tú Cầm khuôn mặt trầm tĩnh quý gối trước tượng phật, vẻ chuỗi vòng ngọc trong tay miệng phát ra tiếng niệm kinh.

Tú nhi bước khẽ vào cửa, “Phu nhân, vẫn chưa trở về.”

Cố Tú Cầm mở mắt, đôi mắt chợt lóe sáng, “Tiểu tiện nhân ở Bích Ngọc hiên à?”

Tú nhi nhú mày, “Mấy ngày nay Chiêu Ngọc cũng đóng cửa không ra, nói là bị bệnh nhẹ trong người, đã mời đại phu đến xem nhưng vẫn không khá hơn, cũng bốn ngày rồi.”

Cố Tú Cầm hừ lạnh một tiếng, “Nghe nói tiểu tiện nhân này cực kỳ thân cận với Sở Vân Kinh, không biết hai nàng tính toán cái gì, người coi chừng cho tốt, có bất kỳ manh mối gì cũng không được bỏ qua, ta ngược lại muốn nhìn xem, nàng có năng lực gì!”

Tú nhi gật đầu, “Phu nhân, bên ngoài có những lời nói cực kỳ khó nghe, những người trước muốn đến cầu thân cũng không tin tức rồi! Từ khi Nhị tiểu thư đi vào Từ Vi các liền không có hành tung gì nữa, không biết có gì kỳ lạ hay không, ngày ấy rõ ràng là Ngũ điện hạ dẫn Nhị tiểu thư đi, vừa rồi nô tỳ cho người đi hỏi, không ngờ người trong Từ Vi các liền nói Nhị tiểu thư đi ra ngoài thành dâng hương, giờ ngo ngày mai nhất định sẽ trở về.”

Hai mắt Cổ Tú Cầm sáng lên, “Không có người đến cầu thân không phải là càng tốt sao! Trong phủ có nữ nhân bồi nhợ gia phong như vậy, người nói, có phải bản phu nhân nên lấy gia pháp ra không!”

Đôi mắt Tú nhi sáng lên, “Phu nhân, người thành như vậy đương nhiên Sở Vân Kinh không thoát khỏi có liên quan, nhìn nhiều ngày như vậy, quả thật cũng nên ra tay rồi!”

Ngày thứ hai trong Tử Vi các, Nhược nhi và Sở Ảnh lo sợ bất an, ngày ấy là Tiêu Lăng đón người đi, Sở Vân Kinh đã dặn dò không để lộ chuyện này ra ngoài, nếu như ở chỗ Tiêu Lăng tại sao hai ngày còn không về?

Đang lúc giữa ngo (giữa trưa), cửa lớn Tử Vi các bị người đá văng ra!

Sắc mặt Nhược nhi và Sở Ảnh đại biến, ánh mắt vui vẻ nhìn nhau, tiểu thư đã trở lại!

Nhưng mà, khi hai người chạy đến cửa liền sững sờ, vui vẻ liền biến mất!

Cổ Tú Cầm một thân cảm y màu tím, Tú nhi và hai ma ma đi phía sau, cùng mấy gã sai vặt khác trong phủ, trên mặt bọn họ đều là khí thế lai giả bất thiện*.

*lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt.

“Thỉnh an phu nhân.”

Đôi mắt đẹp của Cổ Tú Cầm nhú lại, Tú nhi ở bên cạnh tiến lên một bước, “Nhị tiểu thư đã trở lại chưa?”

Nhược nhi và Sở Ảnh liếc nhau, cúi đầu xuống.

“Lớn mật!”

Cổ Tú Cầm quát lên một tiếng, “Hai ngày còn chưa về, có nữ nhân nhà nào trong kinh giống nàng hay không, bên ngoài truyền ra tin đồn nói gia giáo Thượng Thư phủ không nghiêm mới có nữ nhân không biết hổ thẹn như vậy, hôm nay ta sẽ cho các người biết gia giáo là cái gì!”

Tú nhi cho hai ma ma một cái ánh mắt, hai người thân lớn eo thon đi về phía Nhược nhi và Sở Ảnh.

Khóe miệng Cổ Tú Cầm nhếch lên, “Vốn là hai người các người không phải chịu nỗi khổ này, nhưng chủ tử của các người đã mặc kệ sống chết của người, vậy bản phu nhân cũng bất chấp oan khuất của hai người các người, chờ chủ tử các người trở về, đi khóc với chủ tử các người đi!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng cười sụ dề, “Gia pháp hầu hạ!”

Hai ma ma đáp một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn nhìn thân thể Nhược nhi và Sở Ảnh, giống như muốn đem hai người các nàng ăn vào bụng, hai người các nàng cười một tiếng, lấy ra một vạt từ trong tay áo.

Dưới ánh mặt trời giữa trưa, Nhược nhi mở to hai mắt, chỉ thấy ma ma kia lấy ra ngân châm có kích thước dài ngắn không đồng đều!

Sợ hãi của nàng và Sở Ảnh rơi vào trong mắt Cổ Tú Cầm cùng những người còn lại, hai ma ma kia dường như càng thêm hưng phấn, tiện tay rút ra mấy cái ngân châm sắc lạnh hướng đến hai người đang quỳ trước mặt.

“Dừng tay!”

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên, hai ma ma không kiên nhẫn quay về phía sau, vừa nhìn thấy lập tức liền kinh sợ đứng yên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tiêu Triệt thành bằng hữu, Vân Kinh hồi phủ.

Một tiếng này hàm chứa hàn ý lạnh lẽo, tức thì làm cho mọi người ở đây nín thở, Cổ Tú Cầm cùng Tú nhi quay người nhìn lại, tại cử viện Tử Vi các, một thiếu niên toàn thân mặc áo bào màu đen thân sắc lạnh lùng, hàn khí bức người.

Đôi mày Cổ Tú Cầm nhíu lại, “Người là ai?!”

Giọng nói của nàng cực kỳ cao ngạo, nhưng thiếu niên áo đen không hề sợ hãi, đôi mắt không có biểu cảm gì liếc nhìn Cổ Tú Cầm một cái, xoay người

cung kính cúi đầu.

Cố Tú Cầm tức giận đập bàn, bộ dạng thiếu niên này chộc giận nằng, mặc dù nằng hiện tại không thể so với ngày trước, nhưng cũng không có nghĩa là ở Thượng Thư phủ ai cũng có thể leo lên đầu nằng được!

“Khốn khiếp! Ngươi là ai, dám can rở ở Thượng Thư phủ!”

Vừa dứt lời, một đạo hắc y đi vào tầm mắt mọi người, nếu nói thiếu niên kia lạnh lùng vắng lạnh, thì người vừa xuất hiện chính là thần đến từ trên trời, hắn có khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo, làm cho người khác có ý đến gần, nhưng trong mắt của hắn có một loại băng tuyết lạnh lẽo, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho ham muốn trong lòng người khác tiêu tán, ngược lại chỉ có thể thần phục!

Tiêu Triệt không nói một câu, ánh mắt hắn quét qua những người trong phòng, sau đó dừng lại nhìn về phía hai người quỳ trên mặt đất, Nhục nhi từng thấy Tiêu Triệt, lúc này sắc mặt vui vẻ!

“Nô tỳ thỉnh an Duệ Vương!”

Một tiếng giong gĩa đem mọi người hoàn hồn lại, cặp mắt Cố Tú Cầm biến đổi, khóa miệng cười nhẹ một cái, “Thì ra là Duệ Vương đại giá quang lâm, thiếp thân (nguyên văn luôn đó) không đón tiếp từ xa, bọn hạ nhân thật hồ đồ, cũng không bẩm báo sớm!”

Quần gia nội viện Chu Phúc đứng bên cạnh Tiêu Triệt, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi, lại thêm ánh mắt sắc như dao của Cố Tú Cầm, như muốn chặt đầu khiến cho hắn không dám ngẩng đầu.

Sắc mặt Tiêu Triệt không chút thay đổi, bên này Cố Tú Cầm, vung tay lên, “Đem hai tiện nô này nhốt vào phòng chứa cũi, thật là khiến cho Duệ Vương chê cười, gia nô này rất cứng đầu, mời Duệ Vương đến tiền sảnh, lão gia lúc này tiền cung, để thiếp thân tiếp đãi Vương gia.”

Tiêu Triệt đáng vẻ vẫn nhàn nhạt như cũ, Cố Tú Cầm gượng ép cười, không biết Tiêu Triệt đang tính toán, nằng tiến lên một bước, “Duệ Vương, mời.”

“Không cần!”

Ba chữ vang lên đánh vào trong lòng mọi người, tay Cố Tú Cầm hơi ngừng lại, nụ cười cũng theo đó tàn đi, sắc mặt Tú nhi và hai ma ma trong sân khẽ biến, bước chân khẽ lui, vẻ kiêu ngạo trong mắt dần tàn đi.

Nhục nhi và Sơ Ảnh sững sờ, lúc này mắt chợt lóe sáng!

Nói chuyện chính là Sơ Văn Khinh, nằng một thân áo trắng theo sau lưng Tiêu Triệt, xiêm y được may một cách tinh tế họa thân nằng một thân tư thái uyển chuyển động lòng người, ba nghìn sợi tóc chỉ vẫn một nửa, trên mặt vẫn mang khăn che mặt như cũ, nầy ánh sáng trong mắt đủ để đốt người

“Thì ra là nhị tiểu thư trở lại!”

Cố Tú Cầm không biết là giận hay là kinh sợ, nằng đè nén khó chịu trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền trong tay áo, trên mặt nở nụ cười không rõ ràng, mở miệng nói một câu này.

trong mắt Sơ Văn Khinh mang theo ý cười, nằng đứng bên cạnh Tiêu Triệt, hai người một đen một trắng thật là hòa hợp, giống như một đôi bích nhân từ trong tranh bước ra, mọi người nơi đây vừa kinh diễm vừa cảm giận vừa sợ hãi, nhưng đều là một bộ dạng cung kính.

“Văn Khinh hai ngày không về, không biết bệnh tình phu nhân đã chuyển tốt, thật là chúc mừng phu nhân, chẳng qua, lúc này phu nhân đến Từ Vi các của ta, có chuyện gì quan trọng sao?”

Cố Tú Cầm hai mắt híp lại, nằng vờn một ngón tay chỉ, “Nhị tiểu thư xuất môn, hai kẻ nô tỳ này lại không đi theo, còn dám nói dối ta, có thể thấy được bọn họ đối với nhị tiểu thư tuyệt không để tâm, như vậy, bản phu nhân muốn giáo huấn bọn họ một phen.”

Thật là lý do cực tốt, khoe miệng Sơ Văn Khinh nhếch lên, lúc này Tiêu Triệt đứng bên người nằng thê nhưng lên tiếng, “Đây là bản vương phân phó, phu nhân cũng phải truy cứu sao?”

Cố Tú Cầm chậm lại, “Thiếp thân không biết Duệ Vương...”

Tiêu Triệt không kiên nhẫn, “Bản vương cùng nhị tiểu thư du ngoạn, đương nhiên không cần người khác đi theo, nhị tiểu thư chưa về, cũng là ý tứ của bản vương, nếu phu nhân truy cứu, không ngại đến hỏi bản vương.”

Một câu này có hơi ái muội, tiện thể cảnh cáo, Cố Tú Cầm như thế nào còn dám nói gì, nằng phần nộ cười, “Duệ Vương nói thế thiếp thân sao dám dám đương, chỉ là thiếp thân lo lắng cho Văn Khinh, nên có chút sốt ruột, nếu đã vậy thiếp thân liền yên tâm.”

Sơ Văn Khinh chỉ cảm thấy lời này của Tiêu Triệt có chút không ổn, lúc này cũng không thể tránh được, nằng cười dịu dàng, “Đa tạ phu nhân, Văn Khinh đang vì Vương gia chuẩn bị một bầu Bích Loa Xuân để cảm tạ hắn mời Văn Khinh du ngoạn, nếu phu nhân không có việc gì vậy mời vào phòng ngắm thư tay nghệ Văn Khinh.”

Khoe miệng Cố Tú Cầm rất rệt: “Nhiều ngày nay chưa từng trông nom mọi việc trong phủ, không rảnh rỗi như Nhị tiểu thư, thiếp thân cáo lui trước, mời Vương gia tự nhiên.”

Tiêu Triệt gạt đầu, Cố Tú Cầm mang theo một đoàn người vội vàng rời khỏi.

“Tiểu thư! Người rốt cục đã trở lại!”

Sơ Ảnh và Nhược nhi nhảy dựng lên, gần như sắp khóc vì vui mừng, Sở Vân Khinh cười trấn an, xoay người nhìn Tiêu Triệt: “Mời Vương gia vào trong.”

Tiêu Triệt nhú mày, Sở Vân Khinh cười: “Bích Loa Xuân.”

Tiêu Triệt có chút ngoài ý muốn, hắn tưởng rằng kia chỉ là lý do của Sở Vân Khinh thôi, hai người cùng nhau vào phòng, đây là lần đầu tiên Tiêu Triệt quang minh chính đại tiến vào, nhớ tới tình hình của hai người đêm đó, chân thật giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng Tiêu Triệt còn chưa ném được Bích Loa Xuân của Sở Vân Khinh, ngay lúc Sở Vân Khinh pha trà, Từ Hàn về mặt ngưng trọng đi đến nói nhỏ vài câu bên tai Tiêu Triệt.

Sở Vân Khinh nhìn thấy sắc mặt trầm trọng rất ít khi gặp của Tiêu Triệt, liền biết nhất định là xảy ra đại sự làm cho hắn khó xử, nàng tắt bếp nhỏ: “Mời Vương gia tự nhiên.”

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn Sở Vân Khinh, tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không có gì cần thiết, hắn gạt đầu, xoay người rời đi.

Tiêu Triệt tuyệt đối không ngờ rằng, chính do dự này của nàng, lại khiến cho Sở Vân Khinh đặt mình vào nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trà phú quý, chủ mẫu tính toán

Nhìn nam tử mặc áo bào màu bạc đứng trước mặt, Sở Vân Khinh khẽ cau mày.

Sở Dự sắc mặt trầm tĩnh: "Công tử mời nhị tiểu thư tới Di Nhiên đình trò chuyện, xin nhị tiểu thư nể mặt cho."

Rốt cuộc vẫn phải tới, Sở Mộ Phi đã sớm nhận ra nàng, Sở Vân Khinh đã lường trước bọn họ sớm muộn sẽ gặp nhau, nhưng không ngờ hắn lại chủ động tới mời nàng.

Sở Vân Khinh cười nhẹ: "Đẫn đường đi."

Di Nhiên đình là một góc đình nhỏ trong phủ Thượng thư nối bởi một cây cầu nhỏ, cách viện của Sở Mộ Phi không xa. Lúc tới gần đó liền có một cảm giác lạnh lẽo rừng rùm mình bao quanh, Sở Vân Khinh biết rõ bệnh tình của Sở Mộ Phi nên lúc này không hề ngạc nhiên.

Mỗi lần thấy Sở Mộ Phi, Sở Vân Khinh cảm giác sắc mặt hắn mỗi lần một khác, như hắn bây giờ mặc áo bào trắng, ánh mắt nhàn nhạt, thấy nàng tới đứng dậy mỉm cười.

Vào trong đình, chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Ta nên gọi ngươi là Hoành Vân, hay là Vân Khinh?"

Sở Vân Khinh cười: "Hoành Vân là ở y quán, trong phủ Thượng thư, chỉ có Sở Vân Khinh."

Sở Mộ Phi gạt đầu, phát tay ý bảo nàng ngồi xuống, mười ngón tay như ngọc rót trà cho nàng, mùi thơm tỏa khắp bốn phía, nước trà trong xanh: "Ném thử đi."

Sở Vân Khinh không hiểu ý, chỉ thuận theo nâng ly trà lên, vừa nhấp một ngụm liền nhú mày lại!

"Rất đáng phải không, trà này tên là trà Phú Quý, ai nghe tên nó cũng đều muốn ném thử, nhưng căn bản không ai chịu được cái đắng này."

Đúng là đắng không chịu nổi, Sở Vân Khinh không hiểu, buông ly trà xuống: "Ý của công tử là?"

Sở Mộ Phi nhìn nàng, ánh mắt có chút nặng nề: "Gần đây trong kinh đồn đãi rất nhiều chuyện nhảm nhí, nhất định Vân Khinh cũng có nghe được, nàng có biết tại sao không?"

Sở Văn Khinh chăm chú lắng nghe, muốn biết ít nhiều huyền cơ trong lời của Sở Mộ Phi.

"Những lời đồn nhảm nhí kia mục đích không phải tổn hại danh dự của ta, chẳng qua chỉ khiến ta không thể gả đi mà thôi. Ta cũng không biết gần đây mình có chỗ nào làm người ta chú ý nữa, chỉ có Ngũ điện hạ thôi"

"Còn có Duệ vương."

Sở Mộ Phi bổ sung, cách nói chuyện của hắn rõ ràng có thể khiến Sở Văn Khinh khó chịu, vậy mà lúc này hắn nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt chuyên chú, giống như ánh mắt quan tâm người kia của hai người bạn quen biết rất lâu. Nàng không cách nào cự tuyệt, lại càng không nhẫn tâm trách móc nặng nề.

"Cho nên ý của công tử là ——"

Sở Mộ Phi đổ sạch ly trà: "Văn Khinh là nữ nhi Sở gia, phải biết phụ thân tay cầm trọng binh, làm việc trong triều phải cân nhắc rất nhiều. Ta từ nhỏ đã mắc bệnh, phụ thân không đành lòng để ta cuốn vào tranh đấu nơi quan trường, nên luôn chiều theo ý ta. Mà nữ nhi Sở gia, tất nhiên không thể tham gia vào cuộc chiến tranh quyền đoạt vị, huống hồ thâm cung sâu như biển, bên ngoài thì hào nhoáng nhưng bên trong lại giống như loại trà này, người hiểu không?"

Sở Văn Khinh neoh mắt trầm tư, Sở Thiên Tề cầm bình quyền trong tay, nhưng đúng là hành sự rất khiêm tốn. Trong kinh thành Sở Tương Nguyên cũng gọi là chi nữ quyền quý, thế nhưng hắn lại không vội vàng lót đường giúp nàng ta thượng vị.

Sở Văn Khinh cười nhẹ: "Công tử yên tâm, lời người nói cũng là suy nghĩ của ta, như vậy, công tử có thể hài lòng rồi chứ?"

.Truyện được đăng tại [xđien♥dan♥lequyd](#) ©n✧c©m

Nhìn Sở Văn Khinh chậm rãi rời đi, Sở Dụ đứng sau Sở Mộ Phi vẫn chăm chú nhìn theo: "Chủ tử, phải như vậy mới được sao?"

"Ánh mắt của nàng ấy quá u ám, lạnh lẽo. Người như vậy sẽ không tham luyến giàu sang danh lợi." Sở Mộ Phi nói vậy nhưng trong lòng cũng hơi lo lắng.

Trong phòng một màu u ám, mùi đàn hương nồng đậm tỏa khắp bốn phía, Cố Tú Cầm ngồi đọc kinh Phật nhưng mặt đầy hung ác, than trời trách đất, Bỏ Tất trong mắt bà ta cũng trở nên đáng ghét.

Tú Nhi nhanh chân bước vào phòng, vội vàng nói: "Phu nhân!"

Cố Tú Cầm cũng nhận thấy Tú Nhi bất thường, bà ta xoay người nhìn lại: "Sao?"

"Có phát hiện!" Giọng Tú Nhi vô cùng kích động: "Người của chúng ta ở Bích Ngọc hiên, phát hiện thứ này trong phòng giặt đồ!"

Vật Tú Nhi đang cầm trong tay, đó là một chiếc váy hồng ngắn bằng vải thượng hạng, vừa nhìn đã biết dành cho người có địa vị, vốn không phải đồ vật lọt vào tầm mắt của Cố Tú Cầm, nhưng bỗng nhiên lại khiến ánh mắt bà ta trở nên sáng rực, bởi vì trên chiếc váy đó dính máu đỏ cực kỳ chói mắt.

"Haaaa...!" Cố Tú Cầm đứng bật dậy, siết chặt chuỗi hạt châu trong tay. "Tiểu tiện nhân này, lại dám giả bộ mang thai để lừa gạt mọi người, nếu không bởi vì bụng của ả, dựa vào ả mà cũng muốn bước chân vào phủ Thượng thư sao? !"

Tú Nhi cầm chiếc váy trong tay: "Chả trách mấy ngày nay cáo ốm đóng cửa không ra ngoài, phu nhân ngài muốn làm gì?"

Cố Tú Cầm hít hai hơi: "Làm gì ư? ả ta có lão gia sủng ái, nếu ta xử trí ả ngay bây giờ thì thế nào lão gia cũng cho rằng ta giở thủ đoạn. Đợi lão gia quay lại, lần này ta phải khiến hắn cam tâm tình nguyện nhìn bốn phu nhân ta xử trí tiểu tiện nhân kia theo gia pháp!"

Tú Nhi gật đầu: "Trong Tử Vi các, ngoại trừ Sở Văn Khinh nuôi chim bồ câu bay tới bay lui thì ngoài ra không có động tĩnh nào khác, phải nói Sở Văn Khinh này đúng thật rất lợi hại, trước được Thái hậu ban thưởng, còn có Ngũ điện hạ đến tận cửa tìm, giờ ngay cả Duệ vương cũng đích thân đưa nàng ta về. Nếu tiếp tục như vậy, nàng ta thượng vị há chẳng phải là chuyện sớm muộn sao!"

Hai mắt Cố Tú Cầm lại hít lại: "Nuôi chim bồ câu? Người theo dõi tốt cho ta, người muốn biết, chỉ sợ đáp án ở trên đám bồ câu đó!"

Tú Nhi vội vàng gật đầu đáp ứng, đúng lúc đó có người đến gõ cửa.

"Vào đi!"

Cố Tú Cầm ra ngoài thất, Chu Phúc tới mang theo khuôn mặt tươi cười, trên tay hắn cầm một phong thư. Cố Tú Cầm nhìn thấy sắc mặt hơi biến: "Lão gia đưa từ trong cung ra sao?"

Chu Phúc dâng thư lên: "Người của lão gia đưa tới, nói là mấy ngày tới sẽ không về phủ."

Cố Tú Cầm vốn chỉ cho rằng đó là chuyện bình thường, Sở Thiên Tề rất được hoàng thượng tín nhiệm, sự vụ lớn nhỏ đều lưu hắn lại trong cung nghị sự cũng là bình thường, nhưng đưa tin báo thì rất hiếm thấy. Bà ta từ từ mở phong thư ra, nhìn đi nhìn lại mấy lần, sắc mặt đại biến.

Tú Nhi ở bên cạnh thấy Cố Tú Cầm làm rơi phong thư trong tay xuống đất, cũng cảm thấy nghi ngờ, nàng cúi người nhặt lên, liếc nhìn những chữ trên tờ

giấy, cũng cả kính: "Phu nhân ——"

"Câm miệng!" Cố Tú Cầm cố gắng giữ ổn định tinh thần: "Sự việc trọng đại, tuyệt đối đừng để lộ ra ngoài!"

"Vâng" Tú Nhi vội vàng đồng ý.

Ánh mắt Cố Tú Cầm lóe lên u ám: "Lần trước Ngũ điện hạ tìm đến Sở Vân Kinh, là để đưa vào cung sao?"

Tú Nhi nhướn mày, nhìn về phía Chu Phúc. Chu Phúc thấy cơ hội thể hiện mình đã đến, lập tức tiến lên một bước rồi đáp: "Hôm đó, xe ngựa của Ngũ điện hạ đi hai vòng quanh kinh thành thì vào cung, mặc dù nô tài không dám bám gần, nhưng Sở Vân Kinh chắc chắn theo vào cung, không thể nghi ngờ!"

Cố Tú Cầm gạt đầu sang tả, trong mắt lóe lên ý ngoan độc: "Cùng Ngũ điện hạ vào cung sao ——"

Đêm khuya yên tĩnh, trong Tử Vi các chột vang lên tiếng “huych”, Nhược Nhi hip mắt lấy cuốn giấy nhỏ trên chân bò câu ra. Sở Vân Kinh buồn ngủ chưa dứt, nhận lấy, vừa nhìn thì hai mắt mở to căng thẳng.

"Tiểu thư, sao vậy?"

Sở Vân Kinh hạ giọng: "Chỗ Ngũ điện hạ xảy ra chuyện, sáng sớm mai, ta phải vào cung một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiến cung sinh biến, tình cảnh nguy cấp

Sáng sớm trước cửa Chính Dương, Sở Vân Kinh mặc một bộ quần áo tơ lụa màu trắng lo lắng đứng đợi, nàng đã bình an trở về phủ, theo lý mà nói hẳn là Tiêu Lăng phải biết rồi mới đứng, đêm qua trong thư mật chỉ có mười ba chữ: Ngũ điện hạ cho mời gấp, giờ Tý ngày mai chờ ở cửa Chính Dương.

Nếu truyền tin qua Tiêu Triệt, nàng không thể không tin.

Hôm nay nàng tới nơi này sớm nửa canh giờ, nhìn tới nhìn lui quả nhiên phát hiện nơi này có chút khác thường, chỉ thấy hình như hôm nay cửa cung được canh phòng nghiêm ngặt hơn, hơn nữa người vào cung cũng đông hơn so với ngày thường, thậm trí phần lớn bọn họ còn ôm hòm thuốc mà nàng vô cùng quen thuộc trên lưng.

Sở Vân Kinh nhướn mày, chẳng lẽ vị quý nhân trong cung kia bị bệnh.

Không nghi ngờ được bao lâu, cửa cung liền xuất hiện một vị mama mặc quần áo màu tím, nàng nói câu gì đó với thị vệ, sau đó đứng ở cửa cung nhìn xung quanh, nhìn thấy Sở Vân Kinh đứng ở xa, hai mắt liền sáng lên, vẫy tay với nàng.

Sở Vân Kinh từ sớm đã có chút nóng vội, lại thấy người đó mặc cung trang không có gì khác thường nên mới đi qua: "Là Sở tiểu thư sao?"

Thấy vậy, Sở Vân Kinh yên tâm: “Là ta.”

"Điện hạ đang chờ, mời Sở cô nương theo nô tỳ."

Thủ vệ giữ cửa không ngăn cản, Sở Vân Kinh đi theo vị ma ma này vào cửa Chính Dương, người trước mặt xem chừng là bốn mươi tuổi, có lẽ bởi vì tuổi tác lâu năm mà kẻ khom người, trước đây Sở Vân Kinh chưa từng gặp qua người này, nàng chỉ cúi đầu dẫn đường, im lặng lại hiền dịu.

Đường một đoạn đường dài trong cung, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy cung đình hôm nay cực kỳ lạnh lẽo, ngay cả cung nữ quét dọn cũng không thấy, vào cửa Đức Dương, mama này không dẫn nàng đi Lạc Hà cung, nhìn hành lang vắng vẻ phía trước, rốt cục Sở Vân Kinh cũng không nhịn được hỏi ra tiếng.

"Xin hỏi Ngũ điện hạ ở nơi nào?"

Mama này cước bộ nhanh hơn, "Ngũ điện hạ ở phía trước, cô nương cứ đi theo nô tỳ là được."

Không biết tại sao, Sở Vân Kinh cảm thấy có chút kỳ quái, "Mấy ngày trước Ngũ điện hạ bị phong hàn, hôm qua còn thấy hắn kịch liệt ho khan, hôm nay đã khỏe hơn chút nào chưa?"

Mama này dừng lại một chút, "Xin cô nương yên tâm, Điện hạ đã đỡ hơn rồi."

Sở Vân Khanh khẽ miệng cười lạnh dưới khăn che mặt, nàng bước chậm lại, lúc này bọn họ đã đi tới một hoa viên bị bỏ hoang, các cửa cung xung quanh đều đóng chặt, trong mắt Sở Vân Khanh chợt lên một tia sắc bén, "Hôm qua ta không có gặp qua Ngũ điện hạ, Ngũ điện hạ cũng không bị phong hàn, người không phải là người của Ngũ điện hạ, rốt cục người là ai?"

Mama trước mặt dừng bước, khoe miệng nàng khẽ lên, "Nếu Sở cô nương muốn biết, không ngại cùng đi xem một chút."

Rõ ràng là một người già, nhưng thân hình lại cực kỳ nhanh nhẹn, hai mắt Sở Vân Khanh nhíu lại, cho dù biết người này có thể có địch ý với nàng, lúc này lại không nịn được đi theo.

Mama này bước đi rất nhanh, nơi đi qua nụ hoa đều bị gió quét ngã, chẳng mấy chốc liền biến mất ở trong lâm viên u ám, lúc này trong hoa viên đang có chút ánh nắng ấm áp, một vài đóa hoa héo tàn rơi xuống bên cạnh chân nàng, giống như cung điện hoang tàn hai bên, vô cùng thê lương.

Sở Vân Khanh không dám khinh thường, ánh mắt của nàng cực kỳ cẩn thận đánh giá xung quanh, nghĩ thầm, hoặc theo sau nhìn xem rốt cục là cái gì, hoặc là quay trở lại đường cũ, nhưng mà, ngay tại lúc nàng cẩn thận phòng bị nhất, chớp mũi của nàng liền ngửi thấy một mùi thơm ngát.

Trong lòng nàng theo phản xạ trở nên căng thẳng, nhẹ nhàng khẽ ngửi, sắc mặt đại biến!

Trong hoa viên có chút hoang tàn của Hoa Đô, lại có một loại hoa nở, hoa Tử Linh màu xanh nhạt kia lại nở dưới hoa Hồng Môn*, vốn là mùi thơm ngát hợp lòng người, lúc này lại xuất hiện ở nơi đây, hòa hợp cùng với hoa Hồng Môn kia thành một chất lỏng màu trắng, lại bị ánh mắt trời chiếu lên, đúng là vật tuyệt hảo.

Sở Vân Khanh chỉ cảm thấy vàng sáng chợt hiện lên trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn liền đứng không vững, sau một khắc ngay khi nàng nhất mắt lại, trước mặt liền thoáng hiện lên màu tím kia.

Trong Thượng Thư phủ, Cố Tú Cầm có chút nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, Tú nhi bên cạnh cũng chăm chú nhìn, một lúc sau đó, Chu Phú đập cửa ngoài chính sảnh.

Cố Tú Cầm vội vàng cho hắn vào, Chu Phúc gật đầu: "Phu nhân, đã xong!"

Hai mắt Cố Tú Cầm sáng trưng, "Quê ma ma không hổ là lão nhân trong cung, quả nhiên làm việc rất lưu loát! Chỉ cần nàng bị giam ở cái nơi kia, sau cùng cũng không tránh khỏi cái chết!"

Sau đó nàng hơi ngừng lại, "Lão gia có đưa tin sẽ trở về không?"

Chu Phúc sùng sốt, muốn nói lại thôi, "Lão gia, không có truyền đi, chỉ nhắc lại phải chăm sóc tốt cho Ngọc phu nhân!"

Cố Tú Cầm "à" một tiếng, "Hiện giờ lại nhớ, ta ngược lại muốn nhìn xem, đợi đến khi biết được cái bụng kia của nàng là già, lão gia sẽ có cái vẻ mặt gì!"

Tú nhi và Chu phúc nhìn nhau, trong mắt đều có chút đắc ý, "Phu nhân bớt giận, hiện tại trong cung chỉ có thể vào không có thể ra, lão gia muốn đưa tin cũng rất khó khăn, chờ lão gia trở về, chỉ cần phu nhân người nói một câu, Ngọc phu nhân kia chỉ có một con đường chết!"

Cố Tú Cầm cười, ánh mắt ai oán căm ghét.

Mà trong bóng tối hắc ám, Sở Vân Khanh chỉ cảm thấy mình bị quảng ngã trên mặt đất, lưng mải xuống đất khiến nàng cảm thấy đau, thần trí cũng bởi vì vậy mà có chút tỉnh táo hơn.

Liên tiếp có tiếng nói chuyện ồn ào lọt vào tai, trong lòng nàng căng thẳng, một cảm giác mát lạnh truyền lên từ phía sau lưng.

"Đây là Hoán Y Cục đưa tới, chắc không chữa được nên mới bị nén vào đây."

"Tối hôm qua Vĩnh Thọ cung lại đưa đến một người, hình như ở chỗ Thái hậu cũng bị nhiễm bệnh rồi!"

"Đúng vậy, Thái hậu hạ lệnh phong tỏa toàn bộ hậu cung, Thái hậu nói rõ trăm ngàn lần không nên được đem dịch bệnh truyền ra ngoài, nếu truyền ra ngoài cung thì nguy."

"Không biết trong cung này bị làm sao, người nói có phải là bị nguyên rủa không!"

"Hừ, đừng nói, nhóm người ở chỗ này đã rất dọa người, tại sao phó tướng lại vẫn dặn chúng ta chỉ có thể ở lại tiền viện chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bệnh dịch trong cung, gian nguy vây khốn

Không ngừng có tiếng huyền não, tiếng rên rĩ truyền vào tai Sở Văn Khinh, khắp người nàng đau nhức, tinh thần rõ ràng tỉnh táo, nhưng không thể cời trói cũng không thể mở mắt ra nổi.

Trong đình viện bỏ hoang, rất nhiều người mặc trang phục thái giám và cung nữ co ro ngủ dưới mái hiên. Mọi bọn họ trắng bệch, sắc mặt chuyển sang màu đen, khổ sở ôm đầu mình, mê sảng thần chí không rõ, cả người run rẩy kêu lạnh. Không khí chết chóc bao phủ bầu trời nơi đây, bọn họ mở mắt nhìn bóng đêm u tối, tuyệt vọng không ai giúp đỡ.

"Lại chết một người nữa!"

Bỗng nhiên, một tiểu thái giám che mặt chạy tới, trước mặt hắn là một nam tử cực kỳ cường tráng, trang phục thị vệ khiến hắn vô cùng nổi bật trong đám thái giám.

Nghe tiểu thái giám nói vậy, nam tử này nhướng mày, trong mắt thoáng qua chút không đành lòng: "Thieu đi!"

Giống như vận mệnh đã an bài thì không ai có thể chống lại được, trong đám người chợt truyền đến tiếng khóc thút thít rất nhỏ: "Chúng ta đều phải chết sao ——"

"Hôm nay đã chết người thứ mười chín rồi..."

"Không phải nói sẽ đưa thuốc tới sao? Tại sao còn chưa tới ——?"

Đám người bắt đầu xao động, chợt một người mặc trang phục giống thị vệ đứng lên, rất khác với nam tử cao tráng ban nãy, người này vóc dáng mảnh mai, áo quần đơn giản, tóc tai xốc xếch, hốc mắt hăm sâu, bước chân không vững. Hắn chỉ tay vào nam tử cao tráng: "Hà phó tướng, người ra mặt phân phó lúc chúng ta tiến vào có nói, sẽ không để chúng ta vây chết ở chỗ này. Bây giờ muốn thuốc không có thuốc, những người này từng người chết một, hiển nhiên ta cũng không tránh khỏi, đến lúc đó tất cả mọi người chúng ta đều phải chết!"

Người này nói xong, lòng đầy căm phẫn. Một tiểu thái giám nghe xong cũng bị thương vô cùng: "Chúng ta làm nô tài, có tư cách gì nói chuyện cùng chủ tử, bị bệnh như vậy, không phải chỉ có một con đường chết sao?"

Trong mắt nam tử gầy yếu kia lóe lên hàn quang, trên mặt thoáng qua vẻ hoảng sợ: "Không, không, ta không muốn chết. Ta còn chưa thăng quan phát tài. Ta không muốn chết ở chỗ này. Ta muốn ra ngoài!"

Vừa nói dứt lời, người này co chân chạy. Cách bọn họ trăm bước, cửa cung vẫn đóng chặt.

"Thạch Đầu!"

Hà Chung hét lớn, muốn kéo Thạch Đầu lại, nhưng Thạch Đầu lúc này giống như phát điên vậy, tốc độ nhanh khiến Hà Chung đuổi theo không kịp.

Thấy cửa lớn bị Thạch Đầu kéo ra, Hà Chung mở to hai mắt: "Thạch Đầu! Dừng tay!"

Lời mặc dù nói ra nhưng vẫn không thể ngăn cản động tác của Thạch Đầu, Hà Chung đang chạy như điên thì bước chân chậm lại, chỉ nghe thấy tiếng "vuu vuu", Thạch Đầu vừa chạy qua đó.

Người ở cửa cung nín thở, Thạch Đầu mở khe cửa nhìn ra ngoài. Trong bóng đêm bí ẩn ngoài đó, đang có ánh sáng lạnh như sao lốm đốm đầy trời nhăm nhăm ngay bọn họ!

Thân thể của Thạch Đầu từ từ ngã xuống, Hà Chung thống khổ nhắm hai mắt lại. Đây là người cùng hắn phụ trách trông chừng binh lính bị bệnh, vào được một ngày thì bị lây bệnh. Trước khi vào đây người bên ngoài có nói sẽ sớm đưa thuốc tới nhưng tới giờ vẫn chưa thấy thuốc đâu. Giờ tới rồi nhưng không phải thuốc mà là mũi tên nhắm thẳng vào họ của những cấm vệ quân ngày đêm trông giữ ngoài kia.

Hà Chung sao không biết, bất kể thái giám hay thị vệ, trước khi tới đây đều được cho một khoản tiền lớn, dùng mạng mình đổi lấy chút đảm bảo cho người nhà, những thứ này là bọn hắn, người không nhiễm bệnh lựa chọn.

Màn này rơi vào mắt tất cả mọi người, nỗi tuyệt vọng ùn ùn kéo đến, trong mắt bọn họ lại không nhìn thấy nửa điểm tức giận. Đây là trận dịch bệnh đoạt mệnh, bọn họ vốn là người hèn mọn, vô danh không có địa vị, những vị chủ tử trong chốn thâm cung ở vị trí cao cao tại thượng kia, sẽ không bỏ thí đồng cảm với bọn họ dù chỉ là một chút.

"A ——"

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, mọi người quay đầu nhìn. Trong góc, một tiểu thái giám đang khó chịu ôm cổ của mình, hình như có vật gì đó mắc kẹt ở cổ họng của hắn. Sắc mặt hắn chuyển đen, hai chân đập lung tung, miệng há thật to, giống như không hít thở được không khí.

Ánh mắt của mọi người chứa đầy oán giận cùng căm hận. Trong ba ngày này, bọn họ đã thấy rất nhiều người chết giống vậy, nhìn người này còn sót chút âm thanh nhỏ yếu, mọi người đều có cảm giác cổ họng mình cũng bị nghẹn lại, không thể hô hấp.

Chợt, trong đám người yên lặng có một người nhảy lên, hai mắt mở to chỉ xuống đất, thân thể cứng gắc, người rống lên——

"Thái y đâu rồi, không phải có thái y sao, tại sao không đến chữa cho hắn!"

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về góc điện, ở đó có một người đang run rẩy. Thái giám hét to này ba chân bốn cẳng chạy vào điện, đỡ thái y thân hình già yếu ra ngoài.

"Nhanh lên một chút, chữa trị cho hân!"

Gọi là thái y nhưng chẳng qua cũng chỉ là ông lão già yếu lâu năm vô lực mà thôi, trên danh nghĩa bị Thái Y Viện phái tới nơi này, ý thực tế mọi người đều hiểu. Lão thái y này bị ánh mắt của mọi người làm giật mình, ngay cả lời cũng nói không rõ ràng!

Trong lòng mọi người hết sức tuyệt vọng, lúc này nhìn dáng vẻ vâng dạ của thái y này thì phần hận vô cùng: "Ngươi, đi ra ngoài nói cho Ngự Lâm quân, chúng ta muốn thuốc, nếu không chúng ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Thái y sớm đã bị dọa sợ xui xẻo trên mặt đất, sao có thể bước nổi chân, Hà Chung nhìn không nổi, dự định đi tới khuyên can mọi người, lúc này mọi người giống như ngay cả hân cũng có địch ý.

Bọn họ thuận tay cầm miếng ngói vỡ trên đất, chuẩn bị tùy cơ động thủ, trong tình huống đột ngột sẽ “giương cung bạt kiếm” (giương kiếm sẵn sàng).

Mọi người vây lão thái y vào giữa, một người trong đó ông ta run rẩy không lên tiếng, liền tức giận: "Thái Y viện các ngươi nhiều người như vậy, bình thường thấy chúng ta là la lối om sòm. Giờ ôn dịch nổi lên, mỗi một người đều làm con rùa đen rúc đầu sao!"

Trong đám người không ngừng vang lên tiếng tán thành, một tiểu thái giám khác giờ viên gạch vỡ bên cạnh lên: "Hai huynh đệ của ta đều đã chết hết, nếu ngươi đã không muốn ra ngoài lấy thuốc, vậy ta sẽ giết tên lang băm như ngươi để an ủi linh hồn bọn họ trên trời có linh thiêng!"

"Dừng tay!"

Thời điểm viên gạch chuẩn bị nện vào người lão thái y thì nơi xa dưới mái hiên truyền đến quát tiếng nhẹ.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, một người con gái cũng mặc trang phục cung nữ đứng ở nơi đó, ánh mắt của nàng hàm chứa rét lạnh. Dưới ánh trăng, trên mặt hiện lên vết sẹo đỏ tươi yêu mị dữ tợn!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bệch dịch khó chữa, thâm cung có quỷ

Ánh mắt của mọi người đều có hàm chứa ngoài ý muốn, trên mặt nữ tử này có một vết sẹo, trước đây bọn hân tuyệt đối chưa từng gặp qua, rõ ràng là mặc quần áo cung nữ, lúc này ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên người, ánh mắt của nàng càng thêm lạnh lùng, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt Sở Vân Kinh lạnh lẽo nhìn mọi người, “Giết hân, các ngươi cũng không trốn thoát chết được!”

Trong lòng Sở Vân Kinh cảm thấy lạnh lẽo, đôi mắt giống như được tôi luyện trong lửa, trong sáng dọa người, Tiêu Lăng không có triệu nàng tiến cung tới cùng là ai có thể tính kế nàng!

Nhưng vấn đề này chỉ lướt qua trong đầu nàng, nàng liền nghĩ đến một khả năng, bỏ câu này trừ ở Duệ Vương phủ thì chính là Thượng Thư phủ, chỉ cần người của Thượng Thư phủ có tình, muốn động tay chân căn bản không phải việc khó.

Hai tay Sở Vân Kinh nắm chặt, đều do nàng sợ suýt!

Mọi người bị một câu của nàng làm cho khiếp sợ, cũng sợ một chút mới phản bác lại, “Ngươi là ai, có phải ngươi cũng giống như những người đó, muốn để chúng ta chết ở chỗ này!”

Coi như không nhìn thấy ánh mắt oán hận của mọi người, khóe miệng Sở Vân Kinh khẽ bĩu một cái, hướng vào trong góc phòng thờ một hồi, “Ta là người duy nhất ở nơi này có thể cứu các ngươi!”

Vóc người nàng mảnh khảnh, giờ tay nhắc chân đều linh hoạt tào nhả, mọi người đều kinh ngạc khi nghe nàng nói, sau đó hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hàm chứa ngoài ý muốn, nghi ngờ, còn có một chút hi vọng.

Sở Vân Kinh nhướn mày, nàng ngồi xuống quan sát bộ dạng của người nọ, mượn ánh trăng thấy rõ khi chết toàn thân người nọ biến thành màu đen, đột nhiên trong lòng Sở Vân Kinh co rút, nàng lại tỉnh tể xem xét một chút, xác định suy đoán trong lòng!

Nàng đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng, “Đây là bệnh dịch chuột, người mắc phải tám chín mươi phần chạy không thoát khỏi cái chết, từ giờ trở đi, các ngươi chỉ cần quán cho tốt sống chết của bản thân, hiện giờ không hề có được liệu, mệnh của các ngươi, đều nằm trong tay ông trời!”

Mọi người không khỏi ngơ ngẩn, mặc dù diện mạo của thiếu nữ trước mặt xấu xí, nhưng khí thế toàn thân lại làm cho bọn họ chấn động, thậm chí còn không dám đối diện, lời này cực kỳ dứt khóa, ngay cả đường lui cũng không hề lưu lại, hi vọng vừa mới dấy lên trong mắt mọi người liền tiêu tan, toàn bộ sân viện đều chìm trong im lặng.

Hà Chung từ đầu đến cuối cẩn thận dò xét Sở Vân Kinh, lúc này hần tiến lên một bước, “Cô nương là?”

Sở Vân Kinh nhìn hần một cái, “Đây là chỗ nào?”

Hà Chung hơi trầm ngâm, “Là lãnh cung phía bắc Từ Ngọc cung.”

Sở Vân Kinh gật đầu, “Nếu là lãnh cung, lãnh cung bây giờ vẫn còn có thể ở được chứ, đồ vật còn sử dụng được không?”

Sắc mặt Hà Chung khẽ biến muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ nói, “Nơi này bị bỏ không mười mấy năm, phần lớn phi tần lãnh cung đều ở tại Nam Điện, về phần bên trong --.”

Vị trí hiện tại của mọi người là ở tiền viện, Hà Chung nhìn về phía đình viện ở chỗ sâu kia một cái, đều là cung các bị bỏ hoang, “Chưa từng điều tra bên trong.”

Sở Vân Kinh gật đầu, chỉ thấy sao kim đã sáng lên ở chân trời, ánh mắt nàng trầm xuống, “Nơi này giao cho Hà phó tướng.”

Lời nói vừa ngừng, Sở Vân Kinh cảm lấy cây đuốc trên mặt đất, xoay người đi về phía sân sau tiền viện, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng rất nhanh liền biến mất vào trong đêm tối, mọi người ở đây đều cả kinh, dường như muốn gọi nàng lại mà không kịp, bọn hần nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra một chút kinh sợ.

Trong lòng Sở Vân Kinh đã có tính toán, những người này không thân không thiết với nàng, nàng cũng không nhất định phải lưu lại chỗ này, chỉ là bên ngoài có Ngự Lâm quân canh gác, nếu như nàng bị vây khốn, như vậy coi như vì mình, nàng cũng phải tìm ra biện pháp chữa khỏi bệnh dịch chuột hại người này, dịch chuột phát bệnh cực nhanh, nàng cũng không biết hiện tại mình có bị nhiễm hay không, nhưng thời gian đối với nàng mà nói, nhất định là không nhiều lắm.

Phần lớn các cung các nơi này đều bỏ hoang, càng đi vào bên trong càng không hề có người, nàng để ý nhìn khắp nơi, không biết vì sao các cung điện nhỏ cũng bị phong kín, ngay cả một lối ra cũng không có.

Khó tránh những thứ bệnh hoạn này lại bị đuổi đến đây, nơi này rõ ràng không khác gì một nhà giam.

Nhìn điện các đồ sập kia, Sở Vân Kinh có chút do dự không biết có nên đi vào trong hay không, nơi này đừng nói là dược liệu có ích, ngay cả một chỗ nguyên vẹn để che mưa che gió cũng không có.

Sao hôm* càng ngày càng thấp, bóng tối đang dần tiến đến, nàng chau mày, nếu lãnh cung này không có ai sống, vậy nàng chỉ có thể xông vào thôi!

*sao hôm: do dự di chuyển quay quanh mặt trời của sao kim nên trong một năm, có lúc sao kim xuất hiện vào lúc hoàng hôn, người ta gọi nó là sao hôm, có lúc sao kim xuất hiện trước khi mặt trời mọc, người ta gọi là sao mai

Nàng khẽ lắc đầu, lại đi về phía trước hai bước, trong cung này có rất nhiều viện lớn nhỏ, chắc hẳn nhiều năm trước đây nơi này cũng phồn hoa đến tột cùng, chỉ tiếc - -.

“Hu hu hu --.”

Bỗng nhiên!

Trong một đình viện tối om vang lên tiếng sột sùi trầm thấp, Sở Vân Kinh nhíu mày, giờ phút này chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng lên.

Thanh âm kia cực kỳ thấp, nghe thoáng qua còn tưởng là tiếng gió, nhưng Sở Vân Kinh nắm chặt hai tay, toàn thân đề phòng!

Ba mặt nơi này đều là gian phòng bị bỏ hoang, cho dù Sở Vân Kinh có nội lực, nàng cũng không nghe rõ thanh âm kia đến từ góc nào, mà Hà Chung lại nói lãnh cung bị bỏ trống hơn mười năm nay, không phải gió, cũng không thể là người, chẳng lẽ là - - quỷ?!

Sở Vân Kinh khẽ nhếch miệng, lạnh giọng quát: “Người nào giả thần giả quỷ ở chỗ này!”

Tiếng nói vừa ngừng, tiếng nói đột nhiên lên cao, lại mang theo một chút thê lương, khung cửa sổ cũ nát ở ba nơi đột nhiên cùng nhau vang lên tiếng, làm cánh cửa đã đổ xuống kia cũng kêu lên kêu kệt...mê sáng.

Cây đuốc trong tay Sở Vân Kinh càng ngày càng yếu, không khí lạnh lẽo từ khắp nơi kéo tới, trong bóng tối giống như có vô số ánh mắt đang nhìn Sở Vân Kinh.

Lúc này ở đây, nếu đổi lại là người khác chắc đã sớm ôm đầu chạy trốn rồi, nhưng Sở Vân Kinh dứt khoát “bốp” một tiếng ném cây đuốc trong tay xuống, nín thở im lặng nghe động tĩnh ba mặt trong phòng.

Trong chớp mắt, chỉ thấy Sở Vân Kinh ra tay, cả người giống như mũi tên rời khỏi cung, muốn đi đến gian phòng bên tay trái, nàng mạnh mẽ đẩy cửa, phía sau cửa dường như có cái gì đó bị nàng bắt ngờ đẩy ra, tiếp theo, trong bóng tối, song cửa sổ bên cạnh lại có ánh sáng lóe lên, ba mặt động tĩnh trong phòng đồng thời ngừng lại!

Sở Vân Kinh hừ lạnh một tiếng, “Chạy đi đâu!”

Sở Vân Kinh chạy đến cửa, chỉ thấy một bóng đen từ sân sau ‘bay đi’, đôi mắt Sở Vân Kinh sắc bén, kỳ quái là vừa rồi khi nói đến chỗ sâu nhất của lãnh cung, sắc mặt của những người đó đều trở nên khác thường, thì ra là bởi vì nơi này có ma quỷ lộng hành!

Có người mới có quỷ!

Hai mắt Sở Vân Kinh sáng lên, nàng quay mặt nhìn về phía cửa nhỏ kia, ở ngoài cửa ngách kia là một hoa viên hỗn lộn, nàng phi thân xẹt qua, roi thẳng vào tiểu viện trước mặt, nàng nhìn hai bên một chút, ở đây không hề có đường khác có thể đi.

Không nghĩ nhiều, Sở Vân Kinh đi lên thềm đá, đẩy cửa viện ra - -

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiêu Triệt tức giận, quả nhiên là nàng

Ban đêm se lạnh, Tiêu Triệt đứng trên lầu ánh mắt lạnh lẽo: "Ngũ điện hạ ở đâu?"

Về mặt Tử Mặc cũng có chút nặng nề: "Hai ngày nay Ngũ điện hạ ở trong cung phụng bồi Lệ Phi nương nương. Nếu có hẹn Sở cô nương, cũng tuyệt đối không có khả năng khiến Sở cô nương ở lại qua đêm trong cung."

Tiêu Triệt nắm chặt hai quả đấm, trong tay là thư từ Thượng Thư Phủ đưa tới, Sở Vân Kinh ban đêm không về, nàng đi gặp Tiêu lăng?!

Một cổ ẩm ức khó chịu chặn ở ngực Tiêu Triệt: "Đi thăm dò!"

Thời gian từng phút trôi qua, trong mắt Tiêu Triệt xuất tia nóng nảy hiếm thấy. Tử Hàn phục mệnh trở lại, kết quả vẫn thế: "Sở cô nương đúng là vào cung từ sớm, nhưng không biết đi đâu!"

"Tiếp tục tra, nếu chưa ra, vậy thì nhất định vẫn còn ở trong cung!"

Ánh mắt Tử Hàn thoáng qua chút lạnh lẽo: "Xin Vương Gia nghỉ lại, nếu dùng quá nhiều người, rất có thể sẽ làm bại lộ thực lực chúng ta ẩn núp nhiều năm nay."

Hai mắt Tiêu Triệt híp lại, ánh mắt bén nhọn: "Ta làm việc, cần người phải dạy sao?"

Lời nói sắc lạnh cuối cùng Tử Hàn phải ẩn thân thối lui, Tiêu Triệt ưỡn thẳng sống lưng đứng bên cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân phát ra hơi rét lạnh.

Ánh trăng ngả về hướng tây cũng là lúc Tử Hàn trở về lần nữa, hần liếc mắt nhìn Tiêu Triệt hồi lâu cũng không thay đổi tư thế, chân mày lại nhíu chặt: "Bẩm báo chủ tử, đều tìm khắp trên dưới trong cung, không hề thấy bóng dáng Sở cô nương."

Tiêu Triệt xoay người: "Đều lục soát khắp nơi?"

Tử Hàn nghe thấy chữ “đều” liền cup mi: "Ngoại trừ Hàm Quang điện nơi Hoàng thượng lên triều và Tử Ngọc cung."

Ba chữ "Tử Ngọc cung" khiến Tiêu Triệt theo phản xạ nhíu chặt mày: "Hàm Quang Điện canh phòng nghiêm ngặt, nàng ấy tuyệt đối không thể vào đó. Còn Tử Ngọc cung, tại sao không đi tìm?"

Tử Hàn khẽ do dự: "Tử Ngọc cung bây giờ là chỗ tụ tập của bệnh ôn dịch."

Lời vừa nói xong, ánh mắt Tiêu Triệt đột nhiên biến đổi: "Khốn kiếp!"

Khí thế uy nghiêm bị đè xuống, Tử Mặc và Tử Hàn liếc mắt nhìn nhau, lần lượt quỳ rạp xuống đất: "Chủ tử bớt giận!"

"Bảo sao quái lạ Ngụy Sơ Cận giao việc này cho Tiêu Minh, thì ra là có tính toán như thế!" Tiêu Triệt sắc mặt lạnh lẽo, trong con ngươi giống như đáy hồ sâu thăm sinh ra hàn đao, bén nhọn vô cùng.

Không ai biết, người nhìn như “thiên chi kiều tử” (con cung ông trời) xuất hiện hôm nay chỉ mang tước vị Thân Vương trống rỗng, trên tay hấn không có quyền lực, thậm chí người đời có lẽ đều đã quên, hấn vốn là đích hoàng tử (con Hoàng Hậu)!

Hiện giờ hậu cung Đại Tần chỉ có Quý phi không có Hoàng hậu. Mười bảy năm trước Hoàng hậu Đại Tần đã bị giáng chức bởi một đạo mật chỉ, từ đó bị cấm túc và nhốt ở lãnh cung phía bắc Hoàng cung.

Mà hấn năm đó mới chỉ năm tuổi, đã phải rời xa mẫu thân, từ đó không cho phép mẫu tử hai người gặp nhau! Biến cố mười bảy năm trước là vì sao Tiêu Triệt cũng không biết, hấn chỉ biết nhiều năm như vậy, hấn vẫn đang chờ một cơ hội.

"Chủ tử bớt giận, chỗ của hoàng hậu nương nương, tất nhiên sẽ không có sai sót."

"Xin chủ tử yên tâm, chúng ta luôn an bài người bảo vệ bên cạnh nương nương, tuyệt đối không để cho nương nương bị thương."

Quả đấm trong tay Tiêu Triệt hơi buông lỏng, hấn xoa người: "Đi chuẩn bị, ta muốn vào cung."

Từ Mặc, Từ Hàn nhìn nhau, sắc mặt đại biến: "Chủ tử, xin lấy đại cục làm trọng. Hoàng hậu nương nương chịu nhục nhiều năm như vậy, không ngại bảo vệ ngài. Ngài đi gặp hoàng hậu nương nương nếu bị hoàng thượng biết, người cuối cùng chịu khổ vẫn là Hoàng hậu nương nương."

Tiêu Triệt nhìn hai người quỳ dưới đất, ánh mắt trầm xuống: "Làm như ta phân phó, bất luận thế nào, hôm nay ta phải đi Từ Ngọc cung một chuyến!"

.....

Một tiếng cọt kẹt nhẹ vang lên, cửa viện mở ra, Sở Văn Khinh hơi sững sờ.

Ở cung điện bỏ hoang như này lại có một chỗ được dọn dẹp để ở như vậy, trong sân viện cũ kỹ, ánh đèn lấp láy sáng bên song cửa sổ.

"Không ngờ nhiều năm như vậy, chỗ này của ta còn có khách đến, cô nương đang tìm gì vậy?"

Trong không gian u ám, bên song cửa có tiền ảnh (hình nộm cắt) của một nữ tử, mà vừa nghe giọng nói này, Sở Văn Khinh liền cảm thấy ấm áp dịu dàng thấm vào lòng người.

Ánh đèn vàng tỏa trong sân, sát khí trên người Sở Văn Khinh khẽ thu lại. Nàng nhìn cửa sổ kia, trong lòng sanh nghi: mình có phải đi nhầm chỗ hay không, nơi này rõ ràng là lãnh cung, làm sao lại——

Đúng lúc Sở Văn Khinh còn đang sững sờ, bóng người bên khung cửa khẽ động: "Ngọc Căn, không phải ngươi nói ai ai cũng sẽ sợ ngươi sao, làm sao hôm nay tiểu cô nương này không có bị ngươi hù dọa?"

Tiếng nói vừa dứt, một mama mặc đồ đen đi ra từ tron phòng, nhìn tuổi tác vị mama này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Nghĩ đến bóng đen vừa rồi, mặt mũi bà ấy đông lại: "Nha đầu xấu như vậy, khó coi hơn cả quý, làm sao bị ta hù dọa được?"

Lời nói vừa dứt, “Bụp” một tiếng, cửa viện sau lưng Sở Văn Khinh đóng lại. Sắc mặt nàng cứng lại, chỉ thấy mama áo đen nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén: "Ngươi là ai, ở nơi thâm cung đại viện lại biết võ công!"

Sở Văn Khinh cảm thấy viện tử này bốn phía hình như có sát khí đang ẩn nấp. Nàng nhìn người đối diện từ trên xuống dưới, đoán thế nào cũng không ra thân phận hai người này. Mama áo đen khẽ động tay, chuẩn bị ra chiêu: "Ngươi do ai phái tới?"

Sở Văn Khinh cảm thấy sát khí bốn phía càng ngày càng nặng, trong lòng nàng sanh nghi. Hai người này ăn mặc bình thường nhưng lại có nhiều người bên cạnh bảo vệ như vậy, bọn họ rốt cuộc là ai!

Nàng chưa kịp nói gì thì đèn trong phòng chợt tắt, nháy mắt trở nên tối om khiến nàng ngẩn ra. Ngay sau đó bốn phương tám hướng cũng vang lên tiếng xé gió, Sở Văn Khinh kinh hãi, vội vàng lui về phía sau.

"Người dám phạm nơi đây, giết không tha!"

Mama áo đen đứng ở đằng xa lạnh giọng nói, trong sân chẳng biết từ lúc nào xuất hiện bốn lực đạo mạnh mẽ. Sở Văn Khinh còn chưa phân biệt rõ ràng thì đã đánh tới chỗ nàng.

Mỗi một chiêu thức của những người vây công nàng đều có lực sát thương vô cùng, trong lòng Sở Văn Khinh kinh hãi, hạ thủ cũng không chút lưu tình. Bốn người vây công (bao vây tấn công) nàng phối hợp cực kỳ ăn ý, chỉ 30 chiêu đã khiến Sở Văn Khinh dần dần rơi vào thế hạ phong.

Sở Văn Khinh nhăn mày, hai tay lướt qua búi tóc, trong nháy mắt trong tay xuất hiện vài ngân quang (chắc là ám khí).

Quát khẽ một tiếng, mấy ngân châm lần lượt bắn ra, Sở Văn Khinh chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu đau đớn, uy hiếp quanh người lập tức yếu đi bảy phần.

"Lớn mật!"

Mama áo đen không ngờ Sở Văn Khinh còn có thể ra tay như vậy, lúc này liền tức giận. Sở Văn Khinh cũng không muốn ham chiến trong tình huống không biết đối thủ ở đây là ai.

Nàng vội vàng lui người ra sau, vừa thấy cửa viện thì một đạo gió nghiêng đâm ra thẳng hướng sườn của nàng. Người này xuất hiện quý dị, Sở Văn Khinh không chút phòng bị, nàng đành phải xoay người hướng về phía người hồi kích vừa tới!

Nàng xuất chiêu cực nhanh, người tới giống như đã sớm liệu được phản ứng của nàng. Một tay chặn chiêu thế ở cổ tay nàng, tay còn lại kéo nàng khóa ở trong ngực!

"Quả nhiên là nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lãnh cung Hoàng hậu, mẫu thân Tiêu Triệt

"Quả nhiên là nàng!"

Bốn chữ trầm thấp nặng nề rơi vào trong lòng Sở Văn Khinh, nàng thở nhẹ ra một hơi thu lại sát khí trên người, lại là hần!

Mắt thấy hần đi về phía mình, hai mắt Sở Văn Khinh trầm xuống lại muốn ra tay, không nghĩ tới bị bàn tay to của Tiêu Triệt ngăn lại, "Chậm đã."

Sở Văn Khinh cảm thấy khó hiểu, lại thấy mấy người vừa bao vây nàng, hướng về phía nàng ầm ầm quỳ xuống!

"Bái kiến chủ tử!"

Hai mắt Tiêu Triệt sáng ngời, "Các người làm rất tốt, lui xuống đi."

Sở Văn Khinh kinh ngạc, nàng quay đầu, mơn ánh sáng của trăng nhìn thần sắc trên mặt Tiêu Triệt, Tiêu Triệt thấy nàng mang theo bộ dạng nghi ngờ, khóe miệng bĩu một cái, "Người mình."

"Vương gia!"

Chợt nghe thấy tiếng gọi, Sở Văn Khinh quay đầu lại, trong sân chỉ còn lại một mình ma ma mặc áo đen, hai mắt nàng ngập nước, trên khuôn mặt ngưng lãnh kia liền lộ vẻ xúc động, trong miệng nàng có tiếng lầm bầm, hai chân khẽ cong quỳ ở trên mặt đất, "Vương gia, lão nô bái kiến Vương gia!"

Trong lòng Sở Văn Khinh càng thêm nghi hoặc, Tiêu Triệt đi về phía ma ma áo đen kia, "Ngọc Cẩn cô cô, mau đứng lên."

Sở Văn Khinh tắc lưỡi, từ khi nào Tiêu Triệt đối với người khác lại hữu lễ như vậy, lúc này dường như hần trút xuống sắc bén trên người, thu hồi toàn bộ sắc sảo, trong nháy mắt liền thay đổi giống như một người khác.

Thấy Ngọc Cẩn đứng lên, Tiêu Triệt nhướn mày liếc mắt nhìn vào trong phòng, "Mẫu hậu có khỏe không?"

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, trong phòng này hần là mẫu hậu của Tiêu Triệt?!

Lời đồn đại trong kinh, sinh mẫu của Tiêu Triệt là Hoàng hậu bị biếm vào lãnh cung, tuy Đại Tàn có luật không thể phế hậu, nhưng một người bị biếm vào lãnh cung dù là Hoàng hậu thì có thể làm gì?

Vì vậy từ thời thiếu niên hần đã là một người không được sủng ái, hơn mười năm rèn luyện ở bên ngoài, mười tám tuổi hồi kinh lập phủ, nhưng trước sau phong Vương lại không có gì khác biệt.

Hai mắt Sở Văn Khinh trầm xuống, người này ở trước mặt nàng cường thế bá đạo, thế cho nên mới khiến nàng coi nhẹ, hần cũng không nói hần là người đau khổ.

Tiêu Triệt vừa nói ra lời này, Ngọc Cẩn liền biến sắc, "Chủ tử nàng, không tốt!"

Tiêu Triệt nghe vậy sống lưng thẳng tắp, lúc này trong phòng lại vang lên một tiếng động, "Là Triệt nhi đến?"

Sở Văn Khinh nghe được giọng nói vừa vang lên kia là của một phụ nhân, mà lúc Tiêu Triệt nghe thấy giọng nói này bước chân khẽ động muốn đi vào trong phòng, đúng lúc đó, giọng nói của phụ nhân trong phòng lại vang lên.

"Triệt nhi dừng lại, đừng nên tiến vào!"

Ngọc Cẩn tựa như nhớ tới cái gì đó, nàng theo lời của phụ nhân kia nói bước chân khẽ động chắn trước cửa phòng, "Vương gia không thể vào!"

Tiêu Triệt chuyển ý định, mặt hơi biến sắc, “Mẫu hậu nàng --.”

Ngọc Cẩn lập tức rơi nước mắt, nàng khỏ sở gật đầu một cái, “Trong cung đang có ôn dịch, hai ngày trước nương nương cũng bị nhiễm, nàng đuổi cả lão nô ra ngoài, huống chi là người, Vương gia người tuyệt đối đừng đi vào.”

“Khốn khiếp!” Về mặt băng lãnh của Tiêu Triệt lại xuất hiện, ánh mắt hần nhìn một vòng xung quanh sân, “Tại sao không có người nào cho ta biết!”

Ngọc Cẩn lau nước mắt, nhỏ giọng, “Là nương nương không có nói, sợ người lo lắng!”

Bỗng nhiên, bên trong phòng vang lên một trận ho nhẹ, vẫn là phụ nhân kia, “Triệt nhi, người đi đi, nơi này không phải là nơi người nên tới.”

Tiêu Triệt lắc đầu, giọng nói run run, “Mẫu hậu, Triệt không sợ ôn dịch, nếu người không cho Triệt xem, Triệt mới cảm thấy lo lắng!”

Trong phòng hơi yên lặng, “Triệt nhi, người không cần nói nữa, mẫu hậu ở đây không an toàn, người mau đi đi!”

Cả người Tiêu Triệt như bị đóng đinh ở nơi đó, bóng lưng thẳng tắp, sắc trời chiếu vào làm lộ ra đau thương hiu quạnh.

Nhìn thấy vậy trong lòng Sở Văn Khinh cảm thấy căng thẳng, nàng từ từ đi đến, “Văn Khinh không biết Hoàng hậu nương nương ở đây, vừa rồi đã đắc tội, nếu Hoàng hậu nương nương không chê, Văn Khinh biết chút y thuật, có thể để cho Văn Khinh thay Vương gia đến xem người, cũng để cho Vương gia an tâm.”

Ánh mắt ma ma áo đen khẽ chuyển một cái, lúc này mới nhớ tới còn có một người là nàng ở đây, có thể nhìn ra Sở Văn Khinh và Tiêu Triệt có quen biết, lúc này mới thân thiện một chút.

“Vị cô nương này --.”

Tiêu Triệt nghe Sở Văn Khinh nói, lqd trong lòng khẽ động, ôn dịch này rất lợi hại ngay cả thái y trong cung cũng không có cách chữa được, nếu trị không được lại khiến nàng nhiễm bệnh thì phải làm sao.

“Đây là Sở Văn Khinh.”

Sở Văn Khinh nhìn ra Tiêu Triệt do dự, khoe miệng nàng nhếch lên, “Vương gia có thể tin ta?”

Tiêu Triệt nhìn vết sẹo đỏ tươi trên mặt nàng, lại nhìn y phục cung nữ đã sớm bẩn của nàng, hần biết trong này nhất định đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện.

Gió thổi nhẹ, Sở Văn Khinh nhìn chăm chăm Tiêu Triệt, một sợi tóc rơi xuống bên tai nàng, nàng lại chưa phát hiện ra.

Tiêu Triệt thở dài, dơ tay thay nàng vén lọn tóc kia ra sau tai, Sở Văn Khinh ngăn ra, bên này Tiêu Triệt cũng xoay người, “Ngọc Cẩn cô cô, dẫn ta và Sở cô nương vào trong đi, Sở cô nương y thuật cao minh, xem bệnh cho mẫu hậu quan trọng hơn.”

Ngọc Cẩn hơi do dự nhìn hai người một cái, rốt cục gật đầu, nghiêng người tránh ra, “Mời Vương gia và Sở cô nương đi theo ta.”

Sở Văn Khinh đi theo, ánh mắt Tiêu Triệt nặng nề đi theo sau nàng.

Trong phòng được bố trí cực kỳ đơn giản, mùi đàn hương tản ra khắp nơi, Sở Văn Khinh còn thấy trước cửa sổ có đặt một cái bàn dài, kính Phật được sắp xếp thành chồng gọn gàng.

Vòng qua một tấm bình phong, đập vào mắt là một chiếc giường gỗ, lúc này ở đó có một người mặc áo bào trắng nằm nghiêng, thấy ba người các nàng đến liền chống đỡ ngồi dậy.

Lúc nhìn thấy dung mạo của Điều Thanh Loan, trong lòng Sở Văn Khinh không tránh khỏi tán thưởng, đây là khuôn mặt của một phụ thân bốn mươi tuổi, mặc dù da không trắng mịn, đã hiện lên dấu vết của nếp nhăn, nhưng hiển nhiên lại là một gương mặt góc cạnh, khoe mặt đuôi mày đều hàm chứa phong tình, vẫn là một nữ nhân có thể làm cho người ta động tâm như cũ, nàng vừa nhìn đã biết, phần lớn tuần mỹ của Tiêu Triệt là đến từ đây!

Sắc mặt nàng rất kém, hốc mắt xanh xao môi trắng bệch, hô hấp cũng hơi dồn dập, trong lòng Sở Văn Khinh trầm xuống, quả nhiên là bệnh kia!

“Mẫu hậu!”

Tiêu Triệt bước rất nhanh, lqd hần đi thẳng đến bên giường, hai tay nắm chặt thành quyền nhìn đáng vẻ của Điều Thanh Loan.

“Không sao không sao.” Ánh mắt Điều Thanh Loan tha thiết, nhìn bộ dạng của Tiêu Triệt liền hiện ra ý cười trấn an, ngược lại cảm thấy rất hứng thú đưa mắt nhìn đến trên người Sở Văn Khinh.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Sở Văn Khinh hành lễ, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đang cười kia, “Mau đứng lên, hơn mười năm nay chưa từng có ai xưng hô như vậy, bây giờ lại cảm thấy không quen, người thật sự biết y thuật sao? Mau đứng dậy đi.”

Điều Thanh Loan nhìn thân người Sở Văn Khinh từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt rơi trên mặt nàng, nàng khẽ lắc đầu, “Ta chỉ gặp những nữ tử nhà khác nghĩ mọi biện pháp để làm mình trở nên xinh đẹp, lại không biết còn có người thích biến mình thành xấu nữ, nha đầu nguoi không sợ Triệt nhi nhà ta sẽ không thích sao?”

Sở Văn Khinh vừa đứng dậy liền bị lời nói này làm cho sững sốt, vết sẹo này sớm đã bị nàng họa giống như thật, mà nàng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy rõ, còn câu cuối cùng kia, khiến cho nàng không biết nói gì, mà bên này, ánh mắt Tiêu Triệt không che giấu nhìn Sở Văn Khinh, trong mắt có tràn đầy xúc động.

Khóe miệng Điều Thanh Loan nhếch lên, bệnh trạng trên mặt cũng bởi vì nụ cười này mà phai nhạt đi rất nhiều, dường như nàng đang suy nghĩ cái gì, “Nếu nguoi biết võ không vậy không phải là người trong cung, lại quen biết Triệt nhi, còn nói là họ Sở -- thật không biết nguoi là hài tử nhà ai?”

Sở Văn Khinh nhìn Tiêu triệt một cái, “Văn Khinh là tiểu nữ nhi của Binh Bộ Thượng Thư Sở Thiên Tề.”

“Sở Thiên Tề --.”

“Sở Thiên Tề --.”

Hai câu nói vang lên cùng lúc khiến cho Sở Văn Khinh cả kinh, Điều Thanh Loan và Ngọc Cẩn ở trước mặt cũng cảm thấy bất ngờ vì cái tên này, Sở Văn Khinh nhủ mảy, Điều Thanh Loan lại lắc đầu cười, “Ta sớm đã không biết chuyện bên ngoài, không thể ngờ được, bây giờ hần đã là Binh Bộ Thượng Thư rồi.”

Sở Văn Khinh gạt đầu, có lẽ quen biết cũng là chuyện bình thường.

Mà Tiêu Triệt, nhìn Điều Thanh Loan hai tay nắm chặt cái chân hai mắt nặng nề!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quanh co khúc khuỷu, liễu rũ hoa cười

"Bệnh của nương nương chữa được!"

Gian phòng yên lặng thật lâu chợt trở nên giãn ra, Tiêu Triệt cũng Ngọc thở phào một hơi, còn Điều Thanh Loan từ đầu đến cuối đều bộ dáng nhàn nhạt, thật giống như người bị bệnh không phải bà ấy vậy.

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh cảm kích, còn nàng cầm giấy bút bắt đầu viết.

"Thạch cao sống, sừng trâu, sinh địa, đan bì, xích thực, lá trúc, liên kiều, hoàng Liên, nguyên tố, mạch đông, cỏ bạch mao, tử thảo, trắc bách diệp. Bài thuốc này trước đây lấy được từ chỗ sư phụ, nhất định có hiệu dụng, chỉ là trong đó có mấy vị thuốc khó tìm."

Giọng Sở Văn Khinh kiên định, khi nói đến hai chữ sư phụ thì trong mắt chợt lóe sáng. Tiêu Triệt nhận lấy: "Điều này nguoi yên tâm, ta tự sẽ an bài."

Sở Văn Khinh biết Tiêu Triệt ẩn núp nhiều năm, chỗ này mặc dù giống như phòng giam, nhưng nếu hần đã sắp xếp cho Hoàng hậu ở đây thì nhất định đã có kế sách chu toàn, lập tức không lo lắng nữa.

Lúc này đã gần trưa, mặt trời lên cao lưng chừng, Văn Khinh nghĩ đến mình rời khỏi đó để tiến sâu vào trong Tử Ngọc cung ngay trước mặt mọi người, nếu mình vào lâu còn chưa quay lại, họ tất sẽ dẫn những người khác tới truy tìm.

Thấy nàng lộ vẻ khó khăn, Tiêu Triệt gạt đầu với nàng một cái rồi bước ra cửa.

"Sao nguoi lại ở đây?"

Sở Văn Khinh cùng ra, trong mắt lóe lên sắc lạnh: "Có lẽ người ở Thượng Thư phủ động tay chân vào chim bồ câu của nguoi, ta ——"

Tiêu Triệt xoay người, ánh mắt lạnh lẽo u tối: "Từ trước đến giờ nguoi làm việc đều biết tính toán, tại sao lần này lại tùy tiện vào cung như vậy, một phong thơ của Ngũ đệ thật sự quan trọng vậy sao?"

Sở Văn Khinh hơi khựng lại: "Vì chim bồ câu kia từ phủ Vương gia tới nên Văn Khinh mới không nghi ngờ. Còn nữa, Lệ Phi nương nương hình như rất mê tiếng đàn của ta, ta tất nhiên phải đáp ứng Ngũ điện hạ tác thành cho tâm ý của hần."

Từng lời vẫn trong miệng Sở Văn Khinh thốt ra, nàng từ nhỏ lớn lên ở núi Ngọc Tuyết, sư phụ dạy nàng võ công với y thuật, thù hận dạy mười bảy năm trước dạy nàng lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng không ai dạy nàng làm sao đối mặt với một nam nhân cuồng thế bá đạo như vậy, cho nên nàng không biết

những lời này của nàng có sức nặng thế nào trong lòng Tiêu Triệt.

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy Tiêu Triệt nhiều lần ép sát khiến nàng không thể không xù lông lên ứng phó, cho nên lần này nàng trợn mắt nhìn người trước mặt, bộ dáng kia giống như chuẩn bị giương cung bạt kiếm sẵn sàng.

Mà Tiêu Triệt, con người u ám mãnh liệt kia chợt hiện lên ý cười, môi hắn khẽ động: "Như vậy, rất tốt."

Sở Vân Kinh không hiểu, Tiêu Triệt lại nói: "Tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này? Tiễn viện cách nơi này trăm tòa cung các, nếu như ta không xuất hiện thì người định làm gì?"

"Bệnh dịch ở tiền viện không có thuốc để trị, Ngự Lâm quân chỉ cho vào không cho ra, ở lại nơi đó chỉ có chờ chết thôi. Ta muốn nhìn xem trong này có gì không, có lẽ có biện pháp thoát chết."

Ánh mắt Tiêu Triệt trong suốt: "Vậy người đã tìm được chưa?"

Sở Vân Kinh cười nhẹ: "Như vậy, ta có thể nói với Vương Gia ta đã tìm được biện pháp không?"

Ý cười trong mắt Tiêu Triệt càng sâu, nhưng hắn chưa kịp đồng ý thì ánh mắt lại chuyển: "Nếu người có thể trị được cho mẫu hậu, vậy ôn dịch ở hậu cung, há chẳng phải không thành vấn đề sao?"

Sở Vân Kinh lắc đầu: "Không, chứng bệnh ở tiền viện nặng hơn Hoàng hậu nương nương rất nhiều, đã không thể cứu vãn."

"Người có thể." Về mặt Tiêu Triệt chắc chắn, nhìn Sở Vân Kinh, ánh mắt trịnh trọng trước nay chưa từng có: "Ta chỉ đang nghĩ, thân phận Nhị tiểu thư phủ Thượng Thư đối với người mà nói là không đủ, chuyện lần này người có nên nghĩ lại không? Vẫn là câu nói kia, người muốn, ở chỗ ta đều có!"

Sở Vân Kinh cup mắt. Trải qua chuyện lần này, trong lòng nàng đã biết, nàng quyết định trở về mục đích không phải đấu đá với vị phu nhân Thượng Thư kia. Chỉ khi nàng có năng lực giải quyết những thứ ngăn trở nàng, nàng mới có thể không có kỳ gì tra ra nguyên nhân năm đó hơn một trăm miệng ăn của Lý gia rốt cuộc vì sao mà chết!

"Như vậy, ý vương gia là ——"

"Ta muốn người trị khỏi ôn dịch hậu cung!"

Tiêu Triệt xoay người, nhìn sang phía cung các trùng điệp trước mặt, ánh mắt trầm xuống: "Hai ngày nữa, ôn dịch sẽ lan ra toàn bộ hậu cung. Đến lúc đó, ta muốn người dùng y thuật của người, cứu tất cả mọi người!"

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, nàng quay đầu nhìn Tiêu Triệt, ánh mắt trời chiếu xuống gò má của hắn, bóng dáng cao lớn của hắn bao phủ ở trên người nàng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng là từng nét lạnh lùng, cả người cao lớn rắn rỏi khiến nàng phải ngửa mặt nhìn lên.

Sở Vân Kinh mắt sáng lên: "Được!"

Hậu cung Đại Tàn rối loạn, ngăn ngủi hai ngày, bất kể là Vĩnh Thọ cung của Thái hậu hay là Khánh Nguyên cung của Ngụy quý phi, cũng xuất hiện hạ nhân mắc ôn dịch, những nơi khác càng không cần phải nói.

Tất cả thái y của Thái Y Viện dùng hết khả năng vẫn không tìm được bệnh nguyên (nguyên nhân bệnh) và biện pháp giải quyết, người đưa tới Từ Ngọc cung càng ngày càng nhiều, cả hậu cung đều đắm chìm trong không khí người người lo lắng.

Đồng thời, vốn là tin tức được phong tỏa nghiêm mật nhưng chẳng biết tại sao lại bị phát tán ra bên ngoài. Phò lớn ngõ nhỏ ở Thịnh kinh đều lan truyền, hoàng tộc Đại Tàn bị nguyên rủa cúi đầu, ôn dịch hoành hành, Đại Tàn không thể gín giữ!

Hoàng đế Tiêu Chiến tức giận, tăng thêm người phong tỏa cửa cung nghiêm ngặt, cấm mọi người xuất cung, đồng thời cũng tăng thêm ám vệ ở dân gian ngầm hỏi, hy vọng có thể tìm được đại phu đặc lực cứu Đại Tàn trong lúc nguy nan.

Hậu cung đang lúc khó khăn dầu sôi lửa bỏng, Lục hoàng tử Tiêu cấp lại bị lây bệnh, sắc mặt hắn chợt tái nhợt cả người phát run, thân thể sốt cao thần chí không rõ, thái y nhìn chỉ biết quỳ xuống, thật sự không thể ra sức.

Thái hậu mấy ngày nay luôn sùng ái Tiêu Cấp, nhất thời không biết an bài hắn thế nào, đồng dạng đưa đi Từ Ngọc cung cách ly hay để cho thái y xem, nhưng thái y cũng đâu có biện pháp gì?

Thái hậu gấp gáp như ngồi trên đồng lửa, thì đột nhiên thị vệ thống lĩnh Từ Ngọc cung sắc mặt vui mừng đi tới trước điện Vĩnh Thọ cung: "Thái hậu nương nương, Lục điện hạ được cứu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thần ý thần bí, Tiêu Cấp trợ giúp

Tin tức bệnh dịch trong hậu cung có thể trị khỏi từ Vĩnh Thọ cung được truyền đi, rất nhanh, cả hoàng cung đều biết vị thần y trong Từ Ngọc cung có biện pháp chữa trị ôn dịch.

Lúc Đế Quân Đại Tàn Tiêu Chiến nghe được tin này liền thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh hắn liền ra lệnh văn chiếu cáo thiên hạ, hoàng mệnh Đại Tàn được che chở, tất ngày sau sẽ thịnh vượng, ở dân gian chỉ lưu truyền tin đồn ôn dịch bình thường.

Như vậy, lòng dân an định, cả hoàng cung cũng vì tin tức này mà trở nên phục hồi, cùng lúc này, có một vấn đề được mọi người quan tâm hơn, vị thần y có thể cứu được mọi người trong hoàng cung, đi đến Từ Ngọc cung như thế nào!

Chuyện này vốn không có người biết, nhưng Ngũ điện hạ Tiêu Lăng, hai ngày trước liền bắt đầu ngày ngày canh giữ trước cửa Từ Ngọc cung, hắn lợi dụng thân phận hoàng tử của mình, đưa được liệu từ Lạc Hà cung vào đến bên trong Từ Ngọc cung, từ đó mọi người liền suy nghĩ, vị thần y này nhất định là đi Ngũ điện hạ tìm đến giúp đỡ!

Loan giá của Thái hậu cũng đến trước Từ Ngọc cung, cửa lãnh cung lúc trước băng lạnh giờ đột nhiên trở nên náo nhiệt.

“Bái kiến Hoàng tổ mẫu.”

Lúc này Tiêu Lăng vẫn canh giữ ở đây như cũ, trên mặt hắn đầy ý cười, dĩ nhiên Thái hậu đã nghe nói biểu hiện mấy ngày nay của hắn, lúc này chợt mở miệng: “Lăng nhi, người nói cho ai gia biết, thần y trong Từ Ngọc cung này là do người tìm đến phải không!”

Đôi mắt Tiêu Lăng hơi chuyển động, “Hoàng tổ mẫu đừng nóng vội, danh hiệu thần y này rất khó nói, lúc này đừng quá khoa trương, nếu nàng không trị được hết ôn dịch này, vậy chẳng phải sẽ là chuyện cười sao!”

Như vậy Ngụy Trinh Nhiên liền khẳng định người bên trong Từ Ngọc cung này có quan hệ với Tiêu Lăng, thế mới yên lòng, “Người đâu, đưa Lục điện hạ vào, nếu thật sự có thể chữa trị khỏi cho Cấp nhi, ai gia tất sẽ trọng thưởng!”

Nhìn Tiêu Cấp đau đớn bị đưa vào trong Từ Ngọc cung, khoe mắt đuôi mày Tiêu Lăng đều nghĩ mà sợ, “Ai, nếu không trị được trận ôn dịch này, chỉ sợ Đại Tàn ta nguy rồi!”

Ngụy Trinh Nhiên quát một tiếng, “Mau, đừng để cho tên khốn khiếp này nói!”

Tiêu Lăng vốn rất thân cận với Thái hậu, đương nhiên sẽ không cố kỵ, “Trước mắt Lục đệ đã bị lây bệnh này, không nói đến những cái khác, chỉ nói Lục đệ chính là hoàng mạch của Đại Tàn ta, nếu bệnh này còn tiếp tục lan truyền, thậm chí Hoàng tổ mẫu ra cũng có thể bị nhiễm, đến lúc đó lời đồn trong dân gian sẽ thành hiện thực, vậy chẳng phải Đại Tàn ta sẽ nguy rồi sao?”

Lông mày Thái hậu càng ngày càng nhíu chặt, nàng nhìn cửa cung rồi sốt ruột một cái, “Đây là bệnh dịch lớn nhất từ khi Đại Tàn ta lập quốc đến nay, cái khác ai gia đều không đau lòng, ta chỉ đau lòng huyết mạch Tiêu thị, tuyệt đối đừng để hao tổn cái gì!”

Tiêu Lăng thấy vẻ mặt Thái hậu đau thương không thôi, đôi mắt hắn nghiêm nghị, “Hoàng tổ mẫu yên tâm, có trời bảo hộ Đại Tàn ta, lần này nhất định có thể bình yên vượt qua!”

Ngụy Trinh Nhiên bị dáng vẻ của hắn làm cho chấn động, “người hãy nói cho ai gia biết, người bên trong là người nào, có thể khiến cho người tín nhiệm như vậy?”

Tiêu Lăng lắc đầu, “Thiên cơ không thể tiết lộ, nếu ôn dịch này được diệt trừ, đến lúc đó Hoàng tổ mẫu sẽ biết.”

Ngụy Trinh Nhiên thấy dáng vẻ của Tiêu Lăng, bắt đầu dĩ thời dài, nàng vốn tin vào Phật, lúc này bắt đầu se se chuỗi ngọc trong tay thì thào ra tiếng, “Mặc kệ là ai, chỉ cần có thể cứu được Tiêu thị ta, nàng sẽ là ân nhân của Đại Tàn!”

Nghe nói Thái hậu cả ngày canh giữ trước cửa Từ Ngọc cung cầu phúc, tần phi trong hậu cung cũng đều tập trung tới đây, tuy nhiên trong lòng vẫn sợ hãi không dám xuất môn như cũ, nhưng lúc này không làm theo không được.

Vì vậy, từ Ngụy quý phi, đến một quý nhân nhỏ nhỏ ngày ngày đều canh giữ trước cửa Từ Ngọc cung, các nàng cầu trời xanh phù hộ, đồng thời, lại đang chờ đợi, xem người ở sau cửa cung kia đến cùng có phải ân nhân của bọn hắn hay không!

Lúc này trong Từ Ngọc cung, tiền viện hỗn loạn không chịu nổi, được liệu Tiêu Lăng đưa tới đều bị Sở Văn Khinh thêm vào phương thuốc của mình, số người từ vong mỗi ngày một ít, những hạ nhân mắc bệnh cũng bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Người đưa tới đây hai ngày nay, thường là những cung nhân mà mọi người chưa từng gặp qua, diện mạo bình thường, thể trạng giống nhau, sau khi uống qua thuốc của Sở Văn Khinh đều có dấu hiệu chuyển biến tốt, rồi sau đó gia nhập hàng ngũ cứu chữa người bệnh của Sở Văn Khinh.

Theo đó số người chuyển biến tốt ngày càng nhiều, trong mắt mọi người ở Từ Ngọc cung, vị nữ tử mang trên mặt một vết sẹo không nói nhiều lắm này, nghiêm nhiên trở thành thần của bọn họ.

“Cô nương, Lục điện hạ!”

Nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tiêu Cấp bị mấy người nâng vào cửa cung, “Mau đưa đến phòng bệnh bên trái.”

Gian phòng này hai ngày nay đã được coi là phòng chuyên dụng của Sở Văn Khinh, ba hạ nhận đặt Tiêu Cấp lên một cái giường cũ, Sở Văn Khinh lập tức bước về phía trước bắt mạch, nhưng khi nàng đến gần Tiêu Cấp mới nhìn ra trên người hắn có chút không đúng.

Đáy mắt nàng hiện lên nghi vấn, “Bệnh tình của Lục điện hạ rất nặng, coi chừng các người bị lây, đi xuống đi.”

Bọn hạ nhân lập tức tản ra ngoài, Sở Văn Khinh thở dài, “Bây giờ người ở đây tránh còn không kịp, Lục điện hạ cần gì phải vào đây?”

Lông mày Tiêu Cấp xoắn xít lại một chỗ lập tức giãn ra, hai mắt hắn mở to, không thấy vẻ thống khổ trong đó nữa, hai mắt sáng ngời, “Sở tỷ tỷ!”

Sở Văn Khinh nhìn thấy bộ dạng vô cùng tốt của hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, “Nói đi, vì sao lại vào đây?”

Tiêu Cấp ngồi dậy, mở to đôi mắt đen láy nhìn Sở Văn Khinh, “Sở tỷ tỷ, Tam ca nói người không cho hắn ở lại đây, hắn còn nói không ai bởi người, còn nói ai có thể vào đây chiếu cố người, hắn sẽ đưa mã xa hoàng kim cho người đó.”

Khóe miệng Sở Văn Khinh rụt rụt, “Lục điện hạ, có phải người nhận sai người hay không?”

Tiêu Cấp lắc đầu, “Không phải, chính mồm Từ Mặc nói!”

Từ Mặc...

Sở Văn Khinh giật mình, nghĩ đến ngày ấy Tiêu Triệt tính toán chuẩn bị ở lại nơi này trong lòng liền căng thẳng.

Tiêu Cấp vẫn rất vui vẻ lắm bầm như cũ, “Sở tỷ tỷ người biết không, lâu như vậy ta vẫn chưa thấy qua mặt của Phụ hoàng, dĩ nhiên là không có cơ hội biểu hiện, ta đã nghĩ tới gặp người, người nhất định sẽ có biện pháp đúng không? Ta xem ‘Bách thảo tập’ có nói ngài cứu có thể làm cho người ta phát sốt, ta liền ăn một chút, không nghĩ tới quả nhiên lại hữu hiệu!”

Sở Văn Khinh nhíu mày, chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, đứa nhỏ trước mặt này thật ngây thơ, nhưng khi hắn diễn trò lại có thể giấu diếm được cả Thái hậu và tất cả mọi người trong hậu cung, ánh mắt nàng ngưng lạnh, “Ngày mai Lục điện hạ sẽ khỏi hẳn, đến lúc đó tốt nhất là rời khỏi Từ Ngọc cung đi.”

Tiêu Cấp vốn không bệnh, lời nói vừa rồi của Sở Văn Khinh rõ ràng là muốn đuổi người, nhìn thấy Sở Văn Khinh hơi tức giận, lúc này Tiêu Cấp liền điều chỉnh lại thân thể cũng như sắc mặt, “Sở tỷ tỷ đừng giận, ta hiểu ý của Tam ca, ta vào đây là muốn giúp Sở tỷ tỷ lập công!”

Thấy sắc mặt của Sở Văn Khinh vẫn nặng nề như cũ, Tiêu Cấp lại trình trọng nói, “Chữa khỏi cho một trăm người không hữu hiệu bằng chữa khỏi cho một mình ta, Sở tỷ tỷ tin tưởng ta!”

Sở Văn Khinh cười khổ, dĩ nhiên nàng hiểu ý tứ của Tiêu Triệt, ngay sau đó khóe miệng nàng nhếch lên, “Nếu như vậy, không bằng Lục điện hạ bệnh nặng thêm một chút nữa đi --.”

Tiêu Cấp theo bản năng co rụt lại về phía sau, “Tỷ tỷ, người định làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Chủ mẫu sinh nghi, lo lắng tan đi

Từ Ngọc cung là nơi từ trước tới nay không người nào hỏi tới tự sanh tự diệt thì bây giờ các Thái y lũ lượt kéo tới, phủ Nội Vụ còn ra lệnh đưa tới dược liệu tốt nhất, nhất thời Từ Ngọc trở thành đối tượng được người người chú ý.

Hôm nay đưa vào mấy người, tử vong có mấy người, bệnh tình khỏi hẳn cũng có mấy người, tin tức không ngừng truyền tới, nhịp tim của toàn bộ hậu cung cũng theo đó mà giao động.

Vậy mà bệnh tình của Tiêu Cấp vẫn vô cùng nghiêm trọng!

Thời điểm tin tức này truyền tới tai Thái hậu, cả Vĩnh Thọ cung chợt trở nên yên lặng, Thái hậu vốn bởi vì số người lây bệnh mới trong hậu cung ngày càng giảm đi mà vui vẻ, thì bây giờ lại bị tin tức này dả kích nặng nề.

Trước khi Tiêu Lăng phải vào Từ Ngọc cung thì luôn bầu bạn trong cung của Thái hậu, lúc này cũng chỉ có thể than thở: “Hoàng tổ mẫu đừng lo lắng, Lục đệ nhất định sẽ bình yên vô sự ra ngoài!”

Trên mặt Thái hậu lộ vẻ đau xót, “Bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào nàng ấy.”

Bà hơi dừng lại, sắc mặt nghiêm trọng: "Nếu có thể chữa khỏi cho Cấp nhi của ta, bất kỳ quyền cao lộc hậu gì ai gia cũng chịu!"

Khỏe miệng Tiêu Lăng nhếch lên: "Nếu quả thật có thể trị hết dịch bệnh thì nàng ấy chính là ân nhân của Tiêu thị chúng ta, Hoàng tổ mẫu nên ban thưởng thật hậu hĩnh!"

Trong Thượng Thư phủ, Nhược Nhi và Sơ Ảnh thấp thòm bất an. Họ đoán Sở Vân Kinh nhất định đã gặp chuyện gì đó, đang lo Cố Tú Cẩm sẽ tiếp tục tới kiểm phiên toái giống như lần trước, vậy mà chờ mãi cũng không thấy.

Mấy ngày nay gia tộc của Cố Tú Cẩm hoàn toàn thoát khỏi bóng râm của biến cố, bà ta dần dần khôi phục nhưng không hề như dự liệu của đám hạ nhân trước đó là sẽ nhắm vào Ngọc phu nhân.

Ngược lại, Cố Tú Cẩm đối xử với Ngọc phu nhân rất hết lòng. Bà chẳng những miễn cho Ngọc phu nhân quy củ thiếp thất phải chào hỏi chủ mẫu mỗi ngày, mà hàng ngày phân phó phòng bếp làm xong chén thuốc dưỡng thai rồi tự mình đưa đến cho Ngọc phu nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phủ trên dưới không khí tán tụng Cố Tú Cẩm rộng lượng biết điều, ngược lại bên Ngọc phu nhân bắt đầu xuất hiện những lời đồn không hay ho về thân thể của nàng ta.

Mọi người đều truyền nhau Ngọc phu nhân trước đây nữ tử phong trần, ai cũng có thể làm chồng, hạng người thấp kém như vậy làm sao có thể trở thành thiếp thất quan lớn, hơn nữa còn chủ quản tất cả công việc trong phủ.

Ngọc phu nhân sợ những lời sắc như dao kiếm này nên ngay cả cửa viện cũng không dám bước ra, còn Sở Thiên Tề chẳng biết tại sao mỗi ngày đều ở lại trong cung không về. Lời nói bóng gió dần dần lớn lên, có người còn nói đùa nhỏ trong bụng Ngọc phu nhân vốn dĩ không phải của lão gia, rất có thể là của người khác. Lời này nói ra khiến trên dưới Cố phủ nhìn đều nhìn Chiêu Ngọc bằng ánh mắt mang theo khinh miệt.

Đang lúc Chiêu Ngọc vừa lo lắng bụng mình bị phát hiện, vừa không tìm được người giúp nàng lập uy thì Cố Tú Cẩm đứng ra lấy danh dự của mình bảo đảm Chiêu Ngọc không chỉ có thân thể trong sạch, hơn nữa tâm luôn hướng về lão gia, tuyệt đối có tư cách trở thành một vị nữ chủ tử trong phủ.

Chiêu Ngọc bị chiêu này làm cả kinh dẫn tới hoang mang, Cố Tú Cẩm an bài rất nhiều người tới phục vụ nàng, như thế nàng càng phải cẩn thận bụng mình hơn. Nàng còn nhớ rõ lời Sở Vân Kinh nói trước đây, nhưng mà nàng có cơ hội gì lợi dụng bụng mình đánh đổ Cố Tú Cẩm đây?

die.n da.n le quy do.n

Cố Tú Cẩm nhìn sắc mặt Chiêu Ngọc càng ngày càng tái nhợt thì cười lạnh. Một à Sở Vân Kinh chương mắt đã bị mình âm thầm trừ bỏ, xử trí tiểu tiện nhân dám giả bụng lừa gạt mọi người này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

"Phu nhân, ngài bây giờ đang chờ đợi cơ hội tốt như vậy, cần gì phải che chắn cho à trước những lời nói bóng nói gió của đám hạ nhân, để cho à tự thanh minh không phải tốt hơn sao."

Cố Tú Cẩm tiện tay đặt chuỗi hạt châu xuống, cầm chiếc vòng tay bích lục ngọc lục bảo lên, khỏe miệng nhếch lên: "Nâng càng cao, té mới càng nặng!"

Tú Nhi hứng thú gật đầu: "Phu nhân, mấy ngày trước hoàng thượng ban bố hịch văn nói ôn dịch trong cung hoàn toàn là chuyện không có thật, điều này có phải chứng minh——"

Cố Tú Cẩm miễn cưỡng gật đầu: "Nói rõ ôn dịch đã có chuyển biến tốt. Nhắc tới cũng kỳ quái, trong cung phải là nơi an toàn nhất Đại Tần thể nhưng lại xảy ra ôn dịch! Điều này hơn trăm năm qua ở Đại Tần, thật đúng là xuất hiện lần đầu."

Tú Nhi gật đầu: "Vậy lão gia có thể sớm trở về rồi, đến lúc đó nhìn thấy ngài đối tốt với Ngọc phu nhân như vậy, tất nhiên sẽ càng thêm tán thưởng."

Cố Tú Cẩm hừ lạnh một tiếng: "Tán thưởng không cần thiết. Nhưng mà Thượng Thư phủ này nhất định chỉ có thể có một vị nữ chủ tử, mẫu thân của Sở Vân Kinh bản phu nhân chưa kịp xử trí à đã chết, còn à Chiêu Ngọc này lại tự mình đưa tới cửa."

"Nghe nói trong cung chết rất nhiều người rồi, hiện tại không biết Sở Vân Kinh đã bị đốt thành hình dáng ra sao, lần này phu nhân cũng coi như xả được giận!"

Trong mắt Cố Tú Cẩm lóe lên: "Cũng may chúng ta đưa đi sớm, nếu không bây giờ thái y có thể trị rồi, kết quả thế nào thì khó mà biết được. Ôn dịch xưa nay chính là hiểm họa, lần này Thái Y viện cũng được nở mày nở mặt một lần!"

Hình như nghĩ tới Cô Gia trước đây cung ứng dược liệu cho Thái Y viện, trong mắt Cố Tú Cẩm lóe lên một tia không cam lòng: "Không phải mấy ngày trước bảo các người tra cho ta lai lịch của người thu mua dược liệu với giá thấp sao? Cha ta làm ăn mấy chục năm, không thể nào dễ dàng bị người ta lừa như thế được."

Tú Nhi nghe vậy vội vàng ra ngoài gọi Chu Phúc, sau một hồi hồi Chu Phúc mới nói ra tình huống mình tra được: "Phu nhân, mấy nhà này đều là tiểu được thương, nếu chỉ có một nhà thì vốn không thể tập hợp đủ nhiều dược liệu như vậy."

Cố Tú Cẩm vừa nghe chân mày vừa nhíu chặt lại, ánh mắt bén nhọn: "Quả nhiên, nhưng tra được người áo đen đứng sau là ai không?"

Chu Phúc lắc đầu, đảo mắt thấy ánh mắt Cố Tú Cẩm biến đổi, hần lập tức cười xòa nói: "Nô tài không tra được người nào có ý thao túng, chỉ phát hiện

mấy nhà được thương này trước đây tất cả đều cung cấp được liệu cho một y quán."

Ánh mắt Cố Tú Cầm lãnh ngưng, Chu Phúc tới nói ra bốn chữ: "Nhân tâm y quán."

-----dien dan le q.uy d.on

Lo lắng cuối cùng tan đi, đại khái Hà Chung vĩnh viễn không nghĩ rằng sẽ có ngày mình được bước ra khỏi Tử Ngọc cung, sau nửa tháng ôn dịch bùng phát, cửa cung Tử Ngọc cung được mở ra.

Loan giả của Thái hậu ở trước cung trước, ở đó còn có Tiêu Lăng và Tiêu Minh, ánh mắt bọn họ không ngừng tìm kiếm trong những đi ra, cho đến khi tất cả mọi người ra hết mới nhìn thấy một bóng dáng màu hồng, thiếu nữ đáng người mảnh khảnh cùng Tiêu Cấp đang cười từ trong Tử Ngọc cung bước ra.

Những cung nhân khôi hân bệnh đang hành lễ với các chủ tử đứng bên ngoài cửa cung, ánh mắt họ mang theo ý cảm kích nhìn theo Sở Vân Kinh tay áo phát phơ đi về phía xa giá hoa lệ kia.

Thấy Thái hậu chờ ở nơi đó, Tiêu Cấp liếc Sở Vân Kinh một cái rồi thoát khỏi tay nàng chạy tới chỗ Thái hậu.

"Hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu!"

Mặt mày Thái hậu tràn ngập ý cười, cũng không kịp để ý lễ giáo ôm Tiêu Cấp vào lòng: "Cấp nhi, mấy ngày nay khổ cho con."

Tiêu Cấp lắc đầu: "Không, tôn nhi nghĩ tới Hoàng tổ mẫu thì không cảm thấy khổ, hiện tại Tôn nhi rất khỏe, nhất định là Hoàng tổ mẫu ban phúc cho Tôn nhi."

Ngụy Trinh Nhiên bị lời ngon tiếng ngọt của hân chộc cười, bà chợt quay đầu nhìn về phía Sở Vân Kinh đã sớm quỳ xuống đất hành lễ: "Vị này chính là đại phu chữa khỏi cho con?"

Mắt Tiêu Cấp long lanh ánh lệ: "Đúng vậy đúng vậy, lần này thiếu chút nữa Tôn nhi đã chết rồi, cũng may có vị tỷ tỷ này, y thuật cao minh, cả ngày túc trực bên cạnh Tôn nhi mới chữa hết bệnh cho tôn nhi."

Ngụy Trinh Nhiên nhìn bộ dáng ốm yếu đang cúi đầu này, trong nội tâm nổi lên ý nghĩ thương xót: "Không chỉ cứu Cấp nhi của ta mà còn cứu mấy trăm tính mạng của hậu cung Đại Tần ta. Nha đầu, ngơoi ngẩng đầu lên ——"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thái hậu khác thường, được ban thưởng.

Ngụy Trinh Nhiên nhìn dáng vẻ ốm yếu đang cúi đầu kia, trong lòng nổi lên một ý nghĩ thương xót, “Không chỉ cứu Cấp nhi của ta, còn cứu hàng trăm tính mạng trong hậu cung Đại Tần, nha đầu, ngơoi ngẩng đầu lên --.”

Khóe miệng Sở Vân Kinh khẽ bĩu một cái, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc Ngụy Trinh Nhiên nhìn thấy vết sẹo đỏ tươi kia, lqd ánh mắt nàng trở nên căng thẳng, nàng nhiều lần nhìn từ trên xuống dưới Sở Vân Kinh đang quỳ trên mặt đất, lúc này ánh mắt chợt sáng lên, “Ngơoi là --.”

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, “Thần nữ Sở Vân Kinh, thỉnh an Thái hậu.”

Ngụy Trinh Nhiên sợ ngây người, từ sau ngày đánh đàn đó nàng không có gặp qua người này, thật không ngờ bây giờ gặp mặt lại ở trong tình huống như vậy, là nàng cứu Đại Tần!

“Sao lại là ngơoi?”

Khóe mặt đuôi mày Sở Vân Kinh híp lại, dường như có chút do dự --.

“Là ta mang nàng tới!”

Chợt một giọng nói trù trong đám người vang lên, mọi người liếc mắt nhìn, trong mắt là dự đoán cùng thán phục.

Tiêu Lăng mặc một thân áo bào màu xanh, lqd cả người toát lên khôi ngô tuấn thú, ánh mắt hắn đảo qua trên người Sở Vân Kinh, “Có lẽ Hoàng tổ mẫu không biết, Vân Kinh không chỉ giỏi cầm nghệ, mà ngay cả y thuật cũng không tệ, ngày ấy trong cung xảy ra ôn dịch, ta thấy Thái y viện không có cách nào chữa trị, mới phái người đưa thư cho Vân Kinh.”

“Sau khi Vân Kinh biết chuyện, lúc này mới đồng ý tiến cung đi vào nơi tập trung dịch bệnh để tìm cách chữa trị, nhưng khi đó phụ hoàng hạ lệnh việc này không thể truyền ra ngoài, tôn nhi không còn cách nào khác mới tự mình chủ trương mang nàng tiến cung, xin Hoàng tổ mẫu thứ tội!”

Tiêu Lăng bước lên trước hai bước quỳ chung một chỗ với Sở Vân Kinh, đáng vẻ chân thật kia có chút muốn đồng sinh cộng tử với Sở Vân Kinh, Thái hậu đem về mặt của hai người thu vào trong mắt, trái tim hồi hộp đập nhanh.

“Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu, không cần phạt Ngũ ca, không có Ngũ ca Sở tỷ tỷ sẽ không được vào cung, cũng không trị hết bệnh cho nhiều người như thế, vậy chỉ sợ tôn nhi đã sớm--.”

Hiển nhiên Tiêu Cấp muốn nói ra lời bất nhã, Thái hậu vội vàng cắt ngang. “Cấp nhi đừng vội, làm sao Hoàng tổ mẫu có thể không biết đạo lý này, Ngũ ca người cũng vì suy nghĩ cho hậu cung Đại Tần, ai gia muốn thưởng cho hắn còn không kịp.”

Sắc mặt Tiêu Cấp mừng rỡ, “Là thật, vậy Hoàng tổ mẫu khen thưởng Ngũ ca như thế nào? Nếu khen thưởng Ngũ ca, vậy chẳng phải Sở tỷ tỷ cũng có thể được ban thưởng!”

Trong mắt Thái hậu lóe lên một chút do dự, hạ nhân đứng sau lưng Sở Vân Kinh chợt đồng loạt quỳ xuống, tính mạng những người này từng treo lơ lửng, lại được Sở Vân Kinh hết lòng chăm sóc mới lành bệnh, bây giờ nghe Tiêu Cấp nói đến công lao của Sở Vân Kinh, ngay lập tức cũng tham gia vào.

“Y thuật của Sở cô nương rất cao minh có thể cải tử hồi sinh, cầu Thái hậu nương nương ban thưởng.”

Nhìn cảnh tượng này, lòng mảy Thái hậu khẽ động, ánh mắt của nàng nhìn đến trên người Sở Vân Kinh, khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, đôi mắt linh động sâu thẳm, nếu như không có vết sẹo kia, không biết khuôn mặt này sẽ đẹp như thế nào, hình như xuyên qua Sở Vân Kinh thấy được người khác, ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên vẫn căng thẳng như vậy, lúc này chợt trở nên hoang mang.

Tiêu Cấp nhướng mày, “Hoàng tổ mẫu, chẳng lẽ công lao của Sở tỷ tỷ không đủ lớn sao! Ở trong Từ Ngọc cung Sở tỷ tỷ đã thức trắng đêm chăm sóc tôn nhi, tôn nhi bệnh nặng hơn so với những người khác, là Sở tỷ tỷ lấy máu chính mình để làm thuốc dẫn mới cứu được tính mạng của tôn nhi, trên đời này trừ bỏ mẫu thân và Hoàng tổ mẫu, cũng chỉ có Sở tỷ tỷ mới đối tốt với ta như vậy.”

Tiêu Cấp nói đến đây trong giọng nói còn mang theo chút ghen ghét, ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên căng thẳng, “Lấy máu làm thuốc dẫn?”

Ngụy Trinh Nhiên tựa hồ nhớ lại chuyện trước kia, ánh mắt nàng có chút sâu sắc, lại tinh thể nhìn đáng vẻ Sở Vân Kinh hai tay đặt ở bên người nắm chặt, “Cấp nhi, người kêu nha đầu kia là cái gì?”

Tiêu Cấp hít hít mũi, “Sở tỷ tỷ!”

“Sở tỷ tỷ --.”

Thái hậu không ngừng lặp lại câu xưng hô này, Tiêu Cấp ngồi ở bên cạnh Thái hậu, chỉ nghe thấy trong miệng nàng lẩm bẩm một câu, “Tuông là nguyên nhân nhưng lại là kết quả, chẳng lẽ toàn bộ đều là số mệnh sao?”

Bỗng nhiên hai mắt nàng sáng lên, ánh mắt của nàng lần nữa rơi trên người Sở Vân Kinh, “Sở nha đầu, người nói cho ai gia biết, người muốn được ban thưởng cái gì?”

Sở Vân Kinh khẽ nhíu mày, “Vân Kinh từ nhỏ học chút y thuật, trị bệnh cứu người vốn là bổn phận của thầy thuốc, Vân Kinh, không dám tham công cầu thưởng.”

Thái hậu gật đầu, lequydon nàng nhìn hai người vẫn quỳ trên mặt đất như cũ khẽ lắc đầu, “Người biết y thuật trong thiên hạ rất nhiều, nhưng không phải ai cũng có thể đứng ra chịu nguy hiểm như người, ban thưởng cho người trong lòng ai gia đã có dự kiến.”

Khóe miệng Tiêu Lăng nhếch lên, “Hoàng tổ mẫu thánh minh!”

Đôi mắt Thái hậu có chút buông lỏng, thậm chí còn có chút ý cười, “Đứng lên đi, người canh giữ rất lâu trước Từ Ngọc cung, ai gia liền biết việc này có liên quan đến người, bây giờ ai gia ban thưởng cũng không thể thiếu người, đợi ai gia báo với Hoàng thượng, đương nhiên sẽ không bạc đãi Sở nha đầu, người, có thể yên tâm rồi chứ?”

Tiêu Lăng cười ha ha, xoay người đỡ Sở Vân Kinh dậy.

Trên mặt Tiêu Cấp không kiềm chế được vui mừng, hắn nhìn Sở Vân Kinh chậm chậm đứng dậy, bỗng nhiên biến sắc, “Sở tỷ tỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Xem tinh tượng, thiên mệnh quý nữ

"Vương gia!"

Tiếng hô lớn làm Tiêu Triệt cau mày.

Từ Mặc thở hổn hển chạy vào, sắc mặt mừng rỡ: "Vương Gia, xong rồi!"

Tiêu Triệt đặt công văn trong tay xuống, trong mắt lóe lên tia sáng: "Thái hậu ban thưởng cái gì?"

Từ Mặc vô cùng hào hứng, giọng nói tràn đầy hưng phấn: "Có Ngũ điện hạ và Lục điện hạ đứng ra bảo đảm, còn có những người bị bệnh xin giùm Sở cô nương. Thái hậu đã đồng ý chắc chắn phong thưởng cho nàng ấy, còn cụ thể thưởng gì thì chưa biết."

Tiêu Triệt nhướn mày: "Nàng đang ở đâu?"

Từ Mặc nghe vậy cũng nhướn mày, nhìn gương mặt Tiêu Triệt vẫn ôn hòa mới mở miệng do dự: "Ở Lạc Hà cung."

Vừa dứt lời, Từ Mặc liền thấy chút ám áp nhỏ nhoi trên mặt của Tiêu Triệt lập tức tiêu tán, hần mím môi: "Vì sao?"

Từ Mặc gãi đầu: "Người của chúng ta tận mắt nhìn thấy Sở cô nương té xỉu ngoài Tử Ngọc cung, lúc ấy Ngũ điện hạ đứng cạnh Sở cô nương, đã trực tiếp ôm đến Lạc Hà Cung."

Không biết chữ nào kích thích Tiêu Triệt, Từ Mặc chợt cảm thấy hơi thở lạnh lẽo ùn ùn kéo đến bao vây quanh mình. Hần khẽ lui về phía sau một bước: "Vương gia, ý của ngài là ——"

"Đi Lạc Hà cung hỏi xem, sao đột nhiên lại té xỉu."

Từ Mặc vội vàng gạt đầu, bên này ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động: "Còn nữa, ngầm thả tin tức ra ngoài nói ôn dịch trong cung là có thật, người cứu nguy chính là nhi nữ quyền quý trong kinh thành."

Từ Mặc nhìn lại: "Từ Mặc đã biết."

Không khí trong phòng có chút ngưng trệ, Từ Mặc thử mở miệng: "Vương Gia còn phản phò gì khác không, nếu không có thì Từ Mặc đi làm chuyện ngài vừa giao?"

"Người cảm thấy Quận chúa vị (chức Quận chúa) thế nào?"

Câu nói này khiến Từ Mặc cả kinh, nhưng lập hiểu được ý của Tiêu Triệt. Hần khẽ cau mày: "Phong thưởng tước vị đương nhiên tốt, nhưng trong lịch sử Đại Tần hình như không có tiền lệ ban thưởng phong hào hoàng thân quốc thích. Nhưng mà Sở cô nương lập công lớn như vậy, không phải không có khả năng."

Tiêu Triệt xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài đó là một màu xanh biếc, chiếu vào mắt của hắn càng thêm sâu thẳm như biển. Mối hần khẽ động, khuôn mặt tuyệt mỹ sáng rỡ: "Tối qua sao đây trời, Khâm Thiên giám có thể xem tinh tượng*?"

[*] tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Từ Mặc nhướn mày: "Ý Vương gia là?"

Tiêu Triệt không trả lời vấn đề của Từ Mặc, hần phát phát áo bào xoay người bước ra cửa. Từ Mặc vội vàng đuổi theo: "Vương Gia đi đâu vậy?"

Ánh mắt Tiêu Triệt bình tĩnh, khóe miệng trầm xuống: "Vào cung!"

Từ Mặc vỗ trán: "Vương Gia, không phải vừa rồi ngài bảo Từ Mặc sai người đi hỏi thăm tình hình sao?"

Áo bào của Tiêu Triệt tung bay, bóng lưng cao lớn chắn trước Từ Mặc.

Lạc Hà Cung đã yên lặng nhiều năm hôm nay lại trở nên náo nhiệt. Bởi vì lúc đó Tiêu Lăng đang đứng cạnh Sở Văn Kinh, hơn nữa Lạc Hà cung cách Tử Ngọc cung khá gần nên Tiêu lăng đương nhiên đưa Sở Văn Kinh tới đó.

Tiêu Cấp tha thiết đi theo, mặc dù Thái Hậu không tự mình đi cùng nhưng cũng phái mama thân cận tới đó chăm sóc. Nhất thời trong Lạc Hà cung người đến người đi tưng bừng không ngừng.

Mọi người trong cung đều biết thân phận của vị thần y này, lại nhìn thấy Ngũ điện hạ Tiêu Lăng mang nàng trở về Lạc Hà Cung, lời đồn đãi cũng từ đó mà lan truyền nhanh chóng: vị Nhị tiểu thư phủ Thượng thư không những được hoàng gia phong thưởng, thậm chí có lẽ còn sắp được ghi tên trong gia phả Tiêu thị Đại Tần!

Người của Thái Y viện đều bị gọi tới, kết quả bất mạch là sức khỏe Sở Văn Khinh thiếu hụt nên chỉ ngủ thiếp đi.

Trong lòng Tiêu Lăng buông lỏng một chút, lập tức phái người bắt lại cho Thái hậu, Sở Văn Khinh không có gì đáng ngại, mấy ngày này lao tâm lao lực, vất vả lâu ngày thành bệnh mà thôi.

Như vậy, trên sổ con Thái hậu chuẩn bị đưa cho Hoàng đế lại thêm một khoản. Nửa ngày sau, vị Đế quân Đại Tàn lần đầu tiên nhìn thấy ba chữ - Sở Văn Khinh.

Lúc đó chính ông không hề ý thức được đây là một cô gái thế nào, chẳng qua ông chỉ cảm thấy may mắn có một người cứu được hậu cung của mình. Đang lúc chần chừ vì đề nghị phong thưởng của Thái Hậu thì Khâm Thiên giám đưa tới một tấm thiếp.

Trên thiếp đó viết rõ: "Đêm xem tinh tượng, có chòm sao Chu Tước (chim hồng tước, một chòm sao trong Nhị thập bát tú), tinh diệu như tử vi, mang thiên mệnh quý nữ, giải trừ ôn dịch hậu cung, bởi vì có người đó."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chuyện cũ trước kia, dung mạo xinh đẹp

Hoàng hôn dần buông xuống, người bệnh tụ tập trong Tử Ngọc cung bây giờ đã đi cung điện trở nên trống rỗng, nhưng sâu trong thâm cung kia, còn có một người bị những người khác lãng quên.

Tiêu Triệt mặc một bộ quần áo đen đứng ở trong viện đơn sơ, Diêu Thanh Loan trong phòng hình như cũng biết hán tới, khẽ trầm mặc một chút, một thân áo tơ trắng đi ra ngoài.

"Triệt nhi."

Tiêu Triệt nhìn trắng rằm dần dần lộ ra, lông mày nhíu lại, "Nàng từng cứu tính mạng nhi tử."

Khóe miệng Diêu Thanh Loan nhếch lên, gật đầu, "Quyết định của Triệt nhi, mẫu hậu có bao giờ phản đối?"

Tiêu Triệt gật đầu, "Ngày ấy, mẫu hậu nghe thấy tên của Sở Thiên Tề, vì sao lại như có điều gì ngoài ý muốn vậy?"

Ánh mắt Diêu Thanh Loan xa xa, thật giống như đang cố gắng nhớ lại, "Mười tám năm trước Sở Thiên Tề chỉ là ám vệ bản hàn trong doanh của Hoàng Thượng, nếu không phải vì giúp Hoàng Thượng hoàn thành nhiệm vụ ám sát, cũng sẽ không có địa vị như bây giờ, nha đầu kia là nữ nhi của hắn, ta dĩ nhiên là cảm thấy ngoài ý muốn."

Trước đây Diêu Thanh Loan rất ít khi nói qua chuyện xưa với hắn, lúc này trong lòng Tiêu Triệt khẽ động, lúc xoay người là lúc ánh mắt trở nên thâm trầm, "Mười bảy năm trước, mẫu hậu là hoàng hậu, tôn vinh lục cung, dù chưa nhận được toàn bộ ân sủng của phụ hoàng nhưng cũng không có người nào có thể lay động được địa vị của mẫu hậu, lại không nghĩ rằng có một ngày lại bị biếm vào lãnh cung, lý do, mười bảy năm qua mẫu hậu không có nhắc đến, nhi tử luôn luôn chờ đợi."

Diêu Thanh Loan thở dài, liếc nhìn ánh mắt băng lạnh lại bình tĩnh của Tiêu Triệt, nhếch miệng cười thê lương, nàng xoay người đối diện với bóng đêm mờ mịt mở miệng nói, "Bây giờ nói cho ngươi biết cũng không sao, mười bảy năm trước, không, phải là mười tám năm trước, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng --."

"Nàng căn bản không thuộc về hậu cung này, nàng không hề có ý với Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại si mê nàng, bởi vì nàng mà bỏ bê triều chính, đôi mắt nàng màu đỏ, vừa đàn vừa múa, trong cung dần dần có lời đồn nói nàng là yêu quái quyến rũ..."

"... sự tình phát sinh như thế nào mẫu hậu không nhớ rõ nữa, chỉ biết là cuối cùng nàng bị một đạo ý chỉ của ta ban chết, hơn nữa trên ý chỉ kia còn có ấn hoàng hậu của ta."

Giọng nói của Diêu Thanh Loan mang theo một chút bất đắc dĩ, lại mang theo nụ cười mỉa mai, "Cuộc đời này người mà Hoàng thượng yêu chân thành chính là nàng, làm sao có thể khoanh dung "ta" giết nàng, khi đó nếu không phải có thái hậu ngăn cản, chỉ sợ là đã phế hậu ban chết rồi."

Hai mắt Tiêu Triệt nhíu lại, "Người kia rốt cục là ai?"

Diêu Thanh Loan lắc đầu, "Không ai biết thân phận của nàng, cũng không ai biết nàng đến từ đâu, có lẽ chỉ Hoàng đế mới hiểu, nhưng --."

Diêu Thanh Loan nhìn Tiêu Triệt, hai mắt khẩn thiết, "Nàng là điều cấm kỵ trong hậu cung này, từ nay về sau, ngươi hãy quên những gì hôm nay ta nói với ngươi đi."

Tiêu Triệt hơi trầm ngâm, ánh mắt hiện lên một chút đau xót, “Mẫu hậu chịu khổ, nhi tử nhất định sẽ vì người đòi lại gấp trăm lần.”

Diêu Thanh Loan lắc đầu cười, “Mẫu hậu đã trải qua nhiều năm như vậy, đã sớm nhìn ra, trước đó sợ có người kích thích mình hành động sai, bây giờ không sợ, người không cần lo cho mẫu hậu, cứ chăm sóc tốt cho bản thân.”

Nhìn bóng lưng Diêu Thanh Loan đi vào trong phòng, trong lòng Tiêu Triệt dần sinh ra một chút u sầu, đôi mắt màu đỏ, vừa đàn vừa múa, người đã xuất hiện mười tám năm trước kia, có quan hệ với người sao?

...

Hơi nước mờ mờ quanh quần, quần áo ma sát rơi xuống đất tạo nên tiếng vang, lúc này hoàng hôn đã buông xuống, cung nhân Lạc Hà cung đặc biệt chuẩn bị phòng cho Sở Văn Khinh, hai cung tỳ áo trắng đang hầu hạ Sở Văn Khinh tắm rửa.

Lúc này nàng chưa tỉnh lại, lqqđ mấy ngày liên tục thân thể bị lăn qua lăn lại ở Từ Ngọc cung, sau khi bị khôi binh hơi chấn một phen, Tiêu Lăng đặc biệt phân phó hai cung tỳ khéo tay đến tắm rửa cho nàng, sau đó mới ngủ yên được.

Hai cung tỳ cởi bỏ áo khác dính đầy bụi bặm, mỗi lần chạm vào đều cực kỳ cẩn thận, trên dung nhan người trước mặt này có một vết sẹo xấu xí, nhưng khi nhìn kỹ lại thấy da kia lại trắng nõn nhẵn mịn, khỏe mắt đuôi mày tinh xảo, nếu như không có vết sẹo kia, không biết dung mạo sẽ xinh đẹp đến mức nào.

Mắt thấy chỉ còn lại áo trong, tay hai cung tỳ vừa mới vươn đến trước ngực Sở Văn Khinh, khỏe mắt người đang ngủ khê động, đôi mắt mang theo sát khí băng lạnh trừng hai cung tỳ.

“Sở, Sở tiểu thư --.”

Khi cung tỳ áo trắng nhìn thấy loại sát ý này, lại thêm vết sẹo trên mặt Sở Văn Khinh, không tránh khỏi có chút sợ hãi.

Sở Văn Khinh nhìn cảnh tượng trước mặt, nhớ lại trong lúc hôn mê có nghe được đôi ba câu, dĩ nhiên là hiểu rõ, “Ta tự mình làm, hai vị lui ra đi.”

Hai cung tỳ do dự không thôi, nhưng vẻ mặt của Sở Văn Khinh không cho phép nói không, lúc này liền vâng vâng dạ dạ lui ra ngoài.

Hai người Tiêu Lăng và Tiêu Cấp vẫn canh giữ ở bên ngoài điện, thấy hai cung tỳ đi ra không khỏi nhướng mày.

Cung tỳ dẫn đầu vội vàng giải thích một chút, bên này Tiêu Lăng và Tiêu Cấp vô cùng vui mừng, lúc vẫy tay ra hiệu cho mọi người lui liền có thị vệ báo lại, Duệ Vương giá lâm!

“Tam ca đến!”

Tiêu Cấp vui mừng đi tới nghênh tiếp, bên này khỏe miệng Tiêu Lăng cũng cong lên đứng dậy, Tiêu Triệt mặc áo bào màu đen, sau khi vào cửa liền quan sát chung quanh một vòng, không nhìn thấy người muốn gặp, đầu lông mày nhíu lại, “Không phải nói là chỉ một mối, còn chưa có tinh sao?”

Lúc này trong phòng đã không có người ngoài, đôi mắt Tiêu Cấp khẽ chuyển một cái, “Sở tỷ tỷ đã thức dậy, Tam ca muốn vào nhìn một chút sao? Đang ở bên trong!”

Khỏe miệng Tiêu Lăng khẽ rụt rụt, đang muốn nói lại bị Tiêu Cấp giữ chặt ống tay áo, khi nhìn lại đã thấy bóng dáng Tiêu Triệt biến mất sau bình phong.

Tiêu Cấp cười đến vô cùng vui vẻ, bên này Tiêu Triệt hơi trầm ngâm nhưng vẫn tránh thoát khỏi tay nhỏ của Tiêu Cấp.

“Tiêu Cấp, người còn nhỏ tuổi lại quá mức gian xảo, Văn Khinh đang tắm, người lại lấy danh dự của nàng ra đùa giỡn sao?”

Tiêu Lăng bước rất nhanh, Tiêu Cấp thấy vậy liền thốt lên, “Tam ca thích Sở tỷ tỷ, chẳng lẽ Ngũ ca không hi vọng bọn họ sớm ngày ở cùng một chỗ sao?”

Tiêu Lăng dừng bước, bóng dáng thẳng tắp, “Cho dù là thích, cũng không cần phải dùng cái phương pháp này.”

Tiêu Cấp lợi dụng lúc này đi tới kéo Tiêu Lăng trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn rối rắm, vừa do dự lại vừa hưng phấn, “Ta cũng không muốn đâu, nhưng với tính cách của Sở tỷ tỷ, không biết khi nào mới có thể hiểu được tâm ý của Tam ca.”

Tiêu Lăng nhíu mày, “Làm sao mà người biết đây là tâm ý của Tam ca?”

Hai mắt Tiêu Cấp nhếch lên, “Ngũ ca, huynh đã thấy Tam ca vì người nào mà đến chỗ của huynh vào nửa đêm chưa, còn năm lần bảy lượt vào cung vì người ta?”

Tiêu Lăng không phản bác được, chỉ còn lại một mình Tiêu Cấp hứng thú cười lắng tai nghe động tĩnh trong nội điện.

Trong nội điện an tĩnh, màn gấm nặng nề, Tiêu Triệt đứng trước cửa gỗ nhẹ một cái, vẫn không thấy bên trong trả lời, hắn liền đẩy cửa vào, liếc mắt nhìn khắp phòng nhưng lại không thấy một bóng người.

Trong lòng Sở Văn khinh thầm cảnh cáo bản thân, bước chân mơ hồ. Lúc trước ở Tử Ngọc cung, mặc dù tinh thần của nàng rất tỉnh táo nhưng vẫn bị người ta đánh lên hồn mê bất tỉnh. Lúc này nàng như mộng, cảm thấy chân khí ở đan điền hơi chậm lại, sự tê dại từ ngón chân truyền đến.

Ánh mắt Tiêu Triệt dần nóng lên, nhìn bộ dáng Sở Văn Khinh bước lui về phía sau có chút khó chịu: "Thế nào, Bồn vương có thể hiểu vừa rồi ngươi thẹn quá hóa giận không?"

Tiếng nói vừa dứt, biến hóa trong dự đoán lại không xảy ra, ngược lại Sở Văn Khinh càng lui về sau, nước trong ao đã quá cảm của nàng mà chính nàng cũng không hề hay biết. Tiêu Triệt như mộng, nàng muốn làm gì?

Tiêu Triệu thờ dài, lui về phía sau một bước: "Ta biết bây giờ ngươi không có hơi sức đánh với ta. Cho ngươi một khắc, ta chờ bên ngoài."

Nói xong, Tiêu Triệt xoay người rời đi, ngay lúc chuẩn bị bước lên thêm đá thì đột nhiên dừng bước. di•ễn•đan•l•e• quý•đ•ôn.

Nổi bất an trong lòng thoáng vụt qua, hắn xoay người, trong bể tắm hoàn toàn không có bóng dáng của Sở Văn Khinh!

"Sở Văn Khinh, bồn vương không thích đùa giỡn!"

Giọng nói của hắn ẩn chứa sự yên lặng trước giọng tố, ánh mắt giống như gió bão chuẩn bị trào dâng, hắn khẽ nguyền rủa một tiếng rồi nhảy xuống nước: "Ngươi muốn giờ trò gì?"

Bởi ao nước ấm áp nhưng khá sâu nên hắn hít một hơi rồi mới lặn xuống, quả nhiên trông thấy bóng trắng như ẩn như hiện cách đó không xa, trong lòng hắn căng thẳng, lặn tới.

Lúc này Sở Văn Khinh đang nửa tỉnh nửa mê, nàng chỉ cảm thấy cả thân thể đang dần dần chìm xuống. Nàng nín thở theo bản năng, nhưng ngực lại đau đớn vô cùng. Đường như nàng nhớ lại núi cao trúc xanh, khung cảnh tĩnh mịch bình yên đó khiến nàng nguyện ý ngủ say.

Tinh thần hơi tỉnh táo trong phút chốc bị tước đoạt, cả người càng ngày càng lạnh, Sở Văn Khinh cảm thấy có sức ép nặng nề bao trùm đè chặt lên mình.

Bỗng nhiên, một vòng tay ấm áp ôm lấy hông nàng, đôi môi lạnh băng nhẹ nhàng đặt nụ hôn mềm mại, hơi thở phảng phất lan hương từ môi xuyên qua khe răng, thấm thẳng vào trái tim.

Đó giống như luồng sáng mới, xua tan toàn bộ khí lạnh xung quanh nàng, kéo tinh thần của nàng trở về, cả thân thể bao chặt không cho nàng cơ hội kháng cự. Ngón tay Sở Văn Khinh khẽ động, tinh thần cũng dần dần tỉnh táo, nàng vừa mở mắt liền rơi vào khoảng không thăm thẳm như biển lớn, nhưng lại sáng ngời như sao giữa trời đêm.

Bàn tay của Tiêu Triệt ôm chặt hông của nàng, chạm tay là một hương thơm mềm mại chưa từng cảm thụ qua, trái tim hắn rung động mạnh, nhìn khuôn mặt tĩnh lặng của nàng rồi hồn lên.

Hắn không ngừng truyền chân khí của mình cho nàng, thấy thân thể cứng ngắc trong lòng mình chợt mềm lại, sau đó đôi mắt phượng vô cùng xinh đẹp mở ra, trong đó không có lạnh lùng, không có sát ý như đặt mình trong làn gió mát giữa bầu trời bình yên.

Tiêu Triệt chưa từng thấy qua một Sở Văn Khinh như vậy, hắn cảm thấy dưới bụng càng nóng hơn, cánh tay đang ôm hông Sở Văn Khinh càng chặt thêm.

Sở Văn khinh không mặc gì cả, Tiêu Triệt cũng mặc đồ mỏng manh, cảm nhận được sự nóng bóng khi hai thân thể dính sát vào nhau, Sở Văn Khinh mở to mắt, hai tay chống trên ngực của Tiêu Triệt, trong mắt có sự bối rối rõ ràng.

Tiêu Triệt không cách nào ức chế rung động trong lòng, tay của hắn siết chặt hơn nữa, tay kia rẽ nước ngoi lên, ầm một tiếng, hai người đồng thời nổi trên mặt nước. Sở Văn Khinh hồi phục được chút sức lực, thừa dịp lúc hai người thờ dốc thì mạnh mẽ đẩy Tiêu Triệt ra rồi bơi vào bờ.

Ánh mắt Tiêu Triệt hàm chứa sự đè nén, nhìn bộ dáng hốt hoảng bỏ chạy của Sở Văn Khinh, ánh mắt hắn liền tối lại, quả nhiên nàng ấy không nửa chút lưu luyến với hắn!

Trong đầu Sở Văn Khinh gần như trống không, nàng cảm thấy người sau lưng đang nhìn mình mãnh liệt. Nàng chỉ muốn trốn đi, bèn vỗ tay dùng khinh công nhảy khỏi mặt nước, nhân cơ hội đó cướp lấy tấm lụa mỏng đang trôi trên mặt nước quấn vào người, một khắc sau đó liền muốn ra khỏi đầm nước.

Tất nhiên Tiêu Triệt không muốn nàng được như ý, thời điểm nàng đang định nhảy lên thì Tiêu Triệt đã tới bên cạnh, hai tay của hắn chiều thức bách biến, mới hai chiêu đã kéo nàng trở lại.

Sở Văn Khinh xoay người lại khẽ ngăn cản, Tiêu Triệt hừ lạnh một tiếng, ôm vòng tay, hai chân áp sát, giữ nàng chặt chẽ bên Bạch Ngọc đài!

"Còn chạy sao?" ๑•dien♥dan♥lequyd ©n:✱:c ©m

Giọng nói của hắn khàn khàn, đôi mắt lạnh lẽo thường ngày lúc này tà vọng mị hoặc, bên môi khẽ nở nụ cười, sinh ra khí thế bức người.

Hai gò má Sở Văn Khinh đỏ bừng, tư thế mập mờ như vậy khiến nàng nổi giận: "Nam nữ thụ thụ bất thân, Vương Gia tốt nhất buông ta ra!"

Tiêu Triệt lắc đầu: "Ngươi chọc Bồn vương xong liền đi, có phải Bồn vương quá nuông chiều ngươi rồi phải không?"

Sở Văn Khinh bị hô hấp gần trong gang tấc của hán khiêu khích hơi bối rối, nàng muốn gãy giữa, nhưng vừa động liền khiến hai mắt Tiêu Triệt như muốn phóng hỏa, hán hơi áp vào nàng, hai tay vốn đang khống chế Sở Văn Khinh cũng không tự chủ được đặt trên eo của nàng.

"Xin Vương Gia tự trọng, Vương Gia cũng biết như bây giờ đại biểu cho cái gì!"

Mái tóc ẩm ướt trên vai nàng rơi tung, tựa đầu nghiêng qua một bên, giọng nói nặng nề, nàng ngẫu nhiên khẽ run lại làm cho lòng của Tiêu Triệt cũng rung động theo.

Tiêu Triệt không nói lời nào, nàng liền chau mày nhìn hán, thân thể thâm gãy giữa. Tiêu Triệt nhếch khóe miệng, nhìn ánh mắt nàng như đang nhìn kẻ thù thì cúi đầu hôn xuống.

"Ừm ——"

Nụ hôn của Tiêu Triệt mang theo chút vội vàng, giống như cuồng phong bão vũ thành công xâm chiếm môi và răng của nàng, đôi môi mềm mại khiến hán muốn ngừng mà không được, một tiếng thở dốc một tiếng than nhẹ đều khiến hán không thể kiềm chế.

Nàng cảm thấy mình sắp không thở nổi, chẳng biết lúc nào tay chân cũng bị hán thả lỏng, nhưng nàng quên mất phản kháng, một cảm giác rung động xa lạ làm trái tim của nàng như nở hoa. Hai tay của nàng chặn trước ngực hán, chống đối ngấm dần dần tan đi, dường như muốn hòa nhập uyển chuyển trong ngực hán tại ao nước này.

Nàng và hán cùng thở dốc, vào thời điểm sau cùng ngừng lại bằng sự triền miên không dứt. Hán nghiêng người sát vào tai nàng, trong lời nói nóng bỏng hàm chứa sự dụ dỗ hủy thiên diệt địa: "Sở Văn Khinh, lần sau không chỉ như vậy thôi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cung yến phong thưởng, tư thế quận chúa.

Trong Thượng Thư phủ, Sở Thiên Tề rời nhà nhiều ngày nay rốt cuộc cũng đã trở về, trên mặt hán lộ rõ vẻ mệt mỏi, đôi mắt thâm trầm, Cố Tú Cầm đã sớm sắp xếp xong mọi việc và đứng chờ ở nơi đó, nghênh đón người trở về thẳng chủ viện.

"Lão gia, thiệp thân có một việc muốn bẩm báo với người."

Vừa vào phòng, Cố Tú Cầm có chút vội vàng nói, nhưng bên này Sở Thiên Tề đã phát phát tay: "Có chuyện gì để nói sau đi, Mộ Phi còn ở trong phủ?"

Cố Tú Cầm giống như bị hắt một gáo nước lạnh, nàng bĩu môi một cái: "Đã nhiều ngày nay thiếu gia cũng không ở trong phủ, sao vậy, lão gia có chuyện muốn nói thì có thể phái người đi mời."

Sở Thiên Tề nhướng mày, trầm ngâm một chút liền nói: "Không cần."

Cố Tú Cầm sai người dâng trà mới, nhìn thấy dáng vẻ cau có của hán liền thử mở miệng thăm dò: "Nghe nói ôn dịch trong cung đã được chữa hết, hậu cung giải trừ phong tỏa, lão gia ở trong cung nhiều ngày như vậy chắc là rất mệt mỏi?"

Nghe vậy ánh mắt Sở Thiên Tề sáng lên, trong ánh mắt hán có chút sắc bén: "Bây giờ trong cung xuất hiện dịch chuột rất lớn, nhanh như vậy đã có người chữa được, thật là may mắn của Đại Tàn."

Cố Tú Cầm nghe vậy có chút sững sờ, ngồi xuống ghế: "Khi nào thì Thái y viện xuất hiện người tài ba như vậy?"

Sở Thiên Tề lắc đầu: "Không lâu nữa sẽ có đặc phái viên đến thăm nước ta, mà ngay lúc này lại xuất hiện ôn dịch, hậu cung mấy ngày nay được phong tỏa nghiêm ngặt, trong triều trừ Hoàng đế và mấy vị Vương ra còn lại không ai biết tình hình cụ thể, ta nghe nói là Ngũ điện hạ mời danh y bên ngoài, còn là ai, cung yến ngày mai mới biết được."

Cố Tú Cầm nhướng mày: "Sáng sớm nay Nội Vụ phủ đưa thiệp mời tới, nói rõ là cung yến mừng tết lập hạ, sao lại có quan hệ với ôn dịch lần này?"

Sở Thiên Tề gật đầu: "Cung yến ngày mai sẽ có phong thưởng, mặc dù trong tịch văn nói trong cung không tồn tại ôn dịch, nhưng người quyền quý trong cung đều biết rõ, mặc kệ là thưởng vì lý do gì, chung quy là vậy!"

Cố Tú Cầm nheo mắt, lqddd trong lòng có chút lo lắng không biết vì sao, bên này Sở Thiên Tề giống như nhớ đến cái gì đó liền hỏi: "Trong phủ đều tốt chứ?"

Cố Tú Cầm vội vàng gật đầu: "Tất cả đều tốt."

Sở Thiên Tề gật đầu, “Cung yên ngày mai chỉ một mình nàng đi là được, Trương Nguyên và Vân Kinh là nữ nhi trong nhà, không nên thường xuyên xuất hiện ở những nơi như vậy.”

Từ trước đến nay Sở Thiên Tề đều như vậy, Cố Tú Cầm cũng không quá mức đồng ý: “Nguyên nhi đã mười chín rồi, chẳng lẽ lão gia không nghĩ đến việc an bài một hôn sự tốt cho Nguyên nhi? Mấy vị Vương gia cũng chưa lập thất, chẳng lẽ lão gia không muốn Nguyên nhi làm Vương phi?”

Sở Thiên Tề nhú mày: “Nguyên nhi không cần leo lên quyền quý.”

Mặt Cố Tú Cầm lộ vẻ đau xót, ánh mắt vô tình lại có chút u oán: “À, lời này mà lão gia cũng nói được, nếu ta không thể gả Nguyên nhi vào nhà quyền thế, vậy người muốn nàng gả cho bình dân bách tính hay sao? Nếu muốn tranh thì phải tranh cái tốt nhất, nếu không, tương lai nàng sống ở Thịnh kinh như thế nào?”

Sở Thiên Tề có chút mất kiên nhẫn, hần vung tay áo lên: “Một khi đã như vậy, phu nhân tự làm chủ đi.”

Cố Tú Cầm nhìn Sở Thiên Tề xoay người rời đi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, thấy vậy Tú nhi liền tiến lên nhỏ giọng nói: “Lão gia mệt mỏi rồi, phu nhân, không bằng đợi hai ngày nữa lại nói chuyện của Ngọc phu nhân đi.”

Cố Tú Cầm cười lạnh một tiếng: “Sớm muộn cũng chạy không thoát, ta dĩ nhiên không phải gấp, người phân phó, kêu Nguyên nhi chuẩn bị sẵn, ngày mai dự tiệc cùng ta, lần này chúng ta không tìm Thái hậu là được.”

Tú nhi hơi do dự: “Vậy còn chuyện mấy ngày nay Sở Vân Kinh không có trở về phủ, chúng ta nên nói như thế nào?”

Cố Tú Cầm khẽ nhếch miệng, chậm rãi đứng dậy đi vào bên trong: “Tự nàng đi ra khỏi phủ nhiều ngày như vậy không trở về, muốn chúng ta nói cái gì, có lẽ là do tính tình ngang bướng của nàng, ai biết được?”

Tú nhi hứng thú cười một tiếng: “Nô tỳ hiểu.”

Hôm sau, Sở Trương Nguyên mặc một chiếc váy dài thêu hoa màu xanh lam, trên đầu cài bộ diều hoàn toàn mới, cả người xa hoa như tiên tử bước ra từ trong tranh, Cố Tú Cầm nhìn nữ nhi xinh đẹp, trong lòng không khỏi có chút hân diện.

Cung yên mừng tiết lập hạ hàng năm đều có, nhưng năm nay nhất định là sẽ khác những năm trước, gần tới kỳ tuyển tú, nữ nhi gia mỗi khi vào cung nhất định đều chọn trang phục tỉ mỉ, đêm nay tất nhiên là càng nổi bật hơn.

Yến hội bị an bài ở Vĩnh Thọ cung, có lẽ bởi vì vấn đề thuốc bỏ lần trước, lần này Cố Tú Cầm và Sở Trương Nguyên bị an bài chỗ ngồi ở nơi xa nhất, Cố Tú Cầm cảm thấy ảm ức, cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh yến hội được chia làm hai bộ phận, nữ quyền và triều thần phân minh mà ngồi, lễ giáo rõ ràng, nơi các vị Vương gia đang ngồi cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các nữ nhi gia trong kinh.

“Thái hậu giá lâm.”

Một tiếng hét thật dài, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía trên đài cao, nơi đó đang có một tấm bình phong thật lớn, Thái hậu Ngụy Trinh Nhiên mặc một bộ cung trang màu tím, đi đến từ phía sau lưng mọi người.

Đi theo sau lưng Thái hậu là Quý phi Ngụy Sơ Cận, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, đôi tay nắm chặt trong tay áo, trong đôi mắt đẹp còn có chút sợ hãi.

“Thịnh an Thái hậu nương nương, thịnh an Quý phi nương nương.”

Ngụy Trinh Nhiên mặt mày vui vẻ, vung tay lên: “Đứng lên đi, hôm nay chỉ là cung yên bình thường, mọi người thoải mái đi, mắt thấy đã vào hè, khác với những năm trước, cung yên năm nay ngoại trừ mừng tiết lập hạ, ai gia còn muốn tuyên bố một tin tốt cho các vị khanh gia và các vị phu nhân tiểu thư.”

Vừa nói xong, mọi người đều nín thở chờ đợi.

Ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên an ổn: “Đại Tàn ta lập triều trăm năm, nội cung chưa bao giờ xuất hiện chuyện tình bất ổn, biến cố mấy ngày trước tin rằng tất cả mọi người đều có nghe qua, ai gia vốn tưởng rằng gia tộc Tiêu thị lâm nguy rồi, nhưng không nghĩ tới ông trời lại thương xót, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm (kinh sợ nhưng không nguy hiểm), hôm nay, ai gia mời Hoàng thượng ra ý chỉ, phong thưởng cho một vị nữ nhi có công với Đại Tàn ta.”

Trong lời nói của Ngụy Trinh Nhiên hàm chứa khí thế mà chỉ Thái hậu mới có, vừa dứt lời nàng liền vẫy vẫy tay, Phúc công công tổng quản nội vụ đứng ở sau lưng nàng đi tới, từ từ mở rộng thính chỉ trong tay.

Mọi người thấy vậy liền quỳ xuống, chỉ nghe thấy một tiếng nói lớn từ từ vang lên - -

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Sở thị nữ Sở Vân Kinh y đức cao minh, có ân cứu sống mọi người trong hậu cung, có công với giang sơn Đại Tàn, là Quý nữ mà trời xanh ban tặng triều ta, trăm dưới gối không có nữ nhi, nay đặc biệt nhận làm nghĩ nữ, ban thưởng phong hào Vân Từ quận chúa, hưởng tự ân trạch của công chúa, khâm tấu.”

Cả phòng chìm trong yên lặng, Ngụy Trinh Nhiên vẫy vẫy tay để mọi người đứng dậy, trên mặt Cố Tú Cầm đầy vẻ kinh hãi, một dòng khí lạnh truyền đến từ lòng bàn chân, khiến cả người nàng sững sờ tại chỗ.

“Tuyên, Vân Từ quận chúa --.”

Đang lúc ánh mắt bất ngờ đầy lo lắng kinh ngạc của mọi người, Sở Vân Kinh mặc cung trang Minh Cẩm tiến vào từ cửa chính, tóc nàng được vấn lên một nửa, đôi ánh trắng mà đến, đôi mắt cực đẹp mang theo một chút cao ngạo, cái khăn che mặt màu trắng càng tăng thêm vẻ thần bí cao thượng.

Sở Vân Kinh bước ung dung, nhìn xung quanh một lượt rồi đi về phía Thái hậu ở trên đài cao, Ngụy Trinh Nhiên cười vươn tay ra kéo nàng đến bên cạnh mình, mọi người dưới đài đồng loạt hành lễ.

“Tham kiến Vân Từ quận chúa!”

Sở Vân Kinh quay đầu, ánh mắt nhìn về phía xa nhất, mọi người nhìn theo ánh mắt của nàng, Cố Tú Cẩm đang nắm chặt tay Sở Tương Nguyên, ánh mắt của nàng hàm chứa kinh hãi oán độc, đột nhiên đứng yên ở nơi đó.

Hai mắt Sở Vân Kinh nheo lại, mỉm cười: “Mấy ngày không thấy, phu nhân người nhìn thấy Vân Kinh lại bất ngờ như vậy sao --.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cáo lão về quê, Hoàng đế bệnh nặng

Sở Vân Kinh hít mắt lại, khẽ mỉm cười, “Mấy ngày không gặp, phu nhân nhìn ta không thấy bất ngờ sao ——?”

Theo ánh mắt của mọi người, Sở Tương Nguyên nhíu chặt mày, khẳng khái đứng bất động bên người Cố Tú Cẩm: “Mẫu thân!”

Quát khẽ một tiếng, Cố Tú Cẩm rút cuộc đã hoàn hồn, bà sững sờ rồi chậm rãi quỳ xuống, cho dù là mẹ cả nhưng trước mặt Quận chúa bà không thể không cúi đầu, trong lòng tràn ngập không cam lòng.

Mọi người đều thu biến cố này vào trong mắt, trong lòng tất nhiên cũng hiểu rõ vài phần.

Bên này, Sở Vân Kinh nhếch miệng: “Các vị mau mau đứng lên, Vân Kinh không dám nhận lễ lớn như vậy.”

“Có gì không dám?”

Mặt Thái hậu đầy vẻ từ ái, kéo tay Sở Vân Kinh, nở nụ cười hết sức dịu dàng: “Về sau Vân Kinh chính là hoàng thân của Tiêu thị ta, bọn họ phải hành lễ là chuyện nên làm.”

Sở Vân Kinh vội vàng phúc thân: “Vân Kinh rất sợ, đa tạ Thái hậu nương nương ân trạch.”

Ác độc trong đôi mắt của Ngụy Sơ Cận tan hết, trên mặt chỉ giữ lại nụ cười duyên dáng, quý phái: “Trước nay ta không hề biết Nhị tiểu thư phủ Thượng Thư còn có y thuật cao minh như vậy, nếu thánh chỉ đã hạ, như vậy Nhị tiểu thư xứng đáng không có gì phải hổ thẹn. Dưới gối Bồn cung chỉ có hai vị hoàng nhi, vẫn luôn hi vọng có một vị công chúa, bây giờ ——”

“Sở Thượng thư dạy dỗ ra một nữ nhi giỏi, Vân Kinh được phong hào làm Quận chúa thì đó cũng là vinh quang của phủ Thượng Thư. Vân Kinh đã được phong vị, quý phi cũng nên chiếu cố thương yêu nhiều hơn.” Ngụy Trinh Nhiên cắt đứt lời nói của Ngụy Sơ Cận, nhìn mọi người trong sảnh vung tay lên: “Được rồi, mọi người đã thấy Quận chúa, mở yến thôi.”

Trong mắt Ngụy Sơ Cận thoáng qua tia oán hận, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi: “Thần thiếp nhất định làm theo lời dạy bảo của cô cô.”

Bên kia bức rèm che, ánh mắt của mọi người đều rơi trên người của Sở Thiên Tề. Từ lúc bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ, vị Thượng Thư đại nhân trầm ổn ung dung này liền xuất hiện điều gì đó không bình thường. Trong con ngươi của hắn dường như hàm chứa sự tức giận, khiến các thuộc hạ vốn muốn tiến lên chúc mừng đều đành nuốt những lời đó vào trong.

“Chúc mừng Sở thượng thư!”

Có người cố tình không biết sống chết, người này là Chấn Bắc quân Đô úy Lâm Huy mới được nhậm chức. Hắn bung một ly rượu, mặt đầy ý cười đi tới trước mặt Sở Thiên Tề: “Trong kinh trước giờ chỉ biết Đại tiểu thư nhà Sở Thượng thư tài nghệ song tuyệt, lại không biết còn có vị Nhị tiểu thư y thuật cao minh. Sở Thượng thư thật là có cách dạy con.”

Người này tuổi trẻ khí thịnh, nói chuyện đều là tăng bốc, nhưng bản thân hắn chỉ là bậc tiểu bối mới mà bình luận như thế thì có vẻ quá mức, Sở Thiên Tề bung ly rượu trên bàn lên: “Lâm Đô úy khen lầm rồi.”

Lâm Huy chấp tay: “Thượng Thư đại nhân quan bái nhị phẩm, hiện nay trong phủ đã có một vị Quận chúa, thật là quyền thế vang dội. Nếu năm nay lại

thêm một vị Vương phi nữa thì trong Thịnh kinh này chỉ sợ chỉ có Tả Tướng mới có thể đuổi kịp."

Bữa tiệc này, mặc dù triều thần chưa tới toàn bộ nhưng cũng đã tới hơn phân nửa, lời của Lâm Huy thổi phồng Sở Thiên Tề lên cực điểm, lại còn so sánh với cả Tả tướng. Mọi người đều nhướn mày không khỏi kinh ngạc.

Ánh mắt của Sở Thiên Tề đã sẫm sâu thắm như biển, thấy ánh mắt bốn phía đều nhìn mình, hẩn mím môi: "Lâm Đô úy nói đùa rồi, Thiên Tề tuổi tác đã cao, ít ngày nữa sẽ cáo lão về quê, vinh sùng hay không đều là do Thánh thượng ban thưởng, Tả tướng đức cao vọng trọng, có lẽ trọn đời cũng không nhìn theo được bóng lưng."

Sở Thiên Tề nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Sở Thiên Tề mới chỉ hơn bốn mươi tuổi, trong tay nắm giữ mười vạn Trấn Nam quân Đại Tấn, trông coi binh mã tiếp viện của Đại Tấn, đang là thời điểm như mặt trời ban trưa, vì sao lại nói sắp cáo lão về quê chứ?

Lâm Huy sững sờ, ngay sau đó cười ha ha: "Thượng Thư đại nhân nói đùa."

Thấy Sở Thiên Tề không muốn nhiều lời, Lâm Huy đành phải lui ra. Đám quan lại triều thần nói Lâm Đô úy không biết sống chết, tuy nhiên cũng bắt đầu râm rì nghị luận những lời Sở Thiên Tề nói.

Triều thần nghị luận truyền đến chỗ nữ quyến bên này, Cố Tú Cẩm vừa nhìn thấy Sở Vân Kinh "cái tử hoàn sinh" còn được phong làm Quận chúa, trong lòng đã kinh hãi vô cùng. Lúc này lại nghe được lời này của Sở Thiên Tề như sấm sét giữa trời quang nên xuống giữa đầu, khiến lòng ngực bà trở nên khó chịu muốn hôn mê bất tỉnh.

Trong lòng Sở Tương Nguyên cũng thất kinh, nàng nhìn sắc mặt trắng bệch của Cố Tú Cẩm thì thời dài nặng nề.

Tiếng nghị luận dần dần truyền đến chỗ Thái hậu, hậu phi ở đây đều theo dõi từng động tĩnh, trong lòng cũng có suy tính của riêng mình.

Ngụy Sơ Cận nhếch khóe miệng: "Phải nói Sở Thượng thư vất vả nhiều công lao lớn, trên triều là phụ tá đắc lực cho Hoàng thượng, bây giờ hậu cung cũng đều nhờ hần nuôi dạy được một nữ nhi tốt. Theo ta thấy lời này của Đô úy cực kỳ có lý, Quận chúa mới mười bảy xuân xanh, năm sau có tuyển tú, chắc hẳn cũng sẽ tham dự chứ?"

Hô hấp của Sở Vân hơi chậm lại, cảm thấy có vài ánh mắt âm trầm rơi trên người mình, đôi môi nàng khẽ mấp máy nhưng không biết đáp lại như thế nào.

"Dĩ nhiên là được." Từ đầu tới cuối Thái hậu vẫn giữ nụ cười thản nhiên: "Nữ nhi trong kinh đều phải tham gia, tại sao có thể thiếu Vân Kinh?"

Ngụy Sơ Cận liếc mắt: "Không biết người nào có phúc khí xứng với Quận chúa được đây, theo như thánh chỉ của Hoàng thượng nói, Quận chúa là thiên mệnh quý nữ, chuyện cưới gả cần phải cực kỳ thoả đáng mới phải."

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người hơi hồi hộp, Lan phi nhướn mày, nhìn Sở Vân Kinh che mặt bằng chiếc khăn trắng như tuyết, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Tỷ tỷ nói rất đúng, Quận chúa có phong thái động lòng người, có lẽ dung mạo cũng nghiêng nước nghiêng thành. Bỏn cung vẫn chưa nhìn thấy dung mạo của Quận chúa, tâm ý ở trong lòng, nhưng cũng rất mong đợi!"

Giọng nói của nàng thanh thúy động lòng người, lại hơi lớn tiếng như vậy, thu hút ánh mắt của mọi người. ๐dien♥dan♥lequyd ☺n☺c ☺m

Sở Vân Kinh khẽ nhú mày, Lan phi này biết rõ trên mặt mình có vết sẹo, nói như vậy cũng chỉ muốn bêu xấu nàng mà thôi. Nàng khẽ mỉm cười: "Lan phi ——"

Lời mới ra miệng, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, Sở Vân Kinh thấy người kia nghiêng người nói nhỏ vào tai Thái hậu mấy câu, người sau sắc mặt đại biến!

Sở Vân Kinh nhận ra trang phục trên người thái giám này giống với Phúc công công, liền biết rõ người này nhất định là người bên cạnh Hoàng đế. Sở Vân Kinh nhíu mày, chẳng lẽ chỗ Hoàng đế xảy ra chuyện?

Thái hậu vội vàng vàng đứng dậy: "Ai gia mệt rồi, bữa tiệc hôm nay đến đây là kết thúc, giải tán thôi."

Thấy Thái hậu xoay người rồi đi, Sở Vân Kinh phúc thân thi lễ: "Cung tiễn Thái hậu nương nương."

Có lẽ tiếng chào này kéo tinh thần Thái hậu trở về, bà liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái: "Trần Ngao, đưa Quận chúa về phủ Thượng Thư."

Trần Ngao này chính là thống lĩnh Ngự Lâm quân trong cung, có hần đưa tiễn chính là giúp Sở Vân Kinh phô trương thanh thế: "Đa tạ Thái hậu."

Nhìn thấy không biết Thái hậu nói câu gì, Ngụy Sơ Cận chỉ huy chúng phi tần hậu cung giải tán rồi rời đi cùng Thái hậu. Nàng đang sững sờ, chợt trên tay truyền đến xúc cảm, cúi đầu nhìn thì phát hiện một tờ giấy.

Nàng đảo mắt xung quanh, dòng người đang tản đi khắp nơi, hoàn toàn không biết do ai đưa tới.

"Quận chúa, mời đi bên này ——" ๐dien♥dan♥lequyd ☺n☺c ☺m

Tác phong của Trần Ngao rất nhanh nhẹn, nàng xoay người đi theo hướng đó. Lúc quay người, nàng cảm thấy một ánh mắt nóng hừng hực rơi trên lưng

mình, khoe miệng nàng khẽ cong lên, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

Đội chuẩn bị xe ngựa, Sở Vân Kinh từ từ mở tờ giấy trong tay ra, trên đó chỉ có bốn chữ vô cùng mạnh mẽ.

Phụ hoàng bệnh nặng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Quận chúa hồi phủ, Thượng Thư định giết người.

“Vân Từ quận chúa đến --.”

Một tiếng quát to, đứa bé giữ cửa không rõ nội tình ra mở cửa, nhìn thấy Sở Vân Kinh mặc một bộ cẩm y sau nhiều ngày không thấy trở về, sau lưng còn có một quý nhân, lúc này hẳn cảm thấy kinh ngạc không thốt lên lời.

Quản gia Đức Thúc vội vàng tới, cúi đầu kính cẩn, nhìn Ngự lâm quân đứng sau lưng Sở Vân Kinh liền nhíu mày: “Bái kiến Trần Thống lĩnh, lão gia và phu nhân không có nhà, không biết Trần thống lĩnh đến có việc gì?”

Lúc này, hạ nhân trong Thượng Thư phủ đều đã tranh nhau vọt tới sau cửa, mọi người thấy Sở Vân Kinh đã nhiều ngày không thấy liền bắt đầu bàn tán âm ỉ.

“Bản tướng phụng mệnh Thái hậu hộ tống Vân Từ quận chúa hồi phủ, thì ra hạ nhân của Thượng Thư phủ đều không biết quy củ như vậy, nhìn thấy Quận chúa còn không hành lễ?”

Đám người Đức Thúc kinh ngạc chết đứng tại chỗ, lông mày Trần Ngạo nhíu lại: “Thánh chỉ đã tuyên, các người muốn coi rêu ý chỉ của Thánh thượng?”

Lời này vừa nói xong, mọi người mới bắt đầu phản ứng lại, đồng thời quỳ xuống đất hành lễ: “Bái kiến Quận chúa.”

Sở Vân Kinh cười, cũng không để ý mọi người quỳ trên mặt đất, nàng quay đầu cười nói: “Hôm nay làm phiền Trần thống lĩnh, ban thưởng cứ giao cho hạ nhân trong phủ là được, bây giờ sắc trời đã tối, Vân Kinh không dám giữ thống lĩnh.”

Trần Ngạo hoàn thành nhiệm vụ, hai tay ôn quyền thi lễ xong liền xoay người rời khỏi phủ, Ngự lâm quân đem rương lớn rương nhỏ Thái hậu ban cho để ở trước cửa tiếp đó theo sau xe ngựa của Trần Ngạo rời đi.

Sở Vân Kinh xoay người, đứng lúc nhìn thấy Sơ Ảnh và Nhược Nhi vội vàng chạy tới: “Tiểu thư!”

Hai người vội vàng đứng ở trước mặt nàng, nhìn khắp nơi trên người nàng đánh giá một chút mới yên lòng, Sở Vân Kinh gật gật đầu với bọn họ, nhìn mọi người vẫn đang quỳ trên mặt đất liền vẫy vẫy tay: “Đứng lên đi.”

“Đa tạ Quận chúa.”

Sơ Ảnh và Nhược Nhi mừng rỡ, nhưng sắc mặt khi nhìn những người khác lại rất dè dặt, Sở Vân Kinh liếc mắt nhìn mọi người một vòng: “Vân Kinh đã nhiều ngày không về, mọi người trong phủ đều mạnh khỏe chứ?”

Đang nói chuyện, Chiêu Ngọc được hai nha hoàn đỡ đi đến, ánh mắt của nàng sáng lên khi thấy Sở Vân Kinh: “Nhị tiểu thư!”

Lời vừa ra khỏi miệng, mặt nàng liền biến sắc, lúc này vội sửa miệng: “Không, là Quận chúa, thiếp thân bái kiến Quận chúa.”

Sở Vân Kinh liếc mắt ra hiệu cho Nhược Nhi đỡ Chiêu Ngọc đứng dậy, nàng tiến lên một bước, nhìn bụng của Chiêu Ngọc cười: “Ngọc phu nhân đang mang thai, phải cẩn thận mới được.”

Chiêu Ngọc ngẫm hiểu ý liếc nhìn nàng một cái: “Đa tạ Quận chúa.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến, khoe miệng Sở Vân Kinh cong lên, bởi vì lúc gần đi Trần Ngạo nói với nàng, xuất cung nhanh một chút, bây giờ chủ nhân trong phủ cũng đã trở lại.

Nàng vừa xoay người liền nhìn thấy Cố Tú Cẩm sắc mặt trắng bệch đang bước xuống từ trong xe ngựa, mượn rất nhiều lực ở tay Sở Tương Nguyên, Sở Thiên Tề nhảy xuống từ con ngựa cao to, trong mắt mang theo phiền toái.

Sở Vân Kinh thu lại ánh mắt đỡ Chiêu Ngọc lùi về phía sau, Sở Thiên Tề bước nhanh vào trong phủ, thấy tình hình trong viện, liền quay đầu dùng ánh

mắt sắc bén nhìn Sở Văn Khinh.

Cố Tú Cầm đi theo sau lưng Sở Thiên Tề, trong mắt càng phát ra oán độc rõ ràng.

“Đi theo ta!”

Một trận rét lạnh lớn hướng về phía Sở Văn Khinh, Chiêu Ngọc lo lắng nhìn nàng, Sở Văn Khinh hít một hơi thật sâu, liền theo sau Sở Thiên Tề.

Mà Cố Tú Cầm, nhìn thấy dáng vẻ của Sở Thiên Tề như vậy hai mắt léo sáng, nàng xoay người nhìn bụng Chiêu Ngọc, thân thiết tiến lên trước nói: “Ngọc nhi, sao ngươi lại ra khỏi phòng, không phải nói thân thể không khỏe sao?”

Chiêu Ngọc lùi về phía sau một bước, sắc mặt kính cẩn đáp: “Làm phiền phu nhân quan tâm, Chiêu Ngọc biết Nhị tiểu thư được phong là Quận chúa, mang vinh quang về cho Thượng Thư phủ, nhất thời cao hứng mới rời khỏi phòng một chút.”

Lúc này sắc mặt Cố Tú Cầm khẽ biến, miệng nàng cong lên: “Ngọc nhi vẫn là sớm trở về đi, tối nay ngủ cho tốt, sáng sớm ngày mai bản phu nhân có việc tìm ngươi.”

Trong lòng Chiêu Ngọc cảm thấy bất an, lập tức cúi người thi lễ trở về Bích Ngọc Hiên của mình.

Hai mắt Cố Tú Cầm đông lạnh, ánh mắt rơi vào trên đồ ban thưởng của Sở Văn Khinh: “Mấy thứ này rất quý giá, mau đưa đến trong viện của Nhị tiểu thư, nếu gây ra rui ro gì, chính là chuyện mạng người đấy!”

Mọi người biến sắc, Cố Tú Cầm kéo Sở Trương Nguyên đi về Tĩnh Tâm Trai.

Bóng dáng Sở Thiên Tề cao lớn trầm ổn, trên người mặc áo bào màu tối nghiêm trang, khiến cho Sở Văn Khinh cảm thấy khản căng (khản cấp+căng thẳng).

Kết... một tiếng, cửa Tĩnh Tâm Trai được mở ra, Sở Văn Khinh đi theo Sở Thiên Tề vào phòng, Sở Thiên Tề rời bước đi về phía cửa sổ, giọng nói lạnh lẽo: “Hồi phủ hai tháng, những chuyện ngươi làm thật là không ít.”

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng: “Ý của phụ thân là --.”

“Mười bảy hàng năm ta đều phái người đến tra xét Ngọc Tuyệt sơn, không có người nào nói cho ta biết ngươi là học y, ngươi hồi phủ hai tháng, đã có y thuật bên người, lại chưa từng biểu lộ ra ngoài, huống chi, làm sao ngươi lại quen biết Duệ vương --.”

Sở Thiên Tề xoay người, ánh mắt như kiếm: “Ta không thích người khác chơi đùa các kiểu ở trước mắt ta.”

Cho đến giờ phút này, Sở Văn Khinh mới chính thức nhận ra tài năng của người nam nhân trước mặt này, kỳ quái là lại có thể từ một người nghèo hèn không có thân phận bối cảnh đáng nói trở thành một người có quyền thế địa vị, hẳn, tuyệt không đơn giản.

Khóe miệng Sở Văn Khinh cong lên: “Văn Khinh không dám, chỉ là phu nhân coi Văn Khinh như cái đinh trong mắt, nếu không phải phu nhân tính kế, Văn Khinh vốn không bị nhốt vào lãnh cung có dịch bệnh, càng không có cơ hội dùng y thuật để đạt được địa vị như bây giờ, mong phụ thân minh xét.”

Hai mắt Sở Thiên Tề trầm xuống, có chút ngoài ý muốn, hẳn tính tế đánh giá Sở Văn Khinh, dường như phán đoán được cái gì đó, bỗng nhiên --.

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy trước mặt có một bóng đen chột lóe lên, chường phong mạnh mẽ đánh úp về phía ngực mình, lại bức nàng không có chỗ để trốn, gần như theo bản năng, nàng ra chiêu, một chường chống lại chường phong của Sở Thiên Tề.

Phịch một tiếng!

Sở Văn Khinh lui lại ba bước, cổ họng có chút ngại ngái, trong lòng nàng đối với chiêu thức của Sở Thiên Tề vừa kinh vừa sợ, đúng lúc này Sở Thiên Tề từ phía sau đã đến trước mặt nàng, thủ pháp của hắn rất quý dị, chân khí của Sở Văn Khinh vừa loạn còn chưa kịp xuất chiêu đã bị hắn chế trụ.

Bàn tay Sở Thiên Tề bóp cổ nàng, dần dần bóp chặt: “Nếu biết võ công, tại sao tối hôm đó có thể bị người khác bắt cóc?”

Giọng nói của hắn lạnh nhạt, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy một cổ hơi thở hung ác làm cho mình không thở được, sắc mặt nàng đỏ bừng, môi trở nên trắng bệch, dường như sắp ngất đi.

“Thích khách tối hôm đó là ai? Ngươi trở về chịu khổ là vì cái gì?”

Giọng nói của Sở Thiên Tề càng lúc càng áp sát, sát ý trong mắt tỏa ra xung quanh, Sở Văn Khinh có chút tuyệt vọng, nàng tự xưng là người biết y biết võ, trước đây nàng không để bọn người Cố Tú Cầm ở trong mắt, để mặc cho họ hành hạ chỉ cần bảo vệ bản thân mình là được.

Mà bây giờ với Sở Thiên Tề, cũng không kém gì ác ma, nàng không quên, cái đêm mười bảy năm trước, hơn trăm người Lý gia nàng toàn bộ đã chết dưới đao của hắn, hắn tạm thời bỏ qua cho nàng, nhưng nhất định hắn không phải là người tốt!

Sở Văn Khinh cười khổ trong lòng, lực lượng của mình vốn đã quá yếu, ở trước mặt hắn lại bị chế trụ đơn giản như vậy, nàng thậm chí còn cảm thấy chiêu thức của hắn hình như nàng đã từng thấy qua ở nơi nào rồi, nhưng những thứ này không quan trọng, nàng không có cơ hội tra xét những gì nàng

muốn biết rồi!

“Dừng tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Di nương sanh non, phu nhân bị giam

"Dừng tay."

Sở Vân Kinh vốn đang nhắm mắt chờ Sở Thiên Tề bẻ gãy cổ mình thì đột nhiên mở to mắt. Sau lưng nàng, Sở Mộ Phi mặc bạch y, sắc môi trắng nhợt, ánh mắt trống rỗng không chút cảm xúc.

Cảm thấy lực tay của Sở Thiên Tề nói lỏng, Sở Vân Kinh nhân cơ hội đó lùi lại mấy bước. Nàng thờ hồn hèn nhìn chằm chằm Sở Thiên Tề, sau đó thờ dài nặng nề, xoay người nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Ánh mắt của Sở Mộ Phi rơi trên người Sở Vân Kinh: "Không ngờ chính người chữa hết ôn dịch hậu cung, quả nhiên không phụ cái tên thánh chủ Hoành Vân. Người gạt phụ thân nhưng cũng không có ác ý, đi nghỉ ngơi đi."

Lời của hắn cực kỳ dễ nghe, giống như trấn an lòng người, hô hấp của Sở Vân Kinh đã trở lại bình thường, nàng nhếch miệng nhìn Sở Thiên Tề: "Mạng của Vân Kinh là của phụ thân đại nhân, lúc nào muốn tới lấy, Vân Kinh tự nhiên sẽ chờ."

Sở Thiên Tề khẽ động sống lưng, nghe bước chân của Sở Vân Kinh xa dần.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con, Sở Mộ Phi nhìn bóng lưng tiêu điều của Sở Thiên Tề chậm rãi bước lên ghế chủ vị, sắc mặt hắn vẫn trắng toát, có thể chính trong khoảnh khắc này, hắn mở miệng vẫn dịu dàng nhưng có thể khiến người ta cảm nhận được lạnh lẽo mãnh liệt.

"Người không cần phải làm vậy cho ta nhìn, nàng là người duy nhất có thể trị hết được tuyệt cổ độc trên người ta. Ta sẽ giữ nàng lại."

Lời nói vừa dứt, sống lưng Sở Thiên Tề cứng đờ, ông chậm rãi xoay người, đang muốn mở miệng thì bị Sở Mộ Phi cắt đứt: "Lỗi sai lần này không phải của nàng ấy, nếu đã phong làm Quận chúa, tức là chuyện không thể vãn hồi. Bất cứ lúc nào, ta cũng muốn nàng ấy còn sống."

Sở Vân Kinh trở về Từ Vi các, sắc mặt trắng nhợt. Nàng thật không ngờ Sở Thiên Tề luôn chưa từng quan tâm đến nàng, tối nay lại suýt chút nữa lấy mạng của nàng. Nàng không hề quên buổi tối truy sát đó, thân là Duệ vương, Tiêu Triệt mặc toàn thân áo đen len vào phủ Thượng Thư, mục đích của hắn là gì?

Chắc chắn là vấn đề gì đó mà Sở Thiên Tề hết sức xem trọng. Sở Vân kinh hiểu rõ, có thể dính dáng đến cả thượng thư đương triều và thân vương thì chuyện tuyệt đối sẽ không đơn giản!

Lúc bước vào Từ Vi các, sắc mặt nàng đã trở lại như thường. Sơ Ảnh và Nhục Nhi mừng rỡ chào đón, không ngừng hỏi thăm, Sở Vân Kinh kể cho bọn họ nghe một ít chuyện nàng trải qua, khiến trong lòng hai người sôi sục.

"Tiểu thư rất lợi hại, phu nhân nhất định không ngờ sẽ đẩy người lên vị trí hiện tại!"

"Đúng nha, hiện giờ tiểu thư đã là Quận chúa rồi, trong phủ này sẽ không còn ai dám đụng tới người nữa!"

Sở Vân Kinh cười khổ, vừa rồi mới trải qua nguy hiểm, bây giờ nói không ai dám động đúng là mỉa mai. Nàng tĩnh tâm suy nghĩ, cảm thấy bí mật ẩn giấu trong phủ này càng ngày càng nhiều, mỗi lần Sở Mộ Phi xuất hiện luôn có hiệu quả không ngờ. Tối nay tránh được một kiếp thật đúng là phải cảm tạ hậu thế bí ẩn Đại công tử phủ Thượng thư.

"Bích Ngọc hiền có động tĩnh gì không?"

Sơ Ảnh lắc đầu: "Tiểu thư rời đi mấy ngày, Ngọc phu nhân có phái người tới hỏi, không có người ở đây nên chúng nô tỳ không thể làm chủ. Giờ tiểu thư đã trở về, không bằng ngày mai đi gặp Ngọc phu nhân?"

Sở Vân Kinh lắc đầu, hiện tại trên dưới toàn phủ đều biết nàng học y thuật, nếu kéo dài càng lâu chỉ sợ càng bị người ta nắm thóp. Bây giờ trong phủ nhìn ai ai cũng thấy mờ ám, diệt trừ được người nào hay người ấy!

"Nhục Nhi, người đi đưa ít đồ cho Ngọc phu nhân, nói ta nhiều ngày không có trong phủ, sơ đạm nàng ấy, rồi tới phòng bếp xem một chút, nghe nói mỗi buổi sáng phu nhân đều uống một chén tuyết tổ thang (nước nhân sâm), người."

Nhục Nhi nghe dặn dò xong rồi đi. Sở Vân Kinh nhìn bóng đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ lặng lẽ thờ dài, có lẽ về sau sẽ không còn có những ngày yên

ồn.

Hôm sau, phủ Thượng Thư Phủ sáng sớm đã nhốn nháo. Sơ Ảnh mở cửa Từ Vi các, thấy trên mặt đám hạ nhân bên ngoài thoáng hiện vẻ mặt nôn nóng, tập nập đi về phía tả viện, không biết đã xảy ra chuyện lớn gì.

"Này, đi đâu vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

Sơ Ảnh tiện tay kéo một tiểu nha đầu, người nọ vội vàng nói: "Nghe nói là Ngọc phu nhân đẻ non rồi, ngay cả lão tổ tông cũng kinh động, chúng ta đều qua đó giúp một tay."

Bóng dáng của Sơ Ảnh vội vàng trở về viện, một khắc sau, Sở Vân Kinh một thân váy áo hồng cánh sen bước nhanh tới Bích Ngọc hiên.

Còn chưa đến gần đã nghe được bên trong có tiếng nghị luận ồn ào, khoe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, cất bước vào cửa. Mọi người nhìn thấy Sở Vân Kinh tới, lập tức hành lễ: "Bái kiến Quận chúa."

Sở Vân Kinh khẽ phát tay coi như đáp lại, ánh mắt của nàng liếc nhìn một vòng quanh sân, nhìn thẳng về phía phòng khách, bên trong vang lên tiếng khóc nghẹn ngào. Sở Vân Kinh liếc mắt, chính là nha đầu thiếp thân bên người Chiêu Ngọc.

Nhìn thấy Sở Vân Kinh tới, nha đầu kia khóc nói: "Nô tỳ không có nói láo, những thứ hương liệu kia đều là phu nhân thưởng xuống. Những ngày qua phu nhân đối xử với Ngọc phu nhân cực tốt, chúng nô tỳ vốn tưởng rằng phu nhân có tấm lòng thiện lương, không kiêu kỳ. Ngọc phu nhân sinh hài tử cho lão gia, không ngờ, không ngờ phu nhân lại muốn ——"

"Lão phu nhân."

Mạc thị một thân từ y đang ngồi ghế chủ vị trên cao, thấy Sở Vân Kinh tới khẽ gật đầu, bên này lại có một tiểu nha đầu té quỵ xuống đất: "Lão phu nhân, nô tỳ cũng nhìn thấy, phu nhân chúng ta vốn không thích mùi hương này, nhưng phu nhân phái người tới nói hương này an thần tốt nhất, lúc đầu không có chuyện gì, ai ngờ sau đó lại muốn hại hài tử của lão gia!"

Hai tay Mạc thị phát run, tròng mắt lấp lánh lệ, trong miệng lẩm bẩm vài tiếng, Sở Vân Kinh bước đến gần chỉ nghe thấy vài chữ giống như "Sở gia vô hậu". Nàng đang định nghi ngờ thì một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên.

"Chuyện gì xảy ra! Làm sao biết sanh non! Đại phu đâu, đại phu đâu!"

Trên mặt Cố Tú Cẩm tràn đầy kinh hãi, bà dự định sáng nay sẽ khởi binh vắn tội, không ngờ sáng sớm đã nghe được tin tức như thế, sảy thai? Một người già mang thai sao có thể sanh non!

Sự vội vã của Cố Tú Cẩm đã chọc Mạc thị giận dữ, tay bà cầm gậy tức giận đập xuống đất: "Độc phụ rắn rết nhà ngươi! Ngươi còn dám hỏi! Chiều Ngọc vào phủ là ta làm chủ, tâm địa ngươi thật ngoan độc! Đó là tôn nhi của ta ——"

Lúc này, Sở Vân Kinh bước lên khẽ vuốt lưng cho Mạc thị, Cố Tú Cẩm hạ giọng, ánh mắt bà ta mang theo oán giận: "Cái gì? Ai nói ta làm hại ả, ả vốn dĩ không hề mang thai! Tháng trước ả ta còn có kinh nguyệt, người mang thai làm sao có kinh nguyệt được, các ngươi đều bị ả lừa hết rồi!"

Giọng của Cố Tú Cẩm cực kỳ phẫn hận, nói xong còn nhếch môi cười nhạt, nhưng chính vì lời nói điên cuồng của đó lại khiến ánh mắt mọi người nhìn bà ta đều mang theo hoài nghi với oán giận.

Cố Tú Cẩm nói chậm lại: "Các ngươi không tin ta? Các ngươi lại không tin ta!"

Bà ta cười giận dữ: "Người đâu, mang quần áo của ả tới đây cho ta!"

Nói xong, Tú Nhi cầm chiếc váy ngắn trong tay vội vàng chạy tới. Bà ta nhận lấy, ném xuống đất: "Nhìn đi, đây là xiêm y của tiện phụ kia, chẳng lẽ máu phía trên là giả sao?"

Vừa nói như vậy xong thì có nha hoàn quỳ xuống, mặt mũi đầy nước mắt: "Lão phu nhân minh giám, xiêm y này là Ngọc phu nhân thưởng cho nô tỳ, tháng trước nô tỳ mặc vào dính bẩn, không ngờ. không ngờ bị phu nhân hiểu lầm!"

Đúng lúc này, đại phu bước ra, máu tươi dính đầy tay, mồ hôi đầm đìa: "Lão phu nhân, Ngọc phu nhân giữ lại được mạng, có điều đứa bé không giữ được."

Ánh mắt Cố Tú Cẩm biến đổi: "Ả vốn dĩ không mang thai, các ngươi đều tin ả, còn có đám tiện đề từ (đồ đ*) này nữa!"

Bà ta dùng ánh mắt bén nhọn nhìn mọi người một người: "Những người này cũng cùng một giuộc với ả, không biết đã dùng pháp thuật quỷ quái gì, tốt nhất kéo ra ngoài loạn côn đánh chết!"

"Độc phụ!"

Mạc thị vô cùng kích động, dường như muốn đâm xuyên cây gậy trong tay, ánh mắt thống hận nhìn Cố Tú Cẩm: "Ta vẫn luôn nhẫn nại để ngươi mặc sức làm mưa làm gió trong phủ, thật không ngờ ngươi dám động tay vào tôn nhi của ta, lần này ——"

Cố Tú Cầm bắt chợt cười to, hình như hôm nay bà ta cực kỳ nóng nảy, chỉ vào Mạc thị hét lớn: "Bà lão mãi không chết này, nếu không phải bà hồ đồ đón ả vào thì bây giờ sẽ không có chuyện như vậy. Người đâu, lỗi tiện nhân trong phòng này ra ngoài!"

Cố Tú Cầm rõ ràng là có chuẩn bị, theo sau bà ta không dưới mười người đều là gia đình lực lưỡng trong phủ. Lúc này, bà ta gia lệnh cho mấy gia đình kia nhưng không ai dám động thủ.

"Người bị lỗi ra phải—— là người!" Mạc thị cắn giận chỉ vào Cố Tú Cầm, nhấn mạnh từng chữ nói: "Người đâu, đem tiện phụ này nhốt vào phòng tối, sau đó dùng gia pháp!"

Đám gia đình bước lên, Cố Tú Cầm giận dữ, "Dám nhốt ta? Phán sao!"

Thấy bộ dáng Cố Tú Cầm lớn lối như thế, Mạc thị tức giận, đang định đứng dậy thì chợt hai chân mềm nhũn: "Lão phu nhân!"

Sở Vân Kinh hô khẽ, bên này Mạc thị hô hấp dồn dập, thấy bà sắp ngã. Nàng từ đầu đến cuối không nói nửa câu, vào giờ phút này đỡ lấy Mạc thị, rồi sau đó xoay người: "Lão phu nhân ra lệnh nhốt phu nhân vào Ám các, các người còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Điên cuồng nguyên rửa, tiếng động ngoài ý muốn.

Trong phòng tối lạnh lẽo, mùi nấm mốc nồng đậm phát tán khắp tứ phía lượn lờ quanh chớp mũi Cố Tú Cầm, nàng chau mày, hai tay gắt gao ôm lấy thân thể hơi run run của mình, sau lưng nàng, là một cái cột có vết máu đỏ sẫm.

Nơi này chính là hình phòng của Thượng Thư phủ, những hạ nhân phạm sai lầm nghiêm trọng đều bị đưa đến đây, xích sắt rỉ sét, cây trúc nhuộm đầy máu, còn chập chờn lửa kim sắt để đó không dùng, tất cả đều nói lên sự thật với Cố Tú Cầm.

Nàng, bị nhốt vào hình phòng của Thượng Thư phủ!

Khóe miệng của nàng kéo lên một độ cong lạnh lẽo, muốn cười nhưng làm thế nào cũng không phát ra tiếng, một ngày một đêm, không ai hỏi tới nàng không ai để ý nàng, một môi, đôi khát cùng rét lạnh ăn mòn thân thể và tinh thần của nàng, nàng dơ tay sờ lên khóe mắt mình, may mắn, là khô!

Bỗng nhiên, hai mắt của nàng nhú lại, tiện đà nhìn về phía cánh cửa sắt vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ được mở ra!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, kết... một tiếng, cửa sắt theo tiếng được mở ra, Cố Tú Cầm đảo mắt nhìn sang, vạt váy màu hồng cánh sen dạt theo trận gió tươi mát từ ngoài cửa thổi vào, ánh sáng chói mắt chiếu vào trên người tới, khiến cho Cố Tú Cầm không tự giác nheo mắt lại.

“Cuối cùng cũng đến!”

Mặc dù không thấy rõ dung mạo người tới, nhưng Cố Tú Cầm cũng biết đó là ai, nàng giơ tay lên sửa sang lại búi tóc hỗn độn của mình, thân thể dựa vào cây cột phía sau đứng lên.

Khóe miệng dưới khăn che mặt của Sở Vân Kinh hơi cong lên, ánh mắt thâm sâu của nàng rơi vào thân thể của Cố Tú Cầm, chắc chắn một tiếng, “Cũng không tệ lắm, phu nhân đúng là phu nhân, cho dù ở nơi nào, vĩnh viễn đều ngênh ngang kiêu ngạo.”

Cố Tú Cầm cười, hận ý trong mắt không hề nén nổi, “À, không phải người tới xem chuyện cười của ta sao, bây giờ nhìn thấy có hài lòng không?”

Sở Vân Kinh nhìn một vòng quanh gian phòng này, chân mày khẽ nhíu lại, “Quả nhiên là gian phòng này kém hơn so với viện chủ mẫu của phu nhân, cũng không biết phu nhân có thể ở quen chỗ này hay không.”

Lúc này Cố Tú Cầm khẽ biến sắc, “Tiểu tiện nhân, lời này là ý gì?”

Sở Vân Kinh nhượng mày, “Nói thế nào thì bây giờ ta cũng là quận chúa, ta khuyên phu nhân nói chuyện cẩn thận một chút, hình cụ nơi này đã lâu không dùng đến, hôm nay lấy phu nhân ra để phủ bụi cũng tốt.”

Cố Tú Cầm lùi lại phía sau một bước, nhìn về phía sau Sở Vân Kinh: “Trong phủ này, khi nào thì đến phiên người quyết định, lão gia ở đâu? Ta muốn gặp lão gia!”

“Lão phu nhân bây giờ đang ốm nằm liệt giường, phụ thân đại nhân sau khi hạ triều liền đứng hầu hạ bên cạnh giường, Đại tiểu thư ngược lại nghĩ muốn đến xem một chút, chỉ là lão gia hạ lệnh, không để cho người khác tới quấy rầy phu nhân người suy nghĩ.”

Hơi dừng lại, khóe miệng Sở Vân Kinh cong lên, “Đúng rồi, Ngọc phu nhân sanh non hồi phục rất nhanh, bây giờ đã có thể xuống giường, lão phu nhân nói Bích Ngọc Hiền của nàng quá xa, đã để cho người dọn đến viện chủ mẫu của phu nhân rồi.”

Hai tay Cố Tú Cầm nắm chặt, hô hấp dồn dập cả người run rẩy, đôi mắt âm độc nhìn chăm chăm Sở Vân Kinh, khóe miệng khẽ nhếch lên, cũng không nói ra được một chữ.

Sở Vân Kinh từng bước đến gần, lạnh nhạt nói: “Còn nữa, lão phu nhân còn nói, phu nhân nguoi lòng dạ rắn rết, chẳng phân biệt được tôn ti, giết hại huyết mạch của Sở gia, theo lý – phải hu!”

Phải hu?

Hai mắt Cố Tú Cầm muốn nứt ra, bên này Sở Vân Kinh xoay người một cái, ánh mắt sắc bén nhìn nàng: “Nhưng mà, lão phu nhân niệm tình nguoi nhiều năm ở trong phủ, không có công lao cũng có khổ lao, hơn nữa nhà mẹ đẻ nguoi bây giờ đã đổ nát không tả nổi, chỉ tước chức vị chủ mẫu của nguoi, từ chánh thê – biến thành di nương, phi nhân, nguoi cảm phải cảm kích!”

“Di nương?”

Giọng Cố Tú Cầm căm hận cười, cả người dường như không đứng vững được: “Tốt, tốt, tốt!”

Dường như dùng hết toàn bộ sức lực mới nói ra được ba chữ này, thân thể nàng mệt mỏi không chịu nổi liền vô lực ngã vào tường, cả người nàng tựa vào góc tường, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía ánh sáng nhạt ở cửa sổ mái nhà, trong miệng như vừa khóc vừa cười.

“Không dám bỏ ta liền để cho ta làm di nương sao, Sở Thiên Tề, ta chờ nguoi hai mươi, ta chờ nguoi hai mươi năm!”

Nhìn dáng vẻ điên cuồng của Cố Tú Cầm, di d d d d n n n n l e e e e q u y y y d o o n n n Sở Vân Kinh bắt đầu đi lắc đầu, xoay người muốn rời đi.

“Sở Thiên Tề, các nguoi sẽ không có kết cục tốt, ha ha, nguoi bên trong Sở phủ này cũng sẽ không có kết cục tốt, máu chảy thành sông, tru di cửu tộc, mỗi nguoi, mỗi nguoi đều sẽ chết, sẽ chết!”

Tiếng thì thào tự nói vang lên khắp trong phòng tối, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy nội tâm của Cố Tú Cầm vô cùng ngoan độc, nguoi khác không nói, lại nguyên rủa nữ nhi của mình như vậy, hai mắt nàng phát lạnh, ra khỏi cửa.

“Tranh đoạt, cướp đoạt, tranh đoạt, cướp đoạt, cuối cùng đều sẽ không có kết cục tốt...”

Phía sau không ngừng vang lên tiếng nói, một khắc khi cửa sắt kia đóng lại, bước chân của Sở Vân Kinh trở nên nặng nề, đi ra khỏi phòng tối, Nhược nhi đang chờ ở ngoài, thấy nàng bước ra liền vội vàng nghênh tiếp.

“Tiểu thư.”

Sở Vân Kinh hít một hơi thật sâu: “Trong phòng bếp đã xử lý sạch sẽ chưa.”

Nhược nhi gật đầu một cái, “Thuốc của tiểu thư rất lợi hại, nếu buổi sáng hôm qua phu nhân không nóng vội như vậy, sợ rằng với thủ đoạn của nàng, còn không giam được nàng lại.”

Hai mắt Sở Vân Kinh tối sầm lại: “Lão gia và Đại công tử có động tĩnh gì không?”

Nhược nhi suy nghĩ một chút, “Lão gia trừ bỏ đến thăm lão phu nhân thì không có gì, Đại công tử cũng bình thường, nói đến cũng thật kỳ lạ, hình như cho tới bây giờ Đại công tử không thân thiết với phu nhân, giống như nguoi xa lạ vậy.”

Sở Vân Kinh khẽ thở dài, “Chuyện xảy ra trong phủ, đều để ý một chút, chúng ta trở về thôi.”

Sở Vân Kinh mang theo Nhược nhi rời đi, trong phòng tối phía sau lưng nàng, miệng Cố Tú Cầm vẫn không ngừng lẩm bẩm như cũ, giống như lời nguyên rủa kia không hề lộ ra ngoài ánh sáng.

Tĩnh Tâm Trai, Sở Mộ Phi mặc một bộ y phục màu trắng, đứng ở trước cửa sổ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Kế hoạch này, tuyệt đối không thể có sai sót, đã an bài tốt sao?”

Lẽ ra trong phủ có không khí ngột ngạt như vậy, thân là nguoi đứng đầu trong nhà, Sở Thiên Tề phải rất phiền muộn mới phải, mà giờ khắc này Sở Thiên Tề đứng ở sau Sở Mộ Phi, hai mắt lóe sáng, hân vội vàng mở miệng: “Tất cả đều đã an bài thỏa đáng.”

“Tính đi tính lại, ngày trở về không còn xa, nguoi chuẩn bị xong chưa?”

Sở Thiên Tề nặng nề thở dài, “Ta đã đợi ngày này ba mươi năm rồi!”

Sở Mộ Phi cười gật đầu, nhưng bỗng nhiên ý cười bị kiềm hãm lại nơi khóe mắt, ánh mắt hân sắc bén nhìn về phía cửa: “Nguoi nào ở bên ngoài!”

“Loảng xoảng” một tiếng, giống như có tiếng ly trà bị rơi, hai nguoi Sở Thiên Tề nhìn nhau, sát khí trong mắt tỏa ra bốn phía.

“Là ta.”

Bỗng nhiên một tiếng nói dịu dàng trầm tĩnh vang lên, ngoài ý muốn xuất hiện trong mắt Sở Mộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Huynh muội tình thâm, xuân tình ái muội trong Vương phủ.

Editor: Quỳnh in

Từ sau khi Sở Thiên Tề tại cung yến ngày ấy xin cáo lão hồi hương, quả nhiên không thường xuyên vào cung nữa, mặc dù ở lại trong phủ, nhưng Sở Thiên Tề không nhàn rỗi chút nào.

Thời tiết đầu mùa hạ là lúc trăm hoa đua nở, Sở Vân Kinh mặc một bộ váy màu xanh đậm đang đi về phía hoa viên trong Thượng Thư phủ, lúc này là sáng sớm, sương sớm vẫn còn đang quanh quẩn khắp nơi, mục đích của nàng không phải là muốn ngắm hoa xem cảnh, mấy ngày gần đây trong Thượng Thư phủ chợt xuất hiện nhiều chuyện lạ, nàng muốn đi xem một chút, trong phủ này đến tột cùng là có chuyện kỳ quái gì.

“Tiểu thư, người cẩn thận một chút.”

Chợt có tiếng vang lên làm Sở Vân Kinh khiếp sợ, liếc nhìn một chút, sao Sở Tương Nguyên lại ở chỗ này?

Từ nơi nàng nhìn đến, kỳ hoa dị thảo mọc thành bụi trong vườn, đang có một người khom lưng đi lại gần những cây hoa cỏ đó.

“Tiểu thư, người cẩn gì mỗi ngày đều tự mình làm vậy, nhìn y phục người đều bị thấm ướt rồi, Đại công tử trở về hai ngày nay, nô tỳ thấy người lại gây đi nhiều quá.”

Sở Tương Nguyên đứng dậy, hơi hơi thở dốc, trên trán đầy mồ hôi: “Những giọt sương này không thể dính bụi, người làm việc lơ là sợ ý, làm sao ta có thể yên tâm được?”

Khóe miệng Sở Vân Kinh cong lên, vòng qua cây bụi hoa đâm bụi trước mặt đi ra ngoài, “Giọt sương mùa hè là trong suốt nhất, tâm tư của tỳ tỳ thật là tinh tế.”

Khi Sở Tương Nguyên nghe thấy giọng nói này, mặt nàng liền biến sắc, nàng xoay người lại, dịu dàng đoan trang, thành thực trang nhã: “Một tiếng tỳ tỳ này Tương Nguyên không dám đương nổi, còn chưa có thỉnh an Quận chúa.”

Nói xong, quả nhiên Sở Tương Nguyên liền cúi đầu hành lễ, Sở Vân Kinh nghiêng người lẩn tránh: “Đều là người một nhà, tỳ tỳ có gì phải làm vậy? Vân Kinh xấu hổ, tỳ tỳ muốn lấy sương pha trà cho Đại ca sao?”

Sở Tương Nguyên nhìn chén sứ trong tay, khóe miệng xuất hiện nụ cười lạnh nhạt: “Thân thể Đại ca ốm yếu, sáng sớm mỗi ngày cần phải uống một ly trà được nấu bằng sương mới tốt, đây là chuyện muội muội nên làm.”

Đôi mắt Sở Vân Kinh khẽ động: “Vân Kinh hổ thẹn, cũng không biết phải làm như vậy --.”

Sở Tương Nguyên nhìn về phía Trụ nhi vẫy vẫy tay, lúc này Trụ nhi liền chạy tới đỡ lấy chén sứ đựng sương trong tay Sở Tương Nguyên, sau đó rời khỏi vườn, nhìn quần áo dưới đầu gối Sở Tương Nguyên ướt đầm, Sở Vân Kinh khẽ tắc lưỡi.

“Người trở về muộn, không biết cũng là chuyện bình thường, ta muốn trở về pha trà rồi, có muốn ném thử một chút không?”

Sở Vân Kinh lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của tỳ tỳ, lần khác Vân Kinh sẽ tới.”

“Quanh năm đại công tử đều không ở trong phủ, cũng không quá thân thiết với phu nhân, ngược lại Đại tiểu thư lại cực kỳ tận tâm với Đại công tử.”

Nhược nhi đi theo sau Sở Vân Kinh nhỏ giọng nói, khóe miệng Sở Vân Kinh cong lên: “Quả nhiên là huynh muội tình thâm.”

“Lâm Đô Úy, mời đi bên này.”

Sở Vân Kinh đang cảm thán, liền nghe thấy gần đó có tiếng động, ánh mắt nàng khẽ động, ngay sau đó liền kéo Nhược nhi đang mất hồn vào bụi cây đâm vùi gần đó, trên hành lang cạnh hoa viên, có bóng dáng hai người đang đi về phía bọn họ, ánh mắt nàng khẳng định, người tới là Chấn Bắc quân Đô Úy Lâm Huy người ăn nói lỗ mạng trong yến tiệc ngày ấy.

Đi ở đằng trước dẫn đường là thị vệ Đinh Vũ bên người Sở Thiên Tề, hình như đang đi về phía Tĩnh Tâm Trai, ánh mắt Sở Vân Kinh tối sầm lại, ngày đó tại cung yến Lâm Huy gây khó dễ khiến Sở Thiên Tề mất hứng, tất cả mọi người đều suy đoán không biết có phải hắn đã đắc tội với Sở Thiên Tề

không, vì sao hôm nay hân lại xuất hiện trong phủ?

“Mấy ngày nay Duệ Vương không có đưa tin tới đây sao?”

Nhược nhi sừng sốt, lắc đầu: “Từ sau ngày tiểu thư trở về, chim bồ câu kia đã sớm không cần đến nữa.”

Sở Vân Kinh khẽ thở dài, lần trước mình gặp chuyện không may là do có người động chân động tay đến chim bồ câu, lại dùng cái đó quả thật là không an toàn, nhưng mà vì sao mấy ngày nay không có một chút tin tức nào của Tiêu Triệt?

Đêm khuya yên tĩnh, trong Thượng Thư phủ có một bóng đen xuất hiện trên tường cao, biến mất trong bóng đêm mịt mờ, Sở Vân Kinh mặc y phục dạ hành gọn gàng, rời khỏi Thượng Thư phủ đi về phía thành Tây, nơi đó chính là Duệ vương phủ.

Một đường đi nhanh, một khác khi nàng nhảy lên tường cao của Duệ Vương phủ, Sở Vân Kinh liền cảm thấy bất khoan.

Tiêu Triệt đang ở đâu?

Mất thấy tòa nhà quanh co trong bóng đêm, nơi này lớn như vậy, nàng phải đi đâu tìm người đây?

Chợt, ánh mắt của nàng rơi vào một chỗ, nơi đó có địa thế hơi cao, giờ phút này còn có ánh đèn mờ mờ!

Hai mắt Sở Vân Kinh căng thẳng, vận khinh công bay đến nơi đó --.

Đó là một tiểu lâu hai tầng cao, Sở Vân Kinh nhảy từ nóc nhà xuống không một tiếng động, khốc khẩn lắm mới tới gần được cửa sổ lầu hai, nàng nín thở đứng lại, thấy chỗ này được trang hoàng cực kỳ kiều cách, trong lòng đoán nơi này hẳn là không sai.

“Ân~ ân~ ân~.”

Tay đang muốn gõ cửa liền ngừng lại, lông mày Sở Vân Kinh khẽ nhíu lại, trong phòng có nữ nhân?

“Ân, gia~.”

“Ân, gia, thiếp chịu không nổi, a~.”

Tiếng rên rỉ đứt quãng cùng tiếng hờn dỗi của nữ nhân, Sở Vân Kinh chớp mắt ngó người ra, nàng chưa biết mùi đời, ký ức còn sót lại của kiếp trước nói cho nàng biết trong phòng đang phát sinh chuyện gì?

Đôi mắt nàng trầm xuống, hai tay buông xuống bên người lập tức nắm chặt thành quyền.

Vốn muốn xoay người rời đi, nhưng vừa mới nhấc chân, tay vô tình đẩy cánh cửa sổ đang đóng kia ra một chút --.

Phía sau bức rèm kia, nàng nhìn thấy màn giường không ngừng lắc lư, sa mỏng bay bay, nữ tử uyển chuyển nằm trên đó, đồng thời còn có một nam tử cường tráng, hai người quấn quýt ở một chỗ, kèm theo tiếng thở dốc, xuân quang vô hạn đang diễn ra trong phòng.

Trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, leee quyyyy dōmnnn trong đầu bỗng nhiên hiện lên ban đêm đầy hơi nước kia, một cảm giác đau xót không biết tên xuất hiện, cảnh tượng trước mặt như ngọn lửa thiêu đốt người, khiến cho không đành lòng nhìn lại, hai mắt nàng nhắm chặt, đem khung cửa sổ đóng lại, kiên quyết xoay người!

Bốp!

Sở Vân Kinh cả kinh, nàng vô tình dùng lực quá lớn, lại phát ra tiếng vang lớn như vậy!

“Ai ở bên ngoài!”

Quả nhiên, tiếng vang này làm kinh động đến xuân cung sống trong phòng, Sở Vân Kinh nghe thấy giọng nói khàn khàn liền vận khinh công bay lên nóc tiểu lâu, trong phòng có tiếng nữ tử thở dốc, tiếp theo có liên có tiếng ma sát của quần áo, rồi sau đó là tiếng bước chân nặng nề đi đến gần cửa.

Sở Vân Kinh nín thở đứng ở trên nóc tiểu lâu, dường như người dưới mái hiên không phát hiện ra điều khác thường, khẽ nguyên rửa một tiếng quay người trở lại về điểm đạm dịu dàng, bên này trong lòng Sở Vân Kinh buông lỏng, có một sự trì trệ lớn không thể giải quyết được.

Nàng đứng dậy rời đi, nhưng tại khoảnh khắc xoay người lại nắm chặt đoạn kiếm trong tay áo, trong bóng đêm mờ mịt có rất nhiều hơi thở tràn đầy sát khí từ bốn phương tám hướng bay tới tiểu lâu này!

Trong thư phòng cách đó không xa, mặt Từ Mặc đầy nghiêm nghị: “Vương gia, quả nhiên có người theo dõi vị kia.”

Đôi mắt băng lạnh của Tiêu Triệt trầm xuống, nặng nề nói ra ba chữ: “Giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hồng y vô danh, nam nhân yêu nghiệt.

Nội lực cường đại nhanh chóng tụ tập lại, Sở Văn Khinh ở trên nóc tiểu lâu, đã không còn chỗ để nấp.

Hồ hấp của nàng nặng hơn so với ngày thường, cái khăn che mặt đen bất đầu mơ hồ bị gió thổi bay, nghe tiếng gió thổi mạnh mẽ ác liệt bên tai, Sở Văn Khinh nắm chặt đoản kiếm trong tay.

“Người tới là ai?”

Giọng nói này, Sở Văn Khinh cảm thấy có chút quen thuộc, nàng nhớ mang máng tên là Từ Hàn, xung quanh tiểu lâu đều là nóc nhà thấp, Từ Hàn đang đứng ở nóc nhà bên trái nàng.

Sở Văn Khinh liếc mắt nhìn, ánh mắt sắc bén.

Thấy toàn thân Sở Văn Khinh mặc đồ đen không nói lời nào, Từ Hàn cũng không có ý định đề cập đến chuyện vừa rồi, tay hắn không biết làm cái gì, chỉ thấy thị vệ vương phủ từ bốn phương tám hướng dừng lại.

Sở Văn Khinh hừ lạnh một tiếng, đánh về nơi nhìn như yếu nhất.

Tiếng kim loại không ngừng va chạm, tràn ngập sát khí, cảnh xuân trong tiểu lâu cũng biến mất không thấy, ánh mắt của nam tử áo đỏ khẽ động, hứng thú nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn duỗi bàn tay: “Mỹ nhân, mau tới đây xem kịch vui ~.”

Sở Văn Khinh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nên xuống tay vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại nghĩ những thị vệ này là người trong phủ hắn, mỗi khi đến lúc giết người đều thu lại ba phần.

Nếu bàn về võ công, Sở Văn Khinh cũng chỉ có thể xem như ở mức bình thường, nàng chưa xuất hết toàn lực, lại bị nhiều người bao vây, trong vòng trăm chiêu cũng có thể ứng phó, nếu nhiều hơn thì không thể công thủ (tấn công + phòng thủ) như bình thường.

Bọn thị vệ chỉ cảm thấy lần này rất khác thường, nhưng nhìn đến bộ dạng mệt mỏi của nàng, liền không nghĩ nhiều trước tiên cứ bắt lại đã, Từ Hàn nhanh tay lẹ mắt, một thanh kiếm lạnh lẽo tràn đầy sức mạnh của gió, tay nắm đoản kiếm của Sở Văn Khinh dần dần không còn chút sức lực, bỗng nhiên Từ Hàn bất ngờ đánh một chưởng, nhất thời liền đánh rớt đoản kiếm của nàng.

Chuyện tình xảy ra bất ngờ, không có vũ khí trong tay Sở Văn Khinh dường như không còn sức để chống đỡ, Từ Hàn từng bước từng bước ép sát, Sở Văn Khinh bước lùi về phía sau, mắt thấy sắp lui đến nóc nhà bên cạnh, bỗng nhiên một tiếng quát lạnh đánh tới.

Trận nóc nhà kịch chiến say sưa, dưới lầu một đoàn người từ từ đi tới, Tiêu Triệt dẫn đầu, hắn muốn nhìn một chút xem người nào to gan như vậy đêm khuya dám xông vào Duệ vương phủ của hắn!

Chiều chiều của Từ Hàn đều muốn đoạt mệnh, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy kiếm kia chợt lóe sáng lên, trực tiếp đánh về phía mình, trong lúc nhất thời nàng nghiêng người né tránh, chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, thanh kiếm lạnh lẽo kia liền rơi xuống phía sau cổ Sở Văn Khinh, mở thẳng khăn che mặt cùng búi tóc của nàng ra.

Sở Văn Khinh kinh hãi, đúng lúc này đã lui đến nóc nhà bên cạnh, nàng trượt chân, thân thể không cách nào chống đỡ rất nhanh liền rơi xuống.

Gió đêm vang dội, Tiêu Triệt ngẩng đầu trong nháy mắt liền nhìn thấy ba nghìn sợi tóc đang hỗn độn bay trên không của một người, đáng người mảnh khảnh kia ở trên nóc nhà cao bảy tám trượng, lại đang rơi xuống!

“Đáng chết!”

Từ Mặc đi sau lưng Tiêu Triệt, nhìn thích khách bị đánh rơi xuống như dự kiến, nhưng mà vị Vương gia nào đó lại không bình tĩnh, chỉ thấy một bóng đen, Tiêu Triệt đã bay đến, miệng Từ Mặc mở lớn, Vương gia muốn đi đỡ thích khách kia sao?

Sở Văn Khinh nhắm hai mắt lại, tiếng gió vu vu thổi mãnh liệt ở bên tai, nàng đã dùng nội lực, nhưng vốn không ứng phó được với độ cao như vậy, hai mắt nàng nắm chặt, thậm chí tay chân còn chuẩn bị tốt.

Bỗng nhiên có một tiếng trầm thấp vang lên, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy thân thể mình đụng phải cái gì đó, tiếp theo có một cánh tay mạnh mẽ xuất hiện ở bên hông, nàng mở hai mắt, xuất hiện trước mặt nàng là đôi mắt tinh mịch.

“Nửa đêm xông vào vương phủ, lá gan càng ngày càng lớn!”

“Ầm” lại một tiếng trầm đục vang lên, không phải va chạm vào cái gì, mà là một chưởng của Sở Văn Khinh đánh vào ngực Tiêu Triệt, trong mắt nàng đờ đờ lừa gạt, “Buông tay!”

Tiêu Triệt muốn tiếp được nàng ở độ cao như vậy phải là người có tu vi võ công cao mới làm được, lúc này còn chưa bình tĩnh trở lại liền bị một luồng hơi thở của Tiêu Triệt lập tức bị kiềm hãm, cổ họng có chút ngòn ngọt.

Tiêu Triệt không giải thích, cũng không buông tay ra, chờ đến lúc ôm lấy nàng xuống đất mới có thể thở dốc, gió đêm hỗn loạn, cái khăn che mặt của Sở Vân Kinh vẫn còn bay trong không trung, dung nhan chân thật của nàng rơi vào trong mắt hắn, trong đôi mắt không có lạnh nhạt như thường ngày, dường như tồn tại một chút oán niệm.

Tay Tiêu Triệt xiết chặt, nhìn vào mắt nàng giọng nói trở nên băng lạnh, “Người điên rồi sao?”

Rốt cuộc Sở Vân Kinh cũng rơi xuống mặt đất, nàng nhớ tới cảnh tượng vừa rồi ở trên nóc nhà, trong lòng cảm thấy bất mãn, “Buông tay!”

“Sở Vân Kinh!” Hai mắt Tiêu Triệt như sắp phun ra lửa, “Người nửa đêm chạy tới vương phủ ta làm cho gà bay chó sủa, sau đó kêu ta buông tay?”

Sở Vân Kinh lạnh giọng cười một tiếng, “Vân Kinh tới không đúng lúc, quấy rầy chuyện tốt của Vương gia, Vân Kinh vốn định rời đi, là thù hạ của Vương gia ngăn cản ta, bây giờ Vương gia có thể thả ta chưa?”

Từ Mặc và những người khác đã sớm sững sờ tại chỗ, thích khách này lại là nữ!

Không chỉ là nữ, còn là nữ nhân bị Vương gia ôm!

Từ Hàn nhảy xuống khỏi nóc nhà, diendddđannnnnnlequydonnnn trên mặt không có chút biểu tình gì đi tới bên cạnh Từ Mặc, đồng thời nhìn đôi nam nữ hai mắt đang phun lửa cách đó không xa.

“Này, có thư cần đưa đến quân doanh phía tây, người đi đưa đi --.”

Từ Hàn khó hiểu nhìn Từ Mặc, loại chuyện này như thế nào lại cần phải hắn đi chứ.

Từ Mặc chợt quay đầu, ánh mắt đồng tình, “Sở cô nương bị người đánh rơi xuống, hoặc là đi ba nghìn dặm truyền tin, hoặc là ở chỗ này chờ Vương gia xử lý, bản thân cảm thấy đưa tin an toàn hơn một chút.”

Khóe miệng Từ Hàn rụt rụt, hắn im lặng kiểm lời do dự trong chốc lát liền nói bốn chữ: “Thư ở nơi nào?”

Tiêu Triệt nhủ thầm, chỉ cảm thấy không biết người trong lòng tức giận vì điều gì, đúng lúc này, trên lầu truyền đến một tiếng gọi to, “Hiệp nữ hiệp nữ, hiệp nữ người tên gì? Người dạy chiêu vừa rồi cho Lãnh mỹ nhân đi, tư thế người rơi vào trong lòng Duệ vương thật quá đẹp!”

Tiêu Triệt và Sở Vân Kinh đồng thời ngẩng đầu, chỗ lan can lầu hai, một nam tử vạt áo mở rộng, áo đỏ như lửa, trong tay lúc này còn đang ôm một cô nương xinh đẹp, đang cùng nhau nhìn hai người bọn hắn.

Giọng nói của nam tử kia cực kỳ không trong sáng, vừa nghe là biết sau trận mây mưa chưa có trở lại bình thường, lại nhìn hành vi phóng đảng cùng quần áo xộc xệch của hắn, con người đen của Tiêu Triệt khẽ động, lập tức hiểu rõ tức giận của Sở Vân Kinh từ đâu mà đến.

Tiêu Triệt buông Sở Vân Kinh ở trong ngực mình ra, nhưng tay nắm tay nàng rồi, ý cười trong mắt hắn rõ ràng, Sở Vân Kinh đứng bên cạnh hắn, hình như còn có thể nghe thấy hắn đè nén tiếng cười trong cổ họng.

Nàng suy nghĩ từ đầu đến cuối, trên mặt liền nóng lên.

Mà nam tử trên lầu, mặt mũi tuấn tú, đôi mày thanh tú, đôi mắt hứng thú nhìn hai người dưới lầu, tay ôm nữ tử bên cạnh không ngừng lên xuống, chọc cho nữ tử kia thở gấp liên tục, “Hiệp nữ hiệp nữ, chẳng lẽ vừa rồi người ở ngoài cửa, người đêm hôm khuya khoắt đến ngoài cửa của ta làm gì?”

Tiêu Triệt ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hồng y nam tử kia một cái, ánh mắt băng lạnh: “Hả?”

Ánh mắt của Tiêu Triệt xen lẫn kiếm quang băng lạnh, chỉ cần một chữ liền có thể khiến cho người trên lầu sợ đến mức run lên, chỉ thấy Hồng y nam tử kia lập tức ông chặt lấy mỹ nữ bên cạnh, vùi đầu vào bộ ngực căng tròn: “Trời ơi, dọa chết người dọa chết người, mỹ nhân nhanh tới an ủi ta --.”

Trên trán Sở Vân Kinh chảy ra mồ hôi lạnh, tóc như thác nước lệch sang một bên, che xuất vẻ mặt đỏ bừng cùng vết sẹo phiền não kia.

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh, kéo nàng xoay người đi, nam tử trên lầu thấy vậy lúc này mới thờ dài một tiếng, “Ài, đêm dài đằng đẵng, tịch mịch như tuyết, mỹ nhân chúng ta mau đi vào thôi, Duệ vương cũng chó quên đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng nha!”

Sở Vân Kinh ngừng lại, nhưng Tiêu Triệt không giải thích gì liền rời đi về phía Giang Sơn lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đáng hay không đáng, tất cả đều là nàng

Edit: Beyours

Trong Giang Sơn lâu một mảnh tối om, Sở Văn Khinh bị Tiêu Triệt kéo vào, vừa bước vào cửa đã nghe sau lưng vang lên tiếng “bụp”, sau đó nàng chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị Tiêu Triệt bế lên.

Trong bóng tối, Sở Văn Khinh kinh ngạc kêu “a” một tiếng: “Muốn làm gì?”

Lầu này vừa là thư phòng của Tiêu Triệt, vừa là chỗ nghỉ ngơi của hắn, vòng qua một tấm bình phong khổng lồ, phía sau bố trí phòng ngủ vô cùng hoa lệ.

Tiêu Triệt nhếch khóe miệng lên: “Người nói sao?”

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, khẽ giằng giàng muốn xuống đất. “Thả ta xuống.”

Tiêu Triệt chợt đứng lại, mở miệng nói bằng giọng mang theo tà vọng hiểm thấy: “Người tôi trẻ như vậy, chẳng lẽ không phải vì gặp ta?”

Sở Văn Khinh đỏ mặt: “Chẳng qua ta——”

“Chương vừa rồi của nàng, có phải nên cho ta một lời giải thích hay không?” Hô hấp của Sở Văn Khinh chậm lại, nhưng Tiêu Triệt không có ý định bỏ qua cho nàng: “Nói cho ta biết, nàng nhìn thấy gì mà kinh ngạc như vậy? Nàng thật sự cho rằng ta làm chuyện có lỗi với nàng sao?”

Sở Văn Khinh cảm thấy bất đắc dĩ, trong đầu hiện lên màn triều miên vừa rồi. “Ta ——”

Sở Văn Khinh ở thế yếu, thứ nhất đuối lý vì đã hiểu lầm Tiêu Triệt, thứ hai là vừa nhìn thấy cảnh tượng không nên nhìn thấy. Nếu trước mặt người khác, nàng nhất định vẫn có thể tự nhiên, nhưng đối mặt với nam nhân này, nàng thấy có chút rối loạn.

“Ha ha ——”

Thấy bộ dáng ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi của Sở Văn Khinh, Tiêu Triệt không nhịn được phá lên cười. Cho tới bây giờ, Sở Văn Khinh chưa từng thấy hắn cười sáng khoái như vậy, thấy thế càng nổi giận nhiều hơn, trợn mắt nhìn chằm chằm Tiêu Triệt, mười ngón tay siết chặt cánh tay hắn.

“A ——”

Tiêu Triệt hít một ngụm khí lạnh, Sở Văn Khinh cả kinh lập tức buông tay ra. Nàng nhú mày: “Văn Khinh tới đây là có chút chuyện muốn hỏi Vương Gia, xin Vương gia để Văn Khinh xuống.”

Cho dù sắc mặt ửng đỏ, trong lòng rung động, nhưng giọng Sở Văn Khinh vẫn cứng rắn như cũ. Tiêu Triệt mỉm cười: “Cũng được.”

Hắn nói xong, quả nhiên thả tay. Trong lòng Sở Văn Khinh hơi buông lỏng, chân có sự tiếp xúc. Cảm thấy hô hấp của Tiêu Triệt rơi trên đỉnh đầu gần trong gang tấc, nàng lập tức lùi về sau vài bước.

Trong bóng tối nàng không xác định được phía sau, không bước được ra ngoài nhưng không biết đụng phải cái gì đó mà cả người liền té xuống!

“A ——”

Sở Văn Khinh kêu lên sợ hãi, lúc ngã xuống liền túm lấy ống tay áo của Tiêu Triệt theo bản năng. Không biết Tiêu Triệt cố ý hay vô ý, lại bị Sở Văn Khinh kéo cùng xuống. “Bụp” một tiếng như đã dự đoán, nhưng không hề thấy đau đớn, mà thay vào đó là một vật mềm mại, còn có mùi đàn hương quanh quẩn ở chóp mũi, sau đó nàng chớp mắt một cái, một bóng đen to lớn đè lên người mình.

Tiêu Triệt nhìn Sở Văn Khinh từ trên cao, khóe miệng nhếch lên: “Nàng cố ý.”

Thì ra Tiêu Triệt vốn muốn ôm Sở Văn Khinh đến bên giường, chỉ là trong bóng tối Sở Văn Khinh không nhìn rõ. Bây giờ hai người một trên một dưới, bốn mắt nhìn nhau, tư thế cực kỳ mờ ám.

Sở Văn Khinh giận dữ, “Tiêu Triệt!”

“Ta ở đây.” Tiêu Triệt đáp lại cực nhanh. Hắn cúi người xuống, hô hấp nóng rực kề vào môi nàng: “Sau này lúc không có người đều phải gọi tên của ta như vậy?”

Sở Văn Khinh nghiêng đầu. “Văn Khinh không dám.”

Ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, một tay chống người, tay kia nắm cằm Sở Văn Khinh ép nàng quay đầu lại. Tiêu Triệt cọ cọ vào mặt nàng, không biết hắn làm thế nào mà vết sọc đỏ đậm trên mặt nàng càng ngày càng nhạt.

Sở Văn Khinh bị hắn cọ khẽ run lên, Tiêu Triệt nhếch miệng cười tà: “Nàng có gì mà không dám, hay là ——”

Tiêu Triệt nhìn nàng, những sợi tóc hỗn loạn rơi trên giường, đôi mắt lấp lánh hơi nước ngược lên nhìn hắn. Ngón tay Tiêu Triệt lướt qua cánh môi đỏ tươi của nàng, chậm rãi cúi đầu.

"Hay là muốn như vậy ——"

Tiếng nói trầm thấp, Tiêu Triệt nhanh chóng hôn xuống. Sở Vân Kinhhton to hai mắt khẽ sững sờ, lần trước mình ở dưới nước không có sức lực, lần này thì sao?

Nụ hôn của Tiêu Triệt cực kỳ ôn nhu, môi lưỡi lướt qua đều là mưa xuân nhu ý. Hắn như vẽ lên một bức tranh sơn thủy vô cùng tinh xảo, mỗi một nét vẽ đều dùng hết tâm ý, mực nhạt chuyển đậm, mùi đàn hương xâm nhập vào sâu trong miệng Sở Vân Kinhhton, gần bó hòa quyện cùng nàng, hết sức triền miên.

Người trên người nàng tràn đầy ôn nhu, có chỗ nào giống con người cứng nhắc lạnh lẽo ngày thường. Gương mặt hắn gần ngay trước mắt, giống như chỉ nguyện hóa tan bằng tuyết vì nàng, trong lòng Sở Vân Kinhhton mềm nhũn, từ từ nhắm mắt.

Nàng đáp lại khiến trong lòng Tiêu Triệt mừng rỡ, dáng người linh lung kia tựa như cảm dỗ trí mạng. Hô hấp của hắn dần trở nên nặng nề, hôn dọc xuống chiếc cổ thon dài của nàng, khắp nơi đều lưu lại vết tích đỏ đẫm như sao.

"Bây giờ không được."

Tiêu Triệt chợt thở dài vùi đầu vào cổ nàng. Sở Vân Kinhhton thở dốc, khóe mắt quyến rũ phong tình. Nàng nghiêng đầu nhìn, trong con mòng lung thấy hai mắt hắn khép hờ, kịch liệt thở dốc giống như đang cố gắng kiềm chế.

"Tiêu Triệt ——"

Giọng nói của nàng cực kỳ mềm mại, lại hàm chứa sự trịnh trọng không nói thành lời. Tiêu Triệt nghe vào trong tai, lẳng lặng đợi nàng nói tiếp.

"Ta đáng giá để người vậy sao?"

Tiêu Triệt chống người lên, trong mắt tỏa ra dư âm, sáng bừng bừng người. Hắn lẳng lặng nhìn Sở Vân Kinhhton trong chớp lát, kéo nàng đứng lên: "Đáng hay không đáng, tất cả đều là nàng."

Phịch một tiếng, trong trái tim Sở Vân Kinhhton như có một chỗ nhẹ nhàng sụp đổ. Đáng hay không đáng, tất cả đều là nàng (Trị dữ bất trị, dã đô thị nhĩ), tám chữ này không nặng không nhẹ rơi vào lòng nàng. Người trước mặt luôn lạnh lùng, nói năng thận trọng, nàng nhìn hắn, cảm thấy có một luồng rung động chưa từng xuất hiện cuộn lấy từng tác trên da thịt, khiến nàng không tự chủ được nắm chặt tay giấu trong tay áo.

Cảm nhận được Tiêu Triệt đi tới góc phòng, nghe thấy “phù” một tiếng, đèn cung đình trong phòng được thấp sáng, cả căn phòng rơi vào trong mắt Sở Vân Kinhhton, sang trọng, hoa lệ, lạnh lẽo, giống như người này vậy.

"Tới đây ——"

Tiêu Triệt vẫy tay với Sở Vân Kinhhton, nàng đứng dậy, đi về phía hắn.

Chỉ có trong phòng nam nhân mới xuất hiện bàn trang điểm đơn giản như vậy, trên đó không có son phấn, chỉ có một tấm gương lớn in bóng hình hai người.

Tiêu Triệt để cho Sở Vân Kinhhton đứng trước mặt mình, hắn dang tay sửa lại mái tóc hơi bù xù của nàng, xong xuôi mới nói: "Bây giờ có thể nói rồi."

Sở Vân Kinhhton sớm bị động tác của hắn làm sững sờ, lúc này không chút động dậy.

"Nàng nói tới tìm ta có chuyện, là chuyện gì?"

Động tác của Tiêu Triệt cực kỳ cẩn thận, bộ dáng đó khiến Sở Vân Kinhhton luyến tiếc. Nàng ho nhẹ: "Ta muốn tới hỏi người, tại sao ngày đó người bị vây trong Thượng Thư phủ? Đại công tử Sở Mộ Phi ở ẩn trị bệnh, có phải bị bệnh thật không? Còn nữa, mấy ngày nay Sở Thiên Tề vẫn luôn ở trong phủ, có rất nhiều người lạ mặt lui tới."

Thủ pháp của Tiêu Triệt khá tinh tế, vừa búi tóc cho nàng cực kỳ chuyên chú, vừa gạt đầu ý bảo đang nghe. Hắn lấy ra thứ gì đó từ bên hông, cắm vào búi tóc của nàng, trong nháy mắt Sở Vân Kinhhton liền thay đổi bộ dáng.

Gò má Sở Vân Kinhhton hơi nóng lên, thiếu nữ cổ đại sau khi cưới thường do chồng búi tóc, nhưng trong thời đại này có rất ít nam nhân thực sự búi tóc cho thế tử, vậy mà hắn ——

"Sở Thiên Tề làm Binh bộ Thượng Thư bảy năm, năm năm trước bắt đầu nắm giữ mười vạn quân Chinh Tây, đây vốn là nhóm quân đội được phái ra trọng cuộc đại chiến giữa Đại Tàn và Tây Lương, sau đại thắng lần đó, tướng sĩ còn sót lại bị biên chế, đóng tại biên giới Đại Tàn và Tây Lương."

"Lần đó, nửa đêm xông vào Thượng Thư phủ là vì truy lùng một tên gian tế Tây Lương không rõ thân phận."

Trong lòng Sở Vân Kinhhton hơi căng thẳng, nghe Tiêu Triệt tiếp tục nói: "Vị Đại công tử kia có thủ đoạn rất lợi hại, bây giờ 2/3 sản lượng muối của Đại

Tần đầu ở trong tay hấn, hấn muốn bao nhiêu của cái là có bấy nhiêu. Còn về chuyện khác, nàng đã nói như vậy, ta nhất định sẽ phái người đi thăm dò lại."

"Còn có Sở Thiên Tề nữa, nếu thật sự ông ta cáo lão về quê thì tốt, nếu không phải, tự có biện pháp trị hấn."

Nàng khẽ chớp mắt: "Hình như bọn họ rất để ý người."

Tiêu Triệt xoay người, ánh mắt mang ý cười hỏi hột: "Nàng lo chúng gây bất lợi cho ta?"

Sở Vân Kinh nhớ tới những lời mình nghe được ở chỗ Sở Mộ Phi, lập tức gật đầu. Ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống: "Nếu có thể, cứ để bọn họ ra tay."

Đêm lạnh như nước, Sở Vân Kinh thấy ánh trăng đã ngã về tây. Tiêu Triệt nhìn bộ dáng của nàng bèn mở miệng: "Có thể ở lại chỗ này."

Sở Vân Kinh lắc đầu, nàng của bây giờ đã không còn là nàng của ngày trước, ai biết có tai mắt nào khác đang ngó chừng nàng hay không?

Tiêu Triệt cũng đành thôi: "Ta đưa nàng về."

Một đường thúc roi ngựa, trong màn đêm mênh mông có tiếng vó ngựa giòn dã vang lên trên con đường vắng vẻ, tới chỗ cách phủ Thượng thư khoảng chừng hai con phố, Tiêu Triệt dừng ngựa.

"Cáo từ."

Sở Vân Kinh nhảy xuống ngựa, ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động. "Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ để nàng danh chính ngôn thuận ở lại trong phủ của ta."

Tiếng vó ngựa gấp, Sở Vân Kinh quay đầu nhìn lại, bóng đen kia đã hòa vào màn đêm không thấy. Nàng hít sâu một hơi, đi về phía Thượng thư phủ.

Sở Vân Kinh leo tường vào từ hậu viện, lúc tới xuống đất hoàn toàn yên tĩnh. Trong lòng nàng buông lỏng xoay người về Từ Vi các, lúc gần tới cửa viện, tảng đá lớn trong lòng chưa kịp rơi xuống thì thấy một bóng người áo trắng lung lay, đứng ở đó đưa lưng về phía nàng

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Một cuộc lợi dụng, gọn sóng bắt đầu

Edit: Beyours

"Ban đêm gió lớn, Vân Kinh đi đâu vậy?"

Sở Mộ Phi xoay người, trên gương mặt như ngọc là nụ cười nhàn nhạt.

Bước chân của Sở Vân Kinh cứng đờ tại chỗ, từ trước tới nay Sở Mộ Phi chưa từng tới Từ Vi các của nàng, nhìn bộ dáng của hấn lúc này rõ ràng đang đặc biệt đợi nàng. Nàng xuất phủ lúc nửa đêm thế này, lẽ ra hấn cũng phải có chút hoài nghi, hoặc trực tiếp sai người bắt nàng, nhưng giọng điệu của hấn lại hết sức thân nhiên, ánh trắng thanh tịch đẹp để chiếu trên áo bào trắng, tạo cảm giác không nhuộm khói lửa nhân gian.

Sở Vân Kinh mím môi, khăn che mặt rút xuống, ánh trắng chiếu rọi vào, vết sẹo kia phai nhạt rất nhiều, lại thêm tóc mai che chắn giống như dung nhan thật.

Trong đôi mắt trống rỗng của Sở Mộ Phi mang theo chút dịu dàng, ánh mắt lưu luyến, khi nhìn đến đôi môi anh đào đỏ tươi kia thì con ngươi lóe lên.

"Ban đêm gió lớn như vậy, công tử lại có nhã hứng ở đây chờ Vân Kinh sao?"

Sở Vân Kinh thẳng thắn, mặc dù nàng cảm thấy người trước mắt dịu dàng như ngọc, tạo cho người khác cảm giác thân thiết, nhưng nàng biết mỗi người đều có một mặt nguy trang riêng. Bất kỳ lúc nào hấn cũng đều có bộ dáng như vậy, khiến nàng không nhìn ra.

Sở Mộ Phi thấy nàng đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt lóe sáng: "Lần trước nói với Vân Kinh, Vân Kinh còn nhớ chứ?"

Đĩ nhiên nàng nhớ, trà Phú quý cực khổ cực đắng đó, hấn còn ngấm ngấm ám chi bên cạnh, bây giờ nhớ lại khiến nàng càng cảm thấy người trước mặt sâu không lường được.

"Công tử không cần vòng vo, rốt cuộc có gì chỉ giáo, xin nói rõ."

Sở Mộ Phi chậm rãi đến gần: "Vì sao người gọi ta là công tử, nếu người là nhị tiểu thư Sở gia, sao không hỏi đại ca khỏe không? Như vậy mới giống người một nhà."

Sở Văn Khinh nhường mày, không nói. Dieneend@anle^qu!yd0n

Sở Mộ Phi đi tới trước mặt nàng: "Hoặc là gọi tên ta cũng được."

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, cảm thấy giọng điệu của Sở Mộ Phi khác thường, khiến nàng bất giác nhớ đến Tiêu Triệt: "Văn Khinh còn chưa đa tạ đêm đó công tử cứu giúp, nay sắc trời đã tối, nếu công tử còn có chuyện khác, chỉ bằng để ngày mai chúng ta nói tiếp."

Nói xong, Sở Văn Khinh vòng qua người Sở Mộ Phi, đi về phía cửa chính của Từ Vi các. Khóe miệng Sở Mộ Phi nhếch lên: "Có phải Văn Khinh cũng đã biết mình không phải con ruột của phụ thân rồi phải không?"

Vừa nói dứt lời, Sở Văn Khinh dừng sỏ tại chỗ.

Nụ cười dịu dàng của Sở Mộ Phi càng sâu hơn, xoay người nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng: "Quả nhiên."

Sở Văn Khinh uốn thẳng người: "Công tử nói vậy là ý gì?"

Sở Mộ Phi thờ dãi: "Phụ thân thường không hỏi chuyện trong phủ, ta làm đại ca tất nhiên muốn quan tâm vị muội muội mới trở về phủ gần đây. Có điều lúc tiếp xúc mới phát hiện vị muội muội này của ta thật không đơn giản, không những nổi danh trên giang hồ, mà còn tự mình đánh đổ được Cổ gia buồn bán mấy chục năm. Chỉ riêng điều đó, phụ thân muốn giết chết ngươi cũng là điều dễ hiểu."

Sở Văn Khinh cười lạnh, nàng xoay người, cảm thấy tuần nam tử dịu dàng trước mắt bất chợt trở nên đáng ghét. Tiêu Triệt có thể tra được nàng điều tra chuyện mười bảy năm trước của Sở Thiên Tề, thì Sở Mộ Phi này cũng có thể tra được, hơn nữa Sở Mộ Phi đã sớm biết nàng là thánh thủ Hoành Vân, rất nhiều chuyện hãm hại Cổ gia đều do nhân tâm y quán của nàng ra tay, Sở Mộ Phi chắc chắn biết nàng ra tay hãm hại Cổ gia thất thế, nhưng chậm chấp đợi đến hôm nay mới ngả bài!

"Thì ra công tử hồi hận cứu Văn Khinh sao, Văn Khinh cũng rất tò mò, rõ ràng công tử có năng lực cứu nhà ngoại tổ, nhưng liều mạng khoanh tay đứng nhìn, nếu nói rằng ta không phải con gái ruột của Sở thượng thư nên mới xuống tay như thế, vậy chẳng phải công tử cũng giống Văn Khinh sao?"

Lời này vốn là Sở Văn Khinh buột miệng nói ra, nhưng ngay cả nàng cũng phải sửng sốt. _die^nda\neequy/d/@*nnn_

Sở Mộ Phi đứng đối diện cũng hơi ngần ra, ngay sau đó ý cười trong mắt càng sâu hơn. Hắn đến gần Sở Văn Khinh, hơi thờ thẩn thẩu lạnh lẽ như tuyết đầu đông.

"Văn Khinh không cần suy đoán nhiều như vậy, ta không biết vì sao ngươi biết được thân thế của mình, nhưng ngươi nhẫn nhục chịu đựng trong phủ lâu như vậy, nhất định là muốn tìm được đáp án của mình, thay vì đi hỏi Ngọc di nương hoặc người không liên quan khác, sao không tới hỏi ta?"

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, tối nay nàng đi tìm Tiêu Triệt vốn muốn hỏi chuyện của Sở Thiên Tề mà trước đây hắn từng đáp ứng nói ra, vậy mà mới trải qua nháo loạn một hồi đã buông bỏ tâm tư, lúc này bị Sở Mộ Phi nhắc tới, nghi vấn trong lòng lại dâng lên như thủy triều.

Sở Mộ Phi thấy được đáy mắt của nàng gọn sáng, ánh mắt của hắn sâu thẳm: "Mười bảy năm trước, khi làm nhiệm vụ, phụ thân đã thủ hạ lưu tình, sau mạng người về nuôi trên danh nghĩa con gái riêng cho đến nay."

Sở Văn Khinh kinh hãi, từ sau khi Chiêu Ngọc bí mật để lộ ra Sở Thiên Tề đã từng hoàn thành nhiều cuộc ám sát máu tanh cực kỳ nguy hiểm, lúc đó trong lòng nàng đã có suy đoán, đoán rằng Sở Văn Khinh, Sở Thiên Tề và Dương Châu Lý gia không hề có chút quan hệ, sát thủ xuống tay nặng như vậy chỉ có thể bởi vì làm theo mệnh lệnh của nhiệm vụ!

Mà bây giờ, Sở Mộ Phi nói ra khả năng này một cách dễ dàng.

Sở Văn Khinh hít một hơi thật sâu, nàng không phải là người của thế giới này, có thể trọng sinh trên người tiểu thư Lý gia có ý nghĩa với nàng như một cuộc sống mới, ấm áp mờ nhạt năm đó, cùng với kí ức sâu nặng lúc còn sống, nàng thờ dãi, nhìn đôi mắt trong sáng của Sở Mộ Phi: "Điều kiện của ngươi."

—— dieneend@anle^quy&don

Trong Tĩnh Tâm trai, sắc mặt Sở Thiên Tề chăm chú: "Bất kể như thế nào, nàng cũng chỉ là người ngoài cuộc."

Sở Mộ Phi nhếch khóe miệng lên: "Từ thời điểm nàng ấy trở về Thịnh kinh thì đã không phải nữa rồi, ngươi chẳng quan tâm nàng, chỉ muốn cho nàng an cư trong phủ, lại tạo rất nhiều cơ hội cho phu nhân, ý trời đưa nàng lên đầu sóng ngọn gió. Đã như vậy, tại sao chúng ta không giúp nàng một tay?"

Bóng đêm ngoài cửa sổ thâm trầm, chân mày Sở Thiên Tề xuất hiện nếp nhăn cực kỳ hiếm thấy: "Ngươi nói muốn nàng còn sống để chữa bệnh cho ngươi, nhưng một khi nàng bước vào con đường này, sẽ không thể quay đầu được nữa."

Sở Mộ Phi lắc đầu, "Mười bảy năm trước, ngươi giữ lại tính mạng của nàng ấy, có lẽ chính vì ngày hôm nay, 17 năm, ngươi làm quá nhiều vì một người không muốn, hướng chỉ, thay vì chờ ngày nào đó nàng ảnh hưởng tới đại cục của chúng ta, không bằng sớm để nàng biết, nói không chừng còn có thể trợ giúp cho chúng ta. Nàng có rất nhiều người bảo vệ, nàng muốn làm gì, hoàn toàn rất dễ dàng."

Sở Thiên Tề ngập ngừng: "Chưa chắc nàng đã tin hết những lời ngươi nói".

Sở Mộ Phi nhìn Sở Thiên Tề, chậm rãi lắc đầu, "Nghe nói Hoàng đế không lên triều hai ngày rồi, mau sắp xếp cho nàng vào cung đi, thật thật giả giả tự nàng phân biệt, chúng ta chỉ chờ xem cuộc vui là được."

Sở Thiên Tề thở dài nặng nề, mặt mũi lại khôi phục bộ dáng cứng nhắc, đường nét cương nghị không xen vào một chút tình cảm, nhìn thiếu niên như ngọc đứng trước mặt mình, con người gọn sóng không hề sợ hãi mà giết mình, mà nay chính lúc ông không đành lòng thì hắn đã có thể làm việc quả quyết, mưu đồ chu toàn!

Trong mắt Sở Thiên Tề dần dần hiện lên vẻ tán thưởng, bên này, trên gương mặt lạnh nhạt của Sở Mộ Phi tỏa ra ý vị thê lương khi nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không gì tả nổi dưới ánh trăng đỏ. Hắn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thấp giọng khẽ nói: "Người trong Thượng phủ này đều bị lợi dụng, nhiều thêm nàng, có gì không thể?"

Chiều hôm sau, một ý chỉ đưa tới Thượng Thư phủ, đã lâu Thái hậu không gặp Vân Từ Quận chúa, rất là nhớ nhung, đặc biệt tuyên Vân Từ Quận chúa vào cung hầu hạ mấy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hoàng đế bệnh nặng, vào cung coi bệnh

Edit: Beyours

Tiếng bánh xe ngựa chuyển động vang lên không ngừng, Sở Vân Kinhh ngồi ở trong xe nhắm mắt trầm tư.

Hôm nay nàng mặc váy hồ màu xanh, khăn che mặt cũng đổi thành la cẩm xanh dương, thân trên gọn gàng hợp lễ, cả người như có một luồng gió mát linh động.

"Quận chúa, đến rồi."

Phu xe là Trần Ngạo, hình như vị thống lĩnh thủ vệ quân Hoàng thành này rất được Thái hậu tin tưởng, thấy hắn tới đón, trong lòng Sở Vân kinhh có hơi hồi hộp.

Xuống xe ngựa, Sở Vân Kinhh nhếch mép cười, quả nhiên không tầm thường, cung các nơi này đại khí bằng bạc, cao quý nguy nga, vị trí cũng ở chính giữa nội cung, Vĩnh Thọ cung hay Lạc Hà Cung không thể sánh bằng.

Nàng ngẩng đầu, lúc thấy ba chữ "Càn Đức cung", đôi mắt không tự chủ híp lại.

Trần Ngạo thấy vẻ mặt nàng khác thường cũng không ngoài suy đoán, lập tức vung tay lên: "Quận chúa, mời vào, Thái hậu nương nương đang đợi ngài."

Bốn chữ trên tờ giấy Tiêu Triệt đưa lần trước vẫn khiến Sở Vân Kinhh khắc sâu, nàng gật đầu, bước vào tam cung Đế vương Đại Tán.

Vào chánh điện nhưng không có ai, Sở Vân Kinhh đi theo sau lưng Trần Ngạo tới Thiên điện, chưa đến gần, nàng đã nghe thấy giọng nói sắc bén của nữ nhân.

Nàng mím môi, sắc mặt trở nên cực kỳ kính cẩn.

"Vô dụng, toa thuốc này đã dùng hết ba ngày nhưng không có một chút công hiệu, một người hai người đều nói không có cách, Bồn cung thấy, nên kéo toàn bộ Thái y viện của các người ra ngoài chém mới phải!"

Ngụy Sơ Cận giận dữ, nhìn cả đám thái y quỳ dưới đất vô cùng tức giận, bà ta một thân cung trang đơn giản ngồi trên ghế chủ vị, mặt mũi vẫn ung dung mỹ lệ, liếc mắt nhìn Sở Vân kinhh bước vào điện, nhếch môi.

Mặc dù ban đầu có tặng thuốc, nhưng từ đầu đến cuối Sở Vân Kinhh đều cảm thấy vị quý phi này không thích mình như vẻ bề ngoài. Nàng quỳ xuống đất hành lễ, "Bái kiến quý phi nương nương."

Ngụy Sơ Cận giờ tay che trán, dáng vẻ giống như cực kỳ mệt mỏi, bà ta thay đổi sắc mặt, cười hiền từ: "Vân Từ Quận chúa đến rồi ư, mau mau, tốc độ của Trần thống lĩnh thật nhanh."

Sở Vân Kinhh đứng dậy, Ngụy Sơ Cận liếc mắt nhìn đám thái y đang quỳ, hét lớn: "Đám vô dụng!"

Trên mặt Sở Vân Kinhh nở nụ cười yếu ớt, chờ Ngụy Sơ Cận an bài.

"Mọi người đều nói y thuật của người cao minh, lần này phải nhờ người rồi, cùng bản cung vào đi."

Vòng qua một tấm bình phong thật lớn, đi hết dãy hành lang trong cung mới đến tấm điện của Hoàng đế Tiêu Chiến. _dien*da%
Cận chợt dừng lại, xoay người nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, rồi sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

"Cô cô, Vân Từ Quận chúa tới rồi."

Sở Vân Khinh nâng mắt lên nhìn, thấy Ngụy Trinh Nhiên mặt mày lo lắng ngồi trước long tháp (giường rồng), sau màn che màu vàng sáng có một người đang nằm, Sở Vân khẽ liếc mắt, nhất định là Tiêu Chiến không thể nghi ngờ.

"Bái kiến Thái hậu nương nương."

Thái hậu thấy nàng tới, mắt sáng lên giống như thấy được cứu tinh : "Nha đầu mau tới đây, lần này thật sự không có biện pháp mới mời người tới, mau đến xem Hoàng thượng!"

Sở Vân Khinh đứng bên cạnh Thái hậu, trịnh trọng nhìn về phía giường, người nằm mặc trung y màu vàng, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc môi hơi tái nhợt, gương mặt đỏ ửng không bình thường, hai mắt đóng chặt, đáng vẻ đang ngủ mê man.

"Nha đầu, thế nào? Người có cách gì không?"

Thái hậu hết sức vội vàng, bàn tay nắm tay Sở Vân Khinh cũng hơi run rẩy. Sở Vân Khinh hơi chậm lại, người nằm đó là thiên tử, nàng không dám trả lời tùy tiện: "Thái hậu chớ vội, Vân Khinh cần phải bắt mạch cẩn thận mới biết được, Vân Khinh không dám cam đoan sẽ chữa khỏi cho Hoàng thượng, nhưng sẽ dốc hết toàn lực! Xin Thái hậu yên tâm."

Thái hậu nghe vậy, nét mặt hơi buồn lòng: "Yên tâm yên tâm, ai gia tất nhiên yên tâm, người bắt mạch thế nào, mau tới đây mau tới đây——"

Trong lòng Ngụy Trinh Nhiên vô cùng gấp gáp, lúc này Sở Vân Khinh cầm chỗ dụng cụ của Thái y viện bước đến giường rồng, bắt mạch cho Tiêu Chiến.

Lúc này chỉ một mình nàng đứng gần giường rồng, quan sát tỉ mỉ người nằm trên giường, mơ hồ hiện ra dáng vẻ của Tiêu Triệt. Thảng thức giục người già, vị Hoàng đế nắm giữ Đại Tần hơn hai mươi năm này, hôm nay cũng đã xuất hiện tóc bạc, bởi vì ốm đau hành hạ mà càng già nua lợi hại.

"Không biết người hay hầu hạ Hoàng thượng có ở đây không?"

Ngụy Trinh Nhiên đảo mắt, lúc này có người đứng ra, hai tiểu thái giám té quỳ xuống đất, chờ Sở Vân Khinh đặt câu hỏi.

"Sau khi Hoàng thượng bị bệnh có triệu chứng gì, các người kể tỉ mỉ cho ta, ăn uống, ngủ nghỉ hoặc điều gì khác thường thì cứ nói hết."

Thái hậu vội vàng nói: "Mau nói đi."

Hai thái giám hình như rất sợ hãi, một người trong đó khẽ co rúm người lại, chậm rãi nói: ". Mỗi ngày Ngự thiện phòng đều thay đổi ngự thiện, chỉ tiếc hoàng thượng luôn cảm thấy mùi vị nhạt nhẽo, có khác đó là ban đêm Hoàng thượng thường tỉnh giấc kêu chúng nô tài mở cửa sổ, nói rằng trong điện không thông gió."

Một người nói xong, người còn lại hình như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng bổ sung: "Trước đây, Hoàng thượng liên tục phê duyệt tấu chương suốt mấy canh giờ đều không có vấn đề, nhưng gần đây luôn cảm thấy tinh lực (tinh thần và thể lực) không tốt, nói rằng rất hay choáng váng đầu, chúng tiểu nhân chỉ nghĩ Hoàng thượng mệt mỏi ——"

Sở Vân Khinh âm thầm ghi nhớ trong lòng, hỏi một thái y đứng bên cạnh: "Không biết mấy vị đại nhân thấy thế nào?"

Thái Y Viện vốn bị chửi vô cùng thảm, thấy Vân Từ Quận chúa từng chữa khỏi ôn dịch tới, rất muốn hỏi han chút kiến thức, bây giờ được nàng hỏi, muốn nói lại thôi không dám nhiều lời.

Thái hậu thấy trong phòng có nhiều người, lần lượt cho lui xuống, bên này Sở Vân Khinh nhìn vị lão thái y: "Giờ có thể nói chưa?"

Lão thái y này thấy Thái hậu và Quý phi đều vẻ tán thành, vội vàng chấp tay bái báo: "Hồi bẩm Quận chúa, vi thần chẩn bệnh, kết quả là ——"

Lão thái y đưa tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán: "Vi thần cảm thấy bệnh này của Hoàng thượng chính là chứng tỳ khí hư ——"

Sở Vân Khinh mỉm cười: "Nếu là tỳ hư, chẳng lẽ chư vị thái y không có biện pháp sao?"

Mồ hôi lão thái y rơi như mưa, liếc nhìn ánh mắt mãnh liệt của Thái hậu, quỳ búp xuống: "Quận chúa minh giám, vi thần còn cho rằng trong phủ tạng (*) của Hoàng thượng phát hiện sung dương (sung phù, lở loét)!"

(*) phủ tạng: Đông y gọi chung những cơ quan trong nội tạng con người. Tim, gan, lá lách, phổi, thận gọi là tạng, dạ dày, đại tràng, ruột non, bàng quang gọi là phủ.

Nói xong, lão thái y liền cúi rạp trên mặt đất, Thái hậu và Ngụy Sở Cận không biết sung dương là gì, liên tục liếc nhìn Sở Vân Khinh.

Ánh mắt Ngụy Sơ Cận nghiêm trọng: "Lúc trước sao không nghe các người nói vậy, rốt cuộc sung dương là gì?"

Cả người lão thái y run rẩy: "Sung dương, sung dương chính là trong phủ tạng sinh nhọt ——"

Vừa nói dứt lời, trước mắt Thái hậu lúc này bỗng tối sầm, may mắn có mama đứng sau lưng đỡ, bà nhìn lão thái y đang run rẩy, người bình thường mọc mụn nhọt ở tay chân cũng đã thối rữa như xác chết, nếu mọc nhọt trong phủ tạng thì làm sao có thể tốt được đây!

"Người, nói thật ư?"

Lão thái y không dám nói dối nửa câu, sung dương này không có cách nào trị được. Bây giờ đang có Sở Vân Kinh ở đây bọn họ mới dám nói, nếu không chỉ sợ toàn bộ Thái y viện đều bị chém đầu.

Thái hậu tự lẩm bẩm: "Làm sao cho tốt đây, làm sao cho tốt đây ——"

Ngụy Sơ Cận không kinh ngạc như Thái hậu, mắt bà chỉ hơi run lên, rồi sau đó rơi lệ đứng bên cạnh Thái hậu, vừa khuyên nhủ, vừa nhìn về phía long thấp.

"Thái hậu đừng lo, hãy để Vân Kinh thử một lần."

Sở Vân Kinh vừa nói ra lời này, lão thái y không khỏi run lên, ánh mắt của Ngụy Sơ Cận càng sắc bén, Thái hậu kích động vô cùng: "Nha đầu, người thật sự có thể?"

Sở Vân Kinh hé miệng: "Vân Kinh sẽ dốc hết toàn lực thử một lần, không dám đảm bảo nhất định có thể chữa khỏi cho Hoàng thượng, nếu Thái hậu không muốn ——"

"Ai gia cho phép người!"

Thái hậu nóng lòng, lúc này liền đồng ý cho Sở Vân Kinh quyền đi lại thoải mái trong cung của Hoàng thượng, thoải mái dùng thuốc, toàn thể Thái y viện phụ tá.

Lúc này đêm đã về khuya, Sở Vân Kinh thấy Thái hậu mệt mỏi sắp ngất đến nơi, mới để Ngụy Sơ Cận đưa người trở về Vinh Thọ cung.
die^~n@dan.le(quy!don\$_ Nàng đảo mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn bóng người nằm trên giường đến xuất thần.

Sở Vân Kinh viết hết toàn bộ bệnh trạng của Hoàng thượng ra, nếu ở kiếp trước thì rất dễ, nhưng bây giờ lại vô cùng khó giải quyết, Thái hậu cho phép nàng ở lại Thiên điện - tâm cung của Hoàng thượng, có thể chữa khỏi cho Tiêu Chiến hay không, không chỉ quan trọng với riêng Thái hậu!

"Quận chúa, ngài cần gì cứ dặn dò là được."

Người nói chính là một trong hai người hầu hạ Hoàng thượng, tên Phúc Sinh, còn có một người khác tên là Phúc Toàn đứng ở phía sau.

"Các người nói lại bệnh chứng của Hoàng thượng một lần nữa, tuyệt đối không được bỏ sót."

Hai người nói lại những điều vừa rồi, duy nhất có điểm khác chính là câu nói của Phúc Toàn: "Bắt đầu từ tháng chạp năm ngoái, khẩu vị của Hoàng thượng thay đổi, mấy vị ngự bếp của Ngự thiện phòng không hiểu được tâm ý của người đều bị đuổi ra khỏi cung."
die^eendan\le%quyyydonnn

Sở Vân Kinh nhướn mày: "Vì sao người nhớ rõ vậy?."

Phúc Toàn liền khựng lại, ngậm miệng không nói.

Phúc Sinh liếc hần rồi nói thay: "Bởi lúc đó khi ăn cơm Phúc Toàn cũng không cảm nhận được mùi vị!"

Sở Vân Kinh nhướn mày, linh quang lóe lên trong đầu, nàng nhìn bộ dáng cúi đầu không nói của Phúc Toàn, lòng mày nhú lại: "Đưa tay ra đây ——"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hoàng đế tỉnh lại, lòng của Đế vương.

Sở Vân Kinh thấy Tiêu Chiến từ từ tỉnh lại liền cung kính lui sang một bên, đôi mắt Ngụy Trinh Nhiên hàm chứa nước mắt vui mừng, "Hoàng nhi, cảm thấy thế nào?"

Trong vòng hai ngày nay Tiêu Chiến đều ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thỉnh thoảng có tỉnh lại nhưng thần trí có chút mơ hồ, trong cung nhanh chóng lan truyền rất nhiều lời đồn đại nhảm nhí.

Lúc này sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt như cũ, vậy mà đôi mắt lại khác với mấy ngày trước, vẻ mặt mơ hồ không rõ lúc trước, giờ phút này ánh mắt của hắn thâm trầm sâu thẳm, lại có chút sắc bén, đó là sự khôn khéo của bậc Đế vương.

“Mẫu hậu.”

Tiêu Chiến đảo mắt nhìn mấy người đứng trong nội thất, Ngụy Trinh Nhiên, Ngụy Sơ Cận, lại có vài nô tỳ bình thường, lúc nhìn thấy Sở Văn Khinh đứng một bên, đôi mắt không thể không ngừng lại xem xét.

Lúc này Ngụy Trinh Nhiên ở gần Hoàng đế nhảy, liền biết ý tứ của hắn, nàng vẫy tay, “Nha đầu, người qua đây để cho Hoàng đế nhìn một chút, tuy hắn hạ chỉ phong thưởng cho người, nhưng vẫn chưa từng gặp qua người.”

Lời này vừa nói xong, mắt Tiêu Chiến liền hiện lên một chút sáng tỏ, hắn cẩn thận đánh giá Sở Văn Khinh, thấy nàng mang mạng che mặt, ánh mắt không khỏi trầm xuống.

Sở Văn Khinh vâng lời tiêu sái bước đến, mấy ngày nay tinh thần của Tiêu Chiến mơ hồ, chỉ sợ cũng không nhớ được là nàng đã chăm cứu chữa bệnh, “Thần nữ Sở Văn Khinh bái kiến Hoàng thượng.”

Tiêu Chiến được Phúc Sinh đỡ ngồi dậy, hắn nhìn Sở Văn Khinh thuận theo liền gật đầu, nhưng không có hỏi nhiều, ngược lại nhìn về phía Ngụy Sơ Cận: “Minh nhi có ở đây không?”

Lúc này trong mắt Ngụy Sơ Cận hiện rõ ý cười: “Mấy ngày nay Hoàng thượng bệnh, Minh nhi vẫn chuyên cần với chính sự, vừa rảnh rỗi liền canh giữ ở bên ngoài cung Càn Đức, bây giờ đang đợi ở bên ngoài ạ.”

Tiêu Chiến gật đầu, “Kêu hắn tiến vào.”

Hai mắt Sở Văn Khinh khẽ biến sắc, Tiêu Chiến này có tổng cộng sáu hoàng tử, Đại hoàng tử Tiêu Thanh hai tư tuổi, là con ruột của Ngụy quý phi, được phong hào Hiền vương, bây giờ là người có xuất thân cao quý nhất.

Nhị hoàng tử là Tiêu Minh trong miệng Tiêu Chiến, vốn là do cung tỳ sinh ra, từ nhỏ đã sống ở trong cung Ngụy quý phi, rất được lòng Ngụy quý phi, là người văn võ song toàn, được phong hào Minh vương, hiện giờ là người được Tiêu Chiến tin tưởng nhất, Tiêu Chiến không để ý xuất thân thấp kém của hắn mà còn giao cho hắn mười vạn quân trấn thủ phía Bắc, mà ngay cả mình bị bệnh cũng giao chính sự cho Tiêu Minh xử lý.

Tam hoàng tử là Duệ vương Tiêu Triệt, hai mắt Sở Văn Khinh hơi trầm xuống, Hoàng đế bị bệnh nhiều ngày, mỗi ngày đều có cận thần thừa dịp Hoàng đế tỉnh lại bẩm báo vị hoàng tử này vị hoàng tử kia canh giữ ở bên ngoài cung điện, nhưng lại không hề thấy Tiêu Triệt, mà Tiêu Triệt, vì Hoàng hậu trong lãnh cung, từ nhỏ đã không được lòng của Tiêu Chiến, trong mấy vị hoàng tử trưởng thành là người yên lặng nhất.

Tứ hoàng tử Tiêu Li, phong hào Tĩnh vương, cùng cấp với Tả tướng quân Tề Hoàn, Uy Vũ Tướng Quân Tần Chính và danh tướng lớn nhỏ của Đại Tần, hiện giờ có trong tay mười vạn kỵ quân, là chiến thần mặt lạnh ngang hàng với Thượng tướng quân Ngụy Chính.

Ngũ hoàng tử Tiêu Lăng, sắp xuất cung xây phủ, không có phong hào, mẫu phi của Lục hoàng tử Tiêu cấp là người thất sủng, gần đây được Thái hậu che chở mới có phân vị cao hơn một chút.

Sở Văn Khinh thầm đếm một lần, trong các vị hoàng tử này nàng quen thuộc với Tiêu Triệt và Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, còn ba người kia đều không biết, mấy ngày nay không ngừng có người đến hỏi thăm bệnh tình của Hoàng đế, nhưng đều bị Thái hậu ngăn ở bên ngoài.

Hoàng đế bệnh nặng, trong cung tất nhiên là không bình thường, từ xưa đến nay gia đình Đế vương đều không ngừng tranh đoạt, bây giờ mỗi hành động của một vị hoàng tử đều không tránh khỏi tai mắt của mọi người, mặc dù Sở Văn Khinh không nghe thấy chuyện bên ngoài, nhưng cũng cảm nhận được u ám đến mức ngột ngạt.

Rất nhanh liền có tiếng bước chân truyền đến, Sở Văn Khinh đứng hầu ở sau lưng Thái hậu, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một bóng dáng thẳng tắp.

Tiêu Minh mặc áo bào màu lam, mặt mũi không tuấn tú như Tiêu Triệt, khí chất tao nhã bao phủ quanh thân, áo bào bay bay theo từng bước đi của hắn, khi nhìn thấy Tiêu Chiến khỏe mạnh ngồi ở trên long sán, trong mắt liền lóe lên một chút vui mừng.

“Hài nhi bái kiến phụ hoàng.”

Tiêu Chiến dơ tay, “Mọi chuyện đều không cần gấp, duy chỉ có một chuyện, chuyện mấy quốc gia khác vào kinh đã chuẩn bị thế nào rồi?”

Tiêu Minh đứng dậy, “Tất cả đều đã ăn bài thỏa đáng, còn nửa tháng nữa Yên quốc và Tây Lương mới đến nơi, Vu quốc thì mười ngày nữa, mọi thứ ở dịch quán đều không có vấn đề, phụ hoàng yên tâm, an tâm dưỡng bệnh.”

Nhìn ra được sự hài lòng của Tiêu Chiến, khỏe miệng Ngụy Sơ Cận khẽ nhếch lên, quả nhiên là rất hợp ý nàng.

“Truyền lệnh xuống, ngày mai bắt đầu thượng triều sớm, đi sửa sang lại tấu chương người phê chuẩn mấy ngày nay, để cho Càn Chính điện đưa tới đây một phần.”

Lời vừa nói ra, Thái hậu khẽ biến sắc, “Hoàng nhi, người vừa mới khỏe lại, lúc này không cần vội, Minh nhi làm tốt lắm, người yên tâm giao cho hắn đi.”

Ngụy Sơ Cận cũng vội vàng nói: “Hoàng thượng nên lấy long thể làm trọng.”

Hai hàng lông mày của Tiêu Chiến nhíu lại, ánh mắt rơi lên người Sở Văn Khinh, “Người tới nói --.”

Đôi mắt với ánh mắt áp bức của Tiêu Chiến, Sở Văn Khinh vừa nhìn, chỉ cảm thấy mê hoặc: “Thân thể Hoàng thượng còn yếu --.”

Ánh mắt Tiêu Chiến mãnh liệt nhìn nàng, Sở Văn Khinh tiếp tục chậm rãi nói: “Mấy ngày tới Văn Khinh sẽ thêm một chút thuốc bổ, nhưng mỗi ngày Hoàng thượng vào triều, đều không thể quá lao碌.”

Tiêu Chiến gật đầu một cái, nhìn về phía Ngụy Trình Nhiên, “Mẫu hậu yên tâm, lấy quốc sự làm trọng.”

Ngụy Trình Nhiên làm sao dám không đồng ý, lúc này nhìn Sở Văn Khinh, “Nha đầu, mấy ngày tới người lúc nào cũng phải ở bên cạnh Hoàng đế, nếu xảy ra chuyện gì, ai gia sẽ không tha cho người!”

Sở Văn Khinh cúi đầu lên tiếng đáp: “Văn Khinh tuân lệnh.”

Vào lúc này, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy có một ánh mắt đang không ngừng nhìn nàng, không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết, người đó dĩ nhiên là Tiêu Minh.

“Thôi, Hoàng đế cần nghỉ ngơi, nha đầu, nơi này giao lại cho người, kêu mọi người đang chờ bên ngoài giải tán đi.”

Thái hậu làm bộ phải đi, Ngụy Sơ Cận vội vàng chạy tới đỡ, Tiêu Minh thì lễ: “Xin phụ hoàng bảo trọng long thể, nhi thần cáo lui.”

Tiêu Chiến vừa mới tỉnh lại, tinh thần cũng chưa được tốt lắm, lúc này liền phát phát tay để cho tất cả mọi người lui ra, Sở Văn Khinh thấy Tiêu Chiến muốn nghỉ ngơi, lập tức chuẩn bị rời đi, ai ngờ Tiêu Chiến bỗng nhiên nhìn về phía nàng, “Mấy ngày nay, người đều ở đây chăm sóc trẫm?”

“Đúng là thần nữ.”

“Ngẩng đầu lên --.”

Ánh mắt Tiêu Chiến mang theo một chút sắc bén, không cho phép Sở Văn Khinh né tránh, nàng khẽ ngẩng đầu, đôi mắt sâu lắng nhìn thẳng vào lão giả ngồi trên long sàng.

“Vì sao lại mang khăn che mặt?”

“Mặt mũi thần nữ xấu xí, không dám mang ra dọa mọi người.”

Tiêu Chiến hơi ngoài ý muốn, “Nghe nói mười bảy năm trước đây người đều sống ở bên ngoài Thịnh kinh?”

Trong lòng Sở Văn Khinh run sợ, quả nhiên muốn ở lại bên cạnh Hoàng đế không phải là chuyện dễ, “Từ nhỏ thân thể thần nữ đã yếu kém, liền bị mang đến cho đệ tử của thần y Ngọc Linh ở núi Ngọc Sơn điều dưỡng.”

Tiêu Chiến gật đầu, ánh mắt sâu thẳm: “Mấy ngày trẫm mê man, ai là người siêng tới nhất?”

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm: “Quý phi nương nương mỗi ngày đều canh giữ ở chỗ này tự mình chăm sóc, Lan phi nương nương, Minh vương và Lục điện hạ hàng ngày đều chờ ở ngoài cung rất lâu.”

Tiêu Chiến tùy ý cầm lên ngọc châu bên cạnh, vừa vuốt ve vừa tiếp tục hỏi, “Ngũ điện hạ có tới không?”

Mặt Sở Văn Khinh không đổi sắc, “Mỗi ngày vào lúc sáng sớm Ngũ điện hạ đều đến một lần, buổi chiều cũng sẽ phái người qua hỏi thăm, còn những thứ khác thần nữ không biết.”

“Ai là người tới ít nhất?”

Trong nháy mắt, diennnn~dan~~~~le%%%quyyyyy^^^don!!!! ánh mắt Tiêu Chiến lại chuyển về phía nàng, hơn nữa vừa vặn khóa chặt trên người nàng trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, miệng không nhanh không chậm nói: “Nếu Văn Khinh nhớ không lầm thì là Duệ vương.”

Nghe vậy, hai mắt Tiêu Chiến càng nhíu chặt hơn, chậm rãi bỏ đồ vật cầm trong tay xuống, “Rất tốt, bây giờ người cứ theo ý Thái hậu đi theo bên cạnh Trẫm, ôn dịch lần trước trong hậu cung người trị rất tốt, bây giờ trẫm tin tưởng người sẽ không làm trẫm thất vọng.”

Tàng đá lớn trong lòng Sở Văn Khinh khẽ rơi xuống, “Thần nữ tuân lệnh.”

Khi Sở Văn Khinh rời khỏi nội điện, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, từ xưa đến nay lòng Đế vương là thứ khó nắm bắt nhất, có thể theo bên cạnh nhất định phải là người trung thành, nàng mới tới hoàng thành không lâu, Hoàng đế nhất định sẽ kiên trì, tất sẽ phái người giám sát sau lưng nàng!

Sở Văn Khinh thở dài một hơi, cửa ải đầu tiên này, qua!

Ngoài điện Thanh Phong thật là sáng khoái, nằng đi ra khỏi Càn Đức cung, ngoài cửa thị nữ đang chờ nằng, Cẩm Tú điện nơi nằng ở cách đó không xa, nhưng khi nằng vừa đi được vài bước, trong bóng tối cách đó không xa truyền đến một tiếng gọi khẽ.

“Sở tỷ tỷ --.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hiếu thuận được sủng ái, nhiệm vụ mới.

Sở Vân Khinh nhú mày: “Các người lui xuống trước đi.”

Thị nữ sau lưng liền lui xuống, Sở Vân Khinh nhìn bốn phía không có người, mới đi đến hành lang bên tay trái, còn chưa đi được hai bước một thân hình nho nhỏ màu đen đã xuất hiện trước mặt Sở Vân Khinh, nằng tập trung nhìn, thì ra là Tiêu Cấp.

“Sở tỷ tỷ!”

Sở Vân Khinh nhìn xung quanh, sau đó liền kéo hần vào trong góc: “Lục điện hạ, vì sao lại ở chỗ này?”

Tiêu Cấp nhú mày: “Ta đã sớm biết Sở tỷ tỷ tiến cung, chỉ là không tới gặp người, nghe nói hôm nay phụ hoàng tỉnh rồi hả?”

“Hoàng thượng không có gì đáng ngại, xin điện hạ yên tâm” Sở Vân Khinh nói xong liền cảm thấy không đúng, “Mấy ngày nay Lục điện hạ đều canh giữ ở ngoài cung, chính là muốn --.”

“Ta muốn gặp phụ hoàng, chuyện tối hôm qua khi phụ hoàng tỉnh dậy liền gặp Nhị ca, mắt nhìn thấy Nhị ca đi vào, ta cũng muốn nhìn thấy phụ hoàng, muốn tranh thủ vài thứ cho mẫu phi ta, nếu không có lẽ mẫu phi chỉ có thể sống nửa đời sau trong lãnh cung thôi.”

Trong lòng Sở Vân Khinh cảm thấy căng thẳng, chẳng qua cũng chỉ là một hải tử tám tuổi thôi, nằng khẽ nhú mày. “Từ giờ trở đi cứ buổi trưa người tới, đến lúc đó người --.”

Sở Vân Khinh nói nhỏ vào tai Tiêu Cấp, ti mi mấy câu, nhìn đôi mắt Tiêu Cấp sáng lên, nằng khẽ thở dài: “Bên người hoàng đế có rất nhiều tai mắt, nếu điện hạ muốn làm bất cứ việc gì cho mẫu phi thì hãy nhớ lấy, phải giống mấy vị ca ca của người biết không hả?”

Thấy Tiêu Cấp gật đầu, Sở Vân Khinh mới yên lòng.

Cẩm Tú điện là một điện các nhỏ, nghe nói được xây cho một vị Thái tử công chúa, bên trong rất hợp lòng người, còn có mấy văn uyển chứa rất nhiều sách thuốc cổ, công thêm Tú các được người bố trí rất trang nhã, vô cùng hợp ý nằng.

Bọn thị nữ đã sớm đứng hầu ở một bên, nằng là quận chúa do hoàng đế ngự phong, bây giờ lại cứu mạng hoàng đế, sau này còn ở bên cạnh hoàng đế, hạ nhân trong Càn Đức cung càng thêm kính trọng nằng, những nô tỳ này liền không dám thất lễ với nằng.

Trăng đã lên cao, nhưng Sở Vân Khinh không thấy buồn ngủ, đang suy nghĩ, bên này đã có người lên tiếng, “Quận chúa, nếu người không ngủ được, không bằng đi Hoàng Văn trai đọc sách?”

Sở Vân Khinh quay đầu, người nói chuyện chính là cung nữ đứng hầu ở cạnh cửa, nhìn rất bình thường, nhưng nằng cảm thấy khá quen mắt, nằng nghĩ một chút liền vui vẻ đáp ứng.

Hoàng Văn trai cách phòng ngủ của nằng không xa, tiểu cung nữ kia đi trước dẫn đường, nằng càng nhìn càng cảm thấy giống như đã gặp ở đâu rồi.

“Quận chúa, mời vào.”

Sở Vân Khinh đi vào theo chỉ dẫn của nằng, lúc này thấy nằng rất nghe lời đứng ở bên cạnh cửa, trong lòng khẽ động, “Xuân Đào!”

Xuân Đào cả kinh, quay đầu nhìn xung quanh rồi ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo ý cười, trên mặt hình như còn được dịch dung, mặt mày có chút thay đổi so với khi gặp ở Quỳnh hoa yến.

“Nô tỳ thỉnh an Quận chúa.”

Nhìn thấy Xuân Đào trong lòng Sở Vân Khinh lại cảm thấy có chút an tâm, trước khi nằng vào cửa, đối mặt với hàng sách y thuật cổ được sắp xếp chỉnh tề bên trong, nằng xoay người nhìn Xuân Đào: “Là hần phái người tới?”

Xuân Đào gật đầu: “Duệ vương biết người ở bên cạnh hoàng thượng, trong lòng lo lắng không yên, liền phân phó nô tỳ đi theo bên cạnh người.”

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, Xuân Đào này, hai lần đều bị Tiêu Triệt an bài bên cạnh mình, có lẽ là người đáng tin, nàng liền hỏi: “Hoàng thượng bệnh nặng nhiều ngày, rất nhiều hoàng tử đều đến hỏi thăm, vì sao chỉ có Duệ vương là chẳng có động tĩnh gì?”

Xuân Đào có chút khó xử: “Hoàng thượng rất phòng bị và thận trọng với Vương gia, hiện giờ hoàng thượng bệnh nặng, Vương gia sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Sở Văn Khinh hiểu rõ, bởi vì quan hệ với hoàng hậu, cho dù Tiêu Triệt có lập nhiều công lao như thế nào, nhưng vẫn là thân vương không được để ý —

Nàng thờ dài, ngón tay mảnh khảnh phôi đi lớp bụi dày cộm trên sách cổ, trong mắt dần dần sáng lên, nàng là người học y, nơi này có rất nhiều sách cổ chỉ từng nghe chứ chưa được thấy qua, khoe miệng nàng nhếch lên, xoay người nhìn về phía Xuân Đào, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Xuân Đào cúi đầu: “Là Vương gia nói nhất định người sẽ thích Cẩm Tú điện này.”

Tay Sở Văn Khinh ngừng lại, một góc nào đó trong lòng được lấp đầy.

Giờ Ngọ ngày thứ ba, Sở Văn Khinh đứng sau lưng Tiêu Chiến, nhìn hắt dùm xong bữa trưa liền sai bưng đưa chén thuốc đến, Xuân Đào cúi đầu đi vào trong điện, Sở Văn Khinh đi tới đón nhận, sau đó liền nhỏ giọng hỏi một câu: “Lục điện hạ còn chịu nổi không?”

Xuân Đào gật đầu, dienQQdanQQQleQQQQuyyyyDonnn lúc này Sở Văn Khinh mới đưa được trong tay cho Tiêu Chiến, giọng nói của Sở Văn Khinh vừa vụn rơi vào trong tai Tiêu Chiến, hắt nhìn chén được đen sì hỏi Sở Văn Khinh, “Người vừa mới nói đến Lục điện hạ, có chuyện gì?”

Sở Văn Khinh hơi do dự, chờ đợi chống lại ánh mắt khinh người của Tiêu Chiến, nàng mới cúi đầu nói: “Hai ngày trước Văn Khinh sửa lại phương thuốc cho Hoàng thượng, điện hạ liền vì hoàng thượng tự lấy thân mình để thử thuốc, phương thuốc hôm nay rất nặng, Văn Khinh sợ Lục điện hạ không chịu nổi nên mới hỏi như vậy.”

Tiêu Chiến ngoài ý muốn nhú mày, “Tự mình thử thuốc?”

Sở Văn Khinh gật đầu: “Đúng vậy!”

Mắt Tiêu Chiến thấy chén thuốc tỏa ra mùi đắng ngắt, hắt khẽ trầm ngâm, “Để hắt vào đi.”

Tiêu Cấp mặc một thân trường bào mình cảm ngăn, đưa nhỏ bảy, tám tuổi quá xinh đẹp, lúc này trên mặt là cung kính trịnh trọng, nhìn thấy Hoàng đế liền vái lạy: “Nhi thần bái kiến Phụ hoàng.”

Tiêu Chiến nhìn thân hình nhỏ nhỏ trên mặt đất, “Thuốc này khó uống không thể tả, chỉ nghĩ mùi thôi cũng đã không chịu nổi, vì sao người lại muốn tự mình thử thuốc cho trầm, không để cho thái giám thử?”

Hai tròng mắt đen của Tiêu Cấp chuyển động vòng vòng, hình như đang suy nghĩ cái gì đó, “Cấp nhi biết phụ hoàng bị bệnh nặng, lại nghe mẫu phi nói, con cái trong nhà dân bình thường đều tự mình phụ dưỡng bên cạnh phụ thân, Cấp nhi không biết làm gì, liền cầu Sở tỷ tỳ để cho Cấp nhi thử thuốc cho phụ hoàng, đây là tâm ý của Cấp ý.”

Lông mày Tiêu Cấp nhíu lại, “Vân tần kể cho người nghe chuyện tình trong nhà dân chúng bình thường sao?”

“Mẫu phi nói, cho dù là gia đình Đế vương, hay là nhà dân bình thường, đều nên lấy chữ ‘hiếu’ làm đầu, Cấp nhi không biết được hiếu là như thế nào, chỉ có thể thử một chút thuốc cho phụ hoàng, không cảm thấy khổ.” Tiêu Cấp làm như không tự tin, nói xong liền cúi đầu, “Cấp nhi ngu dốt, nếu làm gì sai xin phụ hoàng cứ quở trách.”

Tay Tiêu Chiến hơi căng thẳng, hắt ngửa đầu uống cạn chén được, mày nhíu lại một chỗ, Sở Văn Khinh vội vàng bưng nước súc miệng đến, chờ Tiêu Cấp xúc miệng xong, về mặt của hắt mang theo ý cười nhìn Tiêu Cấp.

“Mẫu phi dạy người rất tốt, người làm cũng rất khá, ở thái học đã đến lớp mấy rồi...”

Thấy Tiêu Chiến bắt đầu hỏi đến những chuyện vụn vặt, khoe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên.

Chờ Tiêu Cấp rời đi, Tiêu Chiến quay đầu quan sát kỹ Sở Văn Khinh, “Tâm tư của người không lừa được trầm, chiêu cò này đi rất tốt.”

Sở Văn Khinh quỳ xuống: “Hoàng thượng minh giám, ngày đó khi Lục điện hạ bị ôn dịch, lúc hấp hối luôn miệng gọi Hoàng thượng và Vân tần nương nương, Văn Khinh chỉ cảm động trước sự hiếu thuận của hắt, mới cho hắt cơ hội tự mình thử thuốc thôi ạ”

Lông mày Tiêu Chiến buông lỏng, Dienanleqyyyydnnn hai mắt nhìn Sở Văn Khinh: “Đứng lên đi.”

Sở Văn Khinh biết chắc Tiêu Chiến sẽ không bởi vì chuyện này mà phạt nàng, trên mặt vẫn mang vẻ vân đạm phong khinh như cũ, Tiêu Chiến trầm ngâm, vẩy tay ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Lúc này Sở Văn Khinh mới cảm thấy khăn trương, ánh mắt Tiêu Chiến bỗng trở nên trầm ngâm: “Người đã chữa khỏi bệnh dịch lần trước trong hậu cung, người có biết nguyên nhân gây ra ôn dịch này không?”

Sở Văn Khinh suy nghĩ: “Ôn dịch thế này thường là do chuột, lần này xuất hiện ở hậu cung, quả thật là hiếm thấy.”

Tiêu Chiến đứng dậy đi đến gần bên cửa sổ, khước miệng lộ ra ý cười lãnh khốc: “Từ lúc bắt đầu lập quốc, hậu cung Đại Tàn đều có phương pháp diệt chuột, trong hậu cung bây giờ, chỉ sợ muốn tìm một con chuột còn khó hơn tìm ngự ấn của trẫm, dịch chuột này, thật sự là rất kỳ lạ.”

Trong lòng Sở Văn Khinh có chút hồi hộp, ý tứ trong lời này của Tiêu Chiến rất rõ ràng, nếu dịch chuột này không phải là thiên tai, thì nhất định là...! Sở Văn Khinh không dám nghĩ tiếp.

“Còn nữa, hai ngày nữa sứ giả của quốc gia khác sẽ tới chơi, chỉ hi vọng không xảy ra sự cố gì nữa!”

Tiêu Chiến thờ dài, làm nghi vấn trong lòng Sở Văn Khinh càng sâu, nếu không có người trị được ôn dịch này, một khi sứ giả của quốc gia khác nhập cung, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được!”

“Hoàng thượng!”

Nội vụ tổng quản Phúc Hải vội vàng vào cửa, ngoài ý muốn thấy Sở Văn Khinh, liền cúi người thi lễ, bắt đầu bẩm báo, “Hoàng thượng, vị ở Tử Ngọc cung kia, không tốt lắm— .

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chớ lộ tài đánh đàn, coi chừng Quý phi

Sở Văn khinh bước ra cửa Càn Đức cung, trong lòng nặng trĩu, vừa ngẩng đầu liền thấy một bóng dáng đứng lẳng lẳng dưới mái hiên, Tiêu Lăng một thân lam bào (áo bào xanh) đứng đón gió, thấy nàng đi ra khước miệng cong lên.

Sở Văn Khinh nhìn chung quanh một chút rồi xoay người đi về hướng Ngự Hoa Viên, Tiêu Lăng quả nhiên theo sau.

"Thịnh an Ngũ điện hạ."

Thấy bốn bề vắng lặng, Tiêu Lăng vội vàng đỡ nàng đứng lên: "Hôm nay tới tìm người là muốn người giúp một tay."

Trong lòng Sở Văn khẽ động: "Là Lệ phi nương nương?"

Tiêu Lăng trầm mắt xuống, gật đầu: "Mấy ngày nay mẫu phi luôn miệng nhắc tới tên người."

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm, thấy sắc trời đã tới Càn Đức cung không cần mình nữa liền gật đầu. Tất nhiên Tiêu Lăng vô cùng vui mừng, vội vàng kéo nàng rời đi.

Hai người đi theo con đường nhỏ nên không gặp người nào cả, Sở Văn Khinh hơi nôn nóng: "Mấy ngày nay, Duệ vương điện hạ làm gì?"

Lông mày Tiêu Lăng khẽ động, xoay người nhìn người đi sau lưng mình, ánh mắt trầm xuống: "Mấy ngày nay, tam ca đều ở trong phủ."

"Ngũ điện hạ có thể——"

"Thời gian này Tam ca không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu Văn Khinh muốn gặp Tam ca cũng phải chờ thêm ít ngày nữa."

Tiêu Lăng vội vàng cắt đứt lời nàng, Sở Văn Khinh cảm thấy lời nói của Tiêu Lăng hơi khác thường, nhưng không nói được không đúng chỗ nào, mắt thấy sắp đến Lạc Hà cung, nàng vội vàng chính lại cảm xúc.

Đây là lần thứ ba nàng tới Lạc Hà Cung, lần đầu tiên đến vì Lệ phi nương nương, lần thứ hai ——

Sở Văn Khinh cảm thấy trên mặt hơi nóng, lần trước không hề gặp Lệ phi nên không biết vì sao nàng ấy lại nhắc tới tên nàng?

Hai vị ma ma quen mặt đứng chờ ở đó, nhìn thấy Sở Văn Khinh tới sắc mặt liền vui vẻ, vẫn là cung điện kia, còn chưa bước vào đã có tiếng y y a a truyền ra.

Tiêu Lăng chợt bước nhanh chân, Sở Văn Khinh cũng vội vàng đi theo hần.

Vừa bước vào cửa liền có một ánh mắt soi tới nhìn sang Sở Văn Khinh, chính là Lệ phi.

"Vân —— vân ——"

Vừa nhìn thấy Sở Văn Khinh, biểu hiện của Lệ phi cũng có chút khác hẳn với bình thường. Sở Văn Khinh nghênh đón, Lệ phi mặc một thân cung trang mình cảm, hai tay kéo chặt Sở Văn Khinh ánh mắt khẩn thiết.

Tiêu Lăng đứng một bên, nói nhỏ: "Mẫu phi, Văn Khinh tới rồi, người ăn ít thứ cho khỏe được không?"

Sở Văn Khinh cau mày: "Sao, nương nương không ăn gì sao?"

Tiêu Lăng gật đầu: "Từ khi biết người vào cung chẩn bệnh cho phụ hoàng, mẫu phi liền có chút bất an, mấy ngày nay ăn rất ít, hôm nay nháo loạn một trận nhất quyết đòi gặp người, chưa ăn gì cả, haizz ——"

Sở Văn Khinh lắc đầu với Tiêu Lăng, rồi quay đầu nói với Lệ phi: "Nương nương, Văn Khinh đến thăm ngài, trước tiên ngài ăn chút gì đó được không?"

Thấy Lệ phi gật đầu chần chờ, Sở Văn Khinh nhận bát cháo từ tay đứt từng miếng cho Lệ phi, Chẳng biết tại sao, mặc dù Lệ Phi có chút ngu dại, nhưng Sở Văn Khinh luôn cảm thấy trong lòng nàng ấy hiểu, hơn nữa còn rất lo lắng cho nàng, hình như sợ nàng bị thương tổn.

Lúc này hai người cách quá gần, Sở Văn Khinh nhìn Lệ phi ăn cháo, trong lòng cũng buông lỏng. Tiêu Lăng đứng một bên nhìn cảnh tượng này, trong lòng dâng lên sự thỏa mãn không nói nên lời.

"Không nên ở lại trong cung."

Lệ Phi đang ăn cháo, chợt ngừng đầu nói một câu.

Tay Sở Văn Khinh run lên, tựa như mình nghe lầm. Nàng ngược mắt nhìn thái độ của Lệ phi, nhưng vẫn như trước, mờ mịt không biết làm sao.

"Không nên ở lại trong cung."

Lần thứ hai, rốt cuộc Sở Văn Khinh khẳng định, nàng nhìn Lệ phi bằng ánh mắt nghi ngờ, mà Tiêu Lăng đã ngồi xuống thấp lùn (giường thấp) cách đó không xa ở phía sau Lệ Phi, hoàn toàn không nghe được nàng nói nhỏ.

Sở Văn Khinh vẫn không ngừng tay, khóe mắt ần ần ý cười, môi anh đào dưới khăn che mặt cũng hơi giật giật: "Mấy ngày này nương nương một mực nhắc tên Văn Khinh, là vì muốn gặp ta, sau đó nói cái này sao?"

Nét mặt Lệ phi hình như không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ hơi siết chặt tay Sở Văn Khinh, nàng nuốt cháo trắng trong miệng xuống: "Đừng ở lại bên cạnh hoàng thượng."

Sở Văn Khinh múc một muỗng, nhẹ nhàng đưa tới miệng Lệ Phi: "Nếu nương nương không nói cho Văn Khinh nguyên nhân, làm sao Văn Khinh dám làm trái lệnh của Thái hậu đây?"

Lệ Phi ngược mắt, chớp mắt nhìn Sở Văn Khinh, lại thấp giọng nói: "Đừng lộ kỳ nghệ, coi chừng quý phi."

Trong lòng Sở Văn khinh khẽ động, muốn hỏi nữa nhưng Lệ phi chợt buông ra nàng ra, xoay người nhìn về phía Tiêu Lăng. Tiêu Lăng thấy vậy, đứng dậy đi tới: "Mẫu phi, sao vậy?"

Sở Văn Khinh nuốt lời muốn nói xuống, đặt chén cháo còn dư một nửa lên bàn, đứng dậy cười nói với Tiêu Lăng: "Nương nương không muốn ăn nhiều, chỉ bằng để Văn Khinh đàn một khúc tặng nương nương?"

Tiêu Lăng đang định đáp lời thì Lệ phi nắm chặt cánh tay của hắn lắc đầu, sau đó tựa lên vai hắn. Tiêu Lăng hiểu ý, nhìn Sở Văn Khinh về mặt xin lỗi: "Có lẽ mẫu phi mệt mỏi rồi, nàng chờ một chút, ta nhìn mẫu phi ngủ xong sẽ đưa nàng về."

Sở Văn Khinh khẽ gật đầu, nhìn Tiêu Lăng đỡ Lệ phi đến nội thất.

Đừng lộ kỳ nghệ, coi chừng Quý phi!

Rốt cuộc tám chữ này ẩn chứa huyền cơ gì?

Trong con người trầm tĩnh chợt lóe ánh sáng lạnh, Sở Văn Khinh nhớ lại cuộc đối thoại đêm đó với Sở Mộ Phi.

Hắn nói: "Mười bảy năm trước hơn một trăm miệng ăn của Dương Châu Lý gia đều bởi vì mệnh lệnh của một người mà chết, thậm chí người kia còn hại chết mẹ đẻ của người, làm hại mẹ con các người chia lìa, tất cả tiền nhân hậu quả đều ở trong hậu cung Đại Tần, tự mình tìm đi."

Nhưng không nói rõ ràng!

Năm đó Sở Thiên Tề vừa là Đô úy khiêu kỵ binh, vừa là thống lĩnh ám vệ của Hoàng đế, chính bởi vì hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ ám sát mà Hoàng đế giao phó mới có thể một bước lên mây!

Mười bảy năm trước, chỉ có Hoàng đế mới có thể ra lệnh cho hắn!

Nhưng tại sao Hoàng đế muốn Sở Thiên Tề giết hơn một trăm người của Lý gia, mà mẹ đẻ của nàng——

Suy nghĩ lộn xộn khiến đầu nàng hơi đau, Tiêu Lăng ra khỏi nội thất liền thấy bộ dáng chau mày của Sở Vân Kinh: "Vân Kinh, sao vậy?"

Sở Vân Kinh xoay người lại lắc đầu: "Không có việc gì, nương nương ngủ rồi sao?"

Tiêu Lăng gật đầu, kéo tay nàng ra ngoài, "Ta đưa nàng về Cẩm Tú các."

Sở Vân Kinh cảm thấy trên tay phủ một tầng cảm xúc, không biết tại sao trong lòng có chút bài xích, khéo léo rút tay lại không chút dấu vết.

Tiêu Lăng ghé mắt nhìn nàng: "Ta biết người ở bên cạnh phụ hoàng rất khổ cực, nếu có chuyện gì, hiện nay chỉ có ta ở trong cung, người cứ Lạc Hà cung tìm ta là được."

Sở Vân Kinh gật nhẹ đầu: "Đa tạ Ngũ điện hạ, trước nay Hoàng thượng luôn có ngờ vực với Vân Kinh, nếu Vân Kinh quá mức thân mật với Điện hạ, chỉ sợ sẽ làm liên lụy tới người."

Tiêu Lăng cười: "Sau sự kiện Từ Ngọc cung trên dưới hoàng cung đều biết ta có ý với người cho nàng, sau này ta có tìm nàng cũng là điều bình thường."

Sở Vân Kinh cũng cười: "Lúc đó là bất đắc dĩ, Điện hạ sắp phong Vương lập phủ, mọi sự cẩn thận vẫn hơn."

Về mặt của nàng cực kỳ trịnh trọng, Tiêu Lăng không nói gì thêm, thấy còn cách Cẩm Tú cung không xa, trong lòng Sở Vân Kinh còn ghi nhớ những lời Phúc Hải nói lúc trước, liền gọi Tiêu Lăng lại: "Điện hạ đừng bước đi, Vân Kinh tự mình trở về cũng được."

Tiêu Lăng biết nàng bán khoán, nói một câu 'cẩn thận chút' rồi tách ra.

Trong màn đêm tối om, thân hình Tiêu Lăng đứng tại chỗ hồi lâu, nhìn bóng người Sở Vân Kinh biến mất mới thở dài khe khẽ sau đó xoay người trở về. Bên kia, một bóng dáng áo đen cũng thu hết cảnh này vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hoàng hậu hàm oan, Hoàng đế cấm kỵ

Trong lòng Sở Vân Kinh phiền loạn, sau khi trở lại Cẩm Tú điện trực tiếp gọi Xuân Đào tới, nàng thân nhiên nói: "Y kinh kia rất hay, tối nay người cùng ta đi xem một lần nữa."

Xuân Đào đồng ý, Sở Vân Kinh cho mọi người lui, thẳng hướng Hoàng Văn trai.

Vừa bước vào cửa, Sở Vân Kinh vội vàng hỏi: "Mấy ngày nay Duệ vương có báo tin tức gì không?"

Xuân Đào cũng nói: "Vương Gia biết ngài mạnh khỏe, sẽ không tùy tiện đưa tin vào cung. Quận chúa có chuyện muốn tìm Vương Gia sao?"

Suy nghĩ trong lòng Sở Vân Kinh chuyển động, hôm nay Phúc Hải tới bẩm báo 'vị ở Từ Ngọc cung' nhất định là mẫu hậu của Tiêu Triệt. Vậy rốt cuộc điều này là thật hay cạm bẫy do Tiêu Chiến bày ra?

"Nếu cô nương có gì muốn nói, chi bằng để nô tỳ báo tin cho Vương Gia?"

Sở Vân Kinh suy nghĩ một chút: "Người cũng biết chuyện ở Từ Ngọc cung——"

Ánh mắt Xuân Đào khẽ biến, Sở Vân Kinh lập tức sáng tỏ: "Xem ra người cũng biết rồi, nếu người biết, cho rằng ta đa tâm cũng được."

Xuân Đào thấy Sở Vân Kinh có chút nhụt chí, mới nhỏ giọng nói: "Xin Quận chúa yên tâm, bệnh của Hoàng hậu nương nương không có gì đáng ngại, người chịu oan khuất nhiều năm như vậy, hiện nay cũng chuẩn bị tới lúc Vương Gia tính sổ rồi."

Sở Vân Kinh cả kinh, nàng không biết tại sao 17 năm trước Hoàng hậu bị giáng chức, nhưng dựa theo ý của Xuân Đào, chẳng lẽ bây giờ bị oan uổng?

"Tại sao Hoàng hậu bị oan uổng, người hãy nói cho ta nghe một chút?"

Xuân Đào khó xử: "Thật ra thì nô tỳ cũng không biết rõ lắm, có điều một vài người trong cung nói rằng năm đó Hoàng hậu vô cớ bị thất sủng, e rằng có người hãm hại." Nàng hơi dừng lại: "Vương gia có ân cứu mạng với chúng nô tỳ, huấn luyện chúng nô tỳ vào cung ẩn núp cũng để ngày sau có chỗ dùng tới, nô tỳ không dám xen chuyện của chủ tử."

Sở Vân Kinh gật nhẹ đầu, trong đầu dâng lên một ý nghĩ, con số 17 năm rất nhạy cảm. Trên đời này, tất cả mọi chuyện trùng hợp tuyệt đối không phải

đều là tình cờ!

Đừng lộ kỳ nghệ, coi chừng Quý phi!

Lệ phi nương nương giả bộ điên khùng, nguyên nhân vì sao nàng cũng không biết, nhưng tám chữ này nhất định có liên quan tới Ngụy Sơ Cận. Vị quý phi nương nương này được thánh thượng cưng chiều, Đại hoàng tử do bà ta sinh ra, nhị hoàng tử được bà ta nuôi, thậm chí còn có Thượng tướng quân làm hậu thuẫn, vậy bà ta có quan hệ thế nào với những quý đệ trong cung này?

Sở Vân Kinh ôm tâm trạng rối loạn bắt đầu ngày hầu hạ thứ hai. Hai ngày nay Tiêu Chiến đã tốt lên, nhưng không hề nhắc tới chuyện Từ Ngọc cung.

Bên Thái hậu và Ngụy Sơ Cận cũng hết sức tán thưởng y thuật của nàng. Thái y viện bận rộn gần nửa năm cũng chỉ có thể nhìn Hoàng đế bệnh ngày càng nặng, còn nàng chỉ cần mấy ngày đã cải tử hoàn sinh.

Sở Vân Kinh chỉ cười nhạt không nói, nếu thật là nhọt trong phủ tạng thì cho dù là nàng cũng bó tay hết cách, nhưng nếu là nguyên nhân khác thì nàng tất có cách.

Sau khi ăn trưa, Tiêu Cấp lại tới thỉnh an, lần này hắn vẫn ngoan thuận như cũ, Tiêu Chiến hỏi chuyện cười ngựa bắn cung ở Thái học viện như thường lệ, hơn nữa còn thưởng cho hắn rất nhiều thứ, lại phân phó phủ Nội vụ quan tâm Vân Nghê cung nhiều hơn. Tiêu Cấp đi ra lúc Tiêu Chiến muốn ngủ trưa, Sở Vân Kinh vui vẻ tự tại cùng Tiêu Cấp ra ngoài.

Tiêu Cấp vừa bước khỏi Càn Đức cung liền thay đổi vẻ mặt, trên mặt hắn hăm hở: "Sở tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại! Nếu không phải tỷ nghĩ giúp ta biện pháp này thì hiện tại phụ hoàng cũng sẽ không nhìn thẳng mắt ta."

Sở Vân Kinh lắc đầu: "Là lòng hiếu thảo của Lục điện hạ cảm động Hoàng thượng, không liên quan tới Vân Kinh."

Tiêu Cấp bĩu môi: "Đã nói lúc không có người tỷ có thể kêu ta bằng tên, vì sao cứ kêu Điện hạ!"

Nhìn dáng vẻ đura nhỏ đầy cao hứng, Sở Vân Kinh cũng chỉ biết lắc đầu bật cười. Nàng động mi mắt, môi đào khẽ mở: "Cấp?"

"Sở tỷ tỷ!" Tiêu Cấp chợt nhảy lên, không ngừng kéo tay nàng: "Sở tỷ tỷ, mẫu phi biết ta được phụ hoàng đón nhận, ta nói cho bà ấy biết đây đều là công lao của tỷ, bà ấy nói rất muốn gặp tỷ một lần...tỷ cần phải đi Vân Nghê cung một chuyến?"

Ánh mắt Tiêu Cấp khẩn thiết như vậy, Sở Vân Kinh không nỡ cự tuyệt, thấy nàng gật đầu, Tiêu Cấp vui mừng không thôi.

Đến Vân Nghê cung, trong lòng Sở Vân Kinh càng thêm thương xót Tiêu Cầm. Cung điện vốn rộng lớn quý khí, nay rách nát không chịu nổi, có thể thấy rằng tuổi thơ của Tiêu Cấp cũng không kém Tiêu Triệt là bao.

"Sở tỷ tỷ, trong cung này rất đơn sơ, tỷ đừng ghét bỏ."

Sở Vân Kinh cười nhẹ: "Không sao, nơi đơn sơ gấp mười lần nơi này, tỷ tỷ cũng ở qua rồi."

Trên mặt Tiêu Cấp thoáng tia kinh ngạc, Sở Vân Kinh cười, ngược mắt lên nhìn thấy một nữ tử trên dưới 30 đứng ở cửa chính điện, Tiêu Cấp buông lỏng tay đang lôi kéo Sở Vân Kinh: "Mẫu phi, đây chính là Sở tỷ tỷ con đã nói với người."

"Vân Kinh bái kiến Vân tần nương nương."

Vân tần một thân gấm vóc thuần trắng, mày liễu nửa cong, mắt sáng đượm buồn, gương mặt không son phấn có chút gầy gò, vừa nhìn có thể thấy là nữ tử ôn nhuận bị năm tháng tịch mịch hao mòn.

"Người là Vân Kinh, mau đứng lên."

Sở Vân Kinh cảm thấy Vân tần rất thân thiết, khóe miệng dưới khăn che mặt cong lên.

Tiêu Cấp thấy mẫu phi nhìn chằm chằm chiếc khăn che mặt, vội vàng kéo tay Vân tần: "Mẫu phi, chúng ta vào thôi."

Vừa nói xong, một tay Tiêu Cấp kéo Vân tần, tay kia kéo Sở Vân Kinh vào trong phòng. Trong cung này chỉ có hai thái giám và bốn cung nữ phục vụ, thấy khách nhân tới ngoại trừ một thái giám có dáng vẻ bối rối còn lại đều thản nhiên.

Sở Vân Kinh nhường mày, ánh mắt sắc bén lướt qua những người này: "Hạ nhân ở nơi này của Điện hạ thực nhân nhả, ngày mai điện hạ đi thỉnh an, nếu đề Hoàng thượng biết, nhất định sẽ tán dương Điện hạ biết quan tâm hạ nhân đấy!"

Đám hạ nhân vẻ mặt miễn cưỡng vừa nghe nói sắc mặt chợt biến đổi, biết cô gái che mặt đang ngồi này chính là Vân tần Quận chúa tiếng tăm vang xa, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Tiêu Cấp biết Sở Vân Kinh suy nghĩ cho mình, đợi mấy người dâng trà lên liền vẫy tay cho lui xuống. Hình như hắn không để ý chuyện này lắm, vẫn hăng hái nói với Vân tần: "Sở tỷ tỷ rất lợi hại, không chỉ có y thuật giỏi, mà đánh đàn còn gọi được cá chép đến, mẫu phi có muốn nghe không?"

Trên mặt Vân tần đang nở cười dịu dàng, nhưng khi nghe được nửa câu cuối của Tiêu Cấp, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt. Ánh mắt nàng trở nên phức

tập, nhìn Sở Văn Khinh có chút phòng bị.

Biến cố như vậy dĩ nhiên lọt vào mắt Tiêu Cấp và Sở Văn Khinh, Tiêu cấp nhướn mày: "Mẫu phi, người sao vậy?"

Vân tần chợt đứng dậy, không còn sự dịu dàng mà thay vào đó có chút nôn nóng: "Liên Y không ngại nói cho Quận chúa, mười hai năm trước ta vào cung, cũng bởi tài đánh đàn được Hoàng thượng coi trọng nên nâng vị, hiện tại Lan phi được sủng ái cũng bởi tài đánh đàn được Hoàng đế phong phi. Trong thời gian này, có rất nhiều nữ nhân hậu cung dùng cách đó dành được tâm ý của Hoàng thượng, mặc dù người ngoài không biết, nhưng chính bản thân ta lại rõ hơn ai hết. Tài đánh đàn giúp người cũng có thể hại người, hôm nay có vinh hoa phú quý, ngày mai sẽ là tính mạng treo lơ lửng!"

Vân tần hình như ý thức được mình hơi luống cuống, hít sâu một hơi rồi chớp mắt chậm rãi nói: "Vân Nghê cung yên bình tám năm, mặc dù ta và Cấp nhi kham khổ, nhưng cũng an vui. Nếu Quận chúa đàn, lại là nhi nữ quý tộc, chắc hẳn có ý tứ riêng, vậy sau này chuyện của Cấp nhi không cần Quận chúa lao tâm nữa!"

Tiêu Cấp nghe lời này có chút luống cuống, hắn nhìn Sở Văn Khinh, rồi lại nhìn mẫu phi của mình, trong mắt sinh lệ: "Mẫu phi, người nói gì vậy?"

"Cấp." Vân tần nhìn Tiêu cấp một cách nặng nề, cúi đầu ôm hắn vào trong ngực: "Mẫu thân biết con hiểu chuyện, nhưng mẫu thân chỉ cần con mạnh khỏe, không cầu phú quý gì cả. Từ nay về sau, đừng đi trêu chọc người bên ngoài được không?"

Miệng Tiêu Cấp không thể nói, quay đầu nhìn Sở Văn Khinh muốn nói lại thôi.

"A ——"

Sở Văn Khinh cười: "Nương nương lo lắng quá rồi, Vân Khinh tuyệt đối không phải giống nương nương nghĩ. Hậu cung phi tần của Hoàng thượng đông đảo, Vân Khinh tự nhận không dám so sánh với các vị nương nương, cũng không thể lọt được vào mắt Hoàng thượng, về phần tài đánh đàn, chỉ là Lục điện hạ thuận miệng nói bậy thôi!"

Tiêu Cấp nghe Sở Văn Khinh nói vậy, trong lòng khê động, thốt lên: "Mẫu phi, Sở tỷ tỷ và Tam ca lưỡng tình tương duyệt, không phải như người nghĩ đâu!"

Sở Văn Khinh kinh ngạc, quay đầu nhìn Tiêu cấp, trong miệng lại không nói ra lời phủ định.

Hình như Vân tần cũng có chút ngoài ý muốn, suy nghĩ một hồi về mặt hơi áy náy, nàng phúc thân thi lễ: "Thật xin lỗi Quận chúa, nhiều năm như vậy rồi, do Liên Y quá nhạy cảm."

Sở Văn Khinh lắc đầu: "Nương nương vừa mới nói, tài đánh đàn có thể giúp người cũng có thể hại người là có ý gì?"

Vân tần thở dài: "Hoàng thượng vô cùng yêu quý nữ tử có tài đánh đàn, nếu đàn hay tất nhiên sẽ được thánh sủng, thế nhưng hắn cũng có cảm kị, chỉ cần một lần sơ ý, chính là chết không toàn thây."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Cầm phổ thần bí, đêm vào Cẩm Cung

"Năm đó Liên Y vốn đang được thánh sủng, biết Hoàng thượng thích nghe đàn nên tìm rất nhiều khúc đàn cho hắn nghe. Ngày đó, ta tìm được một cuốn cầm phổ thượng cổ trong thư phòng của người, bên cạnh hoàng thượng rất hiếm xuất hiện món đồ như vậy, ta cho rằng Hoàng thượng sẽ thích vô cùng, nhưng chính cầm phổ đó đã khiến cả đời này của Liên Y phải cô độc ——"

Lời nói của Vân tần lưu lại trong đầu Sở Văn Khinh, sắc mặt bị thương của nàng ấy đã khiến nàng xúc động. Sở Văn Khinh tin rằng cầm phổ đó nhất định có lai lịch, chỉ tiếc bây giờ Vân tần không biết tung tích của nó ở đâu.

Trong mắt Sở Văn Khinh chợt lóe ánh sáng lạnh, trực tiếp đi thẳng Hoàng Văn trai.

Lúc này trời vẫn sáng, Sở Văn Khinh mang theo Xuân Đào đi tới Hoàng Văn trai. Xuân Đào thấy Sở Văn Khinh tìm từng căn phòng, mỗi lần đi vào chỉ xem qua loa rồi rời đi, nàng dâng lên nghi vấn: "Quận chúa, ngài muốn tìm gì vậy, nô tỳ tìm giúp ngài."

Sở Văn Khinh trầm ngâm: "Một cuốn cổ khúc, Hoàng Văn trai lưu giữ nhiều nhất."

Mặc dù Hoàng Văn trai trong Cẩm Tú điện, vốn dĩ do mấy sân tạo thành Tầng Thư Các, Sở Văn Khinh đi năm phòng rồi nhưng vẫn không tìm được cầm phổ có tên "Nguyệt Linh khúc" như trong lời Vân tần.

Sở Văn Khinh đi ra viện khác, xoay người bước vào trong nhưng bị Xuân Đào cản lại: "Quận chúa, bên trong là cấm địa hoàng cung, không vào được."

Sở Văn Khinh nhướn mày: "Cấm địa? Nơi này không phải Tầng Thư Các sao?"

Xuân Đào nhìn chung quanh một chút, cách đó không xa quả nhiên có tiểu thái giám đang nhìn giống như làm nhiệm vụ bình thường, nàng kéo Sở Văn Khinh vào một góc: "Nơi này chia làm hai phần, ngoại viện thì các quý nhân trong cung đều có thể ra vào, còn bên trong, ngoại trừ hoàng thượng thì bất luận kẻ nào cũng không được vào, đã niêm phong bảy tám năm rồi."

Trong lòng Sở Văn Khinh sanh nghi, nhưng nhìn ánh mắt khẩn thiết của Xuân Đào, nàng cũng không thể làm gì khác là lui qua một bên: "Được rồi, đã như vậy thì không tìm nữa."

Xuân Đào gật đầu, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống.

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, nếu chỉ đơn giản nói về kỳ nghệ, vì sao câu đầu tiên của Lệ Phi lại là không muốn nàng ở trong cung?

Thậm chí nàng còn nhớ, hôm đó lần đầu tiên nàng đánh đàn cho Lệ phi nghe, đúng lúc gặp phải Hoàng thượng giả làm Lạc Hà cung, khi đó nàng ấy đã nhay bên gấu diêm cho nàng, còn diễn trò lừa gạt Hoàng thượng. Huyền cơ trong đó, Sở Văn Khinh cảm thấy rất có liên quan tới mình!

Đêm lạnh như nước, cả hoàng cung Đại Tàn, ngoại trừ đội thị vệ đang dò xét thì không xuất hiện tiếng động nào khác. Trong màn đêm một bóng đen chột lóc, biến mất sâu trong cấm uyển của Hoàng Vãn trai.

Sâu xa bên trong dường như có điều gì đó hấp dẫn Sở Văn Khinh, nàng cảm thấy chắc chắn sẽ tìm được cảm phổ kia.

Bên trong cấm uyển chỉ có bốn thái giám trông chừng, Sở Văn Khinh bụng thuốc mê, cả viện như nằm trong tay. Nàng bắt đầu tìm từ trái sang phải theo thói quen, hình như có người quét dọn thường xuyên, nên sách được sắp xếp hết sức chỉnh tề. Sở Văn Khinh không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ lúc rảnh rỗi Hoàng đế đều tới nơi này?

Cả cấm uyển có một gian sảnh chính, ba gian thiên thính (phòng bên), nàng tìm hai gian thiên thính cũng không thu hoạch gì nên trực tiếp tới sảnh chính. Phòng đó được bố trí cực kỳ tao nhã, chỉ có một giá sách bày vài cuốn tuyển trang điển tịch*. Sở Văn Khinh cay máy, phòng lớn như vậy chỉ bày biện mấy cuốn sách?

(*) sách cổ buộc gáy bằng chỉ, lộ rõ ra ngoài.

Bước tới càng gần, hi vọng trong lòng Sở Văn khinh lại càng lớn, nàng thấp một cây nến, lông mày vừa nâng lên lập tức rũ xuống!

“Cổ tộc bản kỷ” và “Đạo pháp Trường Sinh” lọt vào tầm mắt, vốn dĩ chẳng liên quan gì tới cuốn sách cần tìm, trong lòng nàng nổi giận, thuận tay cầm cuốn “Cổ Tộc bản kỷ” lên, cảm phổ không rớt ra như trong tưởng tượng của nàng!

Sở Văn Khinh thờ dài, hết sức thất vọng!

Bỗng nhiên ——

Lông mày đang rũ xuống của Sở Văn Khinh chợt nhấc lại vào nhau, ánh mắt sắc bén rơi vào trang sách cổ hiện ra, nét mực đậm nổi bật một dòng chữ giữa đoạn dài: "Mất đồ đệ người, Linh tộc chi nữ."

Trong Sở Văn Khinh chấn động, đang muốn mở ra xem rõ ràng thì phát hiện sau song cửa xuất hiện một bóng đen, nàng cả kinh, vội vàng thôi tất nên!

Bóng đen ngoài cửa sổ chớp mắt, cách giấy dán cửa sổ mỏng manh, trực giác của Sở Văn Khinh cảm thấy có ánh mắt trầm trầm đang rơi trên người mình.

Nàng chau mày, trên dưới toàn thân ngập tràn khó hiểu, híp hai mắt lại. Thâm cung đại viện, người nọ rõ ràng phát hiện ra nàng nhưng vì sao lại không lên tiếng?

Nghi vấn mới mọc lên, bóng đen bên cửa sổ thoáng một cái, biến mất không thấy gì nữa!

Trong màn đêm đen tối, Sở Văn Khinh đặt sách xuống bước ra cửa, bóng dáng người phía trước như ẩn như hiện, hình như cố ý giữ khoảng cách với nàng. Sở Văn Khinh biết người này muốn dẫn nàng tới chỗ khác, do dự một hồi rồi quyết định đi theo.

Người áo đen đi không tiếng động, Sở Văn Khinh vốn cũng không quen thuộc địa hình trong cung, lúc này càng không biết đang đi đâu, dần dần nảy sinh bất an. Nàng chậm rãi lấy sức, tính bỏ trò chơi này, nếu người này cố ý đến, lần sau tất sẽ lại tìm tới.

Nhưng đúng lúc này, tốc độ người đó chậm lại, trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, tiếp tục lấy sức đuổi theo, đợi đến một chỗ không người, hoàn toàn mất dấu tích người áo đen!

Sở Văn Khinh kinh nghi vạn phần, nàng đưa mắt đưa tai nghe nhìn tám hướng, rơi vào một tòa lầu, toàn thân đầy sự đề phòng, vậy mà một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì, nàng ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng cảnh giác mãnh liệt!

Phi vân lâu? !

Nàng biết chỗ này, từng gặp nạn ở đây vì cứu Tiêu Cấp, may có Tiêu Triệt xuất hiện nên được cứu, lúc ấy bọn họ đã vào tạm Phi Vân lâu này!

Vì sao người đó dẫn nàng tới đây? !

Sở Vân Kinh vẫn còn nhớ, ngày đó nàng và Tiêu Triệt chỉ dừng lại ở đây một chút, hôm nay, chẳng lẽ cũng là hân?

Ý tưởng này vừa lóe lên, trong lòng Sở Vân nảy sinh cảm giác khó nói rõ, nàng hơi trầm ngâm, tiến lên đẩy cửa lâu ——

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đêm trăng tròn, tiếng đàn trong cung cấm

"Két" một tiếng, ánh trăng soi sáng lầu các tinh xảo ở nơi này, dường như vẫn giống với dáng vẻ rất lâu trước đây, khoảnh khắc Sở Vân Kinh đứng ở cửa, trong lòng nàng liền dần dần lắng xuống.

Trong phòng không có người!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, phía sau lưng Sở Vân Kinh liền cảm thấy lạnh lạnh, nếu không phải Tiêu Triệt, vậy cho dù người nào dẫn nàng tới chỗ này tất nhiên đều có mục đích riêng, mà nàng, có phải là đã rơi vào bẫy của người khác rồi hay không?

Nàng đảo mắt nhìn cách bày biện trong phòng, trong đại sảnh tĩnh lặng, mỗi một đồ sứ đều được chạm ngọc, mỗi bức tranh sơn thủy đều được làm cân xứng, mỗi thứ đều là trân phẩm*, ở cửa sổ kia có một cái bàn, giấy bút mực trên bàn đều đầy đủ, giống như chủ nhân vừa mới rời đi không lâu!

trân phẩm: vật phẩm quý giá.

Giá sách, bình phong, cầm án, giường...

Thu hết cách bày biện trong phòng vào mắt, Sở Vân Kinh xoay người muốn rời đi, chợt dừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía cầm án, trong lòng không khỏi kích động!

--

Không khí trong phòng thoang thoảng hương hoa nhài, một người đang dựa vào tháp nhỏ ngủ, nàng nửa nằm nửa ngồi, đôi mắt tĩnh mịch khép hờ, bỗng có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, đôi lông mi cong như quạt mở ra, nhìn thấy người tới đang cười, khóe miệng của nàng cũng cong lên, "Nàng tìm thấy rồi sao?"

Giọng nói mềm mại vang lên, ánh mắt người vừa đến sáng lên, cúi người trước nàng, khẽ nói hai chữ, "Đương nhiên."

--

Hôm nay cung Càn Đức rất náo nhiệt, Sở Vân Kinh đứng hầu bên cạnh Tiêu Chiến, nhìn Lan phi một thân y phục màu xanh và Ngụy Sơ Cận một thân y phục màu tím, liền cúi mặt xuống.

"Hoàng thượng, mấy ngày nay Thái hậu không cho phép thiếp thân đến gặp người, thiếp thân đành phải mỗi ngày đều ăn chay niệm phật cầu nguyện cho người, mắt thấy Hoàng thượng đã hết bệnh, thiếp thân thật sự cảm thấy rất vui mừng."

Lan phi trong tay mang theo một hộp đựng thức ăn, vừa nói hết lời này, cũng không quản Tiêu Chiến đang xem tấu chương, liền mở ra, "Hoàng thượng, thiếp thân hâm canh sâm cho người, hâm trong lửa nhỏ năm canh giờ liền, người nhanh uống đi."

Tiêu Chiến cũng không ngẩng đầu lên, "Đặt ở đó đi."

Lan phi bưng canh sâm đến bên cạnh Tiêu Chiến, tình ý nơi khóe mắt không bởi vì sự lạnh nhạt của Tiêu Chiến mà biến mất, "Vậy thiếp thân thổi nguội cho người."

Ngụy Sơ Cận bên này từ lúc vào đến giờ chỉ ngồi ở phía dưới không nói câu nào, giống như đây là đặc biệt để cho Lan phi biểu diễn.

Lan phi thấy Tiêu Chiến không nói gì, khóe miệng nhếch lên, "Mấy ngày nay thân thể của Hoàng thượng đã tốt hơn nhiều, không bằng đêm nay đi cung Phúc Lan ngồi một chút? Thiếp thân mới học được rất nhiều thủ nghệ mới."

Ngụy Sơ Cận nhẹ nhàng buông ly trà trong tay xuống, che miệng ho nhẹ một tiếng, "Muội muội đã quên, tối nay là đêm trăng tròn, Hoàng thượng không triệu hạnh bất kỳ người nào."

Sở Vân Kinh khẽ nhủ mảy, bên này Lan phi như nhớ tới điều gì đó, mặt ửng hồng lập tức sửa miệng, "Đều tại muội muội nhớ Hoàng thượng, vậy mà lại

quên mất điều này, thế ngày khác Hoàng thượng lại đến thưởng thức thủ nghệ của thiếp thân."

Tiêu Chiến vẫn xa cách như cũ, Lan phi đứng ở bên cạnh cảm thấy mình tự tìm mất mặt, trong lòng liền cảm thấy ảo não, lúc này lại thấy Sở Văn Khinh đứng ở bên cạnh người Hoàng đế, bấu môi một cái nói, "Mấy ngày nay cũng nhờ có Sở cô nương chăm sóc Hoàng thượng, hiện giờ Hoàng thượng đã khỏi bệnh rồi, Sở cô nương cũng không nên vội vã xuất cung, nếu rảnh rỗi, liền giúp bản cung bắt mạch một chút, mấy ngày nay cảm thấy đầu rất choáng váng."

Sở Văn Khinh có chút khó xử liếc mắt nhìn Tiêu Chiến, sau đó cúi đầu nói với Lan phi, "Nuông nuong thân vàng mình ngọc, không có mệnh lệnh của Thái hậu, Văn Khinh không dám bắt mạch xem bệnh cho nương nương."

Lan phi trừng mắt, "Nói gì vậy, người có y thuật trong người, bắt mạch cho bản cung có gì đáng ngại chứ?"

Sở Văn Khinh cúi đầu không nói, lúc này Tiêu Chiến buông ngự bút trong tay xuống, "Văn Từ là quận chúa do trẫm phong, nàng là phi tử của trẫm, sao có thể để cho nàng tới bắt mạch được, đám người trong Thái y viện đều ăn không ngồi rồi hết cả rồi sao."

Trong lòng Lan phi vốn đã tức giận, lúc này nghe thấy Hoàng đế nói chuyện thay Sở Văn Khinh, trong lòng càng tức giận hơn, chỉ là không dám phát tác trước mặt Tiêu Chiến, nàng bấu môi một cái, điềm đạm đáng yêu nói, "Hoàng thượng, có điều người không biết, trước đây sau khi Lan nhi sinh non, thân thể liền không tốt, Lan nhi biết y thuật của Văn Từ quận chúa rất giỏi, lúc này mới sốt ruột một chút thôi!"

Tiêu Chiến nghe vậy, ánh mắt khẽ động, "Thân thể của nàng hư nhược, để thái y khai dược cho nàng uống, hai ngày nữa trẫm sẽ qua nhìn nàng."

Khóe miệng Lan phi cong lên, "Đa tạ Hoàng thượng thương cảm, bát canh sâm này cũng không tệ lắm, Hoàng thượng đừng cô phụ tâm ý của Lan nhi."

Sở Văn Khinh thấy Tiêu Chiến tiếp nhận bát canh sâm kia, liền liếc mắt nhìn thấy khóe miệng Ngụy Sơ Cận nhếch lên, mang theo lạnh lùng cùng châm chọc, trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, trước đây lúc Lan phi ám hại Tiêu Cấp đã nói nàng sinh non là do Văn Tàn gây ra, nhưng bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ không thoát khỏi can hệ với người này.

Lan phi vừa lòng cười, ngược lại khi liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh, mắt nàng liền lóe sáng, nàng không quên, ngày ấy từng nghe qua khúc cảm của Sở Văn Khinh ở Vĩnh Thọ cung.

Mắt thấy canh sâm đã uống, người cũng đã nhìn, Lan phi và Ngụy Sơ Cận đang chuẩn bị rời đi, lúc này Phúc Hải đi đến, có chút do dự nhìn hai vị nương nương.

Lan phi cười, "A, Phúc công công có chuyện gì muốn bẩm báo sao? Nếu là chính sự thì chúng ta không dám nghe, nếu là chuyện hậu cung, vậy không bằng Phúc công công nói cho chúng ta nghe một chút?"

Lan phi tuổi còn trẻ, lại được Hoàng đế sủng ái, lời nói này cũng chỉ có nàng mới dám nói ra.

Phúc Hải nghiêng người thi lễ, liếc mắt nhìn Tiêu Chiến một cái rồi nói, "Là chuyện của hậu cung, nhưng mà --."

Quả nhiên Tiêu Chiến cực sủng Lan phi, chỉ thấy hắn không để ý nói, "Nói đi."

Phúc Hải hơi trầm ngâm, "Sang nay nương nương ở cung Từ Ngọc ho ra máu, lão nô muốn hỏi một chút, có phải mời thái y qua xem một chút không?"

Lời này vừa nói ra, hai vị trong phòng đều nhìn về phía Tiêu Chiến, tư thế của Sở Văn Khinh từ đầu đến cuối không hề thay đổi, nàng chỉ nhìn thấy Tiêu Chiến nhàu mày, rất lâu sau, hắn nhẹ nhàng nói ra một câu, "Không cần!"

Nghe thấy vậy, khóe miệng Lan phi cong lên, mà Ngụy Sơ Cận lại coi như nằm trong dự liệu!

Đội hai người kia rời đi, cảm xúc tốt đẹp lúc trước của Tiêu Chiến liền biến mất, thay vào đó là cảm giác có chút buồn bực, hắn nhìn Phúc Hải một cái, đứng dậy đi ra khỏi cửa, "Tối nay trăng tròn, trẫm muốn ở một mình."

Phúc Hải thở dài, nhưng cũng không tiến lên đi cùng.

Sở Văn Khinh không để ý, "Công công không an bài người đi theo Hoàng thượng sao?"

"Nơi Hoàng thượng muốn đi cấm người ngoài ra vào." Phúc Hải lắc đầu xoay người liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, "Đêm nay Quận chúa nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai hãy trở lại."

Sở Văn Khinh gật đầu, miệng cười hi hi suy nghĩ những gì Phúc Hải vừa nói, nơi cấm người ngoài là --

Đêm dần buông xuống, Phi Văn Lâu trong cấm cung đang sáng đèn, một bóng dáng trắng tấp đứng bên cửa sổ, dáng vẻ kia rất yên lặng cô độc, giống như đang nhớ đến một người nào đó.

Bên trong gian phòng được dọn dẹp sạch sẽ bỗng xuất hiện một mùi thơm, mùi hương kia rất nhẹ rất nhẹ, mang theo một chút khói, từng đợt từng đợt ẩn nấp trong không khí.

Người đứng trong phòng đưa tay vỗ về một tập tranh, người trên bức họa kia, quần áo xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, bước chân xiêu vẹo như đang

múa, hần nhìn si mê, hoàn toàn không phát hiện không khí quanh thân mình có chút khác thường.

Từ từ, hai mắt hần chậm rãi nhắm lại, tóc bạc nửa đời rơi xuống trán, dường như hần đang đắm chìm vào cảnh tượng trong đầu không cách nào tự thoát khỏi, một tay hần vẫn cố chấp nắm lấy tập tranh, một tay đặt lên cây đàn cổ, trong khoảnh khắc ấy, hần như nghe thấy tiếng đàn thanh thoát đang múa một cách sống động.

"Tranh --."

Một thanh âm từ xa xuất hiện, đôi mắt đang nhắm chặt liền mở to, trong mắt vừa sợ hãi vừa nghi ngờ!

"Tranh --"

Tiếng đàn thứ hai lại vang lên, người đứng ngay ở trước cửa sổ liền di chuyển, mắt hần khẽ động, nhìn xuống góc tối ngoài cửa sổ kia, trong miệng khẽ kêu lên hai chữ: "Vân nhi?!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lấy cảm mê hoặc người, chuyện cũ tái hiện.

Trời đêm đầu hạ, trăng tròn treo lủng lẳng giữa không trung, trong bóng đêm yên tĩnh bỗng xuất hiện hai âm thanh, tiếng đàn cổ xưa ngân nga như hàm chứa mệnh mang tình ý, từng tiếng từng tiếng, nặng nề đi sâu vào trong tim người nghe.

Gió nhẹ thổi qua, quán quýt nhưng không làm gián đoạn tiếng đàn đang lưu chuyển trong trời đất lúc này, làn điệu trầm tĩnh đột nhiên trở nên nhanh hơn, âm thanh cao ngất kia giống như mang đầy oán niệm cùng sát ý, từng tiếng từng tiếng áp sát, cùng với gió đêm càng thêm vài phần cấp bách, từng tiếng từng tiếng ngọc trai trên khuyên tai rơi xuống đất, như muốn mê hoặc lòng người!

Ngon đèn dầu trong Phi Vân Lâu phụt tắt, sắc mặt Tiêu Chiến dần trở nên trắng bệch, đôi mắt vốn uy nghiêm trầm ổn giờ biến mất không thấy nữa, cảm giác vừa kinh sợ vừa vui mừng không ngừng xuất hiện, trong đó còn che giấu một chút áy áy náy cùng đau xót!

Tiếng đàn chưa ngừng, bóng lưng Tiêu Chiến bỗng run rẩy, trong miệng không ngừng thì thầm hai chữ: "Vân nhi --"

Bỗng nhiên hần xoay người, bước đi đến phía cửa, chẳng biết từ lúc nào, trăng tròn trên trời đã bị một tầng khói mù che đi mất, lâm viên* phía trước Phi Vân Lâu cũng bởi vì vậy mà biến mất vào trong bóng đêm.

(*) Lâm viên: khu vực trồng cây cảnh.

Tiêu Chiến đi thẳng ra bên ngoài cửa, ánh mắt vội vàng nhìn xung quanh, dường như trong bóng tối vô tận kia tồn tại một đôi tay mềm mại, những cái vuốt ve chỉ thuộc về người đang đánh đàn kia, Tiêu Chiến nóng lòng không thôi, hần bước thật nhanh trong bóng tối, mắt thấy mình càng ngày càng đến gần tiếng đàn này, bỗng nhiên lại có tiếng đàn từ nơi khác truyền đến, hần mờ mịt chạy theo, vội vàng muốn đến gần tiếng đàn kia một chút, giống như người không biết mệt mỏi!

Tiếng đàn kia dường như thời thời khắc khắc đều thay đổi phương hướng, rốt cuộc Tiêu Chiến cũng dừng bước, ánh mắt khẩn thiết, lại có chút mờ mịt đứng ở chỗ đó, bốn phương tám hướng đều là tiếng đàn của người trong lòng, nhưng người đánh đàn kia, dường như không muốn gặp hần, cũng không muốn để hần tìm được!

"Vân nhi, ta biết là nàng --"

Giờ phút này Tiêu Chiến không còn là đế vương chấp chương thiên hạ, giọng nói của hần trầm thấp, đôi tay buông xuống bên người, bóng dáng thẳng thắn hơi hơi khom xuống, là đau đớn đến tột cùng, là áy náy đến biết mà không làm gì được, không ai biết được.

"Vân nhi, nàng xuất hiện đi!"

Tiêu Chiến chợt quát lớn một tiếng, tiếng nói vỡ vụn, là bức thiết đến không thể tự thoát ra được mới có thể phát ra tiếng quát lớn như vậy, mắt Tiêu Chiến phẫn hồng, ánh mắt nhìn bóng tối xung quanh.

Nhưng mà tiếng đàn kia càng ngày càng gấp, Tiêu Chiến chỉ cảm thấy dường như đôi tay thon ngọc không phải đang trêu chọc dây đàn, mà là tim của hần, đôi tay hàm chứa ma lực, mỗi một tiếng động, là lại làm cho vết thương trong lòng hần đâm đũa máu tươi.

Ánh trăng biến mất, trong bóng tối Tiêu Chiến dần dần ôm lấy ngực mình, tiếng đàn kia khiến cho toàn thân hần chấn động, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng giống như đang có một mũi tên nhọn, không chút lưu tình xé mở miệng vết thương đã phui đầy bụi của mười bảy năm trước, dưới vết thương có thể nhìn thấy rõ xương cốt dày đặc, nhưng chỉ cần nghĩ là nàng trở lại, cho dù có lột da bỏ xương thì đã làm sao!

"Mười bảy năm, Vân nhi, ta biết nàng không chết, nàng là người trên trời, bọn họ không thể giết chết được nàng!"

Nói ra một câu này, giống như hao hết toàn bộ khí lực của Tiêu Chiến, hắn suy yếu đứng yên tại chỗ, một tay ôm lấy ngực, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm màn đêm xung quanh, giống như trong bóng tối kia có người mà hắn ngày đêm mong nhớ!

Tiếng đàn chợt chuyển chậm lại, làn điệu uyển chuyển nhẹ nhàng xinh đẹp xuyên qua màn đêm, từng trận từng trận xoay quanh trong lòng Tiêu Chiến, giống như nắng ấm nhẹ nhàng xuất hiện, khiến cho hắn cảm nhận được rung động đã lâu chưa xuất hiện, hắn đau đớn khép hờ hai mắt rồi lại chậm rãi mở ra.

Tiêu Chiến từ từ đứng thẳng lên, ánh mắt sáng lên nhìn một chỗ phía bên trái, tiếng đàn không còn mơ hồ như trước, mà càng ngày càng gần hắn, niềm chế vui mừng trong lòng, theo giai điệu rung động lòng người quen thuộc, Tiêu Chiến theo bản năng nói ra những thứ mình đã giấu từ rất lâu ở trong lòng.

"Một kia, lúc gặp được nàng tại Dương Châu, ta liền biết nàng chính là số phận cả đời của ta, ta liều lĩnh mang nàng trở về, muốn cho nàng những thứ tốt nhất --"

"Cung điện này, lầu các này, toàn bộ là lễ vật mà ta tặng cho nàng, ta biết nàng không muốn, càng biết trong lòng nàng lo lắng muốn rời khỏi ta, nhưng ta không cam lòng, thiên hạ này thứ gì ta cũng có, vì sao lại không chiếm được nàng!"

"Nàng chỉ thuộc về ta, nếu người nào chiếm giữ lòng của nàng, ta sẽ khiến cho bọn họ biến mất khỏi cõi đời này --"

Tiêu Chiến tựa như mê muội, giọng nói trầm thấp kể lại chuyện cũ trước kia, lúc này tiếng đàn chợt rung lên, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại khôi phục lại uyển chuyển nhẹ nhàng như vừa rồi, mang theo ư tư cùng an ủi, lúc này làm rất nhiều trái tim của nam nhân suy yếu.

"Vân nhi, nàng đẹp nhất là lúc gầy đàn, nàng có thể tiếp tục lạnh lùng với ta, ta chỉ muốn đứng từ xa nhìn là đủ, những thương tổn trên người của nàng, ta sẽ thay nàng trả lại gấp trăm lần, ta chờ mười bảy năm, mỗi lần nhìn thấy người đánh đàn, ta đều cho đó là nàng, nhưng ta biết bọn họ không phải, các nàng vĩnh viễn đều không thể trở thành nàng --."

Khẽ truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Chiến nhíu mày, nhưng mà mắt của hắn không biết từ lúc nào đã có chút tan rã, bóng tối che lấp đi bóng người sắp xuất hiện, hắn run rẩy vờn tay ra, giống như nhiều năm trước, muốn giữ chặt ống tay áo của nữ tử kia.

"Vân nhi, mau tới đây --"

Tiếng đàn nhu tình, từng chút từng chút một thấm vào trong bóng đêm, dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều bị không khí này xuyên thấu, gió từ từ chuyển lạnh, ánh trăng dần dần xuất hiện một nửa, mọi thứ vốn dĩ bị che giấu trong bóng tối dần hiện rõ, ánh mắt của Tiêu Chiến vẫn dừng lại ở đó, chỉ thấy bàn tay nhỏ trắng mịn thon dài của nữ tử xuất hiện!

Ý cười trên mặt hắn càng sâu, mang theo một chút vui mừng cùng một chút xúc động, tay hắn lại vờn ra thêm một chút nữa, muốn cầm lấy bàn tay mà hắn đã chờ đợi mười bảy năm, thậm chí còn lâu hơn thế.

"Tranh --"

Ngay tại lúc hai cánh tay sắp sửa chạm vào nhau, một tiếng đàn sắc bén lại vang lên, cánh tay duỗi ra của Tiêu Chiến liền dừng lại giữa không trung, ánh mắt của hắn nhắm chặt, ngực truyền đến cơn đau khiến cho thân thể hắn chấn động, bóng tối lại bao phủ như trước, chỉ có thể trông thấy hai đầu ngón tay kia gần trong gang tấc, nhưng rốt cuộc không có cách nào nắm được.

Thân thể Tiêu Chiến từ từ ngã xuống, ánh trăng lộ ra, từng chút từng chút chiếu sáng cây cỏ trước Phi Vân Lâu, cũng chiếu lên trên người nữ tử mặc y phục thuần trắng vừa xuất hiện.

Đôi mắt Sở Vân Kinh vẫn lạnh lùng nhìn người té xỉu trên mặt đất, nữ tử gặp ở Dương Châu, bị bắt buộc tiến vào cung, bởi vì lo lắng nữ tử nhớ thương người bên ngoài mà khiến những người đó biến mất, vài ba lời của Sở Mộ Phi, cuối cùng lại lấy được bằng chứng từ trong miệng Tiêu Chiến!

Khóe miệng Sở Vân Kinh khẽ lên, cảm giác thể lương không ngừng bao trùm lấy nàng, chuyện tình của Đế vương, lại khiến một trăm mạng người phải bồi đền, thủ đoạn của đế vương, cho đến nay đối với người mình thích muôn vàn sủng ái, đối với người không liên quan lại vô cùng hung hiểm!

Bỗng nhiên, ánh mắt tình lạnh của nàng lóe lên một tia sắc bén, giờ tay lên giữa tóc, phất một cái, giữa ngón tay ngọc thon dài liền xuất hiện một ánh sáng bạc, không dừng lại, nàng tức giận khẽ động, cổ tay vừa chuyển muốn ra tay --

"Chậm đã!"

Một cổ hơi thở mạnh mẽ bỗng đánh úp về phía nàng, khí lực mạnh mẽ khiến cho nàng không thể nào động được, trong nháy mắt sau lưng liền dán sát vào bộ ngực mạnh mẽ của người đằng sau, người tới động tác cực nhanh, chỉ chưa đến hai chiêu đã nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, mở năm ngón tay của nàng ra nhìn, một cái ngân châm bằng bạc đang lặng lẽ nằm ở trong đó!

Mắt Sở Vân Kinh khẽ động: "Nếu Vân Kinh không động thủ, Vương gia còn muốn xem diễn trò tới khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Cùng trời cuối đất, đừng nói buông tay.

"Nếu ta không động thủ, Vương gia còn tính xem diễn trò tới khi nào?"

Giọng nói trầm trầm của Sở Văn Khinh rơi vào trong lòng Tiêu Triệt, lúc này trên người hắn mặc hắc y, cũng không giống cách ăn mặc bình thường, hắn đứng phía sau Sở Văn Khinh, gần như ôm nàng trong vòng tay.

Tiêu Triệt nghe vậy từ sau lưng nàng lùi lại, hắn nhìn thoáng qua Tiêu Chiến trên mặt đất, đưa tay thăm dò hơi thở của Tiêu Chiến, sau đó diu Tiêu Chiến vào trong Phi Văn Lâu, khi trở lại, trong mắt hắn có chút tức giận.

Hắn trầm mặc đứng trước người nàng, giọng nói băng lạnh, "Giải thích một chút, ngươi có biết hắn là ai, ngươi có biết nơi này là nơi nào không, dám ra tay đến nước này, Sở Văn Khi, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy!"

Sở Văn Khinh nhũ mảy, nhiều ngày không thấy, nàng vẫn có thể đoán được hơi thở của hắn, mà hắn tựa hồ vẫn hỏi vì sao lá gan của nàng lại lớn như thế, mắt nàng sáng quắc nhìn Tiêu Triệt.

"Hắn là phụ hoàng của Vương gia người, là hoàng đế của Đại Tần, nơi này là cấm cung, Vương gia muốn biết vì sao ta lại làm như vậy phải không? Vì nữ tử trong miệng phụ hoàng Vương gia vừa rồi là có thể là mẹ của ta, mà phụ hoàng Vương gia, từng giết một nhà hơn trăm người của ta, nguyên nhân này, Vương gia có vừa ý không?"

Chỉ trong phút chốc, trong mắt Tiêu Triệt đã trắng xóa như bông tuyết, nữ nhân này rất ít khi nói lời sắc bén như vậy, từng bước bức người.

Tối nay hắn muốn đi gặp nàng, đến Cẩm Tú điện lại thấy nàng mang theo đàn cổ đi ra từ phía cửa sau, nghi ngờ hắn liền đi theo, mãi đến khi vào cấm cung phát hiện Tiêu Chiến ở chỗ này, ngay tại lúc hắn chuẩn bị hiện thân, lại xuất hiện một màn mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới --

"Hắn là nương người --"

Tiêu Triệt nói khẽ, nghĩ đến trước đây mẫu hậu từng nói qua, vậy đoạn chuyện cũ bị người trong cung cho là chuyện cấm kỵ hắn cũng hiểu được bảy tám phần rồi.

Tiêu Triệt có rất nhiều nghi vấn, "Nói cho ta biết, làm sao ngươi biết đó là nương của ngươi, ngươi thật sự không phải là nữ nhi của Sở Thiên Tề sao?"

Sở Văn Khinh cười lạnh một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đối mặt với người trước mắt như thế nào, theo lý thuyết Tiêu Triệt là con trai của kẻ thù nàng, sao nàng có thể nói với hắn những thứ này?

"Vương gia không cần biết rõ, sau khi Hoàng thượng tỉnh lại sẽ quên toàn bộ, mà ta, lại muốn suy nghĩ xem nên tính toán món nợ này như thế nào."

Mắt Sở Văn Khinh lóe sáng, nói xong lời này liền xoay người đi.

"Chờ một chút."

Tiêu Triệt trầm mặc hạ xuống ba chữ, nhưng làm sao Sở Văn Khinh có thể nghe lời hắn, ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, thân hình khẽ động chắn trước người nàng, ánh mắt lạnh lẽo đến bức người, "Không được đi!"

Trong lòng Sở Văn Khinh tức giận, chuyện tình của Tiêu Chiến còn phải đợi nàng từ từ tiêu hóa, mà người này rõ ràng là từng bước áp sát không cho nàng một chút thời gian, lời của nàng, hắn chưa bao giờ làm theo.

"Tránh ra!"

Tiêu Triệt đứng im bất động.

"Xin Vương gia, tránh ra!"

Mặt Tiêu Triệt tối sầm, vẫn bất động như cũ.

Sở Văn Khinh ôm đàn cổ lùi về phía sau một bước, những tích tụ trong lòng giờ khắc này biến thành bi thương cùng bất đắc dĩ, nếu là quá khứ nàng có thể không cần phải giao thủ với người này, nhưng hôm nay, nàng chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Biểu hiện vừa rồi của Tiêu Chiến là do nàng dùng được mê huyễn, lấy cảm mê hoặc người, mê hoặc tâm thần con người bằng tiếng đàn là thiên phú dị bẩm của nàng cùng với nội công tối cao mà Ngọc Linh Tử giao cho nàng, một khúc Nguyệt Linh vừa rồi, sớm đã hao hết tâm thần của nàng, lại từ trong miệng Tiêu Chiến biết được những chuyện cũ trước kia, càng làm cho lòng nàng nặng nề hơn, vậy mà, người này còn không chịu buông tha cho nàng!

"Văn Khinh không thể trả lời, Vương gia cần gì phải bức ép không tha?"

Lời này vừa nói ra, quanh thân Tiêu Triệt càng trở nên mạnh mẽ, hần tiến lên một bước, ánh mắt thâm sâu khóa trên người nàng, "Là không thể trả lời, hay là muốn nói cùng người khác?"

Sở Vân Kinh nhú mày, "Không biết Vương gia có ý gì."

Tiêu Triệt hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về chỗ khác, "Có người chiếu cố, gần đây tình hình của Lệ phi nương nương rất tốt --"

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, lúc này mới nhớ đến ngày ấy Tiêu Lăng mang nàng tới Lạc Hà cung một lần, diện diện quy quy donnn người trước mặt này hẳn là đã biết rõ, nàng gật đầu, "Ngũ điện hạ tha thiết mời, Vân Kinh dĩ nhiên là tận tâm tận lực đi gặp Lệ phi nương nương."

Tha thiết mời?!

Ánh mắt sâu nặng của Tiêu Triệt rơi trên người nàng, trong con ngươi băng lãnh kia dường như muốn Sở Vân Kinh hít thở không thông, hần tiến đến gần nàng thêm một bước, như muốn tương giao với hơi thở của nàng, "Người cảm thấy Tiêu Lăng rất tha thiết với người?"

Sở Vân Kinh không muốn nhiều lời cùng hần, né người muốn đi.

Nhưng Tiêu Triệt không cho nàng cơ hội, tay hần đã giữ lấy người nàng, để nàng mặt đối mặt với hần, hơi thở của hần phả vào tai nàng, "Không tự dưng một người nam nhân lại đi trêu chọc một nữ nhân, người tốt nhất cách xa hần một chút!"

Sở Vân Kinh hơi ngửa ra sau một chút, tay cầm đàn đã vung lên muốn đi, "Cách xa hay không xa đều là chuyện của Vân Kinh, không cần Vương gia phí sức, nơi này không nên ở lâu, Vương gia nên buông Vân Kinh ra để Vân Kinh đi!"

Hai mắt Tiêu Triệt nhắm lại, cố gắng đè nén cảm xúc muốn bạo phát, Sở Vân Kinh còn vùng vẫy, bên cạnh một tay Tiêu Triệt kéo khăn che mặt của nàng xuống, một tay kia giữ lấy đầu nàng, sau đó cúi đầu hôn xuống.

Một nụ hôn vừa dài vừa vội, xâm nhập đến răng môi triền miên, lòng mi Sở Vân Kinh khẽ run, một bàn tay ngọc rất nhanh đặt lên vạt áo trước ngực Tiêu Triệt, môi lưỡi của hần giống như mang theo một chút hơi ấm, buông bỏ dây đàn của nàng, điên cuồng hấp thụ ngọt ngào của nàng.

Đội Tiêu Triệt buông Sở Vân Kinh ra, nàng đã có chút không thở nổi, Tiêu Triệt chỉ cảm thấy người trong lòng run khẽ, thân thể mềm mại thơm ngát phủ phục trên người mình, khiến cho dục niệm từ tận sâu trong linh hồn hần kêu gào.

Bàn tay to của hần chuyển qua cổ tay trắng nõn của nàng, không biết tại sao, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy cổ tay nóng lên, một dòng nước ấm từ cổ tay thấm vào kinh mạch nàng, sau đó liền di chuyển đến toàn thân, làm giảm đi cảm giác mệt mỏi, nàng mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt tối sầm của Tiêu Triệt.

"Người nhớ kỹ, cùng trời cuối đất, cũng không được nói buông tay với ta!"

Mắt Tiêu Triệt u ám, nhìn chằm chằm Sở Vân Kinh, dường như muốn khắc sâu nàng vào trong lòng, mà hai gò mắt Sở Vân Kinh cũng ửng đỏ, đôi mắt ỉt đi một phần băng lãnh cùng sắc xảo của ngày thường, giờ phút này tựa vào trong lòng hần, trong con ngươi tất cả đều là thâm trầm bi thương thâm thiết, thậm chí, xen lẫn cả một nỗi mà sinh ra bất lực.

Tiêu Triệt chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, diện diện quy quy quy tay lên đặt đầu nàng ở trước ngực mình, thấp giọng nói, "Có ta ở đây."

Sở Vân Kinh lặng lẽ tựa vào ngực hần, đàn cổ trong tay sớm bị hần làm rơi, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay của nàng, lồng ngực ấm áp áp vào tai nàng, mỗi một tiếng tim đập lại làm chấn động tai của nàng, như chỉ âm thanh này, lại khiến cho trái tim đang lơ lửng của nàng trở về thực tại.

Sở Vân Kinh chậm chậm giờ tay lên, nhẹ nhàng đặt ở bên hông Tiêu Triệt.

Hành động này, khiến cho thân thể cao lớn của Tiêu Triệt khẽ run lên, hần cúi đầu nhìn, trong cổ thon dài trắng như ngọc của người trong lòng, đang lặng lẽ tựa vào người hần, đó là tư thế tựa của một người.

"Nhiều năm trước, Sở Thiên Tề là thống lĩnh ám vệ của Hoàng thượng, mười bảy năm trước, trong một đêm hần đã giết chết hơn một trăm người của Lý gia ở Dương Châu, nhưng lại giữ lại ta."

Lông mày Tiêu Triệt khẽ động, nghe nàng nói tiếp.

"Hần đã cứu ta, lại nói với người ngoài ta là nữ nhi của hần, bởi vậy liền khiến cho Cố Tú Cầm ghen ghét, khi đó nàng từng muốn hạ độc giết chết ta, đáng tiếc bị Sở Thiên Tề phát hiện, Sở Thiên Tề dứt khoát đưa ta đến núi Ngọc Tuyết, hần, cũng không tính để ta trở về."

"Mười bảy năm này, ta ở trên núi Ngọc Tuyết, chỉ làm bạn với y thuật và võ công, lần này trở về, là muốn biết rõ ràng, vì sao Sở Thiên Tề phải diệt hết toàn bộ người của Lý gia."

Chuyện về sau, phần lớn Tiêu Triệt đã biết rõ, giọng nói lạnh lạnh của Sở Vân Kinh giống như nàng đang kể lại chuyện của người khác, trong lòng hần lại càng đau, cánh tay ôm lấy nàng càng thêm chặt, "Khi đó nàng còn nhỏ, làm sao lại biết chuyện này?"

Người trong lòng ngừng lại, Sở Vân Kinh ngẩng đầu nhìn Tiêu Triệt, "Chàng tin không? Khi ta một tuổi đã có thể nhận thức rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Là độc không phải bệnh, Lệ phi nói thật.

Giữa lòng mây Tiêu Triệt vẫn có nghi ngờ, Sở Vân Kinh cúi đầu nghĩ trong phút chốc, "Chàng tin không? Khi ta một tuổi đã có thể nhận thức rồi?"

"Hả?"

Trong mắt Tiêu Triệt hiện lên ý cười rất nhẹ, nhưng ngược lại nghĩ tới những chuyện khác xảy ra trên người nàng, liền không thể không tin, hần gật đầu một cái, "Tiếp tục."

Sở Vân Kinh thở dài trong lòng, cũng không phải muốn giấu hần, mà nàng vốn muốn quên những chuyện kiếp trước, không nói cũng không được, sắc mặt nàng nghiêm nghị: "Chuyện Sở Thiên Tề giết hết một nhà Lý gia, lại cứu ta, dĩ nhiên ta đều biết rõ ràng, về phần mẫu thân ta, là Sở Mộ Phi nói cho ta biết."

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ biến đổi, Sở Vân Kinh nói tiếp: "Sau khi ta được phong làm quận chúa, Sở Thiên Tề thiếu chút nữa đã giết ta, sau đó Sở Mộ Phi mở miệng, Sở Thiên Tề mới hạ thủ lưu tình, sau, ta đến Vương phủ tìm chàng, lúc trở về bị Sở Mộ Phi phát hiện, lại không nghĩ rằng hần nói cho ta biết ta còn có một người mẫu thân."

Ánh mắt Tiêu Triệt thoáng hiện lên một tia băng lạnh: "Bọn họ lại --"

Sở Vân Kinh lắc đầu: "Bây giờ không sao, ở trong Thượng Thư Phủ lâu như vậy, ta chỉ cảm thấy quan hệ giữa cha con Sở gia và mẹ con Sở gia, thật sự rất lạ."

Mắt Tiêu Triệt trầm xuống, tiếp theo nhìn Sở Vân Kinh chậm rãi nói, "Không nên đi quản bọn hần, tốt nhất, đừng nên có bất kỳ quan hệ nào với Sở gia."

Thấy mắt Sở Vân Kinh xuất hiện nghi ngờ, Tiêu Triệt liền thay đổi câu hỏi: "Kế tiếp định làm gì?"

Tiêu Triệt nhìn Sở Vân Kinh, nàng nhìn về phía Phi Vân Lâu, thở dài, "Hần, đã già rồi, hướng chỉ, sớm đã có người giúp ta làm chuyện ta phải làm."

Tiêu Triệt không hiểu, chỉ nghe Sở Vân Kinh nói tiếp: "Bây giờ bệnh của Hoàng thượng, mọi người trong Thái Y Viện đều phủ tạng của hần có vấn đề mới khiến cho vị giác trở nên thất thường, mất ngủ, sinh bệnh, nhưng mà ta phát hiện vị giác của Hoàng thượng hoàn toàn biến mất, mà Phúc Toàn hầu hạ bên cạnh hần cũng vậy, ta lại chẩn mạch cho Phúc Sinh, hần cũng gặp vấn đề giống vậy, chỉ không biết đến bao giờ mới phát tác."

Tiêu Triệt vừa nghe liền có thể hiểu rõ, mắt hần trầm xuống, "Là độc?"

Sở Vân Kinh gật đầu, "Đúng, độc tính của hạt mã tiền có thể khiến vị giác của người biến mất, nhưng mà độc tính của nó rất mạnh, mà người hạ độc chỉ dùng một lượng hạt mã tiền rất nhỏ, phải dùng trong một thời gian dài mới có thể trúng độc, hơn nữa còn khiến cho thái ý không chân ra được độc, chỉ là cho tới bây giờ, ta cũng không biết phát hiện người hạ động đã dùng cách gì."

Tiêu Triệt nhíu chặt mày, giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, Sở Vân Kinh thở dài, "Còn về mẫu thân của ta, đó có phải là sự thật hay không, chỉ có một người có thể giúp ta giải đáp."

Ánh mắt Tiêu Triệt sâu nặng nhìn nàng, Sở Vân Kinh từ từ nói ra bốn chữ, "Lệ phi nương nương."

Tiêu Triệt nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng, liền biết nàng đã có tính toán, hần cúi đầu ôm chặt Sở Vân Kinh, nhẹ giọng nói, "Ta chỉ cảm thấy, cho dù nàng ở trong cung hay Thượng Thư phủ đều không an toàn."

Sở Vân Kinh nhướn mày, "Không biết Vương gia cho rằng, nơi nào sẽ an toàn?"

Tiêu Triệt nghiêng người ở bên tai Sở Vân Kinh từ từ nói ra ba chữ, "Duệ vương phủ."

--

Sáng sớm hôm sau, dianannnnn lequydonnnnnn Lộ ma ma vừa mở cửa cung Lạc Hà, liền thấy một người đứng ngoài cửa, lúc này canh giờ vẫn còn sớm, Lộ ma ma thật không ngờ có người chờ ở đây.

Có lẽ tiếng mở cửa làm kinh động đến người nọ, nàng xoay người lại, khiến Lộ ma ma ngẩn ra.

"Lão nô báii kiến quận chúa!"

Chờ ở bên ngoài cửa cung chính là Sở Văn Khinh, nàng cúi người thi lễ, "Xin hỏi ma ma, Ngũ điện hạ có ở trong cung không?"

Lộ ma ma nghe vậy áy náy lắc đầu một cái, "Hôm qua Ngũ điện hạ đi Thanh Ngọc động gặp Hiền vương, cả đêm chưa về, cũng không nói giờ nào về, quận chúa người --"

Sở Văn Khinh cung kính, sao nàng không biết Tiêu Lăng không có ở trong cung, chỉ thấy khoe miệng nàng mang theo ý cười, "Lệ phi nương nương có khỏe không, mấy ngày không đến, không bằng để ta vào xem?"

Đi nhiên Lộ ma ma rất vui mừng, vội vàng nói: "Quận chúa mời vào, nương nương đang ở trong, nhìn thấy người chắc chắn sẽ cao hứng."

Sở Văn Khinh đi theo sau Lộ ma ma, một đường đi thẳng vào tấm điện của Lệ phi, còn chưa tiến vào điện, Sở Văn Khinh đã nghe thấy những âm thanh y y nha nha, rõ ràng đó là ca dao mà ngày đó nàng (Lệ phi) đã hát cho Hoàng đế nghe.

"Đám mây lưu luyến, bông liễu bay bay, vì sao mỗi mắt mong chờ mà không thấy quân (vua) tới.

"Đám mây lưu luyến, bông liễu bay bay, vì sao màu sắc khuynh thành kia lại không thấy quân (vua) nhìn."

Sở Văn Khinh đứng ở cửa, diennnnn dnnnnn quyyydonnn trong điện Lệ phi mặc một bộ y phục màu trắng thuần, tay áo dài như nước uyển chuyển buông dài theo cổ tay, bay bay trước sau, hệt như đang vẽ ra đường vòng cung của những đám mây.

Nàng vừa hát vừa múa, lúc nghe thấy tiếng bước chân liền dừng lại quay đầu nhìn ra cửa, thấy người tới là Sở Văn Khinh, trong mắt nàng liền lộ ra một chút vui vẻ, rồi lại hồ đồ không để ý giống như bình thường, tiếp tục hát.

Lộ ma ma thấy thế vội vàng nói: "Quận chúa đừng để ý, đôi khi nương nương không nhận ra người."

Sở Văn Khinh vẫy vẫy tay: "Không sao, các người lui xuống trước đi, ta ở trong này bồi nương nương một chút."

Lộ ma ma mang theo hạ nhân lui xuống, khoe miệng Sở Văn Khinh cong lên nâng bước tiến vào bên trong, "Đây là điệu hát dân gian ở vùng sông nước Dương Châu của Giang Nam, nương nương sinh ở Thịnh kinh, sao lại biết khúc hát hay như vậy?"

Lệ phi nương nương vẫn ngậm nga như cũ, Sở Văn Khinh không giận, nàng chỉ đứng ở bên cạnh nhìn dáng vẻ uyển chuyển của Lệ phi: "Nương nương hát hay như vậy, nhất định là có một vị sư phụ rất tài giỏi."

Lệ phi hơi sững sờ, không hát nữa, nhưng níu chặt tay áo ngồi ở trên tháp bên cạnh, dáng vẻ như một người điên thật sự.

Sở Văn Khinh nhú mày, đến gần một chút khẽ nói: "Nương nương, mười bảy năm trước, chuyện Lý gia ở Dương Châu chỉ trong một đêm bị hỏa hoạn thiêu chết toàn bộ, nương nương có biết không?"

Trên mặt Lệ phi vẫn như cũ không có bất kỳ biểu tình gì, Sở Văn Khinh khẽ thở dài: "Đêm đó vốn là lễ đầy tuổi của tiểu thư Lý gia, phải nói Lý lão gia này trên năm mươi tuổi, bỗng nhiên lại có thêm một nữ nhi, bên ngoài đồn là do tiểu thiếp sinh, nhưng người trong phủ lại chưa từng gặp qua."

Tiếng hừ hừ của Lệ phi nhỏ dần, Sở Văn Khinh nói tiếp: "Những thứ này cũng không nói, người đời đều cho rằng Lý gia bị hỏa hoạn, nhưng họ vốn không biết, tối hôm đó có rất nhiều thích khách đến đây, bọn hắn giơ tay chém xuống, liền lấy tất cả mạng của mọi người."

Thân thể Lệ phi run lên, dùng sức nắm chặt lấy ống tay áo, trong miệng cũng ngừng hát, cả người giống như rơi vào trong hồi ức, yên lặng tĩnh mịch.

Sở Văn Khinh thở dài, "Mọi người ở trong này không bao gồm tiểu thư một tuổi kia của Lý gia."

Thấy Lệ phi ngẩng đầu nhìn nàng, Sở Văn Khinh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lệ phi, tay nàng nhẹ nhàng cầm tay Lệ phi, môi anh đào khẽ động: "Văn Khinh là tiểu thư Lý gia được thích khách cứu!"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt hỗn loạn, vẻ mặt dờ dẩn của nữ tử liền chấn động, ánh mắt của nàng lóe sáng, tiếp đó dừng lại thật lâu trên khuôn mặt tĩnh xảo của Sở Văn Khinh: "Ngày ấy nghe người đàn, ta liền biết người cùng nàng chắc chắn có duyên phận --"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 70: Làn sóng ngầm, lòng Minh vương

Tiêu Chiến lại ngã bệnh, Ngụy Sơ Cận và Lan phi đứng trước long sàng, mắt khẩn thiết nhìn chăm chăm người nằm trên giường, chỉ cách một đêm, các nàng tuyệt đối không ngờ, hôm qua Tiêu Chiến còn uy nghiêm không giảm phê duyệt tấu sớ, hôm nay, lại bệnh nặng thành ra như vậy.

Tay Sở Văn Khinh cầm ngân châm, châm chuẩn xác vào mấy huyệt đạo trên người Tiêu Chiến, thân thể hắn trước đây chịu ảnh hưởng của độc hạt mã tiền, lại thêm thuốc và tiếng đàn ngày hôm qua nên càng tổn hại sức khỏe hơn. Bộ dạng này của Tiêu Chiến, một phần là tại nàng.

Phúc Hải đứng sau lưng Sở Văn Khinh hết sức khẩn trương, giờ ngo hôm nay mới thấy Hoàng thượng trở về, vừa mới vào Càn Đức cung liền ngã trên mặt đất, hẳn theo hầu Tiêu Chiến nhiều năm, biết đêm qua hắn đi đâu, nhưng sao chỉ sau một đêm liền bệnh thành dạng này?

"Quận chúa, thế nào?"

Sở Văn Khinh chậm rãi thu châm lại, "Mấy ngày nay Hoàng thượng không nghe lời dặn dò, say mê quốc sự, dẫn đến tâm thần hao tổn, tâm tư quá nặng, khiến cho khí huyết không thông, không biết vì sao hoàng thượng lo lắng, nếu không giải quyết được những chuyện lo lắng này, chỉ sợ là dầu hết đèn tắt."

Lời này vừa nói ra, có thể thấy được sự nguy hiểm trong đó, Ngụy Sơ Cận nhíu mày: "Hoàng thượng yêu nước yêu dân, theo ta thấy, không bằng hạ chỉ giao chuyện quốc sự cho Minh nhi xử lý là tốt nhất, Hoàng thượng cần nghỉ ngơi, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì."

Mấy người ở đây chỉ có lời nói của Ngụy Sơ Cận mới có trọng lượng, Lan phi nghe vậy chỉ khóc thút thít, Ngụy Sơ Cận liền liếc Phúc Hải một cái: "Mau đi tuyên Minh vương vào cung!"

Phúc Hải vốn còn chần chờ, bên này thấy ánh mắt sắc bén của Ngụy Sơ Cận, bất đắc dĩ, Phúc Hải không thể làm gì khác hơn là vội vàng đi ra cửa hạ lệnh.

Lan phi liếc mắt nhìn người trên giường, "Tỷ tỷ, người nói lần này Hoàng thượng có qua khỏi không?"

Mặt Ngụy Sơ Cận vẫn ung dung như cũ, nàng bấu mỗi một cái, liếc mắt nhìn người trên giường: "Lời như vậy sau này vạn lần không nên nói, dù sao Hoàng thượng cũng đã lớn tuổi, lời như vậy không thể nói ra được."

Vừa dứt lời, mặt Lan phi càng đầm lệ, Ngụy Sơ Cận nghiêng người nhìn Sở Văn Khinh, "Nhiều ngày nay đã vất vả cho Quận chúa, tạm thời không cần nói với Thái hậu, miễn cho lão nhân gia nàng lo lắng."

Sở Văn Khinh chỉ thản nhiên gật đầu đáp, không đến nửa canh giờ, Tiêu Minh trên người mặc cẩm bào tiến cung, Ngụy Sơ Cận gọi hắn vào nội điện, trước mặt Sở Văn Khinh và Phúc Hải, trước mặt Lan phi nói: "Minh nhi, bây giờ Phụ hoàng ngươi lại bị bệnh, nói là ưu tư quá nhiều, mệt nhọc quá độ, trước mắt chỉ có thể đem chính sự giao cho người, người có thể làm không?"

Tiêu Minh sắc mặt bình tĩnh, khí thế tuấn nhã đứng mực, hắn nghe vậy liền chấp tay hành lễ, "Mẫu phi yên tâm, Minh nhi nhất định sẽ không phụ sự phó thác, chuyên cần với chuyện đất nước."

Ngụy Sơ Cận thỏa mãn gật đầu, ngược lại nghĩ tới điều gì đó liền nói với Phúc Hải: "Còn phải phiên công công đi lấy giấy tuyên thành, phải thông báo với văn võ bá quan nữa chứ."

Sắc mặt Phúc Hải khê biến: "Nếu muốn hạ chỉ phải có sự chấp thuận của Hoàng thượng, còn phải có ngọc tỷ của Hoàng thượng mới được."

Khỏe miệng Ngụy Sơ Cận cong lên, chậm rãi ngồi xuống ghế chủ vị, ánh mắt nhìn về phía Phúc Hải mang đầy vẻ uy hiếp, "Ngọc tỷ của Hoàng thượng, chẳng lẽ công công không biết nó ở đâu? Công công ở bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm như vậy, hẳn là biết tâm ý của Hoàng thượng, bây giờ chính sự rất nhiều, chẳng lẽ đợi Hoàng thượng hết bệnh mới đi xử trí sao? Nếu công công làm chậm trễ chính sự, hậu quả này, chỉ sợ công công không đảm đương nổi!"

Phúc Hải nghe vậy, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, một lúc lâu sau mới gật đầu, "Lão nô nghe nương nương."

Bên này Lan phi không khỏi cảm thấy hứng thú, nàng mở to mắt nhìn Ngụy Sơ Cận, "Tỷ tỷ, người --"

Ngụy Sơ Cận đứng dậy, một tay kéo Lan phi đi tới cửa, "Muội muội không cần sợ, cứ trở về Phúc Lan cung của người nghỉ ngơi đi, nếu Hoàng thượng tỉnh lại, ta sẽ cho người đi báo với người trước tiên, có được không?"

Lan phi ngơ ngác gật đầu, lúc gần đi còn lo lắng nhìn người nằm trên long sàng, cuối cùng vẫn phải xoay người rời đi.

Lúc này, bên trong phòng chỉ còn lại mấy người, ánh mắt Sở Văn Khinh quét qua Ngụy Sơ Cận, chỉ thấy nàng hài lòng nhìn Lan phi rời đi, lúc xoay người ánh mắt liền rơi lên người mình.

"Quận chúa cực khổ đã lâu, không bằng để Minh vương đưa người trở về nghỉ ngơi đi."

--

Hoàng hôn buông xuống, đèn cung đình từ từ được phát sáng, mắt Sở Văn Khinh trong suốt, bước đi nhẹ nhàng trên con đường từ Càn Đức cung về Cẩm Tú cung.

Đi sau lưng nàng, nam tử có đôi mắt yên tĩnh nhìn chăm chăm lưng nàng, giống như muốn nhìn xem trong vóc dáng mảnh khảnh kia, rốt cuộc đang cất giấu hồn phách như thế nào.

Giăng co trong yên tĩnh rất lâu, bỗng nhiên, nam nhân phía sau lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này, "Kiên nhẫn của Quận chúa thật sự khiến cho bản vương

bội phục."

Sở Vân Khanh dừng bước, nàng không biết Ngụy Sơ Cận có ý gì, người vĩnh viễn trang trọng xinh đẹp đứng đầu hậu cung kia, vì sao bỗng nhiên muốn nàng ở cùng một số với người phía sau này?

Sở Vân Khanh xoay người, "Vân Khanh thấy trăng tối nay rất đẹp, nghĩ muốn cùng Minh vương ngắm trăng thôi, chẳng lẽ Vân Khanh sai rồi sao?"

Khóe miệng Tiêu Minh cong lên, xoay người đi về phía hồ nước, hắt đứng đối diện với mặt nước, bóng dáng cao ngất phản chiếu ở trong nước, gần như hòa vào cùng ánh trăng và đèn cung đình.

Sở Vân Khanh đuổi theo, người trước mặt này vốn do cung nữ sinh ra, sau được Ngụy Sơ Cận nuôi dưỡng, thủ đoạn từ nhỏ rất cường đại, bây giờ cảm ăn soái thông lĩnh mười vạn quân chân Bắc, cũng không phải là nhân vật dễ người khác có thể khinh thường được.

"Phá trận khúc của Quận chúa, bốn vương đến nay cũng không quên."

Đĩ nhiên Sở Vân Khanh biết hắn đang nói đến màn biểu diễn trong quỳnh hoa yến, môi nàng hơi nhếch lên, "Có thể được Vương gia ghi nhớ, Vân Khanh thấy rất

vinh hạnh."

Tiêu Minh xoay người, đôi mắt sâu thăm nhìn nữ tử che mạng trước mặt, đôi mắt của nàng đang nhìn đèn liên hoa trong hồ, vẻ mặt cũng không vì hắn nhìn chăm chăm mà thay đổi.

Tiêu Minh thờ dài, cũng đứng cạnh nhìn vào trong hồ, "Quả thật, người có thể khiến bốn vương ghi nhớ, đặc biệt là nữ nhân, thật sự không nhiều lắm."

Sở Vân Khanh không biết hắn có ý gì, cũng không tiếp lời.

Bỗng Tiêu Minh thờ dài, "Quận chúa chăm sóc Phụ hoàng nhiều ngày, không bằng nói thật cho bốn vương biết, phụ hoàng còn bao nhiêu thời gian?"

Sở Vân Khanh khinh ngạc, hắn thân là hoàng tử, lại ở trước mặt nàng hỏi những lời đại nghịch bất đạo như vậy!"

Tiêu Minh thấy vẻ kinh ngạc trong mắt nàng, khóe miệng cong lên, "Người không cần bất ngờ như vậy, vấn đề này tất cả mọi người trong cung đều muốn biết, chỉ là ta có vẻ thẳng thắn hơn họ mà thôi."

Sở Vân Khanh hơi khựng lại, người này nhìn tuấn nhã, trên người lại cất giấu nhiều âm mưu, ý cười của hắn chưa bao giờ đạt tới đáy mắt, mỗi lần cười, khóe miệng đều đạt đến một độ cong nhất định, tất cả đều vừa vặn, làm cho người ta không thể bắt bẻ.

Người như vậy, khiến cho Sở Vân Khanh cảm thấy khó nắm bắt.

"Vấn đề Minh vương hỏi, Vân Khanh không dám trả lời, có lẽ Vương gia nên đổi vấn đề khác đi."

Tiêu Minh không chút bất ngờ trước câu trả lời của nàng, ý cười trên mặt hắn vẫn không đổi, buột miệng nói ra một vấn đề khác, "Năm nay Quận chúa mười bảy tuổi?"

Sở Vân Khanh bị khựng lại, vấn đề này...

"Ý của Vương gia là --"

"Cũng đến lúc bàn đến chuyện hôn nhân rồi, qua mất tháng nữa, cũng tham gia tuyển tú."

Gió lạnh thổi không ngừng sau lưng Sở Vân Khanh, nàng quay đầu nhìn Tiêu Minh, "Minh vương nói không sai, nhưng đây là chuyện riêng của Vân Khanh, hình như không có quan hệ gì với Vương gia."

Tiêu Minh chậm rãi lắc đầu, mắt khẩn thiết rơi trên người nàng, "Vốn không có quan hệ gì với ta, nhưng nếu ta chuẩn bị cưới nàng làm Vương phi của ta, có phải liền có chút quan hệ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Giang Sơn lâu

Nghe Từ Mặc nói, khoe mắt Tiêu Triệt hơi nhếch lên, hẳn có chút phiền chán nhu nhu thái dương, rồi sau đó nhìn người trước mặt vì động tác của hắn mà dừng lại, "Tiếp tục."

Từ Mặc thở ra một hơi, vừa rồi hẳn còn tưởng mình nói sai cái gì rồi, "Lần trước, khi Minh vương thay mặt Hoàng Thượng xử lý chính sự đã được rất nhiều đại thần tán thưởng, hơn nữa còn có người nói ra những việc đó, nhưng Hoàng thượng vẫn chưa quyết định, Minh vương đang ngầm kết giao với những đại thần có quyền thế, chờ Hoàng thượng lâm nguy lần nữa, bọn họ sẽ chính thức đề xuất lập Minh vương làm thái tử."

"Vương gia." Hôm nay, trong Giang Sơn lâu có rất nhiều người, một nam tử trẻ tuổi nhất trong số đó đứng dậy, "Dựa theo tình hình hiện nay, lập Minh vương làm thái tử là điều tất yếu, người muốn ngăn cản Minh vương, chúng ta cũng không ngại giúp bọn họ một tay."

"Lâm Bạch nói có lý, công cao hơn chủ là điều Đế vương có kỵ nhất, đến lúc đó trên triều đình hay dưới dân gian đều yêu cầu lập Minh vương làm thái tử, Hoàng thượng sẽ cảm thấy Minh vương kéo bè kết cánh, một khi đã sinh lòng cảnh giác, đến lúc đó Minh vương đều phải kiêng dè mọi chuyện rồi."

Tiêu Triệt gật đầu, "Cứ làm theo lời của Lâm Bạch và Từ Khiêm đi, ngoài ra, Ngụy Chính đã giữ chức Thượng tướng quân, có thể được làm Thượng Thư, ban thưởng tước vị Uy Vũ Hầu." (chỗ này không hiểu lắm T.T)

Từ Khiêm vỗ tay khen ngợi, một chút râu ria khiến hắn thoát nhìn già hơn rất nhiều, rất có cảm giác giống thần tiên.

"Ngoại thích lộng quyền là cớ kỵ của Đế vương, Hiền vương là vì có Ngụy Chính là ngoại tổ cho nên bản thân sẽ không có hành động, từ nhỏ quyết làm bạn với thi tử ca phú, mà Minh vương tuy không phải con ruột của Ngụy quý phi, nhưng nhiều năm nay rõ ràng là do một tay Ngụy quý phi bồi dưỡng, tin tưởng đây cũng là nguyên nhân mà Hoàng thượng lâu như vậy không có lập hắn lên."

Lông mày Long Ngô chưa từng nhíu lại, lúc này trầm mặc nghe thấy từng tiếng thở dài liền lắc đầu nói: "Bây giờ Minh vương chiến hết thiên thời địa lợi, nhưng mà người này cũng khiến cho Hoàng thượng kiêng dè, nếu không phải năm đó Hoàng hậu bị giam cầm, thì chức vị thái tử này đã sớm là của Vương gia rồi!"

"Khụ khụ --"

Tiếng nói vừa dứt, mấy người trong phòng bao gồm cả Từ Hàn cũng đều bắt đầu nhìn về nơi phát ra tiếng, thẳng thắn này đang co rúm người lại cười, đại khái cũng biết bản thân mình luống cuống, liền đứng dậy hai tay ôm quyền hướng về phía các vị đang thở dài kia.

Tiêu Triệt thấy vậy liền nhún mày, nhưng cũng không có biểu cảm gì khác, hắn chậm rãi nói: "Mẫu hậu nhìn nhiều năm như vậy là vì muốn ta có đủ thực lực, bây giờ thời cơ đã chín muồi, một ngày nay, cũng không xa nữa rồi."

Từ Khiêm nghe vậy liền tục gật đầu, hai mắt của hắn càng thêm thâm trầm: "Vương gia, nhắc tới, vậy lão Từ ta cũng nói thêm một câu, nói đến cùng Minh vương bây giờ đều nghe theo mệnh lệnh của Ngụy quý phi, giống như Ngụy Chính, mọi chuyện đều phải nhìn sắc mặt của Ngụy quý phi, việc năm đó tất nhiên Ngụy quý phi cũng không thoát khỏi có quan hệ, sao chúng ta không xuống tay từ chỗ này, hậu cung không có Ngụy quý phi chủ trì, vậy sẽ khiến Hoàng thượng nghi ngờ, như vậy, Minh vương nửa bước cũng khó đi."

Lời này vừa nói ra, mắt mấy người thù hạ đều sáng ngời, mà Tiêu Triệt cũng không có dáng vẻ gì là kinh ngạc hay vui mừng, Từ Khiêm một bên vuốt râu một bên cảm thán, "Xem ra Vương gia đã sớm có quyết định."

Tiêu Triệt từ chối cho ý kiến, mọi người thấy ánh mắt sáng của hắn càng thêm bối phục, đúng lúc này, cửa bỗng vang lên, mọi người cùng nhìn qua, lại nghe thấy tiếng gõ cửa ba lần, lập đi lập lại ba lần, Tiêu Triệt nhìn Từ Mặc một cái, sau đó nhìn mấy người trong phòng nói, "Hôm nay đến đây thôi, các đi về trước đi."

Mấy người Lâm Bạch biết nhân vật đến là người quan trọng, lập tức đứng dậy cáo từ, lúc đi ra đến cửa liền nhìn thấy một người đứng quay lưng lại, từ đầu đến chân được bao bọc bằng một cái áo choàng đen, cũng không thấy rõ thân hình.

Đội mọi người đi xa, người tới coi áo choàng xuống nền cho thị vệ đằng sau, xoay người vào cửa, vừa vào phòng liền thấy Tiêu Triệt đứng trước cửa sổ, hẳn từ từ đi đến phía sau Tiêu Triệt, "Tra được rồi."

Tiêu Triệt xoay người, ánh mắt khẩn thiết, "Thế nào?"

"Hoàng đế Tây Lương có mười một người con, nhưng chỉ có năm người còn sống, bốn ở kinh đô Tây Lương, còn một người không rõ tung tích."

...

Tin tức Hoàng đế bị bệnh bị Ngụy Sơ Cận áp chế, ngược lại cũng không khiến cho sóng to gió lớn, tiền triều chỉ biết Hoàng thượng cần tĩnh dưỡng, Minh vương Tiêu Minh thay mặt xử lý chính vụ, phải cùng nhau làm cho đất nước hưng thịnh. Trong hậu cung, ngày ngày Thái hậu phái người đưa thuốc bổ cùng canh sâm tới, đều bị người của Ngụy Sơ Cận ngăn ở ngoài Càn Đức cung, trong khoảng thời gian ngắn, ngoài trừ Lan phi và Sở Văn Khinh, Minh vương và mấy người Phúc Hải, cũng chỉ có Phúc Toàn Phúc Sinh, hai người hầu hạ mới biết Hoàng đế lại bị bệnh.

Vốn dĩ Ngụy Sơ Cận còn kiêng dè Sở Văn Khinh, sau này phát hiện nàng rất phối hợp với mình, sau cũng yên lòng, không nói đến vị trí Minh vương phi, chỉ nói kẻ thức thời mới là trang tuần kiết liên không ai dám phản nàng.

Sở Văn Khinh chiếu cố ở bên người Tiêu Chiến, biết rõ ý tứ của Ngụy Sơ Cận, lại không hề có ý nghĩ không thuận theo, nàng tận tâm làm mọi chuyện, chỉ khi người ngoài báo cáo với Ngụy Sơ Cận gì đó mới đề ý một chút.

Ngày hôm đó, hai ngày không Tiêu Minh lại xuất hiện, sắc mặt nghi ngờ của hắn đã ít đi một phần, trong lòng Sở Vân Kinh hiểu rõ, xem ra biểu hiện của hắn trong triều cũng không tệ lắm.

Từ sau khi cùng Tiêu Minh nói qua chuyện kia, Sở Vân Kinh cẩn thận nghĩ lại, trong lòng đại khái cũng đoán được mấy phần nguyên nhân trong đó, không gì khác ngoài mười vạn quân Chinh tây trong tay Sở Thiên Tề.

Trong lòng nàng không khỏi cười lạnh, nếu Tiêu Minh biết mình không phải là nữ nhi của Sở Thiên Tề, hắn sẽ có biểu cảm gì?

Tiêu Minh nhìn ra sự thờ ơ của nàng, nhưng cũng cảm thấy lạ, vì sao nàng lại phối hợp với Ngụy quý phi như vậy, mắt thấy Sở Vân Kinh chuẩn bị lui ra ngoài, hai mắt của hắn hơi trầm xuống.

Sở Vân Kinh rời khỏi không phải vì trốn tránh Tiêu Minh, nàng đi đến dưới mái hiên, Xuân Đào đang chờ nàng ở đó, nàng nghiêng người nói vài câu vào tai Xuân Đào, nhìn Xuân Đào rời đi mới cười xoay người.

Sở Vân Kinh khẽ cười một tiếng, không kịp đề phòng liền đụng vào một vòng tay ấm áp, gương mặt nhìn, lại là Tiêu Minh!

Nàng lui về phía sau hai bước, trong mắt dần sinh ra hờn giận.

Tiêu Minh nhìn dáng vẻ của nàng, chậm rãi gật đầu, "Quả nhiên vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, Quận chúa đã vất vả nhiều ngày, không biết lúc nào thì xuất cung? Bốn vương nghĩ, chờ nàng trở lại Thượng Thư phủ sẽ đưa sính lễ đến."

Mắt Sở Vân Kinh phát lạnh, "Minh vương nói đùa, Vân Kinh không có nói sẽ gả, huống hồ, bệnh tình của Hoàng thượng cũng chưa có chuyển biến tốt, Minh vương hẳn là không có thời gian nghĩ đến những chuyện này mới đúng."

Tiêu Minh lắc đầu, "Mọi thứ đều không thể chậm trễ."

Thấy hắn vừa nói vừa chậm rãi đi đến gần nàng, Sở Vân Kinh bắt đầu lùi lại một bước, đôi mắt nhú lại, lộ ra vài phần sắc bén, "Minh vương là vì quyền cầm mười vạn quân Chinh tây sao, đây cũng không phải chuyện lớn, hơn nữa Vân Kinh xấu xí, thật không xứng với Vương gia."

Tiêu Minh lập tức cười lên, "Không, bốn vương cũng không muốn người khuynh quốc khuynh thành, bốn vương chỉ cần một người có thể đứng ở chỗ cao cùng ta, bốn vương cảm thấy nàng có thể."

Sở Vân Kinh giận quá hóa cười, "Minh vương, người đánh giá Vân Kinh cao quá, chẳng qua Vân Kinh chỉ biết một chút y thuật, hoàn toàn không thấy hứng thú với chỗ cao mà người nói."

Sở Vân Kinh không muốn dây dưa nhiều với hắn, chuẩn bị vượt qua hắn rồi đi, lại bị ngăn lại.

Đột nhiên thấy Tiêu Minh cách nàng ngày càng gần, hai tay Sở Vân Kinh nắm chặt, nhìn người đang cười trước mắt.

"Nhị ca!"

Chợt có một tiếng gọi lớn khiến khóe miệng tươi cười của Tiêu Minh cứng lại, hắn nhìn bộ dạng muốn xù lông của Sở Vân Kinh liền lui về sau một bước, sau đó ánh mắt rời khỏi người Sở Vân Kinh, nhìn về phía người đang đi đến phía sau lưng Sở Vân Kinh.

"Ngũ đệ."

Tiêu Lăng một thân áo lam, tóc mái có chút rối loạn, bước đi cũng có chút sốt ruột, ánh mắt nhìn thoáng qua Sở Vân Kinh, "Sao nhị ca lại ở chỗ này?"

Tiêu Minh vẫn cười, "Vừa đến thăm phụ hoàng ra, liền gặp Vân Từ quận chúa, chào hỏi đôi câu."

Sở Vân Kinh điều chỉnh cảm xúc, nhìn Tiêu Lăng phúc thân thi lễ, "Thỉnh an điện hạ."

Tiêu Lăng vẫy vẫy tay, nhìn về phía cửa chính điện Càn Đức cung, "Phụ hoàng khỏe không, nhiều ngày nay ta đều ở chỗ đại ca, bên này ta lại sao nhãng."

Sở Vân Kinh liếc mắt nhìn Tiêu Minh một cái, sau đó mỉm cười, "Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, không bằng tối Ngũ điện hạ hãy đến thăm Hoàng thượng?"

Tiêu Lăng gật đầu, nhìn thoáng qua Sở Vân Kinh, "Nói chuyện với Nhị ca xong chưa?"

Đi nhiên Tiêu Minh biết rõ lời đồn đại về hai người, lúc này hơi vuốt cằm, "Trong triều còn có việc, vì huynh đi trước."

Mắt Tiêu Minh hứng thú nhìn lướt qua Sở Vân Kinh, sau đó nhanh chóng rời đi, Sở Vân Kinh nhìn quần áo hỗn độn của Tiêu Lăng, khẽ cười nói, "Điện hạ giờ mới về sao?"

Tiêu Lăng gật đầu, "Nghe nói hai ngày trước người đã đến gặp mẫu phi?"

"Đúng vậy, Điện hạ có thắc mắc gì sao?"

Tiêu Lăng hơi lắc đầu, "Cũng không có thắc mắc gì, nhưng Đường ma ma nói, từ sau khi người rời đi bệnh tình của mẫu phi dường như có chuyển biến tốt hơn, hôm nay lúc ta trở về, lại thấy mẫu phi đánh đàn, dáng vẻ giống như lúc nhỏ ta đã nhìn thấy."

Sở Vân Kinh khẽ cười một tiếng, "Đây là chuyện tốt, vì sao nhìn Điện hạ lại buồn rầu như vậy?"

Tiêu Lăng bắt đầu dĩ cười, "Ta đâu có phiền muộn, ta đang rất cao hứng không biết làm sao cho tốt, người trị bệnh cho mẫu phi, Vân Kinh, điều này làm cho ta không biết phải cảm tạ người thế nào?"

Sở Vân Kinh đang định nói, nhưng ánh mắt của Tiêu Lăng lại biến đổi, nàng nghi hoặc quay đầu nhìn lại, mắt thấy một vị nữ tử tay áo tung bay đang đi về phía bọn họ.

Dường như nàng kia đã thấy bọn họ từ sớm, Sở Vân Kinh tinh tế đánh giá dáng vẻ của nàng, chỉ cảm thấy người này rất quen mắt.

"Thỉnh an Ngủ điện hạ, vị này chắc là Vân Từ quận chúa!"

Người tới rất quen thuộc, thấy bọn họ cũng không cảm giác mất tự nhiên, lúc hành lễ cũng rất lưu loát, nụ cười trên mặt cực kỳ động lòng người, một đôi mắt sáng không ngừng nhìn về phía Tiêu Lăng.

Trong phút chốc, Sở Vân Kinh nhớ ra vị cô nương này là ai, ở trong Quỳnh hoa yến, nữ nhi của Mộ đại tướng quân đã qua đời -- Thanh La quận chúa!

Sở Vân Kinh gật đầu, "Thanh La quận chúa."

Mắt Mộ Thanh La lập tức sáng lên, "A, người còn nhớ ta!"

Sở Vân Kinh nhìn Mộ Thanh La đến Tiêu Lăng liền mất tự nhiên, khóe miệng nhếch lên, "Quận chúa xinh đẹp, rộng lượng đáng yêu, tất nhiên khiến cho Vân Kinh đã gặp qua là không quên được."

Mộ Thanh La được khen ngợi cũng không có một chút cảm giác làm bộ làm tịch, lập tức cười ha ha, mắt nhìn về phía Tiêu Lăng nói, "Ngủ điện hạ, người cảm thấy Vân Từ quận chúa nói có lý không?"

Tiêu Lăng ở trong lòng Sở Vân Kinh luôn là người hào khí tri lễ, lúc này lại nhíu mày, "Mộ quận chúa khuynh quốc khuynh thành, điều này mọi người đều biết, tại sao lại tới hỏi ta?"

Sở Vân Kinh có chút kinh ngạc, thấy Mộ Thanh La khẽ biến sắc, Tiêu Lăng cũng không muốn nhiều lời, hẩn nhìn về phía Sở Vân Kinh, "Vân Kinh, ta về Lạc Hà cung trước."

Sở Vân Kinh gật đầu, Tiêu Lăng mới vừa đi được vài bước, Mộ Thanh La hừ lạnh một tiếng, "Tiêu Lăng, người không thể nhìn thẳng vào mắt bản cô nương sao?"

Trong lòng Sở Vân Kinh cảm thấy ngạc nhiên, hiểu rõ không tự nhiên của Tiêu Lăng từ đâu mà đến.

Mộ Thanh La nhìn Tiêu Lăng tiêu sái rồi đi không quay đầu lại, liền đá một cước vào hàng rào chắn bên cạnh, "Đáng chết!"

Đá xong, Mộ Thanh La giống như nhớ tới bên cạnh còn có Sở Vân Kinh, lập tức xoay người lại, bắt đầu dĩ nhìn ống tay áo mình, "Cái kia --."

Khóe mắt Sở Vân Kinh nhíu lại, "Thanh La quận chúa thích Ngủ điện hạ?"

Nghe câu hỏi như vậy, Mộ Thanh La ngẩn người, thấy ý cười trong mắt Sở Vân Kinh, liền hừ lạnh một tiếng nói, "Hắn không để ý đến ta! Ta mới không thích hắn!"

Mộ Thanh La này nhỏ hơn Sở Vân Kinh một tuổi, trên mặt lúc này lại mang theo dáng vẻ quật cường, diện mạo lqđ onnnn nhìn ý cười càng nồng đậm trong mắt Sở Vân Kinh liền thẹn quá hóa giận, mắt nàng nhìn về phía khác, "Hôm nay Thanh La tiến cung phải đi gặp Thái hậu, vậy xin cáo từ."

Sở Vân Kinh gật đầu, thấy Mộ Thanh La đi về phía trước một bước, bỗng nhiên lui đến gần, trong mắt hàm chứa giận dữ trừng mắt nhìn nàng, "Không nên nói lung tung --"

Sở Vân Kinh có chút ngạc nhiên, sau đó gật đầu cười.

Trải qua chuyện này, Sở Vân Kinh lại cảm thấy rất thích vị Mộ quận chúa này, có thể là do từ nhỏ lớn lên ở biên quan, cho nên tính cách của nàng cực kỳ đơn giản, Sở Vân Kinh thờ dài, nàng thích Tiêu Lăng, nếu tâm nguyện được hoàn thành, không biết nàng có thể thích ứng với tởng cao trong thâm cung này không?

Sở Vân Kinh thu hồi tâm tình trở lại Càn Đức cung, nhưng còn chưa đi vào trong nội điện đã nghe thấy được giọng nói hờn dỗi, "Hoàng thượng, người có biết hai ngày nay nô tỳ lo lắng cho người như thế nào không, người sinh bệnh trong triều hậu cung làm sao có thể tốt được, may nhờ tỷ ty, phong tỏa tin tức người sinh bệnh, còn để cho Minh vương giải quyết mọi chuyện trong triều, bằng không sẽ khiến mọi người hoảng loạn."

Khỏe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên, từ từ đi vào trong nội điện, khi nhìn thấy Tiêu Chiến, trong mắt nàng cũng bày ra một chút kinh hi, chỉ thấy lúc này Lan phi đang đứng cạnh Tiêu Chiến, mà Ngụy Sơ Cận cũng đứng ở một bên, tự tay thổi ngòi bát thuốc trong tay cho Tiêu Chiến, lúc nhìn thấy nàng đến liền vội vàng nói, "Mau đến xem Hoàng thượng một chút!"

Sở Văn Khinh đi qua thi lễ, đi đến bên giường bắt mạch cho Tiêu Chiến, sau đó Sở Văn Khinh cung kính nói, "Hoàng thượng đã tốt hơn nhiều, chẳng qua vẫn không nên mệt nhọc quá, ăn uống cũng cần chú ý hơn."

Bộ dạng Ngụy Sơ Cận giống như tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, Lan phi cũng vỗ vỗ ngực, "Hoàng thượng, người đã nghe thấy, tuyệt đối không được lao tâm lao lực, giao hết việc cho Minh vương đi làm, dù sao cũng là người trẻ tuổi."

Sở Văn Khinh lui qua một bên, nàng chú ý nhìn, chỉ cảm thấy sau khi Hoàng thượng tỉnh lại sắc mặt trầm ngâm hơn, giống như đang nghĩ cái gì đó, trong lòng nàng căng thẳng, chỉ mong không liên quan gì đến đêm đó.

Tiêu Chiến liếc mắt nhìn Lan phi một cái, "Hai ngày nay trong triều, hậu cung có yên ổn không?"

Lan phi vội vàng gật đầu, "Hoàng thượng yên tâm, trong triều có Minh vương, hậu cung có Quý phi tỷ tỷ, tỷ tỷ chấp chương hậu cung nhiều năm như vậy, khi nào xảy ra chuyện đâu, nói nàng là mẫu nghi thiên hạ cũng không quá đáng --"

Tiếng nói vừa dứt, mấy người đứng trong nội điện đều sùng sốt, mẫu nghi thiên hạ từ xưa đến Hoàng hậu mới có thể dùng, lúc này dùng ở trên người Ngụy Sơ Cận, thật mất hết quy củ!

"Nói bậy bạ gì đó!"

Ngụy Sơ Cận quát lớn một tiếng, bên này Lan phi biến sắc, vội vàng đến trước mặt Tiêu Chiến, "Hoàng thượng tha tội, nô tì nói vậy, nô tì cảm thấy Ngụy tỷ tỷ vất vả nhiều năm như vậy, nhất thời nói lỡ lời."

Tiêu Chiến vốn đang nhíu mày, lúc này nghe nói như thế cũng sùng sốt, sau đó liền nhún mày, "Đứng lên đi, ái phi nói không ai, nhiều năm như vậy, Sơ Cận quả thật rất vất vả, Quý phi, sợ là không xứng với nàng nữa rồi."

Vừa nói xong, Ngụy Sơ Cận thường ngày vốn ung dung cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi, nàng khẽ nhếch miệng, trong đôi mắt đẹp có một chút vui mừng, trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, Ngụy gia như mặt trời ban trưa, nếu như lại có thêm một hoàng hậu --

"Đa tạ Hoàng thượng!"

Lời nói của Tiêu Chiến hết sức rõ ràng, mà trong lòng Ngụy Sơ Cận cũng vô cùng vui vẻ, nàng ở địa vị Quý phi đã nhiều năm, mà trong lòng Tiêu Chiến chỉ có một người, nàng chưa từng nghĩ qua một ngày nào đó Tiêu Chiến sẽ cho nàng nhiều hơn nữa.

Ngụy Sơ Cận run rẩy quỳ gối hành lễ, trong mắt còn hiện ra một chút nước, Tiêu Chiến nhìn bộ dạng này của nàng, lông mày liền buông lỏng, vron tay về phía nàng.

Trên mặt Ngụy Sơ Cận xuất hiện một chút ngượng ngùng, nàng chậm rãi đặt tay mình vào lòng bàn tay Tiêu Chiến, hai người nắm tay nhau, bốn mắt nhìn nhau sợ người đối diện không cảm nhận được tâm tình của mình.

Tiêu Chiến vỗ vỗ vào tay Ngụy Sơ Cận, khẽ nói, "Giờ còn chưa phải lúc, nàng đừng vội, tất nhiên trăm sẽ không bạc đãi nàng."

Khỏe miệng đang cười của Ngụy Sơ Cận có chút cứng lại, nàng lắc đầu, "Có câu nói của Hoàng thượng là đủ, Sơ Cận không cầu gì thêm nữa."

Bóng đêm dần buông xuống, Ngụy Sơ Cận và Lan phi cùng nhau hồi tẩm cung của mình, dọc theo đường đi Lan phi vui vẻ ra mặt, vẫy vẫy tay để cho hạ nhân theo sau lui xuống.

Ngụy Sơ Cận nhíu mày, chỉ nghe giọng nói có chút hưng phấn của Lan phi, "Tỷ tỷ, vừa rồi ở trước mặt Hoàng thượng muội muội nói chuyện không tiện, bây giờ mới có thể nói với tỷ tỷ một tiếng chúc mừng"

Ngụy Sơ Cận lắc đầu, "Chúc mừng cái gì, Hoàng thượng còn chưa nói cái gì mà."

Lan phi đứng phía trước Ngụy Sơ Cận, về mặt ngạc nhiên, "Làm sao có thể, Hoàng thượng đã nói rõ ràng phân vị Quý phi không còn xứng với người, sao lại không nói gì, Hoàng thượng nhất định là cảm thấy người vất vả nhiều năm như vậy, muốn phong hậu cho tỷ tỷ rồi."

Trong lòng Ngụy Sơ Cận run lên, hai chữ này, từ trong miệng người khác nói đều cảm thấy khiếp sợ, nàng mỉm cười, "Những lời này đừng nói ra sớm như vậy, Hoàng thượng đã nói, chưa đến lúc."

Lan phi nhíu mày lại, "Hừ, đơn giản là một nước không thể có hai hoàng hậu, tuy người kia đã ở trong lãnh cung, nhưng vẫn giữ hậu vị, tỷ tỷ --"

Lan phi nhìn xung quanh, nói thầm bên tai Ngụy Sơ Cận, "Ta nghe nói, vị ở Từ Ngọc cung kia đã không được rồi, chờ nàng đi, người muốn thượng vị đó là chuyện trong tầm tay rồi."

Mắt Ngụy Sơ Cận chợt lóe sáng, liếc mắt nhìn Lan phi một cái, "Mấy ngày nay chỗ Hoàng thượng, người cần phải thường đi qua rồi."

Lan phi nghe vậy liền vui mừng, "Muội muội đã biết, muội muội về cung trước, tạm biệt tỷ tỷ, muội xin cáo lui."

Lan phi vung tay lên mang theo hạ nhân trở về Phúc Lan cung, mà Ngụy Sơ Cận đứng tại chỗ, trong mắt thoáng qua một chút ý lạnh, nàng vẫy tay gọi người phía sau, lúc này Tú Hà đang đứng ở phía sau tiến đến gần, "Nương nương?"

Ngụy Sơ Cận có chút trầm ngâm, "Đi hỏi thăm xem tình huống của Từ Ngọc cung một chút."

Gió đêm mát lạnh, một mình Sở Văn Khinh đi về Lạc Hà cung, Lệ phi bình tĩnh ngồi ở trong nội điện xem một quyển cầm phổ, thấy nàng đến liền cười nhạt đứng lên.

"Nương nương."

Lệ phu cúi tay về phía nàng, Sở Văn Khinh đi đến ngồi bên cạnh nàng, Đường ma ma dâng trà lên xong liền lui ra ngoài cửa, bên này Lệ phi thấp giọng nói, "Canh giờ không còn sớm, người đến đây không sợ người khác bắt gặp sao?"

Sở Văn Khinh cười, "Nương nương, ta muốn để cho người ta thất, nương nương vất vả lâu như vậy, cũng nên lấy lại những thứ thuộc về mình rồi."

Sắc mặt Lệ phi cứng lại, "Ý của người là..."

Sở Văn Khinh bĩu môi một cái, "Nương nương có biết, tối nay Hoàng thượng đã nói câu gì với Ngụy quý phi không?"

Lệ phi nhú mày, Sở Văn Khinh khẽ nói: "Hoàng thượng nói, thân phận Quý phi đã không xứng với nàng, chỉ sợ là có ý muốn thăng vị cho nàng, nếu thăng như lời nói, vậy chỉ có một con đường có thể đi thôi."

Sắc mặt Lệ phi khẽ biến, trong con ngươi xuất hiện một chút đau xót, "Buồn cười!"

Sở Văn Khinh nắm chặt tay nàng, "Cho nên nói, mấy năm nay nương nương ẩn nhẫn bản thân vì Ngũ điện hạ, hiện giờ Ngũ điện hạ đã sắp phong vương lập phủ, nếu người bền vững mới khỏi, chẳng phải là một chuyện tốt với Ngũ điện hạ sao?"

Lệ phi nghĩ, "Năm đó ta vừa sinh Lăng nhi xong, nhớ đến nương người chưa đến thăm ra, liền cho người đi hỏi mới biết được... Tuy ta có muốn điều tra chuyện này, nhưng sợ làm các nàng chú ý, khi đó Lăng nhi còn nhỏ. Sau này trong một lần vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Thái hậu và Ngụy Sơ cận, mới biết nương người bị bọn họ hại chết, ta muốn nói cho Hoàng thượng, nhưng đến phút cuối lại bị Ngụy Sơ Cận phát hiện, bây giờ, tuyệt đối không thể để Ngụy Sơ Cận thượng vị."

Trầm ngâm một lúc, nàng liền nhìn Sở Văn Khinh, "Vị ở Từ Ngọc cung kia, người cũng biết hả?"

Sở Văn Khinh biết nàng hỏi cái gì, gật đầu, "Biết."

Lệ phi thờ dãi, vẻ mặt có chút vui mừng, "Xem ra Duệ vương là thật tâm với người."

Mặt Sở Văn Khinh đỏ lên, nhìn Lệ phi khó hiểu, sau đó liền cười động viên, "Ở trước mặt ta không cần giấu giếm, nhiều năm giả điên giả ngốc như thế, người nghĩ rằng ta điên thật sao, Hoàng hậu bị oan khuất mười bảy năm, Duệ vương cũng rất vất vả, hẳn là đứa bé ngoan, đối đãi với người tốt là được rồi."

Nhìn ánh mắt ấm áp của Lệ phi trong lòng Sở Văn Khinh cũng ấm áp, đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, "Văn Khinh!"

Sở Văn Khinh và Lệ phi đều ngẩn ra, là Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng thấy hai người tay nắm tay ngồi cùng một chỗ có chút sững sờ, hần chậm rãi đến gần, trong mắt mang theo một chút hi vọng, "Mẫu phi? Người --"

Về mặt Lệ phi không còn chút si ngốc nào, nàng nhìn Tiêu Lăng, chậm rãi gật đầu, Tiêu Lăng không thể tin liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh, thấy nàng gật đầu.

"Mẫu phi!"

Tâm tình kích động của Tiêu Lăng không lời nào có thể miêu tả được, Sở Văn Khinh thấy thế mỉm cười lui ra ngoài, hơn mười năm ẩn nhẫn, nữ nhân ốm yếu không nơi nương tựa trong thâm cung vì đứa nhỏ của mình, Lệ phi giả ngây giả dại, Hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung cũng thế, nữ nhân trong thâm cung, nhìn quang vinh như thế quý giả đẹp đẽ như thế, thật sự chịu không biết bao nhiêu khổ?

Sở Văn Khinh thờ dãi, nàng biết hai mẫu tử trong phòng có rất nhiều lời muốn nói, Đường ma ma đứng ở ngoài cửa, khoe mắt không khỏi dầm lệ, thấy Sở Văn Khinh đi ra liền run rẩy quý xuống đất.

Sở Văn Khinh cả kinh, tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng Sở Văn Khinh hiểu rõ, lão nhân gia này biết rõ mọi chuyện, mười năm qua nhìn chủ tử ngày đêm điên dại, nếu không trung thành, làm sao có thể giữ kín bí mật đến ngày hôm nay.

Sở Văn Khinh cúi người nâng Đường ma ma dậy, khoe miệng nhếch lên rồi khỏi Lạc Hà cung.

Trời đêm hơi lạnh, Sở Văn Khinh một mình đi trên đường nhỏ về Cẩm Tú cung, trong miệng thì thảo hai chữ, "Phi vân, phi vân, phi vân --"

Thì ra nàng kêu Phi vân.

Lệ phi chậm rãi kể lại chuyện xưa, một người nữ tử bởi vì phòng bị sự sủng ái của Đế vương mà trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, máu của nàng có thể cứu người, tiếng đàn của nàng có thể đưa chim tước tới, nàng còn có một đôi con người có thể biến thành màu đỏ --

Sở Văn Khinh thở dài, nữ tử như vậy thật không hợp sống ở trong thâm cung đại viện, không nói đến đôi mắt đỏ của nàng hay máu của nàng khác người bình thường, chỉ đơn giản nói đến hàng vạn hàng ngàn sủng ái đều tụ tại một thân, đây là hậu cung ba nghìn giai lệ đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm, tình ái vốn là điều không bền vững, đặc biệt là trong gia đình Đế vương.

Ngụy Sơ Cận, nhớ đến cái tên này, Sở Văn Khinh không thể không nhú mày, Hoàng hậu bởi vì nàng mà bị đẩy vào lãnh cung, Lệ phi bởi vì nàng mà già ngay già đại nhiều năm như vậy, thánh sủng hai mươi mấy năm không suy, rốt cuộc mạng của nàng ở nơi nào?

Hôm sau, khi Sở Văn Khinh đến Càn Đức cung, liền thấy Phúc Toàn Phúc Sinh sắc mặt nghiêm chỉnh khăn trương đứng ở ngoài cửa, vừa thấy Sở Văn Khinh đến mắt liền sáng lên, "Quận chúa, người đã tới."

Sở Văn Khinh nhú mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Phúc Toàn nhìn vào trong nội điện một cái, sau đó nói thầm vào tai Sở Văn Khinh hai câu, sắc mặt Sở Văn Khinh trầm xuống, khóe miệng cũng hơi cong lên.

Chỉ là sáng sớm, liền có tấu sớ trong triều đưa đến tay Hoàng đế, hơn mười vị cự thần liên kết với Thượng thư, tán dương Minh vương, bên trong lời nói có nhắc đến việc lập thái tử!

Khóe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên, chậm rãi tiến vào.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Chiến không tốt đang nằm ở trên giường, Phúc Hải đang đứng ở bên cạnh, trên trán xuất hiện một chút mồ hôi, giờ phút này nhìn thấy Sở Văn Khinh đến giống như nhìn thấy một vị cứu tinh.

"Hoàng thượng đã uống thuốc chưa?"

Tiêu Chiến nhú mày, nâng tay vung sớ lên ném xuống đất, lông mày Sở Văn Khinh khẽ động, "Hoàng thượng đừng nên buồn bực chuyện trong triều, nếu không thân mình làm sao tốt được, mọi chuyện đã có Minh vương, người yên tâm giao cho hắn là được."

Mắt Tiêu Chiến dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh, mang theo một chút cảm giác uy hiếp.

Sở Văn Khinh sùng sốt, lúc này vội cúi đầu quỳ trên mặt đất, "Không biết Văn Khinh đã nói sai điều gì lại khiến Hoàng thượng không vui, xin Hoàng thượng bớt giận."

Tiêu Chiến thấy vậy, khóe miệng bĩu một cái, "Người cảm thấy Minh vương xử lý mọi việc trong triều rất tốt sao?"

Sở Văn Khinh càng cúi thấp đầu, "Văn Khinh không hiểu chuyện chính sự, chỉ biết Hoàng thượng nhiều lần lệnh Minh vương thay người xử lý chính sự, lại rất tán thưởng hắn, Hoàng thượng cảm thấy tốt, dĩ nhiên Văn Khinh cũng cảm thấy tốt."

"Thật sao?" Trong lời nói của Tiêu Chiến mang theo một chút tức giận, "Những thứ này không nói nên điều gì, trăm còn tốt, trăm sẽ lập thái tử, quả nhiên là nóng vội, Minh vương thật là bản lĩnh!"

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm, do dự một chút mới lên tiếng, "Hoàng thượng đừng tức giận, Minh vương xử lý chính sự có công, có lẽ triều thần hiểu lầm ý của Hoàng thượng, hay người khác muốn giúp đỡ Minh vương, không có ý gì khác, trong mắt bọn họ, dĩ nhiên chỉ có Hoàng thượng."

Phúc Hải đứng bên cạnh nghe vậy liền sùng sốt, nghĩ mấy ngày nay Sở Văn Khinh ở quá gần Ngụy quý phi, trong lòng khẽ thở dài.

Tiêu Chiến nghe xong lời Sở Văn Khinh nói, quả nhiên sắc mặt hòa dịu đi rất nhiều, hắn vung bàn tay to lên, "Đứng lên đi, lấy thuốc của người đến đây, đêm nay trăm phải đi Càn Chính điện."

Khóe miệng Sở Văn Khinh cong lên, "Văn Khinh tuân mệnh."

Lại đến bắt mạch một phen, Sở Văn Khinh tinh tế lấy đơn thuốc đã muốn dùng nhiều ngày nay cho Tiêu Chiến, giao cho thái y của thái y viện, chuẩn bị rời đi.

"Nghe nói hai ngày nay người rất siêng năng đi đến Lạc Hà cung?"

Tiêu Chiến chợt lên tiếng khiến Sở Văn Khinh dừng bước, khóe miệng nàng nhếch lên, trong lời nói mang theo ý cười, "Xem ra Hoàng thượng còn chưa biết."

Tiêu Chiến sinh nghi, "Biết cái gì?"

Sở Văn Khinh phúc thân thi lễ, "Hoàng thượng phải miễn tội cho Văn Khinh trước, Văn Khinh mới dám nói."

Tiêu Chiến bắt đầu đi vẫy vẫy tay, "Miễn... nói đi."

Trong mắt Sở Văn Khinh mang theo ý cười, "Từ khi Văn Khinh tiến cung có đi tới Lạc Hà cung vài lần, là vì muốn chẩn mạch cho Lệ phu nương nương, qua nhiều ngày, bệnh tình của Lệ phi nương nương đã có rất nhiều chuyển biến tốt."

Trong mắt Tiêu Chiến có chút ngoài ý muốn, hai mắt hấn híp lại, giống như đang nhớ lại dáng vẻ của Lệ phi năm đó vừa mới tiến cung, Sở Văn Khinh thấy hấn cười như vậy, liền lui xuống.

Khi đi đến trước mặt Phúc Sinh, nàng dừng lại một chút, nhìn hấn nói, "Lúc Hoàng thượng dưỡng bệnh tính cách có chút phiền muộn, nếu có người tới hỏi Hoàng thượng hôm nay thế nào, các người chỉ nói là hết thấy đều bình thường, tâm tình không tệ, đừng để người khác biết tính cách của Hoàng thượng thay đổi, để bên ngoài truyền đến những lời không xuôi tai."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 71 (2)

Bóng đêm dần buông xuống, Ngụy Sơ Cận và Lan phi cùng nhau hồi tâm cung của mình, dọc theo đường đi Lan phi vui vẻ ra mặt, vẫy vẫy tay để cho hạ nhân theo sau lui xuống.

Ngụy Sơ Cận nhú mồm, chỉ nghe giọng nói có chút hưng phấn của Lan phi, "Tỷ tỷ, vừa rồi ở trước mặt Hoàng thượng muội muội nói chuyện không tiện, bây giờ mới có thể nói với tỷ tỷ một tiếng chúc mừng."

Ngụy Sơ Cận lắc đầu, "Chúc mừng cái gì, Hoàng thượng còn chưa nói cái gì mà."

Lan phi đứng phía trước Ngụy Sơ Cận, vẻ mặt ngạc nhiên, "Làm sao có thể, Hoàng thượng đã nói rõ ràng phân vị Quý phi không còn xứng với người, sao lại không nói gì, Hoàng thượng nhất định là cảm thấy người vất vả nhiều năm như vậy, muốn phong hậu cho tỷ tỷ rồi."

Trong lòng Ngụy Sơ Cận run lên, hai chữ này, từ trong miệng người khác nói đều cảm thấy khiếp sợ, nàng mỉm cười, "Những lời này đừng nói ra sớm như vậy, Hoàng thượng đã nói, chưa đến lúc."

Lan phi nhú mồm lại, "Hừ, đơn giản là một nước không thể có hai hoàng hậu, tuy người kia đã ở trong lãnh cung, nhưng vẫn giữ hậu vị, tỷ tỷ --"

Lan phi nhìn xung quanh, nói thầm bên tai Ngụy Sơ Cận, "Ta nghe nói, vị ở Từ Ngọc cung kia đã không được rồi, chờ nàng đi, người muốn thăng vị đó là chuyện trong tầm tay rồi."

Mắt Ngụy Sơ Cận chợt lóe sáng, liếc mắt nhìn Lan phi một cái, "Mấy ngày nay chỗ Hoàng thượng, người cần phải thường đi qua rồi."

Lan phi nghe vậy liền vui mừng, "Muội muội đã biết, muội muội về cung trước, tạm biệt tỷ tỷ, muội xin cáo lui."

Lan phi vung tay lên mang theo hạ nhân trở về Phúc Lan cung, mà Ngụy Sơ Cận đứng tại chỗ, trong mắt thoáng qua một chút ý lạnh, nàng vẫy tay gọi người phía sau, lúc này Tú Hà đang đứng ở phía sau tiến đến gần, "Nương nương?"

Ngụy Sơ Cận có chút trầm ngâm, "Đi hỏi thăm xem tình huống của Từ Ngọc cung một chút."

Gió đêm mát lạnh, một mình Sở Văn Khinh đi về Lạc Hà cung, Lệ phi bình tĩnh ngồi ở trong nội điện xem một quyển cảm phổ, thấy nàng đến liền cười nhạt đứng lên.

"Nương nương."

Lệ phu cúi tay về phía nàng, Sở Văn Khinh đi đến ngồi bên cạnh nàng, Đường ma ma dâng trà lên xong liền lui ra ngoài cửa, bên này Lệ phi thấp giọng nói, "Canh giờ không còn sớm, người đến đây không sợ người khác bắt gặp sao?"

Sở Văn Khinh cười, "Nương nương, ta muốn để cho người ta thất, nương nương vất vả lâu như vậy, cũng nên lấy lại những thứ thuộc về mình rồi."

Sắc mặt Lệ phi cứng lại, "Ý của người là..."

Sở Văn Khinh bĩu môi một cái, "Nương nương có biết, tối nay Hoàng thượng đã nói câu gì với Ngụy quý phi không?"

Lệ phi nhú mồm, Sở Văn Khinh khẽ nói: "Hoàng thượng nói, thân phận Quý phi đã không xứng với nàng, chỉ sợ là có ý muốn thăng vị cho nàng, nếu thăng như lời nói, vậy chỉ có một con đường có thể đi thôi."

Sắc mặt Lệ phi khẽ biến, trong con ngươi xuất hiện một chút đau xót, "Buồn cười!"

Sở Vân Kinh nắm chặt tay nàng, "Cho nên nói, mấy năm nay nương nương ảm đạm bản thân vì Ngũ điện hạ, hiện giờ Ngũ điện hạ đã sắp phong vương lập phủ, nếu người bận nặng mới khỏi, chẳng phải là một chuyện tốt với Ngũ điện hạ sao?"

Lệ phi nghĩ, "Năm đó ta vừa sinh Lăng nhi xong, nhớ đến nương nương chưa đến thăm ra, liền cho người đi hỏi mới biết được... Tuy ta có muốn điều tra chuyện này, nhưng sợ làm các nàng chú ý, khi đó Lăng nhi còn nhỏ. Sau này trong một lần vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Thái hậu và Ngụy Sơ cận, mới biết nương nương bị bọn họ hại chết, ta muốn nói cho Hoàng thượng, nhưng đến phút cuối lại bị Ngụy Sơ Cận phát hiện, bây giờ, tuyệt đối không thể để Ngụy Sơ Cận thượng vị."

Trầm ngâm một lúc, nàng liền nhìn Sở Vân Kinh, "Vị ở Từ Ngọc cung kia, người cũng biết hả?"

Sở Vân Kinh biết nàng hỏi cái gì, gật đầu, "Biết."

Lệ phi thờ dãi, vẻ mặt có chút vui mừng, "Xem ra Duệ vương là thật tâm với người."

Mặt Sở Vân Kinh đỏ lên, nhìn Lệ phi khó hiểu, sau đó liền cười động viên, "Ở trước mặt ta không cần giấu giếm, nhiều năm giả điên giả ngốc như thế, người nghĩ rằng ta điên thật sao, Hoàng hậu bị oan khuất mười bảy năm, Duệ vương cũng rất vất vả, hẳn là đứa bé ngoan, đối đãi với người tốt là được rồi."

Nhìn ánh mắt ấm áp của Lệ phi trong lòng Sở Vân Kinh cũng ấm áp, đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, "Vân Kinh!"

Sở Vân Kinh và Lệ phi đều ngẩn ra, là Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng thấy hai người tay nắm tay ngồi cùng một chỗ có chút sững sờ, hắn chậm rãi đến gần, trong mắt mang theo một chút hi vọng, "Mẫu phi? Người --"

Về mặt Lệ phi không còn chút si ngốc nào, nàng nhìn Tiêu Lăng, chậm rãi gật đầu, Tiêu Lăng không thể tin liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh, thấy nàng gật đầu.

"Mẫu phi!"

Tâm tình kích động của Tiêu Lăng không lời nào có thể miêu tả được, Sở Vân Kinh thấy thế mỉm cười lui ra ngoài, hơn mười năm ảm đạm, nữ nhân ốm yếu không nơi nương tựa trong thâm cung vì đứa nhỏ của mình, Lệ phi giả ngây giả dại, Hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung cũng thế, nữ nhân trong thâm cung, nhìn quang vinh như thế quý giả đẹp đẽ như thế, thật sự chịu không biết bao nhiêu khổ?

Sở Vân Kinh thở dài, nàng biết hai mẫu tử trong phòng có rất nhiều lời muốn nói, Đường ma ma đứng ở ngoài cửa, khóe mắt không khỏi đầm lệ, thấy Sở Vân Kinh đi ra liền run rẩy quỳ xuống đất.

Sở Vân Kinh cả kinh, tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng Sở Vân Kinh hiểu rõ, lão nhân gia này biết rõ mọi chuyện, mười năm qua nhìn chủ tử ngày đêm điên dại, nếu không trung thành, làm sao có thể giữ kín bí mật đến ngày hôm nay.

Sở Vân Kinh cúi người nâng Đường ma ma dậy, khóe miệng nhếch lên rời khỏi Lạc Hà cung.

Trời đêm hơi lạnh, Sở Vân Kinh một mình đi trên đường nhỏ về Cẩm Tú cung, trong miệng thì thảo hai chữ, "Phi vân, phi vân, phi vân --"

Thì ra nàng kêu Phi vân.

Lệ phi chậm rãi kể lại chuyện xưa, một người nữ tử bởi vì phòng bị sự sủng ái của Đế vương mà trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, máu của nàng có thể cứu người, tiếng đàn của nàng có thể đưa chim tước tới, nàng còn có một đôi con ngươi có thể biến thành màu đỏ --

Sở Vân Kinh thở dài, nữ tử như vậy thật không hợp sống ở trong thâm cung đại viện, không nói đến đôi mắt đỏ của nàng hay máu của nàng khác người bình thường, chỉ đơn giản nói đến hàng vạn hàng ngàn sủng ái đều tụ tại một thân, đây là hậu cung ba nghìn giai lệ đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm, tình ái vốn là điều không bền vững, đặc biệt là trong gia đình Đế vương.

Ngụy Sơ Cận, nhớ đến cái tên này, Sở Vân Kinh không thể không nhíu mày, Hoàng hậu bởi vì nàng mà bị đẩy vào lãnh cung, Lệ phi bởi vì nàng mà giả ngây giả dại nhiều năm như vậy, thánh sủng hai mươi mấy năm không suy, rốt cuộc mạng của nàng ở nơi nào?

Hôm sau, khi Sở Vân Kinh đến Càn Đức cung, liền thấy Phúc Toàn Phúc Sinh sắc mặt nghiêm chỉnh khăn trang đứng ở ngoài cửa, vừa thấy Sở Vân Kinh đến mắt liền sáng lên, "Quận chúa, người đã tới."

Sở Vân Kinh nhíu mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Phúc Toàn nhìn vào trong nội điện một cái, sau đó nói thầm vào tai Sở Vân Kinh hai câu, sắc mặt Sở Vân Kinh trầm xuống, khóe miệng cũng hơi cong lên.

Chỉ là sáng sớm, liền có tấu sớ trong triều đưa đến tay Hoàng đế, hơn mười vị cự thần liên kết với Thượng thư, tán dương Minh vương, bên trong lời nói

có nhắc đến việc lập thái tử!

Khóe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên, chậm rãi tiến vào.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Chiến không tốt đang nằm ở trên giường, Phúc Hải đang đứng ở bên cạnh, trên trán xuất hiện một chút mồ hôi, giờ phút này nhìn thấy Sở Văn Khinh đến giống như nhìn thấy một vị cứu tinh.

"Hoàng thượng đã uống thuốc chưa?"

Tiêu Chiến nhủ mảy, nâng tay vung sớ lên ném xuống đất, lông mày Sở Văn Khinh khẽ động, "Hoàng thượng đừng nên buồn bực chuyện trong triều, nếu không thân mình làm sao tốt được, mọi chuyện đã có Minh vương, người yên tâm giao cho hắn là được."

Mắt Tiêu Chiến dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh, mang theo một chút cảm giác uy hiếp.

Sở Văn Khinh sững sốt, lúc này vội cúi đầu quỳ trên mặt đất, "Không biết Văn Khinh đã nói sai điều gì lại khiến Hoàng thượng không vui, xin Hoàng thượng bớt giận."

Tiêu Chiến thấy vậy, khóe miệng bĩu một cái, "Người cảm thấy Minh vương xử lý mọi việc trong triều rất tốt sao?"

Sở Văn Khinh càng cúi thấp đầu, "Văn Khinh không hiểu chuyện chính sự, chỉ biết Hoàng thượng nhiều lần lệnh Minh vương thay người xử lý chính sự, lại rất tán thưởng hắn, Hoàng thượng cảm thấy tốt, dĩ nhiên Văn Khinh cũng cảm thấy tốt."

"Thật sao?" Trong lời nói của Tiêu Chiến mang theo một chút tức giận, "Những thứ này không nói nên điều gì, trăm còn tốt, trăm sẽ lập thái tử, quả nhiên là nóng vội, Minh vương thật là bản lãnh!"

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm, do dự một chút mới lên tiếng, "Hoàng thượng đừng tức giận, Minh vương xử lý chính sự có công, có lẽ triều thần hiểu lầm ý của Hoàng thượng, hay người khác muốn giúp đỡ Minh vương, không có ý gì khác, trong mắt bọn họ, dĩ nhiên chỉ có Hoàng thượng."

Phúc Hải đứng bên cạnh nghe vậy liền sững sốt, nghĩ mấy ngày nay Sở Văn Khinh ở quá gần Ngụy quý phi, trong lòng khẽ thở dài.

Tiêu Chiến nghe xong lời Sở Văn Khinh nói, quả nhiên sắc mặt hòa dịu đi rất nhiều, hắn vung bàn tay to lên, "Đứng lên đi, lấy thuốc của người đến đây, đêm nay trăm phải đi Cần Chính điện."

Khóe miệng Sở Văn Khinh cong lên, "Văn Khinh tuân mệnh."

Lại đến bắt mạch một phen, Sở Văn Khinh tinh tế lấy đơn thuốc đã muốn dùng nhiều ngày nay cho Tiêu Chiến, giao cho thái y của thái y viện, chuẩn bị rời đi.

"Nghe nói hai ngày nay người rất siêng năng đi đến Lạc Hà cung?"

Tiêu Chiến chợt lên tiếng khiến Sở Văn Khinh dừng bước, khóe miệng nàng nhếch lên, trong lời nói mang theo ý cười, "Xem ra Hoàng thượng còn chưa biết."

Tiêu Chiến sinh nghi, "Biết cái gì?"

Sở Văn Khinh phúc thân thi lễ, "Hoàng thượng phải miễn tội cho Văn Khinh trước, Văn Khinh mới dám nói."

Tiêu Chiến bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, "Miễn... nói đi."

Trong mắt Sở Văn Khinh mang theo ý cười, "Từ khi Văn Khinh tiến cung có đi tới Lạc Hà cung vài lần, là vì muốn chẩn mạch cho Lệ phu nương nương, qua nhiều ngày, bệnh tình của Lệ phi nương nương đã có rất nhiều chuyển biến tốt."

Trong mắt Tiêu Chiến có chút ngoài ý muốn, hai mắt hắn híp lại, giống như đang nhớ lại dáng vẻ của Lệ phi năm đó vừa mới tiến cung, Sở Văn Khinh thấy hắn cười như vậy, liền lui xuống.

Khi đi đến trước mặt Phúc Sinh, nàng dừng lại một chút, nhìn hắn nói, "Lúc Hoàng thượng dưỡng bệnh tính cách có chút phiền muộn, nếu có người tới hỏi Hoàng thượng hôm nay thế nào, các người chỉ nói là hết thấy đều bình thường, tâm tình không tệ, đừng để người khác biết tính cách của Hoàng thượng thay đổi, để bên ngoài truyền đến những lời không xuôi tai."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 71: Ngọc cầm cổ tung, biến cố xuất hiện (3)

Bóng đêm dần buông xuống, Ngụy Sơ Cận và Lan phi cùng nhau hồi tâm cung của mình, dọc theo đường đi Lan phi vui vẻ ra mặt, vẫy vẫy tay để cho hạ nhân theo sau lui xuống.

Ngụy Sơ Cận nhú mồm, chỉ nghe giọng nói có chút hưng phấn của Lan phi, "Tỷ tỷ, vừa rồi ở trước mặt Hoàng thượng muội muội nói chuyện không tiện, bây giờ mới có thể nói với tỷ tỷ một tiếng chúc mừng."

Ngụy Sơ Cận lắc đầu, "Chúc mừng cái gì, Hoàng thượng còn chưa nói cái gì mà."

Lan phi đứng phía trước Ngụy Sơ Cận, vẻ mặt ngạc nhiên, "Làm sao có thể, Hoàng thượng đã nói rõ ràng phân vị Quý phi không còn xứng với người, sao lại không nói gì, Hoàng thượng nhất định là cảm thấy người vất vả nhiều năm như vậy, muốn phong hậu cho tỷ tỷ rồi."

Trong lòng Ngụy Sơ Cận run lên, hai chữ này, từ trong miệng người khác nói đều cảm thấy khiếp sợ, nàng mỉm cười, "Những lời này đừng nói ra sớm như vậy, Hoàng thượng đã nói, chưa đến lúc."

Lan phi nhú mồm lại, "Hừ, đơn giản là một nước không thể có hai hoàng hậu, tuy người kia đã ở trong lãnh cung, nhưng vẫn giữ hậu vị, tỷ tỷ --"

Lan phi nhìn xung quanh, nói thầm bên tai Ngụy Sơ Cận, "Ta nghe nói, vị ở Từ Ngọc cung kia đã không được rồi, chờ nàng đi, người muốn thăng vị đó là chuyện trong tâm tay rồi."

Mắt Ngụy Sơ Cận chợt lóe sáng, liếc mắt nhìn Lan phi một cái, "Mấy ngày nay chỗ Hoàng thượng, người cần phải thường đi qua rồi."

Lan phi nghe vậy liền vui mừng, "Muội muội đã biết, muội muội về cung trước, tạm biệt tỷ tỷ, muội xin cáo lui."

Lan phi vung tay lên mang theo hạ nhân trở về Phúc Lan cung, mà Ngụy Sơ Cận đứng tại chỗ, trong mắt thoáng qua một chút ý lạnh, nàng vẫy tay gọi người phía sau, lúc này Tú Hà đang đứng ở phía sau tiến đến gần, "Nương nương?"

Ngụy Sơ Cận có chút trầm ngâm, "Đi hỏi thăm xem tình huống của Từ Ngọc cung một chút."

Gió đêm mát lạnh, một mình Sở Văn Khinh đi về Lạc Hà cung, Lệ phi bình tĩnh ngồi ở trong nội điện xem một quyển cảm phổ, thấy nàng đến liền cười nhạt đứng lên.

"Nương nương."

Lệ phu cúi tay về phía nàng, Sở Văn Khinh đi đến ngồi bên cạnh nàng, Đường ma ma dâng trà lên xong liền lui ra ngoài cửa, bên này Lệ phi thấp giọng nói, "Canh giờ không còn sớm, người đến đây không sợ người khác bắt gặp sao?"

Sở Văn Khinh cười, "Nương nương, ta muốn để cho người ta thất, nương nương vất vả lâu như vậy, cũng nên lấy lại những thứ thuộc về mình rồi."

Sắc mặt Lệ phi cứng lại, "Ý của người là..."

Sở Văn Khinh bĩu môi một cái, "Nương nương có biết, tối nay Hoàng thượng đã nói câu gì với Ngụy quý phi không?"

Lệ phi nhú mồm, Sở Văn Khinh khẽ nói: "Hoàng thượng nói, thân phận Quý phi đã không xứng với nàng, chỉ sợ là có ý muốn thăng vị cho nàng, nếu thăng như lời nói, vậy chỉ có một con đường có thể đi thôi."

Sắc mặt Lệ phi khẽ biến, trong con ngươi xuất hiện một chút đau xót, "Buồn cười!"

Sở Văn Khinh nắm chặt tay nàng, "Cho nên nói, mấy năm nay nương nương ẩn nhẫn bán thân vì Ngũ điện hạ, hiện giờ Ngũ điện hạ đã sắp phong vương lập phủ, nếu người bền vững mới khỏi, chẳng phải là một chuyện tốt với Ngũ điện hạ sao?"

Lệ phi nghĩ, "Năm đó ta vừa sinh Lăng nhi xong, nhớ đến nương người chưa đến thăm ra, liền cho người đi hỏi mới biết được... Tuy ta có muốn điều tra chuyện này, nhưng sợ làm các nàng chú ý, khi đó Lăng nhi còn nhỏ. Sau này trong một lần vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Thái hậu và Ngụy Sơ cận, mới biết nương người bị bọn họ hại chết, ta muốn nói cho Hoàng thượng, nhưng đến phút cuối lại bị Ngụy Sơ Cận phát hiện, bây giờ, tuyệt đối không thể để Ngụy Sơ Cận thượng vị."

Trầm ngâm một lúc, nàng liền nhìn Sở Văn Khinh, "Vị ở Từ Ngọc cung kia, người cũng biết hả?"

Sở Văn Khinh biết nàng hỏi cái gì, gật đầu, "Biết."

Lệ phi thờ dãi, vẻ mặt có chút vui mừng, "Xem ra Duệ vương là thật tâm với người."

Mặt Sở Văn Khinh đỏ lên, nhìn Lệ phi khó hiểu, sau đó liền cười động viên, "Ở trước mặt ta không cần giấu giếm, nhiều năm già điên già ngốc như thế, người nghĩ rằng ta điên thật sao, Hoàng hậu bị oan khuất mười bảy năm, Duệ vương cũng rất vất vả, hẳn là đưa bé ngoan, đối đãi với người tốt là được rồi."

Nhìn ánh mắt ấm áp của Lệ phi trong lòng Sở Văn Khinh cũng ấm áp, đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, "Văn Khinh!"

Sở Văn Khinh và Lệ phi đều ngăn ra, là Tiêu Lăng!

Tiêu Lăng thấy hai người tay nắm tay ngồi cùng một chỗ có chút sững sờ, hần chậm rãi đến gần, trong mắt mang theo một chút hi vọng, "Mẫu phi? Người --"

Về mặt Lệ phi không còn chút si ngốc nào, nàng nhìn Tiêu Lăng, chậm rãi gật đầu, Tiêu Lăng không thể tin liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh, thấy nàng gật đầu.

"Mẫu phi!"

Tâm tình kích động của Tiêu Lăng không lời nào có thể miêu tả được, Sở Văn Khinh thấy thế mỉm cười lui ra ngoài, hơn mười năm ẩn nhẫn, nữ nhân ốm yếu không nơi nương tựa trong thâm cung vì đứa nhỏ của mình, Lệ phi giả ngây giả dại, Hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung cũng thế, nữ nhân trong thâm cung, nhìn quang vinh như thế quý giả đẹp đẽ như thế, thật sự chịu không biết bao nhiêu khổ?

Sở Văn Khinh thở dài, nàng biết hai mẫu tử trong phòng có rất nhiều lời muốn nói, Đường ma ma đứng ở ngoài cửa, khỏe mắt không khỏi dầm lệ, thấy Sở Văn Khinh đi ra liền run rẩy quỳ xuống đất.

Sở Văn Khinh cả kinh, tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng Sở Văn Khinh hiểu rõ, lão nhân gia này biết rõ mọi chuyện, mười năm qua nhìn chủ tử ngày đêm điên dại, nếu không trung thành, làm sao có thể giữ kín bí mật đến ngày hôm nay.

Sở Văn Khinh cúi người nâng Đường ma ma dậy, khỏe miệng nhếch lên rời khỏi Lạc Hà cung.

Trời đêm hơi lạnh, Sở Văn Khinh một mình đi trên đường nhỏ về Cẩm Tú cung, trong miệng thì thảo hai chữ, "Phi vân, phi vân, phi vân --"

Thì ra nàng kêu Phi vân.

Lệ phi chậm rãi kể lại chuyện xưa, một người nữ tử bởi vì phòng bị sự sủng ái của Đế vương mà trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, máu của nàng có thể cứu người, tiếng đàn của nàng có thể đưa chim tước tới, nàng còn có một đôi con người có thể biến thành màu đỏ --

Sở Văn Khinh thở dài, nữ tử như vậy thật không hợp sống ở trong thâm cung đại viện, không nói đến đôi mắt đỏ của nàng hay máu của nàng khác người bình thường, chỉ đơn giản nói đến hàng vạn hàng ngàn sủng ái đều tụ tại một thân, đây là hậu cung ba nghìn giai lệ đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm, tình ái vốn là điều không bền vững, đặc biệt là trong gia đình Đế vương.

Nguy Sơ Cận, nhớ đến cái tên này, Sở Văn Khinh không thể không nhủu mày, Hoàng hậu bởi vì nàng mà bị đẩy vào lãnh cung, Lệ phi bởi vì nàng mà giả ngây giả dại nhiều năm như vậy, thánh sủng hai mươi mấy năm không suy, rốt cuộc mạng của nàng ở nơi nào?

Hôm sau, khi Sở Văn Khinh đến Càn Đức cung, liền thấy Phúc Toàn Phúc Sinh sắc mặt nghiêm chỉnh khẩn trương đứng ở ngoài cửa, vừa thấy Sở Văn Khinh đến mắt liền sáng lên, "Quận chúa, người đã tới."

Sở Văn Khinh nhủu mày, "Xây ra chuyện gì?"

Phúc Toàn nhìn vào trong nội điện một cái, sau đó nói thầm vào tai Sở Văn Khinh hai câu, sắc mặt Sở Văn Khinh trầm xuống, khỏe miệng cũng hơi cong lên.

Chỉ là sáng sớm, liền có tấu sớ trong triều đưa đến tay Hoàng đế, hơn mười vị cự thần liên kết với Thượng thư, tán dương Minh vương, bên trong lời nói có nhắc đến việc lập thái tử!

Khỏe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên, chậm rãi tiến vào.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Chiến không tốt đang nằm ở trên giường, Phúc Hải đang đứng ở bên cạnh, trên trán xuất hiện một chút mồ hôi, giờ phút này nhìn thấy Sở Văn Khinh đến giống như nhìn thấy một vị cứu tinh.

"Hoàng thượng đã uống thuốc chưa?"

Tiêu Chiến nhủu mày, nâng tay vung sớ lên ném xuống đất, lông mày Sở Văn Khinh khẽ động, "Hoàng thượng đừng nên buồn bực chuyện trong triều, nếu không thân mình làm sao tốt được, mọi chuyện đã có Minh vương, người yên tâm giao cho hắn là được."

Mắt Tiêu Chiến dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh, mang theo một chút cảm giác uy hiếp.

Sở Văn Khinh sững sờ, lúc này vội cúi đầu quỳ trên mặt đất, "Không biết Văn Khinh đã nói sai điều gì lại khiến Hoàng thượng không vui, xin Hoàng thượng bớt giận."

Tiêu Chiến thấy vậy, khỏe miệng bĩu một cái, "Người cảm thấy Minh vương xử lý mọi việc trong triều rất tốt sao?"

Sở Văn Khinh càng cúi thấp đầu, "Văn Khinh không hiểu chuyện chính sự, chỉ biết Hoàng thượng nhiều lần lệnh Minh vương thay người xử lý chính sự, lại rất tán thưởng hắn, Hoàng thượng cảm thấy tốt, dĩ nhiên Văn Khinh cũng cảm thấy tốt."

"Thật sao?" Trong lời nói của Tiêu Chiến mang theo một chút tức giận, "Những thứ này không nói nên điều gì, trăm còn tốt, trăm sẽ lập thái tử, quả nhiên là nóng vội, Minh vương thật là bản lãnh!"

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm, do dự một chút mới lên tiếng. "Hoàng thượng đừng tức giận, Minh vương xử lý chính sự có công, có lẽ triều thần hiểu lầm ý của Hoàng thượng, hay người khác muốn giúp đỡ Minh vương, không có ý gì khác, trong mắt bọn họ, dĩ nhiên chỉ có Hoàng thượng."

Phúc Hải đứng bên cạnh nghe vậy liền sùng sốt, nghĩ mấy ngày nay Sở Văn Khinh ở quá gần Ngụy quý phi, trong lòng khẽ thờ dài.

Tiêu Chiến nghe xong lời Sở Văn Khinh nói, quả nhiên sắc mặt hòa dịu đi rất nhiều, hần vung bàn tay to lên, "Đứng lên đi, lấy thuốc của người đến đây, đêm nay trầm phải đi Cần Chính điện."

Khỏe miệng Sở Văn Khinh cong lên, "Văn Khinh tuân mệnh."

Lại đến bắt mạch một phen, Sở Văn Khinh tinh tế lấy đơn thuốc đã muốn dùng nhiều ngày nay cho Tiêu Chiến, giao cho thái y của thái y viện, chuẩn bị rời đi.

"Nghe nói hai ngày nay người rất siêng năng đi đến Lạc Hà cung?"

Tiêu Chiến chợt lên tiếng khiến Sở Văn Khinh dừng bước, khỏe miệng nàng nhếch lên, trong lời nói mang theo ý cười, "Xem ra Hoàng thượng còn chưa biết."

Tiêu Chiến sinh nghi, "Biết cái gì?"

Sở Văn Khinh phúc thân thi lễ, "Hoàng thượng phải miễn tội cho Văn Khinh trước, Văn Khinh mới dám nói."

Tiêu Chiến bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, "Miễn... nói đi."

Trong mắt Sở Văn Khinh mang theo ý cười, "Từ khi Văn Khinh tiến cung có đi tới Lạc Hà cung vài lần, là vì muốn chẩn mạch cho Lệ phu nương nương, qua nhiều ngày, bệnh tình của Lệ phi nương nương đã có rất nhiều chuyển biến tốt."

Trong mắt Tiêu Chiến có chút ngoài ý muốn, hai mắt hần híp lại, giống như đang nhớ lại dáng vẻ của Lệ phi năm đó vừa mới tiến cung, Sở Văn Khinh thấy hần cười như vậy, liền lui xuống.

Khi đi đến trước mặt Phúc Sinh, nàng dừng lại một chút, nhìn hần nói, "Lúc Hoàng thượng dưỡng bệnh tính cách có chút phiền muộn, nếu có người tới hỏi Hoàng thượng hôm nay thế nào, các người chỉ nói là hết thấy đều bình thường, tâm tình không tệ, đừng để người khác biết tính cách của Hoàng thượng thay đổi, để bên ngoài truyền đến những lời không xuôi tai."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 71: Ngọc cầm cố tung, biến cố xuất hiện (4)

Hai ngày nay, Phúc Toàn Phúc Sinh cùng nàng chăm sóc bệnh tình của Hoàng thượng, đã sớm coi này làm chủ, sai đâu đánh đó, lúc này nghe nàng nói như vậy liền gật đầu.

Nhìn Sở Văn Khinh đi xa, Phúc Hải đi đến trước mặt hai tiểu đồ đệ ho nhẹ một tiếng, Phúc Sinh Phúc Toàn giật mình nhìn Phúc Hải xuất hiện, hần nhìn bóng lưng Sở Văn Khinh một cái rồi hỏi, "Quận chúa vừa nói gì với các người vậy?"

Hai người ở trước mặt sư phụ mình lại không dám giấu diếm, lúc này liền đáp: "Quận chúa nói, nếu có người tới hỏi hôm nay Hoàng thượng thế nào, chúng ta chỉ cần nói tất cả đều bình thường là được."

Phúc Hải hơi trầm tư chớp mắt một cái, phát tay bỏ đi, "Cơ trí, làm tốt chuyện của mình."

Có hai người một trước một sau dẫn dò, Phúc Sinh và Phúc Toàn đều rất đề tâm, vừa qua bữa trưa quả nhiên có người tới hỏi hôm nay hần thế nào, người đến hỏi là đại nha hoàn trong cung Lan phi nương nương, Phúc Sinh và Phúc Hải đều biết, hai người chỉ nói, "Hoàng thượng dùng tảo thiện(1) rất ngon miệng, uống xong được liền nghỉ ngơi, dùng ngọc thiện(2) xong liền bắt đầu đọc sách, tất cả đều tốt."

(1) Tảo thiện: bữa sáng

(2) Ngọc thiện: bữa trưa.

Cung nữ này nghe xong liền đưa cho hai người mấy lượng bạc vụn rồi hài lòng rời đi.

Buổi chiều khi Sở Văn Khinh đi qua lần nữa, hình như tinh thần của Tiêu Chiến đã tốt hơn rất nhiều, sau khi uống được xong liền dẫn theo Phúc hải đi Cần Chính điện, Sở Văn Khinh nhìn bóng lưng thẳng tắp của hần, hai mắt khẽ động xoay người trở về Cẩm Tú điện.

Trong phòng không có đèn, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy kỳ quái, lúc mình đi rõ ràng đã để Xuân Đào ở lại trong phòng, sao giờ phút này lại không thấy người đâu nữa rồi.

Nàng không nghĩ nhiều đẩy cửa vào phòng, mới vừa bước vào phòng lại cảm thấy trong phòng này có chút khác thường, đang do dự chợt cửa phía sau lưng phịch một tiếng phồng lại.

Trong lòng nàng khẽ động, vừa muốn xoay người thì một bàn tay to nắm lấy eo nàng, cúi đầu khẽ lên tiếng, "Là ta."

Sở Văn Khinh buông lỏng cánh giác, xoay người mượn ánh trăng nhìn rõ mặt người đến, "Sao lại tiến cung?"

Tiêu Triệt buông nàng ra ngồi xuống trước bàn, "Hôm nay có người báo, đồ ăn của mẫu hậu xảy ra vấn đề --"

Sở Văn Khinh cả kinh, "Xảy ra chuyện gì, Hoàng hậu nương nương có sao không?"

Tiêu Triệu lắc đầu, "Có Ngọc Cẩn cô cô, không có việc gì, chỉ là chuyện này làm ta không hiểu, hồi trước mẫu hậu ở Từ Ngọc cung cũng bị người hạ độc một hai lần, nhưng sự việc không thành liên thôi, sao giờ lại có người muốn hại mẫu hậu."

Sở Văn Khinh hơi trầm ngâm, "Ngụy Sơ Cận."

Tiêu Triệu không hiểu, Sở Văn Khinh lại nói, "Hôm qua, Hoàng thượng từng nói qua phân vị Quý phi đã không xứng với Ngụy Sơ Cận, chỉ sợ là muốn thăng vị cho nàng ta, chỉ sợ Ngụy Sơ Cận chờ không kịp, mới ra tay hạ độc như vậy --"

Hai mắt Tiêu Triệu phát lạnh, "Ngụy Sơ Cận vội vàng như thế, cho dù là thật sự thăng vị, nàng ta cũng chỉ là một hoàng hậu không có kỳ danh mà thôi."

Tiêu Triệt nhìn ánh mắt khó hiểu của Sở Văn Khinh lại nói tiếp: "Ân sủng của Ngụy Sơ Cận trước giờ đều bắt nguồn từ phụ thân Ngụy Chính của nàng, trong tay Ngụy Chính nắm giữ ba mươi vạn binh quyền, là võ tướng có nhiều binh mã nhất, phụ hoàng kiêng kị cái này, dĩ nhiên là phải thăng vị cho nàng ta."

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, đôi mắt nhỏ sáng lên: "Hoàng thượng kiêng kị ngoại thích, hiện giờ lại muốn thăng vị cho Ngụy Sơ Cận, đây có ý là muốn thu lại binh quyền của Ngụy Chính sao?"

Tiêu Triệt tán thưởng liếc mắt nhìn nàng một cái, trong mắt lộ ra ý cười nhẹ, "Phụ hoàng thu lại binh quyền của Ngụy Chính dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng bên trong hậu cung cũng không thể để Ngụy Sơ Cận làm chủ."

Dĩ nhiên Sở Văn Khinh cũng biết đạo lý này, nhưng Ngụy Sơ Cận cũng không hiểu động như vậy.

Tiêu Triệt biết bản khoả của nàng, "Muốn động đến nàng ta dĩ nhiên là phải làm từng bước một, nên trước hết phải rửa sạch oan khuất cho mẫu hậu, chuyện năm đó, có lẽ Lệ phi là người biết rõ nhất, không bằng chúng ta cùng diễn một vở kịch, để cho Ngụy Sơ Cận tự mình đưa đến cửa."

Sở Văn Khinh gật đầu, "Diễn kịch như thế nào?"

Tiêu Triệt ôn nhu nhìn nàng, "Giao cho ta, nàng chỉ cần chờ tin tức của Xuân Đào thôi."

"Được."

Một chữ này nói xong, trong lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, không khí có chút hơi xao động, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy ánh mắt sáng ngời của Tiêu Triệt, giống như hàm chứa ngôi sao, vừa thấy liền muốn hấp dẫn nàng đi vào.

"Quận chúa --"

Chợt một tiếng gọi vang lên khiến Sở Văn Khinh và Tiêu Triệt cùng cả kinh, giọng nói này không phải là của Xuân Đào, Sở Văn Khinh ngẩn ra, là -- Đường ma ma ?!

Sở Văn Khinh vội vàng đứng dậy, bắt đầu liếc mắt nhìn Tiêu Triệt một cái, ánh mắt người sau trầm xuống, xoay người đi vào nội thất.

Lúc này, giọng nói của Xuân Đào mới vang lên ở bên ngoài, "Quận chúa, là Đường ma ma của Lạc Hà cung."

Bước chân Tiêu Triệt đi vào nội thất ngừng lại, nhìn Sở Văn Khinh mở cửa, con ngươi càng sâu thêm một phần.

"Sao ma ma lại đến đây?"

Sở Văn Khinh mở cửa, nhìn thấy Đường ma ma mang theo hộp đựng thức ăn đứng ở ngoài cửa, thấy nàng xuất hiện liền nghiêng thân thi lễ: "Thỉnh an Quận chúa, Điện hạ phân phó Ngự Thiện Phòng làm cho nương nương bánh ngọt thủy tinh nương nương thích ăn nhất, nương nương kêu lão nô đưa tới cho Quận chúa."

Sở Văn Khinh vội vàng nhận lấy, "Làm phiền nương nương quan tâm, xin ma ma chuyển lời cảm ơn của Văn Khinh đến nương nương."

Hai người nói vài câu đơn giản xong Đường ma ma liền xoay người cáo từ, Sở Vân Kinh bắt đầu đi liếc mắt nhìn Xuân Đào một cái, chỉ thấy nàng ta nhếch miệng lên cười, "Xin Quận chúa từ từ hưởng dụng."

Cửa đóng lại, ánh mắt băng lãnh của Tiêu Triệt rơi vào trên lưng Sở Vân Kinh, nàng xoay người, cười nói: "Đường ma ma là người bên cạnh Lệ phi nương nương."

Ánh mắt Tiêu Triệt không thay đổi, "Ừ."

Sở Vân Kinh cảm thấy có chút đau đầu, nàng để hộp đựng thức ăn xuống, bởi vì hân ở đây nên không dám đốt đèn, nàng có chút luống cuống nói: "Ừ, Vương gia còn có việc gì sao?"

Ánh mắt Tiêu Triệt lạnh hơn vài phần, liếc mắt nhìn hộp đựng thức ăn rồi lại nhìn nàng một cái, "Thế nào, không thể chờ, Ngũ đệ thật là dụng tâm, trê thế này còn đưa điểm tâm tới."

Lông mày Sở Vân Kinh nhíu lại, "Vương gia có muốn ném thù không?"

Tiêu Triệt nhíu mày, đi vòng qua cái bàn đến trước mặt nàng, "Ta không muốn ăn cái này --"

Tim Sở Vân Kinh đập dồn dập, không dám nhìn vào mắt Tiêu Triệt, "Vây, vậy Vương gia muốn ăn gì."

Tiêu Triệt lại tiến lên một bước, giọng điệu mờ ám nói, "Nàng nói xem?"

Sở Vân Kinh lui một bước, hai tay có chút khẩn trương nắm chặt quần áo bên người, lắc đầu, "Vân Kinh không biết."

Tiêu Triệt thở dài, bỗng nhiên xoay người bế nàng lên, bước từng bước một đi vào nội thất, hai gò má Sở Vân Kinh phồng hòng, chuyện xảy ra bất ngờ khiến nàng không tự chủ được níu chặt y phục trước ngực Tiêu Triệt, "Vương gia --"

Giọng nói Tiêu Triệt âm trầm, "Hiện tại đã biết?"

--

Buổi trưa hôm sau, một quyển tấu chương từ Càn Chính điện được đưa tới Càn Đức cung.

Sở Vân Kinh đứng bên cạnh Tiêu Chiến tỉnh tê mãi mực, từ sau khi trở thành đại phu chuyên dụng của hân, ngay cả việc bưng trà đưa nước nàng đều phải làm, mãi mực chỉ là một trong số đó.

"Hoàng thượng, mực đã được mài tốt."

Sở Vân Kinh nhìn Tiêu Chiến tiếp nhận tấu chương liền phát tay để nàng đứng ở một bên, ánh mắt nàng tùy ý dừng trên người Tiêu Chiến, chỉ thấy Tiêu Chiến vừa mở tấu chương, nhìn vài lần sắc mặt liền thay đổi.

"Bốp" một tiếng, Tiêu Chiến cầm tấu chương trong tay đập lên bàn, ánh mắt tức giận hơn so với hôm qua.

Chuyện vừa xảy ra, một đám cung nhân quỳ xuống, Sở Vân Kinh không biết làm thế nào cho phải, cũng quỳ xuống, "Hoàng thượng bớt giận, xin lấy long thể làm trọng."

Tiêu Chiến giận quá hóa cười, "Hừ, long thể làm trọng, những người này ước gì ta chết đấy, còn dám hướng trăm muốn Vũ Hầu! Không bằng cũng muốn lấy luôn ngôi vị Hoàng đế của trăm, trong mắt bọn họ còn có trăm sao!"

Hân ném tấu chương đến bên người Sở Vân Kinh, Sở Vân Kinh liếc mắt nhìn, chỉ thấy trên tấu chương viết chỉ chít chữ, đều là tên quan viên đương triều, nàng cúi đầu, khẩn thiết nói, "Xin Hoàng thượng bớt giận, thần thể Hoàng thượng vừa mới khỏe lại, tuyệt đối không thể tức giận."

Hôm qua Tiêu Chiến có thể vì một câu nói của nàng mà bớt giận, nhưng hôm qua quyển tấu chương này như đổ thêm dầu vào lửa, sao lại có thể dễ dàng hạ hỏa, hân đứng dậy đi qua đi lại trong phòng, trong lúc nhất thời trong phòng chỉ còn vọng lại tiếng bước chân của hân, mỗi một tiếng đều nện vào trong lòng đám cung nhân đang quỳ.

"Hôm qua ngươi còn nói trong mắt những người này chỉ có trăm, hôm nay, ngươi xem, văn võ bá quan lại có nhiều người ủng hộ Minh vương như vậy!"

Đĩ nhiên Sở Vân Kinh sẽ không nhận mình đã nói, nhìn bộ dạng nổi giận của Tiêu Chiến, băng lãnh trong mắt nàng phai nhạt vài phần.

Tiêu Chiến đi qua đi lại vài bước, "Người đâu!"

Nếu trong ngày thường xảy ra động tĩnh lớn như vậy Phúc Hải đã sớm xuất hiện, nhưng mấy ngày gần đây Tiêu Chiến quát một tiếng vẫn không thấy người xuất hiện, lửa giận của Tiêu Chiến càng thêm sâu, "Phúc Hải! Người đâu!"

Một tiếng gọi này vừa dứt, Phúc Hải vội vàng đi vào, trên mặt đầm đìa mồ hôi, Tiêu Chiến còn chưa kịp hạ lệnh, liền nghe thấy giọng nói phát run của Phúc Hải: "Hoàng Thượng, vị ở Từ Ngọc cung kia bỗng nhiên thổ huyết, Thái Y viện đến, nói là trúng độc!"

Chương 75: Chương 72: Hoàng hậu ốm chết? Quý phi lâm nguy!

Một tiếng gọi này vừa dứt, Phúc Hải vội vàng đi vào, trên mặt đầm đìa mồ hôi, Tiêu Chiến còn chưa kịp hạ lệnh, liền nghe thấy giọng nói phát run của Phúc Hải: "Hoàng Thượng, vị ở Tử Ngọc cung kia bỗng nhiên thổ huyết, Thái Y viện đến, nói là trúng độc!"

Giọng nói của Phúc Hải có chút run rẩy, bầm báo xong lại thấy Hoàng đế nhú mày, dường như không có bất kỳ phản ứng gì, liền tiếp tục nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nói muốn gặp mặt ngài một lần!"

Lông mày đang nhú chặt của Tiêu Chiến giãn ra, giãn ra rồi lại nhú chặt, trong lòng Sở Văn Khinh vô cùng sốt ruột, cả trái tim dường như sắp nhảy vọt lên tới cổ họng.

"Bãi giá!"

Cuối cùng!

Sở Văn Khinh thở dài một hơi, chỉ thấy Phúc Hải vội vàng chạy ra cửa, mà Tiêu Chiến rõ ràng muốn rời đi, mới vừa đi được vài bước lại quay trở về, lúc này Sở Văn Khinh vẫn quỳ trên mặt đất cùng với mọi người, nàng chỉ thấy đôi giày thêu long trảo xuất hiện trước mặt mình, sau đó trên đầu truyền đến một tiếng nói, "Người cũng đi cùng."

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, lại vô cùng vui mừng, hôm qua Tiêu Triệt vừa mới nói đồ ăn xảy ra vấn đề, vì sao hôm nay lại trúng độc, nhìn bộ dạng của Phúc Hải, giống như không phải là giả.

Sở Văn Khinh vội vàng đuổi theo, loan giá của Tiêu Chiến đi ở phía trước, Sở Văn Khinh theo ở phía sau, đoàn người đi thẳng đến Tử Ngọc cung.

Cánh cửa loang lỗ đóng hàng năm cuối cùng cũng được rộng mở, Sở Văn Khinh đứng sau lưng Tiêu Chiến, mắt thấy áo choàng mình hoàng của hân nhiễm tro bụi dơ bẩn, mà lông mày Tiêu Chiến cũng càng ngày càng nhú chặt thêm.

Sở Văn Khinh đã từng ở trong này, chỗ ở của Hoàng hậu là ở phía sau Tử Ngọc cung, đoàn người bọn họ vội vàng tiến vào, khi thấy tiểu viện nhỏ trong trí nhớ, Sở Văn Khinh cũng thấy được Tiêu Triệt mặc áo bào màu đen.

Hân trầm mặc đứng ở trước cửa viện, đứng thẳng người, hàn ý vô tận, Tiêu Chiến đến hân coi như không thấy, không hành lễ, không hỏi han, thậm chí, cũng không liếc nhìn một cái.

Trong lòng Sở Văn Khinh bị thương, chưa bao giờ gặp qua hân như vậy giống như một hồ nước bị đóng băng ngàn năm không bao giờ có thể tan ra được.

Sở Văn Khinh không dám tiến lên nói chuyện với hân, Ngọc Cẩn cô cô nghe thấy tiếng động từ trong nhà đi ra, nhìn thấy bóng dáng Tiêu Chiến nước mắt liền lăn lăn rơi xuống, nàng vội vàng quỳ rạp xuống đất, "Hoàng thượng!" Lão nô thành an Hoàng thượng!"

Giọng nói của Ngọc Cẩn mang theo không biết bao nhiêu ghen ghét, phảng phất giống như chờ đợi ngày này từ rất lâu, gian nan kìm nén như vậy, khiến người nghe vì vậy mà rung động.

Tiêu Chiến và Ngọc Cẩn đã hơn mười năm không gặp, lúc đầu còn chút hoảng hốt, nhưng thấy nàng quỳ như vậy, những chuyện cũ trước kia lại chợt ùa về trong đầu.

"Đứng lên đi."

Giọng nói của Tiêu Chiến không lạnh lẽo như trong tưởng tượng của Sở Văn Khinh, nước mắt của Ngọc Cẩn rơi như mưa, cả thân thể run rẩy, Phúc Hải thấy vậy liền tiến lên đỡ nàng, "Mau đứng lên, Hoàng thượng tới gặp Hoàng hậu nương nương."

Ngọc Cẩn nghe thấy vậy mới có chút hoàn hồn, "Hoàng thượng mời vào, nương nương luôn chờ đợi ngày này!"

Bởi vì Tiêu Chiến và Sở Văn Khinh cùng tiến vào, nên Ngọc Cẩn rất ấn ý không liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh, giống như một người xa lạ, mà Sở Văn Khinh cũng để hành động nâng nàng ta lên của Phúc Hải ở trong lòng.

Trong phòng vẫn yên lặng như trước, mùi đàn hương nhàn nhạt tỏa ra khắp nơi, trên bàn cạnh cửa sổ bày đầy quyển kinh Phật viết bằng tay, trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, quay đầu nhìn về phía người đang đứng ở trước phòng.

Trên giường sau bình phong có một người đang nằm, Sở Văn Khinh đi theo sau Tiêu Chiến qua xem, không khỏi kinh hãi, lần trước đến đây vẫn là phụ nhân tuy có tuổi những phong thái động lòng người, bây giờ gặp lại, Diêu Thanh Loan suy yếu nằm trên giường, tóc tai hỗn độn, khuôn mặt trắng bệch,

trên vạt áo tuyết trắng có vài giọt máu đỏ tươi, trông như già đi hơn rất nhiều.

Tiêu Chiến dường như cũng kinh hãi, hắn bước đến cách giường ba thước sau đó ngồi xuống, nhìn người nằm trên giường, không tin nhìn Hoàng hậu xinh đẹp mà mình đã từng sủng ái giờ đây lại biến thành bộ dạng như vậy, hắn không biết năm tháng là một con dao mài người, một dao lại một dao cắt roi tuổi thanh xuân cùng tình yêu của nữ tử.

"Vân Từ, ngươi đi xem một chút đi."

Sở Vân Kinh nghe thấy Tiêu Chiến vội vàng kêu nàng, giọng nói còn hàm chứa một tia hi vọng, trong lòng Sở Vân Kinh liền buông lỏng, chung quy hắn cũng không phải một người tuyệt tình.

Động tác của Sở Vân Kinh rất nhanh, tiến lên bắt mạch, ghim châm, lại nhìn móng tay, tình trạng của tóc, trong lòng đã có cân nhắc, mắt nàng tràn đầy bi thương quý xuống, "Độc nương nương trúng là Thiên đại thanh đến từ Vu quốc, độc này dùng một trăm loại thanh xà độc luyện thành, nương nương trúng độc đã lâu, Vân Kinh bắt lực!"

Hai mắt Tiêu Chiến nhắm lại một lúc, lại mở ra vẫy vẫy tay để cho Sở Vân Kinh đứng lên, rồi sau đó đi về phía giường, Diêu Thanh Loan vốn đã hôn mê, nhưng khi Tiêu Chiến đi đến gần nàng bỗng nhiên tỉnh lại, đôi mắt vẫn sáng như hai mươi mấy năm về trước, khi đó là buổi tối ngày đại hôn, hắn xốc khăn theo phượng hoàng lên, nàng cũng dùng đôi mắt sáng như vậy nhìn hắn.

"Hoàng thượng --"

Trong lúc nói chuyện dường như Diêu Thanh Loan không đủ khí lực, nói từng chữ từng chữ cực kỳ chậm rãi, nàng chỉ thiếu chưa cười lên thật lớn, "Nhiều năm như vậy, cuối cùng ngươi cũng tới gặp ta --"

Tiêu Chiến thờ dài, muốn nói lại thôi, "Thanh Loan --"

Diêu Thanh Loan cực kỳ gian nan lắc đầu, ngăn cản hắn nói tiếp, "Đều, đều đi ra ngoài đi, ta có lời, muốn nói với Hoàng thượng."

Tiêu Chiến nghe vậy liền vùng bàn tay to lên, những người khác tự nhiên lui hết ra ngoài.

Tìm Sở Vân Kinh trùng xuống, độc này, nàng tuyệt không hề có nửa lời nói dối, Thiên Đại Thanh! Là một trong năm loại độc hiếm có của Vu quốc, sao lại có thể xuất hiện ở nơi này!

Một khắc khi đi đến cửa, nhìn thấy Tiêu Triệt đứng ở ngoài cửa viện xoay người lại, trong phút chốc khi bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Sở Vân Kinh hiện lên một tia trấn an, hai người đứng rất gần, Tiêu Triệt hiểu ý nàng, hắn khẽ gật đầu, sau đó mắt lại nhìn về phía song cửa sổ.

Trong phòng kia, là phụ hoàng và mẫu hậu của hắn, mười bảy năm trước dùng phương thức như vậy gặp mặt, nửa canh giờ cuối cùng của nữ nhân, nàng có thể nói hết những điều mà mười bảy năm qua nàng đã tích góp từng tí một?

Rõ ràng mới là buổi chiều, mặt trời đầu hạ phát ra ánh sáng chói rọi, nhưng trong sân viện nhỏ này, Sở Vân Kinh lại cảm thấy ướt át, năm tháng làm cho con người già đi, vừa rồi những gì xuất hiện trong mắt Tiêu Chiến nàng đều nhìn thấy, nhìn thấy người bị hắn nhốt mười bảy năm, hắn có cảm thấy hối hận?

Nếu hắn biết Hoàng hậu bị oan uổng, sẽ có cảm giác thế nào?!

Chỉ là đoán mà trong lòng Sở Vân Kinh đã cảm thấy bi thương, không biết một ngày nào đó khi chân tướng được vạch trần, nam nhân trong lòng chỉ có Phi Vân này, sẽ dùng phương thức như thế nào để sửa chữa sai lầm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 72.2: Hoàng hậu ốm chết? Quý phi lâm nguy!

Editor: Quỳnh LQD.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người trong viện này đều nóng lòng chờ đợi, nước mắt Ngọc Cẩn dường như chưa từng dứt đoạn, Sở Vân Kinh nhìn, chỉ thấy tầm mắt Phúc Hải thường xuyên lưu lại trên người Ngọc Cẩn, mang theo một chút than thở cùng thương tiếc, trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, những người này đều là lão nhân gia trong cung, trước kia có qua lại cũng là chuyện bình thường.

Chờ đợi là thứ giày vò người nhất, mọi người ở đây tới tới lui lui rất nhiều lần, sau đó liền truyền ra tiếng bước chân nặng nề của Tiêu Chiến, Sở Vân Kinh chưa bao giờ thấy sắc mặt Tiêu Chiến u ám như vậy, hắn đi ra khỏi cửa, trầm giọng nói một câu, "Hoàng hậu, qua đời!"

Một câu nói ra, tất cả mọi người đều cả kinh, bao gồm cả Phúc Hải cùng hạ nhân bên trong đều ảm ảm quý xuống, Sở Vân Kinh liếc mắt nhìn Tiêu

Triệt một cái, cũng chậm rãi quỳ gối xuống trước cửa phòng, chỉ có Tiêu Triệt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Chiến, quanh thân tản ra sát khí mãnh liệt.

“Hoàng hậu --”

Ngọc Cẩn gọi một tiếng thê lương làm cho Tiêu Triệt hoàn hồn, hắn thu ánh mắt lại, đi vào trong phòng, khi đi qua Tiêu Chiến, Sở Văn Khinh nghe được Tiêu Chiến trầm thấp mở miệng nói: “Tôi nay giờ hối, đến Cẩn Chính điện, ta chờ ngươi.”

Tiêu Triệt dừng bước, mười mấy năm qua hắn chưa từng thấy qua cho dù chỉ là một chút quan tâm của phụ thân, vào thời khắc này lại dùng giọng bi thương, để cho hắn tới đây tìm mình.

Mắt Sở Văn Khinh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Tiêu Triệt biến mất sau cửa, trong lòng nặng đau nhói, chỉ cảm thấy hiu quạnh trước nay chưa từng có, mà nàng nhớ, mới vừa rồi Tiêu Chiến tự xưng là 'Ta'

“Phúc Hải.”

“Lão nô ở đây.”

Tiêu Chiến nhú mày, “Đi theo Ngọc Cẩn làm tốt hậu sự cho Hoàng hậu, treo khăn trắng trong Tử Ngọc cung, liền làm ở đây đi.”

Lông mày Phúc Hải nhíu chặt lại: “Hoàng thượng, từ trước đến nay lễ tang của Hoàng hậu đều là ở --”

“Theo lời trăm nói mà làm!”

Phúc Hải còn chưa nói hết đã bị Tiêu Chiến cắt ngang, trên mặt hắn không có vẻ đau buồn, chỉ có chút lạnh nhạt u ám, Sở Văn Khinh nhìn bóng dáng kiên quyết rồi đi của hắn, quay đầu nhìn thoáng qua phòng nhỏ, rồi rời bước đi theo.

Một ngày này hậu cung cực kỳ yên tĩnh, đơn giản là vì trong một góc tối phía bắc hoàng cung, có một lãnh cung gọi là Tử Ngọc cung bên trong treo đầy khăn trắng, giáng tiền như tuyết bay là tả giữa không trung, bọn họ muốn tế điện, là một Hoàng hậu đã bị nhốt rất nhiều năm.

Phía trước vinh hoa phú quý, ấm lạnh ân oán, sau khi chết cũng chỉ ở phía này trong cung tung một hút tiền giấy hóa thành mưa, không có bất kỳ gào khóc nào, không có hịch văn báo tang lễ, Hoàng hậu Đại Tần chết, cứ như vậy bị vùi lấp ở bên trong lãnh cung này.

Thời tiết vốn cực kỳ quang đãng bỗng trở nên u ám, sắc tối phủ kín đất, ngọn gió kia khiến tim mọi người đập nhanh một chút, rất nhiều lão nhân trong cung đều yên lặng cắt chút tiền giấy để đốt, người mới tới không biết còn người cũ lại cố rời xa Tử Ngọc cung, nơi này là một trong những cung lớn nhất ở đây, phàm là đến gần, nhất định sẽ không có kết quả tốt!

Vinh Thọ cung biết chuyện này trước, khi Ngụy Trình Nhiên nghe được tin tức loan giá của Hoàng thượng đến đó liền biết rõ có lẽ không xong rồi, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy, càng không nghĩ tới Hoàng đế lại dùng phương thức tuyệt tình như vậy để làm nhục một người đã chết!

Thái hậu thần thờ ngồi trong điện, nhìn châu ngọc dải lụa tùy ý trong điện, trong lòng chợt cảm thấy bứt rứt, Đông Châu đứng ở một bên, biết trong lòng nàng khổ sở, nhưng có nói cũng không thể khiến cho Thái hậu trở nên thoải mái hơn.

“Đông châu, đi đưa bái thiếp cho Hoàng thượng, truy phong Hoàng hậu làm Hiếu Ninh Thực Đức Hoàng hậu, ban thưởng hoàng lăng, phát hịch văn thông cáo, gõ chuông tang hậu cung, không thể để Hoàng hậu đi trong im lặng như vậy.”

Đông Châu nghe vậy lại có chút do dự: “Thái hậu, ngài nghĩ kỹ chưa, một khi việc này được chiếu cáo thiên hạ, người trong thiên hạ sẽ hỏi vì sao mười bảy năm qua Hoàng hậu đều không xuất hiện trước mặt mọi người, nếu hỏi vì sao bị giam trong lãnh cung, ngài muốn Hoàng thượng trả lời thế nào? Là nói Hoàng hậu giết chết một yêu vậy, hay nói để Hoàng thượng tra ra ngài và Quý phi, dù sao năm đó Quý phi hại chết nữ nhân Hoàng đế thích, rồi sau đó giả họa cho Hoàng hậu, để nàng chịu tiếng xấu mười bảy năm.”

Thái hậu bỗng thở dài, bưng kín ngực mình, lông mày nàng nhíu chặt lại, thoạt nhìn cực kỳ đau đớn, “Thôi thôi, để ông trời đến trừng phạt ta đi!”

Mắt thấy vẻ mặt khó chịu của Thái hậu, Đông Châu liền biến sắc, vội vàng sai người mời thái y.

Bên Khánh Nguyên cung cũng biết việc này, Lan phi nhìn Ngụy Sơ Cận ngồi trên thượng vị, khẽ miệng nhếch lên: “Động tác của nương nương thật là nhanh, mới có vài ngày, trong Tử Ngọc cung đã xuất hiện bông tuyết rồi.”

Khóe miệng đang nhếch lên của Ngụy Sơ Cận chợt cứng ngắc, “Ngươi có ý gì?”

Lan phi coi như không thấy gì, “Ai nha, đến ta mà tỷ tỷ còn không nói thật, thôi thôi, tỷ tỷ sắp tiến thăng, muội muội ta chúc mừng trước, sau này mong tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn mới đúng.”

Ngụy Sơ Cận nhíu mày: “Cái chết của tiện nhân kia chẳng quan hệ gì tới ta, ngươi đừng suy nghĩ nhiều!”

Lan phi che miệng cười, “Được rồi, được rồi, tỷ tỷ nói cái gì thì là cái đó, dù sao hiện giờ động tĩnh trong Tử Ngọc cung đã lớn, nghe nói trong Duệ vương phủ cũng treo khăn trắng, cho nên tỷ tỷ cứ yên tâm, cho dù loan giá của Hoàng thượng có đi qua, cũng không cứu được mệnh nàng ta.”

Ngụy Sơ Cận cười lạnh một tiếng: “Ta để nàng sống lâu như vậy, còn sợ nàng sao, nàng còn sống thì sao? Chết rồi, cũng tốt.”

Lan phi chợt cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn ánh mắt của Ngụy Sơ Cận, cố chấp cười nói: “Vâng, tỷ tỷ nói đúng, hiện giờ không phải hợp ý chúng ta sao, hiện giờ tỷ tỷ như điều gặp gió, nghe nói trên triều dâng lên rất nhiều tấu chương yêu cầu lập Minh Vương làm thái tử, đến lúc đó, tỷ tỷ thật sự trở thành Hoàng hậu rồi.”

Ngụy Sơ Cận bắt đầu đi lắc đầu: “Cho dù có như người nói, chuyện này còn chưa có định hướng, người cẩn thận một chút đi.”

Lan phi vừa nhấp trà vừa lắc đầu: “Còn không phải là như vậy sao? Nhìn trong triều, ngoại trừ Minh vương còn ai có thể đảm đương được chuyện lớn này, Hiền vương không có lòng, Duệ vương không cần nói đến, Tĩnh vương để hấn đánh giặc cũng không tệ, Ngũ điện hạ còn chưa được phong vương, Lục điện hạ lại càng không cần phải nói.”

Hai mắt Ngụy Sơ Cận chợt sáng lên, chỉ cười mà không nói, Lan phi thấy vậy liền nói tiếp: “Không nói đến cái khác, quan trọng là có Thượng tướng quân ủng hộ, mặc dù Hoàng thượng có chút lưỡng lự, ba mươi vạn binh quyền hấn cũng --”

Phịch một tiếng, Ngụy Sơ Cận đặt mạnh cái ly trà trong tay xuống bàn, nàng nhủ mà nhìn Lan phi, “Muội muội nói gì vậy, chẳng lẽ Thượng tướng quân sẽ tạo phản sao, hấn cầm trong tay ba mươi vạn binh quyền, một binh một ngựa này đều do tự bản thân gây dựng, binh quyền trong tay Minh nhi cũng là do bản thân hấn rèn luyện ra, hiện giờ Hoàng thượng kiêng kỵ nhất là binh quyền và ngoại thích chuyên quyền, sau này muội muội nói chuyện phải chú ý một chút.”

Sắc mặt thay đổi nhanh như vậy khiến Lan phi sợ tới mức nhủ mà, nàng ngưng ngừng buông cốc trà xuống, “Tỷ tỷ thật xin lỗi, muội muội sẽ không nói, về sau sẽ không bao giờ nói như vậy nữa, tỷ tỷ bớt giận.”

Ngụy Sơ Cận nhủ mà: “Được rồi, bản cung mệt mỏi, lui xuống đi.”

Lan phi vội vàng đứng dậy cáo lui, một khắc khi ra khỏi cửa Khánh Nguyên cung, khuôn mặt tươi cười của Lan phi liền biến mất, nàng quay đầu nhìn cung điện rộng lớn phía sau cười lạnh một tiếng: “Vì binh quyền phụ thân nàng đã bán đứng không biết bao nhiêu huynh đệ mới có được, hiện giờ không biết xấu hổ nói những lời này với ta, ta muốn để Hoàng thượng biết nàng lợi hại, để Hoàng thượng biết hấn muốn tạo phản, đến lúc đó xem người còn làm Quý phi được nữa hay không!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, lời vừa ra khỏi miệng liền tiêu tan trong gió, không biết sâu trong cung đình này có bao nhiêu người muốn nói lại không dám nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 72.3: Hoàng hậu ốm chết? Quý phi lâm nguy!

Màn đêm dần buông xuống, sau khi Sở Vân Kinh đi theo Tiêu Chiến trở về cung Càn Đức, vẫn đứng hầu ở một bên giống như xưa, từ khi trở về Tiêu Chiến liền nhủ mà, moogy mình đứng ở cạnh cửa sổ nhìn đèn cung đình từ từ sáng lên, trầm mặc không nói.

Thật lâu sau, đèn đuốc trong điện lung lay, mắt Sở Vân Kinh nhìn đến, không biết từ khi nào, ánh nến trong điện đã tối sầm, nàng nhẹ nhàng đi qua, lấy chập đèn kéo bắc đèn lên một sáng, bên trong liền sáng sủa hơn.

“Giờ nào rồi?”

Cuối cùng Tiêu Chiến cũng nói chuyện, vừa mở miệng liền hỏi canh giờ, trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, thì ra là hấn đang đợi, nàng nhìn thời gian chậm chạp trôi qua, khẽ mở miệng: “Giờ Tuất hai khắc ạ.”

Tiêu Chiến nghe vậy thở dài một hơi, xoay người đi về ngoài điện, nhìn bóng dáng Tiêu Chiến đi ra khỏi cung Càn Đức, con người Sở Vân Kinh trầm xuống, Tiêu Chiến nói, tối nay muốn gặp hấn ở điện Càn Chính, Tiêu Chiến muốn nói gì đây?

Những nghi vấn này cứ quanh quẩn ở trong lòng nàng, Sở Vân Kinh cảm thấy ngay cả hô hấp của mình cũng nặng nề hơn rồi.

Phúc Hải trở về từ cung Từ Ngọc, vừa nhìn thấy nàng vẫn còn ở chỗ này, không khỏi có chút kinh ngạc: “Canh giờ đã muộn, Quận chúa có thể hồi điện Cẩm Tú nghỉ ngơi rồi.”

Sở Vân Kinh sững sờ, lắc đầu: “Công công đừng để ý đến ta, buổi tối Hoàng thượng chưa có uống thuốc, ta có chút lo lắng, chờ người trở về uống thuốc xong ta sẽ đi.”

Phúc Hải có chút cứng ngắc đánh giá nàng vài lần, gật đầu: “Vay lão nô cùng chờ với Quận chúa.”

Đĩ nhiên Sở Vân Kinh sẽ không phản đối, nàng trầm ngâm một chút: “Chuyện ở cung Từ Ngọc thế nào?”

Phúc Hải thở dài, giọng điệu mang theo chút nặng nề cùng bi thương: “Một người tốt, lại bị chết như vậy, nhắc tới cũng thật sự ủy khuất Hoàng hậu, chuyện năm đó --”

Hắn nói được một nửa, dường như ý thức được đề tài này có chút không thích hợp nói ra trước mặt Sở Vân Kinh vì vậy liền ngừng lại, Sở Vân Kinh bĩu môi một cái: “Công công đau thương như vậy, trước kia nhất định là rất thân cận với Hoàng hậu.”

Phúc Hải không vội vàng phủ định, chỉ sừng sốt chột mắt một cái: “Lâu như vậy, đều đã quên năm đó là dạng gì, mấy năm nay Hoàng hậu luôn ở trong cung Từ Ngọc, vốn định một ngày kia còn có thể ra ngoài, lại không nghĩ cuối cùng lại ở luôn nói đó, hơn nữa, Hoàng thượng ngay cả Hoàng lăng cũng không ban cho nàng.”

Ý tứ trong lời nói của hắn Sở Vân Kinh đều sáng tỏ, trong lòng người thân cận Hoàng thượng đều có một phần vẫn hướng về Hoàng hậu, nàng hơi trầm ngâm: “Hoàng thượng đi điện Càn Chính rồi, hình như là muốn triệu kiến Duệ vương.”

Đây vốn là trong lúc vô ý kể ra, Phúc Hải nghe xong lại thở dài: “Nhiều năm nay, Hoàng hậu khổ, dĩ nhiên Duệ vương cũng không tốt hơn, Hoàng thượng chú ý hắn nhiều năm như vậy, cuối cùng Hoàng hậu đi, có lẽ có thể xua đuổi một số việc ra khỏi ý nghĩ rồi.”

Sở Vân Kinh nhíu mày: “Dù gì Duệ vương cũng là thân vương, tính ra cũng không vất vả bao nhiêu.”

Phúc Hải liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái, trong ánh mắt không biết là có ý tứ gì: “Năm nay Duệ vương đã hai mươi hai, trước mười tám tuổi rất ít khi hồi kinh, lão nô còn nhớ rõ một năm kia, buổi tối đầy tuyết rơi, từng nhà đều vui vẻ đón trung thu, Vương gia mới tám tuổi lại canh giữ ba ngày ba đêm bên ngoài cung Từ Ngọc.”

Thốt ra lời này không biết đã gọi lên bao nhiêu tâm sự của mình, giọng nói của hắn tràn đầy than thở, nhìn Sở Vân Kinh chăm chú lắng nghe nhưng đôi mắt lại cứ cụp xuống.

“Năm tuổi Duệ vương đã bị ôm đi, đi theo ma ma đến năm tám tuổi, trong ba năm đó vốn không biết Hoàng hậu bị nhốt ở cung Từ Ngọc, nhưng đến năm tám tuổi kia, không biết từ đâu nghe được, liền đứng ở ngoài cung Từ Ngọc ba ngày ba đêm cũng không gặp được Hoàng hậu, sau đó bệnh nặng một trận, hết bệnh liền không còn đến cập đến chuyện qua cung Từ Ngọc nữa.”

“Lúc mười hai tuổi, Duệ vương đến quân doanh, một lần đi chính là sáu năm, mười tám tuổi phong vương lập phủ, cuối cùng mới yên ổn sống ở Thịnh kinh.”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy trời đêm càng ngày càng lạnh, trước đây đau khổ ăn nhấm mười bảy năm, tối nay đối mặt với Tiêu Chiến, không biết lòng này của hắn có giãn ra được chút nào không?

“Lúc đấy công công có truyền ngự y đến cung Từ Ngọc không?” Lần đầu tiên khi Phúc Hải báo nói cung Từ Ngọc không tốt có muốn mời ngự y không, Tiêu Chiến rõ ràng nói không, mà bây giờ lại có ngự y, ngoài trừ Phúc Hải chắc chắn không phải người ngoài rồi.

Phúc Hải lắc đầu: “Chi tiếc không kịp, độc của nương nương rất kỳ quái, có lẽ Hoàng thượng cũng đã nghĩ tới, nhưng hiện giờ người đã không còn, Hoàng thượng không muốn tra cũng là vì an bình của hậu cung.”

Mất thấy ánh trăng di chuyển về phía tây, Sở Vân Kinh cũng không nhìn thấy Tiêu Chiến trở về, trong lòng nàng quỳnh lên, đã nghĩ đi đến điện Càn Chính nhìn một chút, Phúc Hải cũng có chút sinh nghi: “Quận chúa, lão nô đi qua đó, người về trước đi.”

Sở Vân Kinh nào dám từ chối, một lòng bất an trở về điện Cẩm Tú.

Xuân Đào đang chờ nàng, sau khi nàng rửa mặt cũng không nghĩ muốn ngủ, chỉ mặc quần áo trong ngồi chờ trước cửa sổ, dường như Xuân Đào cũng biết tâm ý của nàng, liền dặn dò vài câu rồi lui xuống.

Đêm lạnh, Sở Vân Kinh không biết hai người ở trong điện Càn Chính nói những gì, nàng cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy đôi phụ tử này, không nói những thứ khác, chỉ nói đến bá đạo mạnh mẽ cũng giống y như nhau.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Sở Vân Kinh tựa vào nhuyễn tháp sắp ngủ liền có một tiếng động nhỏ vang lên làm kinh động nàng, nàng vội vàng chạy tới mở cửa ra, quả nhiên, thấy bóng dáng của Tiêu Triệt đứng ở nơi đó.

Trong con ngươi của hắn không có băng lãnh, lại sâu thẳm như trước hút cả người nàng vào bên trong, Sở Vân Kinh không biết nên nói gì cho phải, chỉ kéo hắn vào trong, khoảnh khắc khi đóng cửa nàng nghe thấy tiếng cười kìm nén của Tiêu Triệt.

Sở Vân Kinh kinh ngạc xoay người, hắn vốn không hay cười, lúc này sao chẳng giống hắn của ngày thường vậy?

Con ngươi của nàng sáng lên, sau khi Xuân Đào lui ra nàng liền lấy mạng che mặt xuống, lúc này khuôn mặt tinh xảo làm người vừa ta vừa nhìn thấy liền không rời mắt xuất hiện trước mặt hắn, Tiêu Triệt chậm rãi đến gần nàng, gờ tay ôm nàng vào trong ngực.

Trên mặt của hắn trong phút chốc thấm một tầng ôn nhu, nhìn Sở Vân Kinh không rời mắt, nàng bỗng nhiên cảm thấy nữ nhân trên đời này không có ai có thể kháng cự được nhu tình của hắn, hắn vốn lãnh khốc, nhưng khi gỡ hàn khí trên người xuống, liền biến thành yêu kiều mị hoặc như nước, nàng tự biết mình không thể chống lại, mà hắn đối với nàng vô cùng bá đạo, mỗi lần đều khiến nàng không chống đỡ được mà sa vào trong đó.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt của nàng, trán để ở trán nàng, cùng nàng giằng co hơi thở, cảm nhận được độ ẩm đang từ từ tăng lên trên

mặt nàng, hần nhếch môi cười: “Sở Văn Khinh.”

Nàng bị hần mê đắm đến sững sờ, giờ phúc này nghe thấy hần dùng giọng nói trầm thấp gọi cả họ cả tên nàng, chỉ có thể đáp một tiếng: “Hả?”

Tiêu Triệt nhìn môi anh đào của nàng gần trong gan tấc, hơi thở trầm xuống, khóe môi cong lên, hần nói: “Nàng đang quyến rũ ta sao?”

“Hả?”

Sở Văn Khinh phản ứng kịp hần đang hỏi cái gì, lúc này liền thanh tỉnh lại, hai tay của nàng để ở trước ngực hần, nhìn sự khác thường của hần: “Cái gì?”

Tiêu Triệt đồng ý để nàng mở ra khoảng cách với hần, bởi vì vậy hần rời xa nàng mấy tấc, nhìn từ trên xuống dưới người nàng –

Sở Văn Khinh chợt cảm thấy khác thường, tắm rửa xong nàng chỉ mặc một kiện áo trong, đây hần là bình thường, mặc dù ở trước mặt Xuân Đào cũng có thể, nhưng mà, đối với hần, lại thật sự nguy hiểm!

Y phục thuần trắng phác họa dáng người uyển chuyển lung linh của nàng, còn có tóc tản ra mùi hương tươi mát, Tiêu Triệt cúi đầu khẽ ngửi: “Rất thơm.”

Ngày thượng hần nói chuyện luôn mang theo một áp bức dày đặc, áp bức dày đặc ấy lúc này lại bị Sở Văn Khinh quyến rũ biến mất không thấy đâu, tiện đà còn trở nên khàn khàn tà vọng, than nhẹ một câu, giống như giọng nước rơi vào trong hồ nước yên tĩnh, lúc này liền biến thành một gợn sóng.

Sở Văn Khinh khẽ run lên, hai gò má mất tự nhiên xuất hiện một tầng hồng hồng, nàng chỉ cảm thấy không khí ép tới khiến nàng có chút khó thở, lại không dám biểu hiện ra bên ngoài, nàng chịu đựng rung động trong lòng, lên tiếng: “Như thế nào?”

Tiêu Triệt nghe vậy lại từ tóc nàng ngửi một đường xuống dưới, tiện đà dựa vào trên vai nàng, khóe miệng nhếch lên: “Tốt lắm.”

Trong lòng Sở Văn Khinh buông lỏng, lại nghe thấy Tiêu Triệt nặng nề nói: “Rất dễ chịu.”

“Tiêu Triệt!”

Bên trong lời nói của nàng mang theo một chút bất đắc dĩ, bên này Tiêu Triệt cũng gắt gao ôm nàng vào trong lòng, hần lại cười một tiếng, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy thất lưng bị hần ôm đau, nàng thuận thế ghé vào trước ngực hần, cảm thực chấn động của lồng ngực hần, khóe miệng cũng vô ý cong lên.

Sở Văn Khinh xem nhẹ, lúc này bị Tiêu Triệt ôm vào trong ngực cũng không có cảm xúc gì, trong lòng Tiêu Triệt cũng chấn động, eo nhỏ không bằng một nắm, bị bàn tay to của hần ôm, mùi hương của nàng quấn quanh chóp mũi của hần, hai luồng mềm mại trước ngực khiến hần muốn ngừng mà không ngừng được, mặt hần trầm xuống, đã ẩn nhẫn đến cực hạn.

Cảm nhận được sự khác thường của Tiêu Triệt, lòng mày Sở Văn Khinh nhíu lại: “Sao vậy?”

Tiêu Triệt hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt trầm thấp mang theo một chút dục vọng.

Ánh mắt này quá mức xích lửa, Sở Văn Khinh không tự giác liền đỏ mặt, nàng ho nhẹ một tiếng: “Đêm nay có lẽ hợp ý của chàng, chỗ Hoàng hậu nương nương --”

Vừa mở miệng nói, Tiêu Triệt đứng trước mặt chợt xoay người bế nàng lên, có kinh nghiệm một lần trước, Sở Văn Khinh biết Tiêu Triệt sẽ không làm gì nàng, nàng nhìn khóe môi cong lên của Tiêu Triệt: “Chỗ Hoàng hậu nương nương có tốt --”

Lời còn chưa dứt, cả người nàng liền rơi xuống giường, Tiêu Triệt đứng thẳng, nhìn nàng nằm ở trên đó, bắt đầu côi y phục của mình.

Lúc này Sở Văn Khinh mới rối loạn, nàng ngồi dậy, có chút không biết làm sao nhìn Tiêu Triệt.

Bên này Tiêu Triệt chỉ côi ngoại bào, hần xốc chân lên bọc lấy Sở Văn Khinh, rồi sau đó bản thân nằm ở bên cạnh nàng, khẽ thở dài giờ tay ôm này vào trong ngực.

“Ngủ đi.”

Hoảng loạn trong lòng Sở Văn Khinh còn chưa bình phục, lại không nghĩ rằng hần chỉ nói hai chữ này, nàng hơi ngừng lại, quay đầu nhìn gương mặt tỉnh xảo của hần.

Tiêu Triệt biết nàng đang nhìn hần, khẽ mở miệng nói: “Đêm nay chơi một ván cờ, ta thắng.”

Bởi vậy, Sở Văn Khinh an tâm, có lẽ ván cờ này không đơn giản như vậy, mười bảy năm, một phần tình nghĩa muộn màng của phụ tử, đối với hần mà nói, mặc dù không phải là thứ quan trọng, nhưng nếu thiếu, cũng vô cùng tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 72.4: Hoàng hậu ốm chết? Quý phi lâm nguy!

Hôm sau, Sở Văn Khinh vẫn đến cung Càn Đức sớm như cũ, nhưng khi đến nơi mới biết Tiêu Chiến đã vào triều từ sớm, mấy ngày hần sinh bệnh luôn gác lại việc lâm triều, cho nên hôm nay liền bắt đầu lại.

Phúc Toàn và Phúc Sinh đứng ở trong điện, bởi vì chủ tử không ở đây, nên có chút tùy tiện nói chuyện.

“Hoàng thượng chỉ dùng Long tiên hương, vậy mà hôm qua tiểu thái giám mới tới lại lấy nhầm, lập tức bị ta đuổi ra ngoài, đến cung Càn Đức làm việc mà cũng dám hấp tấp, thật là không biết sống chết.”

Đây là giọng của Phúc Sinh, Phúc Toàn nghe vậy chỉ lắc đầu: “Đúng vậy, nhắc tới chuyện xảy ra trong cung hai ngày nay, chỗ Thái hậu nương nương và Quý phi nương nương cũng không có động tĩnh gì.”

Phúc Sinh vội vàng cắt ngang lời hần: “Aiii, chuyện này không nên nói lung tung, Hoàng thượng còn không nhắc đến, người còn muốn nhắc đến làm gì?”

“Tiểu thái giám hôm qua bị đuổi đi nơi nào rồi hả?”

Sở Văn Khinh không chút tiếng động tiến vào điện, hai người Phúc Toàn và Phúc Sinh vội vàng đứng thẳng người hành lễ: “Thỉnh an Quận chúa.”

Sở Văn Khinh vẫy vẫy tay: “Các người vừa nói ngày hôm qua có người lấy nhầm Long tiên hương, hần lấy thành hương gì?”

Phúc Sinh nhủ này, giống như nghĩ đến gì đó rồi mới nói: “Đại khái là đàn hương, mùi này nô tài vừa ngửi liền biết không đúng, trước khi tiến cung đều đặn dò kĩ việc này, vậy mà vẫn làm sai, trong con tức giận, liền bị nô tài đuổi ra ngoài.”

Phúc Sinh nhìn Sở Văn Khinh một cái, giống như cảm thấy kỳ quái vì sao nàng lại hỏi đề tài này, nhưng vẫn cung kính nói: “Không dối gạt Quận chúa, chỉ cần bị đuổi khỏi cung Càn Đức, phần lớn là đi tân giả khổ, nô tài đến đây đều có người tự điều đến các cung, tiểu thái giám này gọi là Tiểu Phúc Tử, nô tài cũng không biết rốt cuộc bị an bài đi nơi nào nữa.”

Sở Văn Khinh gật đầu, âm thầm ghi nhớ việc này.

Đang nói thì Phúc Hải từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Sở Văn Khinh hai mặt liền sáng ngời: “Quận chúa, Hoàng thượng ở điện Càn Chính, người đi qua xem đi.”

“Sao vậy?”

Phúc Hải muốn nói lại thôi: “Bị chọc tức, hiện tại không thoải mái.”

Sở Văn Khinh lập tức đi theo, hai người một đường đi đến điện Càn Chính, tiền điện nơi này là nơi thiết triều của triều trước, hậu điện là nơi Hoàng đế xử lý chính vụ, đây được xem như là nơi có thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt nhất ở trong cung, cho tới giờ Sở Văn Khinh cũng chưa từng đến đây.

Lúc này có Phúc Hải dẫn đường nên không bị ngăn cản vào hậu điện, thị vệ canh giữ ở cửa một mặt lạnh lùng, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt đang nhìn mình, ngẩng mặt nhìn liền thấy Trần Ngao.

Nàng gật đầu, đi theo Phúc Hải vào phòng phía sau.

Vừa vào phòng liền có đến mấy ánh mắt nhìn về phía nàng, một là từ Tiêu Minh, ngoài ra còn có ba người đứng ở bên trong, Sở Văn Khinh cũng không biết rõ.

Tiêu Chiến đỡ trán nhắm mắt dựa lưng vào trên ghế, trên trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn bộ dạng là biết đang vô cùng đau đớn.

Nàng đi đến bên cạnh Hoàng thượng hành lễ, rồi sau đó cách một tầng khăn tay bắt mạch cho Hoàng thượng, trong lòng đại khái biết vấn đề ở chỗ nào liền lấy ngân châm, không do dự đâm xuống cổ tay Hoàng thượng.

Châm xuống ha kim, Sở Văn Khinh lấy ra một bình ngọc, đổ một viên thuốc giao cho Phúc Hải, lúc này Tiêu Chiến cũng đỡ đau, lập tức nhận lấy thuốc nuốt vào.

Nhìn Tiêu Chiến uống thuốc xong Sở Văn Khinh liền rút châm ra, lúc này sắc mặt Tiêu Chiến đã tốt lên rất nhiều, liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái nói: “Ồ trong này chờ đi?”

Tức thì ánh mắt của mấy người liền dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh, nơi này không giống nơi khác, ngoài trừ Phúc Hải còn lại tất cả các tiểu thái giám khác đều phải lui ra ngoài khi ở đây nghị sự, giờ phút này lại để cho một nữ tử như Sở Văn Khinh ở lại chỗ này, vậy là có ý gì?”

Trong lòng Sở Văn Khinh cũng có chút ngoài ý muốn, lại giống như nghe lệnh đứng ở phía sau lưng Tiêu Chiến.

Tiêu Chiến đỡ đau, hai mắt nhìn về phía mấy người bên dưới: “Quả nhiên sớm xin cáo lão hồi hương của Sở Thiên Tề đã chuyển lên đây, ta thấy hần đã

quyết ý, thật là vô cùng đáng tiếc, trên tay hấn còn có mười vạn quân Chinh tây, các người thấy thế nào --”

Trong lòng Sở Văn Khinh kinh ngạc, Sở Thiên Tề thật sự muốn từ quan?

“Phụ hoàng, con thấy không bằng phân tán binh quyền, trao cho mấy vị tướng quân ở Tây Bắc.”

Sở Văn Khinh ngẩng đầu, người nói chuyện là một nam tử mặc cẩm bào màu xanh thẫm, khuôn mặt tuấn tú mang theo một chút ý cười sang sảng, tóc trên đầu chỉ dùng một câu trâm gỗ búi lên –

“Lời này của Hiền vương sai rồi.”

Lời vừa nói ra, trong lòng Sở Văn Khinh liền sáng tỏ, trong truyền thuyết Hiền vương sau mê thi từ cảnh đẹp, tính cách hào sảng không kiềm chế, thì ra đúng là như vậy.

Ngụy Chính bĩu môi một cái, chấp tay về phía Tiêu Thanh: “Ý của Hiền vương là phân tán binh quyền, nhưng quân Chinh tây là sau khi Đại Tàn và Tây Lương giao chiến mới lập, đã có hơn mười mấy năm, bỗng nhiên rút lui như vậy, chỉ sợ không tốt lắm.”

Tiêu Minh chỉ đứng yên nhìn, lúc này mới mở miệng nói: “Không biết Thượng tướng quân có cao kiến gì?”

Ngụy Chính nghiêm mặt, chấp tay về phía Tiêu Chiến: “Ý của cự thần, không bằng giao mười vạn quân chinh tây cho Vũ Văn tướng quân chấp chương, hấn muốn lai lịch có lai lịch, trong tay hiện giờ có năm vạn quân xuyên tây(*), không bằng ở cùng quân chinh tây, sau này tất có thể trọng dụng.”

(*) Xuyên tây: Xuyên là sông nước đồng bằng, tây là phía tây.

Hiền vương bỗng cười một tiếng: “Vũ Văn là do một tay Thượng tướng quân ngài dạy dỗ, giao cho hấn khắc nào giao vào trong tay sư phụ ngài, vậy không bằng giao luôn cho Thượng tướng quân ngài đi?”

Lời vừa nói ra, không khí bên trong liền đông lại, sắc mặt Ngụy Chính biến đổi, nhưng không tiện phát tác trước mặt Tiêu Chiến, trong lòng Sở Văn Khinh cả kinh, Ngụy Chính này là ngoại tổ của Tiêu Thanh, vì sao giữa hai người lại có ý giương cung bạt kiếm như vậy?

Bỗng nhiên có tiếng ho nhẹ, Sở Văn Khinh vừa thấy, là một lão giả râu tóc bạc phơ, thoát nhìn mắt hấn rất sáng, vóc người đơn bạc, nho nhã cơ trí không có nửa điểm phù phiếm, lại không biết là ai.

“Hoàng thượng.” Hấn chấp tay nói, “Ý của cự thần, nếu không thì giao quân chinh tây cho Duệ vương.”

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Minh và Ngụy Chính đều biến sắc, muốn nói nhưng lại kiềm chế, chỉ có khóe miệng Tiêu Thanh là khẽ nhếch lên, lúc đầu không biết là đồng ý hay không đồng ý.

“Duệ vương đã ở trong quân doanh lâu ngày, cho dù là điều binh hay khiển tướng đều vô cùng tốt, Hoàng thượng có thể giao binh quyền này cho Duệ vương, tin chắc sẽ không khiến Hoàng thượng người thất vọng.”

Sắc mặt nghiêm chỉnh của Ngụy Chính nhú lại: “Mười vạn quân chinh tây không phải là con số nhỏ, Tả tướng cần phải nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

Tả tướng Cố Diệc An vuốt râu cười: “Thượng tướng quân nắm giữ ba nghìn, chẳng lẽ còn so đo với Duệ vương? Nếu như vậy, lần này lão phu không nên tiến cử rồi.”

Ngụy Chính lại bị nhìn, trên mặt tái nhợt, Tiêu Chiến cầm tấu chương trên tay: “Việc này để sau lại bàn, hôm nay đến đây thôi, đi xuống đi.”

Nghe thấy lời ấy Ngụy Chính liền vui vẻ, Tiêu Triệt vốn đã bị Hoàng thượng lạnh nhạt nhiều năm như vậy, tuy rằng không biết vì sao Cố Diệc An lại quyết định như thế, nhưng chỉ cần trong lòng Hoàng thượng còn có khúc mắc với Duệ vương, có lẽ sẽ không đồng ý.

Mấy người lui ra, chỉ còn lại một người nhìn Tiêu Chiến vài lần, ngược lại không rời đi.

“Phụ hoàng, người có thể để con trở về động Thanh Ngọc đi.” Người ở lại là Tiêu Thanh, bên trong hai mắt hấn hàm chứa vẻ oán trách, là vui là giận đều để người ta nhìn thấy rõ ràng.

Tiêu Chiến nhướng mày: “Ồ nháo! Người vốn là trưởng tử, cũng là người không cầu tiến, người nhìn Minh nhi xem, trăm muốn người trở về người đừng nghĩ muốn trở lại động Thanh Ngọc, mấy ngày nữa sẽ có sứ giả nước khác đến chơi, người ở lại tiếp đãi họa với Minh nhi đi.”

Lông mày Tiêu Thanh nhíu chặt lại: “Phụ hoàng biết rõ con vô ý với những thứ này, cần gì phải bức con!”

Tiêu Chiến không muốn nhiều lời với hấn, vẫy vẫy tay không kiên nhẫn nói: “Lui ra, lui ra, nếu không ở lại Thịnh kinh, trăm sẽ cho người bắt giam nàng kia ở động Thanh Ngọc.”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Thanh liền biến sắc, hấn bắt đắc dĩ thở dài, chấp tay hành lễ rồi xoay người bước đi.

Sở Văn Khinh hiểu được những lời của Tiêu Chiến, bắt đắc dĩ bật cười.

Màn đêm buông xuống, bên trong cung Vĩnh Thọ yên tĩnh, Ngụy Trinh Nhiên quỳ gối cúi đầu về phía trước làm bầm cái gì đó, Đông Châu bỗng nhiên vội vàng đi vào báo.

“Nương nương, Quý phi nương nương đến.”

Hai mắt Thái hậu mở to: “Cho nàng vào đi.”

Ngụy Quý phi vào đến cửa liền nhìn thấy Thái hậu đang quỳ gối trước tượng Phật tụng kinh, nàng nghiêng thân thi lễ: “Thỉnh an Thái hậu.”

Hồi lâu không thấy trả lời, Ngụy Sơ Cận tự nhiên biết cái gì đó, nàng đứng dậy, vẫy vẫy tay: “Đều lui xuống đi.”

Lúc này mọi người ở bên trong đều lui xuống, Ngụy Sơ Cận đến gần: “Cô cô đang trách ta?”

Thái hậu bất động.

Ngụy Sơ Cận lắc đầu: “Cô cô đừng giận, đều là Sơ Cận không tốt, nhưng chuyện này không hề liên quan đến Sơ Cận, chẳng lẽ cô cô không tin ta?”

Rốt cuộc Thái hậu cũng mở mắt, môi nàng khẽ nhúc nhích chậm rãi nói: “Nghe nói là trúng độc, Sơ Cận, từ mười bảy năm trước, Sơ Cận người đã lâu rồi không ngoan ngoan gọi ta là Cô rồi.”

Thái hậu thở dài, chậm rãi đứng dậy: “Người trưởng thành, gả cho Hoàng thượng, đây vốn là ý của ta, hiện giờ ta lại bắt đầu hối hận, thâm cung đại viện là nơi ăn thịt người, không chỉ có an thịt người, cũng sẽ ăn luôn lương tâm, ta không nên.”

Sắc mặt Ngụy Sơ Cận khẽ biến: “Cô cô nói gì vậy, người ở trong thâm cung này, lại nói không có lương tâm, chẳng lẽ người không sâu hơn Sơ Cận sao? Nhớ năm đó, Ngụy Sơ Cận ta có chỗ nào kém Điều Thanh Loan, một nữ nhi của Đại học sĩ Lăng Nguyên các lại được làm Hoàng hậu, cô cô, ta không cam lòng!”

Thái hậu gật đầu: “Người biết mình không được làm Hoàng hậu, nhưng người lại muốn làm Hoàng hậu, hiện giờ biết mình có thể làm Hoàng hậu, liền không chờ được muốn độc chết nàng, Sơ Cận, là ai gia dạy hư người!”

Mắt Ngụy Sơ Cận trầm xuống: “Cô cô dạy ta không được vứt bỏ người Ngụy gia, muốn bảo trụ địa vị bản thân, chẳng lẽ không đúng sao? Ở trong cung này, không phải người đi hại người khác, thì là bị người khác hại, cô cô có thể lên làm Thái hậu, còn không phải bởi vì Tiên đế yếu đuối vô năng, kiêng kỵ binh quyền của Ngụy gia?!”

Người Ngụy Trinh Nhiên run lên, Ngụy Sơ Cận lại nói tiếp: “Hiện giờ Hoàng thượng cũng không phải là tiên đế, Thanh nhi vừa ra đời hẳn liền ban thưởng một cái tên “Thanh”, nói là người thanh tâm quả đục tốt hơn, đây chẳng lẽ còn chưa đủ rõ sao, là Minh nhi không chịu thua kém, dĩ nhiên ta cũng phải lo lắng cho mình, chẳng lẽ cô cô cảm thấy Sơ Cận sai sao?”

Ngụy Trinh Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng bị kiềm hãm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói lên lời, đây đúng là đều do nàng dạy, mà diệt nữ là người thông minh, học cực kỳ nhanh, thậm chí còn học tốt hơn so với nàng.

Ngụy Sơ Cận biết Ngụy Trinh Nhiên không còn lời nào đều nói liền lạnh lùng thi lễ: “Nếu cô cô thật sự nghĩ cho người của Ngụy gia, thì giúp diệt nữ một chút, nhiều năm nay Minh như điều hiếu thuận với người, về phần người đã chết, cô cô cũng đừng suy nghĩ đến nữa!”

Ngụy Trinh Nhiên nhắm hai mắt, trong miệng lại bắt đầu niệm kinh Phật.

Ngụy Sơ Cận ra khỏi cung Vĩnh Thọ, sắc mặt vẫn không tốt như trước, nàng buồn bực khiến Tú Hà ngạc nhiên: “Nương nương làm sao vậy?”

Ngụy Sơ Cận lắc đầu: “Không có việc gì, hồi cung đi.”

Ngồi trên loan kiệu, đoàn người vội vàng rời khỏi cung Vĩnh Thọ, Ngụy Sơ Cận ngồi trong kiệu, trong lòng nhớ tới gương mặt lạnh lùng của Thái hậu, lại cảm thấy trái tim băng lạnh.

Bóng đêm ngày càng sâu, trong lòng Ngụy Sơ Cận phiền chán muốn trở về cung nhanh một chút, nhưng lại cảm thấy người nâng loan kiệu càng đi càng chậm, nàng không khỏi tức giận.

“Tú Hà.”

Khẽ gọi một tiếng, lại không thấy có ai trả lời, Ngụy Sơ Cận nhíu mày, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, cả người nàng và cỗ kiệu cùng nhau rơi xuống đất!

Chấn động bất ngờ ập tới khiến người nàng ở trong kiệu lộn đi, nàng tức giận quát: “Tú Hà!”

Hét lên một tiếng nhưng vẫn không nghe thấy người trả lời, Ngụy Sơ Cận ngẩn ra, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh phát ra, khiến cả người nàng rụt vào trong góc khuất.

“Tú Hà?”

Bên trong bóng đêm đen kịt không có người trả lời, gió đêm hơi lạnh, màn kiệu bỗng nhiên theo gió thổi bay, mùi đàn hương bỗng từ đâu tràn vào trong

kiệu, trong lòng Ngụy Sơ Cận căng thẳng, hai mắt chậm rãi hiện lên kinh sợ --

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 73.1: Bị thương ngoài ý muốn, thâm cung quỷ dị.

“Tú Hà!”

Ngụy Sơ Cận hét lớn một tiếng liền muốn xốc mình loan kiệu lên, nhưng mà tay nàng vừa vươn ra liền gặp điểm đỏ tươi chói mắt ở bên cạnh mình kiệu, tay nàng dừng lại giữa không trung, đó là --

“Người đâu!”

Ngụy Sơ Cận hoảng hốt, nàng lùi thân mình về, gất gao dựa vào bên trong, ngày ngày nàng đều ngồi trên loan kiệu này, làm sao có thể xuất hiện vết máu như vậy?

Một nỗi bất an ập vào lòng, nàng bỗng nhớ tới, mùi đàn hương quen thuộc như vậy, rõ ràng chính là mùi mà người ở Từ Ngọc cung thường dùng hơn mười năm trước!

“Điều Thanh Loan --”

Sắc mặt Ngụy Sơ Cận trắng bệch, đôi mắt chậm rãi hiện lên vẻ sợ hãi, giống như không khí đèn ép nàng đến cực hạn, nàng đột nhiên xoay người đập vào vách tường bên trong kiệu: “Người đâu, người đâu!”

“Nương nương?”

Một hồi ánh sáng chói mắt phóng tới nàng, mình kiệu bị một người xốc lên, đứng bên ngoài mình kiệu chính là Tú Hà một thân y phục màu trắng, mắt nàng khẩn thiết, trên mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn sắc mặt trắng bệch của Ngụy Sơ Cận.

“Nương nương, đến rồi, người xuống đi.”

Ngụy Sơ Cận nhướng mày nhìn người đứng bên ngoài cổ kiệu, mắt của nàng tràn đầy hoài nghi dừng ở mình kiệu, nhưng nơi đó vốn không có gì khác thường, mắt Ngụy Sơ Cận đầy lệ: “Vì sao vừa rồi lại ngừng kiệu?”

Tú Hà có chút nghi hoặc: “Vừa rồi đến cửa cung mới ngừng, nương nương hình như sắc mặt của người không tốt, làm sao vậy?”

Ngụy Sơ Cận vội vàng từ bên trong kiệu đi ra, trong mắt vẫn có sợ hãi, nàng nhìn Tú Hà và mấy nô tỳ xung quanh, nhướng mày: “Vừa rồi ta gọi người, vì sao người không đáp?”

Trên mặt Tú Hà càng thêm nghi hoặc: “Nương nương vừa gọi nô tỳ sao? Tú Hà không có nghe thấy.”

Ngụy Sơ Cận quay đầu, chỉ nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt đám hạ nhân, lúc này trong lòng liền căng thẳng, nàng nhìn về phía cổ kiệu, ghét bỏ vẩy vẩy tay: “Thieu cổ kiệu này đi!”

Tú Hà ngạc nhiên, tuy không biết tại sao, nhưng vẫn phân phó hạ nhân mang cổ kiệu này đi thieu toàn bộ.

Tú Hà đi theo sau Ngụy Sơ Cận vào trong cung, chỉ cảm thấy Ngụy Sơ Cận rất kỳ quái, cả người nôn nóng bất an không nói, ánh mắt còn luôn nhìn chăm chăm bốn phía xung quanh mình, giống như đang sợ cái gì đó.

“Nương nương, sao vậy?”

Ngụy Sơ Cận ngồi xuống ghế chủ vị, nhìn bốn phía đều cảm thấy mỗi một chỗ chung quanh cung mình đều trở nên không thích hợp, nàng lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là hôm nay có chút mệt mỏi, chuẩn bị nước tắm đi.”

Tú Hà lĩnh mệnh rồi đi, trong lòng Ngụy Sơ Cận phiền muộn tự an ủi bản thân mình, chẳng qua chỉ là mình thẹn với nàng ta nên trong lòng mới sinh ra e ngại, mặc kệ như thế nào, nàng ta đã chết, người đã chết thì sợ cái gì, thứ phải sợ hẳn là người còn sống!

Sở Vân Kinh cứ ở lại trong Càn Chính điện, ngoài trừ Phúc Hải ở bên ngoài, chỉ có một mình nàng có thể đứng bên cạnh hầu hạ khi Hoàng đế nghị sự cùng các đại thần.

Trong lúc nhất thời, địa vị của Sở Văn Khinh tự nhiên được cao lên không ít, đối mặt với lời đồn đại cùng ánh mắt hâm mộ của một đám cung nhân, Sở Văn Khinh chỉ có thể cười, chỗ cao rất lạnh, tuy không biết vì sao Tiêu Chiến lại làm như vậy, nhưng nàng có dự cảm, Tiêu Chiến tuyệt đối không hoàn toàn tin nhiệm nàng mới giữ nàng lại.

Canh giờ nghỉ sự sáng sớm đã qua, hôm nay tới vẫn là Tả tướng và mấy người Ngụy Chính, đợi mọi người rời đi hết, Sở Văn Khinh sửa sang lại tất cả mọi chuyện trong Càn Chính điện rồi mới rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tiêu Lăng.

Đến bây giờ Sở Văn Khinh đã không còn phải che đậy cái gì, nàng và Tiêu Lăng quen biết là chuyện tất cả mọi người đều biết, vì vậy nàng liền đi đến: “Ngũ điện hạ.”

Tiêu Lăng đỡ nàng đứng lên: “Mẫu phi muốn gặp người.”

Sở Văn Khinh chỉ cho là Lệ phi có chút nhớ nhung nàng, gật đầu đi theo Tiêu Lăng đến Lạc Hà cung, trên đường đi Sở Văn Khinh chậm rãi nói: “Ta đã đề cập chuyện bệnh tình của Nương nương đã chuyển biến tốt trước mặt Hoàng thượng, hai ngày nay tương đối nhiều chuyện, chờ mấy ngày nữa, người liền đi báo với Hoàng thượng, nương nương liền có thể sống như người thường.”

Trong lòng Tiêu Lăng cực kỳ cảm kích, nhưng giờ phút này sắc mặt của hắn lại không tốt lắm, nhũn mảy, thậm chí còn có chút phiền muộn.

Sở Văn Khinh thấy rõ ràng: “Hình như hôm nay Điện hạ có tâm sự?”

Tiêu Lăng ngăn ra,, nhìn Lạc Hà cung đã ở gần ngay trước mặt, lắc đầu đi về phía hướng khác, Sở Văn Khinh sùng sốt, không muốn mình đi vào, đây là có ý gì?

Tiêu Lăng bước cực nhanh, vừa đi vừa chú ý hai bên có người hay không, tâm Sở Văn Khinh căng thẳng, đã biết trước là đến Lạc Hà Cung không đơn giản như vậy.

Lạc Hà cung vốn ở vị trí không tốt, mà đường Tiêu Lăng dĩ nhiên là càng hẹp lánh, mắt thấy trên đường không có một bóng người, Tiêu Lăng dừng bước, khẽ vỗ tay một cái, lập tức đường nhỏ bên cạnh xuất hiện một chiếc xe ngựa, Sở Văn Khinh vừa thấy, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Đây là —.”

Tiêu Lăng thở dài: “Theo ta xuất cung.”

Sở Văn Khinh nhũn mảy, trên người nàng không có lệnh bài, theo lý không phép xuất cung, mà Tiêu Lăng tuy là có thể tự do ra vào, nhưng không phải muốn đưa ai ra ngoài thì đưa người đi.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lông mày Tiêu Lăng khẽ động: “Người theo ta đi ra ngoài, việc này không có người thì không được.”

Sở Văn Khinh nhìn Tiêu Lăng một lát, gật đầu.

Lúc ngồi trên xe ngựa, trong lòng Sở Văn Khinh dần nảy sinh một cảm giác bất an, chuyện gì mà cần phải nàng đi, nàng đảo mắt nhìn về phía Tiêu Lăng, chỉ thấy trong mắt Tiêu Lăng là một mảnh thâm trầm, cũng không có nói cho nàng biết ý của hắn.

Không khí như vậy khiến Sở Văn Khinh không nói nên lời, hình như Tiêu Lăng hạ quyết tâm gì đó, liếc mắt nhìn nàng một cái, mở miệng nói ra một câu: “Tam ca bị thương.”

Bị thương?!

Lúc này mặt Sở Văn Khinh liền biến sắc: “Hắn thế nào?”

Trước vẻ lo lắng của nàng, khóe miệng Tiêu Lăng cong lên: “Ta cũng không biết, chắc là chuyện đêm qua, sáng sớm nay đưa tin cho ta, nói muốn gặp người.”

“Muốn gặp ta —.”

Sở Văn Khinh lẩm bẩm tự nói, nếu không đến nông nỗi không thể không có nàng, rốt cuộc bị thương nặng đến cỡ nào!

Trong khoảng khắc đó, Tiêu Lăng nhìn khuôn mặt biến hóa của nàng, khóe miệng cong lên cứng ngắc.

Người tới đưa tin hôm nay vô tình hữu ý nhắc tới Sở Văn Khinh, Tiêu Lăng ngày thường đều tùy tiện, thoát nhìn không đủ lòng dạ, nhưng hắn cũng cực kỳ thông minh, hắn biết, Tiêu Triệt muốn gặp nàng.

Sở Văn Khinh một thân một mình ở trong cung, nhất cử nhất động đều ở trong tầm mắt của Hoàng thượng, nàng có thể xuất cung hay không tất cả đều dựa vào hắn, nếu không hôm nay hắn đã đi đến Duệ vương phủ một mình.

Tiêu Lăng thở dài: “Đừng vội, cũng sắp đến rồi.”

Lúc này lời nói an ủi của Tiêu Lăng không có một chút tác dụng nào, trong lòng Sở Vân Kinh tưởng tượng đến Tiêu Triệt bị thương liền có chút run rẩy, hai ngày trước mới hết ân oán trước kia với Hoàng thượng, nàng còn nghe được Tả tướng tiến cử, ngay thời điểm lợi ích như vậy mà hắn lại bị thương, tuy nàng không biết thương thế kia thế nào, nhưng cũng chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với mấy chuyện này.

“Việc của Hoàng hậu nương nương ta cũng biết rõ, một mình Tam ca đã vất vả nhiều năm như vậy, mấy ngày nay mẫu phi luôn niệm kinh siêu độ cho Hoàng hậu nương nương, cầu nguyện cho Tam ca, Vân Kinh, huynh ấy không có chuyện gì.”

Sở Vân Kinh nghe vậy, hai mắt liền sáng lên, hai tay nắm chặt tay áo của mình.

Khi xe ngựa dừng lại vừa đúng là giữa trưa, Tiêu Lăng xuống xe nhìn xung quanh rồi mới để cho Sở Vân Kinh đi ra, Sở Vân Kinh vừa nhảy xuống xe liền thấy một con đường mòn, bên cạnh có một cánh cửa nhỏ đang đóng, xem ra là cửa sau của Vương phủ.

Tiêu Lăng gật đầu với thị vệ điều khiển xe ngựa, lúc này người đó liền đánh xe ra khỏi hẻm nhỏ, Tiêu Lăng tiến đến gõ cửa, vừa gõ hai cái liền có tiếng mở cửa.

Sở Vân Kinh nhìn qua, quả nhiên là Từ Mặc.

Từ Mặc nhìn Tiêu Lăng trước, sau lại nhìn Sở Vân Kinh, trên mặt từ cung kính chuyển sang kinh hãi, khiến cho khói mù trong lòng Sở Vân Kinh giảm đi không ít.

“Điện hạ, Sở cô nương.” Từ Mặc chào hỏi hai người, lại dường như nhớ ra cái gì đó vội vàng sửa miệng: “Không, Quận chúa, hai vị mau vào đi.”

Bên trong chính là hậu viện của Duệ vương phủ, Từ Mặc đi ở phía trước, Sở Vân Kinh đi theo sau Từ Mặc, lúc này liền hỏi: “Vương gia thế nào?”

Từ Mặc nghe vậy lập tức thay đổi biểu cảm, mặt hắn trở nên nghiêm trọng: “Không tốt lắm.”

Ba chữ kia kéo tâm tư vừa buông lỏng của Sở Vân Kinh trở về, nàng chau mày, bước chân cũng nhanh hơn: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Từ Mặc trầm xuống: “Là trên đường từ Túc Nguyệt Lâu hồi phủ.”

Sở Vân Kinh nhíu mày, Từ Mặc dường như ý thức được mình nói sai liền vội vàng bước đi: “Quận chúa người xem Vương gia trước, chuyện cụ thể để Vương gia nói với người.”

Túc Nguyệt Lâu?

Trong lòng Sở Vân Kinh tồn tại nghi vấn, nếu nàng còn không hiểu huyền cơ trong ba chữ này, nàng liền uống công chờ ở nơi này nhiều năm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 73.2: Bị thương ngoài ý muốn, thâm cung quỷ dị

Đi gần đến nơi, ánh mắt Tiêu Lăng dừng lại trên người Sở Vân Kinh, hắn vốn cho là lúc nào nàng cũng gặp biến không sợ, thông dong đậm bạc, nhưng lại không ngờ, mỗi người đều có cảm xúc riêng, chỉ là không để người khác nhìn thấy.

Khi đến Giang Sơn lâu, trong lòng bàn tay của Sở Vân Kinh thấm ra một chút mồ hôi, nhìn cửa đóng chặt, trong lòng Sở Vân Kinh càng khẩn trương hơn.

Từ Mặc nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nghiêng người nhường lối, chờ Sở Vân Kinh và Tiêu Lăng vào cửa rồi mới theo vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

“Bên này, mời.”

Dĩ nhiên là Sở Vân Kinh đã từng tới Giang Sơn lâu, nhưng mà khi đó là buổi tối, giờ phút này nàng cũng không nhớ được hoàn cảnh nơi này là gì, chỉ có thể đi theo phía sau Từ Mặc, khi từ xa nhìn thấy một tấm bình phong, nàng biết, Tiêu Triệt ở bên trong.

Mới vừa tới gần tới gần đã nghe được có người nói chuyện, hình như là lão giả, giọng nói có chút khàn khàn, tốc độ nói cũng rất nhanh: “Người đó, ta nói với người thế nào, biết rõ mấy ngày nay không yên ổn, còn muốn đi đến Túc Nguyệt lâu cái gì đó, người muốn ăn chơi đàng điếm phong lưu khoái hoạt cũng không cần chọn thời điểm này đâu. Nhìn xem người biến mình thành cái gì, chắc chắn —.”

Quý y vui vẻ nói, lại chột cảm thấy người mà đang nhắm hai mắt nằm trên giường mở mắt ra, sau đó ý lạnh liền tràn đầy trời đất xen lẫn đao phong khiến cho người ta sợ hãi hướng về phía lão, hẳn ta giường mắt nhìn, đúng là người nằm trên giường đang nhìn chăm chăm phía sau lưng hẳn ta, hẳn ta nhú lông mày, xoay người —

“Ai nha — —”

Quý y không biết Sở Vân Kinh nhưng lại biết Tiêu Lăng, giờ phút này chỉ coi như người bình thường đến, liền cười nhạo Tiêu Lăng nói: “Không phải chỉ là bị thương thôi sao, Ngũ điện hạ cũng đến, người mau đến xem xem, hai ngày nay mỗi ngày Vương gia đều đi Túc Nguyệt lâu, quả nhiên là xảy ra chuyện!”

Dĩ nhiên là Tiêu Lăng cũng biết Quý y, trước đây thấy Quý y làm cản trước mặt Tiêu Triệt, nói trên đời này chỉ có hắn mới dám nói hươu nói vượn trước mặt Tiêu Triệt.

Mà giờ khắc này, Tiêu Lăng không tra xét chỉ nhìn, rồi sau đó quay đầu nhìn Sở Vân Kinh đứng ở phía sau, quả nhiên nàng đang nhú mày.

Xa xa, Tiêu Lăng chỉ mơ hồ thấy trước ngực Tiêu Triệt có một vết máu lớn, mà sắc mặt của hắn (Tiêu Triệt), từ trước đến giờ chưa bao giờ tái nhợt như vậy, hẳn thở dài trong lòng, may mắn mang nàng đến đây.

Hiệu quả mà Quý y muốn không có xuất hiện, giờ phút này trên hẳn ta đang cảm một vài bông dính đầy máu, hình như là muốn băng bó vết thương cho Tiêu Triệt, nhưng vết thương lại chưa được xử lý tốt, còn đang chảy máu ra ngoài.

Hắn ta nhìn xung quanh, phát hiện hai mắt Tiêu Triệt và Tiêu Lăng đều dừng lại trên người nữ tử mạng mạng che mặt vừa mới tới kia, há, khi nào thì Tiêu Triệt học được cách nhìn nữ nhân rồi!

“Quý y tiền bối, Tam ca thế nào?” Tiêu Lăng tiến lên hai bước, liếc mắt nhìn Tiêu Triệt rồi gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Quý y nháy mắt mấy cái: “Vết thương không nhẹ, đầu mũi tên có gai, hướng tới hai phía, phải vất vả lắm lão phu ta mới lấy được hết ra, lúc này mới phát hiện trên đầu mũi tên có độc, cái này quả là không dễ rồi.”

Giọng nói của Quý y rất nản lòng, Tiêu Lăng nghe vậy trong lòng càng căng thẳng, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Triệt đang gắt gao khóa trên người Sở Vân Kinh, mà Sở Vân Kinh lại đang nhìn vết thương của hắn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà không khí trong phòng trở nên cực kỳ quỷ dị, Từ Mặc đứng ở xa nhìn chủ tử nhà mình và Sở Vân Kinh, khỏe miệng không khỏi rụt rụt, hẳn rồi bước tới gần cái người giống như tảng hình đang đứng ở một bên — Từ Hàn: “Quý y lão đầu gặp rắc rối rồi!”

Từ Hàn đang vì chuyện không bảo vệ được Tiêu Triệt mà cảm thấy tự trách, nghe vậy ánh mắt không khỏi di chuyển.

“Ta đến.”

Tiếng nói vừa ngừng, mấy người trong phòng đều ngẩn ra, Quý y vừa rồi chăm chú nói đến vết thương trên người Tiêu Triệt, nghe tiếng nói không khỏi quay đầu nhìn Sở Vân Kinh: “Tiểu nha đầu, người là ai — —”

Lúc này trong lòng Từ Mặc mới buông lỏng, chỉ cần Sở quận chúa không bởi vì lời nói vừa rồi mà không để ý đến chủ tử nhà mình thì tốt quá, dưới tác dụng của loại tâm tình kích động này, hẳn liền thốt lên: “Nàng là Hoành Vân!”

Hoành Vân!

Quý y cả kinh hai tay căng thẳng, căng thẳng này khiến hắn nắm chặt mảnh vải trong tay, chỉ nghe “hít” một tiếng, vết thương của Tiêu Triệt liền chảy máu ròng ròng.

Nhưng người được giang hồ gọi là Quý y lại không thêm chú ý, hẳn ta đứng đây, trái trái phải phải lên lên xuống xuống nhìn Sở Vân Kinh mấy lần, sau đó nói với Từ Mặc: “Tiểu tử Từ Mặc, nói cũng không không thể nói lung tung!”

Sở Vân Kinh có chút nhìn không được, đều là thầy thuốc, dĩ nhiên là nàng biết người có danh hiệu Quý y này, bởi vì y thuật biến hóa kỳ lạ có thể trị kỳ bệnh mà nổi tiếng, thật không ngờ biến mất trên giang hồ, lại ở trong trong Duệ vương phủ!

Nàng lơ đãng nhìn người nọ một cái, rốt cuộc ở chỗ hắn còn cất giấu bao nhiêu thứ chờ nàng phát hiện đây?

Nhìn nàng từng bước một đến gần, rốt cuộc Tiêu Triệt cũng chậm chậm nhếch môi lên, máu tươi không ngừng chảy ra, cũng mang theo màu đen, Sở Vân Kinh nhanh nhẹn ngồi xuống vị trí của Quý y, rồi sau đó cầm lấy dụng cụ mà Quý y đang dùng tỉ mỉ kiểm tra miệng vết thương cho Tiêu Triệt, sau đó lấy tay dính máu chung quanh vết thương rồi đưa lên mũi ngửi — —

Mọi người trong phòng đều chăm chú nhìn động tác lưu loát của nàng, Quý y càng xem càng giận, ngay cả râu cũng sắp bị hẳn ta thổi tới tận trời rồi, nữ tử này, thật là Hoành Vân sao?!

Sở Vân Kinh nhìn đầu mũi tên bị Quý y ném ở một bên, nhú mày, đầu mũi tên này rất quen thuộc với nàng, tuy chỉ bị thay đổi một chút, nhưng lại giống y như cái lần đầu nàng cứu hắn.

Tiêu Triệt biết nàng nhìn cái gì, lại thấy đôi mắt nàng chuyển động: “Hoàng kỳ, cầu kỳ, điển thất, thanh đại, vân mẫu, thêm tuyết sâm điệp khô, nấu ở lửa nhỏ hai canh giờ.”

Từ Mặc lập tức phản ứng, đáp một tiếng rồi xoay người ra cửa.

Lúc này hai mắt Quý y trừng lớn: “Phương thuốc giải độc tầm thường như vậy ta cũng có thể mở, người nghĩ như vậy có thể giải độc cho hắn?”

Khỏe miệng Sở Vân Kinh cong lên: “Đương nhiên không đủ.”

Quý y hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, bên này Tiêu Triệt bỗng nói ra hai chữ: “Không được!”

Chỉ thấy Sở Vân Kinh đã cầm lấy chủy thủy nhỏ bên cạnh, Tiêu Triệt nói ra hai chữ này chỉ khiến nàng ngừng một chút, rồi sau đó lại quyết không tha đưa đến trên cổ tay mình.

Từ Mặc vừa mới tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức cả kinh trợn mắt há mồm!

Mà Tiêu Lăng, thấy vậy cũng hô nhỏ một tiếng: “Vân Kinh!”

Mặt Quý y cũng đầy kinh ngạc, thẳng đến khi Sở Vân Kinh đưa cổ tay đang nhỏ máu đến bên miệng Tiêu Triệt, một đôi mắt lẳng lẳng dừng lại ở trên mặt hắn.

Mặt Tiêu Triệt nhìn chủy thủy từ trong tay nàng rơi xuống, cả người chấn động cũng không kịp ngăn cản, đôi mắt hắn trầm xuống, ẩn trong đó là kinh sợ, mọi người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng, nhiều nhất, chính là đau lòng không thể che giấu.

Từ khi nào trên mặt Tiêu Triệt lại có nhiều biểu cảm như vậy, hai người Từ Mặc Từ Hàn nhìn đến máu hai người hỗn loạn nhỏ giọt ở trên giường, màu đỏ tươi chói mắt kèm với bóng dáng một đen một trắng nhưng lại có thể khiến cho thể xác và tinh thần bọn họ chấn động.

Tiêu Triệt quan tâm lo lắng cho Sở Vân Kinh, từ lúc mới bắt đầu không làm cho bọn họ cảm thấy khác thường, nhưng giờ phút này, bọn họ lại cảm thấy cả đời này đều sẽ không quên được hành động này, nữ tử lấy máu cứu chủ từ nhà mình.

“Tam ca!”

Tiêu Triệt khẽ gọi hắn, giọng điệu mang theo thỉnh cầu, thậm chí còn mang theo một chút oán trách, hắn có thể thấy máu trên tay Sở Vân Kinh nhỏ xuống giống như nước chảy, mà Tiêu Triệt lại buống bình không muốn động.

“Tiêu Triệt!”

Sở Vân Kinh biết ý niệm trong mắt hắn, mấy câu của hắn không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ của nàng, giờ khắc này, người này lại không phối hợp như vậy, nàng có chút bất đắc dĩ khẽ gọi tên của hắn.

Mỗi lần nàng buồn bực là lúc nàng đều theo phản ứng của bản năng, đó là mang theo chút sát ý gọi cả họ cả tên hắn, nhưng chẳng biết từ lúc nào, bên trong sát khí này dần dần xen lẫn vẻ tức giận cùng cảm xúc của nữ nhi gia.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, mọi khi Sở Vân Kinh đều vui vẻ gọi hắn là Vương gia, người ngoài cảm thấy rất bình thường, nhưng bây giờ nàng gọi cả họ cả tên hắn, lại giống như rõ ràng là đang biểu thị công khai quyền của mình.

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, một tay chậm rãi nâng lên, nâng tay nàng đặt đến bên môi.

Một bức hình quý dị, lại chân chân thực thực khiến cho trong lòng mấy người ở đây chấn động, bọn họ không biết máu của Sở Vân Kinh có ích lợi gì, chỉ cảm thấy trái tim không hiểu vì sao lại rung động nói không lên lời.

Trên đời này có hai người như vậy, vì nhau mà sống, phương thức gặp mặt đa dạng, nếu khi mới gặp là lợi dụng máu vì mình, vậy đó chính là nhân duyên trời định, huyết mạch dây dưa, cả đời đều không chạy thoát khỏi ràng buộc.

Chẳng biết từ lúc nào, tất cả mọi người đều lui ra ngoài, Tiêu Triệt nhìn Sở Vân Kinh lưu loát băng bó cổ tay mình, lại nhìn nàng băng bó lại vết thương trước ngực hắn, lại thấy nàng còn cố ý dùng sức, khiến hắn đau đến mức hít một ngụm khí lạnh, cho dù là đau đến tận xương, giờ khắc này trong mắt của hắn đều tràn đầy lo lắng.

“Về sau, đừng làm như vậy.”

Sở Vân Kinh không để ý đến ánh mắt thâm tình của hắn, chỉ tùy ý nói: “Vừa rồi bọn họ nói Vương gia chàng là vì đi đến Tùy Nguyệt lâu nên mới bị ám sát, khi đó có thể đang ôm mỹ nhân trong ngực?”

Tiêu Triệt cứng ngắc, trong mắt chậm rãi hiện lên ý cười.

Sở Vân Kinh bị ánh mắt nhìn của hắn làm cho cứng ngắc, Tiêu Triệt lại chậm rãi nói: “Không bao giờ đi nữa.”

Chương 81: Chương 73.3: Bị thương ngoài ý muốn, thâm cung quỷ dị.

Sở Vân Kinh vốn không phải là người già mồm cái lão(1), ở dưới thế công ôn nhu của Tiêu Triệt lại càng trở nên điềm đạm đến cực hạn hơn, lúc này chỉ bất đắc dĩ nghiêm mặt nói: “Thương thế kia không quá mười ngày nửa tháng thì không tốt lên được, còn nghiêm trọng hơn so với lần trước, mũi tên này chỉ có ám vệ của Sở Thiên Tề mới có, lần này, chẳng lẽ là hắn?”

1. Già mồm cái lão: không phải người nói nhiều.

Tiêu Triệt lắc đầu: “Ừ, cũng không phải.”

Hơi trầm ngâm một chút: “Còn nhớ rõ lần cười đùa với Ngũ đệ gặp được thích khách không, người làm nàng bị thương cũng dùng ám khí, lần này cũng vậy, chẳng qua chỉ là làm thuộc hạ của ta bị thương.”

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động: “Lần tập kích này rất kỳ lạ, liệu có manh mối gì không?”

Mắt Tiêu Triệt hơi nhíu lại, chỉ nói ra hai chữ: “Tây Lương.”

“Ái chà, ái chà, mỹ nhân ở đâu? Mau để ta nhìn xem!”

Một tiếng nói xuất hiện khiến cho sắc mặt Sở Vân Kinh khẽ biến, chỉ thấy cửa Giang Sơn lâu bị đẩy ra, một trận tiếng bước chân trầm ổn đi đến trong nội thất, chờ lúc Sở Vân Kinh đứng lên, một bóng dáng màu đỏ nhẹ nhàng tiến vào!

Người tới chính là hồng y nam tử mà lần trước Sở Vân Kinh nhìn thấy khi đến Duệ vương phủ, lúc này cũng một thân hồng y như trước, ống tay áo và vạt áo đều dùng chỉ kim tuyến thêu hoa mẫu đơn, nhìn ở trong mắt Sở Vân Kinh, một người không nói lời thô tục như nàng cũng nghĩ tới hai chữ, lắng lo!

“Oa a, thần tiên tỷ tỷ, ai, ôi!”

Biểu cảm trên mặt hồng y nam tử cực kỳ phong phú, vốn là khuôn mặt tinh xảo rất đáng xem nhưng với biểu cảm này lại lập tức liền trở nên lạnh lợi, cho dù một đại nam nhân mặc áo bào màu đỏ, giọng điệu nói chuyện mang theo vẻ hồn nhiên và ngây thơ, cũng không làm cho người ta cảm thấy phản cảm.

Nhưng hiển nhiên, cái này chỉ là ý của mình Sở Vân Kinh, tuyệt đối không bao gồm Tiêu Triệt ở trong đó.

Ngay tại khoảnh khắc lúc hồng y nam tử xông tới, mắt hắn đã sâu đến không thể sâu hơn, lại thấy Từ Hàn đuổi theo ở phía sau, quả nhiên là không đối phó được với kẻ phóng đảng hơn nữa còn là nam nhân không biết xấu hổ này.

“Trời ơi, bọn họ nói nhìn thấy một nữ nhân vào phòng của Vương gia, ta nghĩ nhất định là mỹ nhân, bây giờ xem ra, mỹ nhân người chính là tiên tử tới hôm đó bay xuống từ trên nóc Kinh Hồng lâu sao?”

Tuy là Sở Vân Kinh không phản cảm, nhưng cũng không có thói quen nhìn nam nhân eo là này chú ý đến nàng như thế, nàng nhìn Tiêu Triệt một cái, còn không biết thân phận của người này.

Mà Tiêu Triệt cũng không nghĩ muốn để Sở Vân Kinh quan tâm đến người này, nếu không bị thương, hắn đã sớm muốn dùng hành động thực tế để bấm cái kẻ không biết xấu hổ này rồi.

Sở Vân Kinh bị kiềm hãm: “Đúng — —.”

Lúc này hồng y nam tử vỗ tay một cái: “Người vẫn nhớ ta đúng không! Còn chưa biết tên của tiên tử tỷ tỷ?”

Tiêu Triệt tức giận, hắn quát lên hai chữ: “Mộ Dung Trần (họ kép nên trong tiếng trung có 2 chữ) — —.”

Hồng y nam tử vẫy vẫy tay: “Vương gia, người tuyệt đối không cần nói, tại hạ chỉ là nhìn thấy mỹ nhân liền có chút cảm lòng không nổi thôi, xin Vương gia lượng thứ!”

Sở Vân Kinh chỉ thấy buồn cười, người này cũng giống như Quý y, xem ra vô cùng thân cận với Tiêu Triệt, mỗi nàng cong lên: “Sở Vân Kinh.”

Ba chữ này vang lên, Tiêu Triệt nhíu chặt mày, mà đôi mắt của hồng y nam tử lại sáng trưng lên, hắn nhìn Sở Vân Kinh, kích động nói ra hai chữ: “Vân Kinh — —”

Sở Văn Khinh sừng sốt: “...”

“Người đâu!”

Tiêu Triệt chống tay lên giường ngồi dậy, tiếng nói vừa dứt thì Từ Hàn và ba người khác cùng tiến vào, Tiêu Triệt nhìn hồng y nam tử một cái, nặng nề phun ra ba chữ: “Kéo ra ngoài!”

Tiếng nói vừa dứt, Từ Hàn và ba người khác liền tiến đến gần hồng y nam tử, người nọ dùng cả tay chân gầy dựa để thoát ra: “Văn Khinh, mau cứu ta, Tiêu Triệt người thật nhẫn tâm, sao người có thể đối với ta như vậy, Văn Khinh, Văn Khinh, Văn Khinh —”

Sở Văn Khinh đỏ mặt hời lạnh, nhìn Tiêu Triệt ngồi dậy vội vàng đỡ hán nằm xuống, miệng nàng cong lên, mang theo ý cười nói: “Hán là —”

Dĩ nhiên là Tiêu Triệt không muốn nhắc tới hán, thâm trầm nói: “Người đáng chết!”

Giọng điệu này có rất nhiều hương vị phẫn nộ, nhưng Sở Văn Khinh lại không nghe được sát ý, nàng cười, chỉ cho là bằng hữu giang hồ bình thường nên không hỏi tiếp, bây giờ thời gian đã đến buổi chiều, buổi chiều nàng cần phải đứng hầu ở Càn Chính điện, thấy nàng lộ vẻ ngượng ngịu, Tiêu Triệt liền hiểu rõ: “Đề Ngũ đệ đưa nàng trở về.”

Sở Văn Khinh lo lắng liếc hán một cái: “Qua hai ngày nữa là đầu thất (2).”

2. Đầu thất: gõ tuần đầu.

Đôi mắt Tiêu Triệt khẽ động: “Đều đã an bài xong, nàng yên tâm.”

Lúc rời khỏi Duệ vương phủ đã là lúc xế chiều, Tiêu Lăng nhìn sắc mặt chuyển biến tốt của Sở Văn Khinh, mắt hán cũng ôn hòa hơn, hình như còn lắng đọng lại thứ gì đó, toàn thân đều là tản ra cỗ khí an lòng.

Một đường không nói gì, vừa mới đi qua cửa Chính Dương đang muốn đi đến đường nhỏ, lại có người đứng chắn trước xe ngựa, hơn nữa còn vừa vặn đứng trước đường nhỏ, khiến bọn họ mắc lại ở phía trước, tiến không được mà lùi cũng không được.

Tiêu Lăng đã sớm phát hiện ra chuyện này, đến khi nhìn thấy người đứng trước xe ngựa, bên trong hai mắt đều hiện lên một chút không kiên nhẫn.

“Tiêu Lăng! Người xuống đây cho ta!”

Tiêu Lăng liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, bất đắc dĩ xóc màn xe đi ra ngoài: “Thanh La quận chúa có gì chỉ giáo?”

Ngăn xe ngựa của bọn họ đứng là Mộ Thanh La, lúc này nàng đang khoanh tay trước ngực đứng ở trước xe ngựa của Tiêu Lăng, tuy giọng nói to, nhưng trên mặt lại treo ý cười, nàng nhìn Tiêu Lăng xuất hiện liền vô cùng vui vẻ: “Ài, vừa rồi ta muốn đến Lạc Hà cung, nghe nói Lệ phi nương nương đã đỡ bệnh rồi, vốn muốn đến xem, nhưng hỏi thì có người nói người không ở đây, nên ta chưa tiến vào.”

Tiêu Lăng gật đầu: “Một khi đã như vậy, đa tạ Quận chúa quan tâm, ta còn có việc, sẽ không tiến.”

Tiêu Lăng nói xong liền khom người chuẩn bị tiến vào xe ngựa, bỗng nhiên Mộ Thanh La cũng đến gần muốn vén màn xe đi lên: “Người đã trở lại, vậy ta liền cùng người đi thăm Lệ phi nương nương!”

Bóp một tiếng, Tiêu Lăng đánh vào tay Mộ Thanh La: “Quận chúa vẫn nên xuất cung hồi phủ đi.”

Mộ Thanh La nhìn mu bàn tay đỏ ửng, hốc mắt cũng phẫn đỏ, nàng vươn tay ra chỉ vào màn xe: “Tiêu Lăng, ta chỉ muốn cùng người đi thăm Lệ phi nương nương, vậy mà người lại đánh ta!”

Tiêu Lăng bất đắc dĩ nhíu mày: “Quận chúa hiểu sai ý rồi, sắc trời đã tối, Quận chúa sớm xuất cung hồi phủ sẽ tốt hơn.”

Mộ Thanh La nào sẽ tin, nàng chuyển động đôi mắt bồ câu: “Trong xe của người, có phải là còn có người khác không?”

Tiêu Lăng khép hờ hai mắt: “Quận chúa vẫn nên sớm xuất cung đi!”

Thấy hán xoay người đi lên xe ngựa, Mộ Thanh La lại xóc màn xe lên, khi nhìn thấy Sở Văn Khinh ngồi trong xe, lửa giận trong mắt gần như muốn cán nuốt sạch Tiêu Lăng.

“Được lắm, Tiêu Lăng, người để cho nàng ngồi trên xe ngựa của người, ta lại ngay cả màn xe cũng không thể đụng vào, Tiêu Lăng, người không công bằng!”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của tiểu cô nương, Sở Văn Khinh vô cùng bất đắc dĩ, nàng chỉ khẽ nói: “Quận chúa hiểu lầm, không phải như người tưởng —”

Lúc này cách cửa Lý Đức ở phía nam không xa, mắt thấy liền có người khác đi tới, Sở Văn Khinh nhìn Tiêu Lăng một cái, sau đó nhìn Mộ Thanh La: “Đi lên đi.”

Mộ Thanh La hừ một tiếng rồi bước lên xe ngựa, chỉ trong chót lát sau xe ngựa liền bắt đầu chuyển động. Mộ Thanh La hàm hừ nhìn Sở Văn Khinh: “Vì sao các ngươi lại ở cùng nhau?”

Sở Văn Khinh không biết giải thích thế nào, chỉ có thể nhìn Tiêu Lăng. Tiêu Lăng nói: “Ngươi không cần phải xen vào.”

Mộ Thanh La nhìn trái nhìn phải, hốc mắt đã muốn đỏ lên, Sở Văn Khinh bắt đầu dỗi, đành mở miệng: “Là Văn Khinh cầu Ngũ điện hạ đưa ta xuất cung đi gặp một vị bằng hữu, không phải như quận chúa nghĩ đâu.”

Lúc này Mộ Thanh La mới thở phào một hơi, ngược lại nhìn Tiêu Lăng bên cạnh, khẽ nhếch miệng cười.

Sở Văn Khinh xem ở trong mắt, chỉ cảm thấy tức giận của tiểu cô nương này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ bằng một câu nói của mình mà có thể khiến nàng nở nụ cười, tâm tư quả nhiên rất đơn thuần.

Chẳng bao lâu liền đến Lạc Hà cung, ba người xuống xe ngựa cách đây không xa, rồi sau đó cùng nhau đi vào Lạc Hà cung, vừa đi tới cửa, một tiếng khẽ gọi liền khiến ba người cả kinh, Trần Hạo mang theo hai người đi đến chỗ bọn họ, đầu tiên hành lễ với ba người, sau đó nói: “Quận chúa, Hoàng thượng tìm người, người đi nơi nào —”

Trần Ngao là người của Thái hậu, cũng là thuộc hạ cực kỳ thân tin của Hoàng thượng, bởi vì thân phận ở trong này cho nên Sở Văn Khinh không tiện trả lời, bên này Mộ Thanh La nhìn hai người, bỗng nhiên 'A' lên một tiếng sau đó ôm bụng mình.

Hai người bên này cả kinh, chỉ thấy Mộ Thanh La nói với Trần Ngao: “Trần thống lĩnh, vừa rồi Sở tỷ tỷ thay ta xem bệnh, đến bây giờ bụng vẫn còn đau này.”

Giữa lông mày Trần Ngao thoáng qua một tia nghi hoặc: “Không biết Mộ quận chúa bị bệnh gì?”

Sở Văn Khinh muốn mở miệng, Mộ Thanh La lại nói: “Bệnh của nữ nhi, Trần thống lĩnh hỏi rõ ràng như vậy làm cái gì —”

Lời này vừa nói ra, Trần Ngao cực kỳ sáng tỏ ho nhẹ một tiếng: “Vậy thì mời Quận chúa theo thuộc hạ đến Càn Chính điện.”

Sở Văn Khinh nhìn ý cười cổ quái trên mặt Mộ Thanh La, lại nhìn sắc mặt gần như xanh xao của Tiêu Lăng, chậm rãi nói: “Đã như vậy, Mộ quận chúa liền giao cho điện hạ rồi, cáo lui.”

Tiêu Lăng sững sốt, xoay người nhìn người bên cạnh đang cười đến run hết cả người!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Bị thương ngoài ý muốn, thâm cung quỷ dị

Trong Càn Chính điện, Tiêu Chiến một mặt nghiêm túc ngồi trên ghế chủ vị, nhìn thấy Sở Văn Khinh đến đây hai lông mày liền nhíu lại: “Đi đâu?”

Sở Văn Khinh nghĩ đến lời nói dối vừa rồi của Mộ Thanh La liền thừa cơ nói: “Hôm nay gặp Ngũ điện hạ và Mộ quận chúa, Mộ quận chúa nói hai ngày nay nàng không thoải mái, Văn Khinh liền bắt mạch cho nàng một chút, Mộ quận chúa hoạt bát trong sáng, trong lúc nhất thời nói chuyện hứng khởi, lúc này mới quên thời gian.”

Dù sao Sở Văn Khinh vẫn là người trẻ tuổi, giờ phút này lại nói tự nhiên cũng có tình lý như vậy, cũng không ngờ Tiêu Chiến hỏi: “Vậy nha đầu người, hôm nay thăm là bệnh gì?”

Sở Văn Khinh miễn cưỡng đáp: “Là bệnh của nữ nhi, cũng không có gì đáng ngại.”

Tiêu Chiến hơi trầm ngâm một chút: “Năm nay cũng mười bảy, có thể tham gia tuyển tú rồi.”

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động, vốn định nhắc tới chuyện Mộ Thanh La thích Tiêu Lăng, suy nghĩ một chút lại thôi, bên này Tiêu Chiến có chút trầm ngâm, một lúc sau mới nói: “Ngươi là thầy thuốc, ngươi có tin trên đời này có quỷ không?”

Sở Văn Khinh bị kiểm hãm: “Người sau khi chết dĩ nhiên sẽ hóa thành xương trắng, nói có quỷ là bởi vì trong lòng mọi người có quỷ, nếu làm chuyện đoan chính, tự nhiên sẽ là bách quỷ bất xâm.”

Tiêu Chiến nghe vậy mắt liền trầm xuống, giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, mà mắt Sở Văn Khinh chợt lóe sáng, lảng lảng nhiên biểu cảm biến hóa của Tiêu Chiến.

Đến tối muộn, khi Sở Văn Khinh trở lại Cẩm Tú điện liền nghe thấy Xuân Đào nói một chuyện, Quý phi nương nương ở Khánh Nguyên cung nói Khánh Nguyên cung không sạch sẽ, đặc biệt muốn mời Liễu đạo sĩ đến đuổi quỷ, mà cái gì gọi là quỷ, trong lòng mọi người đều hiểu rõ chỉ là không nói ra thôi.

Khỏe miệng Sở Vân Khinh cong lên, trò hay còn chưa có trình diễn, sao lại nằng ta lại sốt ruột như thế?

--

Hôm nay Khánh Nguyên cung tắt đèn sớm, Ngụy Sơ Cận đã dặn dò, trong vòng năm ngày gần đây, mỗi ngày Khánh Nguyên cung đều phải dùng nước thần tẩy rửa, cái gọi là nước thần này thật ra là đạo phù xua quỷ mà đạo sĩ lưu lại, đốt thành tro sau đó đem hòa vào nước, như vậy liền khoa trương lại giả tạo biến thành một thần vật.

Hôm nay là ngày cuối cùng, nhóm cung nhân càng làm cẩn thận, Ngụy Sơ Cận còn tự mình giám sát mọi người làm việc, sau khi mọi chuyện xong xuôi mới thả lỏng tâm tình nằm ngủ, Tú Hà bồi ở bên cạnh nằng ta, nhìn nằng ta dần dần đi vào giấc ngủ mới dám thối tắt đèn, lại dặn tiểu cung nữ trực đêm mới trở về phòng mình.

Bên trong tấm điện của Quý phi lặng im không một tiếng động, có mùi thơm hoa nguyệt nhạn nhạt xuyên qua song sửa sổ, khiến đồ đạc xa hoa quý giá đẹp đẽ trong tấm điện độ thêm một tầng màu sắc.

Ngụy Sơ Cận ngủ không an ổn, bên trong tấm điện cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở đều đều của nằng ta cũng nghe thấy rõ ràng.

“Đạp, đạp, đạp --”

Bên trong một mảnh yên tĩnh, tiếng bước chân lại đột ngột tới, Ngụy Sơ Cận trong lúc mê mải hai mắt mở to, hai tay khăn trương nắm chặt chân trái dưới giường.

“Đạp, đạp, đạp --”

Tiếng bước chân tới quý dị như thế, bên trong một mảnh u ám, thân mình Ngụy Sơ Cận khẽ run ngồi dậy, nằng ta đưa mắt nhìn chung quanh, muốn tìm nơi phát ra tiếng bước chân này, nhưng chẳng biết ánh sáng trắng rọi vào trong phòng biến mất từ lúc nào, bên trong bóng tối hai mắt của nằng cũng không nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy tiếng bước chân này cách nằng ngày càng gần.

Hồ hập của nằng trở nên dồn dập: “Ai!”

Một tiếng này vang lên cũng không nghe thấy người trả lời, cửa điện vốn đóng, lúc này lại 'Két'... một tiếng mở ra, Ngụy Sơ Cận cả kinh, mắt nhìn qua, mơ hồ có người đứng ở trước cửa --

“Tú Hà?!”

Bóng người kia không động, cũng không đáp lại, gió lạnh thổi vào trong điện, tiếng cánh cửa cọt két vang lên, trong lòng Ngụy Sơ Cận vừa giận vừa sợ: “Người đâu! Người đâu! Tú Hà đâu?!”

Tiếng quát của nằng ta cũng không có tác dụng gì, giống như tiếng hét của nằng hoàn toàn bị phong bế bên trong gian phòng của điện các, cung nữ nên sớm xuất hiện toàn bộ đều không nghe được tiếng của nằng ta, Ngụy Sơ Cận hoảng sợ, từ sau chuyện cổ kiêu ngày đó, nằng lúc nào cũng đề phòng, trong lòng cũng sinh ra sợ hãi, còn gọi đạo sĩ đến đuổi quỷ, tối nay là đầu thất của người nọ, chẳng lẽ --

Người đứng ở cửa vẫn không hề động, cũng không nhúc nhích, Ngụy Sơ Cận cảm thấy con người hung tợn của người nọ đang nhìn chằm chằm vào nằng ta, nằng ta chỉ cảm thấy tay chân mình dần lạnh lẽo, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Bầu không khí bên trong như vậy khiến thần kinh của Ngụy Sơ Cận gần như sắp đứt đoạn, bỗng nhiên, gió đêm ngừng, cánh cửa két... một tiếng biến mất không thấy, Ngụy Sơ Cận khẽ thở một tiếng, chỉ thấy bóng đen kia khẽ động.

“Đạp, đạp, đạp --”

Lại là tiếng bước chân, mỗi một tiếng đều dừng lại ở trong lòng của nằng, mang theo một chút tê rần, mắt thấy bóng người kia cách nằng ngày càng gần, Ngụy Sơ Cận bỗng hét lớn lên một tiếng: “Đứng lại! Đừng đến đây!”

Lúc này nằng ta hoa dung thất sắc, một đầu tóc đen hỗn độn trên vai, thời điểm nằng ta quát lên cả người đều run lên: “Là ai giải thần giả quỷ ở trong này! Lăn ra đây --”

“Ai --”

Một tiếng thờ dài khẽ khó mà nghe được, là từ chỗ bóng đen phát ra, thân mình Ngụy Sơ Cận run lên, chỉ thấy hai mắt nằng ta bỗng nhiên mở to, gắt gao nhìn thẳng vào bóng người cách đó không xa.

“Làm Quý phi nhiều năm như vậy, có khỏe không?”

Giọng nói quen thuộc như vậy, năm đó còn cười riu rít với nằng ta, tiếng cười như gió, trong lòng nằng ta chấn động, nhìn giáp bọc chặt ngón tay giữa của bóng nằng bên trong, quả nhiên, quả nhiên là nằng --

“Quý phi biết hôm nay là ngày gì sao?”

Ngụy Sơ Cận dùng hết toàn lực đè ép sợ hãi trên mặt xuống, biểu cảm trên mặt cũng trở nên dữ tợn đáng sợ hơn: “Hôm nay là ngày đầu thất của ngươi, ngươi còn tới đây làm gì?”

Bóng người kia cười một tiếng, tiếng cười thanh thúy làm cho người ta kinh hãi: “Mười bảy năm, Quý phi còn không biết đủ sao?”

Hồ hấp của Ngụy Sơ Cận bị kiềm hãm, cả người không biết là bởi vì quá mực sợ hãi hay là không sợ hãi nhưng vẫn bị những lời nói này làm cho đau lòng, chỉ thấy trong mắt nàng sáng lên: “Ngươi nói cái gì, nếu đã đi qua, vậy người liền trở về chỗ của ngươi đi, dĩ nhiên ta cũng sẽ làm người tốt siêu độ cho ngươi!”

Lại cười: “Ta thay ngươi bị nhốt trong lãnh cung nhiều năm như vậy, đến ngày hôm nay mới tìm đến ngươi, chẳng qua là chỉ muốn một chút công đạo, không có lời công đạo, tam hồn ngũ phách của ta cũng không được yên, oán khí sâu nặng không ai dám nhận, ngươi bảo ta làm sao đi được đây?”

Lời nói này mang theo oán hận sâu sắc, trong lòng Ngụy Sơ Cận run lên, chỉ thấy nàng lùi lại một bước, trong lòng căng thẳng mạnh mẽ dựa vào giường, nóng vội nói: “Ngươi muốn lời công đạo gì, ta cho ngươi hết!”

Nàng không bước tiếp, trong lòng Ngụy Sơ Cận liền buông lỏng, chỉ nghe thấy giọng nói bỗng trở nên thê lương: “Năm đó, đạo thánh chỉ đó vốn không phải do ta hạ, ngự ấn của Hoàng hậu cũng không phải do ta sai người đóng, ngươi nói, có phải là ngươi không —”

Ngụy Sơ Cận chỉ cảm thấy ánh mắt tràn đầy bức người, giống như oán khí dưới chín tầng địa ngục, khiến nàng không thể nào phản bác được, nàng hít sâu một hơi, sau đó mới chậm rãi nói ra bốn chữ: “Là ta thì sao —”

Lời vừa nói ra, Ngụy Sơ Cận chỉ cảm thấy người nọ cười nhỏ một tiếng, nhỏ đến nỗi nàng ta không thể nghe thấy, lại khiến trong lòng nàng ta trở nên căng thẳng, nàng ta vội vàng nói: “Ngươi nên trở lại chỗ của ngươi đi, đừng đến tìm ta nữa!”

Bóng người nọ ngừng lại, chân không tiến cũng chẳng lùi: “Quý phi đã thừa nhận chuyện năm đó là do ngươi làm, chắc chắn phải nói với Hoàng thượng rõ ràng mới đúng —”

Đôi mắt Ngụy Sơ Cận căng thẳng, đang muốn nói gì đó nữa, lại nghe phịch một tiếng!

Trong lòng nàng cả kinh đưa mắt nhìn lại, cửa điện bị người đập một cái mở ra, mà ngoài điện, một người đang đứng, bóng dáng người nọ lại rất quen thuộc với nàng ta, lúc này mượn ánh trăng, một thân áo bào màu vàng giống như ánh sáng của đạo phong, chỉ thoáng một cái liền khiến nàng ta trở nên đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Quý phi bị giam cầm, công chúa Vu quốc đến

Trong phút chốc đèn đuốc sáng trưng, ánh lửa chói mắt đập vào trong mắt Ngụy Sơ Cận, nàng chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Chiến đứng ở ngoài điện nhìn mình. Còn đứng ở trong điện, đứng là Diêu Thanh Loan đã chết!

“Ha ha ha.....”

Mắt Ngụy Sơ Cận khẽ giật vài cái, bỗng nhiên cười ha ha, sự hoảng hốt lúc nãy khiến toàn thân nàng ta đầy mồ hôi, tóc mai dính vào bên tai, lúc này hơi có chút chát vật, điệu cười có một chút điên cuồng, nàng ta thâm trầm nhìn Diêu Thanh Loan mặc váy đen đứng trước giường nàng ta, khoé miệng châm chọc nói.

“Hóa ra, đây chẳng qua chỉ là diễn trò cho ta xem!”

Tiêu Chiến bước vào, trong con mắt ẩn giấu con giận bão táp, hần thâm trầm nhìn nữ nhân mặt mày ghê tởm trên giường, trong lòng đột nhiên trầm xuống, “Nhiều năm như vậy, ngươi đều lừa gạt ta!”

Diêu Thanh Loan thấy Tiêu Chiến vào phòng liền thoáng lui về đứng ở phía sau hần, bộ dáng lạnh nhạt.

Chỉ thấy đôi mắt Ngụy Sơ Cận tràn đầy bi thương cùng chua xót, nhưng mà chỉ qua một cái chớp mắt, nàng ta hơi tựa mình đứng lên, nâng bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng chỉnh lại tóc, ánh mắt sáng lên, giống như mình vẫn còn là Ngụy quý phi ung dung xa hoa như trước.

“Tâm của nô tì đối với hoàng thượng có trời đất chứng giám, nếu Hoàng thượng cảm thấy nô tì lừa gạt người, vậy nô tì không còn lời nào để nói, Hoàng thượng đã phối hợp diễn trò cho nô tì xem nhiều ngày, vậy mà vẫn đến chỗ này giả thần giả quỷ, tâm của nô tì đối với hoàng thượng, từ trước đến nay, người hiểu được mấy phần?”

Sắc mặt ung dung hoa lệ của nàng ta, lúc nói một câu sau cùng, cũng là mang theo một chút bi thương, có lẽ chính nàng ta cũng không biết, nhiều năm

tranh giành quyền vị như vậy, vẫn là vì tâm của nam nhân này.

Tiêu Chiến cười lạnh một tiếng, ánh mắt nghiêm túc liếc nhìn nàng ta một cái, “Ngươi, được lắm!”

Nhìn Tiêu Chiến xoay người rời đi, thân thể Ngụy Sở Cận giống như chịu không nổi sức nặng cơ thể của mình mà có chút mềm nhũn, Điều Thanh Loan vẫn ở lại bên trong điện.

Khoe miệng Ngụy Sở Cận nhếch lên, “Không thể ngờ được hoàng hậu bị nhốt 17 năm, đến bây giờ thủ đoạn vẫn còn lợi hại như vậy, cuối cùng lấy tính mạng của mình đi diễn trò, còn thuyết phục Hoàng thượng giúp ngươi, bản cung, thật sự chịu thua!”

Điều Thanh Loan thờ dãi, ánh mắt thư thái nói, “Nếu không phải chính ngươi tự tạo nghiệt, thì sao có cục diện như hôm nay, 17 năm này, chắc hẳn là ngươi đã thỏa mãn.”

Nói đến đó, Điều Thanh Loan xoay người đi ra ngoài, đúng lúc này Ngụy Sở Cận ha ha “nở nụ cười”, “Ngươi cho là Hoàng thượng sẽ đẩy ta vào lãnh cung sao? Ngươi tin không, hẳn sẽ không!”

Đôi mắt Điều Thanh Loan trầm xuống, thẳng tắp rời khỏi Khánh Nguyên cung.

Tin tức Ngụy quý phi bị Hoàng thượng hạ lệnh giam cầm ở hậu cung truyền ra, không ai biết là vì điều gì, ban thường trong cung và nghi lễ đều không thay đổi, chỉ có một điều, Ngụy Sở Cận không thể bước ra khỏi Khánh Nguyên cung nửa bước.

Cùng lúc đó, trong cung vốn là điện hoàng hậu 'Hình Đức cung' bỏ không rất nhiều năm, lại một lần nữa nghênh đón chủ nhân trở về, lời đồn về hoàng hậu khác nhau, mọi người cũng không thể hiểu hết nội tình, đều suy nghĩ vị Hoàng hậu này một lần nữa trở về, có phải có quan hệ gì với Quý phi hay không?

Điều này đương nhiên khiến cho hậu cung rung chuyển, liên quan đến tiền triều đều có một trận gió thổi có lay, ngày hôm nay, Tiêu Chiến đang xem sổ con ở Càn Đức cung, xa giá của thái hậu nhẹ nhàng đi đến.

Tiêu Chiến thờ dãi, chờ đợi nhiều ngày, rốt cuộc cũng đến.

Ngụy Trinh Nhiên cầm trên tay một chuỗi Phật châu, vừa mới ngồi xuống liền mở miệng, “Hoàng thượng mấy ngày nay làm nhiều chuyện, chán hẳn rất vất vả, ai gia đã già rồi, chuyện năm đó là ai gia quyết định giấu ngươi, ngươi muốn trách cứ việc trách ta, từ nay về sau ta sẽ không rời Vĩnh Thọ cung nửa bước, cùng làm bạn với Phật trải qua những năm còn lại, bây giờ, ai gia chỉ cầu ngươi một chuyện--”

Sắc mặt Tiêu Chiến ngưng lại, “Mời mẫu hậu nói.”

Ánh mắt Ngụy Trinh Nhiên trầm trọng, “Chỉ cầu hoàng đế cho Ngụy gia lưu lại một chút tôn vinh.”

Lông mày Tiêu Chiến khẽ động, Ngụy Trinh Nhiên xuất thân từ Ngụy gia, dĩ nhiên hẳn biết tâm tư của nàng, hẳn không bỏ phân vị Ngụy Sở Cận vì hiểu rõ mẫu hậu của hẳn sẽ đến cầu hẳn, so với binh quyền và tiền triều, một phân vị hậu cung, được coi là gì?

“Mẫu hậu xin yên tâm, nhi tử sẽ làm vậy.”

Mục đích của Thái hậu chính là điều này, nàng đứng dậy, hơi trầm ngâm trong nháy mắt nói ra một câu, “Thanh Loan chịu khổ nhiều năm, Triệt nhi là đứa bé ngoan, hãy đối xử tốt với nó.”

Tiêu Chiến nhìn Thái hậu hơi khom lưng xuống, mâu quang trầm ám.

Trong Lạc Hà cung, Lệ phi nương nương đứng ở trước gương, xoay xoay thân thể, “Như thế nào?”

Sở Vân Khinh đứng phía sau lưng nàng, liên tục gật đầu, “Đương nhiên là rất đẹp, dáng người nương nương vẫn còn tốt như vậy, tuyết cảm này làm nổi bật lên màu da trắng nõn, xinh đẹp của nương nương.”

Lệ phi bị Sở Vân Khinh nói đến đỏ mặt, oán trách liếc nhìn nàng một cái, “Ngươi đó, người đã già rồi, làm sao có được dáng người đẹp, ta chưa xuất môn nhiều năm như vậy, chỉ cần dùng kính động đến Hoàng thượng là được.”

Sở Vân Khinh đến gần nàng, trong số trăm hoa lấy ra một cây trăm bạch ngọc cắm trên mái tóc của nàng, “Rất đẹp.”

Lệ phi gật gật đầu, hiển nhiên là vô cùng hài lòng với ánh mắt của Sở Vân Khinh, nàng chậm rãi thờ dãi, “Ngụy quý phi chỉ bị giam cầm, năm đó nàng hãm hại Phi Vân, ban cho rượu độc, sau đó còn dùng một trận lửa thiêu đốt Phi Vân lâu, hại nương nương hài cốt không còn, hiện tại như vậy, chẳng phải là quá tiện nghi cho nàng ta sao!”

Đôi mắt Sở Vân Khinh khẽ động, thoáng hiện lên một chút bi thương, hiện giờ Phi Vân lâu tình xảo rộng lớn, chỉ mới xây mười bảy năm trước, bốn chữ hài cốt không còn khắc thật sâu vào trong đầu nàng, nàng không nhận được nắm chặt tay mình lại.

“Nương nương không cần nhớ những thứ này, nếu bây giờ sự thật đều đã rõ ràng, nương nương cứ coi như mấy năm nay là một con ác mộng đi, hiện giờ tỉnh mộng, chúng ta đi dự tiệc.”

Hôm nay là ngày Tiêu Chiến thiết yến tại Càn Đức cung, dự tiệc chỉ có hai người, Hoàng hậu Diêu Thanh Loan, với Lệ phi Linh Hoa.

Sở Vân Kinh ít nhiều cũng có chút cảm thán, hai người nữ nhân nhận hết cực khổ rất nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay.

Đã nhiều ngày bệnh của Tiêu Chiến đã tốt hơn rất nhiều, nhưng lại không có ý tứ để cho Sở Vân Kinh xuất cung, nàng gần như trở thành người hầu ở Càn Đức cung, giống như bữa tiệc hôm nay, nàng cũng phải đứng hầu ở một bên.

Chờ đến lúc Diêu Thanh Loan đến Càn Đức cung, nhìn thấy hai người các nàng cùng nhau xuất hiện không tránh khỏi có chút ngoài ý muốn, 17 năm không gặp, nhưng cả hai đều biết hoàn cảnh của nhau, bây giờ gặp nhau, nụ cười không khỏi có chút ý đồng bệnh tương liên khổ tận cam lai.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Diêu Thanh Loan vẫn một thân xiêm y mộc mạc như trước, cùng với thân phận của nàng hình như có chút bất đồng, lúc này nhàn nhạt nâng tay, “Lệ phi mau đứng lên, Quận chúa cũng đứng lên đi.”

Sở Vân Kinh nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, chỉ cảm thấy một người nữ tử như vậy thật sự khiến cho nàng có chút khuất phục, lấy cái chết mình giám, đổi lấy Tiêu Chiến đến gặp, nàng không biết ngày ấy hai người nói gì, nhưng mà có thể khiến cho Tiêu Chiến phối hợp với nàng, cũng đủ để thấy được thủ đoạn của nàng.

Nàng sớm biết theo như lời của Tiêu Triệt diễn một tuồng kịch, nhưng mà chứng kiến Diêu Thanh Loan hấp hối ngày ấy, vậy mà trong lòng nàng tin bảy phần, so với Đại Thanh ngàn năm, không phải ai cũng có thể chống chọi.

“Bộ dáng của Hoàng hậu nương nương vẫn là như vậy, trong lòng Linh Hoa thật sự là an ủi.”

Diêu Thanh Loan nâng tay thỉnh nàng ngồi xuống, để cho cung nữ bên cạnh rót cho nàng một chén trà, khoe miệng nhếch lên, “Lệ phi nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi nhiều, nghe nói Ngũ điện hạ cũng sắp phong vương lập phủ rồi.”

Sở Vân Kinh lui về sau vài bước đứng ở một bên, nhìn hai người này một lần lại một lần nói chuyện, tuy rằng không phải thân thiết, nhưng cũng vô cùng thanh thản hài hòa.

~~~~diendd anmn lq quy đomnn~~~~

Tiêu Chiến tiến vào điện là lúc nhìn thấy hai nữ nhân cách biệt rất nhiều năm đang trầm rình ngồi ở nơi kia nói chuyện, dung nhan các nàng bị năm tháng hao mòn càng có chút hoàn thiện, ngay cả nét già lúc ẩn lúc hiện, lại có thể khiến cho hắn an tâm, bình thản yên tĩnh như nhà dân chúng tâm thường.

“Hoàng thượng.”

“Bái kiến Hoàng thượng.”

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng bàn dùng bữa với Tiêu Chiến trong mười mấy năm qua, thời gian giống như trở về thật lâu trước kia, lúc đó bọn họ vẫn còn là hậu phi mới tiến vào, còn có thể tương đối thân nhiên vì một tuồng kịch, một khúc nhạc mà cười đùa, mà giờ đây, năm tháng cho nhóm các nàng quá nhiều cực khổ, nặng trĩu vì sinh mệnh khắc lên một nét âm u khó hiểu trên mặt các nàng.

May mà thời gian không phụ người đời, kinh nghiệm từng trải ít nhất có thể làm cho các nàng ung dung đối thế, càng có thể ung dung đối mặt với trọng phụ này, nhưng là nam nhân vĩnh viễn không thể giúp đỡ trong lúc hoạn nạn.

Tiêu Chiến nâng tay, ngồi xuống ở vị trí chủ vị, “Đều ngồi xuống cả đi.”

Ba người ngồi xuống, Phúc Hải vẫy tay với tiểu thái giám Ngự thiện phòng, lập tức liền có một nhóm cung nữ áo trắng nhanh nhẹn đi đến, trên tay các nàng đều là các món ăn được làm một cách tinh xảo, được đặt đan xen hợp lý ở trên bàn ăn, bữa tiệc tối thịnh soạn cùng nhau, bắt đầu từ lúc này.

Sở Vân Kinh đứng ở một bên nhìn ba người yên lặng dùng bữa, trong lúc đó nhất thời không biết nên nói gì cho phải, ba người này vốn nên là những người thân cận nhất trên đời này, nhưng bởi vì thời gian ngăn trở, lại thêm gông xiềng đại viện hoàng cung, giữa bọn họ không có lời thừa thãi để nói.

“Khánh Nguyên cung bị niêm phong, các nàng có dị nghị gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Quý phi bị giam, Công chúa Vu quốc đến

Rốt cuộc Tiêu Chiến cũng mở miệng phá đi sự yên tĩnh này, Phúc Hải vừa nghe lời này, liếc mắt ra hiệu đuổi các cung nhân khác lui ra.

Lệ phi Linh Hoa liếc mắt nhìn Diêu Thanh Loan một cái, cũng không có nghĩ sẽ mở miệng, Diêu Thanh Loan bên này hơi trầm ngâm trong nháy mắt, buông xuống đôi đũa trong tay, “Nô tì hiểu rõ ý tứ của Hoàng thượng, nô tì cũng không dị nghị.”

Cái gì gọi là dị nghị? Năm đó bởi vì việc Phi Vân bị hại, Tiêu Chiến hạ lệnh nhốt Diêu Thanh Loan 17 năm, mà nay, biết rõ Ngụy Sở Cận mới là hung thủ thật sự, Tiêu Chiến chẳng qua chỉ trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Chiến hỏi bọn họ.

Đôi mắt Linh Hoa khẽ động, “Xin Hoàng thượng định đoạt.”

Tiêu Chiến thấy vậy cũng thờ dài, “Mấy năm nay đã ủy khuất các nàng, vì nghĩ cho đại cục, Khánh Nguyên cung tạm thời không thể hành động được, kể từ hôm nay, vẫn là Hoàng hậu chấp chương hậu cung đi.”

Ngụy Chính nắm trong tay 30 vạn binh quyền, đây cũng là lý do Tiêu Chiến không thể bỏ qua đại cục, một câu sau cùng của hắn cũng là dĩ nhiên, hơn nữa cũng do Tiêu Chiến có phần áy náy với Diêu Thanh Loan, lúc này mới nóng lòng đem quyền hành giao đến cho nàng, mới giúp nàng lập uy trong hậu cung, dù sao bị nhốt 17 năm, vị Hoàng hậu này một lần nữa trở về, nhất định sẽ khiến hậu cung có chút sóng gió.

Diêu Thanh Loan nghe vậy đứng dậy quỳ xuống đất, mọi người tưởng nàng là muốn tạ ơn, thật không ngờ nàng muốn nói, chính là cự tuyệt!

“Thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Một câu này rất có khí phách, ánh mắt Tiêu Chiến trở nên căng thẳng, “Cái gì?”

Nét mặt Diêu Thanh Loan mộc mạc mang theo chút trịnh trọng, ánh mắt nàng chợt tối sầm lại, “Nhiều năm nay nô tì đã sớm quen với sinh hoạt không bị người khác quấy rầy ở Tử Ngọc cung, bây giờ có thể thấy lại ánh mặt trời, không có ý muốn chấp chương hậu cung, cũng không muốn ở lại trong cung, chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể ban thưởng nô tì một mảnh đất, để cho nô tì bình yên sống qua ngày, đến cuối đời.”

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, Tiêu Chiến lại càng mở to mắt không dám tin nhìn Diêu Thanh Loan, không phải 17 năm trước ở trước mặt hắn biểu hiện thái độ hèn dỗi hi nộ trên mặt, lúc này toàn thân nàng cực kỳ thoải mái, giống như mềm mại uyển chuyển ở trước mặt hắn, nhưng mà Tiêu Chiến biết, lòng của nàng, từ 17 năm trước đã sớm chậm rãi khép lại, không ai có thể khuyên giải được.

“Nàng là Hoàng hậu của trẫm, lúc trước là vậy, bây giờ cũng thế, mặc dù không muốn chấp chương hậu cung, cũng không cần ra ngoài cung.”

Rốt cuộc giọng điệu của Tiêu Chiến cũng mềm xuống một chút, nữ nhân này vì hắn mà sinh con, cũng vì hắn mà nở rất nhiều nụ cười khiến tâm động, là một tay hắn biến nàng thành bộ dáng hiện giờ, bàn về sai, lỗi là do hắn.

Ngữ khí của Tiêu Chiến khiến cho Phúc Hải liếc mắt, mà Diêu Thanh Loan cũng không hoàn toàn kiên định, nàng nặng nề thờ dài, “Nô tì chưa từng nhớ mong hậu cung này, Nô tì làm bạn với Phật nhiều năm như vậy, trong lòng ngược lại thông suốt rất nhiều, rõ ràng sau bao nhiêu chuyện, bây giờ đây, chỉ muốn tìm một nơi thanh tịnh tiếp tục ăn chay niệm Phật, ân huệ của Hoàng thượng, nô tì khắc cốt ghi tâm, cho dù nô tì ở ngoài cung, cũng chắc chắn ngày đêm cầu nguyện cho Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thành toàn.”

Sắc mặt Diêu Thanh Loan cực kỳ trầm tĩnh, Tiêu Chiến bĩu môi một cái, biết đã không thể cứu vãn, hắn nặng trĩu thờ dài, “Được, nếu như vậy, trẫm thành toàn cho nàng.”

Mắt Tiêu Chiến trầm xuống, ngừng một chút nói, “Phượng nhĩ trúc thành nam là nơi thanh tịnh nhất, đi chỗ đó đi.”

Khóe miệng Diêu Thanh Loan cong lên, nói một tiếng “Đa tạ Hoàng thượng”, nhẹ nhàng cúi đầu một cái, lúc đứng dậy ngồi vào chỗ đã là bộ dáng sóng yên biển lặng.

Tiêu Chiến bên này nhìn nàng từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ bình thản nghiêm nghị mà thờ dài, chung quy hắn cũng không thể suy nghĩ nhiều chuyện, việc hắn có thể làm lúc này, chỉ là tận lực thỏa mãn.

Ánh mắt Tiêu Chiến dừng ở trên người Lệ phi, Lệ phi bởi vì thỉnh cầu của Diêu Thanh Loan có chút kinh ngạc, lúc tiếp xúc với ánh mắt của Tiêu Chiến không khỏi có chút không biết phải làm sao.

“Hoàng hậu cầu xin được xuất cung, không phải nàng cũng có ý nghĩ này chứ?”

Lệ phi sững sờ, không biết nói về điều này như thế nào, từ xưa tới nay không có quy củ phi tử sống ở ngoài cung, trường hợp này của Hoàng hậu, xem như là đặc biệt.

Biểu cảm của Lệ phi đủ để nói rõ toàn bộ, lòng này Tiêu Chiến thả lỏng, “Một khi đã như vậy, trẫm ban thưởng vị trí Quý phi để nàng chấp chương hậu cung, mấy ngày sau sứ giả tới chơi, còn có kỳ tuyển tú trong mùa đông, đừng để xảy ra sự cố.”

Lệ phi hơi sững sờ, ánh mắt nặng nề của Tiêu Chiến dừng ở trên người nàng, khiến nàng không thể cự tuyệt, cũng không có lý do cự tuyệt, nàng gật đầu, “Nô tì tuân mệnh.”

Tiêu Chiến gật đầu, uống một hơi cạn rượu Lê Hoa Xuân trong chén.

Trong Khánh Nguyên cung một mảnh yên tĩnh, nhóm cung nhân được bị giảm hơn một nửa, hiện tại ở lại, phần lớn là điều tâm phúc trước đây của Ngụy Sở Cận, mà giờ phút này, những tâm phúc này ở trong mắt Ngụy Sở Cận, tất cả đều là phản đồ hạ lưu không chịu được.

Lại một cái chén bị ném xuống đất, Ngụy Sở Cận nhìn Tú Hà quỳ trên mặt đất, đôi mắt nhìn một lượt, “Thế nào, còn ở lại Khánh Nguyên cung làm gì? Dám thông đồng với người ngoài tới hại ta, không phải một đám các người đều muốn ta chết sao?”

Cả người Tú Hà run rẩy, “Nương nương tha mạng, mệnh lệnh của Hoàng thượng, nô tì không dám không nghe!”

Ngụy Sở Cận lạnh lùng cười, “Một mệnh lệnh của Hoàng thượng là người có thể bán đứng chủ tử đã phục vụ nhiều năm, Tú Hà, người làm tốt lắm.”

Tú Hà không nói được lời nào, chỉ có thể không ngừng dập đầu, con thình nộ của Ngụy Sở Cận vì động tác này của nàng cũng dần dần bình tĩnh lại, khóe miệng nàng gọi lên một tia cười thê lương: “Thôi, hiện tại Khánh Nguyên cung này tan đàn xẻ nghé, cũng khó để các người nguyện ý ở lại, bản cung còn có rất nhiều chuyện cần các người làm, nhưng tuyệt đối không bạc đãi các người.”

Ngụy Sở Cận thay đổi rất nhanh, khẩu khí nói chuyện rõ ràng là ý tốt, nhưng rơi vào trong tai của Tú Hà lại làm người ta sợ hãi, không rét mà run.

Ngụy Sở Cận chậm rãi đứng dậy, nâng Tú Hà cùng mấy tiểu cung nữ sau lưng nàng đang quỳ dưới đất lên, giấu đi vẻ hung ác nham hiểm trên mặt, giống như mình vẫn là Ngụy quý phi như trước kia.

“Đều đứng lên đi, Khánh Nguyên cung bị niêm phong, nhưng bản cung không bị phệ, bản cung sẽ giữ các người lại đến ngày nào đó khi bản cung lại một lần nữa nắm quyền.” Ung dung tự phụ nói ra lời này, vài cung nữ đều co rúm một trận, nhưng sợ hãi dừng ở trong mắt Ngụy Sở Cận, chỉ khiến nàng nững nịu cười.

Sáng sớm hôm sau, một đạo thánh chỉ ban phân vị cho Lệ phi được truyền khắp toàn bộ hoàng cung, trong vòng một ngày một đêm, trong lòng mọi người ít nhiều đều có chút hoảng sợ, các loại phỏng đoán liên tiếp xuất hiện, lại phát hiện người vừa mới dọn đến sống ở Hình Đức cung lại một lần nữa khép chặt cửa cung, trong lòng lại càng kinh hoàng khiếp sợ.

Ở thâm cung đại viện, thánh sủng tôn vinh vốn là chuyện ngắn ngủi, giống như Ngụy quý phi, ngày hôm qua vẫn còn dưới một người trên vạn người, lúc này cũng chỉ có thể một mình vắng lặng canh giữ ở Khánh Nguyên cung, nhóm cung nhân đều dựa vào chủ tử mà sống, nếu không cẩn thận đi theo sai chủ tử, giống như là bước vào vực sâu vạn trượng, sinh tử, cũng vì thế mà xác định.

Sở Vân Kinh thật không ngờ động tác của Điều Thanh Loan lại nhanh như vậy, lúc nàng chạy tới cửa Đức Dương, xe ngựa của Điều Thanh Loan đã sắp đến cửa Chính Dương, lúc này canh giờ còn sớm, trên đường đi cũng không có người, Sở Vân Kinh không chút suy nghĩ đuổi theo, “Hoàng hậu nương nương.”

Sở Vân Kinh cũng không biết bản thân vì sao nhất định phải tới tiền nàng, chỉ là trong lòng nảy sinh ý niệm, liền không băn khoăn mà đến đây.

Đánh xe là Ngọc Cẩn, Sở Vân Kinh thật không ngờ Điều Thanh Loan lại đi dứt khoát như thế, đúng là một người cũng không mang, cũng đúng, trong 17 năm qua, cho tới bây giờ nàng cũng chỉ có vị tì tử trở thành thành này.

Ngọc Cẩn kéo xe ngựa, nghiêng đầu vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt khẽ biến, nàng ta thật không ngờ chính là nàng.

“Chủ tử, là Sở quận chúa.”

Xe ngựa dừng lại, Điều Thanh Loan từ trên xe bước xuống, nhìn Sở Vân Kinh thờ ơ đi về phía nàng, khóe miệng nàng giương lên, “Người có tâm, còn muốn đến tiền ta.”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng cực kỳ ôn hòa, lúc này liền nghiêng thân thi lễ, “Nương nương đi vội vàng, Vân Kinh thiếu chút nữa không đuổi kịp, xin nương nương bảo trọng.”

Điều Thanh Loan cười, ánh mắt lại có chút ngưng trọng dừng ở trên người Sở Vân Kinh, nàng đến gần Sở Vân Kinh, một tay kéo nàng hướng về phía bức tường cung cao cao kia, “Vân Kinh, đây là nơi ta mơ ước muốn tới từ thuở nhỏ, hai mươi mấy năm trôi qua, ngày hôm nay ta phải rời khỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Sở Vân Kinh đương nhiên biết cảm nhận của nàng, lập tức gật đầu, “Quyết định của nương nương, Vân Kinh vô cùng bái phục, tình tình nương nương tiêu sái sống ở ngoài cung rất tốt.”

Điều Thanh Loan lắc đầu, bình tĩnh nhìn Sở Vân Kinh, “Vân Kinh, người không hiểu ý tứ của ta.”

Trong lòng Sở Vân Kinh liền ngưng lại, “Nương nương--”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Quý phi bị giam, công chúa Vu quốc đến!

Mà ở phía sau thị nữ là một chiếc xe ngựa cực kì hoa lệ, bốn phía xe ngựa đều là bảo thạch xuyên thành rèm châu, chói mắt dưới ánh mặt trời, chỉ việc ngồi trên xe ngựa tựa như một vật sáng khiến ánh mắt mọi người mù lòa.

Xe ngựa tiến lại, rèm châu cũng lắc lư theo không ngừng, mọi người có thể xuyên qua khe hở nhìn thấy tình hình bên trong xe, trên giường êm nhiều màu sắc, mơ hồ có một chút bạch quang khẽ động.

Mọi người hiển nhiên không biết đây là vật gì, chỉ thấy phía sau xe ngựa, có nhuyển kiệu được nâng theo, bốn phía dùng gấm trắng vây quanh, trong đó có ai ngồi mọi người cũng không biết, cuối cùng là một đội binh sĩ Vu Quốc, tay cầm cờ nhiều màu, chính là dấu hiệu của Vu Quốc.

Khi xe ngựa đến gần, quan viên Lễ bộ tiến lên cũng người giao thiệp một phen, thị nữ trước mặt hướng xe ngựa báo cáo gì đó, có thể thấy xe ngựa chậm rãi dừng lại, quan viên Lễ bộ tiến lên chuẩn bị nghĩ muốn chào công chúa.

Nhưng mà thị nữ lại ngăn lại, không biết là vì sao, quan viên Lễ bộ cùng thị nữ này nói hồi lâu, trên mặt thị nữ có chút mất kiên nhẫn, tựa hồ không thể nào phối hợp ngăn quan viên này lại, mà quan viên Lễ bộ nhìn mấy người Tiều Thanh Tiều Minh cách đó không xa liếc mắt một cái, lại quay đầu nói chuyện với thị nữ.

Nhưng mà quan viên còn chưa kịp tới gần nói cái gì liền kinh hô một tiếng lui lại ba bước che lại cẳng chân của mình, biến cố xảy ra ngay tức khắc khiến mọi người cả kinh sùng sốt, Tiều Thanh nhướng mày, vén lên quan bào của quan viên tê liệt ngã xuống đất, chỉ thấy một con kiến màu đen đang bám ở trên đùi hắn, mà con kiến này cũng không phải là con kiến tầm thường, ần ần răng trắng nhỏ xíu, đúng là Thực Nhân Nghĩ (kiến thực nhân)!

Các thị nữ Vu Quốc làm như dự đoán bên trong, hơi hơi lắc đầu che miệng cười không ngừng.

Sở Vân Kinh đến gần nhìn, nhú mày rút một cây châm bạc trong tay áo, hừ một tiếng bắn ra, chỉ thấy ngân châm này bay qua dán vào cẳng chân quan viên chảy máu, trên châm mang theo máu thịt của con kiến đang không ngừng ăn.

Sắc mặt Tiều Minh cũng khó coi, vẫy tay sai người khiêng quan viên này đi, cao giọng nói, “Hoan nghênh công chúa Vu Quốc không quản ngàn dặm đến Đại Tần ta.”

Cũng không có xuất hiện lời đáp lại như dự kiến, tiếng nghị luận trầm thấp bởi vì một màn vừa rồi chậm rãi yên tĩnh trở lại, sự yên tĩnh này, người ở đây, phần lớn sắc mặt khẽ biến.

Đúng là ở bên trong xe ngựa, lúc này truyền ra một trận lại một trận âm thanh thở dốc mơ màng, nam nhân cùng nữ nhân đan vào ở cùng nhau, chỉ cần biết vài phần quy luật, đều biết trong xe kia lúc này đang phát sinh chuyện gì, mọi người cũng đã hiểu, vừa rồi vì sao xuyên qua màn che này, nhìn thấy một chút bạch sắc rồi.

Ý cười tuần nhĩ hiếm thấy trên mặt Tiều Minh nhanh chóng biến mất, Tiều Thanh ho nhẹ một tiếng, trong miệng thốt ra một tiếng chửi mắng, mồ hôi lạnh trên trán Sở Vân Kinh ràn rụa, lui ra phía sau một bước, dự định trở lại trên cổng thành để chờ đợi đoàn người tiếp theo.

Khoảnh khắc lúc nàng xoay người, một tiếng động hàm chứa ** mềm yếu truyền ra, “Dám quấy rầy bản công chúa A Mặc hoan hảo đó là tử tội, là ai giết chết Thực Nhân Nghĩ của ta?!”

Âm thanh thấm thùy một loại mềm mại mị hoặc, mọi người ở đây nghe được liền chấn động, Sở Vân Kinh nghe vậy quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt lạnh lẽo.

Thì ra rèm châu đã được vén lên, công chúa Vu Quốc trong truyền thuyết lúc này toàn thân chỉ khoác một kiện gấm vóc màu đỏ, ** thon dài biểu lộ ở bên ngoài, có thể thấy được đầu vai mượt mà và nhắn nhụi, một mái tóc đen được tết thành rất nhiều bím tóc, sợi tơ nhiều màu quấn quanh, đang rải rác ở trên đầu vai, ở dưới thân nàng, là một nam nhân áo rách quần manh giống nàng.

*áo rách quần manh: áo quần không đủ che thân.

Tiều Thanh phi lễ chớ nhìn quay đầu đi, Tiều Thanh lại lâu bầu một tiếng, ở bên tai Sở Vân Kinh nói một câu 'Giao cho người' liền lui ra.

Cung quanh mọi người ở Lễ bộ cùng binh lính đã sớm cúi đầu không dám nhìn, mà công chúa Vu Quốc này rõ ràng không có nửa điểm che giấu tâm của mình, một đôi mắt mang theo sắc thái ác liệt, nhìn thẳng vào Sở Vân Kinh.

Sở Vân Kinh thì lễ, “Vân Kinh chính là thực nghi của Đại Tần, ở đây cung kính nghênh đón công chúa giá lâm, trước đây không biết công chúa có thói quen này, nên đã mạo phạm xin công chúa tha thứ, Thực Nhân Nghĩ này cũng gây thương tổn cho tính mạng cho người, Vân Kinh bất đắc dĩ, mới ban cho nó cái chết, mong công chúa thứ tội.”

Khóe miệng Vu Quốc công chúa nhếch lên: “Nhưng mà ở trong mắt bản công chúa, Thực Nhân Nghĩ quan trọng hơn nhiều so với tính mạng quan viên của người, người lại để một người giết chết Thực Nhân Nghĩ của ta, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của quý quốc sao?”

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên: “Đại Tần là lễ nghi chi bang, Vân Kinh nghe nói Vu Quốc cũng là đất nước cực kỳ phong thổ nhân tình, đạo đãi khách của Đại Tần đó là Vân Kinh hợp nhất hai vị thân vương triều đình ở đây chân thành đón tiếp, Vân Kinh tin tưởng, công chúa tới làm khách cũng không phải vừa tới liền muốn táng mạng quan viên triều đình ta.”

Lời này ít nhiều có chút ý tứ đối chọi gay gắt, thế nhưng Sở Vân Kinh vốn không thích đối xử khôn khéo, lại càng không vui vẻ đùa giỡn sinh mệnh con người, trong lòng nàng thậm chí suy nghĩ, giờ phút này mạnh mẽ chút, tốt nhất làm cho vị công chúa này mất hứng, để Tiêu Chiến đem nàng triệt đi mới tốt.

Nhưng mà công chúa ở bên trong cũng không nảy sinh tức giận như dự đoán, Sở Vân Kinh chỉ thấy một người thị nữ từ phía sau nhuyển kiệu đi tới, quỳ ở trước xe đối với công chúa này nói câu gì đó, công chúa nhướng mày, nhìn Sở Vân Kinh hừ lạnh một tiếng: “Được lắm, đạo đãi khách của Đại Tần bản công chúa nhớ kỹ, người nói người tên gì?”

Sở Vân Kinh thu tầm mắt: “Sở Vân Kinh.”

Khóe miệng công chúa vênh lên: “Tên người Tần khó nghe, ta nhớ kỹ người, người tốt nhất cũng nhớ kỹ ta tên là Thủy Lăng Toa, ta đặc biệt thích nuôi Thực Nhân Nhĩ, chuyên ăn thịt nữ nhân, người có muốn xem thử?”

Nàng cũng không chờ Sở Vân Kinh trả lời, lúc này lạnh giọng quát, “Dịch quán ở nơi nào, dẫn đường!”

Nhìn đội ngũ xa xa bước vào dịch quán, lông mày Sở Vân Kinh cau lại, bên này Tiêu Thanh đi đến sau lưng nàng, “Chắc chắn, Sở thực nghi không sợ cường quyền dũng khí gia tăng, có lẽ sẽ không sợ Thực Nhân Nhĩ chuyên ăn thịt nữ nhân.”

Sở Vân Kinh cười lạnh một tiếng: “Nếu như Vương gia có ý quan tâm, không bằng đến cổng thành chờ thái tử Tây Lương, Vân Kinh cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, chỉ sợ là cảm nắng, xin phép Vương gia!”

~~~~~Quỳnh_in_diennanejqdonnn~~~~~

Tiêu Thanh bị kiềm hãm, nhìn bóng lưng nàng rời đi cao giọng cười to, “Sở thực nghi trúng nắng, mau đi truyền thái y đến!”

Bước chân Sở Vân Kinh ngừng lại, xoay người với ánh mắt đầy tức giận, mà Tiêu Thanh đã một thân tiêu sái quay người lên cổng thành.

Sở Vân Kinh buồn bực, vừa đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên một người tới gần bên cạnh nàng, nói nhỏ một câu gì đó liền biến mất.

Nơi đây tuy rằng bị quan binh phong tỏa, nhưng mà hôm nay sử dụng binh lính bình thường rất nhiều, vừa rồi có một đội tuần tra đi lướt qua nàng, nàng không kịp tìm ra là ai, nhưng mà lời nói của người nọ khiến trong lòng nàng khê động.

“Lâm Giang lâu ở thành tây.”

Năm chữ ngắn ngủn cũng khiến cho lòng nàng căng thẳng, nhất định có người có ý muốn gặp nàng, trong lòng nàng hoang mang không biết là ai, lại mơ hồ cho rằng là hắn, Sở Vân Kinh liếc mắt nhìn hai vị Vương gia trên cổng thành một cái, xoay người bỏ đi.

Thành tây, ở đây là thành tây, Lâm Giang lâu cũng ở chỗ không xa cửa thành, Sở Vân Kinh vội vàng đi qua, vừa đến dưới lầu, liền có một thiếu niên mặc áo gấm đi tới.

“Quận chúa, phòng chữ Thiên ở lầu ba.”

Trong lòng nàng khê động, người nọ kêu nàng là Quận chúa, nhất định là người quen, xoay người hòa vào đám đông bên trong nhìn thiếu niên này nàng cũng đại khái minh bạch, người nọ rõ ràng là đã dịch dung ở đây chờ nàng.

Nàng không do dự, bước vào cửa đi lên lầu.

Lâm Giang lâu này kỳ thực là từ lâu cực kì có tiếng trong Thịnh kinh, nàng không để ý tới ý hỏi của gã sai vặt, trực tiếp tiến lên lầu ba, thẳng tiến hướng về gian phòng tận cùng hành lang viết phòng chữ 'Thiên', mới vừa đi được một nửa, trong phòng bên cạnh vươn ra một cánh tay, nàng không kịp phòng ngự bị kéo vào bên trong phòng bên cạnh.

Sở Vân Kinh ngẩn ra, gương mặt liền gặp một cái hồng bào cực kì chói mắt, tiếp theo, nàng liền nghe được một tiếng xưng hô khiến nàng hết hồn.

“Kinh Kinh - -”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 74.3: Quý phi bị giam, công chúa Vu quốc đến.

Khóe miệng Diêu Thanh Loan nhếch lên, bên trong ánh mắt mang theo chua xót, “Phải làm nữ nhân của Hoàng đế, cả đời nhất định hạnh khổ (hạnh phúc và khổ sở), chỉ cần nữ nhân vào hậu cung này, vì tranh giành quyền lực, vì tranh giành hỉ tử, hơn nữa tranh giành tâm của hắn, tranh đấu đến cuối cùng, nếu như thua, chính là thi cốt vô tồn, nếu là thắng, cũng không bằng thi cốt vô tồn.”

Sở Vân Kinh hiểu được, nàng chau mày, đôi mắt dưới mạng che mặt sáng lên, lại chứa đựng suy nghĩ nặng nề.

Diêu Thanh Loan thở dài thật sâu, “Có lẽ hắn là Đế Vương bất bại đứng ở nơi cao nhất, hắn có thể là thiên hạ cường giả vắn đĩnh, nhưng hắn tuyệt đối không phải là trọng phu tốt, đối với nữ nhân mà nói, so với việc không có vinh hoa phú quý càng là chuyện gian nan hơn.”

Tư tưởng Sở Vân Kinh đã có chút rối loạn, nhưng mà giọng nói của Diêu Thanh Loan không ngừng tiến nhập vào đầu nàng như cũ.

Nàng nói: “Vân Kinh, Triệt nhi của ta muốn ngồi trên vị trí kia, người có thể trở thành người sánh bước cùng hắn, thế nhưng khoảnh khắc người tiến vào chiếm giữ hậu cung của hắn, người sẽ không có cách nào làm thế tử của hắn, thế sự cũng không đơn giản như người tưởng, đến lúc đó, tình yêu của người sẽ không còn, Vân Kinh, người hiểu chứ?”

Đội nàng hoàn hồn là lúc, xe ngựa của Diêu Thanh Loan đã ra khỏi cửa Chính Dương, nàng lẳng lặng đứng ở đó, mặc cho hơi lạnh gió sớm trên đường hoàng cung hây hây quần áo của nàng, nàng đột nhiên đưa mắt nhìn về nơi xa, tưởng muốn nhìn bức tường cung này tới cùng cao bao nhiêu, nhưng mà khi nàng ngẩng đầu là lúc, đập vào tầm mắt là một ánh mắt đang chăm chú nhìn bóng dáng của nàng.

Tiêu Thanh!

Sở Vân Kinh không dấu vết thu lại cảm xúc, “Thỉnh an Hiền vương điện hạ.”

Ánh mắt Tiêu Thanh mang theo ý điều tra, quả nhiên một màn vừa rồi đã rơi vào trong mắt hắn, “Một Hoàng hậu xuất cung, có thể được Sở quận chúa đưa tiễn, nghĩ đến trong lòng cũng an ủi.”

Lông mày Sở Vân Kinh nhíu lại, “Hiền vương có chuyện, không ngại nói thẳng?”

Tiêu Thanh 'Hừ' một tiếng, “Nếu ta dám nói, chưa hẳn người dám nghe, người có thể đến tiễn Hoàng hậu, chắc chắn cũng có quen biết tam đệ, ngũ đệ và người ở trong cung cũng có chút lời đồn đại nhảm nhí, người lại được phụ hoàng sủng ái, nên tự mình giữ thân phận, đừng lấy ân huệ phụ hoàng tùy tiện gần gũi người khác, coi chừng, giúp người biến thành hại người.”

Sở Vân Kinh nguyên bản bởi vì lời nói của hoàng hậu trong lòng vừa mới sinh âm ức, lúc này nghe được Tiêu Thanh không phân tốt xấu màu sắc lạnh lùng chỉ trích, khóe miệng nàng quai thượng châm chọc cười, “Chắc hẳn Hiền vương hiểu lầm rồi, Vân Kinh không được hoàng thượng sủng ái, cũng không có lấy ân huệ Hoàng thượng thân cận người khác, Hiền vương không thường ở trong cung, không biết đừng nói lung tung, Vân Kinh thân phận hết sức hèn mọn, cũng không dám đương nổi điều Hiền vương vừa nói.”

Tiêu Thanh không nghĩ tới nàng cũng dám cãi lại, lại nhìn dung mạo nàng trong lúc giương cung bạt kiếm đáng vẻ trông rất thú vị, đôi lông mày hắn nhíu lại, “Bệnh của phụ hoàng đã tốt hơn phân nửa, lại vẫn lưu người ở trong cung không có ý tứ đưa ra ngoài, còn cho người ở Càn Chính điện hầu hạ, trong lịch sử trừ bỏ nữ quan thực nghi ở triều đại Thái tổ hoàng ngoài ra không có ai khác, người còn nói người chưa được phụ hoàng chi tâm?”

Sở Vân Kinh không biết hắn từ chỗ nào tới bàn luận này nọ, ánh mắt vừa động lại nghe Tiêu Thanh tiếp tục nói, “Lại nói, ta còn biết mấy ngày trước nhị đệ cũng cùng người gần gũi, có thể khiến cho ngũ đệ nhị đệ đưa mắt đối đãi, Sở Vân Kinh, người rất là lợi hại.”

Sở Vân Kinh giận quá hóa cười, không biết chữ 'Hiền' trong phong hào của vị Hiền vương này có nghĩa là gì, có chỗ nào là tài đức sáng suốt khéo mồm khéo miệng, rõ ràng là khắc nghiệt mới đúng, “Nhưng câu này của Hiền vương là thật, nếu Hiền vương thâm minh đại nghĩa như thế, đừng ngại hướng hoàng thượng nêu ý kiến, liền nói ta hầu sủng sinh kiêu, mượn sức hoàng tử đùa giỡn quyền quý mới tốt.”

Tiêu Thanh đương nhiên không nói gì, ý cười bên miệng hắn cũng không còn, “Đã như vậy, quận chúa và bốn vương cùng nhau đi Càn Chính điện, bốn vương sẽ không để cho quận chúa thất vọng.”

Sở Vân Kinh nhìn canh giờ, lúc này chỉ bằng cũng đi Càn Chính điện thăm hỏi, lập tức cười lạnh một tiếng, “Mời Hiền vương.”

Tiêu Thanh gật đầu, khóe miệng giương lên dẫn đầu mà đi.

Phúc Hải vốn đứng chờ ở cửa Càn Chính điện, lúc này nhìn thấy Tiêu Thanh liền tiến lại hành lễ, thấy Sở Vân Kinh đi theo phía sau Tiêu Thanh, con người suýt nữa rơi xuống.

Tiêu Thanh cười, “Đi bẩm báo đi.”

Sở Vân Kinh cũng đứng lại, nếu Tiêu Thanh muốn vào, vậy nàng chờ ở bên ngoài là được.

Nhưng mà chỉ trong phút chốc Phúc Hải liền xuất hiện, nhìn hai người khom lưng nói, “Hoàng thượng thỉnh vương gia cùng quận chúa đi vào.”

Con mắt Sở Vân Kinh thay đổi, “Hoàng thượng truyền ta có chuyện gì?”

Phúc Hải khóe miệng mỉm cười nhìn nàng, “Quận chúa nhanh vào đi thôi, tất nhiên không phải là chuyện xấu, nhưng mà Hoàng thượng luôn luôn chờ người.”

Tiêu Thanh nghe vậy ánh mắt ngạc nhiên, trong lòng Sở Vân Khinh cũng sinh nghi, buộc lòng phải cùng Tiêu Thanh cùng nhau tiến vào.

Ánh mắt Tiêu Chiến dừng ở trên người Sở Vân Khinh, nhìn thấy nàng cùng Tiêu Thanh tiến vào lòng mây không thể không vừa kiểm tra vừa nhíu lại, bên này hai người hành lễ, Tiêu Chiến nhìn Sở Vân Khinh nói nhỏ, “Bệnh của trăm khôi phục không sai biệt lắm, mấy ngày nay vất vả ngươi rồi.”

Sở Vân Khinh luôn miệng nói đây là điều nàng nên làm, trong lòng cũng suy nghĩ, ý tứ này của Tiêu Chiến có phải hay không muốn để nàng xuất cung rồi.

“Mấy ngày nay trăm rất là vừa lòng với biểu hiện của ngươi, trăm cảm thấy, quận chúa này của ngươi không cần làm nữa.”

Sở Vân Khinh cả kinh, hài lòng với nàng, lại muốn rút lại phong hào của nàng, đây là vì sao?!

“Mấy ngày nay trăm để ngươi ở Càn Chính điện hầu hạ, hạ nhân đã có một ít lời đồn, như vậy, trăm nghĩ, cho ngươi phân vị thực nghi, có lẽ càng tốt.”

Thực nghi?!

Tiêu Thanh nhíu mày, nhìn nữ tử bên cạnh có chút giật mình liếc mắt một cái, chặc chặc thờ dài.

Tiêu Chiến thấy Sở Vân Khinh không có phản ứng gì, lòng mây lập tức căng thẳng, “Thế nào, ngươi không đồng ý?”

Sở Vân Khinh đương nhiên biết chức vị thực nghi này, cũng giống như nữ quan, có thể thay thế hoàng đế công bố chiếu chỉ, liên thông tiền triều cũng hậu cung, là chức quan nữ tử duy nhất trong lịch sử Đại Tần, đã nhiều năm không hề xuất hiện, cũng giống như bị phế bỏ.

“Vân Khinh chẳng qua là sợ hãi, chỉ sợ không thể đảm nhiệm.”

Tiêu Chiến lắc đầu, “Trăm nói ngươi làm, ngươi liền làm, phong hào quận chúa này của ngươi trăm sẽ không triệt, nhưng mà ngươi không nên quên bốn phạm làm thực nghi của mình, chỗ phụ thân ngươi ta sẽ phái người tuyên chỉ, sau này ngươi cũng là quan viên tiền triều có phẩm cấp, cũng là nữ quan hậu cung, không nên ở thượng thư phủ, trước hết ở Cẩm Tú điện đi.”

Sở Vân Khinh không thể không nói không, nàng nghiêng người thi lễ, từ đây thay đổi thân phận của mình.

--

Hai ngày sau, Sở Vân Khinh nghênh tiếp nhiệm vụ đầu tiên khi nàng làm thực nghi.

Hôm nay phía trên thành lầu Thịnh kinh, chính giữa bố trí long trọng cờ pháp phối, tất cả binh lính phòng thành đều bày ra trạng thái thực hiện canh gác tốt nhất của bản thân.

Chỉ vì hôm nay là ngày sứ giả ngoại quốc vào Thịnh kinh.

Lần này tiếp đón sứ giả không phải chuyện đùa, mấy người này đều là nhân vật vô cùng quan trọng của mỗi nước, cho dù là thái tử Tây Lương, hay công chúa Vu Quốc, hoặc là thế tử Yên Quốc, nếu ai đó trong số họ gặp chuyện không may, nhỏ thì khiến sứ giả hộ tống đầu thân hai nơi, lớn thì khiến hai nước xảy ra chiến hỏa.

Trên thành lầu Thịnh kinh nguy nga có ba người đang đứng, một người với một thân áo choàng màu bạc là Tiêu Thanh, người còn lại một thân tử bào (tím) là Tiêu Minh, còn có một người tay áo tung bay, tóc đen tuôn dài như thác, cũng là một người nữ tử mang mạng che mặt.

Ánh mắt ba người đều dừng ở trên đường cách đó không xa, vẻ mặt hết sức nghiêm chỉnh.

“Bảo cáo Hiền vương, Minh vương, Sở thực nghi, xa trận Vu Quốc tức khắc sẽ đến, mời ba vị xuống dưới thành lầu chuẩn bị.”

Lễ quan bẩm báo phía trước trên trán toát mồ hôi lạnh, hôm nay ba vị quý nhân đến đây, nhưng mà ba vị này hoặc là mặc kệ sự tình, hoặc là yêu cầu rất cao, hoặc sẽ nói bản thân chỉ là một tâm phẩm thực nghi không thể làm chủ được, thật sự là làm khó bọn họ!

Tiêu Thanh nhìn lễ quan liếc mắt một cái, bật cười lớn xoay người bước xuống thành lầu, “Nghe nói công chúa Vu Quốc mỹ mạo như hoa, không biết có phải thật sự giống như lời đồn hay không.”

Khóe miệng Tiêu Minh nhếch lên, khoát tay nhìn Sở Vân Khinh, “Mời Sở thực nghi.”

Sở Vân Khinh liếc hần hốt một cái, chỉ cảm thấy bộ dạng tươi cười của người này rất giả tạo, lập tức thờ ơ bước nhanh đi theo.

Ba người đứng ở phía trước cửa thành, quả nhiên không cần đợi lâu liền nhìn thấy một hàng đám mây đầy màu sắc xuất hiện nhẹ nhàng hướng về cửa thành tiến đến.

~~~~~\$#@%#\$Dien!#dan\$\$@lqdonnn!~~~~~

Vị trí địa lý của Vu Quốc nằm ở phía nam, địa mạo kỳ lạ, thời tiết cực nóng, các loài độc vật dễ dàng sinh trưởng trong nước, bởi thế ở Vu Quốc phổ biến các loại Vu cô (phù thủy) độc thuật, Vu Quốc này tuy nhỏ, nhưng chính vì Vu cô độc thuật này khiến cho ngoại nhân không dám tùy tiện tiến vào,

cũng không dám tùy tiện xâm chiếm, bọn họ rất ít khi giao tiếp với bên ngoài, bây giờ không hiểu vì sao, mà lại tiếp thiệp mời của Lễ bộ Đại Tàn.

Đám mây rực rỡ màu sắc càng ngày càng gần, Sở Vân Kinh thấy rõ hình dạng đội ngũ, đứng đầu là hai hàng thị nữ quần áo điểm lệ vẻ ngoài xinh đẹp, trên người các nàng lụa mỏng lượn lờ, mơ hồ buộc vòng quanh dáng người xinh xắn, hay tay buông ở bên người, trên người cùng trên đầu đều mang theo đủ loại trang sức màu sắc, đi lại đứng lên đình đang rung động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 74.4: Quý phi bị giam, công chúa Vu quốc đến!

Mà ở phía sau thị nữ là một chiếc xe ngựa cực kì hoa lệ, bốn phía xe ngựa đề là bảo thạch xuyên thành rèm châu, chói mắt dưới ánh mặt trời, chỉ việc ngồi trên xe ngựa tựa như một vật sáng khiến ánh mắt mọi người mù lòa.

Xe ngựa tiến lại, rèm châu cũng lắc lư theo không ngừng, mọi người có thể xuyên qua khe hở nhìn thấy tình hình bên trong xe, trên giường êm nhiều màu sắc, mơ hồ có một chút bạch quang khẽ động.

Mọi người hiển nhiên không biết đây là vật gì, chỉ thấy phía sau xe ngựa, có nhuyển kiệu được nâng theo, bốn phía dùng gấm trắng vây quanh, trong đó có ai ngồi mọi người cũng không biết, cuối cùng là một đội binh sĩ Vu Quốc, tay cầm cờ nhiều màu, chính là dấu hiệu của Vu Quốc.

Khi xe ngựa đến gần, quan viên Lễ bộ tiến lên cũng người giao thiệp một phen, thị nữ trước mặt hướng xe ngựa báo cáo gì đó, có thể thấy xe ngựa chậm rãi dừng lại, quan viên Lễ bộ tiến lên chuẩn bị nghĩ muốn chào công chúa.

Nhưng mà thị nữ lại ngăn lại, không biết là vì sao, quan viên Lễ bộ cùng thị nữ này nói hồi lâu, trên mặt thị nữ có chút mất kiên nhẫn, tựa hồ không thể nào phối hợp ngăn quan viên này lại, mà quan viên Lễ bộ nhìn mấy người Tiêu Thanh Tiêu Minh cách đó không xa liếc mắt một cái, lại quay đầu nói chuyện với thị nữ.

Nhưng mà quan viên còn chưa kịp tới gần nói cái gì lên kinh hô một tiếng lui lại ba bước che lại cẳng chân của mình, biến cố xảy ra ngay tức khắc khiến mọi người cả kinh sửng sốt, Tiêu Thanh nhướng mày, vén lên quan bào của quan viên tề liệt ngã xuống đất, chỉ thấy một con kiến màu đen đang bám ở trên đùi hắn, mà con kiến này cũng không phải là con kiến tầm thường, ần ần răng trắng nhỏ xíu, đúng là Thực Nhân Nghĩ (kiến thực nhân)!

Các thị nữ Vu Quốc làm như dự đoán bên trong, hơi hơi lắc đầu che miệng cười không ngừng.

Sở Vân Kinh đến gần nhìn, nhũ mày rút một cây châm bạc trong tay áo, hữu một tiếng bắn ra, chỉ thấy ngân châm này bay qua dán vào cẳng chân quan viên chảy máu, trên châm mang theo máu thịt của con kiến đang không ngừng ăn.

Sắc mặt Tiêu Minh cũng khó coi, vẫy tay sai người khiêng quan viên này đi, cao giọng nói, “Hoan nghênh công chúa Vu Quốc không quản ngàn dặm đến Đại Tàn ta.”

Cũng không có xuất hiện lời đáp lại như dự kiến, tiếng nghị luận trầm thấp bởi vì một màn vừa rồi chậm rãi yên tĩnh trở lại, sự yên tĩnh này, người ở đây, phần lớn sắc mặt khẽ biến.

Đúng là ở bên trong xe ngựa, lúc này truyền ra một trận lại một trận âm thanh thờ dốc mơ màng, nam nhân cùng nữ nhân đan vào ở cùng nhau, chỉ cần biết vài phần quy luật, đều biết trong xe kia lúc này đang phát sinh chuyện gì, mọi người cũng đã hiểu, vừa rồi vì sao xuyên qua màn che này, nhìn thấy một chút bạch sắc rồi.

Ý cười tuần nhã hiếm thấy trên mặt Tiêu Minh nhanh chóng biến mất, Tiêu Thanh ho nhẹ một tiếng, trong miệng thốt ra một tiếng chửi mắng, mồ hôi lạnh trên trán Sở Vân Kinh ràn rụa, lui ra phía sau một bước, dự định trở lại trên công thành để chờ đợi đoàn người tiếp theo.

Khoảnh khắc lúc nàng xoay người, một tiếng động hàm chứa ** mềm yếu truyền ra, “Đám quấy rầy bản công chúa A Mặc hoan hảo đó là tử tội, là ai giết chết Thực Nhân Nghĩ của ta?!”

Âm thanh thấm thủy một loại mềm mại mị hoặc, mọi người ở đây nghe được liền chấn động, Sở Vân Kinh nghe vậy quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt lạnh lẽo.

Thì ra rèm châu đã được vén lên, công chúa Vu Quốc trong truyền thuyết lúc này toàn thân chỉ khoác một kiện gấm vóc màu đỏ, ** thon dài biểu lộ ở bên ngoài, có thể thấy được đầu vai mượt mà và nhẵn nhụi, một mái tóc đen được tết thành rất nhiều bím tóc, sợi tơ nhiều màu quấn quanh, đang rải rác ở trên đầu vai, ở dưới thân nàng, là một nam nhân áo rách quần manh giống nàng.

*áo rách quần manh: áo quần không đủ che thân.

Tiêu Thanh phi lễ chó nhìn quay đầu đi, Tiêu Thanh lại lầu bầu một tiếng, ở bên tai Sở Văn Khinh nói một câu 'Giao cho người' liền lui ra.

Cung quanh mọi người ở Lễ bộ cùng binh lính đã sớm cúi đầu không dám nhìn, mà công chúa Vu Quốc này rõ ràng không có nửa điểm che giấu tâm của mình, một đôi mắt mang theo sắc thái ác liệt, nhìn thẳng vào Sở Văn Khinh.

Sở Văn Khinh thi lễ, “Văn Khinh chính là thực nghi của Đại Tàn, ở đây cung kính nghênh đón công chúa giá lâm, trước đây không biết công chúa có thói quen này, nên đã mạo phạm xin công chúa tha thứ, Thực Nhân Nghi này cũng gây thương tổn cho tính mạng cho người, Văn Khinh bất đắc dĩ, mới ban cho nó cái chết, mong công chúa thứ tội.”

Khóe miệng Vu Quốc công chúa nhếch lên: “Nhưng mà ở trong mắt bản công chúa, Thực Nhân Nghi quan trọng hơn nhiều so với tính mạng quan viên của người, người lại để một người giết chết Thực Nhân Nghi của ta, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của quý quốc sao?”

Khóe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên: “Đại Tàn là lễ nghi chi bang, Văn Khinh nghe nói Vu Quốc cũng là đất nước cực kỳ phong thổ nhân tình, đạo đãi khách của Đại Tàn đó là Văn Khinh hợp nhất hai vị thần vương triều đình ở đây chân thành đón tiếp, Văn Khinh tin tưởng, công chúa tới làm khách cũng không phải vừa tới liền muốn táng mạng quan viên triều đình ta.”

Lời này ít nhiều có chút ý tứ đối chọi gay gắt, thế nhưng Sở Văn Khinh vốn không thích đối xử khôn khéo, lại càng không vui vẻ đùa giỡn sinh mệnh con người, trong lòng nàng thậm chí suy nghĩ, giờ phút này mạnh mẽ chút, tốt nhất làm cho vị công chúa này mất hứng, để Tiêu Chiến đem nàng triệt đi mới tốt.

Nhưng mà công chúa ở bên trong cũng không nảy sinh tức giận như dự đoán, Sở Văn Khinh chỉ thấy một người thị nữ từ phía sau nhuyển kiệu đi tới, quý ở trước xe đối với công chúa này nói câu gì đó, công chúa nhướng mày, nhìn Sở Văn Khinh hừ lạnh một tiếng: “Được lắm, đạo đãi khách của Đại Tàn bản công chúa nhớ kỹ, người nói người tên gì?”

Sở Văn Khinh thu tầm mắt: “Sở Văn Khinh.”

Khóe miệng công chúa vênh lên: “Tên người Tàn khó nghe, ta nhớ kỹ người, người tốt nhất cũng nhớ kỹ ta tên là Thủy Lăng Toa, ta đặc biệt thích nuôi Thực Nhân Nhi, chuyên ăn thịt nữ nhân, người có muốn xem thử?”

Nàng cũng không chờ Sở Văn Khinh trả lời, lúc này lạnh giọng quát, “Dịch quán ở nơi nào, dẫn đường!”

Nhìn đội ngũ xa xa bước vào dịch quán, lòng mày Sở Văn Khinh cau lại, bên này Tiêu Thanh đi đến sau lưng nàng, “Chắc chắc, Sở thực nghi không sợ cường quyền dũng khí gia tăng, có lẽ sẽ không sợ Thực Nhân Nhi chuyên ăn thịt nữ nhân.”

Sở Văn Khinh cười lạnh một tiếng: “Nếu như Vương gia có ý quan tâm, không bằng đến cổng thành chờ thái tử Tây Lương, Văn Khinh cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, chỉ sợ là cảm nắng, xin phép Vương gia!”

~~~~~Quỳnh_in_diennanejlqdonnn~~~~~

Tiêu Thanh bị kiềm hãm, nhìn bóng lưng nàng rời đi cao giọng cười to, “Sở thực nghi trúng nắng, mau đi truyền thái y đến!”

Bước chân Sở Văn Khinh ngừng lại, xoay người với ánh mắt đầy tức giận, mà Tiêu Thanh đã một thân tiêu sái quay người lên cổng thành.

Sở Văn Khinh buồn bực, vừa đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên một người tới gần bên cạnh nàng, nói nhỏ một câu gì đó liền biến mất.

Nơi đây tuy rằng bị quan binh phong tỏa, nhưng mà hôm nay sử dụng binh lính bình thường rất nhiều, vừa rồi có một đội tuần tra đi lướt qua nàng, nàng không kịp tìm ra là ai, nhưng mà lời nói của người nọ khiến trong lòng nàng khẽ động.

”Lâm Giang lâu ở thành tây.”

Năm chữ ngắn ngủn cũng khiến cho lòng nàng căng thẳng, nhất định có người có ý muốn gặp nàng, trong lòng nàng hoang mang không biết là ai, lại mơ hồ cho rằng là hân, Sở Văn Khinh liếc mắt nhìn hai vị Vương gia trên cổng thành một cái, xoay người bỏ đi.

Thành tây, ở đây là thành tây, Lâm Giang lâu cũng ở chỗ không xa cửa thành, Sở Văn Khinh vội vàng đi qua, vừa đến dưới lầu, liền có một thiếu niên mặc áo gấm đi tới.

”Quận chúa, phòng chữ Thiên ở lầu ba.”

Trong lòng nàng khẽ động, người nọ kêu nàng là Quận chúa, nhất định là người quen, xoay người hòa vào đám đông bên trong nhìn thiếu niên này nàng cũng đại khái minh bạch, người nọ rõ ràng là đã dịch dung ở đây chờ nàng.

Nàng không do dự, bước vào cửa đi lên lầu.

Lâm Giang lâu này kỳ thực là lầu cực kì có tiếng trong Thịnh kinh, nàng không để ý tới ý hỏi của gã sai vặt, trực tiếp tiến lên lầu ba, thẳng tiến hướng về gian phòng tận cùng hành lang viết phòng chữ ‘Thiên’, mới vừa đi được một nửa, trong phòng bên cạnh vuren ra một cánh tay, nàng không kịp phòng ngự bị kéo vào bên trong phòng bên cạnh.

Sở Văn Khinh ngẩn ra, giương mắt liền gặp một cái hồng bào cực kì chói mắt, tiếp theo, nàng liền nghe được một tiếng xưng hô khiến nàng hết hồn.

”Khinh Khinh - -”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 75.1: Rời đi không vui, ai đi hòa thân?

“Khinh Khinh --”

Một tiếng gọi này khiến Sở Vân Khinh giật mình, nàng giương mắt, nhìn người đang nhú mảy trước mặt, trong nháy mắt tiếp theo, một đạo kinh phong mạnh mẽ đánh thẳng vào cổ tay hồng y nam tử.

A một tiếng thét kinh hãi, hồng y nam tử vội vàng bỏ tay Sở Vân Khinh ra, chỉ thấy hán kêu ôi một tiếng, ôm lấy cổ tay trái của mình không ngừng nhảy tại chỗ: “Tiêu Triệt, ngươi muốn phé tay của ta sao?!”

Lúc này trên đất một chiếc đũa trúc đang nằm ở đó, là Tiêu Triệt quan tâm tới tay người nào đó không biết quy củ.

Sở Vân Khinh vừa vào cửa liền nhìn thấy Tiêu Triệt ngồi ở trước cửa sổ, hán một thân áo bào màu đen, sắc mặt có chút tái nhợt, xem ra là vết thương còn chưa tốt lên.

“Nếu có lần nữa, sẽ phé thật!”

Tiêu Triệt nặng nề nói ra một câu, nhìn Sở Vân Khinh rồi lại nhìn chỗ ngồi bên cạnh mình, Sở Vân Khinh cũng không nhìn hồng y nam tử đang giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, khéo miệng cong lên đi tới chỗ đó ngồi xuống.

“Sao hai người lại ở đây?”

Hồng y nam tử ngồi xuống bên cạnh Tiêu Triệt, trong miệng còn đang lẩm bẩm gì đó, lúc này nghe thấy Sở Vân Khinh hỏi như vậy, ánh mắt liền sáng lên: “Bởi vì biết Vân Khinh ở chỗ này, ta liền đi qua gặp người!”

Ánh mắt Tiêu Triệt cực kỳ tối tăm, liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái: “Hiện giờ, tam quốc đều đến đây, lợi hại trong đó không cần phải nói, nên ta đến xem.”

Sở Vân Khinh gật đầu, quả nhiên vẫn là lời nói của Tiêu Triệt tương đối đáng tin hơn một chút.

Trên bàn đã bày đầy trà bánh tinh xảo, từ lúc Sở Vân Khinh vừa mới tiến vào, Từ Mặc liền vì nàng chuẩn bị đầy đủ, sáng sớm Sở Vân Khinh đã đi coi chừng, cộng thêm khí trời càng ngày càng nóng, lúc này nhìn đồ ăn tinh xảo trên bàn tay không khỏi động, nhưng mà –

Sở Vân Khinh mang mạng che mặt, ngày thường lúc dùng bữa luôn lấy xuống, nếu người thân cận nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng cũng không có việc gì, nhưng hiện giờ trong phòng còn có người ngoài.

Tiêu Triệt nhìn nàng, ánh mắt khẽ động, Sở Vân Khinh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc đó nàng biết hắn hiểu nàng đang lúng túng, đúng lúc này bàn tay to của Tiêu Triệt vung lên: “Các người qua phòng bên đi.”

“Hà?”

Từ Mặc dĩ nhiên làm theo mệnh lệnh, nhưng cái người gọi mà Mộ Trần lại quát to một tiếng: “Cái gì cái gì cái gì? Tiêu Triệt ngươi muốn ở cùng một chỗ với Khinh Khinh!”

Mồ hôi lạnh trên trán Sở Vân Khinh chảy ròng ròng, mà lời nói kế tiếp của Tiêu Triệt, lại càng khiến nàng muốn tông cửa chạy trốn.

“Bốn vương ở cùng một chỗ với nữ nhân của mình, người có ý kiến gì sao?”

Lời này vừa nói xong, trên mặt Mộ Trần xuất hiện rất nhiều biểu cảm, có thể nói là vô cùng đa dạng, khóe miệng hán rụt rụt, lại liếc mắt nhìn Sở Vân Khinh một cái, ánh mắt quái dị nhìn Tiêu Triệt, mà bên này Từ Mặc nhìn cười ho nhẹ hai tiếng, đi đến nâng tay mời Mộ Trần đi: “Công tử, vẫn là qua phòng bên với Từ Mặc đi.”

Mộ Trần bắt đầu đi, thở dài một hơi lôi kéo Từ Mặc rời đi, vừa đi vừa lẩm bẩm nói: “Từ Mặc, từ khi nào Vương gia nhà ngươi không biết xấu hổ như vậy, tại sao ngươi không quần áo cho tốt ---”

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Tiêu Triệt nghiêng người, một tay xẹt qua tai Sở Vân Khinh, lấy xuống cây trâm trên tóc nàng, một động tác nàng cũng khiến mạng che mặt của nàng rơi xuống, vết sẹo trên mặt Sở Vân Khinh liền cứ như vậy lộ ra trước mặt hắn.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo bởi vì vết sẹo đỏ tươi này mà trở nên ghê người, ánh mắt Tiêu Triệt lưu luyến dừng ở trên mặt của nàng, khiến mặt Sở Vân Khinh vốn đã đỏ nay càng trở nên nóng hơn.

“Đây là điểm tâm nổi tiếng nhất ở đây.”

Sở Vân Khinh thấy Tiêu Triệt tự mình chuẩn bị điểm tâm cho nàng, trong lòng xuất hiện một cảm xúc khó hiểu, nàng ngẫm ngó cảm lấy đùa gắp một miếng bánh Quế hoa cao bỏ vào trong miệng, rõ ràng là vị thơm ngọt, giờ phút này Sở Vân Khinh cẩn thận nhai, lại nếm được cay đắng.

“Sao vậy?” Thấy nàng không phản ứng, Tiêu Triệt nhíu mày: “Đề ta cho người mang cái khác đến –”

Sở Vân Khinh quýnh lên: “Không cần.”

Tiêu Triệt cảm thấy hôm nay nàng có chút kỳ lạ, nhưng lạ chỗ nào lại không nói ra được, ánh mắt nặng nề của hắn dừng lại ở trên mặt Sở Vân Khinh, vẫn không lên tiếng.

Tiêu Triệt có đôi mắt có thể nhìn thấu tâm của người khác, có lẽ vẻ lạnh nhạt của Sở Vân Khinh có thể ngăn cản, nhưng lúc này đã không giống như xưa, ở trước mặt hắn, nàng lại khó có được vẻ mặt này.

Nàng cúi đầu nhấp một ngụm trà xanh, trong đầu hiện lên lời nói của Hoàng hậu lúc nàng tiễn người xuất cung, nàng nghĩ đến, khi nàng hồi Thịnh kinh là lúc trong lòng chứa đầy nghi ngờ cùng thù hận của mười bảy năm, vốn định tìm đáp án xong, sau đó liền rời đi, nhưng giờ bản thân lại bất lực.

Nàng không có tâm cao khát vọng lớn, không chấp nhất quyền lực và phú quý, nàng không biết bản thân mình có thể sống vai đứng chung một chỗ với hắn hay không, trước đó, nàng chỉ biết hắn ẩn nhẫn chịu đựng, nhưng lúc câu “Triệt nhi của ta nhất định sẽ ngồi trên vị trí kia” của Diêu Thanh Loan nói ra, nàng chỉ cảm thấy một bức tường vô hình nào đó che lấp ở trước mặt nàng, giống như vết sẹo trên mặt nàng, đột ngột nhìn sẽ thấy ghê người.

Hắn nhất định sẽ ngồi trên vị trí kia, trong lòng Sở Vân Khinh thờ dài, tự nói với mình như vậy.

“Hoàng hậu nương nương có tốt không?”

Sở Vân Khinh ngẩng đầu hỏi hắn, ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, ánh mắt của nàng mang theo né tránh, câu hỏi không hề dấu vết này muốn thay đổi bầu không khí, nhưng hắn trầm ngâm một lúc rồi mới đáp: “Mẫu hậu rất tốt.”

Sở Vân Khinh gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Nàng giống như nhớ đến cái gì đó: “Độc ngày đó là độc ngàn đại thanh, độc tính rất mạnh, cho dù sau đó có giải được, cũng sẽ khiến thân thể bị thương, cần điều trị một thời gian mới được.”

Tiêu Triệt gật đầu: “Ngọc Cẩn cô cô xuất thân ở Vu quốc, cũng am hiểu một chút độc thuật, có nàng ở bên, mẫu hậu cũng không có gì đáng ngại.”

Không khí giữa hai người vô cùng quỷ dị, gian phòng này đối diện với đường chính, bởi vì ở gần cửa, cho nên bọn họ vừa vặn có thể nhìn thấy động tĩnh ở cửa thành, lúc này chỉ nghe thấy ở cửa thành phát ra từng đợt tiếng hoan hô, Sở Vân Khinh đi đến bên cửa sổ, chỉ thấy đội ngũ sứ giả đang chậm rãi vào thành.

“Là Tây Lương.”

Tiêu Triệt đứng ở bên cạnh Sở Vân Khinh, rất xa chỉ nhìn thấy một đội vệ binh khôi giáp màu bạc đi ở phía trước, tiếp đó xuất hiện một người cao to cưỡi ngựa, áo bào của người nọ bay theo gió, khuôn mặt không được coi là tuần tú, thậm chí hơi thờ trên người cũng có chút mập mờ, khuôn mặt bày ra dưới đám hộ vệ giống như tình trạng cả vú lấp miệng em.

“Thái tử Tây Lương Dạ Tiêu Nhiên, tinh thông kỳ môn độn giáp và chiêm tinh thuật, là con thứ hai của Hoàng đế Tây Lương, nghe nói đã ban chiếu, đầu năm sau sẽ xưng đế.”

Tiêu Triệt thân nhiên nói những lời này ở bên tai Sở Vân Khinh, nàng đối với việc quốc gia đại sự cũng không biết nhiều, vừa liếc mắt liền thấy bóng dáng người cao lớn, con người càng trở nên nồng đậm.

“Nghe nói ba mươi năm trước Tây Lương đã cũng Đại Tần khai chiến, cuối cùng vì thua trận mà phải cắt năm tòa thành biên giới cho Đại Tần, ngoài ra, mỗi năm còn phải cống nạp?”

Tiêu Triệt gật đầu: “Bốn mươi năm trước Tây Lương vốn là nước binh hùng tướng mạnh, nhưng Hoàng đế tiền nhiệm lại hoang dâm vô độ, ngu ngốc vô năng, khiến gian thần nắm quyền bởi vậy mới để cho Đại Tần thắng trận, kỵ binh Đại Tần tiến quân thần tốc, chém giết hai mươi vạn đại quân Tây Lương, cũng vì thế, mấy chục năm nay Tây Lương không còn khả năng trở mình, chỉ có thể ở dưới Đại Tần.”

Sở Vân Khinh gật đầu, ngậm miệng không nói gì nữa.

Từ chỗ bọn họ nhìn xuống, Tiêu Minh giống như đã quen biết vị Thái tử kia, tuy chỉ nói hai ba câu nhưng còn cùng đi đến dịch quán, Tiêu Thanh vốn cực kỳ tiêu sái, dĩ nhiên không ham thích cũng không chú ý, tự mình ở một bên hóng mát, vô cùng thích ý.

Nhìn đội ngũ chậm rãi đi qua tứ lầu, Sở Văn Khinh nhìn Tiêu Triệt một cái, quả nhiên thấy lông mày của hắn nhíu lại vài phần: “Thế lực của Minh vương rất lớn, bây giờ còn muốn liên hợp với thái tử Tây Lương, đối với chàng, có phải là uy hiếp rất lớn không?”

Tiêu Triệt quay đầu, có chút ngoài ý muốn nhìn Sở Văn Khinh, môi mỏng của hắn chưa động: “Nàng không cần để ý chuyện này.”

Trong lòng Sở Văn Khinh chợt lạnh, nàng không cần nghĩ, nàng không biết cục diện của mấy nước, cũng không biết lợi hại trong quan hệ, có suy nghĩ cũng không dùng được.

Nàng khẽ thở dài: “Được.”

Tiêu Triệt hiểu rõ, chỉ nghe một câu liền cảm thấy có gì đó không đúng, mắt thấy đội ngũ của Tây Lương đã đi xa, sắc mặt hắn ngưng trọng quay sang: “Sở Văn Khinh.”

Sở Văn Khinh ngẩn ngơ nhìn pho xá ồn ào dưới lầu, lúc này bị hắn gọi liền theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt âm trầm của nàng khiến nàng không dám nhìn.

“Nàng đang nghĩ cái gì?”

Sở Văn Khinh lắc đầu: “Vương gia đang nói cái gì?”

Hai mắt Tiêu Triệt trầm xuống, bước tới gần nàng: “Không được giả ngu trước mặt ta, vừa rồi, nàng đang nghĩ cái gì?”

Sở Văn Khinh lui về phía sau một bước, lắc đầu: “Văn Khinh nghĩ, bây giờ canh giờ không còn sớm, có phải cần trở về rồi không, dù sao để lại một mình Hiền vương cũng không tốt.”

Lúc nói nàng cố gắng hết sức để lời nói của mình giống như bình thường, mà Tiêu Triệt nhịp nhàng ăn khớp, nhìn rõ sơ hở của nàng: “Nàng còn vội vàng muốn chạy?”

Mặt Sở Văn Khinh không chút biểu cảm gập đầu, xoay người lấy mạng che mặt để ở một bên, muốn đeo lên.

“Không cho.”

Sở Văn Khinh đã sớm thấy kiên cường của Tiêu Triệt nhưng không thể trách, đại đa số đều không biết phải làm sao, nhưng hôm nay nàng không chuẩn bị gì để thỏa hiệp, thấy nàng không ngừng động tác, Tiêu Triệt mạnh mẽ lôi kéo tay nàng, xoay người nàng lại.

“Nàng so đo với ta cái gì?”

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy cánh tay bị hắn túm sinh đau, nhíu mày: “Buông tay.”

Con giận của Tiêu Triệt bốc lên, bàn tay to ôm nàng vào trước ngực mình, một tay chế trụ cằm của nàng, lạnh giọng nói: “Nàng có biết mình đang nói gì không?”

Cằm và thắt lưng Sở Văn Khinh đều có chút đau, nàng mạnh mẽ quay đầu đi muốn thoát ly khỏi gồng cùm xiềng xích của hắn: “Ta nói buông tay.”

Hai mắt Tiêu Triệt trong phút chốc liền trắng xóa như bông tuyết, toàn thân lạnh đến bức người, hắn cường ngạnh chuyển mặt của Sở Văn Khinh đến đối diện với mặt mình: “Sở Văn Khinh, nàng đã khiêu chiến nhân nãi của ta sao!”

Trong lòng Sở Văn Khinh phát lạnh, quả nhiên, Diêu Thanh Loan nói rất đúng, nếu thật sự có một ngày như vậy, thứ mất đi không chỉ có tình yêu của nàng, mà còn là sự nhân nãi của hắn đối với nàng.

“Đừng!” Sở Văn Khinh nói năng đầy khí phách: “Vương gia luôn miệng nói Văn Khinh là nữ nhân của người, chẳng qua Văn Khinh chỉ muốn nhìn một chút, Vương gia có bao nhiêu nhân nãi đối với nữ nhân của mình, kết quả Văn Khinh đã thấy được, quả nhiên là không nhiều.”

Môi anh đào của nàng khép mở trước mặt hắn, mỗi một câu nói ra đều có thể khiến trong lòng hắn phát đau, chưa bao giờ hắn cảm thấy bị cảm giác thất bại tập kích trong ngực mình như vậy, thành công đánh nát bình tĩnh của hắn, hắn tức giận cúi đầu cắn lên môi Sở Văn Khinh một cái.

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy môi tê rần, rằng môi người nọ ở trên môi nàng, lại có xu thế muốn xâm nhập, trong lòng nàng đã sớm bối vì những lời của Hoàng hậu ngày ấy mà trở nên buồn bực không có lời giải, hôm nay bị Tiêu Triệt làm cho không đề nén được nữa.

Bịch một tiếng, Sở Văn Khinh không lưu tình chút nào vỗ một chưởng vào đầu vai Tiêu Triệt, Tiêu Triệt đang bị thương làm sao có thể chịu được một chưởng này của Sở Văn Khinh, lập tức lùi lại hai bước.

Đôi mắt Tiêu Triệt lạnh như băng, hắn u ám nhìn Sở Văn Khinh, hai tay buông xuống bên người đã nắm chặt đến nổi nổi gân xanh.

Sở Văn Khinh lưu loát mang theo mạng che mặt, không quay đầu lại nhìn Tiêu Triệt, đẩy cửa rồi đi.

Từ Mặc và Mộ Trần đứng ở bên ngoài mở to hai mắt nhìn Sở Văn Khinh vội vàng rời đi, rồi lại quay đầu nhìn Tiêu Triệt ở trong phòng, một người trầm mặc cúi đầu, một người khác lại vô cùng hứng thú.

“Aiii, ta đã nói với người thế nào, nữ nhân là phải dễ, cứ lạnh băng như ngươi, chẳng trách Khinh Khinh bị ngươi dọa chạy mất, ai, Khinh Khinh đáng thương của ta ---”

Mộ Trần còn chưa cảm thán xong, Tiêu Triệt đã mở miệng nói ra một chữ: “Cút!”

....

Khi Sở Vân Khinh trở lại cổng thành, cả người đều thay đổi, Tiêu Thanh liếc mắt nhìn nàng vẫn chưa mở miệng hỏi nhiều, không khí giữa hai người nhất thời trở nên nặng nề.

Tiêu Thanh im lặng một lát, chỉ chốc sau cúi đầu nói vài câu gì đó với một thị vệ, người nọ lĩnh mệnh rời đi.

Bây giờ Vu quốc và Tây Lương đều đã xuất hiện, nhưng thế tử Định Bắc Vương của Yên quốc vẫn không thấy hiện thân, ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía xa, ngoài thành là núi non xanh um, trên đường ngẫu nhiên có xe ngựa đi qua, lại không phải là đội ngũ của Thế tử Yên quốc.

Không lâu sau, thị vệ rời đi quay lại, Sở Vân Khinh nhìn thấy, trong tay thị vệ kia cầm --- quả nhiên là một bầu rượu!

Tiêu Thanh nhìn thấy sắc mặt có chút ngoài ý muốn của Sở Vân Khinh: “Đây là rượu mạnh, không thích hợp với ngươi, nếu thích, ngày khác đến Thanh Ngọc độc ném thử Bách Hoa Túy đi.”

Tâm tình Sở Vân Khinh không dư thừa để ý đến lời hắt hủi, liếc mắt một cái, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn về phía xa xa.

Mùi rượu nồng đậm bỗng nhiên tràn ngập toàn bộ tầng bên trên cổng thành, Tiêu Thanh không hề có kỵ ngửa đầu uống rượu, Sở Vân Khinh liếc mắt nhìn gió trên cổng thành thổi tung mái tóc đen như mực của Tiêu Thanh, rượu chảy ra từ khoe miệng hắn, thấm ướt vạt áo trước ngực, mà hắn lại không để ý, uống xong lau miệng: “Rượu ngon!”

Tùy ý như vậy, Sở Vân Khinh chỉ cảm thấy kỳ quái, bây giờ Ngụy quý phi bị nhốt, toàn bộ người Ngụy gia đều hoảng sợ, mà vị con trai trưởng của Ngụy quý phi này lại không có biểu hiện gì, vẫn tiêu sái liêu lĩnh như trước, ở trong cung thật sự là một chuyện khác thường.

Từng đợt gió thổi trên cổng thành, Sở Vân Khinh chỉ nghe thấy Tiêu Thanh nói: “Có phải Sở thực nghi cảm thấy bốn vương làm việc quá mức tùy tiện phải không?”

Sở Vân Khinh nghĩ nghĩ: “Hiện vương tùy ý tiêu sái, không phải người thường nào cũng có thể làm được.”

Tiêu Thanh cười ha ha, vì uống rượu cho nên đôi mắt hắn sáng hơn một chút: “Hảo một câu tùy ý tiêu sái, Bốn vương tùy ý nhiều năm như vậy, chỉ sợ còn phải tiếp tục.”

Sở Vân Khinh nghe vậy trong lòng liền khẽ động, không khỏi đảo mắt nhìn người bên cạnh mấy lần.

Tiêu Thanh uống từng ngụm từng ngụm, cũng không quên bên cạnh có giai nhân đang nhìn hắn, uống hết bầu rượu, hắn thoải mái thở dài một tiếng, ném bầu rượu ra rất xa ngoài thành.

“Bầu rượu này bốn vương mua ở Tấn Thành, chỉ ba nghìn kim.”

Sở Vân Khinh nhàu mày: “Hiện vương quả nhiên là tài đại khí thô(1), bầu rượu ba nghìn kim mà lại ném như vậy.”

Tiêu Thanh cười: “Chính là bởi vì rất quý trọng, mà ở trên người thường xuyên lo lắng có người chạm vào, hoặc là bị người trộm đi, nên dĩ nhiên là phải ném cho thoải mái chút.”

Sở Vân Khinh nhàu mày: “Câu nói vừa rồi của Vân Khinh không sai, người có thể ném một bầu rượu giá trị thiên kim như Vương gia, thật không nhiều lắm.”

Dường như Tiêu Thanh có chút sau, hai mắt hắn híp lại liếc nhìn Sở Vân Khinh một cái: “Người hiểu ta, Sở thực nghi, ở trên đây gió lớn, bốn vương muốn tránh đi một chút, Sở thực nghi có muốn đi cùng không?”

Sở Vân Khinh bật cười lắc đầu: “Vương gia cứ tự nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 75.2: Tan rã trong không vui, ai đi hòa thân?

Lúc Sở Văn Khinh hồi cung, thế tử Yến quốc vẫn chưa xuất hiện, nghĩ đến ngày mai còn phải đi đến thành lâu, nhất thời có chút mệt mỏi, nàng híp mắt dựa vào vách xe, nhớ lại chuyện buổi trưa ở Lam Giang lâu, cuối cùng một chương kia, có phải rất nặng không?

Tâm tư mệt mỏi không yên, Sở Văn Khinh báo cáo tình huống hôm nay với Tiêu Chiến, lúc nói đến Thế tử yến quốc còn chưa đến, Tiêu Chiến liền ném cho nàng một vật.

Sở Văn Khinh vừa thấy, có chút ngoài ý muốn, đó là một bái thiếp, là Ngoại sử Yến quốc giao cho Lễ bộ Đại Tàn, mặt trên viết Thế tử Yến quốc đã đến Thịnh kinh –

Tiêu Chiến nhìn nàng: “Lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Trong lòng Sở Văn Khinh buông lỏng, vậy cũng tốt mình không cần phải đi đến thành lâu nữa rồi.

Bên trong Cẩm tú điện đèn đuốc sáng trưng, khi Sở Văn Khinh tiến vào đã thấy Tiêu Cấp sắc mặt buồn bã đứng chờ ở trước cửa, thấy nàng đến ánh mắt mệt mỏi liền sáng lên: “Sở tỷ tỷ?”

Đã lâu Sở Văn Khinh không gặp Tiêu Cấp, Lần này nghe thấy tiếng gọi này trong lòng không khỏi ảm áp: “Sao Lục điện hạ lại đến đây?”

Đám người Xuân Đào đứng hầu ở một bên, lúc này vội vàng cười nói: “Lục điện hạ đến từ buổi chiều, nô tì nói là người đã xuất cung, kết quả Điện hạ muốn ở lại chờ đến khi người về.”

Sở Văn Khinh vội, kéo Tiêu Cấp qua ngồi cạnh mình: “Điện hạ sao vậy?”

Sắc mặt Tiêu Cấp có chút mong mỏi, hần nghiêng người đến gần tai Sở Văn Khinh, khẽ nói: “Tam ca từng đáp ứng muốn mang ta xuất cung, nhưng đến giờ vẫn chưa thực hiện lời hứa, mấy ngày nữa là sinh thần mẫu phi, ta muốn xuất cung tìm lễ vật cho người, Sở tỷ tỷ, tỷ đi nói với Tam ca, ta muốn xuất cung!”

Yêu cầu này nếu là lúc trước thì không sao, nhưng bây giờ nàng và Tiêu Triệt thành ra như vậy, làm sao có thể, Sở Văn Khinh thoáng trầm ngâm: “Lục điện hạ muốn xuất cung rất dễ, ta đi tìm Ngũ điện hạ mang người đi ra ngoài là được? Mấy ngày nay Ngũ điện hạ đều ở bên ngoài tân trang lại Vương phủ mới, người thuận tiện đi xem Vương phủ của hắn như thế nào?”

Ánh mắt sáng rọi của Tiêu Cấp khẽ thay đổi, một đôi mắt đen lúng liếng nhìn lên nhìn xuống đánh giá Sở Văn Khinh, bỗng nhiên, hắn dựa gần vào Sở Văn Khinh: “Sở tỷ tỷ, không phải tỷ cãi nhau với Tam ca chứ?”

Sở Văn Khinh giạt mình: “Điện hạ hiểu lầm, làm sao ta có thể cãi nhau với Duệ vương?”

Tiêu Cấp hừ một tiếng: “Ta biết rồi, dù sao ta biết Sở tỷ tỷ nhất định sẽ giúp ta đúng không? Tam ca đã đáp ứng ta rồi, để ta đi đến nhà kho trong phủ của huynh ấy chọn bảo bối, Sở tỷ tỷ, tỷ nhất định sẽ giúp Cấp nhi đúng không?”

Ánh mắt Tiêu Cấp khẽ chuyển động, con ngươi đen đáng thương tội nghiệp nhìn Sở Văn Khinh, khiến cho người ta đau lòng.

Sở Văn Khinh không cự tuyệt được: “Bằng không như vậy đi, ngày mai có sứ thần ngoại quốc tiến cung, buổi tối chắc là Duệ vương cũng sẽ tiến cung, đến lúc đó Điện hạ đi đến, tự mình nói với Duệ vương được không?”

Tiêu Cấp nghĩ nghĩ một chút liền trả lời: “Được!”

Sở Văn Khinh tiễn Tiêu Cấp đi rồi mới trở về phòng, nghĩ đến cung yến đêm ngày mai, đôi mắt nàng hơi trầm ngâm.

--

Sứ thần ngoại quốc tiến cung dự tiệc dĩ nhiên không phải là chuyện nhỏ, từ buổi sáng Lễ Phi đã bắt đầu công việc chuẩn định yến tiệc, mà Sở Văn Khinh thì vẫn luôn đi theo bên cạnh Tiêu Chiến.

Đến buổi chiều khi sứ thần ba nước vào Càn Chính điện, đầu tiên là hành lễ bái kiến Tiêu Chiến, tiếp đó liền bị người mời đến Thượng Lâm Uyển, Sở Văn Khinh không đi đến điện phía trước, đơn giản là vì lễ tiết tầm thường, tiệc tối mới là quan trọng.

Nửa giờ sau, Tiêu Chiến trở về, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy sắc mặt hắn không tốt, trong mắt đè nén tức giận, Sở Văn Khinh liếc mắt nhìn Phúc Hải một cái, chỉ thấy người đằng sau hơi lắc đầu.

Sở Văn Khinh đi đến bên cạnh Phúc Hải, chỉ nghe thấy hắn nhỏ giọng nói: “Ba vị sứ thần này đến không có ý tốt, trong lòng Hoàng thượng cân nhắc lợi hại, nên có chút tức giận.”

Sở Văn Khinh nhủ mảy, ở bên trong tứ quốc, bây giờ chỉ có Yến quốc và Đại Tàn có thể so sánh với nhau, dĩ nhiên là có tranh cao thấp, Tây Lương là bại tướng dưới tay Đại Tàn, nên có lẽ không tính, tuy rằng Vu quốc không có phát sinh xung đột gì nhiều với Đại Tàn, cũng không trao đổi qua lại với bất kỳ quốc gia nào khác, vậy mà lúc này lại phải công chúa đến Đại Tàn, chính vì thế liền thấy đây tất nhiên không phải chỉ đơn giản là du sơn ngoạn thủy được.

Sở Văn Khinh tự biết chuyện quốc gia đại sự không có quan hệ gì với nàng, chỉ cần làm tốt chức vụ Thục Nghi là được, mắt thấy thời gian không còn

sớm, loan giá của Lê Phi đã đến ngoài cửa Càn Đức cung, nàng nhắc nhở Tiêu Chiến, đến giờ dự tiệc rồi.

Đoàn người xuất phát từ Càn Đức cung đi đến Thượng Lâm Uyển, còn chưa đến gần đã nghe được tiếng múa hát vui mừng, Phúc Hải hô to một tiếng “Hoàng thượng giá lâm, Lê Quý Phi giá lâm --” đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người, ngay cả Sở Văn Khinh mang mạng che mặt đứng ở sau lưng Hoàng thượng cũng đều nhận được rất nhiều sự chú ý.

Đĩ nhiên trong này không thể thiếu Công chúa Vu quốc Thủy Lăng Toa, ở khoảng cách rất xa Sở Văn Khinh vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt khiêu khích của nàng ta, mà nàng đành phải thuận theo, mà ánh mắt của một người khác, từ đầu đến cuối không mấy may dừng ở trên người này.

“Tham kiến Hoàng thượng”

“Thỉnh an phụ hoàng.”

Dự tiệc hôm nay là sứ thần tam quốc cùng với các vị Vương gia và chúng đại thần, vài vị thân Vương (họ hàng với hoàng thân) cũng có mặt, ngoài trừ Tĩnh Vương vì việc quân đang trên đường hồi kinh ra, còn lại mọi người đều ở đây, gồm cả Tiêu Lăng chưa được phong vương.

Mà triều thần bên trong, dĩ nhiên Ngụy Chính và Cố Diệc An cũng có mặt.

“Đứng dậy đi, hôm nay Thái tử Tây Lương, Công chúa Vu Quốc, còn có Yến quốc - -”

Tiêu Chiến nói đến đây liền ngừng lại, Sở Văn Khinh theo ánh mắt của hắn nhìn, chỉ thấy trên ghế tam quốc, còn một vị trí trống.

“Còn có Thế tử Yến quốc mới tới Đại Tàn ta, trăm cảm thấy rất vui, ly rượu này, thay mặt trăm hoan nghênh tâm ý của các vị, mời - -” Tiêu Chiến nâng chén đồng thời tất cả mọi người cũng giơ ly rượu lên theo, một bộ hợp tình hợp cảnh, Tiêu Chiến cạn một chén xong vừa giới thiệu sân khấu, vừa nhìn về phía vị trí trống không.

Sở Văn Khinh tiến lên trước hai bước hỏi Lê phi: “Nương nương, sao Thế tử Yến quốc lại không có mặt?”

Lúc này Lê phi cũng vô cùng ngạc nhiên: “Trước khi cung yến hạ nhân đã bẩm báo, ba vị sứ thần đều đã đến Thượng Lâm Uyển, sao giờ phút này lại không thấy nữa?”

Sở Văn Khinh nhíu mày: “Không biết có phải không chờ kịp mà đi nơi khác rồi không, nương nương đừng vội, ta đi tìm một chút.”

Vừa nói dứt lời, Sở Văn Khinh dẫn theo Xuân Đào rời đi, Xuân Đào và nàng vô cùng quen thuộc Thượng Lâm Uyển này, hai người liền đi đến những nơi có thể tìm, hỏi cung nhân trên đường họ cũng đều nói không có gặp qua.

Trong lòng Sở Văn Khinh kinh ngạc, lúc này vừa vặn thấy mấy cung nhân vẻ mặt vui mừng đi đến nơi cung yến kia, nàng nhin không được gọi người đến hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vài cung nữ thấy Sở Văn Khinh liền hành lễ: “Hồi Sở Thực nghi, Công chúa Vu quốc và Thái tử Tây Lương đều nói muốn tìm ý trung nhân ở Đại Tàn, chuẩn bị liên hôn với Đại Tàn.”

Giọng điệu nói chuyện của tiểu cung nữ vô cùng hưng phấn, quả thật, liên hôn như vậy trong lúc này là thủ đoạn củng cố chính trị đối với hai nước đều có lợi, nhưng người tới lại là Thái tử và Công chúa, dĩ nhiên không phải đối tượng bình thường, không biết vì sao, trong lòng Sở Văn Khinh lại cảm thấy bất an.

Nhìn mấy tiểu cung nữ vẫn cứ hưng phấn thảo luận rời đi, Sở Văn Khinh nghĩ một chút rồi nói với Xuân Đào: “Chúng ta tách ra tìm, nếu vẫn không thấy liền gặp ở cung yến.”

Sở Văn Khinh nhìn một chút, liền đi vào trong Thượng Lâm Uyển, Thượng Lâm Uyển là nơi chuyên tổ chức cung yến, Quỳnh hoa yên trước đó cũng tổ chức ở đây, phong cảnh đẹp, tòa lầu tinh tế, là một nơi ngắm cảnh tốt, lúc này các nơi đều được thắp sáng bằng đèn cung đình, thật sự là một cảnh vô cùng đẹp.

Sở Văn Khinh đi vào trong là vì trong Thượng Lâm Uyển có rất nhiều tòa lầu, nhưng vì là nơi không quen thuộc, chỉ sợ sẽ bị lạc đường, đi không bao lâu liền đến một tầng lầu quanh co, có cây xanh um tùm, Sở Văn Khinh càng đi càng cảm thấy có âm thanh khác thường ở phía sau bụi cây, nàng đi đến gần, chỉ nghe thấy một trận tiếng thở dốc dồn dập.

Sở Văn Khinh cả kinh, vừa muốn đi vòng qua phía sau cây xem là gì thì liền có một người đến gần nàng.

Động tác của người nọ rất nhanh, một tay che miệng Sở Văn Khinh, kéo nàng đến sau một bụi cây, động tác này chỉ trong chớp mắt, trong lòng Sở Văn Khinh hoảng sợ, nàng xoay người một cái liền dễ dàng khóa tay người đó lại.

“Văn Khinh - -”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tan rã trong không vui, Công chúa cầu thân.

Giọng nói trầm thấp khiến trong lòng Sở Văn Khinh kinh hãi, người bị nàng áp chế không phải là bằng hữu của Tiêu Triệt sao?!

Nàng vội vàng buông Mộ Trần một thân hồng y ra, nhìn nam tử đau nhe răng trợn mắt trước mặt, trong lòng không khỏi hoài nghi.

“Ân... a...”

“Nhẹ chút... a...”

Tiếng thở dốc của nam nữ đan xem vào nhau, là một tên tiểu thái giám và tiểu cung nữ đang hành chuyện cầu thả, hai gò má Sở Văn Khinh ửng đỏ, chán ghét nhíu mày nhìn hồng y nam tử, hai người đi đến một nơi khác.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Hồng y nam tử xoa cánh tay bị Sở Văn Khinh cào chảy máu, oán trách nhìn nàng: “Ta đi cùng Duệ vương, thấy cảnh trong cung đẹp nên muốn đi nhìn một chút, ai biết đi đến đây lại lạc đường!”

Hắn nói xong còn chưa thỏa mãn nhìn nơi vừa lấy một cái: “Thật không thể tưởng tượng được lại nhìn thấy một đôi dã uyên ương, chắc chắn, phong cảnh của hậu cung Đại Tần thật là hợp lòng người, Văn Khinh, ngươi đến đón ta sao?”

Sở Văn Khinh mặc kệ hắn, chỉ nghĩ đến thời gian không còn sớm, có lẽ lúc này Thế tử đã trở về rồi, lại nghĩ đến Tiêu Triệt, không khỏi nhíu mày: “Lạc đường thì đi cùng ta thôi, ta mang ngươi trở về.”

Lúc nào đôi mắt hồng y nam tử sáng trưng: “Oa, a, Văn Khinh, nếu Tiêu Triệt nhìn thấy ngươi và ta cùng nhau trở về, nhất định sẽ cực kỳ ghen tị, Văn Khinh, Văn Khinh, Văn Khinh - -”

Sở Văn Khinh nghe thấy hắn gọi như vậy, đôi mắt không khỏi tối sầm, nhưng miệng hắn không ngừng gọi, dần dần đi đến nơi có nhiều cung nhân, nàng thật sự không chịu được nữa, đứng lại xoay người nhìn hắn: “Có gì chỉ giáo?”

Hồng y nam tử cười ha ha: “Ta có thể nắm tay ngươi không?”

Sở Văn Khinh: “...”

“Aiii!” Hồng y nam tử không biết võ công làm sao có thể đuổi kịp Sở Văn Khinh, lúc này vừa chạy vừa gọi: “Ta đã nghĩ muốn Tiêu Triệt ghen tị, Văn Khinh ngươi phối hợp với ta một chút thôi - -”

Sở Văn Khinh đi đến cửa đại sảnh cung yến, lúc nhìn đến vị trí của Thế tử Yến quốc vẫn trống không, mày đẹp không khỏi nhíu lại, đúng lúc này, một đạo ánh mắt trong phòng dừng lại ở trên người nàng, nàng nhìn lại, thì ra là Thủy Lăng Toa.

Hôm nay Thủy Lăng Toa mặc một thân cung trang, cũng không thiếu gấm vóc nhiều màu và trang sức, trang phục lộ ra vòng eo mảnh khảnh và cánh tay, đôi mắt của nàng ta sáng ngời, trong đó còn mang theo một màu tím nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng phong tình, làn da đen hơn một chút so với nữ tử Đại Tần, lúc này, ánh mắt của nàng mang theo hứng thú nhìn Sở Văn Khinh.

Sở Văn Khinh cúi đầu thấp xuống, đang chuẩn bị đi đến đường nhỏ trở lại bên cạnh Tiêu Chiến, nhưng mà, nàng vừa mới bước chân, giọng nói khàn khàn của Thủy Lăng Toa lại vang lên.

“Sở Văn Khinh!”

Một tiếng quát khê này khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người Sở Văn Khinh đang đứng ở cửa đại sảnh, nàng đứng thẳng lên nhìn Thủy Lăng Toa.

Chỉ thấy Thủy Lăng Toa đứng dậy, hành lễ với Tiêu Chiến đang ngồi ở vị trí thượng vị, rồi sau đó lại nhìn về phía nàng chậm rãi nói: “Vừa rồi Thái tử Tây Lương nói đến chuyện hòa thân, Hoàng đế bệ hạ nói Đại Tần người không có Công chúa, nhưng theo ta biết, vị Sở Thục nghi này chính là nghĩa nữ của Hoàng thượng, được người đích thân phong là Quận chúa, nếu như vậy, cũng được xem như là Công chúa của Hoàng gia, không phải là rất xứng với Thái tử Tây Lương sao?”

Lời nói vừa dứt, cả đại sảnh liền yên tĩnh trở lại, một đám ánh mắt của hoàng thất Vương gia đều dừng ở trên người Sở Văn Khinh, ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, không ngừng mãnh liệt phát lạnh.

“Không thể!”

Tiêu Lăng một thân áo bào màu lam, tuy là ngồi ở vị trí cuối cùng, nhưng lúc này lại gần Sở Văn Khinh nhất, một tiếng quát nhẹ vang dội hữu lực, khiến mọi người cả kinh, hắn nhìn sắc mặt trầm tĩnh không nói lời nào của Tiêu Chiến, có chút lo lắng: “Phụ hoàng không thể!”

Tiêu Chiến nhủ mảy nhìn Sở Văn Khinh, lại nhìn Tiêu Lăng, cũng không lên tiếng trả lời, Thái tử Tây Lương lại đứng lên, hôm nay nhìn ở khoảng cách gần, Sở Văn Khinh càng cảm thấy khuôn mặt của người này hết sức bình thường, không có đôi mắt tinh quang, vừa thấy liền biết đây không phải phải là nhân vật dễ đối phó, Sở Văn Khinh không khỏi nhủ mảy.

“Ha ha, Tần vương còn nói không có Công chúa, theo như bản Thái tử thấy, vị Quận chúa này cũng rất được, nhưng mà, vì sao lại mang mạng che mặt? Nếu không ngại có thể lấy xuống để bản Thái tử nhìn một chút xem Quận chúa xinh đẹp thế nào, trong mấy nước nữ tử Đại Tần là xinh đẹp nhất, hôm nay vừa hay có thể biết là thật hay giả rồi!”

Lời nói của Dạ Tiêu Chiến cực kỳ cuồng vọng, Tiêu Chiến nhủ mảy, lúc này Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng: “Lễ nghi của Đại Tần, Thái tử điện hạ nói muốn thấy dung mạo của nữ tử là có thể thấy sao?”

Sở Văn Khinh nhìn dáng vẻ kích động của Tiêu Lăng, khẽ thở dài. Nàng cúi người thi lễ với Thái tử Tây Lương: “Thỉnh an Thái tử điện hạ, không đối gạt Thái tử điện hạ, sở dĩ Văn Khinh mang mạng che mặt đơn giản là vì tướng mạo xấu xí, sợ làm bẩn mắt mọi người, nếu Thái tử muốn nhìn khuôn mặt đẹp của nữ tử Đại Tần, thì không thể nhìn thấy trên người Văn Khinh rồi.”

Dạ Tiêu Nhiên ngăn ra, thật không ngờ nguyên nhân Sở Văn Khinh mang mạng che mặt là như vậy, cũng không ngờ nàng lại thẳng thắn như thế, mà Thủy Lăng Toa lại cười: “Sở Thực nghi vừa là Quận chúa, vừa là Thực nghi, người nói tướng mạo mình xấu xí, bản Công chúa không tin, không bằng người tháo mạng che mặt của người xuống để bản Công chúa nhìn một chút, xấu xí này, là xấu xí thế nào?”

Ánh mắt Thủy Loang Toa mang theo hứng thú xem kịch vui, nhưng nàng ta vừa dứt lời, một giọng nói sắc bén vang lên: “Ai dám kéo mạng che mặt Văn Khinh của ta!”

Một đạo hồng y chợt lóe, cuối cùng Mộ Dung Trần cũng đuổi kịp Sở Văn Khinh, trên mặt của hắn còn mang theo toan tính, trong lúc bốn mắt nhìn nhau với Sở Văn Khinh, hắn còn nháy mắt với nàng, rồi sau đó bình tĩnh đứng bên cạnh Sở Văn Khinh: “Tần vương thứ tội, Mộ Dung Trần đã tới muộn!”

Sở Văn Khinh sững sờ.

Mộ Dung Trần?

Bắc Vương Thế tử của Yên quốc?!

Sở Văn Khinh quay đầu, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Mộ Dung Trần, bên này Mộ Dung Trần tươi cười, lời nói trong miệng khiến người khác không thể nghe thấy: “Văn Khinh, người thích làm Thái tử phi hay là Thế tử phi?”

Sở Văn Khinh nhớ tới tình cảnh vừa rồi lúc gặp hắn trong Thượng Lâm Uyển, thậm chí bản thân mình quá mức sơ suất, nhưng vì sao Bắc Vương Thế tử Yên quốc đã sớm xuất hiện như vậy lại ở trong phủ Tiêu Triệt?

Tiêu Chiến thấy Mộ Dung Trần và Sở Văn Khinh ở cùng nhau, hơn nữa quan hệ của hai người không giống như xa lạ, khóe miệng cong lên: “Mời Thế tử nhập tọa.”

Lời nói vừa dứt, Thủy Lăng Toa cười ha ha: “Trễ như vậy Thế tử và Sở Thực nghi mới cùng nhau đến, còn xưng hô vô cùng thân thiết với Sở Thực nghi như vậy, xem ra quan hệ của hai người cũng không bình thường nha!”

Sở Văn Khinh không biết đáp lại như thế nào, Mộ Dung Trần ở bên cạnh lại tùy ý kéo tay Sở Văn Khinh đi về chỗ của mình: “Ta và Văn Khinh vốn có quen biết, nếu Công chúa muốn tìm giải nhân cho Thái tử Tây Lương, tuyệt đối đừng đánh chủ ý lên Văn Khinh của ta, bộ dạng của Công chúa khuynh quốc khuynh thành như vậy, nhất định là tâm địa thiện lương, sẽ không phá hoại nhân duyên người khác đâu, đúng không?”

Lúc này Thủy Lăng Toa cười đến run cả người: “Thế tử nói đùa, Lăng Toa chỉ cho là Sở Thực nghi đáng yêu như vậy mà không có người trong lòng, nhưng không biết được thì ra Mộ Dung Thế tử lại cực kỳ yêu thương như vậy, Lăng Toa làm trò cười rồi.”

Lời vừa dứt, Thủy Lăng Toa hơi ngừng lại: “Xem ra người đến Đại Tần liên hôn không chỉ có Vu Quốc ta và Dạ Thái tử Tây Lương, chẳng lẽ Yên quốc cũng muốn liên hôn với Đại Tần?”

Vốn câu nói của Thủy Lăng Toa chỉ mang theo chút trêu đùa, nhưng lời này vừa nói ra lại cảm thấy ánh mắt đối diện quét đến trên người mình, nụ cười trên mặt nàng ta cứng ngắc nhìn phía đối diện, lại phát hiện không có.

Khóe miệng Mộ Dung Trần nhếch lên: “Đây là việc của Yên quốc, không nhọc Công chúa phí sức.”

Thái tử Tây Lương thấy vậy “ha ha” cười: “Quân tử không đoạt người, Mộ Dung huynh yên tâm, nghe nói chỗ nào Đại Tần cũng có mỹ nữ, nhất định Tần vương có thể tuyển chọn một vị giai nhân để Bản Thế tử mang về Tây Lương, hoàng hậu Tây Lương tương lai là ai, liền phải nhờ Tần vương rồi!”

Hoàng hậu!

Hòa thân có rất nhiều cách, nếu có được phân vị Hoàng hậu, đó là một việc vô cùng tốt, Tần vương vốn còn đang lo lắng chuyện hòa thân, lúc này vừa nghe vậy liền nói: “Thái tử yên tâm, tuy là trẫm không có nữ nhi, nhưng nhất định sẽ tuyển chọn trong các tiểu thư khuê các cho người một vị Hoàng hậu thông minh xinh đẹp.”

Thái tử Tây Lương vỗ tay cười to, liên tục tán thưởng, nhưng Thủy Lăng Toa lại không vừa lòng: “Quả nhiên Tần vương thiên vị Tây Lương, chẳng lẽ người chê nước ta quá nhỏ bé, hay là chướng mắt Thủy Lăng Toa ta?”

Khỏe miệng Tiêu Chiến bấu một cái: “Lời này của Công chúa là có ý gì, nếu Công chúa muốn làm con dâu trẫm, trẫm thật sự rất vui mừng.” Ngừng lại một chút, Tiêu Chiến lại nói: “Không biết trong mấy nhi tử của trẫm, Công chúa thích người nào?”

Lúc này ánh mắt Thủy Lăng Toa đảo qua mấy vị Vương gia, Sở Vân Kinhh ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Trầm nhìn, mày hơi nhíu lại, Mộ Dung Trầm thấy nàng như vậy liền tác ác nghiêng người đến bên tai nàng, cúi đầu nói: “Nếu nàng chọn Tiêu Triệt, người cảm thấy, Tiêu Triệt có thể thủ nàng ta hay không?”

Lời này giống như một thanh kiếm rơi vào trong tai Sở Vân Kinhh, khiến cho lòng nàng tê dại, nàng đảo mắt nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Dung Trầm, bỗng cảm thấy người này cực kỳ giống một loại người – vô lại!

Mà bên kia, ánh mắt Tiêu Triệt nhìn thoáng qua chỗ bọn họ một cái, ly rượu trong tay phịch một tiếng vỡ vụn, Từ Mặc đứng sau lưng hắn, nhíu mày, cúi đầu gọi một tiếng: “Vương gia!”

Tiêu Triệt cúi đầu, đem tay chảy máu giấu xuống dưới bàn.

Hình như Thủy Lăng Toa không thể quyết định, nàng ta cau mày suy nghĩ: “Các vị Vương gia đều rất anh tuấn, Lăng Toa không biết nên chọn ai, nghe nói ngày mai sẽ bắt đầu vây săn, không bằng, đến lúc đó Lăng Toa sẽ quyết định!”

Sứ giả ngoại thân đến tất nhiên là sẽ có nhiều hoạt động, vây săn cũng là một trong các hoạt động đó, Sở Vân Kinhh nghe vậy mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Trầm, khẽ nói: “Hắn cưới hay không cưới, đã không còn liên quan gì đến ta nữa rồi.”

Mộ Dung Trầm nghe vậy liền sùng sốt, ánh mắt của hắn vừa mới rời khỏi ly rượu bị vỡ nát trên bàn Tiêu Triệt, cúi đầu khẽ nói vào tai Sở Vân Kinhh: “Vân Kinhh, có phải ngươi thích ta không - -”

Sở Vân Kinhh thờ dãi: “Thế từ đại nhân muốn chơi trò chơi thì hãy tìm người khác đi.”

Lúc này Tiêu Chiến đang nói sẽ mời các tiểu thư gia trong kinh đến vây săn, Thái tử Tây Lương nghe vậy liền vỗ tay đồng ý, sau đó là một tiết mục ca múa mừng thái bình.

Yến tiệc diễn ra một lúc, Sở Vân Kinhh đứng dậy đi tới bên cạnh Lệ phi và Tiêu Chiến, Tiêu Chiến nhìn Sở Vân Kinhh một cái, ý cười trên mặt không đổi, thấp giọng nói: “Quen biết Bắc Vương Thế tử bao lâu rồi?”

Sở Vân Kinhh hơi trầm ngâm: “Là hai khắc trước.”

Tiêu Chiến gật đầu, không có lời nào để nói, mà Lệ phi cũng lo lắng nhìn nàng một cái, ý tứ không cần nói rõ, Sở Vân Kinhh thờ dãi, đưa mắt nhìn về nhóm hoàng thất bên dưới, vừa thấy trong lòng liền cả kinh, chẳng biết từ bao giờ vị trí của Tiêu Triệt đã không thấy người?

Gần như đồng thời, Sở Vân Kinhh nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của Từ Mặc ở cửa đại sảnh, trong lòng Sở Vân Kinhh căng thẳng, chẳng lẽ vết thương của Tiêu Triệt bị làm sao - -

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chương 76.1: Triền miên trong nước, còn nhiều thời gian.

“Nương nương, Vân Kinhh có phần không khỏe, có thể xin được cáo lui trước?”

Lệ Phi hiển nhiên cũng nhìn đến vị trí trống rỗng của Tiêu Triệt, nghe vậy liếc mắt nhìn Tiêu Chiến đang cùng thái tử Tây Lương nói chuyện, gật đầu nói, “Đi đi, hoàng thượng ở đây đã có ta.”

Lúc Sở Vân Kinhh đi ra đại sảnh Từ Mặc vội vàng lại đón, “Quận chúa.”

Sở Vân Kinhh nghe giọng nói có chút vội vàng của hắn, trong lòng cũng căng thẳng, “Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Từ Mặc tối sầm lại, “Miếng vết thương của vương gia rạn nứt, hiện tại cực kỳ không tốt, ngài nói muốn xuất cung, nhưng mà quý y không ở trong phủ, vương gia cũng không chịu gọi ngoại nhân đến trị, tối năng, không biết như thế nào mới có thể vượt qua - -”

Ánh mắt Sở Vân Kinhh trầm xuống, xem canh giờ đã không còn sớm, nếu xuất cung lúc này, không biết có thể hồi cung kịp không, ánh mắt Từ Mặc

mang theo hy vọng, trong lòng nàng khẽ động, “Ta xuất cung với người.”

Từ Mặc mừng rỡ, “Quận chúa đi theo ta.”

Ngoài cửa Đức Dương đang có một chiếc xe ngựa chờ ở đó, Sở Vân khinh có chút gấp gấp lên xe, Từ Mặc ở ngoài đánh xe, thẳng tiến ra cửa Chính Dương.

Tiêu Triệt nhắm chặt hai mắt ngồi ở trong xe ngựa, miệng vết thương trước ngực dường như đang chảy máu, chỗ vật áo một mảnh thấm ướt, miệng vết thương trên tay còn thấm ra bên ngoài vài giọt máu, Tiêu Triệt nặng nề thở dài một hơi, hẳn từ lúc nào trở nên chật vật như vậy!

Xe ngựa từ cửa Chính Dương chạy ra, hẳn cảm thấy lo lắng bên trong thân thể bắt đầu từng chút đi ra, vốn ray rứt đau đớn ở trong lòng lúc này đã biến mất, không biết là đã chết lặng hay là không đau, ánh mắt của hắn chậm rãi đóng lại, lại nghĩ tới cảnh tượng vừa nhìn thấy ở trên cung yến.

Tiêu Lăng vì nàng đứng dậy nói chuyện, Mộ Dung Trần cũng nói hộ nàng, hẳn chưa từng cảm thấy bản thân phứt chốc vô lực giống như vậy, thời điểm nghe được hai chữ hòa thân hẳn chỉ muốn vỗ bàn đứng lên, không quản là Vu Quốc hay là Tây Lương, từ trước đến nay hắn cũng không để vào mắt, nhưng mà hắn không thể, chỉ ít hiện tại không thể.

Phứt chốc hẳn lại có chút hâm mộ Tiêu Lăng và Mộ Dung Trần, một người là ngũ đệ của hắn, một người là bạn thân của hắn.

Mười hai tuổi rèn luyện trong quân doanh, ở biên cảnh Yến quốc gặp Mộ Dung Trần mười hai tuổi giống hắn, rõ ràng là hắn vượt ranh giới đứng ở trên đất Yến quốc, lại hung bạo nói Mộ Dung Trần là gian tế Yến quốc điên cuồng đánh một trận, từ đó tạo thành một khoảng cách không nhỏ.

Mộ Dung Trần là con trai độc nhất của Định Bắc vương Yến quốc, bởi vì Yến vương hơn năm mươi tuổi mà dưới gối không con, gần như coi hắn là nhi tử của mình, nhiều sự sủng ái đã tạo nên tính cách yêu nghiệt của hắn như vậy, hai người kết bằng hữu từ mười hai tuổi, trong mười năm đó ngấm giao thủ ở bên ngoài mấy lần, hẳn thắng nhiều lần, nhưng mà lúc này đây, Tiêu Triệt lại cảm thấy bản thân thất bại thảm hại.

Lông mày Tiêu Triệt vô thức nhíu chặt hơn một chút nữa, ngoài cửa xe dường như có tiếng người náo nhiệt, cũng không biết có phải đã đi tới phố xá náo nhiệt hay không, tiếng huyền náo làm ồn khiến hắn cảm thấy có chút phiền闷, tinh thần trầm xuống, nghĩ muốn dựa vào xe ngựa nghỉ một chút.

Xe ngựa đứng là đi tới phố xá náo nhiệt, đường từ cửa cung tới Duệ vương phủ phải đi qua toàn bộ phố xá phồn hoa buổi tối ở Thịnh kinh, lúc này chính là canh giờ tốt nhất buổi tối, trên phố xá đều là người đi đường lui tới, Từ Hàn ở trên xe ngựa gấp gấp, luôn không ngừng nhìn về phía sau, vừa lo lắng vết thương của Tiêu Triệt, lại vừa nhìn xem Từ Mặc có theo kịp không.

Cửa tiệm bên đường san sát nối tiếp nhau, đoàn người như nước chảy cản trở xe ngựa đi tới, Từ Hàn tránh chỗ nhiều người, muốn cố gắng trở về vương phủ nhanh một chút, Tiêu Triệt cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng mà người càng ngày càng nhiều, xe ngựa đi chậm lại, lại có chút đình trệ, trong lòng Từ Hàn có chút sốt ruột, những cũng không thể tránh được.

“Trong xe chính là Duệ vương?”

Bỗng nhiên xuất hiện một tiếng khẽ gọi khiến Từ Hàn sững sốt, hẳn vừa quay đầu nhìn, lại có chút ngoài ý muốn.

“Cố tiểu thư.” Từ Hàn xuống đất hành lễ, nữ tử trong kinh hẳn biết tuyệt đối không nhiều, nhưng mà vị trước mặt này hẳn lại không dám không nhận ra nàng.

Cố Yên Nhiên một thân y phục màu xanh, có thể do trời lạnh nên nàng khoác lên một kiện áo choàng trắng, toàn bộ dung mạo vốn đã đẹp như họa, lúc này sắc xanh trắng tôn lên như vậy, càng là xuất trần động lòng người, sau lưng nàng cũng có một chiếc xe ngựa, xem ra cũng là bị ngăn lại không thể tiến lên được.

Cố Yên Nhiên cười, “Trong xe chính là Duệ vương?”

Từ Hàn gật gật đầu, “Đúng là vương gia.”

Cố Yên Nhiên quay đầu nhìn dòng người phía sau liếc mắt một cái, màu sắc có chút chớp động, “Tối nay cũng quá nhiều người, sợ là xe ngựa không thể đi được, vương gia phải về phủ sao?”

Từ Hàn gật gật đầu, quay đầu nhìn trong xe một cái, bản thân cũng Cố Yên Nhiên nói chuyện lâu như vậy, sao vương gia không lên tiếng?

Trong lòng Cố Yên Nhiên cũng là chột lạnh, người trong xe không thể không biết là nàng, thế nhưng lại không nói một tiếng, thẳng thắn không dự định quan tâm đề ý nàng?

“Mùi gì vậy?”

Nói chuyện chính là tiểu nha đầu phía sau Cố Yên Nhiên, cái mũi lúc này khẽ hít, chau mày nói nhỏ một câu, một câu này cùng rơi vào trong tai hai người khác, Từ Hàn mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía trong xe ngựa.

“Vương gia!”

Từ Hàn mạnh mẽ gọi một tiếng, Cố Yên Nhiên liền biết là không tốt, nàng chỉ thấy Từ Hàn nhảy lên xe ngựa vền mảnh nhanh nhẹn đi vào, trong phút chốc màn xe được vền lên, nàng che miệng hô nhỏ một tiếng.

Từ Mặc biết không thể gạt được, chui ra khỏi xe gật gật đầu, ánh mắt hấn sắc bén nhìn dòng người chật chội phía trước, nếu là ở lại không được, hấn liền lái xe từ chỗ này tiến lên!

“Đề ta nhìn xem.”

Ánh mắt Cố Yên Nhiên vội vàng, Từ Hàn cũng là hơi do dự.

“Đánh xe ngựa vào ven đường đi, mặc dù ta không phải đại phu, nhưng cũng xem qua chút sách thuốc, người đề ta nhìn xem, trong xe ta có chút dược liệu, có lẽ sẽ có ích.”

Từ Hàn còn đang sững sờ, ở bên này Cố Yên Nhiên đã dặn dò thị nữ bên người, thấy thị nữ này trở lại xe ngựa Cố Yên Nhiên lấy thuốc đi, Từ Hàn cũng không lấy lý do ngăn lại.

“Một khi đã như vậy, làm phiền Cố tiểu thư rồi.”

Cố Yên Nhiên cười, “Không ngại.”

Từ Hàn đánh xe ngựa vào ven đường, nhìn Cố Yên Nhiên nhắc váy lên xe ngựa, nghĩ thầm Tiêu Triệt nhất định đừng nên xảy ra chuyện gì mới tốt, mà lúc này, thị nữ đã trở lại, trong tay cầm lọ thuốc lớn nhỏ đưa vào trong xe ngựa.

Ánh mắt Từ Hàn khẩn trương nhìn chung quanh, bỗng nhiên, màu sắc mạnh mẽ căng lên.

Ngay phía sau bọn họ cách đó không xa, một chiếc xe ngựa cũng một bên treo lễ chế Duệ vương phủ đang đi đến gần bọn họ!

Cố Yên Nhiên vào xe ngựa liền nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Triệt nghiêng đầu dựa vào trên vách xe, hai mắt của hấn nhắm chặt, hình như bởi vì mất máu quá nhiều mà mê man, trên dung mạo đẹp đẽ không có nửa điểm huyết sắc.

Nàng sững sờ nhìn gương mặt gần trong gang tấc, tư tưởng khẽ động, giống như nhớ lại bộ dáng canh giữ ở Từ Ngọc cung vào đêm tuyết đó, có lẽ người đời không thể tưởng được, một nữ tử mới hai tuổi có thể nhớ rõ bóng dáng của một người nam nhân như vậy.

Ban đêm bông tuyết trắng xóa, không có ánh sáng của sao, chỉ có bóng dáng kia, kiên định đứng thẳng trong trời băng đất tuyết, bất cứ lúc nào nhớ lại, lại có thể làm cho nàng tiếc nuối, nàng không phải là thánh nữ luôn thương hại thế nhân, mà một phần vương tử cũng thương tiếc này, lại lưu lại trong lòng nàng 16 năm.

“Tiểu thư.”

Thư Hương không biết dược lý, lại mang toàn bộ lọ thuốc tiến vào, Cố Yên Nhiên mạnh mẽ hoàn hồn, tiếp nhận lọ thuốc để ở một bên nhìn thương thế Tiêu Triệt, có thể thấy phía trước ngực hấn một mảnh đỏ sẫm thấm ướt, trong lòng nàng căng thẳng, hai tay cời cúc áo của hấn - -

Đương nhiên trong lòng Cố Yên Nhiên rất khẩn trương, nhưng mà ngay lúc tay nàng còn một chút nữa là chạm đến cổ áo của hấn, bàn tay Tiêu Triệt không hề đoán trước ngăn trở nàng tiếp tục!

Người đang ngủ mở mắt, một đôi mắt sâu thẳm cực kỳ dày đặc, nhiều năm trôi qua nhạy bén nói cho hấn biết hơi thở xa lạ đang ở kề bên, nhưng khi nhìn thấy là khuôn mặt Cố Yên Nhiên, trong đôi mắt ít nhiều còn có chút ngoài ý muốn.

Mu bàn tay Cố Yên Nhiên bị Tiêu Triệt mạnh mẽ bắt lại, chống lại đôi mắt cực kì dày đặc này, lúc này mặc dù là sững sờ ngay tại chỗ, đôi mắt của hấn giống như tức giận cùng sát ý, nhưng mà bất quá là một cái chớp mắt, tiếp đó là tịch lãnh (cô đơn + lạnh nhạt) vô biên.

Đối với người khác, băng lãnh này là cảnh cáo người sống chớ lại gần, nhưng đối với Cố Yên Nhiên, lại gọi lên toàn bộ trí nhớ liên quan đến đêm tuyết trắng kia, khóe miệng nàng khẽ động, khẽ nói ra hai chữ: “Vương Gia - -

Hai chữ này hàm chứa mềm mại thân cận ngay cả nàng cũng không biết, Tiêu Triệt nhú mày, đang muốn buông Cố Yên Nhiên ra lại nghe soàn soạt một tiếng, màn xe bị nhấc lên - -

Dưới nền cảnh người đến người đi, Sở Văn Khinh kinh ngạc nhìn hai người trong xe, lo lắng trong mắt nàng còn chưa kịp biến mất, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy cũng có chút sững sờ, giờ phút này trong mắt nàng, Cố Yên Nhiên nghiêng thân ở phía dưới Tiêu Triệt, mà Tiêu Triệt chẳng những không có cự tuyệt còn nắm chặt tay Cố Yên Nhiên, khoảng cách hai người quá gần, nếu không có nàng quấy rầy, có lẽ chính là thời điểm tình chàng ý thiếp.

Trong lúc Sở Văn Khinh sững sờ, Tiêu Triệt chậm rãi buông tay Cố Yên Nhiên, hấn nhìn nhuyển sập bầy lọ thuốc bên hông một cái, mở miệng muốn nói cái gì.

Vào lúc này, Sở Văn Khinh cũng thấy được lọ thuốc, trong lòng mỉm cười, bên trong ánh mắt mơ hồ có cái gì phá kén bước ra, nhưng nàng cái gì cũng không nói, bá một tiếng buông màn xe, xoay người đi đến xe ngựa khác.

Nàng bước rất nhanh, giống như có lũ lụt thú dữ đuổi theo phía sau, Từ Mặc cũng nhìn thấy hình ảnh trong xe, lúc này vội vàng đuổi theo, “Quận chúa,

quận chúa, người hiểu lầm - - “

Sở Vân khinh xoay người, “Hiểu lầm cái gì?”

Từ Mặc không biết nói như thế nào, chỉ xe ngựa phía trước, “Này Cố tiểu thư - - “

Lúc này Sở Vân Khinh mới nhớ tới, nữ tử dung mạo xinh đẹp vừa rồi trong xe đúng là Cố Yên Nhiên đại xuất danh tiếng ở quỳnh hoa yến, nữ nhi đương kim Tả tướng!

Sở Vân Khinh lắc đầu, “Ta nghĩ ta không có hiểu lầm, đã có Cố tiểu thư chữa thương cho Vương gia, ta nghĩ là không cần ta làm điều thừa, người đưa ta hồi cung hay là ta tự đánh xe hồi cung?”

Cố Yên Nhiên nhìn màn xe bị buông xuống một lần nữa hơi sững sờ, mà bên này Tiêu Triệt đã mở miệng, “Đa tạ ý tốt Cố tiểu thư, nhưng mà hiện tại bốn vương không cần.”

Tiếng nói vừa dứt, Cố Yên Nhiên cảm thấy một đạo bóng đen vụt qua trước mắt, tức thì trong xe chỉ còn một mình nàng, một điểm mờ mịt xuất hiện ở trong lòng, khoe miệng nàng dương lên một nụ cười châm chọc.

Ánh mắt Sở Vân Khinh cương quyết nhìn Từ Mặc, lại thấy một bóng người chột lóe trước xe ngựa, tiếp theo liền có một đôi mắt hàn khí khóa nàng lại.

Từ Mặc thấy Tiêu Triệt xuống xe ngựa liền lui ở một bên, bên này Sở Vân Khinh nhìn Tiêu Triệt đi tới chỗ mình liền hơi lùi một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Đôi mắt Tiêu Triệt gắt gao dừng ở trên người Sở Vân Khinh, đến gần nàng không nói hai lời trực tiếp bồng nàng lên, tiếp theo không chút thương tiếc ném vào trong xe ngựa, “Hồi phủ!”

Từ Mặc nhìn Tiêu Triệt động tác cực kỳ lưu loát ném ra hai chữ bước vào xe ngựa, trợn mắt há mồm đáp lại một tiếng, lên xe ngựa suy nghĩ muốn hỏi phủ, mà Cố Yên Nhiên sau khi xuống xe ngựa nhìn thấy cảnh tượng phi thường bạo lực này, trên mặt nàng từ đầu đến cuối đều treo lên một ý cười nhạt nhẽo

Từ Hàn liền nhìn nàng một cái, “Hôm nay đa tạ Cố tiểu thư, ngày khác chắc chắn đến nhà cảm tạ.”

Này bất quá là lời khách sáo, ánh mắt Từ Hàn nhìn Từ Mặc lái xe chen lách bên trong đoàn người, có chút sốt ruột, tâm Cố Yên Nhiên sáng tỏ, gật đầu để hắn rời đi.

Thư Hương đứng sau lưng Cố Yên Nhiên, lúc này khe khẽ thở dài, “Tiểu thư, cô nương này khiến người ta cảm giác quen thuộc, có lẽ rất thân cận với Duệ vương.”

Cố Yên Nhiên gật đầu, trở lại xe ngựa của mình, “Người quen sao, ở quỳnh hoa yến, chính là vị cô nương này nhận được dạ hoa Vĩnh sinh của Quý phi nương nương.”

“A - -” Thư Hương thở nhẹ một trận, “Chính là người đánh đàn, lần trước nàng đã đoạt đi hoa của tiểu thư, bây giờ Duệ vương cũng - - “

Thư Hương lời còn chưa dứt, Cố Yên Nhiên cũng mỉm cười, không nói lời nào.

Sở Vân Khinh bị Tiêu Triệt quăng thật mạnh vào trong xe ngựa, bả vai đụng vào vách xe đau từng đợt, sau đó nghe được Tiêu Triệt nói ra hai chữ, nhìn hắn bước vào xe ngựa, cũng chỉ ngồi ở bên cạnh nàng, không còn phản ứng nào khác.

Trong lòng Sở Vân Khinh giận dữ: “Sao Vương gia không ngồi cùng xe ngựa với Cố tiểu thư? Nơi nàng thuốc trị thương đều cực kỳ đầy đủ hết.”

Tiêu Triệt khép chặt hai mắt hô hấp vi trọng, lúc này nghe nàng nói chuyện như vậy cũng không nói một lời.

Sở Vân Khinh khẽ nhủ mảy, dựa vào tính cách của hắn, nếu có gì bất mãn với nàng đã sớm ngang tàng tranh cãi với nàng, nàng suy nghĩ một chút, ánh mắt nặng nề dừng ở ngực Tiêu Triệt, đúng rồi, Từ Mặc nói miệng vết thương của hắn nứt ra rồi, nàng thừa nhận vừa rồi nhìn thấy cảnh đó, tinh thần liền rối loạn, mới quên đi chuyện này.

Sở Vân Khinh không chút ngập ngừng nghiêng người đi qua, dè dặt cẩn trọng trực tiếp muốn lột bỏ y phục của hắn, hô hấp Tiêu Triệt trầm xuống, cứ như vậy để mặc cho nàng làm.

Trong lòng Sở Vân Khinh sốt ruột, dè dặt cẩn trọng mở ngực áo của hắn mà nhìn, ánh mắt sâu thẳm, trong giọng nói của nàng không biết là nén giận hay là hàm chứa đau lòng, “Tiêu Triệt, đã bao lâu rồi người chưa đổi được!”

Tiêu Triệt nặng nề nói, “Từ ngày nàng rời đi.”

Trong lòng Sở Vân Khinh khẽ động, được của hắn vốn là ba ngày đổi một lần, trong lòng nàng bị kiềm hãm không biết nói cái gì, từ trong tay áo lấy ra khăn lụa tùy thân cực kì cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho hắn.

Từng vết máu bị nàng lau đi, tiếp theo đó là nhìn thấy miệng vết thương ghê người, vết thương vốn đã có chút khép lại một lần nữa vỡ ra, giống như là vết

thương cũ thêm thương tổn mới, loại đau đớn này nàng đương nhiên biết.

Trong người Sở Văn Khinh cũng không mang theo được, đành phải lấy khăn lụa trong tay tạm thời chèn ở miệng vết thương của hân, nhìn sắc mặt trắng bệch của hân, Sở Văn Khinh dè dặt cẩn trọng lấy tay đè giữ, may mắn không có tiếp tục chảy máu.

Một đường không nói gì đến Duệ vương phủ, lúc Tiêu Triệt vào phủ đã có vài phần thanh tỉnh, xuống xe cũng không để ý Sở Văn Khinh một đường vào Giang sơn lâu, Sở Văn Khinh thở dài theo vào, bên này Tử Mặc và Tử Hàn cũng sai người mang thuốc trị thương đưa vào rồi canh giữ ở ngoài cửa.

Sở Văn Khinh đi theo Tiêu Triệt vào phòng, khi đi tới phòng trong lại thấy Tiêu Triệt không phải đi nằm, mà ngược lại đi vào trong một gian phòng bên cạnh, Sở Văn Khinh muốn mau chóng giúp hân xử lý miệng vết thương, vội vàng đi theo qua.

Nhưng mà vừa tiến vào phòng Sở Văn Khinh ngăn cản cả người, Tiêu Triệt lại không chút do dự đưa lưng về phía nàng thoát y phục: “Tiêu Triệt, ngươi làm cái gì - -”

Tiêu Triệt không ngừng động tác, ngoại bào, trung y, tức thì chỉ còn lại lý y, Sở Văn Khinh vội vàng xoay người lại, Tiêu Triệt hình như không có ý muốn nói chuyện với nàng.

Phía sau là tiếng động y phục rơi xuống đất, nàng đợi đã lâu, nghe thấy phía sau bỗng nhiên không có âm thanh, trong lòng căng thẳng, lúc nàng xoay người là lúc nhìn thấy bóng lưng Tiêu Triệt - -

Không, không chỉ là bóng lưng!

Sở Văn Khinh đỏ mặt, nàng nhìn thấy gì?!

Lúc này Tiêu Triệt trần như nhộng, tóc đen rối tung trên vai, từ phía sau nhìn qua, bóng lưng ngay thẳng đẹp đẽ trực tiếp thể hiện ra đường nét mạnh mẽ trên phần lưng của hân, hai chân thon dài, thắt lưng cường tráng, còn có - -

Sở Văn khinh theo bản năng nhắm hai mắt lại, chỉ nghe 'phù phù' một tiếng, Sở Văn Khinh hậu tri hậu giác phát hiện tận cùng trong phòng óc có một phương bể tắm nước nóng.

Thì ra là muốn tắm rửa.

Trong lòng Sở Văn Khinh ảo não, rõ ràng là nàng thấy hân thân cận với nữ nhân khác, vì sao hiện tại hân lại bày sắc mặt như vậy cho nàng xem, vậy mà không nói câu nào. Nàng lao tâm lao lực từ trong cung chạy đến, chẳng lẽ là vì nhìn sắc mặt hân?

Càng nghĩ trong càng oán giận, nghe được âm thanh nước chảy lã chã, trong điện quang hóa thạch sắc mặt Sở Văn Khinh đại biến, “Tiêu Triệt, chẳng lẽ ngươi không biết miệng vết thương của ngươi không thể gặp nước sao!”

Một tiếng quát nhẹ làm cho bên trong yên tĩnh một chút, Sở Văn Khinh đợi Tiêu Triệt hồi âm, nhưng mà nào có hồi âm nào, ngay cả tiếng nước chảy ban đầu cũng không còn!

Sở Văn khinh kinh hãi, nàng bước nhanh vào bể tắm nước nóng, còn chưa đến gần liền thấy được trong nước bốn phía đều là huyết sắc, trong đầu dường như có gì đó nổ tung, nàng thất thanh kêu lên, “Tiêu Triệt!”

Hơi nước hâm hấp khiến hai mắt nàng híp lại, trên mặt nước chỉ ẩn ẩn một chút màu đỏ, không còn động tĩnh khác, nghĩ đến điều không tốt, trong lòng Sở Văn Khinh quỳnh lên nghĩ cũng không nghĩ liền nhảy vào trong nước.

Dòng nước ầm ập một thoáng bao lấy thân thể nàng, Sở Văn Khinh nỗ lực mở to hai mắt, nhưng mà trên mặt nước gió êm sóng lặng không có một tia gợn sóng, không nghĩ nhiều, nàng hít sâu một hơi nằm xuống, nhìn giữa bể tắm thật lớn hình như có một chút bạch quang chợt lóe, nàng dùng hết sức bơi đến chỗ đó, nhưng mà bơi đến gần mới phát hiện này bất quá là một cây trụ để nước chảy vào trong bể.

Hoảng hốt một hồi, Sở Văn khinh trầm nghĩ bản thân chậm chạp, trong lòng lại càng buồn bực Tiêu Triệt làm việc bất kể hậu quả, nhìn chung quanh không có kết quả, nàng chỉ cảm thấy dưới nước nghẹt thở khó chịu, ám kình nhắc tới trôi lên mặt nước.

Trong nháy mắt bọt nước văng khắp nơi, mạng che mặt của nàng đã sớm rơi trong nước, lúc này lau đi giọt nước trên mặt, hít thở từng ngum từng ngum.

Đang ở trong nước, phía sau một khối thân thể ầm ập đột nhiên dán lên, cả người Sở Văn Khinh chấn động, quay đầu liền rơi vào trong một đôi mắt u ám.

Trong lòng nàng cực kỳ tức giận, nhìn bộ dáng mặt Tiêu Triệt không chút thay đổi có chút cực kì phẫn nộ, “Khôn khiếp!”

Tiêu Triệt cũng không để ý tức giận của nàng, tự nhiên nhìn mặt nàng, trong mắt phát sáng, ngay lúc Sở Văn Khinh còn chưa hoàn toàn xoay người lại Tiêu Triệt đã đem nàng giam cầm ở trong lòng, mặt đối mặt nhìn nhau khiến Sở Văn Khinh gât gao dán trên người Tiêu Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 76.2: Triền miên trong nước, còn nhiều thời gian

Nước cao đến eo, Sở Văn Khinh bình tĩnh nhìn nam tử trần như nhộng trước mặt, mặt càng đỏ hơn: “Ta đã nói rồi, miệng vết thương của ngươi không thể gặp nước, Tiêu Triệt, ngươi đang khiêu chiến nhân mạng của ta sao?”

Đây là lời mà Tiêu Triệt đã nói với nàng ngày hôm trước, ánh mắt nàng sáng rực, giọng nói hàm chứa tức giận, nhất định phải khiến cho người này nhớ lâu một chút mới được!

Tiêu Triệt nhìn bộ dạng của nàng, cánh tay chậm rãi nắm chặt: “Sở Văn Khinh, ta có nói qua chưa, nếu có lần tiếp theo, sẽ không đơn giản giống như lần trước?”

Sở Văn Khinh bị kiềm hãm, trong đầu bỗng nhiên nhớ xem câu này đã nói khi nào ở đâu, bên trong đầu ầm một tiếng, Sở Văn Khinh vùng vẫy hai tay, chỉ nghe Tiêu Triệt “A” một tiếng hít một ngụm khí lạnh, lúc này Sở Văn Khinh không dám động, mà ánh mắt của Tiêu Triệt sáng rực, cúi đầu xuống hôn thật sâu.

Sở Văn Khinh bận tâm đến vết thương của hắn, không dám phản kháng, cánh tay hữu lực của Tiêu Triệt ôm chặt lấy eo của nàng, căn bản nàng cũng không thể động đậy, Tiêu Triệt hôn sâu, trong lúc răng môi triền miên dần dần khiến cả người nàng mềm nhũn, cả người vô lực tựa vào người Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt vừa hôn này, vừa ôm nàng đến bên cạnh ao, tay hắn sờ loạn bên hông Sở Văn Khinh, cách một tầng lụa mỏng, cảm xúc nhũn nhụi khiến hắn muốn ngừng mà không ngừng được, chẳng biết từ lúc nào, lưng Sở Văn Khinh đã gất gao dán vào trên vách đá phía sau, tay Tiêu Triệt từ dưới eo nàng đi lên trên, phủ lên dãy núi vênh cao trên này.

Sở Văn Khinh vốn thở hổn hển, lúc này cả người chấn động, trong miệng vô thức phát ra tiếng than nhẹ giống như con mèo, cánh tay vốn để ở trước ngực Tiêu Triệt dần dần vô lực rũ xuống, tay của Tiêu Triệt lúc nặng lúc nhẹ dừng ở trên vòng eo của nàng, chỉ cảm thấy cảm giác lúc này thật tuyệt, làm hắn khó kìm nén.

Sở Văn Khinh liên tục thở gấp ở dưới thân Tiêu Triệt, cảm giác tê dại xâm nhập toàn thân, cả người quỵn rũ, mềm mại thẹn thùng.

Hắn dần dần hôn xuống cổ nàng, gần như có thể đốt cháy nàng, nàng cố gắng muốn áp chế cảm xúc đang dâng lên trong lòng, nhưng bụng bỗng nhiên có cảm giác nóng rực khiến nàng cả kinh, ý thức được cái này, trong đầu nàng liền thanh tỉnh một chút, nhưng lúc này tay Tiêu Triệt đã cởi bỏ vạt áo trên người nàng, một chút mát lạnh dán ở trên lưng, khiến da đầu nàng run lên, tức thì liền bị rung động bao phủ.

Tiêu Triệt hôn không ngừng, một tay tự mở vạt áo sau đó tiến vào, từ eo nàng dần tiến lên, tiện đà tiến đến phần lưng trơn bóng nhũn nhụi, tay hắn vô thức di chuyển ở trên lưng nàng, tay bỗng nhiên chạm tới một sợi dây rất nhỏ, dường như là theo bản năng, hắn dùng tay một cái, mềm mại ở trước ngực hắn liền miêu tả sinh động

Sở Văn Khinh ở trong tay hắn sắp hóa thành nước, môi của hắn lưu luyến ở trên xương quai xanh của nàng, tiếp đó trượt xuống khe rãnh mê người, lúc môi hôn nóng rực của hắn chạm vào kiên định của nàng, nàng cúi đầu than nhẹ một tiếng, ôm lấy eo của hắn.

Tiêu Triệt ngược mắt, nhìn hai mắt thiên hạ dưới thân mang theo một tầng hơi nước mỏng nhìn hắn, hàm răng khẽ cắn môi, tuyết trắng trước ngực lộ ra trước mặt hắn, đôi mắt hắn thâm trầm, một tay dò xét hai nụ hoa trước ngực nàng.

“Ân - -”

Một tiếng ngâm khẽ, Tiêu Triệt cảm thấy bụng dưới ngày càng nóng, mà Sở Văn Khinh vẫn cúi đầu ở trước ngực hắn, hắn chậm rãi xoa nắn mềm mại trong tay, cúi đầu khẽ thì thầm bên tai nàng: “Nói với ta, ngày đó nàng đang nghĩ gì?”

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy một dòng khí nóng rực đập úp vào bên tai, khiến nàng nghiêng đầu theo bản năng, một giọng trầm thấp bay vào trong đầu nàng, nàng hoảng hốt thốt ra: “Suy nghĩ, chàng là người muốn làm Hoàng đế, làm nữ nhân của Hoàng đế, thật sự, thật sự là rất vất vả - -”

Mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, nhìn khuôn mặt lóng lánh của nàng, một ngụm ngậm vào miệng, lại ưm một tiếng, Tiêu Triệt khẽ nói bên tai nàng: “Ai nói vậy với nàng - -”

Cả người Sở Văn Khinh khẽ run dựa vào vai hắn, hai tay giữ chặt lấy tay hắn như cọng rom cứu mệnh, nàng không phải là mất ý thức hoàn toàn, lắc đầu nói: “Không, không cần nói - -”

Ánh mắt Tiêu Triệt thay đổi, một tay chậm rãi trượt xuống eo nàng, cách y phục của nàng tìm đến đùi, ngón tay của hắn dừng lại ở nơi đó, mơ hồ muốn tiến vào bên trong: “Muốn nói hay không?”

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy một trận kích động, khiến nàng không kìm được ôm chặt eo Tiêu Triệt, tâm tư của nàng có chút kỳ quái, nhưng lại không cách nào suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, sóng triều xa lạ xuất hiện, khiến nàng không có sức nghĩ nhiều, cảm giác được tay hắn càng ngày càng đi lên,

nàng khẽ than nhẹ một tiếng: “Ừm, Hoàng hậu, là Hoàng hậu - -”

Mắt Tiêu Triệt thâm trầm, tiếp tục dụ dỗ bên tai nàng: “Sẽ không để nàng vất vả, muốn làm nữ nhân của ta sao?”

Sở Vân Kinh hơi mở mắt nhìn đôi mắt u ám gần trong gang tấc, bên trong đó còn mang theo sắc đục mờ lung cùng thương tiếc sâu nặng.

Sở Vân Kinh nhắm hai mắt lại, đôi môi khấp ở trong ngực hần: “Hậu cung ba nghìn, ta không muốn!”

Lúc này Tiêu Triệt cười lên tiếng, thu tay đặt ở bên đùi nàng lại, ánh mắt uể oải bịn rịn nhìn nữ tử đỏ mặt ở dưới thân mình, lông mi nàng rơi rung động, cả người xụi lơ trong lòng hần.

“Cái gì mà ba nghìn, ta chỉ có nàng.” Cơ thể Tiêu Triệt đang không ngừng kêu gào, hần cúi đầu nói lời này, chỉ cảm thấy người trong lòng hơi chấn động, hần bình tĩnh nhìn nữ tử hồi lâu, sau đó lại hôn thật sâu.

Cái hôn này xen lẫn mưa rền gió dữ, Sở Vân Kinh đã sớm không biết gì, lúc này trầm luân ở trong lòng hần, một bên hôn, tay nhỏ của Sở Vân Kinh bị hần nắm ở trong tay, lòng bàn tay ấm áp như vậy làm Sở Vân Kinh cảm thấy vô cùng an toàn, bị hần lôi kéo rời đi mà không biết.

Thẳng đến khi cảm thấy nhiệt độ ấm nóng ở lòng bàn tay nàng, Sở Vân Kinh mạnh mẽ bừng tỉnh, hơi nước trong mắt nàng chưa tan, lúc này mang theo kinh ngạc trừng mắt nhìn Tiêu Triệt, lại khiến dục vọng của Tiêu Triệt càng lên cao, một tay hần che khuất mắt nàng, một lát sau, Sở Vân Kinh chỉ nghe thấy Tiêu Triệt thét lớn một tiếng, ôm nàng vào trong lòng.

Trải qua chuyện vừa rồi Sở Vân Kinh vẫn chưa kịp phản ứng, Tiêu Triệt than nhẹ ôm chặt nàng, gần như muốn khảm nàng vào da thịt của mình, y phục của nàng bị Tiêu Triệt cởi bỏ, tiết y mở một nửa, Tiêu Triệt thấy nàng vẫn mê muội liền thay nàng chỉnh trang lại y phục.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 76.2: Triền miên trong nước, còn nhiều thời gian

Nước cao đến eo, Sở Vân Kinh bình tĩnh nhìn nam tử trần như nhộng trước mặt, mặt càng đỏ hơn: “Ta đã nói rồi, miệng vết thương của ngươi không thể gặp nước, Tiêu Triệt, ngươi đang khiêu chiến nhân nãi của ta sao?”

Đây là lời mà Tiêu Triệt đã nói với nàng ngày hôm trước, ánh mắt nàng sáng rực, giọng nói hàm chứa tức giận, nhất định phải khiến cho người này nhớ lâu một chút mới được!

Tiêu Triệt nhìn bộ dạng của nàng, cánh tay chậm rãi nắm chặt: “Sở Vân Kinh, ta có nói qua chưa, nếu có lần tiếp theo, sẽ không đơn giản giống như lần trước?”

Sở Vân Kinh bị kiềm hãm, trong đầu bỗng nhiên nhớ xem câu này đã nói khi nào ở đâu, bên trong đầu ầm một tiếng, Sở Vân Kinh vùng vẫy hai tay, chỉ nghe Tiêu Triệt “A” một tiếng hít một ngụm khí lạnh, lúc này Sở Vân Kinh không dám động, mà ánh mắt của Tiêu Triệt sáng rực, cúi đầu xuống hôn thật sâu.

Sở Vân Kinh bận tâm đến vết thương của hần, không dám phản kháng, cánh tay hữu lực của Tiêu Triệt ôm chặt lấy eo của nàng, căn bản nàng cũng không thể động đây, Tiêu Triệt hôn sâu, trong lúc răng môi triền miên dần dần khiến cả người nàng mềm nhũn, cả người vô lực tựa vào người Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt vừa hôn này, vừa ôm nàng đến bên cạnh ao, tay hần sờ loạn bên hông Sở Vân Kinh, cách một tầng lụa mỏng, cảm xúc nhũn nhụi khiến hần muốn ngừng mà không ngừng được, chẳng biết từ lúc nào, lưng Sở Vân Kinh đã gát gao dán vào trên vách đá phía sau, tay Tiêu Triệt từ dưới eo nàng đi lên trên, phù lên dãy núi vênh cao trên này.

Sở Vân Kinh vốn thờ hần hần, lúc này cả người chấn động, trong miệng vô thức phát ra tiếng than nhẹ giống như con mèo, cánh tay vốn để ở trước ngực Tiêu Triệt dần dần vô lực rũ xuống, tay của Tiêu Triệt lúc nặng lúc nhẹ dừng ở trên vòng eo của nàng, chỉ cảm thấy cảm giác lúc này thật tuyệt, làm hần khó kìm nén.

Sở Vân Kinh liên tục thờ gập ở dưới thân Tiêu Triệt, cảm giác tê dại xâm nhập toàn thân, cả người quỵn rũ, mềm mại thẹn thùng.

Hần dần dần hôn xuống cổ nàng, gần như có thể đốt cháy nàng, nàng cố gắng muốn áp chế cảm xúc đang dâng lên trong lòng, nhưng bụng bỗng nhiên có cảm giác nóng rực khiến nàng cả kinh, ý thức được cái này, trong đầu nàng liền thanh tỉnh một chút, nhưng lúc này tay Tiêu Triệt đã cởi bỏ vạt áo trên người nàng, một chút mát lạnh dán ở trên lưng, khiến da đầu nàng run lên, tức thì liền bị rung động bao phủ.

Tiêu Triệt hôn không ngừng, một tay tự mở vạt áo sau đó tiến vào, từ eo nàng dần tiến lên, tiện đà tiến đến phần lưng trơn bóng nhũn nhụi, tay hần vô

thức di chuyển ở trên lưng nàng, tay bỗng nhiên chạm tới một sợi dây rất nhỏ, dường như là theo bản năng, hắn dùng tay một cái, mềm mại ở trước ngực hắn liền miêu tả sinh động

Sở Vân Kinh ở trong tay hắn sắp hóa thành nước, môi của hắn lưu luyến ở trên xương quai xanh của nàng, tiếp đó trượt xuống khe rãnh mê người, lúc môi hôn nóng rực của hắn chạm vào kiên định của nàng, nàng cúi đầu than nhẹ một tiếng, ôm lấy eo của hắn.

Tiêu Triệt ngược mắt, nhìn hai mắt thiên hạ dưới thân mang theo một tầng hơi nước mỏng nhìn hắn, hàm răng khê cắn môi, tuyết trắng trước ngực lộ ra trước mặt hắn, đôi mắt hắn thâm trầm, một tay dò xét hai nụ hoa trước ngực nàng.

“Ân - -”

Một tiếng ngâm khê, Tiêu Triệt cảm thấy bụng dưới ngày càng nóng, mà Sở Vân Kinh vẫn cúi đầu ở trước ngực hắn, hắn chậm rãi xoa nắn mềm mại trong tay, cúi đầu khê thì thầm bên tai nàng: “Nói với ta, ngày đó nàng đang nghĩ gì?”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy một dòng khí nóng rực đập úp vào bên tai, khiến nàng nghiêng đầu theo bản năng, một giọng trầm thấp bay vào trong đầu nàng, nàng hoảng hốt thốt ra: “Suy nghĩ, chẳng là người muốn làm Hoàng đế, làm nữ nhân của Hoàng đế, thật sự, thật sự là rất vất vả - -”

Mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của nàng, một ngụm ngâm vào miệng, lại ưm một tiếng, Tiêu Triệt khê nói bên tai nàng: “Ai nói vậy với nàng - -”

Cả người Sở Vân Kinh khê run dựa vào vai hắn, hai tay giữ chặt lấy tay hắn như cọng rom cứu mệnh, nàng không phải là mất ý thức hoàn toàn, lắc đầu nói: “Không, không cần nói - -”

Ánh mắt Tiêu Triệt thay đổi, một tay chậm rãi trượt xuống eo nàng, cách y phục của nàng tìm đến đùi, ngón tay của hắn dừng lại ở nơi đó, mơ hồ muốn tiến vào bên trong: “Muốn nói hay không?”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy một trận kích động, khiến nàng không kìm được ôm chặt eo Tiêu Triệt, tâm tư của nàng có chút kỳ quái, nhưng lại không cách nào suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, sóng triều xa lạ xuất hiện, khiến nàng không có sức nghĩ nhiều, cảm giác được tay hắn càng ngày càng đi lên, nàng khê than nhẹ một tiếng: “Dừng, Hoàng hậu, là Hoàng hậu - -”

Mắt Tiêu Triệt thâm trầm, tiếp tục dụ dỗ bên tai nàng: “Sẽ không để nàng vất vả, muốn làm nữ nhân của ta sao?”

Sở Vân Kinh hơi mở mắt nhìn đôi mắt u ám gần trong gang tấc, bên trong đó còn mang theo sắc dục nồng nặc cùng thương tiếc sâu nặng.

Sở Vân Kinh nhắm hai mắt lại, đôi môi khê ở trong ngực hắn: “Hậu cung ba nghìn, ta không muốn!”

Lúc này Tiêu Triệt cười lên tiếng, thu tay đặt ở bên đùi nàng lại, ánh mắt uể oải bịn rịn nhìn nữ tử đó mặt ở dưới thân mình, lông mi nàng rơi rụng động, cả người xụi lơ trong lòng hắn.

“Cái gì mà ba nghìn, ta chỉ có nàng.” Cơ thể Tiêu Triệt đang không ngừng kêu gào, hắn cúi đầu nói lời này, chỉ cảm thấy người trong lòng hơi chấn động, hắn bình tĩnh nhìn nữ tử hồi lâu, sau đó lại hôn thật sâu.

Cái hôn này xen lẫn mưa rền gió dữ, Sở Vân Kinh đã sớm không biết gì, lúc này trầm luân ở trong lòng hắn, một bên hôn, tay nhỏ của Sở Vân Kinh bị hắn nắm ở trong tay, lòng bàn tay ấm áp như vậy làm Sở Vân Kinh cảm thấy vô cùng an toàn, bị hắn lôi kéo rời đi mà không biết.

Thẳng đến khi cảm thấy nhiệt độ ấm nóng ở lòng bàn tay nàng, Sở Vân Kinh mạnh mẽ bừng tỉnh, hơi nước trong mắt nàng chưa tan, lúc này mang theo kinh ngạc trừng mắt nhìn Tiêu Triệt, lại khiến dục vọng của Tiêu Triệt càng lên cao, một tay hắn che khuất mắt nàng, một lát sau, Sở Vân Kinh chỉ nghe thấy Tiêu Triệt thét lớn một tiếng, ôm nàng vào trong lòng.

Trải qua chuyện vừa rồi Sở Vân Kinh vẫn chưa kịp phản ứng, Tiêu Triệt than nhẹ ôm chặt nàng, gần như muốn khâm nàng vào da thịt của mình, y phục của nàng bị Tiêu Triệt cởi bỏ, tiết y mở một nửa, Tiêu Triệt thấy nàng vẫn mê muội liền thay nàng chỉnh trang lại y phục.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 76.3: Triền miên trong nước, còn nhiều thời gian.

“Sẽ không cho nàng hòa thân.”

Sở Vân Kinh sửng sốt, giờ phút này dư vị tình triền chưa tan, nàng cẩn thận nghĩ lại lời nói của Tiêu Triệt, đến lúc này mới nhớ đến cảnh tượng ở cung yên, nàng cúi đầu khê hừ một tiếng xem như trả lời.

Âm thanh kiều mị khiến hô hấp Tiêu Triệt hỗn loạn, hần bắt đầu đi liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, chỉ cảm thấy mình hai mươi hai năm thanh tâm quả dục, rốt cuộc ở trước mặt nàng liền tan thành mây khói.

“Còn nhiều thời gian!”

Tiêu Triệt chăm chú nhìn biến thành thờ dài, hần nhắc cánh tay ôm nàng ra khỏi bể tắm.

Rời khỏi nước Sở Văn Khinh liền giặt mình, ánh mắt nàng dần dần thanh tỉnh nhìn Tiêu Triệt, sắc mặt hồng đến mức sắp nhỏ máu, vừa rồi, bọn họ làm cái gì - -

Tiêu Triệt tự mình vào phòng lấy một kiện trường bào trong tủ phủ lên người Sở Văn Khinh, hai tay không biết từ lúc nào đã vói vào trong áo choàng cởi toàn bộ y phục ướt đầm trên người Sở Văn Khinh.

Sở Văn Khinh nổi giận trừng mắt nhìn Tiêu Triệt, lúc nhìn thấy miệng vết thương của Tiêu Triệt chảy máu, rốt cuộc nàng chậm rãi thu lực về, vội vàng giãy dụa muốn nhảy xuống đất, nhưng lại bởi vì bị khí lực mạnh mẽ của nam tử trước mặt liền quay mặt đi: “Mặc y phục!”

Tiêu Triệt hứng thú khẽ cười một tiếng, đến bên tai Sở Văn Khinh lại càng khiến nàng ngượng ngùng, thật lâu sau, nàng nắm chặt bàn tay to đang phủ trên người, vừa quay mặt, đã thấy Tiêu Triệt mặc xong y phục kéo nàng ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Triệt dẫn nàng ra khỏi phòng tắm, bản thân lại xoay người đi ra ngoài, lúc trở lại, trên tay còn cầm vài thứ, Sở Văn Khinh nhìn, lại là y phục của nữ tử, đầy đủ mọi thứ!

Đôi mắt Sở Văn Khinh mở to, có chút ngập ngừng nói: “Tiêu Triệt - -”

Tiêu Triệt nghe vậy khoe môi cong lên, trong mắt mang theo ánh sáng sáng ngời, đặt y phục trên tay lên trên giường, rồi sau đó nằm xuống giường, hần thờ dài: “Thật là giày vò người.”

Sở Văn Khinh bắt đầu đi đến cực điểm, lại nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, sắc mặt càng thêm đỏ, Tiêu Triệt nằm ở trên giường mới cảm thấy mệt mỏi, hần vẫy Sở Văn Khinh, chỉ chỉ vào ngực: “Rất đau.”

Vật áo Tiêu Triệt mở một nửa, Sở Văn Khinh nhìn thấy miệng vết thương sau khi bị ngâm nước càng trở nên đáng sợ, không do dự, nàng bước nhanh đến bên giường, nghiêng người ở bên người hần, phía ngoài miệng vết thương trở nên trắng bệch, động tác của Sở Văn Khinh cực kỳ lưu loát, nàng cầm máu cắt đi thịt thối, sau đó bôi thuốc trị thương băng bó cẩn thận, làm xong hết mọi thứ, trong lúc này Tiêu Triệt không nói bất kỳ tiếng nào.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Triệt đã nhắm hai mắt lại, tiếng hít thở trầm thấp vang bên tai Sở Văn Khinh, khiến nàng cảm thấy an tâm.

Ngày thường giọng nói của hần lạnh lùng nghiêm nghị, hơi vừa tức giận một chút sẽ làm cho người khác không dám tới gần, lúc này đang ngủ, lại vô cùng trầm tĩnh thân thiết, Sở Văn Khinh tỉ mỉ nhìn dung mạo của hần, trong lòng càng thêm rung động.

Sở Văn Khinh kéo chăn qua đắp cho hần, sau đó thu thập được cụ thỏa đáng, rồi đi đến sau bình phong thay quần áo Tiêu Triệt đưa tới, một thân váy trắng đơn thuần, gấm tuyết tốt nhất, cổ tay áo và vạt áo đều được thêu hoa văn hình mây tinh xảo, còn có một cái mạng che mặt, là màu sắc nàng thích.

Lúc đi ra liền là một Sở Văn Khinh trong sáng hợp lòng người như thường ngày, nàng đứng xa nhìn người đang ngủ say trên giường một chút, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Từ Mặc nhìn thấy Sở Văn Khinh đi ra có chút ngạc nhiên: “Quận chúa, bây giờ mới hồi cung sao?”

Sở Văn Khinh nghe thấy tiếng của hần liền ho nhẹ một tiếng: “Đúng vậy, ngẫu mai có vậy sẵn, muốn hầu giá.”

Từ Mặc liếc mắt nhìn căn phòng kia một cái, gật đầu: “Từ Mặc đưa người hồi cung.”

Lúc Sở Văn Khinh ngồi trên xe ngựa, trong đầu lại vọng lại câu nói kia của Tiêu Triệt: “Cái gì mà ba nghìn, ta chỉ có nàng.”

Sở Văn Khinh không thể không thừa nhận, nàng không có biện pháp xua đuổi nam nhân đã nói ra lời đó, yêu mà không thương chẳng qua chỉ là ý nghĩ sai lầm, một người hạnh phúc là, ánh mắt người lạnh lùng, chỉ đối với ta là ôn nhi, mà trăm nghìn suy nghĩ trong lòng ta, vừa đúng là trả lời.

Hôm sau, sáng sớm Sở Văn Khinh liền dẫn theo Xuân Đào đến bên ngoài Càn Đức cung, kỵ binh Đại Tàn cực kỳ cường hãn, một nguyên nhân là vì người trong nước thích vây săn, lúc này có ngoại sứ đến chúc mừng, sớm đã định xuống sẽ đi đến khu vực vây săn của hoàng gia cách thành hai trăm dặm trong ba ngày.

Lại nói tiếp là ba ngày, thật ra là năm ngày, ngày đầu là loan giá đến khu vực vây săn, ngày thứ hai thứ ba thứ tư mới là ngày chính, vây săn hàng năm luôn lấy các thiếu niên quý tộc trong kinh làm chủ, năm nay các tiểu thư quan gia trong kinh cũng nằm trong nhóm được mời, bởi vì là bá thiếp của Lệ phi, mọi người đều muốn dựa vào vị Quý phi mới được tấn phong này, lại nói ngoại sứ ở đây, đó nhất định là phải đi xem, bởi vậy, đội ngũ vây săn năm nay cực kỳ lớn.

Tiêu Chiến để Sở Văn Khinh tùy giá, Lệ phi cũng đi theo, lại còn có các Vương gia thân tộc khác, nghĩ đến Tiêu Triệt cũng phải đi, Sở Văn Khinh vừa lo lắng vừa chờ mong.

Loan giá Hoàng đế ra đến cửa cung, dọc theo đường đi đều có quan binh của Trần Ngao dẫn theo bảo vệ, đến cửa thành, gia quyến bách quan cùng với sứ thần mấy nước đều đã đứng chờ từ lâu, lại một hồi nói đông dài, cuối cùng toàn bộ đội ngũ mới ra khỏi cửa thành Thịnh kinh.

Tây Vân Sơn là khu vực săn bắn chiếm diện tích rất lớn, là thảo nguyên xen lẫn với núi nên hoàng gia ngưng dừng làm chỗ săn bắn, lúc này là đầu hạ, ban ngày rất nóng, buổi chiều lại có chút mát mẻ, thời điểm đội ngũ đến nơi đã là buổi chiều, bởi vì đã có thời gian chuẩn bị từ sớm, cho nên lúc lều trại đã được dựng sẵn, Sở Văn Khinh cảm thấy mình cũng được mở rộng tầm mắt.

Bởi vì Sở Văn Khinh tùy giá, nên đồ dùng tất cả đều là cùng phẩm cấp với nhóm thân vương, lúc này đứng trước lều của mình, ngược lại cảm thấy rất an ổn, Xuân Đào chỉ kêu nàng nghỉ ngơi, bản thân lại an bài hết thảy mọi thứ trong ngoài.

Nàng đang định nghỉ ngơi một lát, lại có người ở ngoài trường bắn báo, Sở Văn Khinh nghe vậy đi ra, đã thấy Diệc Tuyết bên người Ngũ điện hạ.

“Quận chúa, điện hạ mời người qua đó.”

Sở Văn Khinh nhíu mày: “Ngũ điện hạ muốn nói chuyện gì?”

Sắc mặt Diệc Tuyết hơi quái dị, hần cúi đầu nói: “Thanh La quận chúa ở chỗ Điện hạ, Điện hạ mời người qua cứu viện.”

Sở Văn Khinh có chút đau đầu, Mộ Thanh La này là một tiểu cô nương đáng yêu, cũng nhìn ra được nàng ấy thật sự thích Tiêu Lăng, mà hai người đang ở cạnh nhau, giờ phút này nàng qua có phải là không tốt lắm không?

Diệc Tuyết thấy Sở Văn Khinh do dự, liền bắt đắc dĩ nói: “Các vị Vương gia khác đều ở nơi đó, nhưng người cũng biết tính tình của Mộ quận chúa, Điện hạ chúng ta sắp bị mọi người buộc với Mộ quận chúa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 77.1: Đưa người hòa thân, gian tế Tây Lương.

Tiêu Minh cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Sở Văn Khinh: “Sở Thục Nghi hẳn là chưa quên lời bổn vương đã nói chứ - -”

Lời này vừa nói ra, trên mặt mọi người trong phòng đều hiện lên vẻ ngoài ý muốn, lập tức ánh mắt khác nhau đều dừng lại ở trên người Sở Văn Khinh và Tiêu Minh.

Sở Văn Khinh cũng vô cùng kinh ngạc, trong mắt nàng thường yên lặng bỗng trở nên lạnh nhạt, lúc này mở miệng mang theo ý cười: “Vương gia nói - -”

Tiêu Minh thu hết biến hóa của nàng vào trong mắt, khoe miệng hần cong lên: “Bổn vương đã sớm nói với Sở Thục Nghi, vậy sẵn ngày mai Sở Thục Nghi và bổn vương cùng một đường, chẳng lẽ Sở Thục Nghi quên rồi sao?”

Mọi người nghe vậy, trên mặt đều mang theo nụ cười hứng thú, trong ánh mắt còn có một chút cảm giác đã hiểu rõ.

Mà trong lòng Sở Văn Khinh cũng khẽ buông lỏng một chút, lúc trước Tiêu Minh từng nói qua muốn thú nàng, thậm chí còn muốn mang sinh lễ đến Thượng Thư phủ, sau đó chuyện lập Thái tử bị Tiêu Chiến áp xuống, cơ hội Tiêu Minh được triệu kiến ít đi rất nhiều, hai người các nàng càng không có khả năng gặp mặt một mình, Sở Văn Khinh vốn đã vớt chuyện này ở sau đầu, lại không nghĩ tới rằng Tiêu Minh sẽ ở trước mặt nhiều người thử mình như vậy!

Trong mắt hần hiện rõ ý cười, Sở Văn Khinh cũng khẽ cười nói: “Thì ra Vương gia nói đến chuyện này, dĩ nhiên là Văn Khinh không quên, nhưng chỗ Hoàng thượng - -”

Tiêu Minh ngắt lời nàng: “Chỗ Hoàng thượng ta sẽ đi nói, chuyện Sở Thục Nghi đã đáp ứng, nói vậy hẳn là sẽ không lật lọng mới đúng.”

Vậy sẵn ngày mai nữ quyến biết chút công phu cười ngửa đều sẽ đi theo, Sở Văn Khinh vốn không định đi, nhưng hiện tại lại bị Tiêu Minh một mực bức bách như vậy, đi hay không đi, đều không phải do nàng.

“Một khi đã như vậy, Văn Khinh đành phải cung kính không bằng tuân mệnh rồi.” Tiêu Minh cười nhả nhận, nhìn chăm chăm vào Sở Văn Khinh, ánh mắt hứng thú không chút kiêng kỵ mọi người xung quanh.

Bộ dáng Tiêu Triệt từ đầu đến cuối đều là thản nhiên, Cố Yên Nhiên thừa dịp nghiêng người bưng trà nhìn về mặt của hần, khoe miệng cong lên cười như có như không.

“Sở tỷ tỷ đi cũng tốt, nghe nói lần này có vài vị sử giả cũng đi, không biết ngày mai có thể chơi tận hứng hay không, nghe bảo ngày mai Công chúa Vu quốc sẽ quyết định hòa thân cùng ai, cũng không biết nàng ta coi trọng ai, nếu coi trọng Tiêu Lăng, ta đã quyết định không để nàng ta đoạt Tiêu Lăng đi!”

Lời này của Mộ Thanh La có vài phần tính trẻ con, mọi người khác đại khái cũng nghĩ tới vấn đề này, ánh mắt hơi đồnggị, có mấy cô nương ngồi gần đó bắt đầu nghị luận, đơn giản lúc này không chỉ có một Công chúa Vu quốc muốn hòa thân, mà còn một thái Thái tử và một Thế tử cũng muốn tham dự kế hoạch hòa thân này, mà Thái tử Tây Lương còn lớn tiếng nói rõ ngoài, lần này người hòa thân với Tây Lương, nhất định cho vị trí Hoàng hậu!

Mặc kệ ở nơi nào Hậu vị đều là dưới một người trên vạn người, quý nữ trong kinh đều biết dưới gối Hoàng thượng không có nữ nhi, lúc này đây là thời điểm bọn họ cần phải xuất ra tất cả vốn liếng.

Ánh mắt Sở Vân Kinh dừng lại ở trên người Cố Yên Nhiên, luận về gia thế hay tư lịch, nàng ta là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nhất định là có thể hòa thân, chỉ cần nàng ta nguyện ý, hơn nữa cha nàng ta còn quyền thế dưới vua, có cái gì không thể đâu?

Sở Vân Kinh nhấp một ngụm trà trong tay, nhưng nàng ta sẽ không, nàng ngồi đối diện Cố Yên Nhiên, nàng nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt của cô gái này luôn như có như không dừng ở trên người Tiêu Triệt, nhớ lại Quỳnh hoa yến lán trước, trong lòng nàng càng thêm chắc chắn.

“Mặc kệ nói thế nào, nếu thật sự muốn hay không, về phần người được chọn cũng không phải do mình có thể quyết định, hiện tại nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

Tiêu Thanh thở dài một tiếng đứng dậy: “Lại nói tiếp, ba năm chưa tới nơi này, nơi này gió đêm thật sự rất mát, nhị đệ, tam đệ, ngũ đệ, không bằng chúng ta đi ra ngoài cưỡi ngựa chạy một vòng?”

Mọi người theo Tiêu Thanh đi ra ngoài lều, tất cả đều hít sâu một hơi, đêm nay không có sao, một vùng đất bằng phẳng rộng rãi, không tránh được Tiêu Thanh lại sinh ra hoài niệm như thế, ngay cả Sở Vân Kinh cũng có chút nóng lòng muốn thử.

“Cũng được, sai người chuẩn bị ngựa đi, đại ca, nhị ca, tam ca, ta, còn có Sở Thực Nghi!”

Khóe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, Tiêu Lăng luôn hiểu nàng, Mộ Thanh La nghe vậy, đôi mi thanh tú dựng lên: “này, Tiêu Lăng khôn khéo, còn ta thì sao!”

Tiêu Lăng bắt đầu đi liếc mắt nhìn Mộ Thanh La một cái: “Ngươi xem có nữ tử nhà ai giống ngươi không, nói gì đó?!”

Mộ Thanh La không đồng ý nói: “Ai bảo ngươi quên ta, ngươi nhớ rõ Sở tỷ tỷ, vậy mà mỗi lần đều quên ta, ta cũng muốn cưỡi ngựa!”

Tiêu Lăng quay đầu không để ý đến đây, bên này cũng đã chuẩn bị xong ngựa cho Mộ Thanh La rồi.

Sở Vân Kinh đứng ở bên cạnh Tiêu Lăng, chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt dừng ở trên người mình, không cần nghĩ nàng cũng biết đó là ai, nàng nhìn lại, quả nhiên rơi vào bên trong con ngươi sâu thẳm của người đó.

Rất nhanh mấy con ngựa cao to đã được dẫn đến, Mộ Thanh La dẫn đầu chọn một con ngựa màu nâu nhảy lên, sau đó nhìn những người khác: “Nhanh chút nhanh chút, Cố tỷ tỷ, ngươi có đi hay không?”

Cố Yên Nhiên từ lúc đi ra chỉ đứng ở một bên nhìn, lúc này khẽ cau mày: “Thuật cưỡi ngựa của ta không tốt lắm, chỉ sợ - -”

Mộ Thanh La vốn cho rằng Cố Yên Nhiên sẽ cự tuyệt, lúc này thấy nàng ta hơi do dự, liền cười nói: “Đừng sợ đừng sợ, chúng ta nhiều người như vậy, ngươi yên tâm đi, nhanh chút nhanh chút, thuật cưỡi ngựa của Tiêu Lăng tốt lắm.”

Tiếng noi vừa ngừng, Tiêu Lăng đang chuẩn bị lên ngựa sắc mặt chợt đen lại, mặc kệ Mộ Thanh La chỉ huy, nhảy lên ngựa quất xuống một roi.

Mộ Thanh La tức giận, lúc này chỉ đành phải đi lại đỡ Cố Yên Nhiên lên ngựa của mình, Mộ Thanh La thấy nàng run run rẩy rẩy lên ngựa, trong lòng liền căng thẳng: “Ai nha, Cố tỷ tỷ, ngươi thật sự không được, không bằng ngươi tự tìm người cưỡi cùng đi - -”

Mấy người Tiêu Triệt đều đã lên ngựa, lúc này nghe Mộ Thanh La nói vậy đều bắt đầu đi lắc đầu, dĩ nhiên bọn họ hiểu rõ Cố Yên Nhiên, cũng có kỹ thuật Tà tướng sau lưng nàng, trong lúc này đều cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 77.2: Đưa người hòa thân, gian tế Tây Lương.

Tiêu Lăng vốn đã cưỡi ngựa đi một đoạn, lúc này lại quay trở lại, nhìn Mộ Thanh La tức giận nói: “Mấy người chúng ta cưỡi ngựa, ngươi âm mưu cái gì, ngươi đã mời Cố tiểu thư, vậy cường và Cố tiểu thư cùng ngựa đi, nếu xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không phụ trách.”

Cố Yên Nhiên cúi thấp đầu nói: “Được rồi, được rồi, Thanh La nghĩ ta rất yếu đuối, không cần phải cưỡi cùng ngựa, mau đi nhanh đi.”

Mộ Thanh La hừ một tiếng, quát mạnh một roi lên lưng ngựa mà Tiêu Lăng đang cười, chỉ nghe thấy một tiếng hí, con ngựa của Tiêu Lăng nhảy cao lên, mang theo Tiêu Lăng chạy nhanh ra ngoài.

Trên mặt mọi người đều là nụ cười bất đắc dĩ, giờ roi thúc ngựa, chạy về phía đồng trống phía trên, Diệc Tuyết và thị vệ thiếp thân của mấy người Vương gia cũng cho ngựa chạy đuổi theo ở phía sau, tuy là chậm nhưng rất hài hòa.

Ngựa của Mộ Thanh La chạy như điên, dùng sức đuổi theo phía sau Tiêu Lăng: “Tiêu Lăng, ngươi có nam nhân hay không, có bản lĩnh ngươi đuổi theo ta đi!”

Tiêu Lăng làm sao chịu được kích động này, lúc này giờ roi quát ngựa xông lên trước, Mộ Thanh La thấy vậy hô một tiếng: “Vây còn được.”

So với hai người dùng toàn lực chạy như điên, hai người Tiêu Thanh Tiêu Minh lại chạy thoải mái, mà Tiêu Triệt lại chỉ cho ngựa chạy chậm đi theo sau cùng, sắc mặt lạnh lùng không có biểu cảm.

Quả nhiên Cố Yên Nhiên không phải người mềm yếu, một con ngựa cao lớn ở dưới tay nàng cũng trở nên cực kỳ nhu thuận, nhưng mà nàng cũng không thích cưỡi ngựa, chỉ trông mong đi theo bên cạnh Tiêu Triệt, hoàn toàn không nhìn Sở Vân Khinh đi ở phía trước Tiêu Triệt.

“Thương thế của Vương gia đã tốt lên chưa?”

Cố Yên Nhiên hỏi vậy, Tiêu Triệt không có biện pháp làm bộ như không biết, chỉ gật đầu: “Đa tạ tiểu thư lo lắng, gặp một vị đại phu tốt, đã không có gì đáng ngại.”

Lúc nói đến lời này, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, bóng dáng thẳng tắp của Sở Vân Khinh ngồi ở trên ngựa, tay áo bay bay theo gió, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, cực kỳ thích thú.

Cố Yên Nhiên ngừng một chút, khoe miệng cong lên: “Sớm chi biết y thuật của Sở Thục Nghi cao minh, thì ra quả thật là như thế, nhưng cũng thật không ngờ giao tình giữa Sở Thục Nghi và Vương gia lại thắm thiết như vậy - -”

Nàng chưa nói hết ý, lời nói mang theo hàm ý thăm dò, Tiêu Triệt nghe vào tai liền nhủ mảy, hắn không thích người khác giờ trò trước mặt mình, nghĩ nữ nhân như Cố Yên Nhiên không thâm sâu như vậy, khoe miệng hắn nhếch lên: “Bỏn vương và Sở Thục Nghi thật sự như vậy, Cố tiểu thư có gì chỉ giáo không?”

Ánh mắt Cố Yên Nhiên khẽ động: “Vương gia hiểu lầm, Yên Nhiên chỉ tò mò thôi.”

Tiêu Triệt không muốn nhiều lời với người này, cũng không nói gì tiếp, nhưng hiển nhiên Cố Yên Nhiên muốn trao đổi với hắn một phen, chỉ nghe thấy nàng nói tiếp: “Nghe nói tối hôm qua Thế tử Yên quốc đã nói với Hoàng thượng, lần hòa thân này hẳn cực kỳ ưng ý Sở Thục Nghi, tuy là Sở Thục Nghi xuất thân từ phủ Thượng Thư, lại chỉ là thứ xuất, bây giờ được phong là Quận chúa, lúc này đây nếu có thể tham gia đại yến, nói vậy cũng là một chuyện vô cùng tốt, Vương gia cảm thấy thế nào?”

Tiêu Triệt bỗng nhiên chuyển mắt, con ngươi sâu đậm đánh trên khuôn mặt tươi cười của Cố Yên Nhiên: “Bỏn vương cảm thấy phi thường không tốt, không chỉ cảm thấy không tốt, còn vô cùng khẳng định Sở Thục Nghi sẽ không hòa thân, cho nên suy nghĩ của Cố tiểu thư có thể dừng lại ở đây.”

Ý cười trên mặt Cố Yên Nhiên dần biến mất, liền nghe thấy Tiêu Triệt nói tiếp: “Duệ vương phi còn thiếu một vị nữ chủ nhân, mà thân phận của Thục Nghi chỉ biết có một, nơi này tốt hơn so với đi hòa thân, Cố tiểu thư cảm thấy thế nào?”

Tiêu Triệt không chút cố kỵ, Cố Yên Nhiên hiểu rõ, vừa mới nói mấy câu nàng liền biết quan hệ giữa hắn và Sở Vân Khinh, một khi đã như vậy, không bằng sáng tỏ thêm một chút đi.

Tiếng nói vừa ngừng, Tiêu Triệt không muốn đợi Cố Yên Nhiên trả lời, hắn đã thúc ngựa đi lên trước, đuổi theo Sở Vân Khinh.

Sở Vân Khinh vốn lo lắng thương thế của Tiêu Triệt nên không dám cách quá xa, lại thấy Cố Yên Nhiên và hắn nói gì đó ở phía sau, trong lòng không có chút tư vị, lúc này nhìn thấy hắn chạy đến, đang muốn quay đầu từng mắt nhìn hắn, lại nhìn thấy hắn vung roi khi thế chạy về phía mình - -

Phịch một tiếng vang, Sở Vân Khinh chỉ nghe thấy một tiếng động, rồi sau đó ngựa hí lên một tiếng, mất thấy toàn bộ thân ngựa sắp ngã xuống!

Đúng lúc đó, bàn tay to lớn của Tiêu Triệt vươn ra, trực tiếp lướt tới Sở Vân Khinh chuẩn bị cùng ngựa ngã xuống, đợi đến khi Sở Vân Khinh ngồi vững vàng trước người mình, hắn mạnh mẽ vung một roi, nói ra hai chữ: “Ngồi ổn!”

Sở Vân Khinh đầu ngẩng đến Tiêu Triệt theo kịp còn làm ra hành động nguy hiểm như vậy, nàng chỉ cảm thấy roi trên tay Tiêu Triệt đầy sinh lực, tốc độ của ngựa cực nhanh, phong cảnh hai bên không ngừng lùi về phía sau, khoe mắt nàng hơi ướt, nước mắt cũng bị thổi bay!

Một tay Tiêu Triệt nắm chặt dây cương, một tay không ngừng vung roi, mà hướng hắn đi cũng không phải là hướng bọn Tiêu Lăng đi, bóng đêm sâu thẳm, giữa trời đất tựa như chỉ có hai người bọn họ phi ngựa chạy như điên.

Một tay Sở Vân Khinh che mắt, một tay nắm chặt vạt áo của người phía sau: “Ngựa này sẽ thế nào?”

“Sẽ tàn phế.”

Tiêu Triệt trầm giọng nói ra hai chữ này, Sở Văn Khinh có chút bất đắc dĩ.

Mắt thấy chỗ đến càng ngày càng xa, Tiêu Triệt thả chậm tốc độ của ngựa, lúc này Sở Văn Khinh mới mở mắt nhìn, vừa thấy trái tim liền rung động, chỉ thấy chỗ bọn họ đến là một vách núi, bọn họ chạy lâu như vậy là dọc theo vách núi, mà bọn người Tiêu Lăng chỉ sợ là đang đi tới một chỗ rộng lớn khác.

Dưới vách núi là một rừng cây xanh tốt, Sở Văn Khinh nghe gió gào thét bên tai, cây cối phía dưới dâng lên từng đợt sóng triều, cảnh tượng này giống như thủy triều vô biên vô hạn, trời đất mênh mông, ngôi sao sáng chói, nàng không khỏi bồi ngùi thở dài: “Thật đẹp!”

Tiêu Triệt giữ chặt dây cương, lẳng lặng vây nàng ở trong ngực: “Nhị ca đã nói gì với nàng?”

Sở Văn Khinh sững sờ: “A.. cái này - -”

“Không nói hậu quả rất nghiêm trọng.”

Tiêu Triệt trầm trầm mở miệng, Sở Văn Khinh nghĩ một chút, dường như cũng không có gì đáng ngại, nàng liền tùy ý nói: “Lần trước Minh vương nói hấn muốn thú ta.”

Nàng nói thân nhiên, nhưng dừng ở trong lòng Tiêu Triệt lại giống như ngàn vạn mũi kim đâm vào, tay hấn đặt ở bên hông Sở Văn Khinh thoáng dùng lực: “Hấn dám.”

Nghe hai chữ nặng nề phát ra từ trong miệng người phía sau, giống như xen lẫn gió sương đao kiếm, khóe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên: “Hấn còn hỏi ta khi nào thì xuất cung hồi phủ, hấn nói hấn đi chuẩn bị sinh lễ.”

Lời này vừa nói ra, tức giận trong lòng Tiêu Triệt càng sâu thêm vài phần: “Nàng nói như thế nào - -”

Lời này có xu thế gió bão sắp tới, Sở Văn Khinh làm sao có thể sợ, nàng nói tiếp: “Ta nói, chuyện quan trọng cả đời muốn thận trọng một chút, để ta suy nghĩ một chút.”

Tiêu Triệt chuyển mặt Sở Văn Khinh đối mặt với mình, hai mắt thâm sâu nhìn nàng: “Cho nên, nàng suy nghĩ thế nào?”

Sở Văn Khinh nhìn hấn cúi thấp, môi mỏng hơi chậm lại, nàng không tự giác nuốt một ngụm nước miếng nói: “Ta nghĩ - -”

Nghĩ cái gì còn chưa nói xong, Tiêu Triệt chờ không kịp kéo mạng che mặt của nàng hôn xuống, có lẽ cảm thấy nàng như vậy không tiện, hai tay ở trên eo nàng, chỉ thấy cả người Sở Văn Khinh bị hấn chuyển qua ngồi đối diện mặt đối mặt với hấn.

Khóe môi Sở Văn Khinh nhếch lên, hai tay ôm lấy lưng hấn.

Đáp lại của nàng cực kỳ tự nhiên, hô hấp của Tiêu Triệt ngưng trọng, rất kịp thời ngừng lại, hấn thì thầm nói nhỏ bên tai nàng: “Phải thú nàng về sớm mới tốt - -”

Sắc mặt Sở Văn Khinh đỏ bừng, cả người rúc vào trong lòng hấn, ấp úng nói: “Thú ta hay thú người khác, chàng xác định chưa?”

Tiêu Triệt nhướng mày, bộ dạng nghiêm trang hỏi: “Người khác là ai?”

Sở Văn Khinh véo mạnh một cái ở trước ngực hấn: “Tỷ như Cố Yên Nhiên dụng tâm bắt lương với chàng!”

Một tay Tiêu Triệt bắt lấy tay nhỏ của nàng, lúc này cúi đầu cười thành tiếng, tiếng cười này vang rất lâu, đợi đến khi hấn ngừng cười, cúi đầu hỏi nàng: “Cho nên, nàng dự định làm gì nàng ta?”

Sở Văn Khinh ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn hấn, một lúc lâu sau nói ra năm chữ: “Đưa nàng ta đi hòa thân!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 77.3: Đưa người hòa thân, gian tế Tây Lương.

Sáng sớm hôm sau, trong lều trại trên bãi đất trống, Tiêu Chiến và Lệ Phi ngồi ở chủ vị, các Hoàng tử khác, trọng thần và nhóm sứ giả ngồi đối diện bên dưới chủ vị, cuối cùng là nữ quyến đi theo.

Sở Văn Khinh đứng sau lưng Tiêu Chiến nhìn mọi người phía dưới, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở một chỗ, Sở Thiên Tề cũng đến đây!

Sở Thiên tề đã sớm trình tấu sớ xin từ quan, quả nhiên hấn thực hiện lời nói ngày đó ở cung yến, nhưng hấn chừng quân mười vạn quân chinh tây, hơn nữa không phải nói đi là đi được, lúc trước không thấy hấn thượng triều, vậy vì sao hôm nay lại xuất hiện trong vây săn này?

Bởi vì lần này thân thể Tiêu Chiến không tốt nhưng cũng là người quyết định, hiển nhiên hắn muốn thử nhóm thiếu niên phía dưới, lúc này cười to nói: “Hôm nay là ngày đầu, mọi người xuất phát chỉ để xem thân thủ, nhưng người bắt được nhiều con mồi nhất, tất nhiên trăm sẽ ban thưởng, lần này có Thái tử Tây Lương, Thế tử Đại Yên đi cùng các người, nhóm nam nhân Đại Tần đừng để cho bọn họ xem thường, cũng đừng để Công chúa Vu quốc và các khuê nữ thất phóng, chuẩn bị tốt thì xuất phát đi!”

Tiếng nói vừa ngừng, đám người liền xuất phát, chỉ còn lại nữ quyền ngồi ở dưới đầu, Tiêu Chiến phân phó người mang điểm tâm, yên tĩnh ngồi chờ đám người đi sẵn trở về.

Sở Vân Khinh nhìn Lệ phi một cái, Lệ phi có chút lo lắng: “Minh vương muốn người đi người liền đi, đây chính là chuyện rất nguy hiểm.”

Tiêu Chiến nghe vậy, khóe miệng cong lên nói: “Cho người đi thì người đi đi, hôm nay đi không xa, chỉ cần người cười ngựa tốt, có gì nguy hiểm, nha đầu Mộ gia đều tự mình cười ngựa ra trận đây thôi.”

Sở Vân Khinh cũng không tính ở lại, nàng nghĩ rất rõ, khi tất yếu có thể nói rõ ràng với Minh vương, giá trị lợi dụng của nàng thật sự không lớn!

Tiêu Minh nhìn Sở Vân Khinh đi về phía hẻm, khóe miệng nhếch lên: “Quả nhiên là đã đến.”

Sở Vân Khinh nhận dây cương hắn đưa qua nhảy lên ngựa: “Thế nào, Minh vương cho là ta làm trận lùi bước sao?”

Tiêu Minh bật cười lắc đầu, cùng nàng đi đến núi rừng xa xa, nơi đó sớm có binh lính phát cờ hò reo nửa ngày, làm rất nhiều chim thú hoảng sợ.

“Vân Khinh thật sự không nhớ là Minh vương có nói muốn dẫn ta đi săn thú, không biết có phải Minh vương nhớ lần hay không.”

Khóe miệng Tiêu Minh cong lên: “Có thể là nhớ nhầm, nhưng Sở Thục nghi đã đến đây, chắc cũng không có lý do để trở về rồi.”

Dĩ nhiên Sở Vân Khinh biết: “Tất nhiên, là muốn phụng bồi đến cùng.”

Tiêu Minh rất vừa lòng, lúc hai người tới chân núi, Tiêu Minh lại không có ý tứ muốn săn thú, Sở Vân Khinh cảm thấy kỳ lạ, Tiêu Minh lại nói: “Hôm nay chỉ là luyện tập, phạm là người có công phu, đều sẽ không vào núi hôm nay, chỉ phi ngựa thôi.”

Lúc này Sở Vân Khinh mới biết, quay đầu nhìn lại, quả nhiên rất nhiều người di chuyển vòng vo ở trong núi, núi trước mặt cực kỳ thưa thớt, nhưng càng lên càng lại càng dày, Sở Vân Khinh nói: “Ngày mai tất cả mọi người đều vào núi sao? Nghe nói còn muốn qua đêm, trong núi này không được bảo vệ, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?”

Tiêu Minh lắc đầu: “Toàn bộ thủ vệ ở đây đều là phụ thân người chủ động yêu cầu, tự mình an bày, cho dù phía trước xảy ra chuyện, bởi vì có sứ giả ngoại quốc ở đây, binh lực vô cùng được coi trọng, đứng nhìn bốn phía im lặng, cũng đều có người của chúng ta, khu săn bắn của hoàng gia vài trăm năm, chưa bao giờ có sai sót, lúc này càng không cần phải lo lắng.”

Trong lòng Sở Vân Khinh càng cảm thấy kỳ quái, Sở Thiên Tề muốn rời chức, lúc này lại đến an bày hộ vệ vậy sẵn! Mà nàng tiến cung lâu như vậy, phủ Thượng Thư một chút động tĩnh cũng không có, mà lúc này sự nghiệp của Sở Thiên Tề đang như mặt trời ban trưa, vì sao phải từ quan?

Sở Vân Khinh nghi ngờ trong lòng, đã thấy Thái tử Tây Lương mang theo hộ vệ đi tới không xa, Tiêu Minh cười ngựa đi tới nói chuyện với hắn, Sở Vân Khinh đành phải cười ngựa đuổi theo.

Hai người nói mấy câu, ánh mắt Thái tử Tây Lương liền dừng lại trên người Sở Vân Khinh: “Vị này là Sở Thục nghi, không thể ngờ được người cũng đến nơi săn bắn này, hoa văn được thêu trên người Sở Thục nghi thật sự rất khác biệt và đẹp mắt, làm nổi bật vẻ thanh tú xuất trần của người, nhưng ta còn chưa nhìn thấy dung nhan của Sở Thục nghi - -”

Ý tứ trong lời nói của Dạ Tiêu Nhiên rất rõ ràng, Sở Vân Khinh lại không đồng ý tiếp câu chuyện này, nàng cũng nhìn về phía bên eo Dạ Tiêu Nhiên: “Màu sắc ngọc bội của Thái tử cũng rất đa dạng, họa tiết còn vô cùng tinh xảo, đủ thấy rõ Thái tử rất biết thưởng thức.”

Lúc này đề tài biến thành vấn đề săn sóc trang sức, dĩ nhiên Dạ Tiêu Nhiên cũng nhìn ra Sở Vân Khinh không muốn nói tiếp, hắn liền phát ngọc bội một cái: “Ngọc bội này là tín vật của bản Thái tử, họa tiết chính là thần hoa lạc ương của Tây Lương, ở Tây Lương, nếu người bình thường dùng loại ngọc bội này, sẽ bị trị tội.”

Lạc ương?

Sở Vân Khinh khẽ suy ngẫm hai chữ này, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra, Dạ Tiêu Nhiên nói tiếp: “Chắc các người không biết, thần hoa này là vật thượng cổ, dĩ nhiên hiện tại ở Tây Lương ta đã tuyệt tích, vốn là thuốc tiên thể gian, hiện giờ chỉ có thể là thần vật của tộc ta.”

Thuốc tiên thể gian - -

Lúc này Sở Vân Khinh đã nhớ được hai chữ lạc ương này xuất hiện ở nơi nào, vẻ mặt nàng không thay đổi, chỉ tùy ý nói: “Thật đúng là chưa từng nghe qua, Vân Khinh hiểu biết nông cạn rồi.”

Dạ Tiêu Nhiên khoát khoát tay: “Không phải như thế, hoa lạc cầu đã tuyệt tích, người ngoài không biết là chuyện bình thường, trừ khi sinh ra ở Tây

Lương, bằng không hai chữ này xem như xa lạ, các người chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường.”

Trong lòng Sở Văn Khinh chấn động, đứng rồi, nếu bình thường nghe hai chữ này cực kỳ lạ, nhưng Sở Mộ Phi lại lấy hai chữ này đặt tên cho viện tử của mình, đây là vì sao?!

Những nghi ngờ này không ngừng xoay quanh trong đầu, Sở Văn Khinh có chút thất thần, Thái tử Tây Lương và Tiêu Minh tùy ý nói gì đó, Sở Văn Khinh cũng nửa nghe nửa không.

Nhưng khi nàng hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc đang đi đến gần, là Sở Thiên Tê dẫn theo thị vệ vào núi, theo lời Tiêu Minh, hôm nay Sở Thiên Tê sẽ không đi vào núi, hẳn muốn làm gì?

Tiêu Minh cũng theo nhìn theo tầm mắt của Sở Văn Khinh, nhíu mày: “Sở thượng thư - -”

Sở Văn Khinh quay đầu lại, sắc mặt hơi nặng nề: “Hôm nay hộ vệ còn chưa chuẩn bị tốt sao?”

Tiêu Minh lắc đầu, ánh mắt có chút do dự: “Sẽ không, hẳn là hai ngày trước đã bố trí xong, hiện tại Sở thượng thư vào núi, chỉ sợ là có chút lo lắng.”

Lý do này hình như có chút thỏa đáng, Sở Văn Khinh thu hồi suy nghĩ, đi dọc theo chân núi với Tiêu Minh, dọc đường đi có thể thấy rất nhiều thiếu niên quý tộc trong kinh ra ra vào vào trong rừng, trong tay có cầm theo mấy con mồi, đây cũng không kéo quá.

Mắt thấy mặt trời đã ngã về tây, đoàn người dứt khoát hồi doanh địa.

Ở chỗ cửa vào doanh địa, Tiêu Minh liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, sau đó ánh mắt thâm trầm đi về hướng của mình.

Sở Văn Khinh nghĩ đến chỗ Tiêu Chiến trước, từ xa đã nhìn thấy Phúc Hải và Trần Ngạo đứng ở ngoài tường, Sở Văn Khinh đi về phía trước, Trần Ngạo liền ngăn nàng lại.

Phúc Hải lắc đầu với nàng: “Hoàng thượng hạ lệnh, không có bất kỳ kẻ nào tiến vào.”

Sở Văn Khinh nhíu mày, nhưng không có cách nào khác, đành phải đứng chờ cùng với Phúc Hải, bên này Trần Ngạo một mặt sương lạnh, giống như xảy ra chuyện gì lớn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mắt thấy màn đêm dần dần hạ xuống, Lệ phi đã phái nha đầu đến đây vài lần, nhưng Tiêu Chiến vẫn ở bên trong không có ra ngoài.

“Công công, xảy ra chuyện gì?”

Phúc Hải khẽ lắc đầu: “Lão nô cũng không biết, chỉ là tối hôm qua Duệ vương có đến một lần, xế chiều hôm nay lại đến một lần, nói từ lúc đó đến bây giờ.”

Tiêu Triệt?!

Trong lòng Sở Văn Khinh hơi kinh ngạc, bên trong tường truyền đến tiếng bước chân, màn tường bị xốc lên, người đầu tiên đi ra là Tiêu Triệt.

Trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy trong mắt Tiêu Triệt chợt lóe lên cái gì đó, nhưng mà nàng còn chưa kịp thấy rõ ràng, hắn đã đi qua nàng rồi.

“Vào đi.”

Giọng nói của Tiêu Chiến mang theo nặng nề, Phúc Hải liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, mời nàng đi vào trước, Trần Ngạo và Phúc Hải đi theo phía sau, sắc mặt Tiêu Chiến mệt mỏi, trong con ngươi lại âm trầm tịch mịch.

“Hoàng thượng - -”

Tiêu Chiến liếc mắt nhìn Trần Ngạo: “Trần Ngạo, bây giờ trẫm lệnh cho người tức tốc về kinh, triệu tập 5000 trọng binh, nhất định phải đến ở bên ngoài nơi này vào buổi chiều ngày mai.”

Trần Ngạo ôm quyền lĩnh mệnh, Tiêu Chiến lại dặn dò: “Nhớ kỹ, việc này không được để cho người bên trong doanh địa biết.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Nhìn Trần Ngạo một thân thường phục lĩnh mệnh rồi đi, Sở Văn Khinh nhíu mày: “Hoàng thượng - -”

Tiêu Chiến vẫy vẫy tay không nhiều lời, nhưng vẻ mặt kỳ lạ nhìn Sở Văn Khinh: “Đi xuống nghỉ ngơi đi, đến này các nữ quyến đều có Lệ phi an bày, trẫm sẽ không đi qua.”

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhìn Tiêu Chiến xoay người nằm trên giường, bọn họ chỉ có thể trở lại tường của mình, nhưng vì sao Tiêu Chiến muốn triệu tập 5000 trọng binh tới đây?

Lúc này hồi kinh chỉ sợ trời đã sắp sáng, còn cần thời gian triệu tập binh mã, buổi chiều còn vội vàng trở lại nơi này, chẳng lẽ tối mai sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Vừa nghĩ vừa vào trong trướng của mình, Xuân Đào thấy nàng trở về, ánh mắt sáng lên: “Quận chúa.”

Sở Vân Khinh thấy vậy, ánh mắt liền thay đổi: “Đang đợi ta?”

“Đúng vậy.” Xuân Đào nói xong liền lấy từ trong tay áo ra một bức thư: “Đây là Vương gia bảo đưa cho người, nói người xem xong rồi đi gặp Vương gia.”

Sở Vân Khinh mở thư ra, càng đọc sắc mặt càng trở nên cứng lại, nhìn song cửa sổ một cái, bóng đêm đã hạ xuống, nhưng vẫn không đủ tối, nàng xoay người ngồi xuống, như đang chờ cái gì đó.

Không biết qua bao lâu, Sở Vân Khinh nhìn sắc trời ngoài cửa sổ lần nữa, hình như đã rất trễ, rốt cục, nàng đứng dậy nói: “Ta đi tìm Vương gia, người ở lại đây đi, có người đến nói ta đã ngủ.”

Xuân Đào nhìn Sở Vân Khinh rời đi, trong lòng có chút bất an.

Sở Vân Khinh tránh chỗ nhiều người, tự mình đi vào trong trướng Tiêu Triệt, đi tới cửa đã nhìn thấy Từ Mặc chờ ở nơi đó thấy nàng đến ánh mắt hân sáng ngời: “Quận chúa, hiện giờ Vương gia không có ở trong, người nói nếu Quận chúa đến thì chờ một chút.”

Sở Vân Khinh gạt đầu tiến vào trong trướng, chỉ thấy trong đặt một cái bàn, trên bàn bày đầy tấu chương, giống như vừa được xem qua, còn chưa kịp thu dọn.

Sở Vân Khinh làm như không thấy thu gọn đống tấu chương, ánh mắt thoáng lơ đãng, trong lòng cả kinh.

“Từ Mặc, hiện tại hân đang ở chỗ Thái tử Tây Lương sao?”

Từ Mặc có chút ngoài ý muốn, nơi này cũng không có người ngoài, hân cũng không giấu diếm, nói: “Đúng là Vương gia đến chỗ Thái tử, sao Quận chúa biết?”

Sở Vân Khinh nghĩ một chút: “Việc này, có phải liên quan đến Sở gia không?”

Từ Mặc nghe vậy liền cúi thấp đầu: “Việc này, xin Quận chúa chờ Vương gia trở về rồi hỏi đi, Từ Mặc không dám nói lung tung.”

Dĩ nhiên Sở Vân Khinh biết Từ Mặc sẽ không khinh xuất nói chuyện này cho nàng biết, lúc này gạt đầu an tâm ngồi chờ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong lòng Sở Vân Khinh có chút bất an.

Đúng lúc này, bỗng bên ngoài vang lên một loạt tiếng kinh hô, Từ Mặc cũng nghe thấy động tĩnh, liền chạy ra ngoài, khi trở lại sắc mặt có chút lo lắng: “Quận chúa, trướng của Thái tử Tây Lương bốc cháy.”

“Cái gì?!”

Sở Vân Khinh kinh hãi, sao lại cháy - -

“Đi, chúng ta đi xem!”

tiếng huyền não bên ngoài càng lúc càng lớn, Sở Vân Khinh đi ra ngoài, nhưng vừa đi tới cửa liền đụng vào ngực của ai đó, Sở Vân Khinh chỉ cảm thấy mũi tê rần, lại nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên giọng nói quen thuộc.

“Đi đâu?”

Tiêu Triệt trở về đúng lúc, hân nhìn ánh mắt nghi vấn của Sở Vân Khinh liền biết nàng muốn đến chỗ của Thái tử Tây Lương, lúc này liền nắm tay nàng đi vào bên trong: “Không cần lo lắng, lửa không lớn, Thái tử Tây Lương không sao.”

Sở Vân Khinh nhìn hân: “Ta đâu có lo lắng cho Thái tử Tây Lương, thương thế của chàng cần bồi dưỡng? Vì sao lại cháy?”

Ánh mắt Tiêu Triệt trở nên ôn nhu, vẫy tay để Từ Mặc lui ra ngoài, sau đó kéo tay nàng ngồi xuống: “Thương thế của ta đã tốt rồi, về phần lửa này - -”

Ánh mắt Tiêu Triệt có chút nặng nề, hân nhìn Sở Vân Khinh gần từng chữ: “Lửa này, là Thái tử Tây Lương tự mình phóng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 77.4: Đưa người đi hòa thân, gian tế Tây Lương

Vì vậy Sở Vân Kinh liền biết sự tình không đơn giản như vậy, nàng nhìn Tiêu Triệt nói: “Hoàng thượng muốn Trần Ngao hồi kinh mang theo năm nghìn trọng binh tới đây, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Còn chưa có gặp chuyện không may gì, chỉ là có khả năng gặp chuyện không may thôi.”

Đôi mắt thanh tú của Sở Vân Kinh nhíu lại: “Có liên quan đến Sở gia?”

Lông mày Tiêu Triệt khẽ động, Sở Vân Kinh nhìn là đã đoán ra được đáp án: “Vừa rồi thu xếp lại giúp chàng, trong lúc vô tình nhìn thấy báo cáo từ người của chàng ở Sở gia.”

Tiêu Triệt nắm tay nàng: “Lão phu nhân Sở gia bệnh tình nguy kịch, Sở Thiên Tề lại chủ động xin đi giết giặc đến an bài hộ vệ trong cuộc vây săn lần này, nàng không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Tiêu Triệt đứng dậy, dời bước đi về phía cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài còn chút hỗn loạn, bầu trời cách đó không xa bị bao phủ một tầng khói đặc, chính là nơi của Thái tử Tây Lương.

“Còn nhớ rõ chuyện lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ra sao không?”

Sở Vân Kinh cũng đi tới phía sau lưng hắn, nghe hắn chậm rãi nói.

“Châm hình ngôi sao chính là ám khí chuyên dụng của ám vệ hoàng gia Tây Lương, mấy ngày trước đất ám khí này lại xuất hiện, hơn nữa người bên cạnh Sở Thiên Tề dung, vậy không khó để đoán Sở Thiên Tề có quan hệ rất loén với Tây Lương.”

“Mà lúc này ta đang bị thương, đơn giản là bởi vì hiện tại ta đang điều tra sự tình, trở ngại đến kế hoạch của Sở Thiên Tề.”

Lông mày Sở Vân Kinh nhíu chặt lại: “Chàng tra cái gì?”

Tiêu Triệt xoay người lại yên lặng nhìn Sở Vân Kinh: “Chuyện đầu tiên ta điều tra chính là cuộc đời của Sở Thiên Tề, không ngờ lại tiết lộ gian tế Tây Lương đang ở bên trong quân chính tây, còn hiện tại, ta đang tra tung tích của Cửu hoàng tử Tây Lương!”

Sở Vân Kinh không hiểu, Cửu hoàng tử Tây Lương và Sở Thiên Tề thì có quan hệ gì?

“Hoàng đế Tây Lương vốn có mười một đứa con, hiện tại chỉ còn năm người còn sống, bốn ở kinh đô Tây Lương, còn một, không rõ tung tích.”

“Tuy rằng vị Hoàng tử này là con ruột Đế quân Tây Lương, nhưng nẫu thân hắn chỉ là một cung tỳ đẳng cấp thấp nhất, hễ cung Đế quân Tây Lương hỗn loạn, thế lực khắp nơi đầu đá, lẽ ra hoàng tử không có thân phận bối cảnh sẽ rất khó sống sót, nhưng mà, đến giờ hắn vẫn còn sống trên nhân thế, nàng cũng biết là tại sao?”

Ánh mắt Tiêu Triệt sang rực nhìn Sở Vân Kinh, trong đầu Sở Vân Kinh đột nhiên lóe sang, nghĩ tới ba chữ “Lạc Ương các, tinh thần chấn động không khỏi thốt lên: “Bởi vì từ lâu hắn đã không còn ở Tây Lương, bởi vì hắn trở thành Đại công tử Sở gia!”

Trong mắt Tiêu Triệt lộ vài phần tán thưởng, bởi vậy Sở Vân Kinh liền nói ra bệnh tình của Sở Mộ Phi, khoe miệng Tiêu Triệt cong lên: “Bởi vậy, liền càng có thể chắc chắn, tuyệt cổ hấn trướng, chỉ sợ là bị người hãm hại ở trong cung Tây Lương gây ra.”

“Chiến tranh ba mươi năm trước khiến Tây Lương không thể không thần phục Đại Tần, Đế quân Tây Lương đương nhiệm không chỉ chăm lo việc nước, còn muốn khôi phục thực lực của một nước, còn nghĩ muốn rửa mối nhục thất bại ba mươi năm trước!”

“Trải qua vài năm, quân doanh khắp nơi đều có rất nhiều gian tế Tây Lương trà trộn vào, nhưng đều bị chúng ta phát hiện bí mật xử lý, nhưng mà Tây Lương mưu đồ hiểm ác, đương nhiên có cá lọt lưới.”

“Hai mươi mấy năm trước, Sở Thiên Tề chỉ là một sát thủ hoàng gia được tuyển chọn từ quân doanh, sau từng bước một đến địa vị hôm nay, hơn nữa tay cầm mười vạn quân chính tây, hắn đúng như ta sở liệu, một người có thủ đoạn ẩn nhẫn rất mạnh - -“

Trong lòng Sở Vân Kinh chấn động, thì ra đây là nguyên nhân Sở Thiên Tề không để nữ nhân nhà mình tiếp xúc với quyền quý, thì ra Mạc Hương Lan nói thẳng Sở gia vô hậu cũng là vì thế, thì ra tình cảm đậm bạc của mẫu tử Sở Mộ Phi và Cố Tú Cẩm cũng là vì vậy!

Sở Vân Kinh nhìn Tiêu Triệt: “Chàng bắt đầu hoài nghi từ lúc nào?”

Tiêu Triệt nhìn Sở Vân Kinh, trong mắt mang theo một chút dị thường: “Từ lần đầu lên vào Thượng Thư phủ gặp được nàng.”

Sở Vân Kinh thở dài: “Cho nên ngay từ đầu chàng đã tiếp cận ta, mục đích vốn cũng không trong sáng.”

Tiêu Triệt nhíu mày, hơi trầm ngâm một chút rồi nói: “Thứ nhất, ta sẽ không lợi dụng nữ nhân, thứ hai, từ khi nàng cho ta uống máu của nàng, ta nghĩ bắt

đầu từ khi đó, đối với ta mà nói nàng là người khác biệt, ở thời điểm kia, ta chỉ biết thủ đoạn của nàng không phải do Sở Thiên Tề dạy dỗ.”

Sở Vân Kinh hơi trầm ngâm, hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này, nếu tất cả suy đoán của bọn họ bây giờ là đúng, như vậy - -

“Đã có liên quan như vậy, mục đích của Sở Thiên Tề là gì?”

Ánh mắt của Tiêu Triệt trở nên lạnh lùng: “Sở Mộ Phi vốn họ Dạ, hấn tích trữ tài phú và thế lực ở Đại Tần nhiều năm như vậy, hơn nữa ở Đại Tần còn có Sở Thiên Tề quyền cao chức trọng, mục đích của Sở Thiên Tề không đơn giản chỉ là về nước, hấn muốn, chính là vương vị Tây Lương!”

“Không biết vì sao Sở Thiên Tề lại trở thành mưu sĩ của hấn, như vậy, mục đích của Sở Thiên Tề đó là đơn giản là đưa Sở Mộ Phi lên vương vị, mà chướng ngại lớn nhất trên con đường này, chỉ là Thái tử Tây Lương mà thôi.”

Ánh mắt Sở Vân Kinh trầm xuống, nàng rất khó tưởng tượng người có sắc mặt trắng gần như trong suốt kia liên quan đến vương vị, hấn trắng tuyết cổ, thân thể ốm yếu, hàng năm có ba tháng đau đớn mà người thường không thể chịu đựng được, hấn có một khuôn mặt ôn nhu, đôi mắt vĩnh viễn không thấy gọn sáng, người như vậy, nhưng lại là người ẩn nhẫn nhiều năm, người myoons vị trí chí cao vô thượng kia?”

Sở Vân Kinh cúi đầu nói: “Nếu thật sự là như vậy, vậy lúc này Sở Thiên Tề chủ động đến phụ trách bảo hộ vậy sẵn, nhất định sẽ nhắm vào Thái tử Tây Lương rồi!”

Tiêu Triệt gật đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ: “Nhất định không được để Thái tử Tây Lương xảy ra bất kỳ sơ xuất gì ở trên đất Đại Tần, mà Sở Thiên Tề có đúng như chúng ta dự đoán hay không, tối ngày mai, có thể biết rõ.”

Sở Vân Kinh đứng bên cạnh Tiêu Triệt nhìn ra ngoài, màn đêm đen như một lớp khói mù bao phủ trong lòng nàng, lần cuối cùng nàng gặp Sở Mộ Phi là trước khi nàng vào cung, hấn là thuận tiện an bài mọi việc trong phủ, mà nàng, nếu trong lòng ngập tràn thù hận, sau khi biết Tiêu Chiến hại chết đường phụ mẫu mình, có lẽ còn có thể trong con tức giận mà hành thích vua!

Như vậy, chẳng phải Hoàng tử lưu lạc ở ngoài như hấn lại lập đại công lớn cho Tây Lương, đến lúc đó chỉ cần trừ bỏ Thái tử Tây Lương tất cả đều không có vấn đề gì.

Mà bây giờ đây, bọn họ muốn trừ bỏ Thái tử Tây Lương trên đất Đại Tần, bởi vậy mà sinh ra loạn lạc phía sau, đến lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để hấn trở về nước thượng vị, mà nàng, cũng là nữ nhi trên danh nghĩa của Sở gia!

Tâm tư của nàng càng ngày càng nặng nề, Tiêu Triệt ở bên cạnh nắm chặt tay nàng ở trong tay mình, nàng quay đầu nhìn rõ mọi góc cạnh trên mặt hấn, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy yên ổn, giống như chỉ cần có hấn ở đây, tất cả mọi chuyện đều không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chương 78.1: Tạm thời thu tay, quyết định của nàng.

Lều Thái tử Tây Lương cháy ngoài ý muốn, tuy là lửa đã được khống chế kịp thời, nhưng không phải không ảnh hưởng gì.

Buổi trưa ngày thứ hai, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Tiêu Nhiên đeo một chiếc khăn đen trên mặt, đầu của hấn hơi cúi xuống, bộ dạng vênh vào hung hăng ngày thường hoàn toàn biến mất không thấy, cả người giống như có chút tức giận.

Ánh mắt kinh ngạc của Thủy Lăng Toa dừng ở trên người Dạ Tiêu Nhiên: “A, nghe nói tối qua không xảy ra chuyện gì, sao trên mặt Thái tử - -”

Dạ Tiêu Nhiên không kiên nhẫn cúi thấp đầu, thị vệ đứng ở bên cạnh hấn hơi cúi đầu giọng điệu như có lỗi nói: “Thái tử không cẩn thận bị thương, đại phu nói miệng vết thương không thể thấy gió, còn lại không có gì đáng ngại, đa tạ Công chúa quan tâm.”

Mặt Dạ Tiêu Nhiên bị bóng!

Tin tức này vừa phát ra, tất cả mọi người đều quay đầu lại, Mộ Dung Trần ngồi đối diện vẫn một thân hồng bào như trước, nghiêng người dựa lưng vào ghế ngồi, bộ dạng yêu nghiệt tà khí, khóe miệng hấn cong lên, cũng tỉ mỉ bắt đầu đánh giá người ngồi đối diện hấn.

“Thái tử đã bị thương, làm sao còn có thể tham gia vây săn được?”

Sở Vân Kinh đứng xa nhìn, chỉ cảm thấy lúc này, Mộ Dung Trần khác hấn với người mà ngày thường nàng vẫn nhìn thấy, ở trước mặt nàng và Tiêu Triệt, Mộ Dung Trần rõ ràng là một tên yêu nghiệt, mà Mộ Dung Trần ở trước mặt chư quốc quyền quý, ngầm chứa sắc xảo, có khí độ, là một Thế tử Yên quốc không để người khác dò xét.

Dạ Tiêu Nhiên nghe thấy thế liền có chút phiền chán vỗ vỗ bàn trước người, thị vệ bên này cũng cực kỳ hiểu tâm tư của hấn, lúc này liền trả lời thay: “Thái tử chỉ một chút tổn thương nhỏ, cũng không có gì đáng ngại, xin Thế tử không cần lo lắng.”

Mộ Dung Trần gật đầu, hứng thú trong mắt không biến mất.

Lúc này Tiêu Chiến chỉ chờ quan phụ trách vây sẵn tiến lên bắt bả, chỉ thấy quan biên đến từ Lễ bộ xuất hiện nói, tất cả đội ngũ đều đã chuẩn bị tốt.

Bàn tay to của Tiêu Chiến vung lên: “Chư vị, buổi trưa hôm nay xuất phát, buổi trưa ngày mai trở về, bốn phía khi vực sẵn bắt đều là thủ vệ hoàng gia, xin các vị yên tâm vây sẵn, người sẵn được nhiều chim thú nhất, trăm tất nhiên sẽ trọng thưởng!”

Lúc này mọi người đều đứng dậy tạ ơn, mắt tất cả mọi người rời đi từ bốn phương tám hướng, rồi sau đó liền nhiều màu sắc khác nhau ra nhập quân địa, đội ngũ trang bị đầy đủ mọi thứ liền giục ngựa chạy vội đi.

Một đám người từ bốn phía chạy vào bên trong rừng, tám Sở Văn Khinh dần dần treo lên, Tiêu Triệt cũng đi, hơn nữa còn đi theo phía sau Thái tử Tây Lương, ý tứ không nói mà sáng tỏ, Sở Văn Khinh nhìn sắc trời, không biết bây giờ Trần Ngao đã đi đến đâu rồi!

Ánh mắt Tiêu Chiến nặng nề nhìn đài cao trống trải không còn một bóng người, nghiêng người dặn dò Phúc Hải một câu gì đó, Sở Văn Khinh chỉ thấy Phúc Hải đi đến bên người Lệ phi nương nương, đại khẩu là muốn nàng giữ lại các nữ quyến ở cùng một chỗ với nhau, để tránh chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Phúc Hải dặn dò bên xong, Sở Văn Khinh thấy một đám nữ quyến đều đi đến chỗ Lệ phi, chỉ thấy bước chân của Công chúa Vu quốc chậm lại, cuối cùng còn muốn đến gần chỗ Sở Văn Khinh.

Tiêu Chiến nhìn Công chúa Vu quốc đi tới, lông mày khẽ động: “Sao Công chúa không đi đến chỗ Lệ phi, nghe nói nàng đã chuẩn bị rất nhiều rượu ngon để chiêu đãi người.”

Thủy Lăng Toa khom người về phía Tiêu Chiến, khi ngẩng đầu ánh mắt không khỏi dừng ở trên người Sở Văn Khinh: “Không biết Hoàng thượng có thể cho Bản công chúa mượn Sở Thực nghi một chút không?”

Ánh mắt Sở Văn Khinh thay đổi, Tiêu Chiến cũng vô cùng ngoài ý muốn: “Công chúa muốn –“

Thủy Lăng Toa lắc đầu: “Nghe nói y thuật của Sở Thực nghi rất tốt, bản Công chúa có chút vấn đề muốn thỉnh giáo nàng, xin Hoàng thượng chấp thuận.”

Tiêu Chiến liếc mắt nhìn Sở Văn Khinh một cái, trong lòng thấp thỏm chuyện Tiêu Triệt báo với hắn lúc trước, vầy vầy tay nói: “Đi đi.”

Khóe miệng Thủy Lăng Toa nhếch lên: “Sở Thực nghi, mời đi bên này.”

Sở Văn Khinh bắt đầu đi, chỉ đành thi lễ với Tiêu Chiến rồi đi theo phía sau Thủy Lăng Toa, quả nhiên nàng ta đi về phía lầu của mình, thấy vậy không tránh khỏi hỏi một câu: “Không biết Công chúa muốn hỏi Văn Khinh cái gì?”

Thủy Lăng Toa quay đầu nhìn Sở Văn Khinh một cái: “Sở Thực nghi y thuật cao minh, chắc hẳn là cái gì cũng đều có thể trị được?”

Sở Văn Khinh lắc đầu: “Cũng không phải như thế, người theo y chỉ sợ không người nào dám nói bệnh gì mình cũng có thể trị được.”

Thủy Lăng Toa gật đầu, dẫn Sở Văn Khinh vào cửa, lầu này là do lễ quan Đại Tàn bố trí, dĩ nhiên là kiêu dáng cấp cao, Sở Văn Khinh nhìn trong phòng treo rất nhiều đồ trang trí màu sắc tươi đẹp, còn làm cho nàng có một ít sách sử mà nàng không hiểu đặt ở trên bàn, Sở Văn Khinh nhìn khắp nơi nhưng vẫn không biết bệnh nhân muốn mình xem bệnh ở nơi nào.

Thủy Lăng Toa lại không vội, sau khi nàng vào cửa liền chậm rãi ngồi xuống, bày ra vòng eo mảnh khảnh, may mà Sở Văn Khinh không phải nam tử, đối với loại tình huống này nàng chỉ nhủ đôi lông mày lại: “Công chúa muốn hỏi điều gì?”

Ánh mắt Thủy Lăng Toa quay vòng, thật lâu sau mới dừng ở trên người Sở Văn Khinh, khóe miệng nàng ta cong lên: “Bản Công chúa muốn hỏi Sở Thực nghi, hoạt tử nhân, người có trị được không?”

Hoạt tử nhân?!

Trong lòng Sở Văn Khinh khẽ động: “Đã là hoạt tử nhân, chắc hẳn là không có khả năng cứu chữa được rồi.”

Thủy Lăng Toa lắc đầu: “Sở Thực nghi đã là thần y, sao lại có thể dễ dàng nói bản thân mình không trị được như vậy, hơn nữa người cũng nên tự mình nhìn một chút rồi hẵng nói chứ?”

Sở Văn Khinh không muốn nhiều lời với vị Công chúa này, nhưng mà, dù sao nàng cũng là người học y, lúc này đành phải nói: “Một khi đã như vậy, Công chúa có thể để Văn Khinh xem một chút, tuy rằng Văn Khinh không dám cam đoan có thể chữa khỏi.”

Khóe miệng Thủy Lăng Toa nhếch lên: “Đây là chỗ vây sẵn, bệnh nhân của ta tạm thời chưa đến, ta chẳng qua chỉ muốn trưng cầu ý kiến của Quận chúa một chút thôi.”

Sở Văn Khinh có chút ngoài ý muốn, trong lòng chỉ cảm thấy vị Công chúa này có chút quý dị, nhưng quý dị ở đâu thì không nói ra được, trong lòng còn thầm thở lo cho Tiêu Triệt, nhân tiện nói: “Đã thế, vậy Văn Khinh xin được cáo lui trước.”

“À – “

Thủy Lăng Toa vẫy vẫy tay: “Không nghĩ tới Sở thực nghi lại đáp ứng như vậy, vì lòng biết ơn, bản Công chúa muốn tặng cho Sở Thực nghi một lễ vật, mong rằng Sở Thực nghi nhất định phải nhận lấy.”

Sở Vân Kinh lắc đầu: “Đó là việc Vân Kinh nên làm, Công chúa không cần cảm tạ.”

Thủy Lăng Toa bên này cũng mặc kệ, vẫy vẫy tay đã có thị nữ khề đi vào, trên tay cầm một chiếc hộp sắt. Cái hộp kia thoát nhìn mang phong cách cổ xưa, Sở Vân Kinh không biết trong đó là cái gì, chỉ nhìn thị nữ đang đi về phía mình.

Thủy Lăng Toa lười nhác nằm ở trên nhuyễn tháp, vung tay lên: “Sở Thực nghi không ngại mở ra nhìn xem.”

Trong lòng Sở Vân Kinh có chút do dự, bên này Thủy Lăng Toa lại nói: “Nếu Sở thực nghi không nhận, chẳng lẽ ngươi cảm thấy lễ vật này không vào được mắt ngươi? Ta đây liền để thị nữ đổi cái khác, châu ngọc Lung Linh, kỳ trân dị bảo, ngươi thích cái gì cứ mở miệng nói!”

Tâm Sở Vân Kinh trầm xuống, chậm rãi nâng tay mở nắp chiếc hộp.

“A - - “

Một tiếng thét kinh hãi, Sở Vân Kinh lùi về sau ba bước, ngay tại lúc nàng mở nắp hộp, không biết đã bị vật gì đâm bị thương ngón tay nàng, lúc này máu tươi chảy ròng từ ngón giữa của nàng, nàng nhìn lại hộp sắt, trong lòng căng thẳng, tiếp đó ánh mắt tối tăm nhìn Thủy Lăng Toa.

Bên trong chiếc hộp này có một chấm đen nhỏ - - Thực nhân nghĩ!

Thủy Lăng Toa nghe được tiếng kêu của nàng liền miễn cưỡng ngồi dậy, rồi sau đó bước chân cực nhanh đi tới bên cạnh nàng, nhìn Thực nhân nghĩ nằm trong chiếc hộp, không khỏi nhủ mảy: “Ai nha, sao lại chạy đến đây, Sở Thực nghi thật xin lỗi, có làm ngươi bị thương không?”

Sở Vân Kinh nhủ mảy, bang ngón giữa vào bên trong khăn lụa, trầm lặng lắc đầu.

Thủy Lăng Toa duỗi ngón tay đến bên cạnh con kiến nhỏ, con kiến này vốn nhìn thấy vật còn sống liền cắn, nhưng lúc này lại dị thường thuận theo leo lên trên tay Thủy Lăng Toa, lẳng lặng đứng đó không nhúc nhích.

“Thật có lỗi, mau đưa lễ vật cho Sở Thực nghi.”

Thấy thị nữ bung hộp đi về phía mình, Sở Vân Kinh lùi về phía sau một bước, trong mắt mang theo ý lạnh nói: “Đại lễ của Công chúa, Vân Kinh không dám nhận, chờ sau khi hồi Thịnh kinh Công chúa hãy đến tìm Vân Kinh.”

Vừa nói xong, Sở Vân Kinh liền xoay người vén rèm rồi đi.

Thủy Lăng Toa nâng niu Thực nhân nghĩ trong lòng bàn tay, nhìn bóng lưng Sở Vân Kinh, cười.

Bên trong hộp sắt mang phong cách cổ xưa có một viên ngọc màu trắng nằm trong đó, thứ được Sở Vân Kinh gọi là “đại lễ” này, là vì liếc mắt nhìn một cái chỉ thấy bạch ngọc phát ra ánh sáng óng ánh, vừa thấy đã biết đó là thánh vật vô cùng tốt, dĩ nhiên là không nhận được,

Mà lúc này, có thể thấy được giọt máu đỏ tươi đẹp phía trên bạch ngọc, ánh mắt Thủy Lăng Toa dừng lại ở nơi đó, rồi sau đó xảy ra một màn quỷ dị, chỉ thấy ngọc châu bỗng nhiên sáng rực, giọt máu của Sở Vân Kinh hoàn toàn bị ngọc chậm rãi hút vào, theo giọt máu thấm vào trong ngọc trắng, viên ngọc trong hộp kia càng lúc càng sáng, nhưng chỉ ít phút sau ánh sáng biến mất, thì ra viên bạch ngọc vốn trong suốt sáng lạng lúc này lại biến thành huyết ngọc màu đỏ!

Ánh mắt Thủy Lăng Toa thay đổi, nhìn vật nhỏ trên tay mình cười mỉa hoặc: “Làm tốt lắm!”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy ngón giữa đau đớn, răng của Thực nhân nghĩ này cực kỳ sắc bén, đồn đại một tram con thực nhân nghĩ có thể trong lòng một phút ăn hết một con trâu vàng, Sở Vân Kinh nhìn ngón tay mình, bất đắc dĩ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 78.2: Tạm thời thu tay, quyết định của nàng.

Bây giờ nàng trở lại lầu của Tiêu Chiến đứng hầu, Phúc Hải thấy nàng trở về liền vẫy tay với nàng, nàng đi qua chỉ nghe thấy Phúc Hải nói: “Hoàng thượng có chút buồn bực trong lòng, ngươi hãy viết một đơn thuốc tình khí đi.”

Sở Văn Khinh vừa nghe liền lĩnh mệnh rồi đi, nhóm thái y đi cùng theo phương thuốc nàng viết đi sắc, chỉ hơn nửa canh giờ sau, nàng bưng một chén thuốc đen kịt đi vào trong lều của Tiêu Chiến.

Tiêu Chiến đứng một mình ở trước cửa sổ, nhìn sắc trời càng ngày càng thay đổi.

“Hoàng thượng, đây là được sắc cho ngài, đã cho người thử qua, người mau uống đi.”

Tiêu Chiến xoay người, nhìn chén thuốc.

Sở Văn Khinh thở dài: “Hoàng thượng không cần sốt ruột, Trần thống lĩnh làm việc cực kỳ thích đáng, nhất định buổi chiều sẽ tới.”

Tiêu Chiến xoay người nhìn Sở Văn Khinh: “Người đã biết rồi hả?”

Sở Văn Khinh giật mình, không biết nên trả lời như thế nào, đầu cúi thấp xuống không nói, Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng nhìn chén thuốc nói: “Một chén thuốc có thể khiến trăm an tâm sao, mang xuống đi, bây giờ trăm không muốn uống.”

Sở Văn Khinh thở dài, chỉ thấy Phúc Hải yên lặng bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Sở Văn Khinh đứng sau lưng Tiêu Chiến, lẳng lặng nhìn sắc trời bên ngoài, dĩ nhiên nàng biết Tiêu Chiến lo lắng thế nào, sao mà nàng có thể không biết chứ?

Tiêu Triệt nhất định sẽ không để Thái tử Tây Lương gặp chuyện không may trên đất Đại Tần, nhưng nếu đúng như những gì tới qua bọn họ dự đoán, Tiêu Triệt đi theo phía sau Thái tử Tây Lương, sẽ gặp nguy hiểm giống như Thái tử Tây Lương.

“Sở Văn Khinh, người có biết vì sao trăm lưu người lại bên người không?”

Tiêu Chiến bỗng nhiên mở miệng khiến cho Sở Văn Khinh cả kinh, nhưng mà nàng không có cách nào trả lời đề tài này, nàng chỉ đành lắc đầu: “Văn Khinh không biết.”

Giọng nói của Tiêu Chiến trầm xuống: “Bởi vì trăm phát hiện, mấy đứa con của trăm đều có liên hệ với người.”

Sở Văn Khinh cả kinh, trong lòng cân nhắc loại đề tài này rất nguy hiểm: “Văn Khinh sợ hãi.”

Tiêu Chiến xoay người nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời, cười lạnh một tiếng: “Người cảm thấy sợ hãi sao? Đối với mấy đứa con của trăm, không phải người muốn gì là được nấy sao?”

Sở Văn Khinh vội vàng ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh mắt băng lạnh của Tiêu Chiến, nàng quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng minh xét, Văn Khinh tuyệt đối không dám.”

Tiêu Chiến đi đến ngồi xuống bàn sau lưng nàng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của nàng, khóe miệng cong lên: “Người nói người không dám, vậy người nói cho trăm biết, nếu được chọn một người để gả, giữa mấy đứa con của trăm, người sẽ chọn ai?”

Lòng bàn tay Sở Văn Khinh ướt đầm mồ hôi, nàng cẩn thận cân nhắc nguyên nhân câu hỏi của Tiêu Chiến, cũng không tài nào nghĩ ra được: “Văn Khinh không dám chọn.”

Lông mày Tiêu Chiến nhíu lên: “Sao lại không dám chọn?”

Sở Văn Khinh trầm ngâm nói: “Các vị Hoàng tử của Hoàng thượng đều vô cùng ưu tú, Văn Khinh sợ chọn sai không hợp tâm ý của Hoàng thượng, không giữ được vị trí hiện tại?”

Tiêu Chiến bị câu trả lời của Sở Văn Khinh làm cho giật mình, một lát sau cao giọng cười ha ha: “Tốt, người thật sự rất thẳng thắn, trăm giữ người bên cạnh như thế, chính là muốn xem ai là người đầu tiên vươn tay về phía người, bây giờ xem ra, bước cờ này trăm đi không sai rồi.”

Sở Văn Khinh cúi thấp đầu: “Nhưng chỉ cần Văn Khinh còn giá trị đó là điều vô cùng tốt, tâm tư của Hoàng thượng Văn Khinh không biết, cũng không dám đoán.”

Ánh mắt Tiêu Chiến khẽ động: “Đứng lên đi!”

Sở Văn Khinh đứng dậy, bên này Tiêu Chiến cũng nói ra câu tiếp theo, lúc này khiếp hãi người nàng phát lạnh: “Sau tới nay, trăm mới có thể biết được người còn giá trị lợi dụng hay không!”

Sở Văn Khinh thu hồi ánh mắt, tất cả sự sắc xảo đều được nàng giấu kín, Tiêu Chiến không nhìn nàng, chỉ nhìn bóng đêm đen kịt phía xa xa.

“Người nói, vậy sẵn tới nay, ai là người thắng lớn nhất?”

Sở Văn Khinh trầm ngâm nói: “Tất nhiên là Hoàng thượng.”

Ánh mắt Tiêu Chiến khẽ động, yên tĩnh nhìn Sở Văn Khinh một lúc lâu mới lên tiếng: “Hi vọng là như thế!”

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong lều không một tiếng động, hiển nhiên bóng đêm ngày càng tối, bên ngoài lều đã được thắp đuốc, khắp doanh địa đều sáng rực, dần dần xuất hiện ca múa vui vẻ.

“Người đâu!”

Bầu không khí trầm mặc bị đánh vỡ, Tiêu Chiến lên tiếng gọi, lúc này Phúc Hải từ bên ngoài đi vào: “Phái người đi dò xét!”

“Vâng.”

Mất thấy Phúc Hải đi ra khỏi lều, tâm Sở Văn Khinh cũng hơi treo lên, lúc này tuy rằng Tiêu Triệt đã có an bài trước, nhưng chỉ có năm nghìn tinh binh này mới tính là an tâm.

“Hoàng thượng.”

Phúc Hải quay lại lều, phía sau còn dẫn theo một người, chính là Trần Ngạo, hai tay hẩn nắm chặt thành quyền: “Hoàng thượng, năm nghìn tinh binh đã tập hợp ở bên ngoài doanh địa, thỉnh Hoàng thượng phân phó.”

Ánh mắt Tiêu Chiến sáng ngời, trên mặt mang theo một chút hàn ý, ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua núi rừng đen kịt: “Chờ”

Chỉ có một chữ, chờ!

Tâm Sở Văn Khinh hơi buông xuống, bỗng nhiên điều động năm nghìn binh lính ở bên ngoài Thịnh kinh không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa, năm nghìn binh lính càng không thể vội vàng vọt vào bên trong núi rừng vậy sâu, giờ khắc này, bọn họ chỉ có thể đợi tin tức, nếu trước hừng đông có tín hiệu phát đến, năm nghìn binh lính này sẽ có công dụng, nếu không có tín hiệu phát đến, vậy chứng tỏ tất cả mọi thứ đều bình thường, năm nghìn binh lính này lập tức theo đường cũ trở về.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, người trong doanh địa hoặc là uống rượu múa hát, hoặc là múa hát mừng cảnh thái bình, tất cả đều không biết bốn phía bên ngoài doanh địa có năm nghìn binh sĩ đang chờ lệnh, đêm dần khuya, nhóm quan gia tiểu thư đều đã đi vào giấc ngủ, càng không biết hiện tại trong lều lớn ở giữa doanh địa, có mấy người, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào bầu trời u ám.

Đêm dài, Tiêu Chiến liên tục ho khan mấy tiếng, Sở Văn Khinh nghe vào trong tai liền có chút lo lắng, dù sao cũng đã già, hơn nữa trước đây còn trúng độc, thân thể này của Tiêu Chiến, không thể bị dày vò được.

“Hoàng thượng, người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Tiêu Chiến vẫy vẫy tay, lúc này Trần Ngạo đã xong việc đang canh giữ ở bên ngoài, bên trong chỉ có nàng và Phúc Hải đứng hầu, chỉ nghe thấy Tiêu Chiến khẽ nói: “Trẫm đã già rồi, thân thể này, chỉ sợ không dày vò được vài năm nữa.”

“Hoàng thượng - -”

Phúc Hải ở bên cạnh nghe thấy vậy không khỏi có chút không đành lòng, Tiêu Chiến vẫy vẫy tay nói: “Thân thể trẫm thế nào trẫm tự biết, bây giờ chỉ chờ chuyện này sáng tỏ, trẫm cũng an tâm.”

Sở Văn Khinh nghe lời này trong lòng khẽ động, đã thấy ánh mắt Tiêu Chiến như có như không nhìn mình, nàng chỉ cảm thấy kỳ quái, lời vừa rồi của Tiêu Chiến rất rõ ràng, nếu thực sự chứng minh thân phận của Sở Thiên Tê, vậy nàng cũng sẽ liên lụy, cứ như vậy, một thân nữ đặc tội bị trảm thì còn có giá trị gì để lợi dụng!

Nhưng vì sao lại năm lần bảy lượt nhắc đến chuyện cưới gả?

Tiêu Chiến khoác một chiếc ngoại bào không nói gì, bên này Sở Văn Khinh nhìn bầu trời đang dần sáng, trong lòng không khỏi nổi lên nghi vấn, bình minh đã đến, trời sáng dần, vì sao bên trong núi vẫn không có động tĩnh gì?

Chẳng lẽ Tiêu Triệt đoán sai?

Trong lòng Sở Văn Khinh hoài nghi, những lời Tiêu Triệt đều có lý, nếu nói hẩn nghĩ sai, vậy cái tên Lạc Cầu các chỗ ở của Sở Mộ Phi nên giải thích thế nào?

Bên trong hoài nghi như vậy, rốt cuộc mặt trời cũng xuất hiện, Tiêu Chiến chịu đựng một đêm, lúc này sắc mặt không biết là tốt hay xấu, hẩn nặng nề nói: “Nói Trần Ngạo mang binh trở về đi.”

Trần Ngạo lĩnh mệnh rời đi, sắc mặt Tiêu Chiến hoàn toàn trầm xuống.

Điều động năm nghìn binh mã, lại không có chuyện gì phát sinh, Tiêu Chiến chỉ cảm thấy mình đang ra sức đánh vào trên bông vải, một chút uất ức bị ngăn ở trong ngực, không có nơi phát tiết.

Trong lòng Sở Văn Khinh có chút bất an, chuyện này là do Tiêu Triệt suy đoán, mà bây giờ chứng minh hẩn suy đoán sai, không biết Tiêu Chiến có trách

tội hấn hay không?

“Điу trẳm đi nghỉ ngơi, vậy sẵn trở về liền chiếu theo yến hội trước đây, Duệ vương trở về thì nói đến gặp trẳm!”

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, quả nhiên là thế!

Thừa dịp những người khác còn chưa đứng lên, Sở Văn Khinh thấy mọi chuyện đã yên ổn liền trở về lều của mình nghỉ ngơi một lát, Xuân Đào thấy nàng không trở về cũng canh giữ một đêm, lúc này vợi vàng rủa mặt chải đầu cho nàng, chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, nàng mới nằm lên trên nhuyễn thấp nghỉ ngơi, trận này sau khi sợ chuyện không đâu, nàng còn có rất nhiều việc cần hoàn thành.

Buổi trưa hôm sau, đội ngũ vây sẵn lục đục trở lại doanh địa, lần này tất cả mọi người đều có thu hoạch rất lớn, Thủy Lăng Toa ngồi ở trên đài cao, nhìn mọi người tính toán chiến lợi phẩm của mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Tiêu Minh: “Không ngờ thân thủ của Minh vương lại bất phàm như vậy.”

Tiêu Minh đi đến bên cạnh Thủy Lăng Toa: “Công chúa khen sai rồi, thân thủ của bốn vương không đuổi kịp được đại ca, người xem - -“

Thủy Lăng Toa nhìn theo ánh mắt Tiêu Minh, quả nhiên, bốn thị vệ của Tiêu Thanh đều thắng lớn trở về, bên trong vây sẵn này chỉ có chủ tử mới có quyền giương cung bắn tên, đây nhất định đều là công lao của Tiêu Thanh.

Thủy Lăng Toa hứng thú nói: “Minh vương, tay cầm mười vạn quân chấn Bắc, là nhân vật hấp dẫn nhất để thừa kế, không biết Minh vương cảm thấy thế lực của bản thân mình có thể nắm chắc ngôi lên ngôi vị hoàng đế hay không?”

Lời này từ miệng Thủy Lăng Toa nói ra cho chút không đúng chỗ, ánh mắt Tiêu Minh trầm xuống nhìn Thủy Lăng Toa: “Công chúa là hoàng tộc Vu quốc, sao lại không biết không được can thiệp vào nội chính của quốc gia khác?”

Toàn thân Tiêu Minh lộ ra một cổ thanh cao, mà giờ khắc này vì tức giận mà hàm chứa có chút thâm độc trong đó.

Thủy Lăng Toa thấy vậy mỉm cười: “Vương gia nói đùa, cái gì mà nội chính với không nội chính, Lăng Toa không hiểu, khi Lăng Toa còn ở Vu quốc chỉ biết Minh vương ngài là Hoàng đế được người tín nhiệm nhất, nhưng vừa rồi, Lăng Toa lại thấy Duệ vương điện hạ đến lều của Tần vương trước ngài một bước, không biết là vì cái gì - -“

Lời này của Thủy Lăng Toa giống như là vô ý nói, quả nhiên lại khiến ánh mắt của Tiêu Minh khẽ động, nàng che miệng cười, dáng người mảnh khảnh hơi đong đưa, bộ dạng mềm mại sắc bén chỉ cần là nam nhân nhìn thấy đều phải rung động, khóe miệng Tiêu Minh nhếch lên, khôi phục bộ dạng thanh cao điềm tĩnh: “Không biết Công chúa có cao kiến gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Thứ Phi Âm Độc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chương 78.3: Tạm thời thu tay, quyết định của nàng.

Sau khi Tiêu Triệt tiến vào trong lều của Tiêu Chiến thì không có bất kỳ kẻ nào tới gần. Ánh mắt Tiêu Chiến trầm lặng nhìn về mặt lạnh lùng của Tiêu Triệt: “Người có biết không, năm nghìn binh lính này sẽ khiến cho sóng to gió lớn, trẳm tin tưởng người nên mới làm, người lại khiến trẳm bị chê cười một phen.”

Ánh mắt Tiêu Triệt nhú lại, nhìn thẳng về phía Tiêu Chiến: “Nếu điều binh ở ngoài từ Cẩm Thành mới có thể bất động thanh sắc, hỏi Thịnh kinh, mặc dù Trần Ngao làm việc cẩn thận thế nào, ở Thịnh kinh có rất nhiều tai mắt, làm sao Phụ hoàng có thể biết được vì để lộ tiếng gió mà thu tay lại đây?”

Cẩm Thành quá xa, cho dù có cố gắng Tiêu Chiến cũng không thể làm được, lựa chọn của Tiêu Triệt quả thật là quyết định chính xác nhất, phụ từ hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Hoàng thượng, Sở thực nghi cầu kiến.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Phúc Hải, Tiêu Triệt nghe vậy ánh mắt khẽ động, cuối cùng lại cúi thấp đầu xuống, Tiêu Chiến thấy dáng vẻ của hắn như vậy, hừ lạnh một tiếng: “Nghĩ muốn lấy thứ mình thích, không đơn giản như vậy, không phải trẳm không cho các người cơ hội!”

Sở Văn Khinh tiến vào liền nhìn thấy không khí vô cùng căng thẳng, Tiêu Chiến thấy trên tay Sở Văn Khinh bùng được không khỏi nhíu mày, lại nhìn Tiêu Triệt lặng lẽ đứng yên tại chỗ, vậy vậy tay: “Lui ra đi.”

Thấy Tiêu Chiến thả Tiêu Triệt đi, trong lòng Sở Văn Khinh liền buông lỏng, nhưng Tiêu Triệt chưa đi ra khỏi lều, Tiêu Chiến lại trầm giọng nói: “Tuyên Minh vương đến, buổi chiều hai người các người cùng nhau thay trẳm chiêu đãi khách quý đi.”

Bước chân của Tiêu Triệt khựng lại vài giây, sau đó bước nhanh về lều của mình, vừa mới tiến vào lều, liền thấy một người đứng ở giữa lều đưa lưng về phía hắn, người đó chính là người hôm qua bị bóng mắt Dạ Tiêu Nhiên, lúc này hắn ăn mặc chỉnh tề, trên mặt không mang theo khăn che màu đen, thậm chí, ngay cả dấu vết của vết thương cũng không nhìn ra.

“Không phải Duệ vương muốn đùa với bản Thái tử chứ?” Dạ Tiêu Nhiên xoay người, đôi mắt sáng giờ đây tràn đầy tức giận.

Đem qua người này tìm gặp mình, cố ý tán gẫu với hắn những thứ hắn luôn biết, ngoài ra còn nói đến kế hoạch ám sát khi hồi kinh, hắn là người sợ chết, cho nên mới có một màn cháy lều này, mới có thể thân che mặt, nhưng qua một đêm, cái gì cũng không xảy ra.

Cả người Tiêu Triệt tỏa ra khí lạnh, hắn không nhìn Dạ Tiêu Nhiên tức giận, tiêu sái đi thẳng đến bên nhuyển tháp ngồi xuống cùng y: “Nếu Thái tử không tin bốn vương, đến lúc đó đầu thân hai nơi thì chớ có trách ta!”

Ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm, nhìn thẳng Dạ Tiêu Nhiên, chỉ thấy môi hắn khẽ động: “Nhưng người nói xem, nếu thật sự không xuất hiện, chẳng lẽ bản Thái tử đều phải dùng thể thân che mặt sống qua ngày sao?”

Tiêu Triệt khẽ lắc đầu, trong ánh mắt tối tăm hiện ra một chút hứng thú: “Thái tử chỉ cần làm việc thường ngày, nếu lúc này bọn họ không ra tay, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.”

Dạ Tiêu Nhiên thấy Tiêu Triệt vô cùng nghiêm túc, hơn nữa hắn mơ hồ thu được tiếng gió, nhiều năm như vậy, ở Đại Tần luôn có tai mắt của Tây Lương, chỉ sợ quả thật năm đó Cửu hoàng tử không bị độc chết, trong lòng hắn căng thẳng: “Vậy thì, ta lại tin Duệ vương lần nữa.”

Thần kinh của Tiêu Triệt bị buộc chặt một đêm, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, hơn nữa vết thương trước ngực tái phát, lúc này thậm chí muốn ngủ một giấc thật say, hắn rửa mặt chải đầu một chút, hắn không tham dự tiệc tối, mà nghỉ ngơi ở trong lều.

Từ Mặc nhìn bộ dạng cau mày của Vương gia nhà mình, tính toán kế hoạch hoàn hảo, lại bị kế sách điều binh của Hoàng thượng đập hư, khó trách Vương gia tức giận, nếu là hắn, hắn cũng cảm thấy không cam lòng.

Bóng đêm dần buông xuống, yến tiệc bên ngoài vẫn đang ăn uống linh đình, mọi người trong bữa tiệc nhìn thấy khuôn mặt không thương tích của Thái tử Tây Lương, do dự trong lòng liền biến mất không ít, rất nhiều nữ tử vút ỏ dè dặt, trong lòng chỉ nghĩ đến hai chữ Hoàng hậu!

Bên này Sở Vân Kinh và Minh vương cùng nhau tiếp chuẩn bị tiệc, mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi suy đoán một phen, một người là thân vương, một người là Quận chúa được phong Thục Nghi, Hoàng thượng an bài như vậy là có ý gì?”

Tâm tình Mộ Thanh La vô cùng buồn bực, ngồi ở một bên rầu rĩ uống rượu, hôm nay nàng không có bộ dạng náo nhiệt như mọi ngày, Sở Vân Kinh thấy vậy, cũng biết kết quả tỷ thí của hai người liền đi qua an ủi.

“Quận chúa!”

Mộ Thanh La đã có chút say, lúc này lại nhào vào lòng Sở Vân Kinh: “Sở tỷ tỷ, người nói xem, sao hắn không thể nhường ta một chút, sau đó làm ra bộ dạng bại dưới tay ta, cuối cùng thú ta chứ?”

“Là bộ dạng của ta xấu xí sao?”

Sở Vân Kinh khẽ lắc đầu: “Không phải!”

“Vì thân thể của ta sao?”

Sở Vân Kinh chăm chú nhìn: “Không phải.”

“Là bởi tính tình của ta không ôn nhu, không đủ tốt sao?”

Sở Vân Kinh còn chưa trả lời, Mộ Thanh La liền nói tiếp: “Điểm này ta không cách nào sửa được, thật sự, ta không sửa được, ta chịu không nổi quy củ, chịu không nổi nhỏ giọng nói chuyện, ta chẳng qua chỉ có điểm này không tốt, vì sao Tiêu Lăng hắn lại chứng mất với ta chứ?”

Trong lòng Sở Vân Kinh có chút lo lắng, thấy nàng còn muốn uống liền vội vàng kéo nàng: “Quận chúa, đừng uống nữa, sẽ tổn hại đến sức khỏe.”

Mộ Thanh La đẩy tay nàng ra: “Không, ta muốn uống, uống say rồi đi tìm Tiêu Lăng, cùng hắn đánh một trận, đánh thắng hắn liền cưới ta!”

Nghe lời nói mơ hồ không rõ lời của Mộ Thanh La, Sở Vân Kinh biết nàng say, nàng vẫy tay gọi một cung nữ đến dọn đồ vài câu đưa nàng ấy hồi lều nghỉ ngơi.

Khi nàng trở lại liền nhìn thấy Mộ Dung Trần: “Hắn đâu?”

Sở Vân Kinh khẽ lắc đầu: “Thế tử tìm Duệ vương làm gì? Chỉ sợ là đang nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Trần hơi trầm ngâm: “Không biết người kia đang làm cái gì, lúc sẵn thú vốn muốn cùng hắn so tài, ai biết tất cả tâm tư của hắn đều đặt ở trên người Thái tử Tây Lương kia, đáng tiếc cơ hội tốt như vậy, không biết lần tới là khi nào?”

Sở Văn Khinh cười nhạt không nói: “Nếu Thế tử muốn, nhất định sẽ có cơ hội, Thế tử muốn tìm Vương gia, không ngại đến lầu của hắn nhìn một chút là được.”

Mộ Dung Trần nghe vậy liền cười, đột nhiên hắn nghiêng người nói thầm vào tai nàng: “Có phải bây giờ ngươi cũng muốn đi đến gặp hắn một chút phải không?”

Sở Văn Khinh lùi về phía sau một bước, nhưng cũng khẽ nói: “Thế tử đại nhân quân tốt chuyện của mình, so với trong lầu của Vương gia, nơi đây ghép đôi là tốt nhất, tất cả nữ nhi gia trong kinh có tâm tư với Thế tử đều ở nơi này!”

Mộ Dung Trần ngẩng đầu, quả nhiên bắt gặp rất nhiều ánh mắt đang nhìn hắn, ánh mắt hắn khẽ thay đổi, nâng tay đặt lên vai Sở Văn Khinh: “Văn Khinh, cùng ta uống một chén đi!”

Đúng lúc này một tiếng hô kinh sợ làm thối lui ánh mắt của mọi người, Sở Văn Khinh vội vàng tránh bàn tay của hắn: “Nhóm quý nữ kinh thành đang nhìn Thế tử, Văn Khinh cảm thấy Thế tử không ngại đi nhìn một chút, nhất định tốt hơn người Thế tử ôm ở Kinh Hồng lâu.”

Mộ Dung Trần tắc lưỡi, đang muốn nói gì đó, sau lưng lại cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo, hắn xoay người, quả nhiên là Tiêu Triệt,

Tiêu Triệt vốn không muốn tham gia, nhưng lại nghĩ tới câu nói cuối cùng của Tiêu Chiến, liền không nhịn được, không nghĩ tới vừa đến liền nhìn thấy người này đang mơ ước nữ nhân của mình!

Tiêu Triệt đi nhanh đến: “Rượu hoa đào?”

Mộ Dung Trần vốn cho rằng Tiêu Triệt bình thường không có nhân tính, lại thật không ngờ hắn muốn uống rượu cùng với mình, lúc này cười nói: “Rượu hoa đào!”

Thấy hai người muốn uống rượu, Sở Văn Khinh ở bên cạnh lo lắng nhìn thoáng qua ngực Tiêu Triệt, Tiêu Triệt cho nàng một ánh mắt an ủi, liền cùng Mộ Dung Trần đi qua một bên.

Lúc này Mộ Dung Trần thật không ngờ, bản thân mình được xưng ngàn chén không say, nhưng khi gặp Tiêu Triệt, cuối cùng cũng chỉ có kết cục bất tỉnh nhân sự, lúc hắn choáng váng liền nhìn thấy khoe miệng Tiêu Triệt xuất hiện nụ cười lạnh, hắn từng có một suy nghĩ, khi người này kêu uống rượu cùng với mình liền không có ý tốt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 78.4: Tạm thời thu tay, quyết định của nàng.

Một đêm qua đi, trận vây săn này xem như đã hạ màn, vấn đề liên quan đến năm nghìn binh lính dù ở bên ngoài chưa khơi lên gợn sóng gì, nhưng có thể nghĩ, ở dưới Thịnh kinh phồn hoa, không biết đã có bao nhiêu phong vân sóng gió - -

Lúc chạng vạng, trên đường Thịnh kinh nghênh đoàn đội ngũ tham gia vây săn của hoàng gia, người dân đứng chật ở con phố dài, tất cả đều là vì muốn chiêm ngưỡng thiên nhan, quả nhiên khi loan giá Hoàng đế đi qua, bên trong đám người phát ra từng đợt tiếng quát to.

Bên trong Sở phủ, Sở Dụ vội vàng bước thật nhanh từ ngoài cửa vào trong nội viện, rõ ràng đang là giữa hè, nhưng người trong viện này lại cảm thấy hàn ý bức người, cho dù hắn có vũ công hộ thể, nhưng vẫn nắm thật chặt quần áo theo bản năng.

Kết... Một tiếng đẩy cửa vang lên, trong sân yên tĩnh trầm lắng, Sở Dụ bước chậm đi đến cửa đại sảnh, chỉ thấy một bóng người đạm bạc đang đứng ở trước cửa sổ đưa lưng về phía hắn, Sở Dụ hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền cúi đầu đi vào.

“Chủ tử.”

Sở Mộ Phi đang khép hờ từ từ nhắm mắt, lúc này hắn không có quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Bên ngoài ầm ĩ như vậy, chắc là đội ngũ tham gia vây săn đã vào thành rồi.”

Sở Dụ gật đầu: “Đúng vậy, đã vào hoàng thành, lão gia mang binh mã đến chiêu kỵ doanh, lúc này chỉ sợ là đang trên đường trở về, rất nhanh sẽ về đến phủ.”

Cả phòng lặng im làm người khác thờ không nổi, Sở Dụ âm thầm nhìn bóng lưng người trước mặt, bộ dạng yên tĩnh này khiến hắn cảm thấy kinh hãi, không tránh khỏi thốt ra: “Chủ tử, không bằng đi ra khỏi thành sớm đi.”

Sở Mộ Phi không nói một lời, giống như đang chờ cái gì đó, ánh mắt Sở Dụ trầm xuống, biết mình có nói cũng vô dụng, chỉ đành đứng hầu ở một bên,

không lâu sau, một loạt tiếng bước chân truyền vào tai Sở Dụ, hần vừa quay đầu liền thấy, Sở Thiên Tề mặc áo bào màu đen đang đi đến.

Khi Sở Mộ Phi nghe thấy tiếng bước chân liền thở dài một hơi, sau khi người vào cửa, giống như mang theo chút suy sụp, thật lâu không nói gì.

“Người nghĩ thế nào?”

Trên mặt Sở Thiên Tề còn có một chút mồ hôi, bên trong ánh mắt là trầm ám băng lạnh, vạch mưu kế lâu như vậy, vốn sẽ được định đoạt vào đêm hôm qua, nhưng không ngờ được, Thịnh kinh lại điều động binh mã đến, cái này đối với hần mà nói, giống như một tia sét nổ vang, bị bắt đắ dĩ phải thu tay lại.

“Chỉ bằng lực lượng binh mã Đại Tần trong tay ta và tài phúc người tích lũy ở biên thành Tây Lương nhiều năm, cũng đủ để người trở về, hơn nữa có Thất điện hạ ủng hộ, cũng không cần phải tranh địa vị.”

Rốt cuộc màn đêm hạ xuống, bóng đêm bắt đầu bao phủ toàn bộ sân viện, Sở Mộ Phi lẳng lặng nhìn bên ngoài cửa sổ một lát, hàn quang không ngừng phát ra trong mắt, tôn vinh chí cao vô thượng này, ngôi vị hoàng đế người người mơ ước kia, chẳng bao lâu đã không phải là mục đích mà hần muốn.

Nhưng thiên ý vô tình, cho hần sinh ra ở gia đình đế vương, vì quyền thế mà đấu đá, người người đều vì lợi ích mà mê muội, ngay cả trong lòng hần không muốn dính dáng đến những thứ vẩn đục này, nhưng cuối cùng cũng không thể ép được cừu hận trong lòng!

“Một khi Dạ Tiêu Nhiên trở về Tây Lương, ta sẽ không có sức mạnh lớn, cần phải khiến thi cốt của hần ở lại Đại Tần!”

Bên trong tĩnh mịch còn có một tầng băng lạnh, tiếng động ầm ĩ giống như bị ngăn cản ở bên ngoài viện.

Sở Thiên Tề hơi trầm ngâm: “Nơi ở của ngoại sứ trước đây đều có hộ vệ phòng thủ rất nghiêm, hơn nữa Tần vương đã sinh nghi với Sở gia, nếu còn ở lại Thịnh kinh, lúc nào chúng ta cũng đều có nguy hiểm.”

Sở Mộ Phi hơi trầm ngâm, không khí bên trong bị đè nén đến mức thấp nhất.

“Lời phụ thân nói rất đúng.”

Bỗng một giọng nói xuất hiện khiến cho cả ba người đều cả kinh, Sở Thiên Tề nhìn lại: “Tương Nguyên?”

Người đến chính là Sở Tương Nguyên, bộ dạng thanh linh cao ngạo, váy dài màu hồng cánh sen làm tôn lên vóc dáng tinh tế của nàng, nhìn như vậy hần là đã đứng ở ngoài cửa một lúc, nàng ta từ từ vào phòng, ánh mắt nhàn nhạt thì lễ với Sở Thiên Tề: “Lời phụ thân vừa nói rất có lý, nhưng mà – “

Hơi ngừng lại, Sở Tương Nguyên dừng ánh mắt ở trên lưng của Sở Mộ Phi, ánh mắt lạnh nhạt mà thâm trầm: “Nhưng Tương Nguyên có một cách, có thể hoàn thành được tâm ý của Điện hạ, cũng có thể làm cho Sở phủ tạm thời được hưởng thụ an bình trong thời gian ngắn.”

Rốt cuộc Sở Mộ Phi cũng xoay người lại, ánh mắt của hần lẳng lặng nhìn nữ tử một thân đơn thuần trước mặt, sớm chiều sống chung hai mươi mấy năm, nhngw hần lại chưa bao giờ để “muội muội” này ở trong lòng, trong lúc bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Sở Mộ Phi liền thông suốt, hần lạnh nhạt quay đầu đi, lưu lại hai chữ “không thể”.

Khuôn mặt bình tĩnh của Sở Tương Nguyên trong phút chốc cứng ngắc lại, đáy mắt trong suốt bỗng hiện lên một chút chấn động, giống như Thiên Sơn đóng băng bỗng nhiên xuất hiện một tia nắng, mang theo hi vọng và vui sướng.

Nàng nở nụ cười gượng gạo, ánh mắt kiên quyết: “Tương Nguyên đã quyết tâm, còn vô cùng nắm chắc, Điện hạ chuẩn hay không thì Tương Nguyên đều sẽ làm như vậy.”

Lời nói của nàng ta nhẹ nhàng nhưng lại mang theo một chút hàm ý chân thật ngạo nghễ, ánh mắt Sở Mộ Phi khẽ động, đã thấy Sở Tương Nguyên quay đầu nhìn về phía Sở Thiên Tề: “Tương Nguyên chỉ cầu phụ thân - -“

Giờ khắc này Sở Thiên Tề đã hiểu rõ tính toán trong lòng nàng, lúc này chống lại ánh mắt của nàng, hần ta chợt phát hiện ra không biết từ bao giờ, nữ nhi của mình đã bắt đầu không chấp nhận mình xen vào bất kỳ chuyện gì.

“Chỉ cầu phụ thân bảo toàn tính mạng của mẫu thân.”

Một lời cầu xin tới muộn, Sở Thiên Tề thở dài, mang theo chút vô lực và áy náy gật đầu.

Khóe miệng Sở Tương Nguyên nhếch lên, giống như trong lòng nàng đã định, lúc xoay người rồi đi ánh mắt hiện lạnh lẽo sáng, vạt váy bay bay, đi lại kiên định giống như đi dự hội liên quan đến sinh tử.

Sở Mộ Phi nhìn bóng lưng thướt tha của nàng ta, bỗng nhiên nhớ tới cái đêm hơn mười năm trước kia.

Lúc đó hần ốm yếu cùng làm bạn với băng lạnh, bên ngoài viện là cảnh xuân tháng tư, nhưng vừa vãn mai lạnh trong phòng hần đồng loạn nở rộ, khi đó Sở Tương Nguyên chỉ mặc quần áo mùa xuân xông vào trong phòng hần, mặt mày nàng như họa, ánh mắt trong veo, khuôn mặt xinh đẹp giống như người bước ra từ trong tranh.

Nàng thấy hồng mai kết băng thì cực kỳ vui sướng, ánh mắt không khỏi sáng ngời, giờ tay hái hồng mai, hái xuống không phải để ngắm, mà trực tiếp cho

vào trong miệng nhắm nháp, trên khuôn mặt là sự non nớt trong trẻo linh động.

Hắn nhìn vào trong mắt, có lẽ từ đó trở đi, không biết từ lúc nào trong lòng hắn liền sinh ra cảm giác hâm mộ và ghen tị, cũng từ đó trở đi, liền có ý niệm muốn rời xa cô đơn.

“Khụ khụ! Khụ khụ - -”

Bỗng nhiên đứng lúc đó, Sở Mộ Phi vốn đứng thẳng lưng ở trước cửa sôt lại cúi người ho lên, Sở Dự kinh hãi, vội vàng đi qua đỡ lấy, trong chớp mắt trên mặt Sở Mộ Phi liền đỏ lên khác thường, ho khan dần dần chậm lại, sắc mặt cũng trở nên vô cùng trong suốt.

Sở Mộ Phi đưa khăn lụa lên trên môi, lúc lấy ra đã thấy lấy dính một chút máu, ánh mắt Sở Dự đỏ lên: “Chủ tử!”

Khóe miệng Sở Mộ Phi lẩm bầm vài chữ theo bản năng: “Không sao.”

Sở Thiên Tề nâng tay vận công, không ngừng chậm rãi truyền nội lực cho Sở Mộ Phi, cho đến khi thấy sắc mặt hắn chuyển biến tốt hơn mới dừng tay, trầm ngâm nói: “Đáng ra không nên cho nàng vào cung.”

Sở Mộ Phi lắc đầu, hắn thở dài nói: “Đề Sơ Ảnh đến hầu hạ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 79.1: Lòng của Đế vương, Sở phủ kinh biến

Âm nhạc lượn lờ, bên trong Thượng Lâm Uyển lại đang mở cung yến tiếp đón ngoại sứ, mùi rượu say lòng người tỏa ra khắp bốn phía lầu các, nhóm cung tỳ áo trắng khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng đi đến, mỗi lần đến một bàn liền đặt xuống một món ăn ngon, trong khoảng thời gian ngắn tiếng động ăn uống linh đình không ngừng vang lên.

Trên sân, vũ cơ xoay vòng eo nhỏ, theo tiếng nhạc phô bày ra kỹ thuật múa, giống như là lá rụng trong gió, lại giống như là nước trong hồ, không ngừng chiêm được lời khen của mọi người xung quanh.

Trong tối nay, quan lại quyền quý nhất trong kinh tề tụ ở chỗ này, chỉ là vì sự kiện Thái tử Tây Lương muốn chọn Hoàng hậu cho mình, ngôi vị Hoàng hậu Tây Lương tương lai nặng biết bao, phần là nữ nhi trong kinh đều đến đây, tất cả đều chuẩn bị tuyệt kỹ kinh tài tươi đẹp, muốn tranh cao thấp ở tại cung yến này.

Hai ngày sau khi từ bãi săn trở về, mỗi ngày ba vị ngoại sứ ngoại trừ đi theo đặc sứ mà Lễ bộ phái ra đi ngắm cảnh thì không có hành động gì khác, lúc này chỉ có Thái tử Tây Lương đề xuất muốn mau chóng chọn ra một vị Thái tử phi mang về Tây Lương, cầu lấy yên bình cho hai nước.

Đương nhiên Dạ Tiêu Nhiên muốn nhanh chóng tìm một vị Thái tử phi rồi trở về nước thật sớm, ngoài trừ Tiêu Triệt đề cập hắn bị ám sát bên ngoài, hơn nữa bên trong Tây Lương quốc cũng xuất hiện nội gián uy hiếp đến địa vị của hắn, lần này hắn đến là vì muốn hòa thân, nhưng nếu chỉ vì việc này mà chậm trễ nghiệp lớn của bản thân, thì đáng chính là mất nhiều hơn được.

Biên cảnh Tây Lương và Đại Tần vốn đã có vấn đề từ trước, nhưng chỉ cần hòa thân được, hai nước liền kết liên minh, không có lý do đề phòng lẫn nhau, tuy nhiên đây chỉ là bên ngoài, thật sự thế nào, hai nước thân ai nấy lo thôi.

“Hoàng thượng giá lâm, Lệ quý phi giá lâm - -”

Một tiếng hô vang lên, tất cả vũ cơ nhạc sĩ trên đài đều ngừng động tác, cùng nhau quay về phía Hoàng đế đến, hành lễ.

Hai vị chủ nhân xuất hiện, sự kiện tuyển chọn hôm nay liền bắt đầu, Tiêu Chiến chỉ hân huyên vài tiếng, bàn tay to vung lên, tuyên gọi khuê tú đầu tiên tiến vào.

Sở Vân Kinh một thân y phục thuần trắng, mang theo mạng che mặt đứng ở sau lưng Tiêu Chiến, lúc này nhìn các tiểu thư trong kinh một người lại một người xuất hiện, hoặc là hát, hoặc là múa, không có người nào không nhận được tiếng vỗ tay ủng hộ, tuy rằng Thái tử Tây Lương xem rất vui vẻ, nhưng trong mắt lại không có biểu hiện đặc biệt đối với bất kỳ người nào.

Mộ Dung Trần và Công chúa Vu quốc ngồi ở một bên, thấy các tiểu thư gia từng người từng người một hiển lộ, không tránh khỏi liên tục tán thưởng, nhóm quyền quý trong kinh khác càng nể tình tán thưởng hơn.

So với Thủy Lăng Toa không chút để ý, ánh mắt Mộ Dung Trần lại lưu luyến dừng ở trên người nữ tử mỗi khi họ bước lên sân khấu, tinh tế đánh giá một phen rồi mới xoay người sang chỗ khác, bộ dáng giống như đang tìm người.

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy chọn người như vậy thật sự quá buồn tẻ, nhưng việc này liên quan đến bang giao hai nước, tất nhiên không thể quá mức

khinh xuất, ngay cả Tiêu Chiến cũng ngồi đến bây giờ, nàng lại càng không có lý do gì để rời đi sớm.

Một nữ nhi võ quan tam phẩm múa xong lui xuống, ánh mắt Sở Vân Khinh dừng lại ở trước cửa, không biết còn bao nhiêu người, thật sự yêu cầu dành cho người hoa thân rất nhiều, tính tới tính lui chỉ có vài người đạt thôi, nhưng mà những nữ nhi gia này có thể thi triển tài hoa ở trước mặt thiên tử và nhóm quyền quý trong kinh dĩ nhiên có rất nhiều chỗ tốt, bởi vậy tới nay mới náo nhiệt như vậy.

Đúng lúc này một người mặc y phục màu hồng cánh sen xuất hiện trước mặt Sở Vân Khinh, đôi mắt nàng bỗng nhiên nhú lại, ngay tại lối vào đại sảnh, một người bước chân nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đi đến.

Sở Tương Nguyên!

Tuy rằng Sở Tương Nguyên xuất hiện không làm ra chấn động gì, nhưng người có tâm đều chú ý đến, người trong triều đều biết, phụ thân của nàng – Sở Thiên Tề gần đây đã dâng số từ quan, mà ở thời khắc này, sao đại nữ nhi Sở gia lại tới tham dự cung yến tuyển chọn người?

Sắc mặt Sở Vân Khinh hơi cứng lại, tuy rằng trước đây Sở Thiên Tề không xuống tay với Dạ Tiêu Nhiên ở bãi săn giống như suy đoán của Tiêu Triệt, nhưng thật sự Sở gia có rất nhiều nghi ngờ, hơn nữa nàng vẫn tin rằng suy đoán của Tiêu Triệt là chính xác.

Mà giờ phút này trong lòng nàng nặng nề chỉ có một nguyên nhân, Sở Tương Nguyên mang theo quyết tâm muốn thân mà tới!

Bởi vì sự xuất hiện của Sở Tương Nguyên, ánh mắt của Thái tử Tây Lương Dạ Tiêu Nhiên liền trở nên khác thường, ánh mắt của hắn không dừng lại ở trên mặt Sở Tương Nguyên, mà dừng lại ở trên y phục của Sở Tương Nguyên.

Sở Vân Khinh nhìn thật kỹ, thế nên mới thấy được hoa văn hình mây đa dạng thêu trên y phục không phải loại nữ tử thường dùng, chỉ bạc mờ hồ uốn lượn, giống như hợp thành một bản vẽ gì đó, Sở Vân Kinh nghĩ, trong đầu chợt phát sáng, hình hai mươi tám ngôi sao!

Tiêu Triệt từng nói với nàng, Thái tử Tây Lương am hiểu tinh thuật!

Sở Vân Khinh nhú mày, ánh mắt va chạm với Tiêu Triệt, hắn cũng đang nhìn nàng, trong lúc bốn mắt nhìn nhau như thế, hai người dĩ nhiên có cùng suy nghĩ với nhau.

Lại còn nhớ đến tiệc quỳnh hoa yến trước đây, vốn Sở Vân Khinh cho rằng Sở Tương Nguyên có thể là người nổi tiếng, nhưng khi đó nàng ta chỉ quy củ nghe theo lời Cố Tử Cầm lên đài mà thôi, vóc dáng thon thả của nàng ta không phải là vì hoàn thành nhiệm vụ, mục đích chính của nàng ta, chỉ là vì Dạ Tiêu Nhiên mà đến.

Sở Tương Nguyên múa, nhưng lại không phải múa, bước chân của nàng ta rất kỳ lạ, trong lúc di chuyển, vóc dáng mảnh khảnh giống như không có sức nặng, tư thái múa sinh động lưu loát như mây bay nước chảy, nàng di chuyển cực nhanh, mỗi khi đi đều kỳ quái sau đó là xoay tròn một cái, tiếp đó là vòng eo, sóng mắt lưu chuyển, tất cả đều hướng về phía Dạ Tiêu Nhiên.

Sở Tương Nguyên vốn là một người sinh ra từ trong tranh, lúc này thần thái xinh đẹp quyến rũ cùng kỹ thuật múa đẹp không gì có thể sánh nổi, thật sự làm cho Dạ Tiêu Nhiên mất hồn.

Sở Vân Khinh khẽ đếm, mỗi một lần đều là bảy bước rồi dừng lại, là nhìn hình dạng bộ pháp, chính là một trận pháp Bắc Đẩu Thất Tinh, trong lòng Sở Vân Khinh chấn động lớn, Sở Tương Nguyên múa như thế, rõ ràng là tinh thể đã định!

Dạ Tiêu Nhiên chậm rãi đứng dậy, ánh mắt sáng loáng nhìn Sở Tương Nguyên nhẹ nhàng múa, bên này Tiêu Chiến và Lê Phi nhìn thấy, liền hiểu rõ lựa chọn của Dạ Tiêu Nhiên.

“Nàng ta là ai?”

Phúc Hải nghe vậy liền tiến lên trả lời: “Hồi bẩm thánh thượng, nàng ta là nữ nhi của Binh bộ thượng thư, Sở Tương Nguyên.”

Tiêu Chiến không thể nhớ ra được mà nhú mày, rồi sau đó suy nghĩ một chút, gật đầu không nói nữa.

Sở Tương Nguyên múa xong, cũng không vội vàng tỏ bất kỳ ý gì với Dạ Tiêu Nhiên, chỉ thông thả lui đi ra ngoài, và ánh mắt của Dạ Tiêu Nhiên lưu luyến dừng ở trên thân thể nàng ta, một chút cũng không muốn rời đi, không thấy còn ai lên sân khấu, Dạ Tiêu Nhiên muốn đi theo liền ôn quyền nói: “Hoàng thượng, nữ tử Đại Tàn quả nhiên danh bất hư truyền, các tiểu thư gia đều làm cho Dạ mỗ hoa cả mắt!”

Lời này dĩ nhiên là khách khí, Tiêu Chiến nghe vậy cười nói: “Dạ Thái tử đã coi trọng tiểu thư nhà nào?”

Dạ Tiêu Nhiên cúi đầu cười, vẫy vẫy tay gọi tùy tùng bên cạnh mình, hai người nói nhỏ vài câu, sau đó hắn nói với Tiêu Chiến: “Tại hạ cho rằng, vị tiểu thư Sở gia vừa rồi có cùng tâm ý với bản Thái tử, nếu Tàn vương cho phép, xin hãy ban tiểu thư Sở gia cho Dạ mỗ làm Thái tử phi.”

Tiêu Chiến nhú mày, giống như hơi trầm ngâm, ngược lại nói: “Tốt lắm, tiểu thư Sở gia chính là tài nữ có tiếng của Đại Tàn ta, có thể được Thái tử coi trọng là vinh hạnh của nàng, một khi đã như vậy, trẫm ở đây làm chủ - -”

Hắn hơi dừng lại, chống lại ánh mắt băng lạnh của Tiêu Triệt, khóe miệng Tiêu Chiến nhếch lên, rõ ràng là không để ở trong lòng: “Phong trưởng nữ Sở gia là Công chúa Tĩnh Uyển, hòa thân với Tây Lương, về phần ngày tổ chức, liền để Thái tử tự mình định đoạt, chỉ cần cho Công chúa Tĩnh Uyển thời gian chuẩn bị là được.”

Vừa nói xong, mọi người trong cung yến đều không mong ngóng gì vào trận cung yến này nữa, lúc này những người có mặt ở đây đều đứng lên chúc mừng Thái tử Tây Lương, chỉ có Tiêu Triệt, trên mặt vẫn băng lạnh.

Mà bên này thái giám mang theo thánh chỉ lên xe đi đến phủ Thượng Thư, lúc này Sở Tương Nguyên đang ở đại sảnh, nàng ta hết nhìn thái giám trong cung tuyên chỉ lại nhìn thánh chỉ, ánh mắt lóe sáng, đáy mắt không hiện lên bất kỳ màu sắc gì.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Sở Tương Nguyên quỳ xuống đất nghe xong thánh chỉ, tay nàng ta hơi run run tiếp nhận thánh chỉ nặng ngàn cân, dập đầu thật sâu.

“Tạ long ân của Hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 79.2: Lòng của Đế vương, Sở phủ kinh biến

Cần Chính điện.

Sở Vân Kinh đứng ở phía sau Tiêu Chiến, có chút không biết vì sao, từ khi cung yến kết thúc, nàng liền đi theo Tiêu Chiến tới Ngự thư phòng ở Cần Chính điện, Tiêu Chiến không triệu kiến ai, chỉ ngồi một mình ở đây nửa canh giờ!

Rốt cuộc là hán đang đợi ai?

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, người không nghỉ ngơi sao?”

Sở Vân Kinh thử hỏi như vậy, nhưng ý lạnh trên mặt Tiêu Chiến càng sâu: “Chẳng lẽ ngươi không cao hứng sao?”

Sở Vân Kinh không hiểu: “Ý Hoàng thượng là?”

Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng: “Tối nay trẫm phong vị cho tỷ tỷ ngươi, tuy rằng phụ thân ngươi muốn ừ quan, nhưng trong nhà đã có một nàng quận chúa, bây giờ còn có một nàng công chúa, về sau còn là Hoàng hậu của ngoại quốc, Sở gia các ngươi, thật đúng là về vang!”

Giọng nói xen lẫn tức giận như thế, trong lòng Sở Vân Kinh không khỏi run lên, vội vàng đi đến trước quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội.”

Ánh mắt Tiêu Chiến trầm xuống: “Ngươi muốn trẫm thứ tội? Chẳng lẽ Sở gia các ngươi phạm phải tội gì không thể tha thứ sao?”

Hai mắt Sở Vân Kinh nhắm lại: “Hoàng thượng minh giám, Vân Kinh sợ hãi.”

Tiêu Chiến khẽ lắc đầu: “Sở Vân Kinh, tối hôm đó ngươi khuyên trẫm không cần lo lắng, Trần Ngạo nhất định sẽ dẫn năm nghìn binh lính đến bãi săn, nhưng làm sao ngươi biết được sẽ không có chuyện gì?”

Sở Vân Kinh sững sờ, rốt cuộc Tiêu Chiến muốn nói cái gì?!

“Trước đó Duệ vương nói với trẫm, phụ thân ngươi Sở Thiên Tề có thể là mật thám Tây Lương, trẫm tin hán mới điều động năm nghìn binh sĩ đến, kết quả là sợ bóng sợ gió một hồi, mà hôm nay, ngươi có biết vì sao trẫm chuẩn cho tỷ tỷ ngươi đi hòa thân không?”

Lời nói của Tiêu Chiến khiến lòng bàn tay của Sở Vân Kinh đỏ mề hôi, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiêu Chiến: “Hoàng thượng, chẳng lẽ đã quên, Vân Kinh cũng là người Sở gia, người không sợ - -”

“Ha ha - -”

Tiêu Chiến bỗng nhiên cười lớn, ánh mắt băng lạnh của hán nhìn Sở Vân Kinh: “Nếu trẫm sợ, đã không giữ ngươi ở bên cạnh, trẫm còn muốn nhìn xem, có phải Sở Thiên Tề có thể vứt bỏ nữ nhi của hán, mà tỷ tỷ của ngươi, có phải cũng có thể vứt bỏ người một nhà các ngươi hay không!”

Sở Vân Kinh hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt sắc bén của Tiêu Chiến đang nhìn nàng, một dòng khí lạnh dâng lên trong lòng nàng, thì ra Tiêu Chiến đã sớm có tính toán trong lòng, nhưng rốt cuộc là hán tin Sở Thiên Tề là mật thám hay là không tin đây?

Giờ khắc này, Sở Vân Kinh không dám nói một lời, chỉ sợ nói sai một câu sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục, nàng là người Sở gia, Tiêu Chiến giữ nàng lại bên cạnh, giờ phút này còn tặng Sở Tương Nguyên ra ngoài, kế tiếp, chỉ sợ sẽ dùng thế lực bắt ép những người khác ở Sở gia.

Tiêu Chiến quay đầu, không nhìn Sở Vân Kinh quỳ trên mặt đất, ngược lại nói với người đứng bên ngoài: “Người đâu!”

Phúc Hải đã sớm nghe thấy động tĩnh bên trong, lúc này đi vào cửa, nói với Tiêu Chiến: “Hoàng thượng.”

Tiêu Chiến nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút: “Tuyên Duệ vương tiến cung.”

Phúc Hải ngẩn ra, sau đó lại vội vàng lui ra ngoài tuyên chỉ.

Mà Sở Vân Kinh nghe thấy thế, trong lòng nàng liền hiểu rõ, Tiêu Chiến đợi lâu như vậy, chẳng qua là vì đang đợi Tiêu Triệt nghe thấy quyết định của hắn, sau đó đến cầu kiến.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong lòng Sở Vân Kinh càng ra nhiều mồ hôi, ánh mắt Tiêu Chiến dừng lại trên người nàng giống như muốn lắng trị, muốn xem nàng biết cái gì.

“Sợ hãi?”

Sở Vân Kinh lắc đầu: “Không.”

Ánh mắt Tiêu Chiến trở nên nghiêm túc: “Sở Thiên Tề chứng quân chinh tây mười năm, ba năm trước hắn bắt đầu thay đổi bố trí canh phòng ở biên cảnh, một năm trước bắt đầu lời dụ dỗ chức quyền cho lưu thông hàng hóa qua biên cảnh mấy lần, nửa năm trước bắt đầu thay tướng lĩnh quân đội, việc này nếu là người thường làm thì không có vấn đề, nhưng từ trước đến nay Sở Thiên Tề làm việc kín đáo, chỉ cầu thành công, không cầu thất bại, ngay cả thói quen ăn mặc ở đi lại của hắn nhiều năm cũng không thay đổi, vậy mà giờ phút này lại đột nhiên thay đổi lớn vì thế không tránh khỏi làm cho người ta sinh nghi.”

“Nửa năm trước Duệ vương bắt đầu chú ý đến việc thay đổi tướng lĩnh quân Chinh tây, nửa năm trước bắt đầu điều tra Sở Thiên Tề, nếu bản về biết người dùng người, trong mấy đứa con của trẫm, chỉ có hắn là cực kỳ có phong phạm của trẫm.”

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, không biết lời này của Tiêu Chiến là có ý gì.

“Bây giờ xem ra, còn có rất nhiều chuyện chưa có chứng cứ xác thực, cho nên trẫm vẫn chưa phê duyệt tấu sớ xin từ quan của Sở Thiên Tề, nếu một khi việc này có thật, chứng thực phụ thân ngươi là mật thám Tây Lương sắp xếp vào Đại Tàn ta hơn hai mươi năm, ngươi nói xem. Trẫm nên xử trí như thế nào?”

Sở Vân Kinh khép hờ hai mắt, lúc mở mắt đã là ánh mắt trấn tĩnh kiên quyết: “Việc này dĩ nhiên là do Hoàng thượng định đoạt.”

Tiêu Chiến cười lạnh một tiếng: “Do trẫm định đoạt, vậy ngươi chỉ có một con đường chết!”

Lời nói vừa ngừng, Sở Vân Kinh còn chưa kịp phản ứng gì, Phúc Hải đã ở bên ngoài bấm báo, Tiêu Triệt đến!

“Đi sau tấm bình phong đứng.”

Sở Vân Kinh sững sốt, sao Tiêu Chiến lại để nàng đi đến phía sau bình phong?

Nhìn ánh mắt dọa người của Tiêu Chiến, Sở Vân Kinh không nghĩ nhiều đứng dậy, bước nhanh đứng ở phía sau bình phong, không biết Tiêu Chiến muốn làm gì.

“Vào đi!”

Một tiếng quát to, không lâu sau, Sở Vân Kinh chỉ nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn đi vào trong thư phòng: “Bái kiến phụ hoàng.”

Trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, Tiêu Triệt!

Tiêu Chiến nhú mày, nhìn gương mặt lạnh lùng của Tiêu Triệt, mở miệng cười: “Thế nào, hôm nay trẫm chuẩn cho trường nữ Sở gia hòa thân, ngươi lại không hề có dị nghị gì? Khí thế lúc trước chạy đi đâu rồi hả?”

Tiêu Triệt vốn đã trở về Duệ vương phủ, sau lại bị Tiêu Chiến triệu tiến cung, thì ra người này cũng đang chờ mình đến kháng nghị với hắn sao?

Khóe miệng Tiêu Triệt hiện lên một nụ cười châm chọc: “Phụ hoàng để trường nữ Sở gia đi hòa thân, nếu như theo nhi thần đoán không sai, bước tiếp theo đó là nhìn chăm chăm Thượng thư phủ, chờ loan giá của Thái tử Tây Lương hỏi Tây Lương, như vậy Sở Thiên Tề và gia đình hắn trong sạch, hắn liền chỉ có thể yên ổn ở lại Thịnh kinh, mà loan giá của Thái tử Tây Lương cũng đã bình an về nước, nếu lúc đó nếu có hành động gì khác, vậy không thể nghi ngờ Sở Thiên Tề chính là mật thám rồi!”

Ánh mắt Tiêu Chiến khẽ động, nhi tử này từ nhỏ đến giờ không thân thiết với hắn, hơn mười năm lạnh nhạt không nhìn, hôm nay lại có thể suy nghĩ giống hắn như vậy, trong lòng không tránh khỏi xuất hiện một chút cảm xúc không tên nào đó, bỗng nhiên Tiêu Chiến ho khan hai tiếng, ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, tiến lên một bước đặt chén trà xanh xuống bên cạnh Tiêu Chiến.

Tiêu Chiến nhấp một ngụm trà: “Nói như vậy, trẫm liền giao chuyện giám thị Thượng thư phủ cho ngươi, không được bút dây động rừng, càng không thể để Sở Thiên Tề rời khỏi Thịnh kinh, nếu có chuyện gì xảy ra, trẫm sẽ chỉ hỏi tội ngươi!”

Ánh mắt Tiêu Triệt tối lại: “Nhi thần tuân chỉ.”

Hơi dừng lại, ánh mắt Tiêu Chiến như có như không nhìn thoáng qua phía bình phong: “Lần trước ngươi nói lời đó với trẫm, có từng hối hận không?”

Ánh mắt Tiêu Triệt nhú lại: “Không!”

Tiêu Chiến đập mạnh chén trà trong tay xuống bàn: “Khốn kiếp! Mười vạn quân chinh tây, vậy mà ngươi lại vì một nữ nhân mà nói không cần là không cần, ngươi có biết nếu không có mười vạn quân này, ngươi cũng chỉ là một Vương gia rỗng thôi không!”

Không khí trong phòng bỗng chốc ngưng đọng, Tiêu Triệt bấu mỗi một cái, ánh mắt chắc chắn!

Ánh mắt Tiêu Chiến như có chút dao động: “Nếu việc này được xác định, ngươi tính thế nào? Một thân nữ mang tội, ngươi còn dám muốn sao?”

Tiêu Triệt hơi trầm ngâm một chút: “Dĩ nhiên tội của thân tử chỉ có phụ hoàng có thể định đoạt, nhi thần cho rằng, nếu Sở Thiên Tề thật sự là mật thám Tây Lương, truyền ra ngoài cũng làm tổn hại mặt mũi Đại Tàn, vậy sao không tùy ý an bài một danh vọng cáo lão hồi hương, rồi sau đó ngầm xử trí!”

“Tốt, tốt, tốt!”

Tiêu Chiến liên tục tán thưởng, trong đôi mắt đều là tức giận: “Ngươi nghĩ thật chu toàn, ở trong mắt ngươi pháp luật của Đại Tàn là cái gì? Thân là thân vương, sao lại hồ nháo như vậy, ngươi xử lý theo cảm tính thế, trong tay không có một binh một tốt, cho dù trẫm cho ngươi vị trí này, ngươi sẽ giữ được sao!”

Tiêu Triệt nắm chặt hai tay thành nắm đấm, đề tài này, hiện giờ nói đến cũng không thích hợp.

Tiêu Chiến thấy Tiêu Triệt không tiếp lời, hừ lạnh một tiếng khoát tay: “Lui ra đi, để trẫm suy nghĩ một chút, những người khác trẫm không động được, nhưng người bên cạnh thì có thể!”

Phảng phất có khí lạnh xuất hiện, Tiêu Triệt trầm giọng đáp: “Vâng.”

Theo tiếng bước chân càng ngày càng xa, tức giận trong mắt Tiêu Chiến biến mất một chút, hần lờm bình phong một cái nói: “Xuất hiện đi!”

Sở Vân Kinh từ phía sau bình phong bước ra, lúc đi ra trong lòng nàng rối tinh, ngón tay giữa đã sớm bị cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay, có thể thấy nàng đang cố gắng đè nén sóng gió trong lòng.

“Đều nghe được?”

“Nghe được.”

“Nghe rõ rồi hả?”

Sở Vân Kinh chậm chạp ngẩng đầu nhìn Tiêu Chiến, trong ánh mắt mang theo một chút cảm động mơ hồ: “Nếu người trong miệng Hoàng thượng chỉ thật sự là Vân Kinh, Vân Kinh hiểu rõ rồi.”

Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng tức giận của nàng, khóe môi không khỏi cong lên, ánh mắt hứng thú của hắn dừng ở trên người nàng, giống như đang hưởng thụ dáng vẻ không từ bỏ của nàng: “Trẫm cho hắn mười vạn binh quyền, hắn lại muốn dùng nó để đổi với trẫm một điều kiện, trẫm nhất thời tò mò liền đáp ứng hắn, không nghĩ rằng lại là ngươi!”

Sở Vân Kinh khẽ run lên, trong mắt mơ hồ ẩn hiện nước mắt.

Tiêu Chiến nhìn vào trong mắt, ánh mắt hắn trầm xuống: “Sở Vân Kinh, ngươi cảm thấy ngươi dám đương nổi không, hãy vì hắn làm chút gì đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 79.3: Lòng của Đế vương, Sở phủ kinh biến

Xe ngựa của Sở Vân Kinh về đến cửa Thượng Thư phủ vừa đúng lúc nắng sớm xuất hiện, Trần Ngạo giúp nàng gọi cửa, gã sai vặt mở cửa nhìn thấy nàng, sắc mặt liền thay đổi.

Một tháng chưa từng trở về, nay bên trong Sở phủ ngoại trừ lạnh lẽo hiu quạnh ra còn lại chưa có thay đổi gì lớn, Sở Vân Kinh đi theo gã sai vặt đến Tĩnh Tâm trai, đến cửa đã thấy có người đứng đợi ở đó, chính là Sở Dự.

“Cô nương.”

Sở Vân Khanh không biết dùng thân phận gì để đối mặt với người này: “Sở Dụ, lão gia đâu?”

Sở Dụ thi lễ xong, liền đứng thẳng: “Mấy hôm nay, Đại tiểu thư mỗi ngày tiến cung chuẩn bị đại lễ hòa thân, lão phu nhân lại bệnh nặng, lão gia phải lo cho cả hai bên, thật sự là rất mệt, bây giờ còn chưa tỉnh.”

Sở Vân Khanh nghĩ một chút: “Đã như vậy, ta sẽ quay lại bài kiến sau.”

Vốn muốn xoay người đi, Sở Vân Khanh lại quay đầu hỏi: “Công tử người đâu?”

Sắc mặt Sở Dụ hơi trầm xuống: “Bệnh của công tử lại tái phát, hiện đang dưỡng bệnh ở Lĩnh các, lão gia vốn tính cáo lão hồi hương sẽ trở về Cẩm Thành sống, cho nên rất nhiều hạ nhân trong phủ đều bị cho nghỉ, công tử sợ lão gia ở đây quá bận, nên đề ta tới đây mỗi ngày.”

Sở Vân Khanh gật đầu, cuối cùng trở về Tử Vi các.

Nhiều ngày chưa từng trở về, Sở Vân Khanh cũng từ lo lắng cho đám người Nhục Nhi, nhưng trong cung là chỗ nào, tuyệt sẽ không cho phép nàng mang theo tỷ nữ của trong phủ mình cùng đi, vậy nên đành để các nàng ở lại nơi này.

Kết... một tiếng mở cửa, chỉ thấy một người đưa lưng về phía nàng, người nọ nghe thấy tiếng mở cửa khẽ nói: “Sơ Ảnh, sao hôm nay về sớm vậy?”

Sở Vân Khanh sững sờ: “Nhục Nhi, là ta.”

Nhục Nhi vốn đang cắt sửa hoa cỏ trong viện, lúc này nghe thấy giọng nói của nàng không khỏi kinh ngạc, cây kéo trong tay nàng ấy rơi xuống đất, lúc xoay người hốt mất đã phiếm hồng: “Quận chúa!”

Nhục Nhi vội đi tới, thi lễ, Sở Vân Khanh vội vàng đỡ nàng ấy đứng dậy, trong lòng ám áp: “Ta đã trở về, Sơ Ảnh đâu?”

Nhục Nhi vừa đánh giá nàng vừa nói: “Sơ Ảnh đi chăm sóc Đại công tử, Quận chúa hôm này người có phải hồi cung không? Nghe nói Hoàng thượng đối xử với người rất tốt, nô tỳ cho rằng người sẽ không bao giờ trở lại đây nữa.”

Sở Vân Khanh theo Nhục Nhi vào trong phòng vừa nói: “Sẽ ở lại vài ngày, lão tổ mẫu bị bệnh, Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn cho ta trở về phụng dưỡng.”

Nhục Nhi nghe vậy trên mặt liền vui vẻ, thấy vậy Sở Vân Khanh lại hỏi: “Sao Sơ Ảnh lại đến viện của Đại công tử?”

Nhục Nhi lấy trà mới đến, vừa ngậm trà vừa trả lời: “Sơ Ảnh giống như được người truyền thụ, vậy mà lại biết chút y thuật, rất nhiều hạ nhân trong phủ đều bị bán đi, trong viện Đại công tử cần một tỷ nữ, sau khi biết Sơ Ảnh biết y thuật liền kêu nàng ấy đi qua, mỗi ngày là sáng sớm đi, giữa trưa mới trở về, vừa rồi Nhục Nhi còn tưởng là nàng ấy.”

Trong lòng Sở Vân Khanh không khỏi có chút bất an, Sơ Ảnh bị nàng ảnh hưởng, biết chút y thuật là bình thường, nhưng nghĩ đến thân phận của Sở Mộ Phi, Sơ Ảnh ở nơi đó cũng không phải là kẻ lâu dài.

Sở Vân Khanh nhấp một ngụm trà rồi thân nhiên nói: “Mấy ngày nay trong phủ có gì khác thường không?”

Nhục Nhi nghĩ một lúc rồi lắc đầu, sau đó ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: “Dĩ nhiên là có!”

Trong lòng Sở Vân Khanh căng thẳng: “Nói nghe xem!”

Sắc mặt Nhục Nhi có chút hứng phấn: “Đại tiểu thư muốn đi Tây Lương hòa thân!”

Trong lòng Sở Vân Khanh có chút thất vọng, cái này nàng đã biết, đối với nàng thật sự chẳng có gì khác thường.

“Nghe nói Thái tử Tây Lương liếc mắt một cái liền thích, sau này sẽ là Hoàng hậu Tây Lương, lần này lão gia muốn rời đi cũng không được, ba ngày nữa Đại tiểu thư sẽ đi Tây Lương, lão phu nhân lại sinh bệnh, có thể sợ Đại tiểu thư nhiễm bệnh, viện lão phu nhân bị đóng chặt lại, ngoại trừ lão gia, những người khác đều không thể vào, trong phủ lúc này thật sự rất nhiều chuyện, tiểu thư người trở về thì tốt rồi, Ngọc phu nhân bận đến không thở nổi rồi.”

“Rốt cuộc lão phu nhân bị bệnh gì?”

Nhục Nhi lại rót thêm trà mới cho Sở Vân Khanh, sau đó mới nói: “Nghe nói trong viện lão phu nhân có chuột, lão phu nhân nhìn thấy bị dọa sợ, người già không chịu được khiếp sợ, sau đó liền ngã bệnh, mấy hôm nay hình như càng ngày càng nghiêm trọng hơn!”

Sở Vân Khanh gật đầu, trước đây Mạc thị có bệnh suyễn, nay bị giật mình quá thật là dễ nặng thêm. Nhưng sao lại là bị chuột dọa sợ?

“Còn ba ngày nữa Đại tiểu thư sẽ hòa thân, chỉ sợ hôm nay cũng không có ở trong phủ.”

Nhục Nhi gật đầu: “Vâng, mấy ngày nay mỗi ngày Đại tiểu thư đều phải tiến cung một lần, chủ yếu là đồ cưới Thượng Thư phủ lo không được, tất cả trong cung đều đàm trách, từ nay cho đến lễ sắc phong, sẽ theo xe ngựa của Thái tử Tây Lương đi Tây Lương luôn.”

Chuyện đó dĩ nhiên là Sở Vân Khanh đã biết, suy nghĩ, Sở Vân Khanh vẫn cảm thấy ngồi không yên, lại nói: “Đã là trở về phụng dưỡng lão phu nhân, theo lý

thì phải đến gặp trước.”

Nhược Nhi vừa nghe thấy thế liền đi theo phía sau Sở Vân Kinh, vòng qua hành lang gaaos khcs trong phủ, hoa viện, sườn viện, sau đó là nội viện, cuối cùng là Phúc Hi đường, chính là nơi ở của Mạc thị.

Còn chưa đến gần Sở Vân Kinh đã nhìn thấy hai nam nhân cao lớn đứng ở trước cửa Phúc Hi đường, dĩ nhiên y phục trên người bọn họ mặc là y phục của gia đình, nhưng hạ nhân trong phủ đã bị bán hơn một nửa, làm sao có thể có hai gia đình lạ mặt ở đây?

Sở Vân Kinh không nghĩ nhiều, cất bước đi đến.

Nhược Nhi khẽ nói: “Hai người này mới tới, Quận chúa chờ một chút.”

Sở Vân Kinh dừng bước ở trước cửa viện không xa, thấy Nhược Nhi đi đến nói gì đó với hai người đó, mà ánh mắt của hai người này rất nghiêm chỉnh, khuôn mặt nghiêm túc, không nhiều lời với Nhược Nhi, trong lòng Sở Vân Kinh thầm kêu không tốt, chỉ thấy Nhược Nhi xoay người, khuôn mặt ảo não đi về phía nàng.

“Quận chúa, bọn họ không nhường đường, nói lão gia đã phân phó, lão phu nhân muốn dưỡng bệnh, không thể quấy rầy.”

Quả nhiên, trong lòng Sở Vân Kinh sinh nghi, nàng nhìn lại, hai nam nhân này đều không phải người bình thường, ngoại trừ thân hình bên ngoài, đôi mắt cực kỳ lạnh, lạnh giống như băng, trên khuôn mặt cũng có dấu vết sương gió, cả người từ trên xuống dưới đều lộ ra một khí thế băng lạnh, trong lòng Sở Vân Kinh hiểu rõ, sợ là không phải người tầm thường.

Sở Vân Kinh vốn đang muốn rời đi, lại nghe phía sau có một loạt tiếng bước chân, nàng xoay người, chỉ thấy người đến chính là Chiêu Ngọc, lúc này nàng ta đã là nữ chủ nhân của Thượng Thư phủ, lúc này dẫn theo hai bà tử trên tay cầm hộp đựng thức ăn, xem ra là muốn đưa đồ ăn đến cho Mạc thị.

Dĩ nhiên Chiêu Ngọc cũng thấy nàng, trong ánh mắt vui vẻ còn ẩn chứa lo lắng nhìn thoáng qua cửa viện này, sau đó liền chào đón: “Quận chúa hồi phủ rồi!”

Sở Vân Kinh gật đầu, Chiêu Ngọc cũng nhiệt tình nói: “Vừa mới nghe thấy hạ nhân bẩm báo, đang nghĩ tới gặp lão phu nhân xong sẽ đi gặp ngài, không nghĩ là ngài lại tới nơi này trước - -”

Dừng lại một chút, mặt nàng ta hiện vẻ lúng túng: “Có phải không gặp được?”

Ánh mắt Sở Vân Kinh trầm xuống: “Ở trong cung nói lão tổ mẫu bệnh này, nên mới cầu Hoàng thượng xuất cung đến phụng dưỡng bên cạnh lão tổ mẫu, lại không nghĩ phụ thân hạ lệnh không cho người khác gặp, phu nhân ngài - -”

Chiêu Ngọc nhìn hai hộp thức ăn mang theo trên tay hai bà tử, thở dài: “Ngươi đừng nhìn ta, ta cũng không vào được, ta chỉ đưa được đến, ngài yên tâm, bên trong có người chiếu cố.”

Sở Vân Kinh gật đầu, chỉ thấy Chiêu Ngọc liếc mắt một cái, hai bà tử lập tức tiến lên, hai gia đình lại không tiếp tục ngăn cản, ngược lại là gõ cửa, nói một câu gì đó cửa liền mở ra, một bàn tay vươn ra tiếp nhận hộp đựng thức ăn sau đó lại đóng cửa vào.

“Ngươi xem đi, đều là như vậy, ngài đừng vội, đã trở về, liền chờ Đại tiểu thư đi hòa thân rồi hãy hồi cung, ngài phải giúp ta một chút.”

Sở Vân Kinh đi theo Chiêu Ngọc trở về, bước chân không nhanh, nàng gần như cẩn thận bước đi, vừa đi vừa nhìn về phía cửa viện Phúc Hi đường đang khép chặt, nếu nàng nghe không nhầm, bên trong hộp đựng thức ăn ngoài trừ đồ ăn còn có được, mà hương vị được này nàng vừa nãy liền biết, chính là được mới do nàng cẩn thận nghiên cứu cách đây không lâu.

Đi theo Chiêu Ngọc về phía trước nội viện, đến viện chủ mẫu Sở Vân Kinh không thể làm gì khác hơn là nói mình còn chưa có đến gặp Sở Thiên Tề, nên sẽ không cùng đi với Chiêu Ngọc, mà muốn đến Tĩnh Tâm trai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 79.4: Lòng của Đế vương, Sở phủ kinh biến

Đến Tĩnh Tâm trai vẫn là Sở Dự đứng ở nơi đó giống như trước, lúc này thấy nàng đề ánh mắt của hắn cũng đề ý: “Quận chúa.”

Sở Vân Kinh nhìn bên trong Tĩnh Tâm trai: “Thế nào, phụ thân vẫn ngủ sao?”

Sở Dự lắc đầu: “Không có, chẳng qua lão gia nói nếu người tới, hãy đi xem bệnh cho Đại công tử trước.”

Khóe môi Sở Vân Kinh nhếch lên, biết nghe lời nói: “Được, dẫn đường đi.”

Viện vẫn giống như lúc trước, nhưng Sở Văn Khinh chưa từng đến, lúc này đi theo sau Sở Dự, càng đi vào trong càng cảm thấy khí lạnh thấm vào người, nàng nắm thật chặt vạt áo, nhìn Nhượng Nhi đi phía sau: “Người chờ ta ở ngoài đi.”

Nhượng Nhi không chịu được lạnh, lúc này dĩ nhiên là đứng chờ ở bên ngoài.

Trong viện trồng rất nhiều thông bách, vừa nhìn là biết chủ nhân của nó từng tìm hiểu về hoa cỏ, nhưng hễ là hoa cỏ kỳ lạ thì đều cực kỳ yếu đuối, chịu không nổi lạnh giá như vậy, lúc này chỉ còn lại một vài cái lá héo úa.

Sở Dự đi đằng trước, đứng ở sảnh bên ngoài nói với nàng: “Quận chúa, ở bên trong.”

Vừa dứt lời, cửa liền mở ra từ bên trong, Sở Ảnh mặt mày vui vẻ đứng ở đó, gọi một tiếng: “Tiểu thư!”

Sở Văn Khinh cũng cười: “Sở Ảnh, ta đã trở về.”

Sở Ảnh chuẩn bị hồi Từ Vi các, lúc này có chút vui mừng không biết làm sao, Sở Văn Khinh quét mắt nhìn trong phòng một vòng, lúc nhìn thấy bạch y nằm ở trước cửa sổ, đành pahir nói với Sở Ảnh: “Về Từ Vi các chờ ta, Nhượng Nhi ở bên ngoài, các người cùng nhau trở về đi.”

Sở Ảnh biết Sở Văn Khinh đến chắc chắn là có việc, lúc này liền nghe lời, lúc đi ra ngoài, Sở Văn Khinh nhìn thấy nàng quay đầu nhìn thoáng người trong phòng.

Sở Văn Khinh tiến vào phòng, Sở Mộ Phi rõ ràng là đã tỉnh, nhưng lại không có mở mắt, Sở Dự lui ra ngoài cửa, lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Gần nhất mắc vài bệnh, là bệnh gì, dùng được như thế nào, có hiệu quả gì?”

Nói ra mấy vấn đề, rốt cuộc Sở Mộ Phi cũng mở miệng, vẫn nhẹ nhàng mơ hồ giống như trong trí nhớ, hần lảng lạng nhìn Sở Văn Khinh nói: “Ở trong cung tìm được đáp án rồi hả?”

Khóe miệng Sở Văn Khinh cong lên: “Xem ra bệnh của công tử không nặng lắm.”

Giọng điệu của nàng không tốt, Sở Mộ Phi cũng không để tâm, hần chậm rãi cười, rồi sau đó ngồi dậy: “Xem ra là tìm được, nhưng ta không nghĩ đến người lại bình tĩnh như vậy.”

Sở Văn Khinh xoay người rời đi, Sở Mộ Phi lại bình tĩnh nói: “Trong một tháng bị ba lần, ho khan, hộc máu, rét run, được dùng là phương thuốc trước đây người viết, hữu hiệu trong khoảng thời gian ngắn, thời gian dài sẽ lại tái phát.”

Sở Văn Khinh xoay người, liếc mắt nhìn Sở Mộ Phi một cái rồi tiến lên bắt mạch cho hần, sau đó nói: “Hư hỏa trong cơ thể quá nhiều, xem ra năm nay phải ở lại nơi cực lạnh này lâu một chút.”

Sở Mộ Phi nghe vậy không khỏi nhú mày, Sở Văn Khinh đứng dậy đi đến bên bàn viết cho hần một đơn thuốc, tất cả biểu cảm dù là nỗ lực của hần cũng bị nàng thu hết vào mắt: “Thế nào, không có nhiều thời gian?”

Sở Mộ Phi không nói gì, ngược lại lại nhẹ nhàng nằm xuống, Sở Văn Khinh nở nụ cười thật sâu: “Cũng đúng, trong lòng người có điều lo lắng, cũng không có biện pháp ở lại nơi này lâu.”

Sở Mộ Phi vừa nhắm mắt liền mở ra, hần lảng lạng nhìn bóng dáng đưa lưng về phía mình, đôi mắt không khỏi trầm xuống.

Sở Văn Khinh không tính dừng lại, bàn tay trắng nõn của nàng cầm bút, động tác lưu loát như mây bay nước chảy liên tiếp viết ra tên vài vị thuốc: “Trong chư quốc, chỉ có ngày hè Đại Tần là mát mẻ nhất, ở nơi khác, tỷ như Tây Lương là nóng không chịu được, chỉ sợ thân thể của người sẽ không chịu được.”

Ánh mắt Sở Mộ Phi trở nên trống rỗng, gần như mang theo lạnh lẽo khóe miệng hần cong lên: “Xem ra, người đã biết hết rồi - -”

Sở Văn Khinh viết đơn thuốc xong, khẽ đặt bút xuống, để đơn thuốc ở lại trên bàn sau đó xoay người rời đi.

Đằng sau, giọng nói cũng không ngừng vang lên: “Người đã biết, vì sao còn muốn trở về, là Tiêu Chiến nói cho người biết, hay là - - Tiêu Triệt?!”

Sở Văn Khinh dừng bước: “Ta trở về là vì muốn phụng dưỡng lão tổ mẫu, còn những gì công tử vừa hỏi, Văn Khinh không biết.”

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, ánh mắt Sở Mộ Phi trầm xuống, một lát sau Sở Dự lại đi tới một lần nữa, cầm lấy đơn thuốc trên bàn xem một lần, sau đó tỉnh rồi đi, vừa muốn bước đi Sở Mộ Phi liền gọi lại.

“Chậm đã.”

Sở Dự sững sờ: “Chú tử?”

Sở Mộ Phi nhắm mắt lại: “Đề ý Từ Vi các.”

Đêm lạnh như băng, Sở Vân Kinh nằm ở trên nhuyển thấp, bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ yên lặng, mà lòng của nàng, cũng không thể nào an tĩnh được.

Mùi thuốc này, mùi thuốc, mùi thuốc - -

Tinh thần hỗn loạn của nàng rốt cục bị đánh vỡ trong nháy mắt, Sở Vân Kinh không do dự mà lưu loát thay y phục rồi ra ngoài cửa, sau đó nhẹ nhàng dùng khinh công nảy lên tường cao ở ngoài.

Ban đêm Thượng Thư phủ yên tĩnh đến đáng sợ, tuy rằng không có hạ nhân trực đêm, nhưng Sở Vân Kinh biết nàng không thể khinh suất, nàng một đường cẩn thận đi đến Phúc Hi đường, đến cửa Phúc Hi đường, đã thấy một người đi ra từ bên trong.

Sở Vân Kinh tránh ở sau một ngọn núi giả, chỉ thấy một người mặc áo bào đen đi ra, bước chân rất nặng, rõ ràng đó là Sở Thiên Tề, sắc mặt của hắn vô cùng tối tăm, Sở Vân Kinh nhìn không rõ, lại cảm thấy lúc này Sở Thiên Tề lộ ra một chút cảm giác bi thương.

Nghi vấn trong lòng càng sâu, đợi người đi xa, Sở Vân Kinh nhìn thấy còn hai người giữ ở trước cửa viện, lúc này liền theo đường mòn sau núi vào trong viện, tường đen cao cao dựng đứng, Sở Vân Kinh nhẹ nhàng dùng khinh công vào trong viện.

Mất thấy trong phòng còn ánh sáng, Sở Vân Kinh cho rằng còn có người, lúc này liền hạ thấp người đi tới dưới mái hiên, nàng nhìn hé qua cửa sổ, chỉ thấy bên trong thấp một ngọn đèn, bên trong, Huệ ma ma vốn đi theo bên cạnh Mạc thị, sắc mặt nặng nề đang dọn dẹp trong phòng.

Bên trong chỉ một thoáng biến thành một mảnh u ám, một mùi thuốc thật đáng bay vào mũi Sở Vân Kinh, nàng nhăn mày, nghe tiếng bước chân dần dần đi xa của Huệ ma ma, rốt cuộc lắc mình nhảy vào bên trong.

Lúc rơi xuống đất không hề nghe thấy một nửa tiếng vang, ánh mắt Sở Vân Kinh tối lại, trong viện này ngoài trừ Huệ ma ma thì không có hạ nhân nào khác, nhìn giường bị màn che, Sở Vân Kinh bước tới.

Càng gần tới giường, trong lòng Sở Vân Kinh càng nặng trĩu, có vô số tiếng hít thở truyền đến, mỗi một tiếng đều rơi vào trong lòng của nàng, Sở Vân Kinh định thần lại, tay nàng đã có thể đụng đến màn che.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó ánh mắt trầm tĩnh từ từ kéo màn che ra, trong phòng không có ánh sáng, nương theo ánh trăng, ánh mắt Sở Vân Kinh dần thay đổi.

Chỉ thấy trên giường gấm vóc đẹp để quý giá kia, Mạc Hương Lan một thân quần áo thuần trắng nằm ở đó, hốc mắt nàng sâu hóm, tóc tai hỗn độn, giờ phút này mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy thân thể bà ta đang khẽ run, mà khiến cho Sở Vân Kinh cảm thấy ghê người nhất là sắc mặt của bà ta đã biến thành màu đen!

Sở Vân Kinh theo bản năng lùi về phía sau nửa bước, trái tim nàng đột nhiên trầm xuống, dịch chuột!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 80: Trong phủ lâm nguy, nổi lên sóng gió.

Khi Sở Tương Nguyên nghe hạ nhân bẩm báo nói Sở Vân Kinh đến hỏi thăm, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền sai người mời vào.

Sở Vân Kinh tiến vào Phù Cừ các của Sở Tương Nguyên, chỉ thấy dáng vẻ đơn thuần, một ít châu báu vàng bạc trong cung ban cho đang để ở một bên, ánh mắt nàng mơ hồ hiện lên một chút ý lạnh, rồi sau đó thông thả hành lễ: “Gặp qua tỷ tỷ.”

Sở Tương Nguyên vẫy vẫy tay để Trụ Nhi lui ra ngoài, khóe miệng nở nụ cười nhạt: “Đã biết thân thế của mình, sao lại gọi ta là tỷ tỷ?”

Trong lòng Sở Vân Kinh rất kinh ngạc, bởi vậy càng xác định nàng ta cũng không phải không biết gì, ánh mắt nàng tối lại: “Một ngày còn treo tên Sở Vân Kinh, ta vẫn là Nhị tiểu thư Sở gia, dĩ nhiên là phải gọi tỷ tỷ mới đúng rồi.”

Hai người đều là nữ tử xinh đẹp, khác nhau ở chỗ Sở Tương Nguyên dịu dàng tự phụ, Sở Vân Kinh mạnh mẽ sắc bén, lúc này bốn mắt nhìn nhau, không tránh khỏi sinh ra khí thế tương xứng.

“Ta không biết vì sao ngươi lại trở về, nhưng hôn sự đã định, từ giờ đến lúc ta lên đường, ta không hy vọng xảy ra sai lầm gì, ngươi hiểu chưa?”

Sở Vân Kinh gật đầu, lại ngẩng đầu hỏi: “Tỷ tỷ tự nguyện đi Tây Lương, tuy rằng là Thái tử phi, thậm chí còn có thể trở thành Hoàng hậu, nhưng không

tránh khỏi phải rời xa nhà, một thân một mình tha hương, tỷ tỷ đã nghĩ tới chưa?”

Sở Tương Nguyên có chút kinh ngạc, sau đó khẽ cười: “Đĩ nhiên là ta tự nguyện, bằng không người cho là ai đang ép ta, cái này có gì quan trọng đâu, dù sao nữ nhi gia cũng phải xuất giá.”

Ngoài cửa sổ gió thổi khẽ, giống như một gợn sóng lướt qua trong lòng Sở Tương Nguyên, nàng ta chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, bỗng trong lòng sinh ra một cảm giác vô lực, tâm tư của nữ nhi gia, cho tới bây giờ cũng không thể nào giấu diếm người khác có tâm.

“Tỷ tỷ vì hân nguyện ý hi sinh bản thân mình, chỉ tiếc, phần tình cảm này của tỷ tỷ, có thể vĩnh viễn không bao giờ được báo đáp, mặc dù ta không biết thân phận của hân, nhưng một khi treo lên danh phận vị hôn thê của Đại Tiểu Nhiễm, một khi hân xảy ra chuyện gì, cả đời người chỉ có thể sống tạm bợ qua ngày, điểm này, người đã nghĩ tới chưa?”

Ánh mắt Sở Tương Nguyên trầm tĩnh, nghe vậy cũng không có suy nghĩ lớn gì, nàng ta thản nhiên ngồi xuống trước bàn trang điểm, trong gương hiện lên khuôn mặt tỉnh táo không có chỗ nào để chê, khóe mắt đuôi mày xa hoa đơn thuần, nữ tử như ngọc vậy sao lại nguyện ý ngã vào trong bụi rậm?

Nhưng Sở Tương Nguyên đồng ý!

Nàng ta khẽ mở miệng, bên trong giọng nói lại mang theo kiên quyết: “Bây giờ trong ngoài Thượng Thư phủ đều có cơ sở ngầm của triều đình, nhưng chỉ cần xe ngựa hòa thân của ta ra khỏi thành, bọn họ liền không có lý do gì để động đến Sở gia, người muốn mang thân phận Nhị tiểu thư Sở phủ đi chỉ trích phụ thân của mình sao? Không có nhân chứng, không có vật chứng, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không tin, hơn nữa làm sao ăn nói với bách quan và dân chúng?”

Ánh mắt Sở Vân Kinh trở nên nặng nề, không ngại nói thẳng: “Người sẵn sàng bỏ người nhà của người sao? Cho dù người có lợi hại, hân cũng bị vây ở chỗ này, kết quả vẫn là công dã tràng, hơn nữa ta tin, Sở phủ này sẽ không còn có yên bình như trước!”

Sở Tương Nguyên khẽ lắc đầu: “Ta chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, việc này không tới lượt ta suy tính, còn người, nếu không nắm chắc thì đừng hành động thiếu suy nghĩ, cho dù như thế nào, Tây Lương và Đại Tần ngừng chiến ba mươi năm, ba mươi năm này, có thể thay đổi rất nhiều.”

Thật sự trong lòng Sở Vân Kinh đã xác định thân phận của Sở Mộ Phi và Sở Thiên Tề, chẳng qua chỉ là nàng không có chứng cứ để định tội, nếu Sở Thiên Tề đã gửi bố trí canh phòng biên quan đến Tây Lương, như vậy một khi khai chiến, chịu thiệt tất nhiên là Đại Tần, đây cũng chính là lý do mà Tiêu Chiến và Tiêu Triệt không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Sở Vân Kinh biết trong lòng Sở Tương Nguyên đã hiểu rõ từ sớm, liệu lĩnh hòa thân như vậy, thật sự là ngoài dự đoán của nàng, lời nói thẳng thắn thành khẩn giữa hai người khiến cho Sở Vân Kinh sinh ra một chút cảm thương đối với nữ tử trước mặt này, nàng cẩn thận đánh giá Sở Tương Nguyên, nói: “Nghe nói đêm nay tiền cung, sáng sớm mai sẽ xuất phát từ trong cung, chắc không thể gặp, bảo trọng.”

Sở Tương Nguyên khẽ nhủ thầm, nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, ánh mắt kiên trì.

Đi ra ngoài, sắc mặt của Sở Vân Kinh cũng không tính là tốt, Nhược Nhi đứng ở ngoài cửa viện chờ, vừa thấy nàng đi ra vội vàng tiến lên nghênh đón: “Quận chúa.”

Tâm tình Sở Vân Kinh không tốt, cũng không muốn đi đến chỗ nào khác: “Trở về thôi.”

Vừa bước vào cửa viện, Sở Vân Kinh nhìn thấy Sơ Ảnh mới từ viện của Sở Mộ Phi về, nàng hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền gọi nàng ấy lại, trên mặt Sơ Ảnh mang theo chút mệt mỏi, Sở Vân Kinh chỉ khẽ nói: “Thế nào, thân thể Đại công tử sau khi dùng được có chuyển biến tốt không?”

Sơ Ảnh gật đầu: “Hồi tiểu thư, thân thể Đại công tử đã tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nay không có ho khan, hân còn nói muốn cảm ơn người.”

Lúc nói chuyện trên mặt Sơ Ảnh mang theo dáng vẻ buồn lòng, Sở Vân Kinh nhíu mày: “Một khi đã như vậy, từ ngày mai người không cần đến đó nữa, Đại công tử đã có Sở Dự chăm sóc.”

Sơ Ảnh sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói thế nào, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Vây lát nữa Sơ Ảnh đi nói với Đại công tử một tiếng, bằng không sẽ khó ăn nói.”

Sở Vân Kinh thấy nàng ấy không có gì khác thường liền thuận theo, trong lòng cũng khó chịu không thôi, bộ dạng của Mạc thị rõ ràng là mới bị bệnh dịch chuột, nhưng bên trong Thượng thư phủ không có dịch chuột, vậy nguyên nhân từ đâu mà tới?

Nghĩ đến dịch bệnh ở trong cung trước đây, trong lòng Sở Vân Kinh dần dần sinh ra một cảm giác, dịch chuột trong cung tới rất kỳ quái, mà bên trong Thượng thư phủ lại tự dung xuất hiện bệnh dịch đáng sợ này, chẳng lẽ, chúng có liên quan gì đến nhau sao?

Nghĩ ngợi cuối cùng cũng không rõ ràng, suy nghĩ một hồi, cuối cùng nàng quyết định đi tìm Tiêu Triệt, về phủ hai ngày, tuy bên ngoài phủ có bố trí, nhưng không phải nàng muốn liên hệ là có thể liên hệ, hơn nữa bên trong phủ nhìn qua cũng không đơn giản như vậy, việc này giao cho người khác, dĩ nhiên nàng cũng lo lắng.

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, cũng đúng lúc Sơ Ảnh trở lại, nàng ấy thấy Sở Vân Kinh muốn ra ngoài, lại nhìn sắc trời lúc này: “Tiểu thư, bây giờ đã muộn, ta đã ặn nhà bếp mang cơm trưa tối cho, người dùng qua một chút rồi hãy đi.”

Trong lòng Sở Vân Kinh không tránh khỏi cảm thấy ảm áp, tuy rằng Sơ Ảnh không nóng nực như người khác, nhưng lại chăm sóc rất cẩn thận, nếu bây

giờ ra ngoài, không tránh khỏi có chút sớm, nếu nàng đi tìm Tiêu Triệt mà bị người khác nhìn thấy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Sơ Ảnh thấy nàng đồng ý liền vui vẻ, không lâu sau quả nhiên phòng bếp mang đồ ăn trưa tới trong viện Sở Vân Kinh, món ăn đơn giản lại tinh sảo, tay chân Sơ Ảnh nhanh nhẹn bày biện chỉnh tề rồi mời Vân Kinh ngồi, Sở Vân Kinh từ trước đến giờ không mấy để ý quy củ, liền kêu hai người các nàng ngồi xuống cùng ăn.

Trước đây vốn cũng từng có qua, nhưng hôm nay không biết vì sao Sơ Ảnh lại không muốn, nàng ấy nói nàng là tiểu thư của mình, nhưng hiện giờ lại từ trong cung ra ngoài, tuy các nàng thân thiết, nhưng nhất định phải giữ quy củ, Nhược Nhi nghe vậy cũng cảm thấy có lý, liền đứng hầu ở một bên.

Trong lòng Sở Vân Kinh cảm thấy không có biện pháp, cũng không phải người thích dây dưa nhiều, hai người các nàng không muốn, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không bắt ép.

Đơn giản dùng xong bữa trưa, nghỉ ngơi một chút, mắt thấy mặt trời xuống núi, Sở Vân Kinh mới đứng dậy đi ra ngoài, Nhược Nhi tiễn nàng, Sơ Ảnh ngờ ngác nhìn bóng lưng Sở Vân Kinh, bên trong ánh mắt lóe lên một chút mơ hồ, giống như có việc gì khó nói.

Lúc Nhược Nhi xoay người vào phòng liền phát hiện không đúng: “Sơ Ảnh, từ trưa đến giờ sắc mặt của ngươi đều không tốt, có chuyện gì sao?”

Sơ Ảnh nhìn Nhược Nhi, trong lòng cảm thấy phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói như thế nào, Nhược Nhi đang thấy kỳ quái, liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân xông vào cửa Từ Vi các - -

Sở Vân Kinh đi thẳng tới cửa chính, bây giờ trong lòng nàng xác định suy nghĩ của mấy người trong phủ này, biện pháp tốt nhất bây giờ là khiến Thái tử Dạ Tiêu Nhiên thay đổi kế hoạch hòa thân của hắn, sau đó sẽ là Thượng thư phủ này cho dù không có chứng cứ thì thế nào, chỉ cần một tội danh nào đó cũng có thể khiến cho Sở Thiên Tề không thể rời khỏi Thịnh kinh nữa bước.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng bước chân của Sở Vân Kinh dừng lại, ngay trước cửa viện của nàng, có một người đang đứng ở nơi đó.

Sở Thiên Tề!

Khóe miệng Sở Vân Kinh cong lên, từ sau buổi tối bị đe dọa uy hiếp đó, trong lòng Sở Vân Kinh càng cảm thấy người này sâu không lường, tuy rằng không biết năm đó vì sao hắn cứu nàng, nhưng hôm nay nàng lại muốn đẩy hắn từng bước từng bước một đến đường cùng.

“Muốn đi đâu?”

Sở Thiên Tề xoay người, đôi mắt vô cùng thâm tối, khí tức thâm trầm ngạt ngạt như một ngọc núi trong nháy mắt dờn vào trong lòng Sở Vân Kinh, nàng chỉ cảm thấy hô hấp của mình bị ai bóp kiềm hãm, không biết đáp lại như thế nào.

“Ngươi đã trị ôn dịch trong cung, có lẽ cũng biết lão tổ mẫu mắc bệnh gì.”

Trong lòng Sở Vân Kinh hoảng hốt, hơi lui về phía sau một bước, toàn thân nổi lên ý đề phòng, khi nói lời này Sở Thiên Tề không dùng giọng điệu nghi vấn, bởi vậy có thể thấy được chuyện đêm qua nàng làm đã rơi vào trong mắt người khác, nhưng vì sao phải chờ đến bây giờ mới nói ra chuyện này?

“Xem ra quả thật là dịch chuột, phụ thân đại nhân, vì sao trong Thượng thư phủ lại có dịch chuột, chẳng lẽ liên quan đến ôn dịch trong cung?” Sở Vân Kinh thấy hắn nói vậy cũng không tiếp tục đánh đố, mà khi Sở Thiên Tề nghe thấy vậy đôi mắt đen không khỏi trầm xuống.

Sở Thiên Tề lạnh giọng cười: “Xem ra ngươi muốn đi ra ngoài đưa tin, chỉ tiếc, người canh giữ ở bên ngoài phủ không dám vào trong phủ, mà ngươi, dĩ nhiên là không ra được!”

Tiếng nói vừa ngừng, Sở Vân Kinh liền giật mình, ánh mắt của nàng nhìn cửa lớn cách đó không xa, chỉ cần đi vài bước nữa là có thể ra khỏi nội viện, nhưng nàng biết rõ thân thù của Sở Thiên Tề, chỉ sợ nàng dùng toàn lực cũng không có khả năng đánh thắng lợi, càng đừng nói không biết trong phủ này còn giấu bao nhiêu cao thủ.

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng Sở Vân Kinh vẫn vận công theo bản năng, lúc này sắc mặt nàng liền thay đổi!

Giang Sơn lâu.

Sắc mặt Tiêu Triệt hơi trầm xuống nhìn thư tín trong tay, Sở Vân Kinh trở về Thượng thư phủ hai ngày, lại không đưa ra bên ngoài một tin tức gì, cái này đối với hắn mà nói quả thật vô lực, trong lòng hắn có chút tức giận, làm sao nàng có thể không nói một chút tình huống gì của mình ở trong đó!

Trước đây nàng nói Sở Thiên Tề có ý định muốn giết nàng, bây giờ nàng lại trở về, chẳng phải sẽ càng nguy hiểm sao?

Từ Mặc nhìn sắc mặt của Vương gia nhà mình, có chút dè dặt cẩn trọng nói: “Vương gia không cần lo lắng, Quận chúa thông minh hơn người, nhất định có thể tự bảo vệ mình, huống hồ, ngày mai chính là ngày Đại tiểu thư Sở gia hòa thân, nếu muốn gặp Quận chúa, không phải ngày mai sẽ biết tình hình của nàng rồi sao.”

Dĩ nhiên Tiêu Triệt cũng nghĩ tới cái này, nhưng không biết vì sao, trong lòng vẫn có chút bất an, bên này đang phiền muộn, Từ Hàn yên lặng không tiếng động bước vào phòng, chuyển đến một phong thư màu đen.

Ánh mắt Tiêu Triệt tối lại, phong thư này cực kỳ quen thuộc với hắn, không cần nói cũng biết tầm quan trọng của nó, hắn không chút do dự mở ra, đọc

nhanh như gió, sắc mặt trở nên tốt hơn vài phần.

Trong lòng Từ Mặc thờ phào nhẹ nhõm, Tiêu triệt trầm ngâm nói: “Hắn không có lấy lệnh bài hồi kinh, tạm thời thủ ở chỗ này, Sở Tương Nguyên muốn hòa thân thì đi đi, chỉ cần chúng ta bảo vệ Thượng Thư phủ năm ngày, chờ xa giá của Thái tử rời khỏi biên quan thì sẽ có đội ngũ đón đầu tới đón, vậy cho dù xảy ra chuyện gì cũng coi như không liên quan tới chúng ta.”

Từ Hàn tuân lệnh rời đi, Từ Mặc lại nói: “Nếu Sở Tương Nguyên không để ý đến mọi người trong phủ, trong vòng năm ngày đừng tay đừng chân gì đó thì sao?”

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động: “Nếu nàng ta dám làm, không chỉ nàng ta không rời khỏi được Đại Thân, mà người bên trong Thịnh kinh càng không có cơ hội chạy trốn, biện pháp này cực kỳ ngu xuẩn, nếu ta đoán không sai, nếu nàng muốn giết Dạ Tiêu Nhiên, tất nhiên cũng muốn đến Tây Lương rồi mới động thủ.”

Từ Mặc nhú mày, lại nghe Tiêu Triệt hỏi: “Chỗ Dạ Tiêu Nhiên còn chưa có tin tức gì sao?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt Tiêu Triệt nhú lại: “Tây Lương đang nội chiến, Thất điện hạ thừa dịp Dạ Tiêu Nhiên đi sứ, hoạt động bốn phía ở Tây Lương, cho nên hấn nóng lòng, đây cũng chính là lý do vì sao Sở Tương Nguyên muốn ra tay ở Tây Lương, so với khơi mào chiến tranh hai nước, Sở Thiên Tề muốn bảo vệ những thứ tốt nhất cho nhân tài.”

Từ Mặc hiểu rõ gật đầu: “Nếu Thái tử chết trong tay mấy vị Vương gia Tây Lương khác, coi như là mở đường mới cho người trở về.”

Bên ngoài cửa sổ trời chiều đang hạ xuống sau núi, ánh mắt Tiêu Triệt bị ánh sáng này làm cho sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Giấu hòm rời kinh, gặp thoáng qua.

Sáng sớm hôm sau, khi chuông vang lên hai lần, cửa cung Đức Dương từ từ mở ra từ bên trong, tiếp đó cửa của Chính Dương, cổng Hoàng thành, đội ngũ đón đầu ăn mặc rực rỡ đi ra, tiếp đó là xe ngựa xa hoa của Công chúa, gấm mồng nhiều màu sắc chói, trang trí xe hoa lệ huy hoàng giống như một tòa cung điện di động, mà cửa hồi môn và đoàn người hộ tống theo sát phía sau càng khiến dân chúng đỏ mắt.

Chừng trăm người hộ tống, xe ngựa theo thứ tự đi ra, trong xe đầy tràn đồ cưới của bị Tĩnh Uyển công chúa mới phong này, lấy chi lễ Công chúa hòa thân, vinh quang như thế chỉ một thoáng đã khiến cho Thượng thư phủ đứng ở nơi đầu sông ngọn gió.

Đội ngũ đi qua đường lớn, đi năm dặm đường, trước sau ước chừng dài mấy trăm thước, đợi đến khi xe ngựa đi tới phía trước Sở gia, lễ quan hô to một tiếng, xe ngựa liền dừng lại, chỉ thấy phía trước Thượng Thư phủ, lúc này rất nhiều người mặc hoa phục đất tiền đứng chỉnh tề, mọi thấy thấy vậy trong lòng liền hiểu rõ, những người này chính là gia quyến và Binh bộ Thượng thư Sở Thiên Tề.

Bây giờ Sở Tương Nguyên đã là công chúa, đương nhiên không cần làm lễ bái biệt phụ mẫu, xe ngựa ngừng lại ở đây chẳng qua là đi lướt qua, chỉ thấy Sở Thiên Tề bước đến phía trước xe ngựa, cũng không cúi đầu nói gì, một lát sau, đội ngũ lại tiếp tục đi.

Lần này đi đến cửa thành mới dừng lại, Dạ Tiêu Nhiên một thân y phục đồ hoa lệ, ngồi trên con ngựa cao lớn, sau lưng hấn là mấy trăm bạch vũ quân mặc ngân giáp đứng đợi sẵn.

Ánh mắt Dạ Tiêu Nhiên mang theo thương tiếc dừng ở trước xe ngựa, từ đây, hấn muốn dẫn theo nữ tử này trở lại Tây Lương.

Cửa thành Thịnh kinh mở rộng ra, cổng chính thành rất nặng chỉ có khi Vương quân hồi triều hoặc là ra chiến trường mới mở, lúc này một đoàn xe ngựa do au từ bên trong đi ra khỏi cổng thành cao lớn, không biết tại sao, đoàn người giống như lây nhiễm tư thế quân nhân, mang theo hàm ý kiên cường rời đi.

Đoàn người vừa ra khỏi cổng thành, cổng thành có rất nhiều đoàn người ngựa theo bốn phương tám hướng rời đi, mỗi người bọn họ đều có chủ tử, mà đợt ngoại sứ này, Tây Lương gần như đặc trưng trở về!

Trong Giang Sơn Lâu, Từ Mặc hưng phấn vào phòng báo cáo với Tiêu Triệt: “Vương gia, hôm nay người của chúng ta canh giữ ở bên cạnh Sở Thiên Tề đã thấy Quân chúa, tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, xin Vương gia yên tâm, Sở cô nương không có việc gì!”

Tiêu Triệt nghe được lời này mới xem như thờ phào nhẹ nhõm: “Tiếp tục theo dõi, đồng thời để ý động tĩnh của nhiều ngày nay của các thương đoàn buôn muối ở Đại Tần, có hai thương đoàn muối lớn đều ở trên tay Sở Mộ Phi, nếu một khi nổi lên loạn, chỉ sợ sẽ không tốt.”

Tuy rằng Từ Mặc không có một chút lo lắng, nhưng cũng nặng nề lên tiếng đáp.

Mà Thượng Thư phủ gần như rất khiêm tốn, từ khi thánh chỉ được ban xuống, sau đó liền đóng cửa từ chối tiếp khách, hôm nay cũng thế, thấy vaajym hân sĩ trong kinh không khỏi tán thưởng Sở Thiên Tề làm việc khiêm tốn.

Nhưng lúc này ở bên trong Tĩnh Tâm trai, Sở Vân Kinh sắc mặt tái mét nhìn đôi phụ tử giả ở trước mặt này.

Sắc mặt Sở Mộ Phi vẫn không tốt như trước, thỉnh thoảng còn ho một tiếng khiến Sở Thiên Tề nhíu mày, Sơ Ảnh từ bên ngoài phòng đi đến, trong tay bưng một bát thuốc đen kịt.

“Công tử.”

Sở Mộ Phi tiếp nhận thuốc, nhìn thấy Sơ Ảnh tự ý vào phòng, sắc mặt liền trở nên trắng bệnh, tùy ý nói: “Đội ở bên ngoài.”

Sơ Ảnh như được đại xá, lúc này bước nhanh lui đi ra ngoài, mà ánh mắt của Sở Vân Kinh vẫn dừng lại ở trên sống lưng Sơ Ảnh, giống như muốn chọc một lỗ thủng trên vóc dáng mảnh khảnh của nàng ấy.

“Ngươi đừng oán nàng, là ta bức nàng.”

Giọng nói của Sở Mộ Phi vẫn mơ hồ như trước, lúc này vào tai Sở Vân Kinh lại rất chói tai, nàng hít sâu một hơi: “Nếu nàng không có tâm, sao lại không may mắn để lộ ra cái gì trước mặt ta?”

Sở Vân Kinh đã sớm đề phòng tất cả trong phủ, chỉ riêng Sơ Ảnh, là nàng lại tin tưởng trăm phần trăm, nhưng không nghĩ rằng cuối cùng lại xảy ra vấn đề trên người nàng ấy, sau khi ăn bữa trưa, võ công của nàng bị phong bế, gần như không khác gì một phế nhân, bây giờ ở trước mặt những người này, nàng không có một chút lực phòng thủ nào.

Sở Mộ Phi giống như không nghĩ sẽ giải thích vấn đề này cho nàng, ngược lại hần nhìn về phía Sở Thiên Tề: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Sở Thiên Tề gật đầu, rồi liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái: “Mang nàng theo rất nguy hiểm, ý kiến của ta là nàng và ngươi không nên cùng đường.”

Trong lòng Sở Vân Kinh kinh hãi, hai mắt ngược lại bình tĩnh nhìn Sở Mộ Phi: “Vì sao?”

Ánh mắt của Sở Mộ Phi có chút thâm trầm, giờ phút này khóe miệng cong lên nhưng một chút ý cười cũng không có: “Thế nào, ngươi muốn ở lại chỗ này chờ chết sao? Đừng quên, ngươi là Nhị tiểu thư Sở gia!”

Rất ít khi nhìn thấy bộ dạng thâm trầm của Sở Mộ Phi như vậy, dĩ nhiên trong lòng Sở Vân Kinh biết thật sự Sở Mộ Phi không muốn như thế, đáng về đêm chiều suy nghĩ của hần khiến nàng cảm thấy bất ngờ, lại suy nghĩ một chút liền cảm thấy giật mình: “Trên đời này chỉ có ta mới có thể trị được bệnh của ngươi!”

Ánh mắt Sở Mộ Phi vô tư trong sáng: “Nhưng trước mắt ta mới chỉ tìm được ngươi, hơn nữa, ngươi cảm thấy, nếu ta tìm được một nữ tử sinh ngày âm tháng âm năm âm, ta sẽ không mang theo nàng đi sao?!”

Lời nói này được nói ra nhẹ nhàng như gió, nhưng dừng lại ở trong đầu Sở Vân Kinh, lại giống như một thanh đao cắt vào lòng của nàng: “A, thật tốt, Sơ Ảnh còn cái gì không nói với ngươi nữa không!”

Không sai, nàng chính là nữ tử có thể chất cực âm, nhưng trên thế gian này, Sở Vân Kinh chưa bao giờ nghĩ tới dùng bản thân mình để giải cứu cho hần, mà Sơ Ảnh, lại nói ra hết điểm mấu chốt cuối cùng cuả nàng, ánh mắt Sở Vân Kinh dừng lại ở trên người Sở Mộ Phi, nam nhân này, rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì?!

Sở Mộ Phi nhìn hiểu ánh mắt của nàng, hần cũng không giải thích, chỉ nhìn chằm chằm Sở Vân Kinh, rồi sau đó gọi Sở Dụ tiến vào: “Mang Nhị tiểu thư hồi Từ Vi các nghỉ ngơi, coi chừng cho tốt, không cho phép xảy ra chuyện gì!”

Sở Dụ lĩnh mệnh, Sở Vân Kinh không có sức phản kháng, tránh tay chân Sở Dụ tự mình đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng rời đi của Sở Vân Kinh, ánh mắt Sở Mộ Phi trầm xuống, hần nặng nề thở ra một hơi, xoay người đi về phía viện của mình, cứ như vậy rời đi, hần không nhìn biểu cảm của Sở Thiên Tề khi nghe thấy Sở Vân Kinh là nữ tử mang thể chất thuần âm.

Ngày thứ ba kể từ khi đội ngũ xuất giá của Công chúa Tĩnh Uyên rời khỏi Thịnh kinh, lão phu nhân Thượng Thư phủ bệnh lâu ngày rốt cuộc cũng trút hơi thở cuối cùng, tin tức lan nhanh khắp kinh thành, Thượng Thư phủ vì việc này treo dây vải trắng, nhưng cũng không làm lớn, quả thật, Công chúa Tĩnh Uyên vừa mới hòa thân, vốn là chuyện vui, hiện giờ bị tang sự làm ồn ào, chỉ sợ sẽ chọc giận mặt rồng.

Nhưng mặc dù gần lược thế nào, chôn hòm xuống mồ cũng phải có, nghe nói ngày đó có vài đại sĩ lui tới Thượng Thư phủ, vì lão phu nhân mà siêu độ mười hai canh giờ mới thôi.

Phần lớn những đạo sĩ đó đều đến từ bên ngoài Thịnh kinh, mỗi khi rời khỏi Thượng Thư phủ đều bị mấy đạo nhân mã theo dõi, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, nhân mã bên ngoài Thượng Thư phủ đã không phải chỉ của một mình Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt nhìn tình báo thủ hạ đưa lên, sắc mặt băng lạnh, trên này đều nói những người này trong sạch, cũng không có người nào là Sở Thiên Tề hoặc là Sở Mộ Phi, nhưng như thế mới khiến Tiêu Triệt sinh nghi, nếu bọn họ không có hành động gì, vậy chỉ có thể nói bọn họ trong sạch!

Tiêu Triệt nhủ mảy, nhưng chuyện này quyết không thể nào: “Ngày mai giờ nào đưa tang Lão phu nhân?”

Từ Mặc nhìn tin tức trong tay, nặng nề nói: “Là buổi trưa.”

Tiêu Triệt gật đầu, một lúc sau lại nói: “Để người của chúng ta thủ ở ngoài thành, bao gồm cả phần mộ Sở gia, nơi nào cũng không được bỏ qua!”

--

Cửa đại môn Sở gia vốn đóng chặt hôm nay được mở ra, hạ nhân mặc một thân thuần trắng khiêng hòm đi ra, từ trước cửa Thượng Thư phủ đi thẳng ra ngoài thành.

Không biết vì sao, mấy ngày nay bên trong Thịnh kinh có nhiều lính tuần tra hơn, hôm nay cũng vậy, nhưng bất luận ở đâu lúc nào, người chết luôn lớn nhất, đám lính nhìn thấy hòm linh cửu đi đến, đều sẽ tránh ba phần.

Sở Thiên Tề một thân đồ trắng, Chiêu Ngọc ở bên cạnh hần cũng thế, hai người đi đằng trước, nhưng lại thiếu tiểu bối đưa tang, mỗi một tiếng khóc truyền ra, giấy tiền lại tung bay trong gió, vốn trời ngày hè chói chang nhưng lúc này lại thấm đẫm vài phần bi thương.

Đội ngũ đưa tang đi được hơn phân nửa đường, mắt thấy sắp đến cửa thành liền đi chậm lại, Sở Thiên Tề nhìn thấy Tiêu Triệt đứng trước cửa thành, ánh mắt không khỏi trầm xuống.

“Sở Thượng Thư!”

Sắc mặt Tiêu Triệt vẫn lạnh lẽo như trong quá khứ, lúc này ánh mắt lại dừng ở trên quan tài sau lưng Sở Thiên Tề, hần hơi ôn quyền nói: “Sở Thượng Thư nên bi thương.”

Ánh mắt Sở Thiên Tề hơi lộ vẻ xúc động, lúc này cúi đầu thật sâu nói: “Sở mẫu đã dâng sớ từ quan, đã là thứ dân, xin Vương gia cứ trực tiếp gọi tên là được, hôm nay gia mẫu qua đời, còn làm phiền Vương gia đến một chuyến, Sở mẫu vô cùng cảm kích!”

Ánh mắt Tiêu Triệt lạnh lẽo, mà Sở Thiên Tề dưới khí thế sắc bén như vậy cũng không hoảng sợ chút nào, trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Triệt cũng không biết tang sự này là thật hay giả, ánh mắt của hần dừng lại ở trên quan tài, trong miệng tùy ý nói: “Nghe nói Công tử tôn phủ và Tiểu thư đều ở đây, vì sao không thấy hai người ấy cùng đi?”

Sở Thiên Tề khe thờ dài: “Không dối gạt Vương gia, Sở mẫu vốn là người Cẩm thành, ở nơi chúng ta, lão nhân gia qua đời kiêng kỵ tiểu bối đưa tang, vì thế hai tiểu bối chỉ có thể ở nhà phục tang, không cần đi tiễn.”

Tiêu Triệt nhủ mảy: “Còn có quy củ như vậy sao.”

Ánh mắt trầm ám của hần đảo qua quan tài, rồi sau đó tinh tế đánh giá mỗi người bên trong đội ngũ, phần lớn là gương mặt xa lạ, vừa tiếp xúc với ánh mắt hần không tự chủ liền cúi đầu, cuối cùng, mắt Tiêu Triệt dừng lại trước một người, Sơ Ảnh!

Hần còn nhớ, tiểu cô nương khuôn mặt thanh tú mặc tang phục này là tỷ nữ hầu hạ bên cạnh Sở Vân Kinh, từng kém chút nữa đã bị Cố Tú Cẩm đánh chết, ánh mắt hần chăm chú nhìn nàng ấy, chỉ thấy Sơ Ảnh hơi ngẩng đầu, sau đó cúi người thi lễ, ngoài ra không có động khác gì khác, bộ dạng cực kỳ bình thản.

Tiêu Triệt thấy vậy mới yên lòng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ tuyệt không để cho tiểu cô nương này đi đưa tang, mà tiểu cô nương này rõ ràng là biết Tiêu Triệt, cũng tuyệt sẽ không biểu lộ một điểm gì trước mặt hần.

Sở Thiên Tề cực kỳ ung dung, ánh mắt có thể thấy được bi thương, lúc này nhìn sắc trời một cái liền nói: “Canh giờ không còn sớm, tạ ơn Duệ vương hôm nay đã đến đưa tiễn, Sở mẫu vô cùng cảm kích.”

Ý tứ sáng tỏ như vậy, Tiêu Triệt vẫy vẫy tay lui sang một bên, chỗ cửa thành không có người dám ngăn cản, trực tiếp nhường đường cho đội ngũ đưa tang ra khỏi thành, mắt thấy quan tài sắp ra khỏi cửa thành, Tiêu Triệt chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, nhưng ngay khi bước chân hần vừa động, Từ Mặc ghé vào tai hần nói nhỏ.

Tiêu Triệt suy nghĩ một lúc rồi khẽ hỏi lại: “Là thật?”

Từ Mặc gật đầu: “Đã bắt được người, đang trên đường đưa về, tuy không phải người có liên quan, nhưng chính xác là hai người!”

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, bên này đội ngũ đưa tang đã ra khỏi cửa thành, hần chỉ cảm thấy không còn căng thẳng, rồi sau đó lên ngựa trở về Duệ vương phủ.

Mà lúc này trong quan tài, răng nanh của Sở Vân Kinh đang cắn thật sâu vào trên người Sở Mộ Phi.

Sau khi nàng tỉnh lại liền không biết mình đang ở đâu, nhưng bên cạnh có một người nàng cũng biết, sau đó cảm giác lưng lay động đẩy truyền đến, điều này làm cho nàng cảm thấy không phải mình đang ở trên xe ngựa, nhưng mà hương vị trong không khí này lại quá mức quý dị, tiếng siêu độ vang lên trong phủ hai ngày nay, còn có mùi đàn hương ngày càng nặng, trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động.

Nàng cố sức gượng tay lên, nhưng vừa mới chạm vào tấm ván gỗ bên cạnh liền vô lực rơi xuống, nàng nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, cũng không thể nào phát ra được âm thanh.

Nàng sốt ruột, đúng lúc này, giọng nói của Sở Mộ Phi vang lên bên tai nàng: “Chúng ta đang rời khỏi thành, ngươi nên giữ chút hô hấp cho mình đi.”

Lời nói của hắn thân nhiên, lại như một tia sét đánh vào trong lòng nàng, nàng đoán không sau, thật sự là bị bọn ra bắt rời khỏi thành?

Một cảm giác vô lực trước nay chưa từng có ập vào trong lòng nàng, Sở Văn Khinh suy nghĩ một hồi, nhưng vẫn không biết làm thế nào cho đúng!

Đúng lúc này, lại truyền đến tiếng của Tiêu Triệt, nàng có thể cảm nhận được hơi thở căng thẳng của người nằm bên cạnh, không khí trong hòm liền ngưng trệ xuống.

Trong lòng Sở Văn Khinh động lớn, bên trong ánh mắt mang theo hi vọng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ánh mắt Sở Văn Khinh hơi tối sầm lại, một chút biểu hiện sai sót cũng không có, Tiêu triệt càng không có lý do gì để mở hòm của người đã chết, một chút hi vọng trong lòng cũng biến mất, trong lòng Sở Văn Khinh sinh ra một chút cảm giác mất mát.

Cảm giác lung lay động dậy lại tiếp tục truyền đến, trong lòng Sở Văn Khinh chấn động, nàng gần như có thể nhìn thấy ánh mắt Tiêu Triệt dừng ở trên quan tài này, nhưng giờ phút này nàng lại không thể làm gì, chỉ có thể càng ngày càng xa hắn.

“Duệ vương đi rồi, ngươi cũng không cần từ chối nữa.”

Lời nói của Sở Văn Khinh dừng lại ở bên tai nàng, có hơi thở âm âm rơi vào giữa trán nàng, Sở Văn Khinh tức giận, một khi đã ra khỏi thành, Sở Mộ Phi sẽ dùng lực lượng của hắn một đường trở về Tây Lương, đến lúc đó còn có cơ hội thoát khỏi tay hắn?

Trong lòng Sở Văn Khinh buồn bực, không biết tức giận đã bại bộ quanh thân nàng, vẫn là cảm giác của Sở Mộ Phi quá mức nhạy bén, nàng chỉ nghe thấy hắn nói: “Quả nhiên là ngươi thích hắn rồi?”

Trong lòng Sở Văn Khinh căng thẳng, cũng không biết lấy khí lực ở đâu, chỉ thấy nàng đột nhiên quay đầu lại, cắn một ngụm lên bả vai Sở Mộ Phi!

Một mùi vị ngai ngái tỏa ra giữa răng môi, Sở Mộ Phi quần áo đơn bạc, răng của nàng như có thể chui vào trong tim phổi hắn, nàng gần như dùng hết sức, hình như chỉ có mùi vị ngai ngái như vậy mới có thể làm cho nàng bình ổn tức giận trong lòng.

Sở Mộ Phi thét lớn một tiếng, yên tĩnh xung quanh bốn phía khiến người ta nghe rõ hơn, một loại hy vọng mãnh liệt biểu hiện trên người nàng, hắn làm bạn với băng lạnh, cực kỳ cô đơn tịch mịch, nhưng đúng như vậy, tâm tư tài năng trí tuệ của hắn, đã cho hắn biết, nam nhân ở ngoài quan tài đối với nữ tử nằm bên cạnh nhất định không đơn giản.

Đoàn người đi xa, trên người nữ tử bên cạnh lại xuất hiện không muốn cùng tuyệt vọng, trong lòng hắn sáng tỏ, cái này không chỉ là không đơn giản nữa rồi.

Cảm giác đau đớn ở đầu vai tràn ngập khắp cơ thể, Sở Mộ Phi hơi nhú mày, mặc cho răng của Sở Văn Khinh cắn vào đầu vai hắn, không nói một lời, thậm chí mày cũng không nhắm nhiều.

Trên y phục trắng nhiễm một vệt máu, Sở Văn Khinh không còn khí lực, trước mắt càng ngày càng tối, vừa mới thanh tỉnh một chút, tinh thần cũng xuất hiện cảm giác hỗn loạn, nàng cười khổ trong lòng, cứ như thế hôn mê trên vai Sở Mộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chạy trốn khỏi kinh, lộ bộ mặt thật

Duệ Vương phủ.

Trong phòng tối, sắc mặt Tiêu Triệt cực kỳ u ám, mắt nhìn nam tử hấp hối quần áo tattered nằm ở dưới đất, ánh mắt tối sầm, quay đầu hỏi: “Sở Thiên Tề đang ở đâu?”

Từ Hàn tiến lên một bước: “Sau khi đưa tang xong liền lên xe ngựa hồi Thượng Thư phủ, không có gì khác thường, chẳng qua là phần mộ của Sở gia vốn ở trên núi Tề Vân phía Nam ngoại thành, nhưng lần này bọn họ lại không đi đường gần, mà đi đường quan đạo.”

Tiêu Triệt xoay người rời khỏi phòng tối, ánh mắt Từ Hàn ra hiệu cho người phía sau, rồi nhanh chóng đuổi theo.

“Đi đường quan đạo? Trên đường có gặp người nào không?”

Từ Hàn không trả lời ngay lập tức mà trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Đội ngũ vận lương của mười ba châu đã vào kinh thành nhiều ngày nay, trên đường ngoài trừ gặp đội ngũ vận lương và người đi đường bình thường, còn lại không có gặp ai khác.”

Trong lòng Tiêu Triệt trầm xuống: “Sở Thiên Tề hồi phủ bao lâu rồi?”

Từ Mặc nhìn bóng đêm một cái nói: “Hai canh giờ!”

Bước chân Tiêu Triệt trở nên vội vàng: “Để người của chúng ta vào phủ, ngoài ra đưa tin cho Tấn vương, giữ nghiêm đường đến Tây Lương, bây giờ ta tiến cung, nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ lúc này trong Thượng Thư phủ đã không có người nữa rồi.”

Ánh mắt Từ Hàn trầm xuống: “Vâng!”

Tiêu Triệt tiến cung một khắc liền ra roi thúc ngựa rồi đi, dọc theo đường đi vội vàng không ngừng, đi hăng đến trước Thượng Thư phủ, bóng đêm càng ngày càng tối, trong lòng hắn càng ngày càng bất an, từ buổi trưa đến giờ đã gần sáu canh giờ, nếu - -

Hắn không muốn nghĩ nhiều, trong lòng giống như có một con dao sắc bén đang không ngừng ma sát qua lại, mỗi một lần đều khiến hắn đau đớn, gió đêm gào thét, không khí trưa hè khô nóng, tiếng bó ngựa vang vọng mùi dấm phổ dài, giống như mang theo vội vàng và sợ hãi.

Tiêu Lăng một thân hắc y đuổi tới, mặc dù hắn không biết rõ khác thường trong kinh hành nhiều ngày nay, nhưng cũng biết vài phần, tối nay lúc biết Tiêu Triệt vội vội vàng vàng tiến cung liền đi ra nghênh đón, nhưng chỉ kịp nhìn thấy Tiêu Triệt sắc mặt u ám rời khỏi Càn Chính điện, cũng không có hắn một chút cơ hội nói chuyện liền xuất cung.

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó!

Tiêu Lăng đi theo sau ngựa Tiêu Triệt, thấy Tiêu Triệt nhảy xuống ngựa đi vào trong Thượng Thư phủ, hắn mới hiểu rõ, lúc này đây không phải chuyện nhỏ rồi!

Ánh mắt Tiêu Triệt đông lạnh, vào phủ liền thấy một màn khiến hắn không mong muốn nhất, lúc này Thượng Thư phủ cực kỳ lạnh lẽo, Từ Hàn chờ ở cửa, lúc này đi theo hắn vào trong, vừa đi vừa nói: “Trong Thượng Thư phủ có hơn hai mươi người hạ nhân, bọn họ đều không phải người của Thượng Thư phủ, khi người chúng ta vào phủ đã phản kháng, bị chế phục liền uống thuốc độc tự sát.”

Ánh mắt Tiêu Triệt nặng nề: “Nàng ở đâu?”

Từ Hàn nhất thời sợ hãi, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn trầm thấp chưa từng có: “Quận chúa không ở trong phủ.”

Lúc này hai người đã đi đến chính sảnh Thượng Thư phủ, trong sảnh có hơn mười hai người hạ nhân đang co rúm lại một chỗ, Tiêu Triệt nhìn qua, ánh mắt dừng trên người một tỷ nữ.

“Ngươi!”

Một tiếng gọi này khiến cả người Nhược Nhi run lên, nàng ấy ngẩng đầu liền thấy bộ dạng thâm trầm lạnh lùng của Tiêu Triệt, trong miệng nàng khẽ mấp máy hai chữ: “Duệ vương - -”

Tiêu Triệt thấy bộ dạng của nàng ấy không khỏi nhíu mày, cũng không muốn nhiều lời: “Chủ tử của ngươi đâu?”

Nhược Nhi nghe vậy lập tức khóc lên, lắc đầu nói: “Nhược Nhi không biết, mấy ngày trước nô tỳ bị quân gia bắt đến hậu đường, hôm nay bọn hắn mới thả nô tỳ ra, nô tỳ cái gì cũng đều không biết - -”

Nàng khóc không thành tiếng, Tiêu Triệt liếc mắt nhìn Từ Hàn một cái, Từ Hàn khẽ nói: “Nàng nói không sai, lúc chúng ta tới nàng bị nhốt ở hậu đường, xem ra đã mấy ngày rồi.”

Ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống: “Có phải chủ tử của ngươi bị mang đi rồi không?”

Nhược Nhi e ngại không thôi, nàng nhìn khắp nơi trong phòng này rồi bỗng nhiên nói: “Nô tỳ không biết lão gia và Đại công tử đi đâu, nô tỳ chỉ biết là Sơ Ảnh hại Quận chúa, hiện tại Sơ Ảnh không có ở trong này, vậy nhất định là nàng ta!”

Trong lòng Tiêu Triệt nặng nề, lúc đưa tang nếu không nhìn Sơ Ảnh bình tĩnh khác thường, hắn sẽ không thả đội ngũ đưa tang rời khỏi thành, ánh mắt hắn phát lạnh: “Chủ tử ngươi có dặn dò ngươi gì không?”

Nhược Nhi lắc đầu: “Sau khi chủ tử trở về liền đi gặp lão phu nhân, rồi lại đi chữa bệnh cho Đại công tử, cuối cùng nói với Sơ Ảnh để nàng không cần đến chỗ Đại công tử nữa, sau đó nô tỳ bị mang đi trước mặt Sơ Ảnh, chuyện xảy ra tiếp theo, nô tỳ đều không biết!”

Tiêu Triệt nhíu mày, nhìn đám hạ nhân trong phòng này một lượt: “Nhốt lại đi!”

Nhược Nhi kinh sợ, Tiêu Triệt nặng nề nói: “Đẫn nàng hồi Vương phủ.”

Tiêu Lăng đi theo sau vào phủ, lúc này không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, may mà đúng lúc Từ Mặc tay cầm phong thư đi đến, thừa dịp Tiêu Triệt nhận thư, hắn liền đi lên hỏi.

Sắc mặt Từ Mặc cũng khó coi, nặng nề nói: “Sở Thiên Tề là mật thám Tây Lương, bây giờ mang theo cả nhà chuẩn bị trở về Tây Lưon, còn mang cả Quận chúa đi.”

Khi hắn nói lời này theo bản năng liếc nhìn Tiêu Triệt một cái, Tiêu Triệt đọc phong thư kia rất nhanh, sau đó xoay người rời khỏi phủ: “Đẫn người đi theo ta.”

Từ Hàn lĩnh mệnh rồi đi, Tiêu Lăng và Từ Mặc cũng đi theo Tiêu Triệt xuất phủ, rời khỏi Thượng Thư phủ, Tiêu Triệt xoay người nhìn hai chữ phủ đệ “Sở gia”, ánh mắt tối lại.

Tiếng vó ngựa chạy cực nhanh truyền đến, Tiêu Triệt vừa nhìn qua liền thấy Mộ Dung Trần.

Mộ Dung Trần một thân hồng bào, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc, hắn chạy như điên đến trước mặt Tiêu Triệt, không xuống ngựa mà vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Tiêu Triệt thâm trầm, Mộ Dung Trần ngẩng đầu nhìn Thượng Thư phủ một cái, ánh mắt hiện lên một tia sáng tỏ: “Chạy thoát?”

Tiêu Triệt gật đầu xoay người lên ngựa, ánh mắt lạnh lùng nói ra một câu: “Nàng cũng bị mang đi.”

Hai mắt Mộ Dung Trần trở nên băng lạnh, hắn nhìn sắc mặt u ám của Tiêu Triệt, trầm giọng hỏi: “Làm thế nào?”

Tiêu Triệt quay đầu ngựa lại, ánh mắt thâm trầm nói: “Đuổi!”

Tiếng nói vừa ngừng, roi đã giơ lên, Mộ Dung Trần nhìn thấy vậy, chỉ cảm thấy trên người Tiêu Triệt giống như mang theo tức giận muốn hủy thiên diệt địa, hắn thở dài, nhìn Tiêu Triệt lao đi cùng vó ngựa vàng đuổi theo.

Tiêu Lăng ngơ ngác nhìn bóng lưng Tiêu Triệt biến mất trong bóng tối, trong lòng cũng càng ngày càng trầm xuống, nàng bị mang đi rồi sao?!

Suy nghĩ hỗn loạn khiến động tác của hắn có chút chậm chạp, nhưng hắn cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi cũng nhảy lên ngựa, roi ngựa vung lên trong nháy mắt.

Từ Hàn thấy Tiêu Triệt một khắc cũng không muốn chậm trễ, lúc này vội tập hợp tất cả ám vệ của Duệ Vương phủ, một ám hiệu màu xanh nổ tung trên không, bầu trời đêm yên tĩnh phát ra một tiếng nổ.

Từ Hàn lên ngựa, dẫn theo hơn mười ám vệ đuổi theo phía sau Tiêu Triệt, cùng lúc đó, nửa đêm bên trong Thịnh kinh, càng ngày càng nhiều hắc y lặng yên không tiếng động gia nhập đội ngũ của Từ Hàn, lúc đến cửa thành, nhân số đã lên đến hơn trăm.

Binh lính thủ thành nhìn đội ngũ mạnh mẽ như vậy đi qua cửa thành, tâm thần liền căng thẳng, cũng không dám thờ ơ.

Quan đạo bên ngoài Thịnh kinh thông đi bốn phương tám hướng, Tiêu Triệt đứng giữa đường, ánh mắt dò xét nhìn đoạn đường phía trước, trong đó có hai đường thông đến phía Tây, ánh mắt hắn thâm trầm gọi tên một người: “Tần Hạo!”

Một hắc y nhân lập tức tiến lên: “Vương gia!”

Tiêu Triệt chỉ vào một con đường trong số đó nói: “Con đường này giao cho ngươi, ta chỉ muốn Văn Từ Quận chúa, ngươi làm được không?!”

Tuổi tác Tần Hạo và Tiêu Triệt xấp xỉ nhau, nghe vậy khuôn mặt lạnh lùng không khỏi có chút ngoài ý muốn, lại cúi đầu nói: “Tần Hạo lĩnh mệnh!”

Nhìn Tần Hạo dẫn một đội nhân mã rồi đi, ánh mắt Tiêu Triệt dừng ở trên con đường lớn phía trước, Mộ Dung Trần điều khiển ngựa đi đến bên cạnh hắn: “Con đường này đến Tây Lương gần nhất.”

“Chính bởi vậy, chúng ta đều nghĩ phải đi đến Tây Lương bằng con đường gần nhất, cho nên bọn họ sẽ không đi, huống hồ con đường này còn có trọng binh triều đình đóng quân, Sở Thiên Tề biết rõ điều này, làm sao hắn dám đi!”

Ánh mắt Mộ Dung Trần lóe sáng: “Nếu không đi đường này, vậy bọn họ sẽ đi đường nào?”

Ánh mắt Tiêu Triệt do dự nhìn mấy con đường khác, bỗng nhiên chỉ vào một trong số đó: “Đi đường này!”

Từ Hàn Từ Mặc ở phía sau không khỏi kinh ngạc, Tiêu Lăng cũng không kiềm chế nổi mà mở miệng nói: “Tam ca, đường này xem ra rất tốt, nhưng đây là đường núi, làm sao bọn họ có thể - -”

Đôi mắt Tiêu Triệt trầm xuống: “Đường này chỉ cần đi qua núi Kỳ Liên là đến Tây Ngũ châu, nơi đó là địa bàn của hắn, hiện tại với hắn mà nói đó là nơi an toàn nhất, hắn đi nơi này, dù sao tốt hơn!”

Tiêu Lăng nghe hắn nói mới gật đầu, ai biết Tiêu Triệt bỗng quay đầu nhìn hắn nói: “Đệ trở về đi.”

Ánh mắt Tiêu Lăng biến đổi: “Vì sao?”

Ánh mắt Tiêu Triệt đầy vẻ tin tưởng, khí thế càng trở nên sắc bén dọa người: “Lúc này ta vận dụng toàn bộ nhân mã trong kinh, không có người ở lại nên rất lo lắng, đệ trở về thay ta nhìn Thịnh kinh, ta không hy vọng đến lúc ta mang nàng trở về ngay cả Duệ vương phủ cũng không còn nữa.”

Tiêu Lăng mặc dù không cam lòng, nhưng cũng biết ý tứ của Tiêu Triệt, hần trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu trịnh trọng nói: “Được, ta chờ Tam ca mang Vân Kinh trở về!”

Tiêu Triệt thấy vậy mới an tâm, hần quay đầu giờ roi thúc ngựa rời đi, bên trong gió đêm gào thét chỉ thấy tay áo tung bay, bộ dạng liêu mạng như vậy khiến trong lòng Tiêu Lăng cảm thấy khó chịu, có vài thứ, hần vĩnh viễn chỉ có thể làm người bang quan, nhưng mà, vậy thì có gì không tốt.

Bóng đêm dần lạnh, ở một nơi dưới những ngôi sao tươi đẹp, mấy chiếc xe ngựa thông thả đi trên quan đạo, bên trong xe ngựa được trang trí hoa lệ quý phái, một mỹ nhân đang dựa vào thành xe ngủ.

Mà đối diện với nàng, một người mặc y phục trắng như tuyết, ánh mắt mở mịt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, khuôn mặt trắng nõn nhẵn nhụi lúc này giống như một khối ngọc đẹp, Sở Mộ Phi bỗng nhiên thở dài, lúc xoay người miệng vết thương trên vai khiến hần nhũm mày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đi thuyền trên sông, càng lúc càng xa

Sương mù mờ mịt, Sở Vân Kinh hoảng sợ giống như thấy một vết máu lớn, màu đỏ chói mắt này chậm rãi bao phủ lên người của người kia, mắt thấy sắp chạm vào mũi chân nàng, sự sợ hãi xâm chiếm lấy nàng, nàng lùi về phía sau từng bước từng bước, mắt cũng bình tĩnh nhìn người kia, người nọ đáng người anh tuấn, lúc này áo bào đen đã bị máu nhuộm thành màu tối, lưng khể nhúc nhích giống như muốn đứng lên.

Trong lòng Sở Vân Kinh lo lắng, mỗi khi hần động một chút, máu từ trên áo bào của hần chảy xuống nhiều hơn, nàng chỉ cảm thấy lòng mình tê rần, đang muốn mở miệng kêu to lại cảm thấy chân bị trượt, tiếp đó một cảm giác đánh úp lại khiến nàng khó thở, nàng chỉ cảm thấy bản thân sắp rơi xuống vực sâu vô tận, trước khi rơi xuống, nàng gần như thấy một khuôn mặt tinh xảo không sót mẻ - -

“A - -”

Sở Vân Kinh hét lớn một tiếng, sau đó tỉnh lại, đập vào mắt là màn giường mềm mại thơm ngát, tua rua lung linh thích thú quanh quần bên giường, thoáng chốc lại bay bay, nàng ngỡ ngàng kéo chăn ra khỏi người, cảnh tượng trong mơ vừa rồi làm nàng cảm thấy rất chân thật, giống như nỗi khổ khó nhịn đang cắn gặm trong lòng.

Y phục của nàng đã sớm bị người khác đổi, toàn thân không có chút khó chịu nào, nàng lần nữa nhìn lại, căn phòng này được bố trí cực kỳ đơn giản gọn gàng, tuy có chút nhỏ, nhưng cũng đủ, hai mắt của nàng dò về phía cửa sổ, cửa sổ có chút nhỏ hơn bình thường làm lòng nàng bỗng nhiên thấy kinh ngạc.

Không do dự, nàng chân không xuống giường, muốn đi đến bên cửa sổ, đợi nàng đi đến bên cửa sổ, ánh mắt của nàng chợt trầm xuống, đây mà gọi là phòng gì, rõ ràng là bên trong khoang thuyền!

Bên ngoài cửa sóng nước bập bênh, hai bờ sông núi non bát ngát, thuyền đi cũng không nhanh, xem ra là đi rất yên ổn, trong lòng nàng có chút mờ mịt.

Tâm tư giống như có chút ảm lại, sắc bén trên người Sở Vân Kinh dần dần hiện ra, nàng nhớ lại màn gặp thoáng qua ở cửa thành, càng nhớ hương vị ngái ngái bên trong quan tài, còn muốn nhớ đến lúc nàng thanh tỉnh và hôn mê, nàng đi qua bao nhiêu con đường, đi qua bao nhiêu đoàn xe ngựa, không biết đã xa hần bao nhiêu lâu?

Tâm tư Sở Vân Kinh rời đi ra bên ngoài, một đạo tiếng bước chân vang lên, Sơ Ảnh bung chấu nước sạch nhẹ nhàng đi vào, ngẩng đầu thấy bóng dáng Sở Vân Kinh đứng trước cửa sổ không tránh khỏi kinh ngạc, trong mắt thoáng hiện ra một chút áy náy, vốn định xoay người rời đi, nhưng khi nhìn thấy Sở Vân Kinh đi chân trần đứng ở đó liền không nhin được mà quay lại.

“Tiểu thư, người đã tỉnh, trên sông gió lớn, người đừng đi chân trần như vậy.”

Lúc nghe thấy tiếng nói của Sơ Ảnh, trong lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, nàng quay đầu, Sơ Ảnh mặc một bộ y phục màu trắng, khuôn mặt thanh tú, mặt mày động lòng người, trên đầu cài một cây ngọc lan, cả người đều có một thần thái khác thường.

Nhưng mà, những thứ đó đều không quan hệ gì đến nàng, lúc này mạng che mặt của nàng đã sớm bị tháo đi, vết sẹo mà nàng vẽ lên mặt đã sớm đi rửa sạch, giờ phút này nàng khoe ra khuôn mặt thật của mình, vì vậy khiến Sơ Ảnh nhìn có chút ngây dại.

Ánh mắt Sở Vân Kinh sắc bén: “Người đừng gọi ta là tiểu thư, một khắc khi người phản bội ta, người đã không còn tư cách nữa rồi.”

Nàng vừa nói xong liền xoay người đi đến bên giường, cầm lấy quần áo treo ở một bên tự mình mặc vào, ánh mắt Sơ Ảnh ngập nước, nghĩ muốn tiến đến làm giúp nàng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén không tha thứ của nàng liền lùi về phía sau.

Sở Văn Khinh chậm rãi mặc từng thứ, chân khí trong cơ thể nàng bị phong lại, cả người chỉ còn hai phần công lực, như thế càng khiến cho nàng tuyệt vọng.

Nàng tự mình rửa mặt chải đầu, sau khi làm xong mới nhìn Sở Ảnh: “Chủ tử của ngươi ở đâu?”

Ánh mắt Sở Ảnh kinh ngạc, một lát sau cúi đầu nói: “Ở trên mạn tàu.”

Sở Văn Khinh không nhìn nàng ấy, xoay người đi ra ngoài, vừa mới ra khỏi cửa khoang thuyền, gió lạnh trên sông đánh úp vào người nàng, nháy mắt khiến buồn bực trong lòng Sở Văn Khinh biến mất vài phần, nàng cũng không vội đi gặp Sở Mộ Phi, chỉ chậm rãi tiêu sái đến gần mép thuyền, liếc mắt nhìn một cái, sương mù phảng phất trên mặt sông yên ả, một cảnh đẹp khác, núi non hai bên bờ sông cực kỳ đẹp, theo thuyền đi mà không ngừng lùi lại phía sau.

Ngẫu nhiên có thuyền hàng đi qua, Sở Văn Khinh nhìn lại, quả nhiên là đi đến mấy châu phía Tây, ánh mắt nàng nhú lại, hẳn không đi đường gần mà ngược lại đi đường thủy, ai có thể nghĩ ra được?

Phía trên mạn thuyền Sở Mộ Phi từ từ nhắm hai mắt, gió sông lành lạnh thổi qua, khiến cả người hắn cảm thấy sáng khoái, Sở Dự đứng ở sau lưng hắn, biểu cảm trên mặt cũng không còn trầm trọng như mấy ngày qua.

Tiếng bước chân truyền đến, chủ tớ hai người đều không khỏi quay đầu lại, Sở Văn Khinh mặc quần áo màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, nhất là đôi mắt sắc lạnh, gương mặt vốn được trang điểm bình thường, lại bởi vì mất đi chiếc mạng che mà lộ ra vẻ đẹp khiến hai người hoảng sợ.

“Nhị tiểu thư.”

Sở Dự cúi người thi lễ, chuyển ghế ở bên cạnh đến cho nàng ngồi.

Sở Văn Khinh cũng không khách khí ngồi xuống, nói: “Đã ra khỏi Thịnh kinh, sao lại gọi ta là Nhị tiểu thư.” Hơi dừng lại, ánh mắt của nàng thẳng về phía Sở Mộ Phi: “Ngươi chuẩn bị đưa ta đi Tây Lương?”

Lúc nàng xuất hiện ánh mắt của Sở Mộ Phi mới di chuyển một chút, lúc này lại biến thành bộ dạng trống rỗng, hắn gật đầu đáp: “Ừ.”

Ánh mắt Sở Văn Khinh trầm xuống, nhìn ánh mắt chẳng biết từ lúc nào đã trở nên sắc bén của Sở Mộ Phi, nàng tức giận nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ cứu ngươi sao? Ta sẽ không, số lần phát bệnh của ngươi càng ngày càng nhiều, nếu ta không đòi được mối cho ngươi, có lẽ, ngươi không thể đến Tây Lương được!”

Sắc mặt Sở Dự thay đổi, ánh mắt nhìn Sở Văn Khinh cũng không còn cung kính như trước.

Mà Sở Mộ Phi khi nghe lời nói này của nàng cũng không thay đổi gì khác, khóe miệng hắn hơi cong lên: “Nếu ngươi không muốn, dĩ nhiên ta sẽ không ép ngươi.”

Sở Văn Khinh nhíu mày: “Một khi đã như vậy, cần gì phải mang ta theo, có ta ở đây, hẳn sẽ không tha cho ngươi đi.”

Lúc này sắc mặt của Sở Mộ Phi mới khẽ thay đổi một chút: “Chúng ta đã rời Thịnh kinh ba ngày, Duệ vương dẫn binh đuổi theo hai hướng, nếu mục tiêu của hắn là ngươi, nói vậy đều sẽ không thu hoạch được cái gì.”

Trong lòng Sở Văn Khinh trầm xuống, thì ra đã ba ngày, ba ngày không biết bọn họ đã đi bao xa, mà con đường Sở Mộ Phi đi này, người bình thường ai có thể thể nghĩ đến, cho dù nghĩ đến, hiện tại đi đường thủy cũng đuổi theo không kịp.

Lúc này Sở Dự khẽ thở ra: “Không biết lão gia thế nào.”

Người này là thị vệ đi theo bên cạnh Sở Mộ Phi từ nhỏ, vì thế trong khoảng thời gian ngắn chưa sửa được xưng hô này, Sở Văn Khinh nghe được lời ấy, khóe miệng không khỏi cười: “Ngươi tin không, nếu bọn họ bị hắn bắt được, nhất định sẽ không có kết cục tốt.”

Sở Mộ Phi cười nói: “Duệ vương ẩn nhẫn nhiều năm, lúc này cuối cùng cũng có thể khiến hắn sử dụng tất cả thế lực của bản thân, chúng ta đi nơi này, chỉ sợ trong thời gian ngắn hẳn sẽ không thể nghĩ tới được.”

Trong lòng Sở Văn Khinh cũng lo lắng điều này, nàng cũng không thể bình tĩnh giống như Sở Mộ Phi, nhưng vẫn suy xét tính toán ở trong lòng, làm thế nào mới có thể chạy trốn trừ trong tay bọn họ.

“Đi nơi nào?”

“Đương thành.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Biên giới Tây Lương.”

“Chúng ta sẽ dừng lại sao?”

“Sẽ không.”

Sở Mộ Phi gần như không giấu diếm gì, sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt trong suốt như trước, lúc này hắn từ từ nhắm hai mắt trả lời câu hỏi của Sở Vân Khinh, một chút lo lắng cũng không có.

Sở Vân Khinh cẩn thận quan sát chiếc thuyền này, trên thuyền cực kỳ yên tĩnh, giống như chỉ có mấy người bọn họ, nhưng nàng biết tuyệt đối không có khả năng.

“Không cần nghĩ biện pháp chạy trốn, ta không phải muốn giam cầm ngươi, đợi đến Tây Lương, ngươi nhất định sẽ tự do.”

Sở Vân Khinh cười lạnh: “Đợi ta đến Tây Lương, sẽ được tự do, ta còn phải về Đại Tàn, vậy sao lúc đó ngươi còn bắt ta làm gì? Độc của ngươi, không phải chỉ có một mình mới giải được.”

Sở Mộ Phi mở hí mắt, con ngươi hiếm khi thấy vẻ tìm tòi nghiên cứu: “Hồi Đại Tàn? Lấy thân phận gì?”

“Nữ nhi Thượng Thư phủ?”

“Hay là thân phận Quận chúa Thục Nghi của ngươi?”

Sở Mộ Phi nghiêm túc nói: “Bây giờ, ngươi đã không có đường để lui, một khi Thượng Thư phủ bị tịch biên, ngươi ở lại Đại Tàn chỉ có một con đường chết, nếu không, ngươi cho là Duệ vương có năng lực đoạt ngôi vị hoàng đế để thú ngươi sao?”

Trong lòng Sở Vân Khinh căng thẳng, từ trước đến nay hắn là người hiểu biết, những lời này đều đúng, nhưng không biết vì sao, Sở Vân Khinh luôn tin tưởng, nhất định Tiêu Triệt sẽ tìm được nàng, mà vấn đề sau đó, bây giờ nàng cũng không có sức suy nghĩ đến.

Lúc Sơ Ảnh mang bữa sáng đến bên cạnh nàng, Sở Vân Khinh không chút do dự nhận lấy, nàng sẽ không đi Tây Lương, cho dù tiếp tục ở lại Đại Tàn có thể phải đối mặt với nhiều vấn đề, nhưng nàng vẫn muốn ở lại, bởi vậy, nàng muốn lúc nào cũng ở trong tư thế chuẩn bị.

Sở Vân Khinh yên tĩnh dùng cơm khiến Sơ Ảnh kinh ngạc, mà Sở Mộ Phi cũng hơi bất ngờ, nhưng nàng như vậy thật sự làm cho người khác cảm thấy vừa ý.

“Khụ khụ - -“

Sở Mộ Phi lại ho, Sở Vân Khinh nhìn thấy máu trên khăn lụa mà hắn che miệng, cho dù như vậy, ánh mắt của nàng vẫn không có gì thay đổi, ăn xong cơm trước mặt liền xoay người trở về phòng của mình.

Ánh mắt Sở Dụ nhìn bóng lưng Sở Vân Khinh muốn bốc hỏa: “Chủ tử, vì sao người muốn mang Sở cô nương hồi Tây Lương, nàng vốn không muốn chữa bệnh cho người!”

Sở Mộ Phi vừa thở gấp vừa lắc đầu: “Nàng sẽ.”

Tuy rằng Sở Mộ Phi nói thế, trong lòng Sở Dụ vẫn lo lắng, hắn biết cách dùng nữ tử cực âm để chữa bệnh, hắn muốn nói, nhưng hắn biết cho dù hắn nói ra, chủ tử hắn cũng sẽ không đồng ý, bởi vậy đành phải đè nén lại ở trong lòng.

Sở Vân Khinh cảm thấy rất phiền muộn, không biết có phải do giấc mộng buổi sáng hay không, nàng lặng lẽ nhìn mặt sông, trong lòng nghĩ làm thế nào để rời khỏi đám người Sở Mộ Phi, mà Tiêu Triệt, có biết bây giờ nàng đang đi đường thủy hay không?

Tiêu Triệt chỉ cảm thấy trái tim đập mạnh, gió núi không ngừng gào thét bên tai, sau khi nhìn dấu vết xe ngựa ở vùng núi, ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, hắn vung bàn tay to lên: “Đuổi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tranh giành đối lập, tên bắn Quận chúa.

“Tư quân vị cố cứu thì xuân, lục y thái hề hoàn đoạn tràng - -“

“Bất quy bất quy, nhất biệt thiên lý nan tư lượng - -“

Tiếng vó ngựa vội vã, tiếng động bất ngờ dọa chim trong núi sợ bay đi, ba bốn người trên đường nhỏ, Sở Thiên Tề mặc đồ đen, ánh mắt lạnh lùng cười ngựa đi nhanh, sau lưng hắn là mười mấy người cũng mặc đồ đen đi theo, ngoài ra còn một chiếc xe ngựa nhỏ màu xanh đi cuối cùng đội ngũ.

Đường núi tuy hẹp nhưng vừa vặn cho một chiếc xe ngựa chạy qua, một bên là núi, một bên là vực sâu không đáy, đường xá nguy hiểm như vậy đã sớm khiến chiếc xe ngựa không chịu nổi, người bên trong càng sợ hãi.

Nhưng người ngồi bên trong xe lúc này, chưa từng biểu hiện mệt mỏi, nàng ngồi nghiêm trang, đôi mắt âm trầm nhìn vách núi bên ngoài xe ngựa, trong miệng ngâm nga ca dao.

Ánh mắt Chiêu Ngọc lơ mơ nhìn Cổ Tú Cầm một cái, không biết nên nói cái gì.

Cổ Tú Cầm là người đầu tiên bị đưa ra khỏi Sở phủ, điều này cũng đủ để biết nàng ta không phải không có một chút phân lượng gì với Sở Thiên Tề, Chiêu Ngọc nàng vốn là nữ tử phong trần, không người thân không nhà cửa, cùng nam nhân gặp một lần liền đi theo, nhưng mà Cổ Tú Cầm lại khác, nàng ta còn có phụ mẫu thân tộc.

“Biệt ly biệt ly, thiên sơn vạn tượng hương âm khởi, bất quy bất quy, phong yên mạc mạc vô tông thân - -“

Tiếng hát vọng khắp nơi, vốn là điệu nhạc vui vẻ bên trong cung tần, giờ phút này lại vang giữa núi rừng, không tránh khỏi khiến Sở Thiên Tề cảm thấy phiền muộn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía sau một cái, hơi thả chậm tốc độ, ba ngày nay bọn họ không ăn không uống, mắt thấy đích đến càng ngày càng gần, vì thế nên không thể để xảy ra bất trắc gì.

“Chủ thượng, còn nửa ngày lộ trình.”

Sở Thiên Tề nhìn phía trước, núi non trùng điệp ở trước mắt, chỉ cần qua chỗ này, liền có thể đi đường rộng rãi, ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, bàn tay to vung lên, không muốn ở lại dù chỉ là một chút: “Gia tăng tốc độ!”

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ đội ngũ đều bắt đầu di chuyển, Cổ Tú Cầm ngồi trong xe trước sau trên mặt chỉ có một biểu cảm, lúc này kinh ngạc nhìn ngoài xe, tiếng ngâm nga cũng dừng lại, không biết là đang nghĩ cái gì.

Lúc này trong xe ngựa chỉ có Chiêu Ngọc và nàng ta, hai người vốn xung khắc như nước với lửa, giờ phút chạy nạn này, cũng không nghĩ muốn tính toán gì, hơn nữa lúc này Cổ Tú Cầm không giống như trước, ở trước mặt Chiêu Ngọc không có một chút uy phong như quá khứ, điều này cũng làm cho Chiêu Ngọc cảm thấy an tâm.

Đoàn người tăng tốc đi, nhưng cho dù đi nhanh thế nào, xe ngựa nhỏ cũng không chạy nổi trên đường núi, mỗi khi Sở Thiên Tề cưỡi ngựa đi một đoạn sẽ quay đầu lại chờ, đơn giản là hai nữ nhân đều không biết cưỡi ngựa, vì thế chỉ có thể chuẩn bị một chiếc xe ngựa, nếu không chỉ sợ có thể các nàng đều phải ở lại Đại Tần.

Chỉ cần đi qua đỉnh núi phía trước là sẽ đến đường lớn, Sở Thiên Tề nhìn đỉnh núi trong gang tấc, trong lòng hơi buồn lòng một chút, nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng, một loạt tiếng động khiến lòng hắn căng lên.

Sở Thiên Tề quay đầu lại, cùng lúc đó nhóm hộ vệ sau lưng hắn cũng đồng loạt nhìn về phía sau!

Trời đất giống như bỗng chốc nổi lên phong ba, mặt đất truyền đến tiếng chấn động, xen lẫn tiếng sấm sét, cây cối um tùm bên đường bắt đầu động, lá cây rì rào, sát khí nhanh chóng lan đến bên người Sở Thiên Tề.

“Chủ thượng!”

“Chủ thượng, có truy binh!”

Trong lòng Sở Thiên Tề căng thẳng, mắt nhìn thấy bụi tung mù mịt, hắn quát to một tiếng: “Đi mau!”

Đội ngũ vốn chậm lại lúc này bắt đầu di chuyển, roi trong tay đoàn người không ngừng lên cao rồi hạ xuống, tầng tầng lớp lớp quát vào lưng ngựa, con ngựa hí lên một tiếng, rồi băng băng chạy nhanh hơn!

Ánh mắt Tiêu Triệt tràn đầy sát khí, hắn nhìn phía trước không xa, một bóng đen đang nhanh chóng di chuyển, khoe miệng hắn cong lên, bàn tay to chỉ vào phía trước nói: “Ở phía trước, bốn vương chi cần Sở Quận chúa, những người khác, nếu có chút phản kháng, giết không cần hỏi!”

“Vâng!”

Một tiếng hô đồng thanh vang lên giữa núi rừng, trên người Tiêu Triệt tràn đầy khí thế đuổi cùng giết tận, khiến Mộ Dung Trần sau lưng hắn nhìn mà sợ hãi.

Như vậy cuộc truy kích đuổi giết bắt đầu, Tiêu Triệt theo sát phía sau đoàn người, khoảng cách càng ngày càng gần liền rút tên ra, giương cung nhắm vào đoàn người này.

Một tiếng “vù” vang lên, chỉ thấy một màu đen ảo ảnh bắn ra từ trong tay Tiêu Triệt, thẳng về vào người cuối cùng của đoàn người phía trước này.

“A!”

Một tiếng kêu rên vang lên, Sở Thiên Tề quay đầu, liền thấy một thủ hạ của mình ngã từ trên lưng ngựa xuống, hấn ghim ngựa dừng lại, ánh mắt vừa vặn chống lại ánh mắt âm u của Tiêu Triệt.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Triệt đã mang theo người chạy đến, sau lưng hấn là trăm ám vệ, được trang bị hoàn mỹ, khí thế không kém, giờ phút này hai phe giương cung bạt kiếm cách nhau mười trượng, rõ ràng, phần thắng của Sở Thiên Tề không lớn.

Khóe môi Sở Thiên Tề cong lên: “Duệ vương đến thật nhanh.”

Ánh mắt Tiêu Triệt chỉ chần chừ dừng lại ở đám người này một lát, tiếp đó dừng lại ở trên xe ngựa nhỏ màu xanh, trường cung trong tay còn chưa hạ xuống, lúc này cung tên đã được lắp sẵn, hấn trầm giọng hỏi: “Bốn vương không đến nhanh, nhưng cũng tới kịp lúc, ngươi còn chưa chạy thoát, giờ tay chịu trời đi.”

Sở Thiên Tề cười lạnh: “Duệ vương biết rõ Sở mỗ không thể giờ tay chịu trời, vì sao còn nói ra lời này, Duệ vương không ngại nhìn hoàn cảnh bên tay trái mình đi, tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Dĩ nhiên Tiêu Triệt biết bên cạnh mình là vực sâu không đáy, cây cối um tùm bám vào vách núi, hơn nữa còn có sương mù, không tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy sợ, nhưng Tiêu Triệt cười lạnh một tiếng: “Lời này của Sở Thượng thư là muốn động thủ sao? Ngươi có thể mặc kệ, nhưng ngươi không lo cho người trong xe sao?”

Sở Thiên Tề nhìn xe ngựa một cái, cân nhắc trong lòng một chút: “Duệ vương không ngại thử xem!”

Tiếng nói vừa ngừng, nhân mã hai phe đều nổi nên thế đối đầu, mắt thấy cung tiễn của ám vệ phía sau Tiêu Triệt nhắm ngay đối diện, Từ Mặc hoảng hốt quát to một tiếng: “Chờ đã, đừng tổn thương Quận chúa!”

Vừa dứt lời, ánh mắt Mộ Dung Trần không khỏi nhú lại, bên này ánh mắt Sở Thiên Tề cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, khóe miệng hấn cong lên nhìn cả người đầy sát khí của Tiêu Triệt: “Thì ra Vương gia tới là vì nàng, đã như vậy, Duệ vương càng phải cẩn thận, đừng để nàng bị thương.”

Ánh mắt Tiêu Triệt càng ngày càng tối, Từ Mặc sau lưng hấn cũng tối lại, mơ hồ cảm thấy áy náy, vừa rồi hấn vội vàng mở miệng, thế nhưng lại khiến Sở Thiên Tề nhìn ra mục đích Vương gia đến đây, lần này, nếu Sở Thiên Tề lấy Quận chúa ra - -

Từ Mặc còn đang tự trách, bên này màn xe ngựa đột nhiên bị xốc lên, Cố Tú Cầm đi ra khỏi xe ngựa trước, khuôn mặt nàng ta lạnh lùng, trong mắt cũng chứa địch ý lạnh như băng.

Lúc Cố Tú Cầm nhảy xuống xe ngựa, trong tay còn lôi kéo một người, người nọ mặc y phục màu trắng, mang mạng che mặt, dáng người thanh mảnh, trên mặt cũng bị vải đen che lại, hai tay bị chói bắt chéo sau lưng, bước chân không vững, giống như không có một chút sức lực phản kháng bị Cố Tú Cầm kiểm kẹp.

Ánh mắt mọi người thay đổi, chỉ thấy dao lạnh kẻ trên cổ người nọ!

Cố Tú Cầm đứng ở trước xe ngựa như vậy, trong tay giữ một nữ tử áo trắng, lưỡi dao kẻ vào cổ người nọ, lờ mờ lộ ra vết máu.

“Đáng chết!”

Mộ Dung Trần rủa khê một tiếng, nhìn bóng dáng mảnh khảnh này, trong lòng có chút do dự nhìn Tiêu Triệt, lần này không biết phải làm sao đây?!

Từ Mặc nhìn cảnh tượng này hận đến nghiến răng, nhưng giờ phút này hấn cũng không dám nói thêm một câu, chỉ có thể hưng hăng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Tú Cầm.

“Vương gia đã vì tiểu thiện nhân này mà tới đây tốt nhất là đừng có động, tuy tay của ta không có sức, nhưng cũng có thể đâm vào ngực nàng - -”

Sở Thiên Tề nhìn bóng lưng Cố Tú Cầm, trong thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải, từ chỗ hấn nhìn lại, bóng dáng Chiêu Ngọc lại giống như Sở Vân Khinh, nhưng nhìn Tiêu Triệt đối diện, dĩ nhiên về đau xót trong mắt không thể thoát khỏi ánh mắt hấn.

“Ngươi đi đi.”

Cố Tú Cầm bỗng nói ra ba chữ kia, lúc này gió trên núi cũng ngừng thổi.

Sở Thiên Tề kinh ngạc: “Tú Cầm!”

Tay Cố Tú Cầm khẽ run lên, phía trên lụa mỏng màu trắng lại dính thêm một chút màu đỏ tươi chói mắt, bên trong ánh mắt của nàng ta chợt hiện lên vẻ cô đơn và tuyệt vọng, khóe môi nàng ta cong lên: “Nguyên nhi và ngươi đi Tây Lương, ngươi phải chiếu cố nàng thật tốt, tuy ngươi đi cũng chỉ là tham sống sợ chết, Thiên Tề, ngươi đi đi!”

Ánh mắt Sở Thiên Tề thay đổi, hấn hiểu rõ ý của nàng, nàng là tiểu thư khuê các Đại Tàn, vốn gả cho hấn giúp chồng dạy con vô cùng tốt, nhưng trước đó đã trải qua chuyện bị trượng phu phản bội, lại trải qua mấy tháng bị nhốt, tình cảm giữa hai người bọn họ ngoại trừ nữ nhi duy nhất ra liền không còn gì khác, nếu nàng cùng hấn trở lại Tây Lương, mặc dù bảo vệ được mạng sống, nhưng nàng sẽ hông còn là phu nhân Thượng thư quyền thế như trước!

“Tú Cầm - -”

Rốt cuộc trong lòng Sở Thiên Tề cũng sinh ra một chút không đành lòng, vợ chồng hai mươi mấy năm làm sao có thể không có chút tình cảm, nàng vì hắn sinh con dưỡng cái, vì hắn lo liệu mọi chuyện trong nhà, một khắc khi hắn cưới nàng, liền định ra bi kịch cuộc đời nàng, hắn nhất định sẽ phụ bạc nàng, nhưng giờ khắc này hắn để nàng một mình ở lại tự rời đi, hắn cũng không thể nào làm được.

“Lên ngựa!”

Cuối cùng Sở Thiên Tề cũng có quyết định của mình, hắn nhìn bóng lưng không ngừng run lên của Cố Tú Cẩm, rồi sau đó xoay người lại nhìn bản thân, Sở Thiên Tề đưa mắt nhìn vài thị vệ bên cạnh, lúc này có người tiến lên tiếp nhận đao trong tay nàng ta, nữ tử áo trắng bị kiềm kẹp trong tay vài võ lâm cao thủ, sắc mặt của mọi người bên phía Tiêu Triệt càng tối hơn vài phần.

Cố Tú Cẩm liên tục lui lại vài bước, vừa rồi, nàng ta thật sự quyết tâm phải chết để nhường cho Sở Thiên Tề đi, nhưng không ngờ ở thời điểm mấu chốt Sở Thiên Tề lại lựa chọn nàng ta.

Khóe môi nàng ta nở nụ cười ngoài ý muốn, mà Sở Thiên Tề đã đưa tay mình ra.

Sau khi Cố Tú Cẩm lên ngựa, ánh mắt Sở Thiên Tề nhìn thoáng qua nữ tử bị che mặt bị mất, bóng dáng mảnh khảnh của nàng đang run rẩy, tay và chân bị mấy người thị vệ áp chế gắt gao, Sở Thiên Tề nhíu mày không đành lòng nhìn nữa.

“Chủ thượng đi trước!”

Sắc mặt mấy người thị vệ kiềm kẹp nữ tử áo trắng khản thiết, Sở Thiên Tề liếc mắt nhìn mấy người bọn họ một cái, quay đầu ngựa lại rời đi!

Mất thấy bóng lưng Sở Thiên Tề càng chạy càng xa, sắp thoát khỏi tầm mắt đám người Tiêu Triệt, mắt Mộ Dung Trần có chút sốt ruột, tuy rằng Tiêu Triệt nói chỉ cần Sở Văn Khinh nhưng cũng không nói sẽ thả Sở Thiên Tề đi.

Không chỉ có Mộ Dung Trần, ánh mắt của đám người Từ Mặc Từ Hàn đều dừng lại ở trên người Tiêu Triệt, dù sao giằng co như vậy rồi cũng kết thúc, bọn họ đang chờ, chờ mệnh lệnh của chủ tử bọn họ.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, còn lại vài thị vệ Sở gia ánh mắt sáng ngời, tuy rằng bọn họ đã chuẩn bị tốt tư tưởng mới ở lại, nhưng nếu có thể giữ được mạng dĩ nhiên là tốt nhất.

Bỗng nhiên, đám thị vệ Sở gia tươi cười, đơn giản là vì ở nơi cách bọn họ vài chục trượng, có nam tử hắc y ngồi trên ngựa cao, đã giờ cung tiễn trong tay lên đối diện bọn họ!

“Là cung tiễn của Duệ vương điện hạ nhanh hay là tay của huynh đệ chúng ta nhanh, xin Duệ vương hãy suy nghĩ!”

“Chẳng lẽ Duệ vương không muốn mạng của Quận chúa sao?”

Đám thị vệ Sở gia đều đã làm ra tư thế chuẩn bị, nhưng ánh mắt của bọn họ thay đổi theo mũi tên trong tay của Tiêu Triệt!

Đơn giản là vì đầu mũi tên không nhắm vào bọn hắn, mà nhắm vào “Sở quận chúa” đang gãy dựa trong tay bọn họ!

Ánh mắt Tiêu Triệt âm u đến dọa người, cung tiễn trong tay hắn nặng trĩu cân, mũi tên là dùng huyền thiết đen đúc thành, một khi mũi tên này bắn trúng người nhất định sẽ không có khả năng cứu!

“Vù” một tiếng, Tiêu Triệt không chút do dự, mũi tên trong tay bắn về phía nữ tử áo trắng đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Đánh đàn ở bên đò, vang danh bốn phương.

Sông không có sóng, Sở Văn Khinh ngồi một mình ở bên cạnh mép thuyền, vẻ mặt hơi trầm ngâm, quả nhiên trên thuyền này không chỉ có mấy người bọn họ, tuy những người còn lại đều đóng giả thành thủy thủ hoặc gã sai vặt, nhưng Sở Văn Khinh vẫn nhìn ra được, bọn họ có võ công không tầm thường.

“Cô nương, công tử họ rất kịch liệt, xin người hãy đến xem.” Sở Dụ bỗng vội vàng đi tới, ánh mắt nghiêm trọng đứng trước mặt nàng.

Khóe miệng Sở Văn Khinh nhếch lên, nàng nhìn Sở Dụ nói: “Ta có thể đến xem, chỉ cần Sở Mộ Phi đáp ứng giải nhuyển hương tán trên người ta.”

Sở Dụ cúi đầu, không nói một lời.

Sở Vân Khanh cười: “Đã không đáp ứng được, vậy ta cũng thế không xem bệnh.”

Ánh mắt Sở Dụ thay đổi, ánh mắt bình tĩnh dừng lại ở trên người nữ tử trước mặt này, dung mạo thiên thành trên người nữ tử, bên trong ánh mắt hàm chứa hờn giận, mà Sở Vân Khanh cũng không thêm để ý chăm chú nhìn phong cảnh hai bên bờ sông, nàng cười như có như không càng khiến Sở Dụ nắm chặt hai tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Sở Vân Khanh thích thú nhìn vách đá thẳng tắp hai bên bờ sông, núi này khiến nước sông nhảy nhanh hơn, cây cối hai bên bờ sông càng um tùm, ngẫu nhiên sẽ nghe thấy tiếng cười đùa phát ra từ thuyền hàng, cũng không biết là đi phương nào.

“Sở cô nương!”

Một tiếng quát nhẹ, Sở Dụ không có rat ay, hai đầu gối hần khụy xuống, dĩ nhiên là muốn quỳ trước mặt Sở Vân Khanh!

Sắc mặt Sở Vân Khanh khẽ động, đứng dậy bước ra: “Người làm gì vậy?”

Sắc mặt Sở Dụ lạnh lùng nói: “Nếu cô nương không xem bệnh cho công tử, Sở Dụ chỉ có thể quỳ ở đây thôi.”

Sở Vân Khanh nhú mày, rốt cuộc cũng thỏa hiệp, trong mắt nàng hàm chứa một chút không cam lòng: “Muốn trị có thể, nhưng ở trên này quá mức nhảm chán, sau khi cập bến, người hãy tìm cho ta một cái đàn cổ đến đây!”

Sở Dụ sùng sốt, lúc này Sở Vân Khanh nhú mày, trong mắt rõ ràng là không tình nguyện, khóe miệng hần cong lên: “Cô nương đáp ứng là tốt rồi, một chiếc đàn cổ thôi, dĩ nhiên Sở Dụ làm theo.”

Sở Dụ vung tay lên: “Cô nương, mời.”

Lúc Sở Vân Khanh bước vào cửa khoang thuyền, hai vai Sơ Ảnh run lên, Sở Vân Khanh không nhìn nàng, ánh mắt dừng lại ở trên người Sở Mộ Phi, lúc này sắc mặt hần trắng bệch đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng bước chân liền hơi mở mắt một chút, khi nhìn thấy Sở Vân Khanh đến, ánh mắt không khỏi khẽ động, nhưng cũng chỉ một chút, sau đó lại khôi phục bộ dạng thờ ơ như lúc ban đầu.

Sở Vân Khanh ngồi xuống bên cạnh Sở Mộ Phi, đưa tay bắt mạch trên cổ tay hần, càng bắt lỏng mày nàng càng nhíu chặt lại, Sơ Ảnh và Sở Dụ cũng biến sắc theo nàng, một lúc lâu sau, Sở Vân Khanh buông tay hần ra, nói: “Có phải tuyết cổ càng ngày càng phát tác nhiều không?”

Sở Mộ Phi gạt đầu, lúc nhìn Sở Vân Khanh, ánh mắt hần mang theo một chút lo lắng: “Đúng là nhiều một chút.”

Sở Vân Khanh trầm ngâm một lúc, sau đó liếc mắt nhìn Sở Dụ: “Bệnh tình có chút nghiêm trọng, trên thuyền có được tốt không?”

Sở Dụ sùng sốt: “Được liệu dĩ nhiên là có, nhưng không biết được liệu tốt mà Sở cô nương nói là gì?”

Sở Vân Khanh nhìn Sở Mộ Phi một cái, cũng phát hiện hần đang dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng, trong lòng Sở Vân Khanh căng thẳng: “Tuyết liên và nhân sâm trăm năm.”

Sở Dụ hơi trầm ngâm: “Nhân sâm thì có, nhưng Tuyết Liên thì rất quý - -”

Lúc này Sở Vân Khanh đã hiểu rõ, lông mày nàng nhíu chặt lại: “Nếu có Tuyết liên ở đây, dĩ nhiên thuốc sẽ có hiệu quả gấp bội, thật sự không có biện pháp?”

Bên trong hơi im lặng, Sở Dụ nghĩ một lúc rồi nói: “Chỉ có thể chờ đến khi lên bờ rồi đi vào thành mua thôi.”

Sở Vân Khanh hơi trầm ngâm, chỉ cảm thấy ánh mắt Sở Mộ Phi dừng ở trên người nàng, nàng hơi gạt đầu: “Vậy thì phải nhanh lên, tốt nhất là Tuyết liên trên trăm năm, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Sở Dụ gạt đầu, Sở Vân Khanh lưu loát viết một loạt tên thuốc lên giấy: “Trước hết lấy những vị thuốc này đến, khi nào mua Tuyết liên trở về thì đến tìm ta.”

Tiếng nói vừa ngừng, Sở Vân Khanh không muốn ở lại lâu, lập tức đi ra khỏi khoang thuyền.

Sở Mộ Phi nhìn bóng lưng Sở Vân Khanh rời đi, Sơ Ảnh đứng lẳng lặng bên cạnh Sở Mộ Phi cúi đầu không nói một lời, một lát sau liền khóc thút thít.

Sở Mộ Phi quay đầu nhìn nàng: “Người đi nói hết cho nàng hiểu đi.”

Sơ Ảnh lau nước mắt lắc đầu: “Thân thể công tử quan trọng hơn, huống hồ Tiểu thư ở lại Đại Tần cũng không có ích lợi gì với nàng, Tiểu thư sẽ hiểu.”

Sở Mộ Phi nhắm mắt nằm ở trên giường không nói.

Quả nhiên thuyền đi nhanh hơn một chút, Sở Vân Khanh biết vừa rồi Sở Mộ Phi nghi ngờ mình, cho nên đành nhịn xuống để nghị mình được lên bờ, giờ phút này nàng ngồi yên ở trước cửa sổ, suy nghĩ trong lòng rồi thành một núi.

Bên đường không có phát hiện điều gì lạ thường, có thấy thấy người của Tiêu Triệt vốn không có đi đến nơi này, bởi vậy giống như lời Sở Mộ Phi nói,

Tiêu Triệt thật sự không ngờ hần sẽ đi đường thủy, không biết bây giờ còn đang ở đâu.

Nửa ngày sau, lúc chạng vạng, một chiếc thuyền thoát nhìn được trang hoàng rất lộng lẫy dừng lại ở bên bờ, Sở Văn Khinh ngồi ở bên trong phòng mình một lát, ngoài thuyền không ngừng có tiếng cười đùa và tiếng đàn sáo, cũng có tiếng thuyền hàng lui tới, Sở Văn Khinh đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, đập vào mắt nàng là cảnh tượng phồn hoa phồn thịnh.

Một con thuyền tiếp một con thuyền ra ra vào vào, ở chiếc thuyền hoa cách đó không xa, đang có ca cơ đàn hát, mùi son phấn không gần không xa bay đến, dừng lại ở chớp mũi Sở Văn Khinh, ánh mắt nàng sáng lên, nàng không chút nghĩ ngợi đi đến giường, cầm lấy một cái mạng che mặt mang lên.

Một canh giờ sau, có tiếng bước chân vội vàng đi đến phòng nàng, nhẹ nhàng gõ cửa, Sở Văn Khinh liền ra mở cửa.

“Sở cô nương, đã tìm toàn bộ Châu thành, nhưng chỉ có một gốc Tuyết liên hơn trăm năm.”

Ánh mắt của hần mang theo vẻ lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, giống như đi quá nhanh, hơi thở còn chưa thông thuận, Sở Văn Khinh hơi đánh giá một chút, ánh mắt dừng ở thứ hần cầm trên tay.

“Không sao, một gốc cũng đủ cho Công tử nhà ngươi chống đỡ đến Tây Lương, ngươi tìm được ở đâu?”

Ánh mắt Sở Văn Khinh tùy ý nhìn tay Sở Dụ, trên mặt lạnh nhạt khiến hần không có chỗ nào có kị mà nói hết ngọn nguồn mọi thứ ra.

“Là mua ở được đường Diêm bang bậc nhất Đại Tần, chủ nhân này vốn không bán, cuối cùng ta phải trả giá gấp ba mới mua được.”

Sở Văn Khinh gật đầu: “Giữ gìn cẩn thận, ngày mai ta sẽ phối phương thuốc mới cho công tử nhà ngươi.”

Sở Dụ thấy Sở Văn Khinh không vì tuyết liên ít mà tỏ ra lo lắng, trong lòng hần cũng buông lỏng vài phần, tuy rằng người này không cam tâm tình nguyện chủ động chữa bệnh cho công tử nhà hần, nhưng hiện tại xem ra vẫn hao tổn tâm tư, thấy nàng mang mạng che mặt, nghĩ dung mạo khác trước, hần cũng không hỏi nhiều, đưa cầm trên tay cho nàng: “Đây là cầm cô nương muốn.”

Sở Văn Khinh tiếp nhận nói: “Đa tạ.”

Tiếng bước chân xa dần, Sở Văn Khinh mang theo cần Sở Dụ đưa đi đến đuôi thuyền, ngay tại chỗ cách đuôi thuyền không xa, đang có một con thuyền hoa đỗ, trên thuyền treo đầy hoa đăng, đàn hát vui vẻ, không biết là vị quan lại quyền quý nào đang tiêu dao ở đây

Khóe miệng Sở Văn Khinh cong lên, ngồi xuống mặt sàn lạnh như băng ở đuôi thuyền, nhìn cổ cầm này, ánh mắt sáng ngời, Tiêu Triệt nói tài lực của Sở Mộ Phi rất lớn cũng không phải nói xuông, nàng chẳng qua chỉ là thuận miệng nói vui, tin tưởng Sở Dụ sẽ không thể vì yêu cầu của nàng mà phí nhiều tâm tư, nhưng hiện giờ cô cầm nàng đã có này, thật sự là thượng phẩm!

Ánh mắt sắc bén vừa hiện, Sở Văn Khinh nhẹ nhàng nâng hai tay lên, tầng tầng lớp lớp dừng ở trên dây đàn!

“Tranh - -“

Một tiếng đàn hung hậu vang dội khắp bến bờ, tiếng động náo nhiệt bỗng nhiên im bật, nhóm tiểu thương rao hàng, các tiểu công chuyễn hàng hóa, còn có cả nhóm quan lại quyền quý, đều cảm thấy có cái gì đó náo loạn ở trong lòng, nhưng có thể cảm giác này tới quá nhanh, khiến cho bọn họ không chỉ sững sờ mà còn cho rằng nó là ảo giác.

Ngừng lại một lát sau đó lại tiếp tục náo nhiệt, giống như không có chút dấu vết nào cắt ngang, hai trông mắt Sở Văn Khinh khép hờ, lại dùng lực gảy lần nữa!

“Tranh - -“

Một tiếng này giống như càng chấn động tâm hồn người hơn tiếng trước, cũng trong một tiếng này, khiến cho tất cả mọi người lâm vào ảo giác, tiểu thương rao hàng hoài nghi nhìn về phía thuyền khách neo đậu, đám tiểu công đang khuôn vác hàng hóa không kim lòng được mà dừng công việc trong tay lại, nhóm quan lại quyền quý trên thuyền hoa nhìn nhau, không biết nhân vật trên thuyền hoa đến từ khi nào?

Hai tay Sở Văn Khinh chưa ngừng, từ từ se se trên dây đàn, một khúc nhạc uyển chuyển mà ngân nga vang lên, vài con thuyền ra vào bến bờ từ từ đi chậm lại, du khách và thủy thủ trên thuyền đều quay đầu nhìn ra xa, nhóm người trên bờ cũng không kiềm chế được mà dừng lại nhìn về phía nơi phát ra tiếng đàn.

Sở Văn Khinh trầm mặc nhìn sông lớn trước mặt, hai tay liên tục dùng lực, có lẽ vì mất đi nội lực, cho nên giờ phút này trên trán nàng chảy ra mồ hôi, hai tay dùng rất nhiều lực để đánh đàn, hiệu quả thật sự lớn không có gì bằng.

Từng đợt từng đợt sóng âm tán ra bốn phương tám hướng, càng ngày càng có nhiều thuyền đến gần thuyền của Sở Văn Khinh, chỉ một thoáng đèn đuốc xuất hiện làm xung quanh Sở Văn Khinh sáng bừng lên.

Lúc mọi người đều nhìn thấy, một nữ tử trẻ tuổi mang mạng che mặt ngồi một mình đánh đàn ở cuối đuôi thuyền, ánh mắt càng thêm kinh ngạc, mọi người si ngốc nhìn tay áo Sở Văn Khinh tung bay, bàn tay trắng nõn của nàng giống như mang theo ma lực, mỗi lần động đều có thể khiến tâm của bản thân cũng lay động theo, ánh mắt mọi người bắt đầu trở nên tha thiết, thậm chí bắt đầu thì thầm bàn tán xem thân phận của nữ tử này.

Ánh mắt Sở Văn Khinh sáng lên, cảnh tượng khiến cho mọi người cảm thấy lóa mắt như vậy, nơi này là nơi hỗn tạp, lượng người lui tới rất nhiều, vì thế có thể mang những gì mình nhìn thấy truyền đi khắp nơi, mà nàng muốn, đó chính là những lời truyền miệng của họ.

Chân tình khác thường lên men trong lòng Sở Văn Khinh, sáu ngày nay, nàng không biết hắn ở nơi nào, trong lòng vẫn tin tưởng hắn nhất định sẽ lo lắng cho nàng mà đuổi theo, từng câu từng chữ Sở Mộ Phi nói đều khắc ở trong lòng nàng, nếu không có hắn ở Đại Tần, như vậy giờ khắc này, rời khỏi nơi đó dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà có nàng, tất cả đều khác!

Chân tình kiềm chế trong lòng mãnh liệt va chạm, Sở Văn Khinh vận hết nội lực gây dây đàn, nhưng mà nàng quên, tất cả nội lực của nàng đã bị phong lại.

Trong lúc vận nội lực, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy đàn điển phát lạnh, ngực hơi đau, nhưng chưa đàn xong, nếu dừng lại vào lúc này, thì làm sao có giành được thành tựu tiếng đàn mê hoặc người.

Thời điểm thuyền bị tất cả ánh mắt của mọi người nhìn, Sở Mộ Phi một thân bạch y nhẹ nhàng đi đến đuôi thuyền, ánh mắt của hắn dừng ở trên bóng lưng Sở Văn Khinh, nhìn bàn tay trắng nõn của nàng không ngừng đánh đàn, nhìn khí phách của nàng, một khắc này, vốn muốn tiến lên ngăn cản nàng, nhưng cũng không tự chủ được mà ngừng lại.

Mặt sông yên tĩnh bỗng nhiên bắt đầu chuyển động!

Ánh mắt của mọi người vốn dừng ở trên người Sở Văn Khinh, lúc này thấy mặt sông trong vắt xung quanh thuyền nổi lên gợn sóng, vốn tưởng sông nước quấy phá, một lát sau, ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người đều nhìn Sở Văn Khinh thán nhiên đánh đàn.

Sóng ở đây không phải do gió sông thổi tới, đây rõ ràng là do cá nhảy lên mặt nước mà!

Trên mặt sông buổi chiều nóng bức cũng không có thể xuất hiện rầm rộ như thế, giờ khắc này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ có thể là do tiếng đàn của nàng kia!

Nhưng tiếng đàn có thể dẫn cá tới?!

Mọi người còn chưa hết nghi hoặc, một màn vừa rồi quả thật đã làm người ta kinh ngạc, chỉ thấy xung quanh thuyền bỗng nhiên lại thấy một chấm nhỏ nối tiếp một chấm nhỏ di chuyển, mọi người như chìm đắm vào bên trong tiếng đàn, một lát sau lại thấy một con lại một con đom đóm nhỏ xuất hiện!

Vàng sáng nhảy lên bao phủ xung quanh nữ tử áo trắng, ánh sáng lờ mờ giống như nàng vốn là tiên nữ giáng trần mang ánh sáng đến khắp mọi nơi, những tình linh long lánh, cảnh tượng này đủ để khiến cho những người ở đây cảm thấy rung động.

Sở Mộ Phi nhíu mày, hắn đã sớm biết một chút bản lĩnh của Sở Văn Khinh, nhưng lại không biết, một cây cầm bình thường ở trong tay nàng lại thần kỳ như vậy, mỗi một tiếng đàn, cho dù hắn là người tinh tâm vô dục mà còn hơi rung động, huống chi người khác.

Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy bàn tay đau, cổ họng cũng có chút ngại ngại, lúc này nhìn thấy lấp lăm lấp lăm nhiều điểm sáng không ngừng nhảy lên trên mặt sông, rốt cuộc bàn tay trắng nõn giờ lên, nặng nề hạ xuống một âm cuối cùng!

Mọi người giống như đã lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, tiếng đàn tuyệt diệu đưa bầy cá và đom đóm tới, rốt cuộc là người phương nào đàn?

Trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người, thân mình nữ tử đánh đàn chấn động, bỗng nhiên yếu ớt ngã xuống bên cạnh, tiếng kinh hô chưa kịp vang lên, một bóng dáng bạch y đã xuất hiện phía sau nàng.

Mọi người thấy nam tử bạch y ôm nữ tử áo trắng vào trong khoang thuyền, bên trong ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng, tiếp đó trong lòng cũng sinh nghi, không biết tài tử giai nhân này có phải một đôi không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nguyên nhân phản bội, truy đuổi ngàn dặm

“Bịch” một tiếng, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy phía lưng đau, ngực nàng không ngừng tuôn ra vị ngại ngại, tinh thần cũng không rõ ràng, nhưng bên trong sự lo sợ, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên người nàng.

Hơi thở dần dần hồi phục, rốt cuộc Sở Văn Khinh cũng có thể mở mắt ra nhìn người đứng trước mặt mình, chưa bao giờ sắc mặt Sở Mộ Phi lại u ám như vậy, đôi mắt không còn trống rỗng như trước đây, giờ phút này giống như đang khởi động sóng gió, hắn nhìn chằm chằm Sở Văn Khinh, khiến cho Sở Văn Khinh thấy ớn lạnh.

Sở Văn Khinh ho một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng thay đổi, khoảng cách để bờ sông rực rỡ càng ngày càng xa.

“Lần đầu tiên gặp ngươi, ta liền biết không thể tin tưởng vào sự yếu đuối của ngươi.”

Sở Vân Kinh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt dần hiện lên ý cười: “Đáng tiếc, ngươi tin hay không, ngươi cũng không ra khỏi được Đại Tàn.”

Ánh mắt Sở Mộ Phi trở nên sâu thẳm: “Ngươi tin tưởng hẳn như vậy sao?”

Sở Vân Kinh khép hờ mắt, sắc mặt hơi trắng ra, nàng chống một tay xuống để đứng lên, một tay khác thì áp ở ngực, vẫn chưa trả lời câu hỏi của Sở Mộ Phi.

Chợt có tiếng bước chân đi đến, Sở Mộ Phi quay đầu, trên trán Sở Dự xuất hiện mồ hôi, lúc này khom người đứng ở trước cửa: “Chủ tử, tin tức đã bị truyền ra ngoài.”

Sở Mộ Phi liếc mắt nhìn Sở Vân Kinh một cái rồi xoay người đi ra ngoài, tiếng bước chân xa dần, Sở Vân Kinh mở mắt, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Một đêm không ngủ, khi mặt trời vừa chiếu sáng khoang thuyền, Sở Vân Kinh tỉnh táo mở mắt, bên ngoài cửa có tiếng bước chân, nhưng lại dừng ở trước cửa, nàng vén chăn mỏng trên người ra đứng dậy, mở cửa liền nhìn thấy Sơ Ảnh đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy nàng ra mở cửa, trong lúc bốn mắt nhìn nhau khó tránh khỏi có chút lẩn tránh.

Sở Vân Kinh đánh giá nàng ấy một chút, nhìn thấy hộp đựng thức ăn trong tay nàng ấy, đôi lông mày nhíu lại: “Có chuyện gì sao?”

Sơ Ảnh nghe vậy vội vàng đặt hộp đựng thức ăn xuống dưới đất, dè dặt cẩn thận mở ra, là một chén thuốc đen kịt.

Sở Vân Kinh nhíu mày, chỉ cần ngửi mùi nàng đã biết, thấy Sơ Ảnh bung chén thuốc đứng dậy: “Tiểu thư, nghe nói tối qua thân thể Tiểu thư bị thương, thuốc này là Công tử lệnh cho Sơ Ảnh nấu, mời Tiểu thư dùng.”

Sở Vân Kinh nhìn Sơ Ảnh cúi đầu bung được, ánh mắt khẽ động, thuốc này là phương thuốc bổ khí cực kỳ đơn giản, nếu là lời Sở Mộ Phi nói, làm sao phương thuốc có thể đơn giản như vậy?

Trong lòng nàng khẽ động, chỉ tựa như cảm thấy người đứng trước mặt mình vẫn là tiểu nha đầu ở cùng mình ba năm trước: “Ngươi - -”

Môi Sở Vân Kinh nhấp máy, nhưng trong phút chốc, trong đầu lại nghĩ đến bộ dạng nàng ấy đứng hầu ở bên cạnh Sở Mộ Phi, một chút dịu dàng trong lòng liền biến mất không thấy: “Ngươi bung đi đi, ta không cần.”

Một câu nói lạnh lùng của Sở Vân Kinh khiến Sơ Ảnh run rẩy, Sở Vân Kinh nhìn vào trong mắt, một chút rung động cũng không có, Sơ Ảnh không biết phải làm thế nào, đành phải bỏ chén thuốc vào trong hộp đựng thức ăn rồi xoay người rời đi.

Sáng sớm gió sông lạnh lạnh, Sở Vân Kinh bước ra khỏi cửa phòng, ánh mắt nhìn về phía mặt sông mênh mông, trong lòng lại trầm ngâm, không biết đêm qua đã đi bao xa, mà nàng đàn một khúc như vậy, không biết người đó có biết không?

Tinh thần vừa mới bay xa, lại một loạt tiếng bước chân vang lên, Sở Vân Kinh quay đầu nhìn lại, là Sở Mộ Phi mang theo một thứ gì đó đến gần nàng, Sở Vân Kinh tập trung nhìn, là hộp đựng thức ăn giống hệt như cả Sơ Ảnh mang đến lúc trước, nàng lạnh lùng quay đầu, cả người đều là băng lạnh.

“Sơ Ảnh theo ngươi mấy năm?”

Sở Vân Kinh không đáp, Sở Mộ Phi liền đứng bên cạnh nàng.

“Vốn ngươi cũng không dễ dàng tin tưởng người khác, đã có thể giữ nàng lại bên người nhiều năm như vậy, nhất định là hiểu nhân cách của nàng, ngươi cho là, vì sao trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi nàng lại đồng ý đi theo ta?”

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, nhưng không nói cái gì.

Sở Mộ Phi cũng không tính để cho nàng nói: “Ngươi còn nhớ Chu Phúc Lai trong phủ không?”

Một câu nói giống như gió lạnh làm lòng Sở Vân Kinh căng thẳng, dĩ nhiên là nàng nhớ người đó, người đó là thân tín của Cố Tú Cầm, là quản gia nội viện.

“Ngày thứ năm sau khi ngươi tiến cung, Chu Phúc Lai say rượu khinh bạc Sơ Ảnh, vừa khéo bị ta bắt gặp.”

Gió sông giống như lạnh hơn một chút, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy rung mình, trong lòng bị cái gì đó áp chế khiến nàng không nói lên lời.

Kinh bạc, hai chữ này đối với Sơ Ảnh yếu đuối không biết thế sự đáng sợ mà nói, có ý nghĩa gì?

“Nàng cảm tạ ta, nhưng cũng không muốn tổn thương ngươi, ta cho nàng biết thiệt hơn, nàng mới trợ giúp ta, bằng không, chỉ sợ làm thế nào cũng không chịu.”

Thuyền đi rất nhanh, Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy nắng sớm xuyên qua đám sương mù, cuối cùng dừng lại ở trong mắt nàng, khiến nàng không dám mở to hai mắt, trong đầu hiện lên những hình ảnh đứt quãng, Sơ Ảnh, sống ở gia đình bản hàn, vốn không nham hiểm vô lương như người khác.

Sở Văn Khinh hé mắt nhìn Sở Mộ Phi, trong lòng cảm thấy có chút đau.

Sở Mộ Phi ho nhẹ hai tiếng, trên người hiếm khi thấy khoác một chiếc áo dày, hắn nói xong liền nhẹ nhàng đặt hộp đựng thức ăn bên cạnh chân Sở Văn Khinh, sau đó xoay người rời đi.

Sở Văn Khinh nhìn hộp đựng thức ăn một lúc, sau đó xoay người trở về phòng.

Lối hẹp nhỏ trong phút chốc liền không có người, Sở Dự đi từ trên mạn thuyền xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn thoáng qua phòng Sở Văn Khinh, tiếp đó đi theo hướng Sở Mộ Phi đã đi, hắn vừa đứng ở chỗ đó, nơi cách hai người Sở Văn Khinh nói chuyện không xa.

--

Mặt trời dần lặn xuống, một đám hắc kỵ đang chạy như điên không nghỉ, người đi đầu một thân hắc bào tung bay, đôi mắt của hắn sâu thẳm, nắng nóng xung quanh hắn giống như bị khí lạnh trên người hắn tan đi mấy phần, sau lưng hắn là một hàng nam tử cường tráng, ngoại trừ một hồng y tuấn lãng không phải cấp dưới của người đi đầu họ, còn lại sắc mặt của những người khác đều nghiêm nghị.

Ánh mắt của Mộ Dung Trần nhìn chằm chằm thành trì ẩn ẩn hiện hiện trước mặt, lại vung roi trong tay lên con ngựa hí một tiếng, nhưng cuối cùng không đi nổi được nữa.

Nhưng con ngựa cũng không phải bình thường, dù là thiên lý mã cũng không chịu được chạy liên tục năm ngày năm đêm không nghỉ, ánh mắt Tiêu Triệt phát lạnh, roi trong tay đã hiện vết máu, mặc dù ở trên chiến trường, hắn ít khi cưỡi ngựa mà bị thương ở tay, nhưng lúc này đây, khi biết được Sở Văn Khinh bị Sở Mộ Phi mang theo đi ngược đường thủy hắn liền cảm thấy sốt ruột.

Mất thấy Sở Thiên Tề chạy thoát hắn cũng không tự mình đuổi theo, ngược lại hắn chạy như điên năm ngày liền, dọc đường đi không có một tý manh mối nào cho hắn, ngay tại lúc hắn cho rằng mình đi nhầm đường, thì lại nghe được câu chuyện mà mấy người buôn bán nhỏ nói với nhau, đến lúc này hắn có thể khẳng định hắn không tìm lầm.

Trên đời này có mấy người có thể dùng tiếng đàn để dẫn cá tới?!

Từ trước đến giờ chưa bao giờ trong lòng hắn khẩn cấp đến vậy, mắt nhìn về thành trì phía trước, không biết có phải tin tức truyền ra từ đây hay không?

Thủ lệnh của thân vương ở đâu cũng đều dùng được, binh lính thủ thành còn chưa kịp thấy rõ diện mạo của mấy người này đã bị lệnh bài ánh sáng vàng rực làm cho phát hoảng, đoàn người cứ vậy đi thẳng đến Vinh Xuân Đường trong thành.

Vào đến hậu viện, đã có người chờ sẵn ở đó, Tiêu Triệt quay đầu nhìn mấy người đi phía sau mình, ánh mắt khẽ động: “Từ Mặc, an bài xuống, nghỉ ngơi hai canh giờ.”

Từ Mặc nhìn mấy người phía ánh, trong mắt của mọi người có chút không tình nguyện, lần đầu tiên chủ tử bọn họ lo lắng như vậy, bọn họ biết là vì cái gì, lúc nào làm sao có thể nghỉ ngơi?

Ánh mắt Tiêu Triệt bất động, Từ Mặc cũng không dám kiên trì, vung tay lên để mọi người vào tiểu viện nghỉ ngơi.

Tiêu Triệt bước nhanh vào trong đại sảnh, vừa ngồi xuống liền có người tiến lên bẩm báo: “Chủ tử, tuyệt liên năm trăm hiếm có, người họ ra giá cao, vì vậy khiến người của chúng ta chú ý, hơn nữa một khúc cầm bên bờ sông, gần giống như người chủ tử muốn tìm.”

Tiêu Triệt gật đầu, ý bảo tiếp tục.

“Sau đó người của chúng ta muốn theo thuyền này. Nhưng người trên thuyền cực kỳ nhạy bén, rời đi Ngu thành ngay trong đêm, người chúng ta đuổi theo thể nhưng lại phát hiện vài chiếc thuyền giống như thuyền đó, theo sau liền phát hiện đó không phải là cái chúng ta muốn tìm.”

Người này nói xong trên trán liền đổ mồ hôi lạnh: “Ngoài ra, nhiều ngày nay Hoài Nam bang có nội đấu, toàn bộ Hoài Nam đều hỗn loạn, mặt khác người Tây Xuyên Đường mấy ngày nay hoạt động bốn phía, thị trường muối bị đội giá lên gấp bội, chỉ sợ quan phủ cũng muốn tham gia vào.”

Tiêu Triệt nhíu mày, trong lúc này thật sự không phải là tin tức tốt: “Nhỏ cô tận gốc, hiện giờ thị trường muối còn chưa loạn, nói với Lâm Sơ không cần xen vào, về phần người ta muốn tìm - -”

Ánh mắt Như Mặc Ngọc trầm xuống: “Hiện tại chắc đã lên bờ rồi.”

Sở Mộ Phi dám dùng nhiều thuyền như vậy, nhất định là biết đường thủy không an toàn, đã vậy Sở Văn Khinh còn dẫn nhiều ánh mắt về phía đường thủy, như vậy kế tiếp dĩ nhiên là đi đường bộ sẽ an toàn hơn, ánh mắt ần nhíu lại: “Bến cảng nào gần Ngu Thành nhất?”

“Thanh Thành, cách nơi này chỉ nửa ngày đường.”

Tiêu Triệt nhíu mày: “Chuẩn bị ba mươi con ngựa tốt, cứ tiếp tục tìm kiếm trên đường thủy, càng ồn ào càng tốt.”

Đội mọi người lui xuống, trong sảnh chỉ còn lại Mộ Dung Trần và Tiêu Triệt, Tiêu Triệt thở dài: “Sứ giả Vu quốc cũng đi rồi, người đi theo ta như vậy là không muốn trở về Yên quốc sao?”

Mộ Dung Trần vốn không cần tham gia cuộc truy tìm này, nhưng nhiều ngày nay hắn vẫn đi theo Tiêu Triệt, đặc biệt là khi nghe đến có thể người đánh đàn ở bên đò là Sở Vân Khinh, ý niệm của hắn càng kiên quyết, nhất định phải cùng Tiêu Triệt tìm Sở Vân Khinh trở về.

“Người không cần quan tâm, ta ở Yên Quốc vốn là một Thế tử nhân đôi, có trở về hay không không quan trọng, nhưng mà người, nhanh tìm nàng trở về, người vừa đi, trong kinh chỉ còn lại một mình Minh vương.”

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn hắn một cái: “Có tứ đệ ở đây, tất cả đều không đáng ngại.”

Mộ Dung Trần gật đầu, mặt mũi ngập một cái: “Cũng đúng, ai có thể ngờ Tĩnh Vương cho binh lính tìm ở ngoài lại đang chờ người ở Thịnh kinh?”

Tiêu Triệt nhìn mặt Mộ Dung Trần đầy vẻ mệt mỏi, khẽ thở dài nói: “Một canh giờ sau xuất phát, người - -”

“Ta đi tắm rửa!”

Nhìn bóng dáng màu đỏ biến mất, đôi mắt u ám của Tiêu Triệt trở nên ảm áp một chút, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn thở dài, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy sát khí.

- -

Tiếng xe ngựa không ngừng di chuyển, chạng vạng buông xuống, màu sắc vạn vật trên thế gian giống như đều yên lặng, ánh mắt Sở Vân Khinh khẽ lướt qua dãy núi mệnh mông, bên trong đôi mắt hiện ra một tầng lạnh lẽo.

Từ đường thủy đến đường bộ, Sở Mộ Phi gần như bố trí cực kỳ thỏa đáng, hắn là người có tài phú kinh người, nhân mạch thì càng không cần phải nói, giờ phút này, trong lòng nàng nặng trĩu.

“Sở cô nương, sắp đến Lạc thành, đây là canh hạt sen Sơ Ảnh cô nương nấu, người dùng một chút trước đi.” Ngoài xe ngựa vang lên tiếng Sở Dụ, Sở Vân Khinh nhìn qua, sau đó giờ tay nhận lấy hộp đựng thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chương 87.1: Trúng được hợp hoan, linh điều chỉ đường.

“Ưm...”

Một tiếng ưm không kìm chế nổi từ trong miệng tràn ra, Sở Vân Khinh nắm chặt bàn tay, ngón tay nàng găm thật sâu trong lòng bàn tay, mồ hôi lạnh chảy từ trên gò má xuống, cơ thể nàng càng ngày càng khô nóng.

Bốn phía là màn trướng đỏ thắm, nhưng lúc này màu sắc đỏ tươi chói mắt không đủ để nàng thấy rõ, nàng vận nội lực muốn kiểm chế sóng triều đang rung động trong lòng, nhưng lại khiến ngực càng đau đớn hơn.

Hình như đây là phòng trong thành của Sở Mộ Phi, sao nàng cũng không ngờ được, Sở Dụ lại hạ được vào trong canh, hai mắt Sở Vân Khinh nhắm chặt, cổ họng cảm thấy ngai ngái.

Tiếng bước chân truyền tới, Sở Vân Khinh nhú mày, không biết là người nào nhưng hình như người đó đang đến gần nàng, nàng hơi dịch vào sâu trong bức tường, lần nữa cố gắng rút vạt giấu trong tay áo ra.

“Ài!”

Chẳng biết từ lúc nào, giọng nói của nàng đã trở nên khan khan, vốn có ý muốn cảnh cáo người nọ cũng vì vậy mà yếu đi vài phần, nhưng người đó lại dừng bước ở bên ngoài giường, Sở Vân Khinh nỗ lực muốn duy trì tinh thần tỉnh táo, nàng cố gắng mở to hai mắt, vậy mà ngay cả cái bóng trên giường cũng không thấy rõ.

Bên trong phòng giống như lọt vào một mảnh yên tĩnh, Sở Vân Khinh liều mạng hô hấp đang có xu hướng gấp gáp của mình, nàng chỉ cảm thấy quần áo trong đã ướt đầm, dính vào người mình rất khó chịu, theo bản năng, nàng đưa tay về phía thắt lưng của mình, nói lòng y phục ra một chút, cảm giác nóng nực trong ngực liền tiêu đi vài phần, tiếp theo đó, đầu vai trắng như tuyết lộ ra bên ngoài.

Gió lạnh bất ngờ xâm nhập khiến nàng tỉnh táo vài phần, cả người Sở Vân Khinh chấn động, hai tay nhanh chóng chỉnh lại y phục, kéo áo ngủ bằng gấm trong tay che kín cả người.

Từng đợt sóng triều xa lạ gần như muốn cuốn trôi toàn bộ tinh thần của nàng, nàng nắm đồ trong tay, cắn chặt môi dưới, đó là một trăm cái mẩu đen không rõ hình dạng, cái này là đêm đó hắt bụi tóc cho nàng đã cài lên, về mặt ôn nhu giống như hắt vẫn đang ở ngay trước mặt nàng.

Nghĩ đến người nọ, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy có hàng ngàn con kiến đang gặm cắn mình, hai chân không tự chủ được mà cọ sát vào nhau, vừa mở mắt, trước mắt lại xuất hiện một bộ hắc bào.

Tiêu Triệt?

Trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ, đúng lúc này liền có một cơn gió lạnh thổi tới, không phải hắt!

Vậy mà được này khiến nàng bị ảo tưởng, còn lại nàng đều biết rõ, lúc hai mắt hơi mở ra một tia lạnh lẽo thoáng hiện lên, chỉ thấy nàng dùng thứ nắm trong tay đâm thẳng vào một cánh tay khác của mình!

Đau đớn gần như khiến trước mặt nàng tối sầm lại, nàng cắn chặt môi dưới, tiếng kêu rên bị nàng nuốt vào trong bụng.

Mùi máu tươi nồng nặc tản ra, Sở Văn Khinh ngửi mùi máu mình, lúc này trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Bá” một tiếng, màn giường đỏ thẫm bị xốc lên, Sở Mộ Phi nhìn chằm chằm Sở Văn Khinh, áo nàng lộn xộn, sắc mặt đỏ bừng, ho hấp dồn dập lại quần chặt bên trong áo ngủ, vừa nhìn thấy sự xuất hiện của hắt, cả người co rụt lại, ánh mắt đầy tức giận.

Mùi máu tỏa ra khắp nơi, ánh mắt Sở Mộ Phi nhìn một lượt khắp người nàng, bỗng nhiên dục vọng trên người - -

“Cút!”

Nàng cố gắng mãi mới nói ra được một chữ này, Sở Văn Khinh đề phòng nắm chặt khăn trải giường, hàm răng cắn thật sâu vào môi dưới của mình.

Sở Mộ Phi giờ tay quơ quơ trước đôi mắt đầy sương mù của nàng, tiếp theo, tay của hắt không chút chậm trễ đưa phía áo ngủ bằng gấm của nàng.

Cảm giác được áo ngủ bị cởi ra, ánh mắt Sở Văn Khinh khẽ động, trăm ngọc trong tay nàng chỉ vào Sở Mộ Phi: “Cút ngay!”

Sở Mộ Phi không cử động, ánh mắt rơi vào cánh tay của nàng: “Người bị thương.”

Khỏe miệng Sở Văn Khinh cong lên, giờ phút này nàng đã bị được lực của thuốc kia ăn mòn không còn hình dáng, thế nhưng lúc này lại bật cười trào phúng: “Người có tin không, nếu người bước thêm bước nữa - -”

Sở Mộ Phi bị nụ cười của nàng đã kích, lúc này ánh mắt trầm xuống nhanh chóng tiến lên từng bước, một tay bắt cổ tay bị thương của nàng, một tay kia giữ chặt vết thương.

Sở Văn Khinh cười lớn, giống như đang cười nhạo Sở Mộ Phi không biết lượng sức mình, giờ tay liền đâm vào cổ hắt, có thể thấy khí lực rất lớn, Sở Mộ Phi nghiêng người, rồi lùi về sau hai bước.

“Cút!”

Lại có một trận sóng triều đánh úp vào nàng, hai tay Sở Văn Khinh căng thẳng, nghiêng người dựa vào vách tường đằng sau lưng, nàng vùng trăm ngọc trong tay lên, không một chút chần chừ đâm vào cánh tay của mình, máu chảy ra, đổ về cho nàng cảm giác tỉnh táo.

Ánh mắt Sở Mộ Phi tối sầm không còn hình dáng, động tĩnh của nàng, gãy gập của nàng, kiên định và tàn nhẫn của nàng, giờ phút này đây phóng đại hết ở trước mặt hắt, hắt chỉ cảm thấy một nơi nào đó trong lòng khẽ động, không bao giờ... muốn tiến lên nữa.

Sở Dụ đứng ngoài cửa, đôi mắt lẳng lặng nhìn hết tất cả những gì xảy ra trong phòng, việc này vốn không phải mong muốn của hắt, nhưng vì chủ tử của mình, hắt không có sự lựa chọn nào khác!

Chủ tử nhà mình đã sớm biết Sở Văn Khinh là nữ tử thuần âm, nhưng lúc nào cũng không chịu dùng phương pháp này, mắt thấy cổ độc càng ngày càng phát tác nhiều, dĩ nhiên hắt muốn làm chút việc cho chủ tử của mình.

Ánh trăng đã ngả về tây, hắt quay đầu lại nhìn trong phòng không chút động tĩnh, thậm chí thở dài.

Bên trong phòng chợt vang lên tiếng bước chân, giữa lông mày Sở Dụ hiện lên vài vạch đen, sau đó nhanh chóng đi đến nghênh đón người đang tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Người tới một thân y phục dạ hành, hiển nhiên là vừa từ bên ngoài trở về, lúc này hai tay ôm quyền: “Trên sông truyền đến tin tức, lực lượng tuần tra trên sông không phải số lượng nhỏ, chỉ cần người của chúng ta xuất hiện là sẽ bị mang đi, thế lực của công tử thành lập ở trên sông, lần này, cũng coi như là xong.”

Sở Dụ căng thẳng: “Dù sao sau này trời cao nước xa cũng không dùng được, tạm thời chúng ta cứ mặc kệ rối loạn trên sông, Thanh thành có tin tức gì không?”

Chân mày người đưa tin khẽ nhúc nhích: “Người của chúng ta canh giữ ở Thanh thành, bây giờ còn chưa báo tin tới, có lẽ đường bộ còn an toàn.”

Sở Dự gật đầu một cái: “Người đi xuống đi, an bài xong xe ngựa rồi nói sau, sáng sớm ngày mai Công tử sẽ lên đường, phải nhanh chóng đến bến đò Thương Giang, trên đường đừng để việc gì làm chậm trễ.”

“Thuộc hạ hiểu.”

Nhìn người đưa tin xoay người rời đi, Sở Dự thờ khẽ một hơi, chỉ cần không đuổi theo trên đường bộ là an toàn, chỉ cần đi đường bộ đến bến đò Thương Giang là sẽ không có chuyện gì.

“Cạch” một tiếng, Sở Dự chỉ cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên người hắn, khiến sống lưng hắn lạnh toát, hắn xoay người quý gối nói: “Xin chủ tử trách phạt.”

Sở Mộ Phi không nói gì nhìn Sở Dự, một lúc lâu sau, hắn phát tay nói: “Đứng lên đi.”

Sở Dự đứng dậy, lại thấy trên vạt áo Sở Mộ Phi dính chút máu đỏ tươi, ánh mắt hắn khẽ biến: “Chủ tử!”

Sở Mộ Phi xoay người đi về phía phòng của mình, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn lưu lại một câu nói: “Đây là máu của nàng, để Sơ Ảnh đưa giải dược đi, hai canh giờ nữa lên đường.”

Sở Dự ngẩn ra, đáp một tiếng: “Dạ.”

Trên cánh tay Sở Vân Kinh vẫn cắm trăm ngọc, máu tươi lưu lại trên cánh tay trắng nõn, lúc này đã chuyển thành vảy màu đỏ sẫm, cả người nàng co lại vào một chỗ, tiếng hít thở yếu đến mức khó có thể nghe thấy, hai mắt nhắm chặt, thân người mảnh khảnh cũng đang khẽ run.

Sơ Ảnh cầm bình ngọc nhỏ vội vàng đi vào phòng, nhìn thấy bộ dạng của Sở Vân Kinh không khỏi kinh hô, nàng đi lên thước, khi nhìn thấy cánh tay của nàng, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tiểu thư? Tiểu thư, người có khỏe không?”

“Tiểu thư, người há mồm, uống thuốc xong sẽ không sao nữa rồi.”

“Tiểu thư, người bị thương, nô tỳ van cầu người, người thả tay ra đi - -”

Sở Vân Kinh giống như có một chút phản ứng, nàng rút châm ngọc ra bỏ vào trong ống tay áo của mình, hé miệng nuốt vào viên thuốc Sơ Ảnh đút cho, lúc sau Sơ Ảnh xử lý vết thương trên cánh tay nàng, khi đã làm xong, Sơ Ảnh ngập ngừng hỏi nàng: “Tiểu thư, y phục của người bẩn rồi, Sơ Ảnh đổi cho người bộ khác nhé?”

Sở Vân Kinh quay mặt vào bên trong, giống như đã ngủ thiếp đi, lại giống như không muốn để ý tới nàng, Sơ Ảnh thấy vậy không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài.

Tiếng bước chân biến mất, Sở Vân Kinh lặng lẽ mở mắt, chỉ thấy trong đôi mắt đen thoáng hiện lên một chút màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Chương 87.2: Trúng được hợp hoan, linh điều chỉ đường.

Bình minh dề ép cả một vùng u ám, một nhóm người ghim ngựa dừng bước dưới cửa thành Lạc Thành, bọn thị vệ thủ thành bị tiếng kêu mở cửa làm cho tỉnh mộng, không khỏi tức giận mắng: “Chưa tới giờ, cửa thành chưa mở, kẻ nào không có mặt quấy rầy giấc mộng đẹp của đại gia!”

Vừa dứt lời, một tiếng xe gió trực tiếp đánh úp về phía người vừa nói, chỉ nghe thấy người nọ hô một tiếng, một cái đầu rơi trên mặt đất.

Bọn thị vệ bên cạnh thấy vậy không khỏi sợ hãi, đầu vừa mới đưa ra ngoài thành liền nghe một tiếng cực kỳ rõ ràng nhưng rồi lại tan biến mất trong tai, mặc dù mấy tiểu thị vệ sợ hãi, cũng không kịp thương tiếc đồng bạn, xoay người nhanh chóng đi xuống mở cửa thành.

Ầm ầm một tiếng, cửa thành mở rộng ra, một nhóm người nhanh chóng vào thành, mấy thị vệ vốn đang chờ chịu phạt, lại không nghĩ tới những người này một đi không trở lại, điều này không khỏi làm họ thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng đen như mực mang theo lạnh lẽo kinh người khiến cho bọn họ không dám nhìn thẳng.

Chuyến đi này nhóm người vào Lạc Thành cũng không đi thẳng đến nha phủ, mà đến một con phố phồn hoa nhất Lạc Thành, giờ phút này chính là nơi an tĩnh nhất nơi đây, tiếng bước chân vang lên, một lâu vũ chột sáng đèn, lúc Tiêu Triệt xuống ngựa cửa lâu đã được mở ra từ trước, mấy người hầu áo xanh đang đứng chờ ở nơi đó.

“Cung nghênh chủ thượng!”

Tiêu Triệt vung tay lên, gật đầu nói: “Thế nào?”

Một người đứng đầu nghe thấy vậy lập tức tiếng lên trước nói: “Linh điều đã chuẩn bị xong, nhưng mà không có vật dẫn.”

Tiêu Triệt ngồi xuống ghế chủ vị, ánh mắt khẽ động: “Đã sớm nghe nói Lạc Thành có một bảo vật như vậy từ trong miệng người khác, chẳng qua vật dẫn mà ngươi nói rốt cuộc là cái gì?”

“Linh điều này có giác quan cực kỳ nhạy bén, chỉ cần có một vật tùy thân của người muốn tìm, ngoài ra nàng không có xuống nước, linh điều đều có thể tìm được chỗ ở của người đó.”

Linh điều sợ nước, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Triệt tìm tới chỗ vật nhỏ này, chỉ cần Sở Mộ Phi lên bờ, tất sẽ không trốn thoát khỏi bàn tay của hắn.

Nhưng vật tùy thân - -

Tiêu Triệt suy nghĩ một chút, sau đó lấy từ trong tay áo ra một món đồ, nhưng người bên cạnh nhìn chăm chăm hắn, chỉ thấy hắn lấy ra một cốt châm hình ngôi sao. Có thể không ai biết, cốt châm này chính là bút tích từ tay người Tây Lương, nó đã dừng ở trong cơ thể nàng, thiếu chút nữa đã lấy tính mạng của nàng.

Người áo xanh nhìn hắn lấy ra vật này, liền từ trong tay áo một ra một vật, một tiếng như có như không khẽ vang lên, chính là Linh điều trong truyền thuyết.

Người áo xanh nhận lấy cốt châm đặt ở trước mặt Linh điều, lúc này Linh điều trở nên có chút hưng phấn, hai móng vuốt nhỏ đặt ở trên cốt châm, gây từng cái như muốn điều khiển nó.

Người áo xanh khẽ vuốt lông của nó hai cái, cả người linh điều run lên, người áo xanh cười một cái rồi đặt nó xuống đất, chỉ nghe thấy “Vù” một tiếng, linh điều tuyết trắng giống như một mũi tên rời khỏi cung chạy vọt ra ngoài.

Ánh mắt Tiêu Triệt phát lạnh: “Đuổi theo!”

- - -

Khi những ánh sáng đầu tiên xuất hiện trên phố xá Lạc Thành, đám người của Tiêu Triệt đang tản đi khắp nơi trong thành, ở những góc ngách hẻo lánh, có vô số người muốn dòm ngó nhất cử nhất động của hắn mà giờ đây đầu thân hai nơi, Tiêu Triệt rất ít khi hạ sát lệnh, lần này lại không do dự, ngoài trừ giết vẫn là giết.

Cho dù là gian tế nước khác, chỉ cần tổn thương nàng, cũng đáng chết.

“Vương gia! Có manh mối!”

Từ Hàn cười ngựa đi đến, trên mặt màu sắc gần đây ít thấy, ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, trường tiên vung lên, đi theo sau Từ Hàn.

Sắc mặt Tiêu Triệt u ám, hắn không nghĩ có thể lập tức tìm thấy nàng, cho dù là người đi – nhà trống, chỉ cần biết nàng vẫn khỏe mạnh, trong lòng hắn cũng an tâm hơn một chút, đi quanh phố xá một lúc, cuối cùng cũng dừng lại trước một biệt viện cực kỳ bình thường, sớm đã có người của mình đứng ở cửa, Tiêu Triệt nhảy xuống ngựa, bước nhanh vào cửa.

Từ Mặc chờ ở bên trong, vừa nhìn thấy Tiêu Triệt tới liền tiến lên đón: “Vương gia, bên này.”

Tiêu Triệt đi vòng qua một hành lang, thông qua một cửa hình trăng, liền nhìn thấy linh điều đang vui vẻ ở trên tay người áo xanh, người áo xanh gật đầu với hắn một cái, nói: “Ở chỗ này.”

Tiêu Triệt nắm chặt hai tay, tiến lên đẩy cửa vào.

Vừa đi vào gian phòng này, chân mày Tiêu Triệt không khỏi nhíu lại, hắn nhìn cách bài biện bên trong một chút, sau đó vòng qua bình phòng đi thẳng vào bên trong.

Những người khác không có lệnh của hắn không dám đi vào, chỉ có Từ Mặc và Từ Hàn đi theo sau lưng hắn để phòng bất trắc, lúc này cũng đi theo Tiêu Triệt kiểm tra hai bên.

Ở sau bức rèm, chính là giường nhỏ, ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm, sải bước đi vào trong, mà Từ Hàn và Từ Mặc chỉ đứng ở bên ngoài bức rèm.

Lúc này chần trên giường đã được sửa sang chỉnh tề, Tiêu Triệt ngồi ở mép giường, bàn tay lướt qua chăn gấm lạnh lẽo, cảm xúc lạnh như băng khiến cho mắt hắn tối thêm một chút, hắn nhìn hai bên một chút, thầm nghĩ có lẽ bọn họ mới đi không lâu, hắn cần phải nhanh đuổi theo, có lẽ sẽ đuổi kịp ở thành tiếp theo.

Nhưng hắn vừa mới đứng dậy định rời đi, đột nhiên hắn xoay người lại, giờ tay vén chăn đã lạnh ra.

Bỗng nhiên, đôi mắt đen trở nên vô cùng lạnh lẽo, giờ phút này trên giường có một chút màu đỏ tươi, hần lật chăn găm ra xa, chỉ thấy trên giường có dính cái gì đó, màu máu rất quen thuộc với hần, mặc dù bây giờ đã lạnh, ngay cả mùi máu tươi cũng đã tiêu tan, nhưng hần biết, máu này là của nàng!

Cảm giác tê dại trước nay chưa từng có tràn ra khắp người hần, hần không biết cái này có tính là đau đớn hay không, chẳng qua chỉ cảm thấy sức lực trong người như muốn vỡ ra, khiến cho hần không kìm được mà lùi về sau từng bước, bọn họ đã làm gì nàng?

Từ Mặc và Từ Hàn đứng bên ngoài chỉ nhìn thấy thân thể Vương gia của mình loạn choạng, hai người chăm chú nhìn, không biết đã xảy ra chuyện gì, đúng lúc này một người áo xanh đi vào khe vài câu bên tai Từ Mặc.

Từ Mặc gật đầu vén rèm đi vào trong: “Vương gia, nơi này tìm được một người không chết, hiện giờ đã khai, tối hôm qua có hai chiếc xe ngựa dừng lại ở chỗ này ba canh giờ, sau đó đi về hướng thành Nam.”

Tiêu Triệt quay đầu, trong mắt giống như có chút tức giận muốn hủy diệt trời đất, hần gật đầu một cái muốn xoay người bước đi, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên gối đầu giường.

Từ Mặc vừa vào liền nhìn thấy vết máu trên giường, lúc này trong lòng chấn động, trong lòng suy nghĩ nữ tử bạch y lạnh lùng đó lại để lại nhiều máu như vậy, không khỏi nắm chặt hai tay, vào giờ phút này hần biết trong lòng Vương gia nhà mình đang rất đau, hần thấy Vương gia nhà mình đi tới đầu giường, cúi người xoa xoa một chút, đến lúc đứng dậy trong tay đã có thêm một thứ gì đó.

Tiêu Triệt nhìn viên thuốc trong tay, khẽ quát: “Áo xanh, người vào đây.”

Vừa dứt lời một người áo xanh liền đi vào trong, Tiêu Triệt đi ra ngoài vài bước, đưa viên thuốc đang cầm trong tay cho người nọ, hỏi: “Đây là cái gì?”

Người áo xanh đặt viên thuốc ở chóp mũi người một cái, ánh mắt khẽ biến, bộ dạng muốn nói lại thôi, đợi ánh mắt Tiêu Triệt run lên, hần mới trầm giọng hỏi bảo: “Chủ thượng, đây là thuốc giải của hợp hoan tán.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 88.1: Đoàn tụ, tiết Thất xảo.

“Chủ thượng, đây là giải dược của hợp hoan tán.”

Một câu nói giống như tảng đá lớn nặng ngàn cân đánh về phía hần, hợp hoan tán! Hợp hoan tán!

Hai mắt Tiêu Triệt dần đỏ, hai tay nắm chặt trong tay áo, trên người hần mang theo khí thế đuổi cùng giết tận, lạnh lẽo mãnh liệt phát ra từ trên người hần, ngay cả Mộ Dung Trần cũng không dám nhiều lời.

Ra khỏi thành Nam chính là cánh đồng, cuối cánh đồng có một thành nhỏ, trong thành có một bến đò, nghênh đón khách qua đường từ nam đến bắc, ánh mắt Tiêu Triệt chưa bao giờ lạnh như lúc này, roi ngựa dài quất xuống vô số lần, chạy thẳng đến tòa thành kia.

Vào giờ phút này, thời gian giống như biến thành một thanh đao sắc bén, từng giờ từng phút đâm vào trái tim Tiêu Triệt, đao kiếm phong sương tự nhiên sinh ra không ngừng mài vào vết thương của hần, gần như muốn mài vào da thịt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Trần nhìn Tiêu Triệt chạy băng băng không ngừng nghỉ ở trước mặt, hần khẽ giọng mở miệng hỏi Từ Mặc ở bên cạnh.

Dĩ nhiên Từ Mặc sẽ không gạt Mộ Dung Trần, trầm ngâm một chút nói: “Hình như Sở cô nương bị người ta cho ăn hợp hoan tán, còn bị trọng thương.”

Hợp hoan tán?

Mộ Dung Trần trà trộn vào giang hồ đã lâu, thứ gì chưa từng thấy qua, hợp hoan tán này cực kỳ lợi hại, ngay cả những người có nội lực thâm hậu cũng không chống cự lại nổi, nếu như Sở Văn Khinh thật sự bị cho ăn thuốc này, như vậy - -

Ánh mắt hần nặng nề nhìn bóng lưng Tiêu Triệt, vào giờ phút này, hần mới có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của nam tử lạnh lùng kia, nắng nóng giờ ngo như muốn thiêu đốt cả một vùng đất, nhưng trên khuôn mặt tuấn lãng của Mộ Dung Trần lại lộ vẻ băng lạnh hiếm có, hần đưa mắt nhìn phias chân trời, nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, chính hần, cũng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào trong bọn họ!

Giữa trời đất nóng nực, một cổ hơi thở bất an không ngừng bốc lên, nhưng chỉ cần những nơi đội ngũ mười mấy người này đi qua liền trở lên lạnh lẽo, tiếng chân ngựa chạy băng băng quả thật giống như thiên quân vạn mã, Tiêu Triệt sờ cốt châm trong tay áo, khóe miệng xuất hiện một nụ cười khát máu.

Thương Giang thành là bởi vì có sông lớn mà được đặt tên như vậy, Thương Giang đi từ nam đến bắc, nằm ở phía tây nam của Đại Tần, chỉ cần đi qua Thương Giang, là có thể đến đất của dân tộc thiểu số, mặc dù vẫn là đất Đại Tần, nhưng các bộ tộc ở đây đều có người trị vì, trừ nơi Đại Tần đóng quân được dẹp yên ra, còn lại người bên ngoài rất ít khi có thể xen vào chính sự nơi đó, Sở Mộ Phi nhờ vào việc buôn bán nhiều năm đã an bài tất cả, một khi qua sông, thông qua năm châu này, liền có thể từ Thương Sơn trở về Tây Lương.

Lúc đến Thương Giang thành đã là lúc hoàng hôn, bên trong thành, thương nhân cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt, Sở Mộ Phi phân phó Sở Dụ đi trước an bài thuyền bè, còn bản thân hắn và mấy người hộ vệ khác tìm một khách điểm trong lúc chờ qua sông.

Từ đêm qua đến giờ, Sở Vân Kinh vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, từ đầu đến cuối không mở mắt ra nhìn, Sở Mộ Phi chỉ cho là nàng đang tức giận, hơn nữa khí huyết bị được lực của mị được ăn mòn trong thời gian ngắn chưa thể hồi phục ngay, sau khi hắn dặn dò Sở Ảnh chiếu cố nàng thật tốt liền không hỏi thêm gì nữa.

Bọn họ chỉ chờ trong khách điểm một lúc, liền thấy Sở Dụ trở về bẩm báo, cùng hắn trở về còn có mấy hộ vệ nhìn rất bình thường, bọn họ không hành lễ mà chỉ nói thuyền đã sớm chờ ở bến đò.

Ba chiếc xe ngựa cộng thêm mười mấy người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bờ sông, đã thấy một chiếc thuyền lớn dừng ở đó, thuyền này dừng ở vị trí tầm thường, ngược lại cách những chiếc thuyền khách tầm thường kia khá xa, lúc này trên thuyền có rất nhiều người mặc y phục thủy thủ đang đứng, nhìn thấy xe ngựa này tới sắc mặt liền trở nên cực kỳ nghiêm trang.

Sở Mộ Phi xuống xe, thấy mọi người đang chờ đợi, trong lòng không khỏi nóng lên, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể trở về rồi!

“Chủ tử, Sở cô nương còn chưa tỉnh sao?”

Sở Dụ hỏi như vậy, Sở Mộ Phi nhìn về phía hai chiếc xe ngựa nhỏ phía sau, rõ ràng là đã dừng xe, nhưng chiếc xe ngựa này lại không có một chút động tĩnh.

“Sở Ảnh?”

Sở Mộ Phi khẽ gọi một tiếng, không biết lên đường quá mệt hay là như thế nào, sắc mặt hắn lúc này có chút tái nhợt, bờ sông gió lớn, Sở Dụ không tránh khỏi muốn đỡ hắn mới yên tâm.

Sở Mộ Phi vịn tay Sở Dụ nhìn về phía một thị vệ ở gần nói: “Đi mời các nàng xuống xe, chuẩn bị lên thuyền.”

Thị vệ một thân áo xám, sau khi tuân lệnh liền đi tới trước xe ngựa kia, khẽ gọi một tiếng nhưng không có động tĩnh gì, hắn nhíu mày, cho dù là một đến cũng thiếp đi cũng sẽ không ngu như chết vậy được!

Người thị vệ này không suy nghĩ nhiều, đưa tay muốn vén rèm xe kia xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nhưng mà, khi tay sắp chạm vào màn xe, bên trong xe ngựa chợt sinh ra một cổ tử khí, chỉ thấy màn xe bất ngờ khẽ động, tay thị vệ kia liền lập tức bị cố định ở nơi đó.

Cách một màn xe, thị vệ kia chỉ cảm thấy một hơi thở cực kỳ đáng sợ đang tản ra, hắn có thể cảm nhận được có một sức mạnh nào đó khiến cho hắn không thể động đây, là tay người!

Tiếng sợ hãi của thị vệ vẫn còn ở bên miệng, chỉ nghe “két” một tiếng, màn xe bị kéo xuống, cả tay của thị vệ kia cũng bị gãy theo!

Chuyện này xảy ra rất nhanh, cho dù là người xung quanh xe ngựa hay người trên thuyền phía xa cũng giật mình, tiếp theo sắc mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ đề phòng.

Có lẽ là do ngược sáng, chỉ thấy bên trong xe ngựa có một người nửa ngồi nửa nằm, giờ phút này nàng đang ôm tay của mình, Sở Mộ Phi bị Sở Dụ đỡ lùi về phía sau vài bước, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào dáng người mảnh khảnh trong bóng tối.

Sở Vân Kinh!

Cửa xe có chút sáng, một người từ bên trong đi ra, đứng ở phía trên xe, tóc nàng bị gió thổi làm cho vô cùng rối loạn, giờ phút này vẻ mặt có chút sắc bén khiến chon am từ trước mặt cảm thấy ngưỡng mộ.

Sở Dụ không thể tin nhìn cái tay bị gãy của thị vệ nằm trên mặt đất, làm sao có thể! Nàng rõ ràng là trúng nhuyễn hương tán, nội lực của nàng bị phong bế căn bản là không dùng được, một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt làm sao có thể bẻ gãy cánh tay của nam tử trưởng thành?

“Chủ tử?”

Ánh mắt Sở Mộ Phi trở nên tỉnh mạch, nhìn Sở Vân Kinh có chút không tin, ngoại trừ công lực của nàng đã khôi phục, còn có hai mắt đỏ tươi ướt át của nàng!

Bọn thị vệ cách đó không xa đều hít một hơi khí lạnh, bọn họ chưa bao giờ từng thấy qua con người đỏ tươi này, cho dù vị cô nương này không nói câu nào, nhưng dọc đường đi bọn họ cũng biết chút ít, nàng rõ ràng là một nữ tử mắt đen bị phong bế võ công, nhưng sao giờ phút này lại biến thành bộ dạng như vậy?

Đôi mắt sắc bén và tàn nhẫn khiến người ở đây không khỏi sửng sốt, bọn họ đang chờ chủ tử nhà mình ra lệnh, theo lý nàng muốn lên thuyền cùng bọn họ, nhưng vào giờ phút này, ý của nàng không phải là muốn lên thuyền!

“Lên thuyền.”

Sở Mộ Phi nhìn chằm chằm vào mắt Sở Vân Kinh, nặng nề nói ra hai chữ này, nàng đã thương người của hắn, hắn sẽ không so đo, nhưng thời gian lên thuyền cũng không phải thư thả như vậy, hắn không thể tùy ý nàng.

Mắt Sở Vân Kinh phiếm hồng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Sở Mộ Phi, một chút động tác cũng không có.

Nếu là người bên cạnh ở gần đã sớm bị ánh mắt nàng làm cho sợ hãi, nhưng Sở Mộ Phi lại chỉ mở miệng nói lần nữa: “Nhanh chuẩn bị lên thuyền!”

Từ lúc nàng ra khỏi xe ngựa đến giờ, ánh mắt của Sở Vân Kinh chưa hề động chút nào, lúc này giọng nói của Sở Mộ Phi vẫn như cũ không hề có một chút tức giận nào.

Dung mạo Sở Vân Kinh vốn đã rất đẹp, vào giờ phút này cùng với con ngươi màu đỏ, lại càng có cảm giác xinh đẹp hơn vài phần, nhưng ánh mắt vừa lạnh vừa hàm chứa lệ của nàng, khiến cho người khác không dám đến gần.

Trong lòng Sở Mộ Phi lo lắng, lúc này Sở Vân Kinh giống như có chút khác thường, mắt nàng không thay đổi, nhưng trong đôi mắt lại không có một chút tình nào, không bày tỏ rõ là cự tuyệt hay là tiếp nhận, hắn nhìn phía sau nàng, bên trong bóng tối kia, Sơ Ảnh đã sớm bị nàng chế trụ, lúc này đang nằm yên trên nệm không một chút tiếng động, hắn lùi về phía sau từng bước, phát tay nói: “Mang nàng lên thuyền!”

Mặc dù giờ phút này bọn thị vệ cảm thấy nàng rất kỳ lạ, nhưng trong lòng cũng chỉ cho là nàng đã khôi phục nội lực mà thôi, lúc tiến lên ra chiều khó tránh khỏi có ý coi thường, nhưng mà, hai tay của bọn họ còn chưa có chạm vào vạt áo của nàng, đã thấy tay của nữ tử vẫn luôn không có động tác đã đặt lên vai bọn hắn.

Một đôi tay đầy ma lực, tuy chỉ đảo qua trên vai bọn hắn, lại giống như chứa vô số con gió, mọi người đang ở giữa chiều thức biến ảo, chỉ nghe ba ba vài tiếng, và hai của hai người kia đã xuất hiện vết máu.

Vừa ra tay đã bị thương trong tay nữ tử, hai người này làm sao có thể cam lòng, lúc này bọn họ nổi lên ý định, xuất ra chiều thức sát phạt mà bọn hắn đã rèn luyện nhiều năm, đều là giờ thủ đoạn đánh cho nữ tử ngã xuống xe ngựa!

Ánh mắt Sở Vân Kinh giống như đỏ hơn một chút, nàng nhảy lên lưng ngựa trước đó vỗ một cái, sau đó đánh với hai người này, chiều thức trong tay nàng biến hóa không ngừng, cho nên dù là binh khí gì cũng không cách nào đánh được đến gần nàng.

Cực diện lúc này trở nên vô cùng khẩn trương, Sở Vân Kinh biến đổi chiều thức cực nhanh, từng chiều từng thức, tất cả đều muốn lấy mạng người, thị vệ kia bị tập kích bất ngờ làm cho không ứng phó kịp, sau mười chiêu thức, mọi người chỉ nghe thấy bạch một tiếng, thị vệ áo xám té xuống, mà nữ tử đứng sau lưng hắn, một đôi tay trắng nõn đang đánh về phía lưng của tên thị vệ còn lại kia.

Mọi người đang nhìn thì thấy, sau lưng thị vệ kia gò lên một khối, chính là xương cột sống bị nàng đánh gãy.

Hai mắt Sở Mộ Phi tối lại: “Một nữ tử yếu đuối cũng không chế phục được, giữ lại có người có ích lợi gì?”

Lời này vừa nói ra, hơn mười người còn lại liền đồng loạt tấn công Sở Vân Kinh, Sở Mộ Phi thấy vậy ánh mắt khẽ động, nặng nề nói: “Muốn sống.”

Sở Dự liếc hắn một cái: “Chủ tử yên tâm, không bằng người cứ lên thuyền trước, bây giờ Sở cô nương có chút không bình thường, chờ bọn hắn chế phục được nàng sẽ đưa nàng lên.”

Dĩ nhiên Sở Mộ Phi là người lý trí, lập tức gạt đầu đi đến chiếc thuyền kia.

Hơn mười người công kích dĩ nhiên là cường hãn hơn trước rất nhiều, trong lúc đó hai tay Sở Vân Kinh biến hóa rất quý dị, mặc dù rất nhanh, nhưng càng dần dần không còn lực.

Mọi người ở đây nhìn thấy nàng một mồi lùi về sau từng bước liền tiến lên ứng phó, nhưng đúng lúc này, một loạt tiếng vó ngựa kinh thiên động địa chợt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chương 88.2: Đoàn tụ, tiết Thất xảo.

Gió lớn gào thét, kèm theo đó là tiếng sóng cuộn cuộn vỗ vào bờ, vốn là có rất nhiều tiếng chỉ vang lên mơ hồ, nhưng không nghĩ tới tiếng vó ngựa lại như

khắc vào trong tai mọi người đến thế.

Mấy người trong số đó không tự chủ được liếc mắt nhìn về phía phát ra tiếng vó ngựa, vừa nhìn liền không khỏi kinh hãi!

Chỉ thấy trên đường cách bờ sông không xa, một nhóm mười mấy người đang đi đến chỗ này, trong lòng xuất hiện một chút khủng hoảng, ánh mắt của mọi người đều quay lại nhìn Sở Mộ Phi.

Sở Mộ Phi đứng ở trên đầu thuyền, dĩ nhiên là người đầu tiên thấy người tới, nhưng hắn muốn mang người đi ở chỗ này, ánh mắt hắn trầm xuống: “Tốc chiến tốc thắng!”

Bọn thị vệ nghe thấy vậy, tất cả cùng xuất lực đánh về phía Sở Văn Khinh, đang lúc Sở Văn Khinh bị hơn mười người vây công không biết phải làm gì, đột nhiên một tiếng xé gió chọt rơi vào bên tai của nàng.

Đúng lúc đó, tên thị vệ áo xám ngã xuống trước mặt nàng, sau lưng hắn, lúc này đang bị một mũi tên cắm vào.

Sở Văn Khinh lại giống như không để ý, nàng chỉ cảm thấy sức lực ở tay ngày càng ít đi, lập tức tìm chỗ yếu nhất trên người đối thủ để tấn công, chỉ một thoáng đã đánh tan trận thế của mười người.

Sở Mộ Phi nhìn rõ nơi mũi tên bắn tới, cho dù ở khoảng cách xa như vậy, nhưng hắn vẫn cảm nhận được người nọ đang rất tức giận, hắn thở dài, nhưng hắn không cam tâm.

“Chủ tử hạ lệnh thu tay, lần này Sở cô nương sẽ không đi, chúng ta còn nhiều thời gian, đến lúc đó mới quyết định tiếp!”

Lời nói của Sở Dự vang lên bên tai Sở Mộ Phi, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm bóng đen đang vội vàng đi đến kia, đợi mũi tên thứ hai khiến cho một thị vệ của hắn ngã xuống, hắn trầm giọng nói: “Lên thuyền!”

Theo tiếng ra lệnh, trên thuyền lớn vang lên tiếng gào thét, tất cả bọn họ như đang chờ thời khắc này, bọn họ giương buồm lên, mượn lực của gió, thuyền lớn chậm rãi rời đi.

Sở Mộ Phi nhìn thuyền ngày càng xa bờ, ánh mắt thâm trầm rơi vào trên người nữ tử mắt đỏ tươi đầu tóc lộn xộn, không còn cảm giác tịch mịch như ngày thường, hôm nay tất cả tâm tư suy nghĩ của nàng đã được phơi bày ra hết, chắc chắn hắn sẽ ghi nhớ những thứ này đến hết cuộc đời mình.

Nghe được mệnh lệnh của Sở Mộ Phi, bọn thị vệ giống như được đại xá, nhưng lúc này bọn hắn cũng khó có thể thoát thân, mắt thấy thuyền lớn khoảng cách thuyền rời đi, nếu như còn không đi, chỉ sợ sẽ không đi được, đám người áo đen càng ngày càng đến gần, nếu không đi, cái mạng này, chỉ sợ sẽ phải để lại ở nơi đây!

Hai mắt Sở Văn Khinh càng ngày càng đỏ, chiều thước của nàng không có bất kỳ hình dạng gì, không có một chút dây dưa, tay nâng lên là đoạt đi một mạng người.

Lúc Tiêu Triệt nhìn thấy Sở Văn Khinh, y phục nàng dính máu, hai tròng mắt đỏ bừng, đang bị đám người kia bao vây ở giữa, vết thương trong lòng hắn càng đau thêm vài phần, mũi tên của hắn trước nay chưa bao giờ từng bắn trượt, lúc này một mũi tên lại một mũi tên bắn ra, đến khi mũi tên cuối cùng rời khỏi cung, hắn vỗ mạnh một cái lên lưng ngựa, nhảy thẳng vào vòng cuộc chiến.

Mấy tên thị vệ còn sót lại nhìn thấy đồng bọn của mình từng người từng người một ngã xuống, mà khoảng cách có thể trở lên thuyền càng ngày càng xa, trong lòng bị thương đồng thời cũng sinh ra hận ý, rat ay càng thêm quả quyết, không chừa lại một chút đường sống nào.

Tiêu Triệt đứng xuống đất liền ôm người kia vào trong ngực mình, đám người Mộ Dung Trần và Từ Mặc Từ Hàn đuổi theo phía sau cũng nhìn thấy được mấy chiếc thuyền đang rời xa bờ, làm bộ muốn đuổi theo Sở Mộ Phi.

Ánh mắt Tiêu Triệt đảo qua hộ vệ kia giống như là ra hiệu, trong những người này dĩ nhiên là có những cao thủ trên nước, lúc này thấy được ánh mắt của hắn liền tự phân chia bắt đầu nhiệm vụ truy đuổi trên sông.

Mộ Dung Trần quay đầu nhìn người trong ngực Tiêu Triệt một cái, nhưng cuối cùng không có đi đến gần, mà ngược lại cùng Từ Hàn và một thủ hạ của Tiêu Triệt lên thuyền đuổi theo người rời đi.

Số người ở lại không ít, mọi người cùng gia nhập đội ngũ chế ngự những thị vệ áo xám kia, lúc bọn họ đuổi tới liền bị ánh mắt sắc bén đỏ bừng của Sở Văn Khinh làm cho kinh sợ, nhưng chỉ kinh ngạc trong phút chốc, bọn họ là thuộc hạ của Tiêu Triệt, không dám nhiều lời xem vào, lúc này cho dù trong lòng có dao động cỡ nào, cũng sẽ chỉ làm tốt việc của mình.

Nhưng mà, khi bọn họ thấy sát khí của Sở Văn Khinh bị bọn họ phân tán lại ra tay với Tiêu Triệt, thì sóng gió trong lòng lại lần nữa nổi lên.

Tiêu Triệt nhìn bộ dạng Sở Văn Khinh cũng biết nàng không tốt, kinh nghiệm lần trước nói cho hắn biết, nữ tử trước mặt đã tiêu hao quá nhiều sức lực, nếu không kịp thời khiến nàng dừng tay thì hậu quả sẽ rất tệ, Tiêu Triệt lắc mình tránh công kích của nàng, chọt ánh mắt khế động, không lùi lại nữa, lúc tay Sở Văn Khinh vỗ vào ngực hắn, hắn cũng đồng thời điểm nhẹ vào sau vai Sở Văn Khinh mấy cái.

Hai tiếng kêu đau cùng vang lên một lúc, sắc mặt Tiêu Triệt tái đi ôm chặt nữ tử trước người vào trong ngực, chỉ cảm thấy lệ khí trên người trong ngực dường như đang tan đi, tay của nàng giống như có cảm giác đặt lên eo hắn, dùng tư thế vô cùng thích hợp tựa vào ngực hắn.

Trong lòng Tiêu Triệt lo lắng, cho dù một cổ mùi vị thơm nồng khiến đan điền hân hoan, nhưng cảm nhận được nhiệt độ của người trong lòng, mùi hương đã lâu mới gặp lại làm cho hắn không kiềm chế được lộ ra một chút ảm áp.

Cục diện rất nhanh bị người Tiêu Triệt mang đến khống chế, chẳng biết từ lúc nào, hoàng hôn đã lặng lẽ rơi xuống, chân trời đã xuất hiện vài ngôi sao sáng, ánh trăng thanh tịch đẹp đẽ cũng rơi trên lưng Sở Vân Khinh.

Tiêu Triệt khẽ vuốt ve bả vai đang khẽ run của nàng, nói ra một câu thật nhỏ: “Ta tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương 88.3: Đoàn tụ, tiết Thất xảo.

“Chủ tử, cô nương trúng nhuyễn hương tán đã lâu, không thể khôi phục nhanh như bình thường, trước đó còn bị trúng được khác, hiện giờ thân thể vô cùng yếu, chỉ sợ sẽ ngủ mấy ngày...”

Trong căn phòng ngủ được bày trí tao nhã chỉ nghe thấy một tiếng hô hấp rất nhỏ, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên, bên trong căn phòng càng trở nên sáng hơn rất nhiều,

Sở Vân Khinh từ từ mở mắt, có chút không thích ứng được với ánh sáng, nàng dùng tay che mắt một lúc rồi mới chậm rãi mở ra, đúng giờ khắc này, khuôn mặt tinh xảo của Tiêu Triệt rơi vào trong mắt nàng.

Trong mấy ngày lang bạt, nàng không chỉ một lần mơ thấy, có một ngày nàng tỉnh lại ở bên cạnh xuất hiện khuôn mặt của hắn, hình ảnh này lại đến thật, trong lòng nàng rung động nhiều hơn so với trong giấc mộng kia, nàng lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, muốn ngồi dậy nhưng bởi vì ngủ quá lâu thân thể còn chưa hồi sức, được một nửa liền ngã xuống.

Tiếng động nhỏ khiến cho người bên cạnh tỉnh ngủ, hắn vốn là người rất dễ tỉnh giấc, nhưng giờ phút này ngủ lại ngủ cực kỳ an ổn bên cạnh nàng, ánh mắt di chuyển liền nhìn thấy đôi mắt ngập nước đang nhìn hắn của nàng, không biết từ nơi này xúc động trong phút chốc bao phủ lấy nàng.

Tiêu Triệt vươn tay ôm nàng vào trong ngực, lực đạo rất lớn, nàng dính sát vào trong ngực hắn, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn vang lên trên đỉnh đầu: “Ta chỉ sợ qua một lần, đó là khi tám tuổi biết mẫu phi bị cấm túc.”

Hắn chưa nói xong, nàng cũng không vội vàng tiếp lời, chỉ lẳng lặng nghe hắn nói tiếp: “Nhưng lần này không giống như năm ấy nếu ta đuổi theo không kịp thì nàng sẽ thế nào.”

Cảm giác ảm áp vây kín lấy nàng, nàng kê tai vào ngực hắn, tiếng nhịp tim của hắn từng nhịp từng nhịp vang lên bên tai nàng, nàng mỉm cười nói: “Ta biết chàng sẽ tìm được.”

Bỗng nhiên bàn tay Tiêu Triệt trượt xuống eo nàng, nhẹ nhàng xoa người đặt nàng ở phía dưới, ánh mắt hắn sáng rực, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

Sở Vân Khinh chỉ cảm thấy cả người mình run lên, nụ hôn của hắn mang theo mùi vị dè dặt và quý trọng, nhớ nhung nhiều ngày qua giống như bị nụ hôn này dất ra ngoài, nàng không kim được ngẩng cổ, cùng hắn ôn nhu triền miên.

Đợi đến lúc hai người thở hổn hển, Tiêu Triệt mới dừng lại, hắn vùi đầu vào cổ nàng, chợt nhớ tới một màn nhìn thấy ở Lạc Thành, hắn khẽ nâng người dậy, một đôi mắt rơi vào trên mặt nàng: “Lạc Thành --- ---”

Trong mắt hắn có khẩn thiết ân cần, thậm chí còn có một chút tự trách, hai chữ này dĩ nhiên Sở Vân Khinh nghe thấy rõ, hắn đi tìm nàng, chỉ sợ là đã biết, trên mặt nàng còn chút dư vị từ nụ hôn vừa rồi, lúc này gò má ửng đỏ nhìn hắn: “Sợ hãi một chút, không sao.”

Dĩ nhiên Tiêu Triệt biết vết máu trên giường không chỉ có sáu chữ đơn giản như vậy, mà bà giờ nàng có nói cho hắn biết cũng không để làm gì, hắn cúi người xuống, ôm thật chặt nàng vào trong ngực, thờ dài một tiếng.

Sở Vân Khinh cũng thờ dài, hai tay dờ xuống ôm hông hắn: “Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Lời nói này có nhiều thâm ý, Tiêu Triệt ngồi dậy, mở miệng nói ra hai chữ: “Thanh thành.”

Thân thể Sở Vân Khinh lần nữa hồi phục như lúc ban đầu, nghi ngờ trong lòng Tiêu Triệt càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào giải thích được, lúc này đã là ngày thứ ba sau khi hắn tìm được nàng, bọn họ đang trên đường trở về Thịnh kinh.

Rốt cuộc chuyện của Sở Thiên Tề cũng không giấu được, không biết làm sao Minh vương biết chuyện này, Thượng Thư phủ bị niêm phong, tất cả vây

cánh của Sở Thiên Tề còn ở Thịnh kinh đồng loạt bị diệt trừ, cái này cũng không có gì, nhưng cứ như vậy, thân phận của Sở Vân Kinh lại trở thành vấn đề cực kỳ lớn.

“Hoàng thượng tức giận, đã hạ ngay ba thánh chỉ, lấy tội phạm thượng làm loạn bãi bỏ chức vị Thượng Thư của Sở Thiên Tề, nhốt toàn bộ người của Sở gia vào thiên lao, thu hồi mười quận văn Chính tây của hân, thánh chỉ cuối cùng là bổ nhiệm Vương gia là chủ soái mới của quân Chính tây, diệt trừ dư nghiệt của Sở gia trong quân.”

Từ Mặc mang ý chỉ trong Thịnh kinh đến, Tiêu Triệt nghe xong, sắc mặt tối sầm trước nay chưa từng có: “Phạm thượng làm loạn!”

“Vương gia bớt giận, bây giờ Hoàng thượng cũng chỉ có thể dùng tội danh phạm thượng làm loạn để xử trí Sở gia, nếu không Thượng Thư thượng vị hơn mười năm của Đại Tần lại là gian tế nước khác, chỉ sợ sẽ làm dao động lòng dân, mất hết uy danh của hoàng gia.”

Đi nhiên Tiêu Triệt hiểu được đạo lý này, ánh mắt hân chuyển một cái, nhìn về phía mấy người thủ hạ: “Trong quân Chính tây đã có Lâm Huy, lập tức hạ lệnh, để cho Long Ngộ và Lâm Bạch mang theo thủ lệnh của ta đi trong quân phục mệnh.”

Từ Mặc biết hiện tại Tiêu Triệt cần phải trở về Thịnh kinh, lập tức rời đi làm việc.

Tiêu Triệt có chút mệt mỏi, nếu Sở Mộ Phi đã đến đất Tây Nam, hơn nữa đã sắp xếp nhiều năm, muốn xử trí hân ở trên đường tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, bây giờ hân đang lo lắng một vấn đề khác, nên làm thế nào để nàng có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh hân?

“Vương gia, Sở cô nương tới.”

Mọi người ở trong này đều là những thân tín của hân, dĩ nhiên biết vị Sở cô nương này là ai, hiện giờ cũng không còn chuyện gì muốn nói, vì vậy lập tức đứng lên thi lễ rồi đi.

Sở Vân Kinh đứng ở một bên, đợi những người đó đi hết rồi mới tiến vào, nàng một thân y phục trắng, bước nhẹ nhàng đến gần Tiêu Triệt: “Đang vì ta mà phiền não sao?”

Tiêu Triệt kéo tay nàng qua, nhìn đôi mắt trầm tĩnh của nàng, lắc đầu nói: “Cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt nàng chợt sáng lên, khi nàng biết trong Thịnh kinh không còn người Sở gia nữa, nàng đã biết hân nhất định sẽ vì thân phận của nàng mà lo lắng, bây giờ nàng là con gái tội thân, hân có nghiệp lớn phải đảm đương, làm sao có thể giữ một con gái tội thân ở bên cạnh?

Nàng ngồi xuống bên cạnh hân, trên mặt vui vẻ: “Ta rất khỏe, chỉ là bọn hân kê quá nhiều phương thuốc, chàng có thể nói bọn hân kê ít một chút không? Những thuốc kia thật sự rất đáng!”

Bàn tay Tiêu Triệt ôm lấy hông nàng, nghe vậy trên mặt xuất hiện nụ cười ít khi thấy: “Được.”

Sở Vân Kinh tựa đầu vào vai hân, chỉ cảm thấy yên lòng, hồi lâu, nàng khẽ nói ra một câu: “Ngọc Tuyết son cách nơi này không xa, ta muốn trở về đó nhìn một chút.”

Sống lưng Tiêu Triệt run lên, Ngọc Tuyết son cách nơi này hơn trăm dặm, cưỡi ngựa một ngày là có thể đến, quả thật là không xa, nhưng nàng nói ra lúc này, khó tránh khỏi khiến hân suy nghĩ nhiều vài phần, hân lặng lẽ nhìn nàng, trong lúc bốn mắt nhìn nhau có thật nhiều cân nhắc thiệt hơn thoáng qua.

Nàng và hân, cho tới bây giờ đều là người hiểu biết,

“Rời Ngọc Tuyết son đã hơn một năm, dĩ nhiên phải trở về nhìn một chút, sự phụ tuổi tác đã cao, ta có chút không yên lòng.”

Cho dù là hiểu tâm ý của nhau, nhưng Sở Vân Kinh nói thêm một câu này, Tiêu Triệt nhìn nàng một cái gật đầu nói: “Được, ta cùng về với nàng.”

Sở Vân Kinh ngẩn ra, chỉ cảm thấy trái tim trở nên ấm áp, trong khoảng thời gian ngắn nàng không nói ra được một câu, nàng hít sâu một hơi, hai mắt khép hờ cúi người tựa vào vai hân, vòng tay khẽ ôm lấy thắt lưng hân.

Coi như nàng ích kỷ, ít nhất vào thời khắc này, nàng cũng không nỡ nói ra lời cự tuyệt.

Người trong ngực yên tĩnh dựa vào vai hân, hai tay Tiêu Triệt run lên, ánh mắt sâu thêm vài phần.

“Phản đối ----”

Chợt xuất hiện một tiếng này khiến hai người đang ôm nhau ở chung một chỗ kinh ngạc, Sở Vân Kinh rời khỏi người Tiêu Triệt, đập vào mắt là sắc mặt hừng hực và bộ y phục màu hồng của Mộ Dung Trần.

Người tới không chút cảm thấy cắt đứt chuyện tốt của người khác, ngược lại vừa sai bước đi dạo, một đôi mắt hoa đào nhìn thấy Sở Vân Kinh vội nói: “Vân Kinh, người đã khỏe chưa, người biết không, mấy ngày nay hân không cho ta đến gặp người, nhìn đi nhìn đi, không mang mạng che mặt thật tốt, người là người đẹp nhất mà ta đã từng gặp qua!”

Ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm lại, Sở Vân Kinh che miệng cười: “Không nghĩ tới Mộ Dung Thế tử cũng ở đây, trên đường đã cực khổ rồi.”

Mộ Dung Trần ngồi xuống, nhìn hai người cười nói: “Không coi là khổ, ngược lại dọc đường đi nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ Đại Tần, cũng hiểu thêm rất nhiều về phong thổ, hơn nữa nghe nói tối nay ở Thanh Thành là tiết khát xảo(1), sẽ có lễ hội đèn lồng rất náo nhiệt, Vân Kinh người muốn đi xem cùng ta không?”

1. Tiết khát xảo hay còn gọi là tiết Thất Tịch, tiết Ngưu Lãng Chức Nữ - tối 7/7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn Chức Nữ phù hội cho mình khéo tay may vá.

Lúc này đã là giữa mùa hè tháng bảy, Đại Tần có tập tục cầu khát xảo, nhưng không phải chỉ có ở Thanh thành, nhưng dĩ nhiên Sở Vân Kinh và Tiêu Triệt sẽ không nói cho Mộ Dung Trần biết, chẳng qua là Sở Vân Kinh nghe được ba chữ Tiết khát xảo, ánh mắt khẽ động: “Thật sự là thời điểm náo nhiệt, tối nay nữ tử chưa gả cũng sẽ đến chùa cầu xin thần binh ban cho mình một nhân duyên mỹ mãn, Điện hạ có thể gặp được ý trung nhân của mình cũng nên.”

Mộ Dung Trần hí mắt cười một tiếng: “Đáng đáp các nàng có đẹp mắt không?”

Rốt cuộc Tiêu Triệt cũng động, mặt hắn không biểu cảm nhìn Mộ Dung Trần một cái, sau đó khéo Sở Vân Kinh đi ra ngoài cửa, Mộ Dung Trần nhìn thấy hắn hành động mạnh mẽ như vậy, tức giận nhưng lại không thể bộc phát ra được.

“Đi đâu vậy?” Sở Vân Kinh cười hỏi hắn.

Tiêu Triệt liếc nhìn nàng một cái: “Đổi y phục ra ngoài.”

Sở Vân Kinh có chút giật mình, tiếp theo dần vui vẻ theo hắn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Chương 88.4: Đoàn tụ, tiết Khát Xảo

Ánh sáng tràn ngập khiến cho Sở Vân Kinh cảm thấy mình đang ở trong mơ, tuy nàng vừa ra đời đã bị đưa đến đất, nhưng lại rất ít khi tham gia ngày lễ náo nhiệt như vậy.

Thanh thành tuy không phải là thành lớn phồn hoa, nhưng hôm nay trên phố đầy áp người, Sở Vân Kinh thích thú nhìn qua hoa đăng nhiều màu xung quanh.

“Xem một chút đi, ôi ôi, cô nương, tôi xem hoa đăng của ta một chút đi, mang đến bờ sông thả, năm sau có thể sẽ có một cuộc nhân duyên tốt đẹp!”

Tiếng rao của đại nương bán hoa đăng thu hút ánh nhìn của Sở Vân Kinh, vẻ mặt nhìn nàng cười, trong lòng Sở Vân Kinh buồn bực, chẳng lẽ mình giống như thiếu nữ hoài xuân sao?

“Mua một cái đi.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên ở phía sau nàng, nàng quay đầu có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Triệt.

“Aiiii, xem ta già nên mắt mờ, thì ra cô nương đã có người trong lòng, cô nương có thể mua đèn hoa sen, năm sau sớm sinh quý tử!”

Sở Vân Kinh nhìn Tiêu Triệt, lại nghe đại nương nói như vậy, trên mặt không tránh khỏi ửng đỏ, lúc này Tiêu Triệt lấy ra một thỏi bạc: “Cho người.”

Đại nương bán hoa đăng sống nửa đời cũng chưa từng nhìn thấy qua nhiều bạc như vậy, lúc này ánh mắt sáng lên, gỡ xuống một chiếc đèn hoa đăng tinh xảo treo ở phía sau đưa cho Sở Vân Kinh, vui vẻ nói: “Cô nương từ đây đi về phía tây, sẽ thấy sông Bạch Nguyệt, thả hoa đăng cùng lời cầu nguyện của người xuống đó sẽ rất linh.”

Sở Vân Kinh nhận lấy hoa đăng, một tay khác bị Tiêu Triệt nắm chặt trong lòng bàn tay hắn, Tiêu Triệt để tránh cho nàng bị ba chạm, cực kỳ cẩn thận che chở nàng ở phía sau.

Sở Vân Kinh nhìn sống lưng thẳng rộng lớn của hắn, nụ cười càng thêm vui vẻ hơn.

Hoa đăng rực rỡ, toàn bộ Thanh thành tối nay đều sáng lên, Sở Vân Kinh vừa đi vừa nhìn các cô nương đi qua mình, quả nhiên các nàng đều dày công chuẩn bị trang phục rồi mới ra khỏi cửa, lúc này trên tay đều cầm đèn to nhỏ, trên mặt đều là dịu dàng yêu kiều xinh đẹp.

Tiêu Triệt từ nhỏ đã ở trong cung, sau mười hai tuổi thì chuyển đến quân doanh, mặc dù hắn cực kỳ ít tiếp xúc với những ngày náo nhiệt của dân chúng bình thường, nhưng cũng không có hứng thú lắm, chẳng qua nhìn thấy sắc mặt âm áp của Sở Vân Kinh, trong lòng cảm thấy vui vẻ, tâm tình cũng khá

theo.

Đi một chút quả nhiên Sở Vân Kinh thấy một con sông, lúc này trên mặt sông đầy hoa đăng nhiều hình dạng không đồng nhất đang trôi, vừa nhìn liền biết tập tục thả hoa đăng trên sông này rất hưng thịnh, nàng lôi kéo Tiêu Triệt đi dọc theo bờ sông, rồi sau đó buông tay Tiêu Triệt ra ngồi xổm xuống thả hoa đăng, hoa đăng lác lác theo nước chảy, Sở Vân Kinh đứng dậy liền nhìn thấy đôi mắt vui vẻ của Tiêu Triệt,

“Sao vậy?”

Tiêu Triệt nắm chặt y phục của Sở Vân Kinh: “Thật sự cầu năm sau sinh quý tử sao?”

Ánh mắt Sở Vân Kinh khẽ động, chỉ cảm thấy đôi mắt lạnh như băng của người đối diện không còn nữa, mà thay vào đó là một chút hứng thú, giờ này nhìn thẳng nàng khiến cho nàng không biết phải làm sao, nàng giận dữ một tiếng, sau đó đi trước.

Trên đường ngoại trừ những nữ tử chưa gả ăn mặc trang điểm lộng lẫy, còn có rất nhiều người có tình cùng nhau đi ngắm đèn, rất nhiều người tuy mặc quần áo không đắt tiền nhưng nắm tay kẻ vai cùng đi rất đẹp, ánh mắt chiếu sáng rực rỡ, càng làm cho cuộc sống tươi đẹp.

Cả phố xá sầm uất bị bọn họ nhìn phân nửa, đối với bọn họ mà nói những châu ngọc trên bảo kia quá mức tầm thường, nhưng không khí dưới trời sao như lưu ly sáng tỏ khắp nơi này thì không có gì đổi được, từ đầu đến cuối Tiêu Triệt đều nắm tay Sở Vân Kinh, ánh mắt cũng chỉ nhìn nàng.

“Khóa đồng tâm, khóa đồng tâm, một đôi khóa đồng tâm, vợ chồng trăm năm hòa hợp, đến xem một chút đi.”

Phố xá cuối buổi, Sở Vân Kinh đi tới một sạp hàng, vật có tên là khóa đồng tâm kia không phải là một cái khóa, mà là hai cái hoa tai, ở giữa hoa tai có hình một cái khóa.

Người bán khóa đồng tâm nhìn thấy một đôi nam nữ đi tới, lập tức vui vẻ, vừa mở miệng là nói ra một hàng dài lời chúc phúc, ví dụ như ông trời tác hợp cho hai vị, trai tài gái sắc, một đôi bích nhân, bạc đầu giai lão, chuyện định tam sinh vẫn vẫn cũng bị hấn mang ra nói, mặc dù Sở Vân Kinh không để ý lắm, nhưng Tiêu Triệt nghe được, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Vì thế khi Sở Vân Kinh và Tiêu Triệt rời khỏi sạp hàng này, trên người đã có thêm nhiều đồ hơn.

Phố xá đã bị bọn họ xem hết, bọn họ cũng không giống như dân bản xứ, trở về từ lâu xung quanh ăn uống, hay cũng không đến những nơi trò chuyện vui đùa khác, Tiêu Triệt nhìn Sở Vân Kinh, chợt thấy trên trán nàng đã hiện một tầng mờ mờ mông mông.

Dù sao cũng vừa mới tỉnh lại, vậy nên hẳn liền đề nghị trở về nghỉ ngơi sớm, Sở Vân Kinh cũng cảm thấy hơi mệt, không đành lòng nhìn Tiêu Triệt lo lắng, liền một mực yên lặng cùng hắn đi ra xe ngựa.

Chỗ bọn họ ở chính là tiểu viện ở phía nam thành, không biết là của người nào, nhưng hiện tại lại mặc cho Tiêu Triệt sử dụng, đợi đến khi xe ngựa đưa bọn họ trở lại tiểu viện, chỉ có mấy người Từ Mặc, vừa hỏi mới biết, Mộ Dung Trần ra cửa còn chưa trở về.

“Vương gia, trong Thịnh kinh truyền tin tức đến.”

Một phong thư ó vàng được đưa đến, Tiêu Triệt nhận lấy, vừa mở ra nhìn ánh mắt liền tối đi vài phần hẳn xoay người dặn dò Từ Mặc: “Lệnh xuống, sáng sớm ngày mai lên đường hồi kinh.”

Đội Từ Mặc lĩnh mệnh rời đi, Tiêu Triệt liền dẫn Sở Vân Kinh trở về phòng, lúc này canh giờ đã không còn sớm, trong phòng cũng đã chuẩn bị sẵn nước nóng, Tiêu Triệt tự nhiên mở miệng nói: “Đi tắm đi, sau đó ngủ sớm một chút.”

Sở Vân Kinh che đi vẻ u ám trong mắt, nhìn thấy bên trong đã sớm chuẩn bị quần áo cho nàng, liền cầm lấy đi đến dục phòng.

Trong dục phòng truyền đến tiếng nước chảy mơ hồ, ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, sau đó đi đến giường.

Không biết qua bao lâu, Sở Vân Kinh đi ra ngoài, chợt thấy Tiêu Triệt đang dựa vào cửa sổ nhìn một quyển sách nhỏ, nàng nhú mày, nhìn y phục mình mặc trên người, trong lòng suy nghĩ không biết mình có nên tới gần hay không.

Lúc này nàng chỉ mặc đồ bên trong, tơ lụa tuyết trắng bao bọc lấy dáng người uyển chuyển của nàng, mới vừa tắm rửa xong, đôi mắt sáng trong suốt khiến cho người ta yêu thương, trên khuôn mặt trắng nõn càng thêm đỏ ửng.

“Tôi đây.”

Thấy Tiêu Triệt nhìn mình, nàng liền cất bước đi tới, Tiêu Triệt đứng dậy dẫn nàng tới trước bàn trang điểm, cầm lấy lược gỗ lên chải tóc cho nàng.

Sở Vân Kinh ngồi trước gương, không khỏi nghĩ đến dáng vẻ hấn búi tóc cho nàng ở Duệ vương phủ, nhìn trong gương, hai tay Tiêu Triệt xuyên qua tóc của nàng, vui vẻ vừa mới xuất hiện chợt bị kiềm lại, trong mắt chợt lóe lên một chút u ám, giống như có tâm sự gì không thể nói.

Vốn dĩ lúc này không cần chải tóc, nhưng hắn đã làm xong, Tiêu Triệt đỡ nàng đứng dậy: “Được rồi, nếu mệt mỏi thì nằm ngủ đi.”

Nàng đứng dậy, nhìn bên cạnh giường treo áo khoác của Tiêu Triệt, lại nhìn trong phòng này hình như chỉ có một chiếc giường, trong mắt hiện ra một chút khác thường.

Tiêu Triệt chợt hiểu ý của nàng: “Mấy ngày nay nàng hôn mê không tỉnh, dĩ nhiên là ở cùng một chỗ với ta.”

Trong lòng Sở Vân Kinh cảm thấy ấm áp, giống như không để ý đến ý tứ trong lời nói của Tiêu Triệt là mấy ngày nay hai người đã cùng giường chung gối, sắc mặt nàng như thường đi tới bên giường, nằm giường đồ sộ, chăn gấm thêu trăm hoa, nàng nhấc chăn lên nằm vào, chăn mềm mại dính sát vào người, mặc dù là mùa hè, nhưng trong phòng có để một khối băng, nàng còn đắp kín chắn.

Tiêu Triệt thấy vậy liền mỉm cười: “Ta để Từ Mặc an bài một gian phòng khác.”

Vừa dứt lời, Tiêu Triệt liền xoay người đi ra ngoài cửa, khi bước chân của hắn gần chạm vào cạnh cửa, một tiếng “đội đã” khiến cho thân thể hắn dừng lại ở nơi đó.

“Canh giờ không còn sớm, chỉ sợ là không tiện.”

Chỉ cần Tiêu Triệt ra lệnh một tiếng, dù có không tiện thế nào thì với Từ Mặc cũng tuyệt đối dễ dàng. Tiêu Triệt nắm chặt hai tay, trầm ngâm một lúc rồi mới xoay người đi vào bên trong.

Lúc sau truyền đến tiếng nước chảy, Sở Vân Kinh nằm ở trong chăn, chợt đứng dậy thổi tắt hai ngọn đèn gần giường.

Bên trong phòng lập tức chỉ còn lại hai ngọn đèn ở góc tường là vẫn sáng, trong phòng thoáng chốc tối đi rất nhiều, lúc Tiêu Triệt tắm xong đi ra không tránh khỏi bắt nạt, hắn đi tới trên giường, nàng ngủ thật yên tĩnh bình an.

Tiêu Triệt nở nụ cười, sau đó rón rén nằm xuống bên cạnh nàng, gần như cố gắng giữ một khoảng cách, chăn gấm đặt giữa, hai người cũng cách xa nhau một khoảng.

Tiêu Triệt nhắm hai mắt lại nhưng không thể nào ngủ được, giờ phút yên tĩnh này lại khiến hắn nhớ đến chuyện ngày mai, nếu ngay cả vị trí để nàng ở bên cạnh hắn cũng không giữ được, vậy hắn còn muốn ngồi lên vị trí chí cao vô thượng kia làm gì?

Tiêu Triệt đang suy nghĩ chợt cảm thấy có một cánh tay ôm lấy hông hắn, mở mắt nhìn, chẳng biết người vốn đang ngủ bên cạnh đã tỉnh lại từ lúc nào.

Sở Vân Kinh chăm chú nhìn hắn: “Tiêu Triệt, chàng không cần cùng ta đi Ngọc Tuyết sơn.”

Ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống, tiến đến gần nàng: “Cái gì?”

Hai mắt Sở Vân Kinh bất động, cứ như vậy cùng hắn bốn mắt nhìn nhau: “Trong lòng chàng hiểu rõ, cần gì bởi vì ta mà gặp rắc rối?”

Trong mắt Tiêu Triệt mơ hồ có chút tức giận: “Trở về Ngọc Tuyết sơn, sau đó thì sao?”

Sở Vân Kinh giật mình, không biết nên trả lời thế nào, chỉ cần một ngày nàng còn là Sở Vân Kinh, thì ngày đó nàng vẫn là trở ngại của hắn,

Sau đó?

Nàng không biết.

Quả nhiên trong mắt Tiêu Triệt nổi lên giống tổ, hắn chợt chống một tay bên người nàng, từ trên cao nhìn nàng: “Sở Vân Kinh, bốn vương tôn tân tân khổ khổ đuổi theo nàng, nàng vừa tỉnh liền muốn đi sao?”

Sở Vân Kinh chỉ cảm thấy khí thế của hắn thật bức người, một đôi mắt vô cùng lạnh, nhưng ngoài miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng khó chịu hơn nhiều, nàng hơi nghiêng đầu, nói ra một chữ như đinh đóng cột: “Đúng.”

Tiêu Triệt nhìn nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Đừng có mơ tưởng!”

Sở Vân Kinh đột nhiên quay đầu, không sợ hãi nhìn chằm chằm mắt hắn, Tiêu Triệt hiểu, đây là hành động cự tuyệt của nàng.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tiêu Triệt từ mặt rời xuống vai nàng, bởi vì áo trong lòng, lúc này nơi tròn trịa nhũ đang không ngừng hấp dẫn hắn, xuống một chút, có thể mơ hồ nhìn thấy khe rãnh nhỏ, khiến cho tức giận trong lòng hắn tan biến, hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn.

Sở Vân Kinh cắn chặt môi dưới, nàng không sửa lại y phục của mình, mà ngược lại đưa tay vòng lên cổ Tiêu Triệt.

Hô hấp Tiêu Triệt trở nên ngưng trệ, ánh mắt từ âm trầm chuyển thành nóng rực, nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Chợt, dường như một tảng trời buộc cuộc cùng cũng bị phá vỡ, Tiêu Triệt cúi đầu hôn lên cổ nàng, hai mắt Sở Vân Kinh khép lại, cả người run lên, trong miệng tràn ra một tiếng rên khẽ.

Giữa hai người yêu nhau, ân ái là chuyện cực kỳ mạo hiểm, y phục của Sở Vân Kinh bị hắn vừa hôn vừa kéo xuống, đợi đến lúc một màn tuyết trắng đập vào mắt, nam nhân ngày thường tinh táo thận trọng lúc này có chút gấp gáp khó nhẫn nhịn ngâm chặt điểm hồng kia.

“Ừm...”

Sắc mặt Sở Văn Khinh nổi lên ửng hồng khác thường, đôi mắt phượng lúc này càng trở nên quyến rũ, nàng chỉ cảm thấy một trận tê dại xông lên mỗi đầu dây thần kinh của mình, giống như trong phút muốn nuốt trọn lấy nàng.

Tiêu Triệt vội vàng hôn, bàn tay to của hắn từ từ trượt xuống eo nàng, không biết tay hắn cởi y phục của nàng như thế nào, hắn hơi nâng eo nhỏ của nàng lên, ném chần gắm cản trở qua một bên.

Hắn hơi cúi đầu, miêu tả khuôn mặt nàng, mỗi một nơi đều bị hắn khắc ghi vào trong lòng, khi bàn tay to của hắn trượt xuống bụng tròn nhẵn của nàng, cũng là lúc nàng không nhận được nữa, môi anh đào của hắn chưa kịp mở, tiếng rên rỉ kia đã bị hắn nuốt vào bụng.

Hắn tiến quân thần tốc trong miệng nàng, trêu chọc môi lưỡi của nàng, thân thể mềm mại của nàng liên tục rung động dưới thân hắn, hai cánh tay bắt lực đặt trên vai hắn.

“A... đừng - -“

Tiêu Triệt chỉ cảm thấy lửa nóng trong bụng càng ngày càng lớn, lửa có xu thế cháy lan ra đồng cỏ, người phía dưới đã sớm bị hắn trêu chọc tan rã: “Tất cả đều có ta.”

Cả người Sở Văn Khinh chấn động, nàng hơi mở mắt, một đôi mắt tha thiết, nàng khẽ mở miệng, nhưng chỉ phát ra một tiếng yêu kiều.

Tiêu Triệt cúi đầu mút chặt vành tai của nàng, trêu chọc cọ sát khiến cho hai chân nàng không thể nào khép lại, ánh mắt hắn sáng rực, bàn tay từ bên hông nàng rời xuống, lướt qua dãy núi hoa nhũn, khẽ vuốt đầu gối nàng một cái.

Hai mắt người nam nhân này đã sớm đỏ bừng, trán của hắn xuất hiện mồ hôi, tí tách rơi vào cổ nàng, nữ tử phía dưới mềm mại giống như ngâm nước, giờ phút này rơi vào trong tay hắn giống như là thứ gọi tình tốt nhất, hắn có chút khó nhịn, sau khi nhìn bộ dạng gọi tình cần chặt môi của nữ tử bên dưới, rốt cuộc hắn cũng không nhận được nữa, hạ thân trầm xuống.

Một tiếng rên khẽ, thân thể Tiêu Triệt dừng lại một chút, nhưng cảm giác quá mức tuyệt vời, khiến hắn cúi người khẽ vuốt ve vành tai trong suốt của Sở Văn Khinh, từ ta đến môi, càng lúc càng khiến nàng môi đang mím chặt của nàng khẽ mở ra.

Thấy nàng không còn khó chịu, Tiêu Triệt cũng không gắng co thêm nữa hạ thân đi sâu vào u cổ, trong phút chốc, giống như có khói lửa và trời sao không ngừng xuất hiện, trong cổ họng cũng vang lên tiếng gọi nhỏ của hắn: “Khinh nhi.”

“Ừm... đau...”

Sở Văn Khinh vô thức khẽ rên một tiếng, tay trên vai hắn trong lúc vô tình dùng lực, Tiêu Triệt khẽ động, chân mày nàng liền nhíu lại.

Hắn ôm lấy cả người nàng vào trong ngực, hai thân thể chặt chẽ dán vào nhau, dịu dàng và tình tứ khiến cho khó chịu trên mặt Sở Văn Khinh giảm đi một chút, hắn cạy hàm răng đang cắn chặt của nàng ra, vô cùng ôn nhu hôn lên môi nàng.

Sở Văn Khinh hơi ngẩng đầu, đem tất cả của mình hòa trộn với hắn, một chút đau đớn giống như theo động tác dịu dàng của hắn biến mất không thấy đâu nữa, một đôi mắt chăm chú nhìn nàng, khóe miệng vô thức gọi “Khinh nhi”, thật giống như một khúc cổ cầm mê hoặc lòng người, làm cho tất cả suy nghĩ của nàng đều tồn tại vì hắn.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, Sở Văn Khinh chỉ cảm thấy trong cơ thể mình đang có cái gì đó, thật giống như vạn vật sinh sôi vào mùa xuân, từng đợt từng đợt quần lay tim nàng, chỉ chờ nắng ấm đến, các loại hoa liền nở rộ đầy trời.

“Tiêu Triệt -----“

Giọng nói của nàng bị nghiền nát không còn hình dáng, thật giống như vô cùng thống khổ, lại giống như đang bay trong tiên cảnh khó có thể thoát ra, móng tay của nàng khảm sâu vào lưng hắn, hai chân trắng nõn quấn chặt lấy eo hắn, ngón chân khéo léo cong thành một đường.

Mồ hôi đầm đìa, đan xen ái dục, dục vọng hủy diệt và trùng sinh, Tiêu Triệt nhìn chăm chăm vào đôi mắt tràn đầy tình ý của nàng, nàng cho hắn mê muội, cho hắn cuồng nhiệt, vì nàng chuyện tự kiểm chế khó khăn, hay kiêu điểm nở rộ đều không có gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 88.5: Đoàn tụ, tiết Khất Xảo

Ôn nhu dịu dàng, lúc Sở Văn Khinh mở mắt liền thấy hơi nước mờ mờ, trên ngực còn mang theo ấn ký chói mắt mà Tiêu Triệt để lại, mặt Sở Văn Khinh chợt đỏ lên.

Động tác của Tiêu Triệt cực kỳ dịu dàng, nhìn thấy dấu vết xanh tím khắp nơi trên người nàng, ánh mắt hắn không khỏi trầm xuống, hắn ngẩng đầu, đôi diện với đôi mắt trong sáng của nàng, trong lòng không khỏi hiện ra vài phần quý trọng, hắn nhanh chóng tẩy rửa cho nàng, một tay ôm lấy nàng sát vào bên người, lần nữa mặc áo bên trong màu trắng vào cho nàng, cuối cùng ôm ngang nàng lên đi về phía phòng ngủ.

Dường như còn lưu lại mùi vị thuốc về hắn, Tiêu Triệt lẳng lặng nhìn người hai mắt nhắm lại trong ngực, đợi đến lúc nằm xuống, Sở Vân Kinh khẽ mở mắt ra, mười đầu ngón tay vượt qua điểm hồng trước ngực hắn, Tiêu Triệt chỉ cảm thấy một cổ dục niệm lại xông lên, vội vàng đè hai tay đang làm loạn của nàng xuống.

Sở Vân Kinh sát lại gần hắn thêm chút nữa, gò má tựa vào vai hắn, khẽ nói ra một câu.

Câu nói kia rất nhỏ, giống như muốn thất lạc trong không khí, nhưng Tiêu Triệt vẫn nghe được, về mặt của hắn ngẩn ra trong phút chốc, tiếp đó trong đôi mắt kia giống như có hoa đào đang nở.

Nàng nói: “Tiêu Triệt, ta yêu chàng.”

Trên đời này chuyện tốt đẹp nhất chính là người yêu người vừa vặn người cũng yêu người, ánh sáng ở nơi hữu hạn này, người và nàng, các người cùng nắm tay nhau, máu thịt hòa làm một, Tiêu Triệt nhìn Sở Vân Kinh, khóe miệng không kiềm chế được nở nụ cười.

Những tia sáng chiếu xuống đình viện, Từ Mặc mặt đầy rối rắm đứng ở ngoài cửa phòng Vương gia nhà mình, không phải nói sáng sớm hôm nay sẽ đi sao? Nhưng đến bây giờ, Vương gia còn chưa có chút động tĩnh nào!

Chẳng lẽ hôm qua hắn nghe nhầm? Hay Vương gia tối hôm qua mình gặp là giả, Vương gia thật sự nhà hắn vốn không có trở lại?

Từ Mặc đã đứng ở trước cửa hơn nửa canh giờ! Nếu là ngày thường hắn có thể vào bên trong xem một chút, nhưng bây giờ -- trong phòng ngoại trừ Vương gia nhà hắn, còn có một vị Sở cô nương, nếu hắn đi vào nói không chừng Vương gia sẽ chặt hắn ra thành trăm mảnh!

Đang lúc Từ Mặc rối rắm ở chỗ này, Mộ Dung Trần mặt mày nghiêm nghị đi vào cửa viện, vừa nhìn thấy bộ dạng của Từ Mặc liền biết xảy ra chuyện gì, hắn than thở một tiếng: “Trước giờ không cần người gọi hai tiếng, bây giờ thật không giống hắn nữa rồi.”

Từ Mặc không bỏ sót một chút hứng thú chột lóe lên trong mắt Mộ Dung Trần, nhưng nếu như tiếng gọi của mình mà phá hư chuyện quan trọng gì của Vương gia thì --

Cái này không tốt lắm!

“Két” một tiếng, Từ Mặc xoay người, sắc mặt liền thay đổi, ở cửa không phải Vương gia nhà mình, mà là Sở Vân Kinh một thân bạch y chính tề?

“Sở cô nương?”

Sở Vân Kinh nhìn hai người đứng ở cửa, cười nói: “Vương gia còn đang ngủ, một canh giờ sau người hãy đến gọi hắn.”

Nghe thấy vậy, Từ Mặc liền nhíu mày, Mộ Dung Trần khẽ nhíu mày một tiếng: “Buồn cười, người này ôm được mỹ nhân về, vậy mà bây giờ còn --”

Sở Vân Kinh nhíu mày, nhìn hắn có chút nhắc nhở.

Dường như Mộ Dung Trần còn có lời muốn nói, vào giờ phút này lại chỉ cười, Sở Vân Kinh xoay người nhìn Từ Mặc: “Từ Mặc, làm phiền người chuẩn bị cho ta một con ngựa.”

Từ Mặc mở to hai mắt: “Ngựa?”

Sở Vân Kinh gật đầu: “Nơi này cách Ngọc Tuyết sơn không xa, ta muốn trở về sư môn nhìn một chút.”

Từ Mặc liếc mắt nhìn vào trong phòng, sắc mặt Sở Vân Kinh như thường nói: “Hắn biết.”

Từ Mặc gật đầu: “Được, vậy ta sẽ phái người đi cùng cô nương.”

Sở Vân Kinh lắc đầu: “Không cần, một mình ta đi là được rồi, sư phụ thích thanh tĩnh, hơn nữa Ngọc Tuyết sơn không phải ai cũng vào được, một con ngựa là tốt rồi.”

Từ Mặc vẫn có chút do dự, nhưng thấy sắc mặt bình thường đến không thể bình thường hơn của Sở Vân Kinh, chỉ đành nhíu mày ra khỏi nội viện.

Mộ Dung Trần liếc mắt nhìn cửa phòng một cái: “Chắc chắn là hắn không đồng ý?”

Sở Vân Kinh nhướn mày, Mộ Dung Trần lại hứng thú cười nói: “Người vì sợ liên lụy đến Tiêu Triệt nên mới muốn rời khỏi hắn!”

Sở Vân Kinh xoay người liếc nhìn cửa phòng đằng sau, tiếp đó nhẹ nhàng đóng cửa, đi ra khỏi nội viện: “Thế từ nghĩ nhiều rồi.”

Khóe môi Mộ Dung Trần cong lên: “Nếu như muốn quang minh chính đại đứng bên cạnh hần, không bằng bây giờ đi cùng ta đi.”

Giọng nói của hần chưa bao giờ trịnh trọng như vậy, Sở Vân Kinh không khỏi dừng bước lại, nàng quay đầu nhìn nam tử trước mặt: “Đi cùng ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đã lâu không gặp, trước giờ đại tuyển.

Người xưa từng nói, gió thu dễ chịu, nhưng năm nay nơi này không có tung tích của một chút gió thu, Sở Vân Kinh nắm thật chặt áo khoác trên người, trước mặt là dãy núi dài ngàn dặm, màu xanh trước mặt dưới ánh hoàng hôn càng làm cảnh sắc tối đi thêm vài phần, còn nam tử bên cạnh ánh mắt mang theo vẻ hung phấn, trên mặt nàng càng lo lắng nhiều hơn...

“Qua dãy núi này chính là địa giới Đại Yên, vốn dĩ chúng ta có thể đi đường quan đạo, nhưng đường đó thật sự là quá nguy hiểm, đừng nói là Đại Tàn, cho dù là biên cảnh Đại Yên cũng có người của hần, nếu nửa đường ngươi bị phát hiện, dĩ nhiên hần sẽ mang ngươi trở về, đến lúc đó chỉ sợ ta sẽ càng khó mang ngươi đi hơn.”

Đôi mắt Mộ Dung Trần sáng lên, quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, nàng vẫn trước sau như một, lúc này hần chợt nghiêm nghị nói: “Vân Kinh, ta không chỉ đến Thịnh kinh một lần, hơn nữa cũng không chỉ ở trong phủ hần một lần, mục đích của ta chỉ có một, Vương thượng không còn nhiều thời gian, hần đang chờ ngươi.”

Sở Vân Kinh vốn đang ngẩng cao đầu lúc này lại cúi thấp xuống, thời gian trôi đi thật nhanh, đã một tháng, rồi khỏi hần một tháng.

“Thật ra thân thể của ta thể nào đối với ta không quan trọng.”

Giọng điệu của Sở Vân Kinh có chút lạnh, hai mắt Mộ Dung Trần khẽ động: “ta biết ngươi không thích vừa mới rời khỏi một Thịnh kinh lại tiến vào một Yên kinh, nhưng đây không giống nhau, hơn nữa, quan trọng nhất là, cho đến bây giờ, ngươi cũng không muốn mang họ Sở!”

Sở Vân Kinh nắm chặt dây cương.

“Nếu không mang họ Sở, vì sao không chọn một họ của Hoàng tộc cao một chút?”

Lời này, Mộ Dung Trần nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Sở Vân Kinh không thể không đối mặt với sự thật, thân phận của nàng là một tổn thương, đây cũng là trở ngại lớn nhất giữa nàng và hần, chỉ cần có một cơ hội có thể thay đổi, dĩ nhiên nàng sẽ làm.

Thấy sắc mặt của Sở Vân Kinh chuyển biến tốt, Mộ Dung Trần nói: “Chúng ta sẽ nghỉ một đêm trong núi, chờ đến Yên quốc, sẽ tốt hơn, ta đã truyền tin về Yên kinh, chỉ sợ bây giờ tin tức đã ở trong tay Vương thượng rồi.”

“Ta đã đồng ý với ngươi, tất nhiên sẽ không đổi ý giữa đường, vào núi thôi.”

Sở Vân Kinh một mình một ngựa đi vào trong núi trước, khóe miệng Mộ Dung Trần nhếch lên, cũng đi vào trong núi: “Chuyện năm đó như thế nào ta cũng không biết, nhưng từ năm đó tới nay, Vương thượng ngoại trừ thời niên thiếu bị chỉ hôn cưới Vương hậu, ngoại ra không có bất kỳ phi tử nào khác, người ngoài chỉ nói Vương thượng chung tình với Vương hậu, ta lại cảm thấy là do Vương thượng vẫn nhớ tới người khác.”

Trong lòng Sở Vân Kinh khẽ động, thân thể không phải chuyện quan trọng với nàng, nhưng trong lòng một khi biết mình vẫn còn người thân trên cõi đời này, cho dù thế nào cũng muốn biết họ là ai: “Ngươi là nói --- mẫu thân ta?”

Mộ Dung Trần vỗ tay: “Nghe nói năm đó Vương thượng còn là Thái tử, thích nhất là giao du giang hồ, sau đó Tiên hoàng bị bệnh nặng, Vương thượng bị triệu hồi về nước, không lâu sau Tiên hoàng bệnh qua đời, tiếp đó Vương thượng lên ngôi, trong thời gian đó, Vương thượng đã từng nhiều lần bí mật tìm một người.”

“Người đi làm chuyện này vốn là phụ vương của ta, nhưng từ trước đến nay ta đều rảnh rỗi nhàn tản, chuyện xui xẻo đó cuối cùng liền rơi lên người của ta.”

Mộ Dung Trần tự nhiên nói ra chuyện này, Sở Vân Kinh vừa nghe vừa muốn biết chuyện cũ mười tám năm trước, rốt cuộc là như thế nào.

Nhiệt độ trong núi có chút thấp, còn có một tầng sương mù mỏng, đoàn người Sở Vân Kinh cũng đi rất nhanh, khi sắc trời tối xuống, đã đi đến gần đỉnh núi, Mộ Dung Trần sai người chọn một sơn cốc nghỉ ngơi, sau khi hạ trại đơn giản, cả đội ngũ liền trở nên yên tĩnh.

Một tháng lên đường dĩ nhiên là vô cùng mệt, mặc dù lều có chút đơn sơ, nhưng Sở Vân Kinh cũng không phải là người được nuông chiều từ nhỏ, mệt mỏi khiến nàng nhanh chóng đi vào giấc ngủ, Mộ Dung Trần cũng vậy, bên ngoài chỉ để lại một vài thị vệ canh gác, cũng may trong núi này không có động vật này, bọn thị vệ cũng không cần quá khẩn trương.

Trong không gian trầm tĩnh yên lặng, chợt có một tiếng động rất nhỏ, thị vệ Định Bắc vương phủ đều là những người có võ công cao, giờ này sắc mắt đều thay đổi, tuy nhiên tiếng động kia giống như tiếng gió thổi khiến lá cây rung, một lát liền biến mất không thấy bóng dáng.

“Vù, vù, vù ---”

Lúc này chợt vang lên một tiếng nhạc âm u, không phải là tiếng sáo, cũng không phải là tiêu, mà giống như là tới từ viễn cổ, ngân nga mộc mạc, vang vọng khắp ngọn núi.

Sở Vân Kinh mở mắt, chỉ cảm thấy tiếng nhạc này rơi vào bên tai, nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy cảnh vật trước mặt nhanh chóng trở nên méo mó, vốn tinh thần rất tỉnh táo cũng nhanh chóng có chút hỗn loạn, một cảm giác bất an vây lấy tim của nàng, rốt cuộc là người nào đến?

Cố gắng chống cánh tay xuống giường, nàng dõng bước đi đến cửa lều, nhẹ nhàng lấy ra một chuỗi khóa, gió lạnh thổi tới, nàng đứng ở trước cửa, nhờ ánh trăng thấy rõ tình hình bên ngoài.

Trên mặt cỏ xanh, thị vệ Định Bắc vương phủ của Đại Yên yên tĩnh ngã trên mặt đất, vẻ mặt cực kỳ yên lặng, thoạt nhìn vẫn còn thờ, giống như chỉ là đang ngủ thiếp đi, nhưng Sở Vân Kinh biết, tiếng nhạc quý dị vẫn còn vang, ánh mắt nàng nhìn khắp nơi, chỉ thấy trong lều Mộ Dung Trần không có chút động tĩnh gì, ngoài hẳn ra những người khác cũng thế.

Trong lòng chợt lặng xuống, Sở Vân Kinh ngẩng đầu nhìn bốn phía, trong màn đêm thâm trầm bốn phía rừng núi chỉ thấy bóng đêm, tiếng nhạc quanh quẩn ở trong sơn cốc, vốn không có cách để thấy rõ nơi phát ra, nàng lặng lẽ đứng nhìn, cố gắng để xuống cảm giác khó chịu trong lòng, nàng đang đợi, chờ cái người dụng tâm lương khổ tự mình đi ra.

Ánh trăng tĩnh mịch, ở trong sơn cốc này, không khí vốn dĩ yên lặng lại mang theo một chút lạnh lạnh, sắc mặt Sở Vân Kinh hơi tái đi, thời gian trôi qua từng giây từng phút, nàng chỉ cảm thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh khiến cho nàng thấy ngạt thở.

Tiếng nhạc càng ngày càng cao, nghe như cách nàng rất gần, ngón tay của nàng nắm chặt màn cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn vào một chỗ.

Người đó dường như biết là Sở Vân Kinh đã thấy vị trí của mình, hứng thú trêu chọc người khác mất đi, sau đó uyển chuyển chuyển âm kết thúc khúc nhạc này.

Dưới ánh trăng, màu đỏ trong đôi mắt Sở Vân Kinh đã biến mất, đợi người nọ đi ra khỏi bóng tối, gương mặt rơi vào trong mắt Sở Vân Kinh, ánh mắt nàng trở nên căng thẳng.

“Sở Quận chúa, đã lâu không gặp.”

Một trận mưa thu mang theo lạnh lẽo, Tiêu Lăng cả người mang theo hơi nước đi vào Giang Sơn lâu, mới vừa vào cửa liền bị Từ Mặc ngăn lại: “Vương gia, hay là người đi hong khô người trước, cẩn thận không làm bệnh tình của Vương gia chúng ta nặng thêm.”

Ánh mắt Tiêu Lăng rét lạnh, bây giờ hẳn đã được phong hào Dự vương, phủ được xây ở một con phố khác cách Dự vương phủ không xa, lúc này nghe thấy lời Từ Mặc nói, cho dù về mặt có chút khó coi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến gần ồn ào trong đình bên cạnh đứng một lát.

Lúc đi vào trong phòng, còn chưa đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng “ho khan”, Tiêu Lăng khắc đầu một cái, không tránh khỏi nói: “Tam ca, sao bệnh của huynh vẫn như vậy, trước kia huynh mang binh ở trong núi nửa tháng cũng không có chuyện gì, sao lần này trở về lại bị bệnh, Quý y đâu?”

Tiêu Triệt cau mày, ánh mắt vẫn lạnh lùng giống như ngày thường, ngoài trừ bị thương hằn, còn lại đều không có gì khác.

“Đừng nói là Quý y bị Vương gia cảm tức tại hậu viện nhé.”

Khóe môi Tiêu Lăng cong lên, biết nhất định là người này không biết nói chuyện, động vào vảy ngược của Tam ca mình, sau đó chỉ cười một tiếng, tuyệt đối không dám câu tha thứ, cũng không dám hỏi kỹ.

“Phụ hoàng thế nào?”

“Vẫn như vậy, trước đó ----” Tiêu Lăng không biết tại sao chợt dừng lại: “Hiện giờ Thái y đang chăm sóc, chẳng qua là hiệu quả không tốt lắm.”

Từ Mặc khẽ lắc đầu, thiếu chút nữa lại nhắc đến người đó rồi!

“Tướng lĩnh quân chinh tây gần đây làm rất tốt, ý của phụ hoàng chính là muốn huynh xử trí, nếu như thiếu người, cứ việc trình sỏ con lên cho người, rồi tự đi an bài là được.”

Lúc Tiêu Lăng nói chuyện, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, không riêng gì hẳn, ngay cả Từ Mặc nghe thấy vậy cũng không giấu được vui vẻ, quân chinh tây vốn bị Sở Thiên Tề nắm trong lòng bàn tay, mấy năm qua phần lớn đều là thân tín được hẳn bồi dưỡng ra, lần này Hoàng thượng khoan dung Tiêu Triệt liền có thể chân chính biến nó thành thế lực của mình.

Tiêu Triệt thì ngược lại, trên mặt không có bất gì thay đổi gì lớn, nghe vậy chỉ gật đầu một cái: “Lâm Bạch đã báo danh sách người thiếu, ta vốn cũng quyết định rồi, Từ Mặc, đưa sỏ con đi.”

“Dạ.”

Từ Mặc đáp một tiếng rồi rời đi, Tiêu Lăng nhìn Tiêu Triệt một cái, không nhịn được hỏi: “Tam ca, huynh hãy vào cung một chút đi, mấy ngày nay Nhị ca đều canh giữ ở Càn Chính điện đây.”

Ánh mắt Tiêu Triệt trầm xuống: “Hắn canh giữ nhiều ngày như vậy, phu hoàng có chuẩn tấu không?”

“Không có.”

Tiêu Lăng lắc đầu, nói về chuyện này, thoát nhìn là một chuyện lớn phát sinh ở Thịnh kinh, Ngụy quý phi vốn bị cấm túc hiện giờ đã là một tội phi trong lãnh cung, chỉ vì sau khi Lục hoàng tử Tiêu Lăng và Lệ phi nương nung cùng dùng bước xuất hiện tình huống trùng độc, lúc điều tra ngự thiện phòng lại tra ra được Ngụy quý phi bị cấm túc đã lâu có liên quan!

Ngụy Sơ Cận nửa đời vinh quang, bởi vì ghi hận Lệ phi hiện tại được thánh sủng cung chiều liền hạ độc thủ, Tiêu Chiến biết được chuyện này lại nghĩ đến chuyện Hoàng hậu bị oan khuất trước đó, vốn muốn trực tiếp ban cho cái chết, nhưng nằng ta vì hắn sinh dưỡng nuôi dạy hai nhi tử, rốt cuộc vẫn không đành lòng, liền biếm làm Quý nhân nhốt vào lãnh cung.

Đại hoàng tử Tiêu Thanh cầu xin không được nên buồn bực rời kinh, nhưng Nhị hoàng tử vẫn đứng ra cầu xin đến bây giờ, hành động đó ngược lại giành được nhiều đồng tình trên triều đình.

Tiêu Triệt cười một cái, trong mắt thoáng hiện lên mấy phần lạnh lẽo: “Xưa này hắn vẫn thích là người hiếu đức hiếu nghĩa, bên kia để cho hắn làm, ta cần gì phải động tay chân thêm?”

Tiêu Lăng cũng biết lúc này Tiêu Triệt không nên để người khác chú ý quá, bởi vì hiện giờ Đại hoàng tử rời kinh, mặc dù Nhị hoàng tử đang nắm giữ binh quyền, nhưng mẫu phi lại là một tội phi, nên người hiện tại có khả năng ngồi lên chỗ kia nhất chính là Tiêu Triệt, vì thế vào giờ phút này càng khiêm tốn càng tốt.

“Tam ca, hôm qua đệ đã đi gặp mẫu phi, người nói Hoàng thượng có ý muốn đại tuyển sớm.”

Tiêu Lăng muốn đổi đề tài nên mới nói ra chuyện này, Tiêu Triệt nghe xong cũng không có nhiều phản ứng, chỉ lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 90.1: Thiên gia chi nữ, vì quân trở về.

Mùi đàn hương nhàn nhạt như có như không quang quắn bên chóp mũi, hai hàng lông mi Sở Vân Khinh khẽ động, vừa mở mắt liền nhìn thấy một loạt hoa văn kỳ lạ trên màn trướng, nàng nhú mày, đứng dậy xuống giường đi thẳng đến cửa.

Cách bày trí căn phòng này có chút kỳ quái, đồ đạc đều là thượng phẩm, nhưng màn gấm treo ở phía trước lại chỉ là mấy khối vải thô màu sắc sặc sỡ, cũng không phải là phương pháp nhuộm bình thường, bên trên in đường nét đơn giản, nhưng khiến cho Sở Vân Khinh cảm thấy kỳ lạ là mỗi một đường nét trên bức họa đều có hình trăng lưỡi liềm, giống như một loại đồ đằng.

Sở Vân Khinh đã gặp phải người ở trong núi, nàng tuyệt đối không ngờ tới, sẽ gặp phải Công chúa Vu quốc Thủy Lăng Toa ở chỗ này, trong tay nàng cầm một món nhạc khí hình cung cổ xưa, có thể thổi ra khúc nhiếp nhân tâm phách, nhưng lại vô dụng đối với nàng, còn nghe nàng ta nói.

“Nếu Quận chúa đã đáp ứng muốn chữa bệnh của người của Bản công chúa, bây giờ có thể đi chưa?”

Thực sự chỉ là chữa bệnh sao?

Sở Vân Khinh nở nụ cười lạnh, dĩ nhiên là không phải, nếu chỉ là chữa bệnh, sao nàng ta lại che dấu tai mắt rồi đi theo sau đến tận đây?

Bước chân đang đi chợt dừng lại, Sở Vân Khinh cúi đầu nhìn cổ tay mình, nơi đó có một vết thương nhắc nhở Thủy Lăng Toa vô lễ với nàng, máu của nàng có nhiều tác dụng, điều này nàng biết rõ, nhưng Thủy Lăng Toa giống như cũng biết rất rõ tác dụng đặc biệt từ máu của nàng, lần lượt lấy mấy lần.

ở trước mặt Công chúa Vu quốc, võ công của nàng gần như mất đi hết, nàng tức giận, nhưng lại chắc chắn Thủy Lăng Toa sẽ không tổn thương nàng.

Vòng qua một bình phong, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng kinh hãi, bên ngoài chẳng biết từ lúc nào đã có rất nhiều người, nàng đưa mắt nhìn, Thủy Lăng Toa đang đứng ở vị trí tối nhất, sắc mặt hết sức khó coi.

“Thánh nữ!”

Một tiếng hô kinh hãi, tất cả mọi người bên trong phòng nhìn lại, phần lớn người trong phòng đều là lão già mặc y sam, giờ phút này nhìn Sở Văn Khinh, ánh mắt sáng lên, tiếp theo chăm chú quan sát thật kỹ.

Loáng thoáng có tiếng nói nhỏ vang lên, Sở Văn Khinh nhìn người lúc này gọi hai chữ Thánh nữ, người nọ mặc một bộ trường sam màu trắng, ống tay áo và dưới quần in hình hoa văn hình lưỡi liềm, Sở Văn Khinh có chút mờ mịt, mình không biết mình đã ngủ bao lâu, vì sao vừa tỉnh mình lại có thêm một danh hiệu rồi?

“Không tệ, không tệ, nghe nói cũng đã thử máu.”

“Ít nhất bộ dạng cũng có mấy phần giống Thánh nữ trước.”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên bên tai Sở Văn Khinh, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh, dường như mọi người nhìn thấu khuôn mặt mờ mịt của nàng, giờ phút này một vị lão già ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái đứng dậy, tay đặt trước ngực khom lưng trước mặt nàng: “Thánh nữ không cần nghi ngờ, chắc là Thủy Lăng Toa không có giải thích rõ với người, nàng còn trẻ không biết chuyện, nếu có gì mạo phạm, kính xin người tha thứ.”

Sở Văn Khinh không biết mở miệng như thế nào, bên này Thủy Lăng Toa bước đến trước mặt nàng, Sở Văn Khinh cả kinh, lại thấy Thủy Lăng Toa làm động tác giống vị lão già vừa rồi: “Xin Quận chúa tha tội.”

Rốt cuộc Sở Văn Khinh cũng hồi hồn lại, nàng nhìn Thủy Lăng Toa: “Có phải Công chúa nên cho ta một lời giải thích không?”

Lão già bên cạnh nghe thấy Sở Văn Khinh nói vậy liền nhủ mảy, lòng mảy Thủy Lăng Toa nhủ lại, nói với người bên cạnh kia: “Trưởng lão cũng nhìn thấy, Thủy Lăng Toa nói không sai, Thánh nữ cần phải có thời gian để có thể thích ứng với thân phận mới, không bằng để cho Thủy Lăng Toa nói chuyện với Thánh nữ một chút đi.”

Trên khuôn mặt lão già râu tóc bạc trắng có chút do dự.

“Công chúa theo ta đi.”

Sở Văn Khinh không có những người khác có cơ hội nói nhiều lời, lập tức xoay người đi vào phòng mình, ánh mắt Thủy Lăng Toa sáng lên, vội vàng đuổi theo.

“Đây chính là chữa bệnh mà Công chúa nói?”

Trong giọng nói của Sở Văn Khinh xen lẫn mấy phần lạnh lẽo, Thủy Lăng Toa mỉm cười, nhìn Sở Văn Khinh thờ dài một tiếng nói: “Người đừng trách ta, cho dù ta không mang người tới đây, thì cũng sẽ có những người khác dẫn người tới.”

“Đây là đâu?”

“Thần Sơn Vu quốc.”

“Vu quốc?” Sở Văn Khinh hoảng hốt: “Sao lại là Vu quốc, chúng ta mới đi mười ngày, nếu là đến Vu quốc, ít nhất phải đi mất hơn nửa tháng.”

Thủy Lăng Toa gạt mình: “Chúng ta đi nửa tháng, bây giờ đã là cuối tháng mười rồi.”

Sở Văn Khinh cả kinh, nhìn ánh mắt rõ ràng của Thủy Lăng Toa trước mặt, nàng ta đúng là sẽ giờ thủ đoạn với mình: “Nguyên nhân, tại sao ta nhất định sẽ bị người mang tới nơi này?”

Ánh mắt Thủy Lăng Toa ít khi mang theo vẻ nghiêm nghị: “Bởi vì thân phận của người!”

Sở Văn Khinh không hiểu, Thủy Lăng Toa thờ dài nói: “Người cũng thấy đấy, ta rõ ràng là Công chúa Vu quốc, ở bên ngoài lại chỉ có thể ngồi ở vị trí cuối cùng, này là bởi vì, trăm năm qua, ở Vu quốc thần quyền lớn hơn hoàng quyền, nếu các Trưởng lão thần điện không thừa nhận ta, ngay cả danh hiệu Công chúa của ta cũng không là gì.”

Sở Văn Khinh không chen lời, chờ nghe lời kế tiếp của nàng ta.

“Trong hoàng tộc có Công chúa, trong thần tộc có Thánh nữ, lịch pháp(1) tế dân trăm năm qua của Vu quốc đều do Thánh nữ tế trời cao làm vậy mới mang đến điềm lành, nếu không cho dù là kẻ sách trị quốc tốt, cũng sẽ bị các Trưởng lão Thần điện hủy bỏ không thể tiến hành.”

1. Lịch pháp: cách làm lịch, lễ hội lịch.

Sở Văn Khinh nhủ mảy, Vu quốc từ trước đến nay đều không trao đổi với bên ngoài, hơn nữa thông thường là cùng một chỗ với Vu Cổ thuật (phù thủy), không nghĩ tới thì ra là bị Thần điện kiểm chế.

“Như vậy chẳng phải nước mà không phải nước? Chẳng lẽ dân chúng không có dị nghị gì sao?”

Thủy Lăng Toa cười lạnh một tiếng: “Có thể dị nghị cái gì? Toàn bộ dân chúng đều tin phụng nguyệt thần, lời nói của Trưởng lão thần điện còn hữu dụng

hơn cả thánh chí!”

“Tại sao là trưởng lão thần điện? Thánh nữ kia rốt cuộc có thân phận gì?”

Thủy Lăng Toa xoay đầu lại, ánh mắt sáng lên: “Thánh nữ chi là con rối của các Trưởng lão, nói cái gì mà chờ lệnh té trời, thật ra là, những trưởng lão bên ngoài có tâm tư của ai không sâu nặng đâu?”

Trong lời nói này có mùi buồn bực, nàng ta nói tiếp: “Vu quốc sở dĩ gọi là Vu quốc, chỉ vì Thủy hoàng kiến quốc là do một vu nữ lập ra, cho nên trong nước có vu thuật thâm sâu, nhưng những thứ vu thuật được nói đến đơn giản chỉ là bói toán và cổ vật thôi, vậy mà Vu nữ kiến quốc trăm năm trước lại có trong tay một ít bí thuật, thần điện này, chính là do nàng xây.”

“Những thứ bí thuật đó vô cùng kỳ lạ, nó có thể khiến cho người thường có thể làm những chuyện không thể làm.”

Thủy Lăng Toa quay đầu nhìn vết thương trên cổ tay Sở Vân Kinh: “Ta lấy máu của ngươi năm lần, nhưng trên tay ngươi lại chỉ lưu lại một vết thương, chỉ sợ một thời gian nữa cũng sẽ biến mất không thấy nữa, điểm này, ngươi nên hiểu rõ hơn ta.”

Sở Vân Kinh gạt đầu, lại thấy Thủy Lăng Toa nói tiếp: “Trên người của ngươi bị bọn họ gieo bí thuật, vết thương kếp lại rất nhanh, đồng thời cũng bách độc bất xâm, đây chính là những điểm mấu chốt mà bọn họ lấy ra để cho dân chúng tin nhiệm, nhưng khi tiến hành những thứ bí thuật này đều cần điều kiện, tương truyền chỉ có gia tộc thánh nữ mới có thể thành công, rất rõ ràng, trên người ngươi có những đặc điểm này.”

Nói đến đây, Thủy Lăng Toa ý thực được mình không còn nói vào điểm quan trọng, nàng hơi trầm ngâm: “Mỗi một thánh nữ đều có ít hoặc nhiều quan hệ với Thánh nữ đời trước, một khi đón nhận thân phận Thánh nữ, liền không thể rời Vu quốc, các Trưởng lão sẽ định ra đối tượng hôn phối, còn có rất nhiều quy tắc ràng buộc khác, quan trọng nhất là, còn phải nghe lời của các Trưởng lão, một khi làm trái, trong cơ thể Thánh nữ không chỉ có bí thuật mà còn có cổ độc.”

“Hai mươi năm trước, Thánh nữ thượng giới đã giải cổ độc trên người mình, sau đó thừa dịp các Trưởng lão bế quan trốn khỏi thần điện rồi không rõ tung tích, các Trưởng lão giận dữ phái người tìm kiếm người mới ở trong nước, nhưng bộ tộc Thánh nữ đã sớm suy tàn, tìm tới tìm lui cũng không có người nào có thể thay bọn họ tiếp tục làm Thánh nữ để gây dựng uy tín thần điện, cho nên, bọn họ đành phải tìm vị Thánh nữ chạy trốn kia.”

Rốt cuộc Sở Vân Kinh đã hiểu được một chút, mẫu thân của mình chính là Thánh nữ chạy trốn kia, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nàng trở nên phức tạp, nàng quay đầu nhìn Thủy Lăng Toa: “Cho nên kế tiếp là ta?”

“Người bên ngoài sẽ tôn sùng ngươi, sẽ lưu ngươi lại, nâng ngươi lên vị trí cao nhất, từng bước từng bước một biến ngươi thành tượng gỗ của bọn họ.”

“Bọn họ muốn lưu ta lại ta sẽ lưu lại sao?”

Thủy Lăng Toa cười một tiếng: “Ngươi cho rằng tại sao những trưởng lão này lại không chế hoàng thất Vu quốc, chỉ bằng một Thánh nữ sao? Bọn họ có quân lính riêng, còn có sự ủng hộ của vạn dân chúng.”

Sở Vân Kinh cảm thấy nhức đầu: “Ngươi đã không thích thần điện, tại sao còn giúp bọn họ mang ta về?”

Ánh mắt Thủy Lăng Toa thay đổi, chỉ một thoáng liền xuất hiện gọn sóng: “Ta không phải vì bọn họ, ta là coi trọng máu của ngươi thôi, hơn nữa, ta chắc chắn để ngươi rời đi.”

Sở Vân Kinh nhướn mày: “Để cho ta rời đi?”

“Sao, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ở lại làm Thánh nữ sao? Ngươi tốt nhất đừng để bọn họ có cơ hội hạ bất cứ thứ gì vào trong cơ thể ngươi, nếu không ta cũng không thể cứu ngươi được.”

Ánh mắt Sở Vân Kinh có chút nặng nề, nhưng nghe Thủy Lăng Toa nói, bây giờ các nàng còn là đồng minh: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Thủy Lăng Toa hơi trầm ngâm: “Ta muốn ngươi cứu một người!”

“Dùng máu của ta?”

“Đúng!” Ánh mắt nàng ta khấn thiết trước nay chưa từng có: “Thần điện đã sớm là họa lớn của Hoàng tộc, nếu một quốc gia chỉ có thể tồn sùng ý chí của thần linh mà tồn tại, vậy nó chẳng còn tiền đồ gì nữa, người ta muốn ngươi cứu, có thể giúp ta một tay, diệt trừ sạch sẽ thần điện ở Vu quốc này.”

Sở Vân Kinh cười lạnh một tiếng: “Nếu như ngươi muốn ta dùng máu cứu người, cần gì phải hỏi ta, ngươi có thể trực tiếp tự động lấy dùng, như vậy chẳng phải dễ hơn sao?”

Thủy Lăng Toa cúi đầu: “Một chút máu vô dụng, trong cơ thể hần bị người hạ thiên hồn chú, nhất định phải là máu của người bị bí thuật cộng thêm trăm loại thảo dược mới có hiệu quả, hơn nữa sau khi giải thiên hồn chú, cơ thể ngươi cũng không còn có bí thuật gì nữa, sẽ không khác gì người bình thường.”

Không khác gì người bình thường?”

Khóe miệng Sở Vân Kinh cong lên, đây cũng không phải chuyện khó chấp nhận, nàng chính là người bình thường: “Cứu người có thể, đừng quên lời

của người, ta cũng không muốn ở chỗ này lâu.”

Ánh mắt Thủy Lăng Toa sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ: “Được!”

Trong lòng Sở Văn Khinh chắc chắn, nàng từng muốn biết rõ thân thể của mình, nhưng sự thật thì lại không tốt chút nào, nàng vô cùng ngoan ngoãn nghe theo lời Thủy Lăng Toa, thời thời khắc khắc để mắt đến các Trưởng lão bên cạnh mình, hai ngày sau, Thủy Lăng Toa mang nàng đi xem bệnh nhân của nàng.

Trong mật thất tối, một màn trướng màu trắng vây quanh lấy giường, ánh mắt Sở Văn Khinh nhìn qua, loáng thoáng thấy một người nằm ở trong đó.

“Chính là hân, lần huyết trận này sẽ mất thời gian một khắc, nếu người không chịu được có thể gọi ta.”

Sở Văn Khinh lắc đầu: “Bắt đầu luôn đi.”

Lời nói của dứt, Thủy Lăng Toa gọi chín người vào, Sở Văn Khinh nhìn sang, bọn họ đều là những nam tử có khuôn mặt tuấn tú, mấy người hợp lại ôm lấy người trên giường, đặt ngồi xếp bằng trên đài ngọc giữa phòng, rồi sau đó đứng theo thứ tự chín phương quanh đài ngọc.

Sở Văn Khinh bước đến ngồi lên đài ngọc, lấy một cây chùy thủ từ trong tay áo ra, sau đó cầm tay của nam tử áo trắng đang nhắm mắt trước mặt lên, vẽ vào lòng bàn tay hân một cái, rồi tiếp đó vẽ một cái vào lòng bàn tay mình, hai vết máu vì vậy mà xuất hiện.

Hoạt tử nhân(người thực vật) trong truyền thuyết chính là hân, Sở Văn Khinh hít sâu một hơi, ấn hai vết máu lại với nhau.

Trong phút chốc một cơn gió xuất hiện, bao vây lấy hai người các nàng, gió này không thổi bay y phục của nàng, lại thúc giục máu trong cơ thể nàng, nàng chỉ cảm thấy bàn tay mình đau nhức không thôi, có một dòng nước ấm lũ lượt chảy đi, tất cả đều trào vào trong cơ thể nam tử đối diện, Sở Văn Khinh từ từ nhắm mắt lại, huyết trận vì vậy mà bắt đầu.

Khi bóng tối kéo tới trước mặt, Thủy Lăng Toa mừng rỡ ôm nam tử kia vào trong ngực, khoe miệng nàng ta cong lên, khí lạnh trên đài ngọc thấm vào người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Chương 90.2: Thiên gia chi nữ, vì quân trở về.

“Ngày Thánh nữ tế thiên đã định xuống, các Trưởng lão chúng ta đã thừa nhận thân phận của nàng, người lại dám tự mình lấy máu nàng thử, rốt cuộc người có để chúng ta vào mắt không?”

“Thủy Lăng Toa đáng chết, xin trưởng lão thứ tội.”

“Quên đi, nhìn người mang Thánh nữ về, lần này không tính toán với người, kể từ hôm nay, người tự mình chăm sóc hậu hạ Thánh nữ, lấy việc đó để tạ tội bất kính của người!”

“Vâng.”

Giọng nói mơ mơ hồ hồ biến mất bên tai Sở Văn Khinh, cả người nàng chấn động, dần dần tỉnh lại.

“Thế nào? Cảm thấy thế nào?”

Sở Văn Khinh khẽ mấp máy môi: “Gương.”

Thủy Lăng Toa bước nhanh về phía bàn trang điểm, lấy một chiếc gương nhỏ đến trước mặt nàng, chỉ liếc mắt một cái, Sở Văn Khinh liền thờ phào nhẹ nhõm, mỗi lần bị mấy máu quá nhiều con người của nàng sẽ đổi màu, thậm chí còn sinh ra sát khí không thể nào kiềm chế được, nhưng lần này, trong mắt nàng vẫn trầm tĩnh như cũ.

“Tốt nhất người nên tĩnh dưỡng mấy ngày, những thứ khác hoàng tộc không có, nhưng linh đan diệu dược lại không ít, yên tâm đi, người không mấy cái gì, võ công của người vẫn còn ở đây.”

Trong lòng Sở Văn Khinh buông lỏng, từng chiêu từng thức võ công là nàng mất nhiều năm mới luyện ra được, nếu không còn thì thật sự không cam lòng, như bây giờ là tốt nhất.

Thủy Lăng Toa còn muốn nói gì nữa, nhưng lại có thị nữ đi vào bẩm báo gì đó.

Sở Văn Khinh chỉ thấy sau khi thị nữ kia nói nhỏ vài câu bên tai Thủy Lăng Toa, ánh mắt của nàng ta liền thay đổi, nhìn thẳng vào Sở Văn Khinh: “Bằng

hữu của người tới, lần này ta dễ dàng đưa người đi hơn rồi.”

Ánh mắt Sở Vân Kinh sáng lên, người nghĩ đến đầu tiên là Tiêu Triệt, nhưng lời kế tiếp của Thủy Lăng Toa lại khiến nàng ngẩn ra: “Không nghĩ tới Thế tử Yên quốc lại lợi hại như vậy, Thần sơn của chúng ta ở vị trí cực kỳ khó tìm.”

Trong ánh mắt mắt mát của Sở Vân Kinh chợt sáng lên, Thủy Lăng Toa nói tiếp: “Ba ngày sau chính là ngày người tế thiên, ta sẽ phái người giả trang người lên đài tế, đến lúc đó nhiều người tất loạn, chính là thời điểm tốt nhất để rời đi.”

“Sau đó thì sao?”

Thủy Lăng Toa nhìn nàng, trong mắt mang theo ý tự hiểu: “Sau đó, chính là thời cơ của ta rồi.”

Sở Vân Kinh không giận Thủy Lăng Toa, thứ nhất nàng ta không nghĩ sẽ đưa nàng vào chỗ chết, thứ hai, ít nhất nàng ta cũng đã nghĩ xong đường lui cho nàng, Sở Vân Kinh ở trong ba ngày qua bị các Trưởng lão ân cần hỏi han, mặc dù không có tận mắt thấy bộ dạng của vị mẫu thân kia, nhưng trên cõi đời này chỉ sợ không có mấy người dám làm chuyện như vậy, tiếc là ---

Sáng sớm ba ngày sau, Sở Vân Kinh bị mặc một thân sa y màu trắng, trên mặt mang theo khăn che mặt cùng màu, y phục này thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng chi tiết bên trên lại tốn rất nhiều tâm tư, ngoài cửa có mười vị thị nữ mặc bạch y đứng chờ, đợi giờ lành đến gần, đoàn người liền đi đến tế đàn Thần sơn.

Mặc dù nói là Thần sơn, nhưng cũng chỉ là một dãy núi ở biên thành Vu quốc, bên trong xây dựng vô số điện các, nghe nói lần này không chỉ có các Trưởng lão, mà còn có những quý tộc khác của Vu quốc, khỏe miệng Sở Vân Kinh nhếch lên, hình thức cũng không nhỏ, chỉ là nàng lại không thấy được.

“Ai nha, quên mang theo tế tư rồi.”

Sở Vân Kinh cả kinh, thị nữ bốn phía đều biến sắc, nàng xoay người đi vào phòng mình: “Các người chờ ở đây, ta đi lấy tế tư đến.”

Bọn thị nữ đứng chờ bên đường, chỉ thấy Sở Vân Kinh vội vàng đi vào trong phòng, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền cầm tế tư trên tay đi ra khỏi phòng, những người vốn đi theo lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó đi theo sau lưng nàng đến tế đàn.

Sở Vân Kinh vội vàng cởi y phục trên người mình ra, sau đó thay một bộ y phục của thị nữ Thần điện, rồi từ cửa bên vách đi ra ngoài, dọc đường đi rất ít gặp người, bởi vì hôm nay là ngày Thánh nữ sau hơn mười năm trở về tế thiên, mọi người rối rít tôn sùng người trở lại, dĩ nhiên là sẽ tranh nhau đi xem nghi thức.

Dọc đường đi đều đã được Thủy Lăng Toa chuẩn bị tốt, Sở Vân Kinh không chút lo lắng đi ra khỏi cửa thần điện, nàng xoay người nhìn thần điện nguy nga ở đây, khỏe miệng cong lên.

Khi Mộ Dung Trần mặt đầy mệt mỏi xuất hiện trước mặt nàng, trong lòng Sở Vân Kinh có chút cảm động, nàng và hắc vốn dĩ là người không thân thuộc.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì là thế nào?”

“Ta muốn biết có phải cái Công chúa Vu quốc kia bị bệnh hay không, sao lại mang người tới cái nơi chim không đẻ trứng này?”

Sở Vân Kinh bật cười, các nàng lập tức lên đường trở về Đại Yên, đương nhiên là Mộ Dung Trần rất tức giận, nếu không phải giữa đường nhảy ra một trình giáo kim, bây giờ bọn họ đã đến Yên kinh rồi.

“Người có biết thiếu chút nữa Vương thượng đã vận dụng quân phòng thủ biên cảnh không?”

Sở Vân Kinh chỉ không đáp lời, nàng còn chưa tới Yên kinh đâu, ai biết sẽ có chuyện gì đang chờ nàng ở Yên kinh?

Vừa vén rèm nhìn, chẳng biết từ bao giờ bên ngoài đã từ lá cây màu xanh chuyển sang úa vàng rơi đầy đất, nàng thờ dãi nói: “Thì ra đã đi lâu như vậy rồi.”

Mộ Dung Trần nhíu mày: “Sẽ không lâu, lần này chúng ta từ Vu quốc đi thẳng đến Đại yên, mặc dù đường không dễ đi, nhưng ---“

“Tại sao không đi Đại Tàn? Theo ta biết, mặc dù đi thẳng đến Đại Yên, nhưng phía bắc Đại Yên là nơi man di ở, hơn nữa cách Yên kinh rất xa.”

Mộ Dung Trần phẫn nộ cười một tiếng: “Cái này, cái này, dĩ nhiên là bởi vì ---“

Sở Vân Kinh lắc đầu, hai mắt khép hờ tựa vào vách xe: “Đi Đại Tàn đi, ta chỉ hy vọng nhanh chóng thấy kết thúc, chờ sau khi thân thể của ta rõ ràng, ta

sẽ tìm một nơi để ẩn cư.”

Không biết làm sao, Mộ Dung Trần cũng muốn nhanh chóng trở về Yên kinh, hần vén rèm cửa sổ nói một câu với thị vệ bên ngoài, bọn họ lên đường từ Đại Tàn trở về Yên kinh.

Một đường phong trần mệt nhọc, nhưng Sở Vân Kinh cũng phải người được nuông chiều, đám người Mộ Dung Trần cũng không có lý do kêu khổ, người ngày sau, bọn họ đã đến biên thành Đại Tàn.

Khi đoàn người vào một khách điểm thoát nhìn lớn nhất ở đất, Sở Vân Kinh liền biết vì sao Mộ Dung Trần muốn đi thẳng từ Vu quốc đến Đại Yên rồi.

“Chuyện khi nào?”

“Cái gì?”

Thấy Mộ Dung Trần giả ngu, Sở Vân Kinh cứ thế nói: “Nơi này chính là biên thành của Đại Tàn, nhìn những người khí thế ngất trời nói, chuyện này hẳn là đã qua hơn tháng rồi.”

Mộ Dung Trần biết không gạt được nàng, thở dài: “Người đừng lo lắng, cho dù là trước thời gian, nhưng cũng cần phải có thời gian để sàng lọc tuyển chọn tú nữ, đợi đến chỗ của hần, đã là chuyện của vài tháng sau rồi.”

Đại Tàn ba năm tuyển tú một lần, năm nay tuyển tú sớm hơn mọi năm, bởi vì thân thể của Hoàng thượng không tốt như trước, mà mấy vị Vương gia cũng chưa có chính thê, điều này thật sự là vấn đề lớn.

Khỏe miệng Sở Vân Kinh cong lên, chăm chú nhìn Mộ Dung Trần: “Thật ra thì người suy nghĩ nhiều rồi, bọn họ nói cũng có lý, hiện giờ trong triều Đại Tàn chỉ hần mới có tư cách thượng vị, nhưng nhiều năm qua hần lại xa rời triều chính, một khi thượng vị khó tránh khỏi bị hạ thần lấn át, lúc này, thủ thế là biện pháp lung lạc đại thần tốt nhất.”

Mộ Dung Trần lắc đầu, ánh mắt kiên định: “Hần không phải là người như vậy.”

Sở Vân Kinh nhún mày: “Ta lại hy vọng hần là người như vậy.”

Bởi vì bị ảnh hưởng của Sở Vân Kinh, hoặc là do Yên kinh thường xuyên truyền tin tức tới, ở hành trình sau, Mộ Dung Trần cố ý tăng tốc độ, trái lại Sở Vân Kinh cũng không nóng không vội, một chút sợ hãi cũng không có, vì thế làm Mộ Dung Trần càng thấy kinh sợ.

Nửa tháng qua đi, cuối cùng cũng đến quốc đô (thủ đô) Đại Yên, tiếng bánh xe ngựa vang dội, Sở Vân Kinh nhìn hoàng thành nguy nga to lớn, không khỏi nghĩ nếu như phụ thân sinh đang chờ trong thành này, rốt cuộc có bộ dạng gì?

Trận tuyết đầu đông làm tuyết bay là tả, tuy nhiên cả Thịnh kinh đều đắm chìm trong không khí náo nhiệt, từ nửa tháng trước, lục tục có các châu phủ đưa tú nữ vào Thịnh kinh, tuyển tú ba năm một lần, kéo dài từ cuối thu đến giờ, mặc dù đã có nữ tử không trúng tuyển lục tục rời đi, nhưng mấy vị có thể là nhân vật chạm tay vào bảng hiệu Quý phi trong cung, mọi người rồi rít suy đoán xem ai sẽ là hoa lệ rơi vào Vương phủ kia.

Chạng vạng, cửa cung mở rộng, một chiếc xe ngựa treo phù hiệu Duệ Vương phủ từ trong cung chạy ra, cấm quân thủ ở cửa cung thấy vậy vội vàng đứng nghiêm một bên, nhân vật ngồi trong xe chính là nhân vật có quyền thế nhất trong kinh hiện nay, thậm chí rất có khả năng trở thành Thái tử tương lai, bọn họ làm sao dám khinh thường?

Từ Mặc quay đầu nhìn màn xe rữ xuống, nhún mày.

Lúc này không khí trong xe có chút quý dị, Tiêu Triệt nhắm mắt dựa vào trên vách xe, chân mày hơi nhíu chặt.

“Đạ tạ Vương gia.”

Tiếng nói thanh thoát của nữ tử vang lên, Tiêu Triệt chỉ gạt đầu một cái, còn lại không có thêm vẻ mặt và ngôn ngữ dư thừa nào.

Khỏe miệng Cố Yên Nhiên cong lên: “Vốn là tuyển tú chưa kết thúc, Yên Nhiên không thể ra khỏi cung, chẳng qua là nghe nói tổ phụ trong nhà bệnh nặng, vậy nên mới đi cầu hoàng thượng cho phép xuất cung, lại không ngờ Hoàng thượng sẽ làm phiền Vương gia.”

Tiêu Triệt vẫn không nói lời nào như cũ, Cố Yên Nhiên vén rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hoàng hôn chưa buông xuống hết, lúc này thành trì Đại Tàn phong hoa sắp vào đêm, bởi vì có tuyết cho nên trên đường không thấy có mấy người.

Có lẽ gió lạnh làm cho Cố Yên Nhiên có chút không chịu nổi, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị một áo lông cáo màu trắng vây quanh, càng làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhưng nam tử đối diện lại không buồn liếc mắt, nhưng Cố Yên Nhiên không để trong lòng: “Vương gia có nghĩ tới sẽ sớm ngồi lên chỗ đó hay không?”

Lời nói này rốt cuộc cũng khiến Tiêu Triệt mở mắt ra, đồng thời ánh mắt rơi vào trên người nữ tử ngồi đối diện.

“Thân thể Hoàng thượng cũng ngày càng yếu, Vương gia nên tích cực phân ưu với Hoàng thượng hơn một chút, cho dù Yên Nhiên là một nữ tử nhỏ bé,

nhưng cũng biết chút ít chuyện trong triều, nếu như ----“

Cố Yên Nhiên dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu như Vương gia nguyện ý liên thủ với phụ thân, chắc chắn Hoàng thượng sẽ quyết tâm dứt khoát hơn.”

Nhìn người đối diện mặt đỏ bừng, Tiêu Triệt lại lần nữa nhắm mắt lại, dựa vào phía sau: “Cố cô nương, quá lo lắng rồi.”

Tiếng nói vừa ngừng, Cố Yên Nhiên liền cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua vai khiến nàng ta rùng mình, môi đang cười chợt tắt, cũng vào lúc này, trên phố không bóng người chợt có một chiếc xe ngựa xuất hiện, có lẽ bởi vì hai người trong xe ngựa không để ý chuyện trên đường, nên nhất thời không thấy, trong phút chốc thoáng qua, một câu nói nhẹ nhàng vang lên trong xe ngựa Tiêu Triệt.

“Phía trước là đến, Vương gia cho Yên Nhiên xuống xe ở phía trước đi.”

Tiêu Triệt gạt đầu một cái, mà Từ Mặc cũng đã nghe thấy lời của Cố Yên Nhiên, dừng xe ngựa trước phủ Thừa Tướng, đợi Cố Yên Nhiên được hạ nhân đỡ xuống, sau đó Từ Mặc lần nữa đánh xe ngược lại đi hướng ngược lại.

Trong lòng Từ Mặc rất buồn bực, tâm ý của vị Cố cô nương này thật sự quá rõ ràng, tuy rằng chuyện này có lợi cho Vương gia, nếu như có mối hôn sự này, tất nhiên có thể xác định địa vị của Vương gia, nhưng mà ----

Từ Mặc xuất thần, hẳn không nhận ra có một chiếc xe ngựa đi theo sau bọn họ từ nãy đến giờ, vào giờ phút này lại dừng ở xa nhìn bọn họ đưa Cố Yên Nhiên trở về, sau đó rời đi xa.

Trong Giang Sơn lâu đã sớm được sương ẩm, Tiêu Triệt cởi áo khoác trên người xuống giao cho Từ Mặc, nhìn mấy người chờ trong phòng, phát tay ra hiệu bọn họ ngừng động tác hành lễ.

“Thế nào?”

Tăng Vĩ biết những lời này là hỏi mình, lập tức đứng dậy: “Xin Vương gia yên tâm, toàn bộ binh mã của Tĩnh vương đã đóng quân ở bên ngoài Thịnh kinh, mười vạn quân chân bắc của Minh vương không có nhận được tin tức của hần nên không dám loạn động, bây giờ còn đang chờ, binh lính phòng thủ kinh thành đều đã thay người của chúng ta, chúng ta sẽ làm hết sức không để cho Minh vương đưa tin tức ra ngoài.”

Án đường của Tiêu Triệt hiện rõ ba vạch đen, nghe Tăng Vĩ hồi báo xong, trên mặt cũng không có lộ ra một chút vui vẻ nào, thật khiến trong lòng Tăng Vĩ căng thẳng.

“Cấm quân đều ở trong tay Trần Ngao, ta muốn người đảm bảo, trong cung sẽ không gặp bất kỳ chuyện gì.” Dừng lại một chút, hai mắt Tiêu Triệt phát lạnh nói: “Ta muốn để cho Minh Vương từ cổ vô thân, qua hai tháng nữa, tất cả đều sẽ trở thành kết cục đã định!”

“Cấm quân bố trí cực kỳ nghiêm ngặt, Trần Ngao cũng là người chu đáo cẩn thận, mặc dù người của chúng ta trà trộn được vào bên trong, nhưng còn chưa tới được bộ phận quan trọng, một khi Minh vương có hành động gì, hiệu quả sẽ không lớn, Vương gia, vì sao người không ----“

Ánh mắt Tiêu Triệt thoáng hiện lên một chút sát khí, Từ Khiêm chỉ cảm thấy trong lòng run lên, hẳn là mưu sĩ đã ở bên cạnh Tiêu Triệt nhiều năm, mặc dù bình thường Tiêu Triệt lạnh lùng với người khác, nhưng ánh mắt tràn đầy sát khí của hần cũng cực kỳ hiếm thấy, Từ Khiêm vội vàng đứng dậy cúi đầu: “Thuộc hạ vượt quá, xin Vương gia thứ tội.”

Tiêu Triệt lơ đãng sờ cốt châm trong tay áo, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Chờ Tứ đệ trở lại đi, ở trong kinh Minh vương giao thiệp không ít, dĩ nhiên là biết hành động của chúng ta, nếu như hần vừa động, vậy thì một chút vinh hoa phú quý hần cũng không giữ được!”

Lúc này Từ Mặc cũng có chút lo lắng, nghe vậy vội vàng đi ra ngoài hạ lệnh xuống, Từ Khiêm và Tăng Vĩ hai người nhìn nhau, thức thời không có tiếp lời với cái đề tài này.

“Nghe nói Hoàng đế Tây Lương đã hạ chiếu lập Thái tử rồi hả?”

Tiêu Triệt vừa hỏi, Từ Khiêm mới tiếp tục nói: “Đúng vậy, kể từ sau khi Thái tử bị đâm bỏ mình ở biên cảnh Tây Lương, bên trong Tây Lương quốc có rất nhiều rối loạn, nhưng một tháng trước Sở Mộ Phi đã trở lại kinh thành Tây Lương, không biết dùng thủ đoạn gì, hiện tại đã ngồi an ổn trên vị trí Thái tử Tây Lương.”

Trong mắt Tiêu Triệt thoáng hiện lên một chút băng lạnh, sau đó nghĩ muốn hỏi gì nữa rồi lại thôi: “Tất cả lui xuống đi.” Tiếp theo là xoay người trở về trong phòng.

Còn dư lại ba người nhìn nhau, Từ Mặc bắt đầu đi lác đác, hai người Tăng Vĩ và Từ Khiêm không thể làm gì khác hơn là trở về viện của mình trước.

Cuối cùng vẫn không chặn được Sở Mộ Phi, vì thế Từ Hần đã bị nhốt trong ám thất mấy ngày rồi, Từ Mặc nhớ vừa rồi rõ ràng là Tiêu Triệt muốn hỏi chuyện ở Ngọc Tuyệt sơn, nhưng lại không hỏi. Hần thở dài lần nữa, chuẩn bị đi qua xem Từ Hần một chút, mấy ngày nay Vương gia không muốn mình hầu hạ, tối nay chắc cũng vậy, hần ra cửa dạo dò thị vệ bên ngoài mấy câu, sau đó đi đến hình phòng của Duệ vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 90.3: Thiên gia chi nữ, vì quân trở về.

Khi những tia nắng sớm đầu tiên rơi xuống, Tiêu Triệt đang đứng ở trước cửa sổ, trong một đêm tuyết lại dày thêm mấy phần, mùa đông ở Đại Tần rất lạnh, mùa đông năm nay lại mở đầu bằng hai trận tuyết, vậy cũng đủ biết đây không phải là dấu hiệu tốt.

Từ Mặc đẩy cửa ra, nhìn thấy Tiêu Triệt đứng ở đó, nghĩ tới đêm qua chỉ sợ chủ tử nhà mình lại một đêm không ngủ, không khỏi có chút đau lòng.

“Vương gia, Dụ vương phủ đưa bái thiếp đến.”

Mới sáng sớm không biết Tiêu Lăng có chuyện gì?

Tiêu Triệt nhận bái thiếp đọc, là mời hắn đi Lâu Ngoại lầu thường tuyết, hắn nhủ mảy, để bái thiếp xuống một bên không để ý tới nữa.

Từ Mặc thấy vậy liền thở dài trong lòng, bây giờ ngay cả Dụ vương cũng không mời nổi Vương gia mình, chẳng lẽ không phải Sở cô nương thì không được sao?

“Chuẩn bị xe đi.”

Vốn tưởng rằng Tiêu Triệt sẽ không đáp ứng, nhưng một câu nói này khiến cho Từ Mặc giật mình, thật lâu sau hắn mới đáp lời, sau đó chạy ra ngoài.

Tiêu Triệt quay đầu nhìn bái thiếp màu bạc bên cạnh, trong lòng cũng không biết tại sao mình lại đáp ứng.

Lâu Ngoại lầu là lầu cực kỳ nổi danh ở Thịnh kinh, nhưng lầu này cũng không khác gì các lầu bình thường, người đông, ồn ào không ngừng, Lâu Ngoại lầu mặc dù gọi là “lầu”, nhưng cũng chỉ có một tầng, mà một tầng này lại vài viện lớn, trong viện lớn có các nhã gian, ở giữa sảnh được xây một hồ nước nhỏ, ngửi mùi hoa lá cây cỏ, nghe tiếng ve kêu, cho dù là xuân hạ thu đông đều có những thú vị khác nhau.

Dĩ nhiên nơi tốt như vậy thì giá tiền không thấp, cho nên chỉ cần có thể đến Lâu Ngoại lầu, tất sẽ là người quyền quý trong triều hoặc phú thương trong kinh, người bên ngoài cho dù có tiền cũng không chắc sẽ có chỗ ngồi.

Xe ngựa Dụ vương phủ vừa đến ngoài cửa Lâu Ngoại lầu, liền có gã sai vặt ân cần tới tiếp đón, xem ra là Tiêu Lăng đã dặn dò trước: “Vị gia này, mời ----”

Gã sai vặt lanh lợi không biết phong hào xưng hô nên chỉ gọi là gia, một đường không ngừng bước đưa bọn họ vào một nhã gian trong viện, sau khi đi qua mấy cây hồng mai nở đầy nụ, góc tường còn có hai cây tùng xanh mướt ướt át, tuyết ở đây cũng không được quét dọn nhiều, chỉ chừa lại đường mòn thông đến ba nhã gian, sắc mặt Tiêu Triệt không có nhiều thay đổi lớn, khóe mắt đuôi mày cũng không lộ ra vẻ thích thú gì.

Gã sai vặt chỉ vào một nhã gian bên trái nói: “Vị gia này, bằng hữu của ngài đang đợi ngài ở đây.”

Từ Mặc móc ra một thỏi bạc đưa cho gã sai vặt, sau đó liền đi theo Tiêu Triệt vào nhã gian bên trái, gã sai vặt ở phía sau liền tục hành lễ vừa nói “có chuyện gì xin người phân phó” vừa đóng cửa.

Tiêu Lăng vừa nhìn thấy Tiêu Triệt tới, trong mắt liền phát sáng, hắn biết mấy ngày nay tâm trạng Tiêu Triệt không tốt, còn lo lắng hắn sẽ không đến, lần này thì tốt rồi.

Bên trong phòng bày trí rất trang nhã, Tiêu Lăng chào hỏi Tiêu Triệt xong liền ngồi xuống, trên bàn đang đặt một hỏa lô nhỏ, phía trên có một bầu rượu trắng, Tiêu Lăng lấy bầu rượu kia xuống, trong phút chốc cả gian phòng đều tràn ngập mùi thơm của rượu,

“Tam ca? Có ưa thích?”

Tiêu Triệt gật đầu một cái: “Lê Hoa Lạc năm mươi năm, cũng không tệ.”

Tiêu Lăng cười một tiếng, rót đầy chén trước mặt hai người: “Tam ca, cạn một chén.”

Tiêu Triệt cũng không từ chối, ngửa đầu uống cạn một chén, chỉ cảm thấy một mùi thơm thuần khiết tản ra trong miệng, tiếp theo lại xông thẳng vào ngũ tạng, đây chính là sự lợi hại của Lê Hoa Lạc, tính khiết mà thơm trong lại không nồng đậm, khiến cho người đã uống liền không muốn ngừng.

“Lại một chén nữa, Tam ca, mấy ngày nay tâm trạng của huynh cũng không tốt, thừa dịp hôm nay uống chút rượu, sau đó suy nghĩ một chút xem ngày mai sẽ làm thế nào, đệ thấy đại ca tính toán tùy tiện chọn một người, sau đó thu cái người ở Thanh Ngọc động kia làm phi.”

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, nhưng lại không nói lời nào.

“Nhị ca lại có ý nghe theo phụ hoàng, còn huynh, đệ cảm thấy phụ hoàng định gả tiểu thư Cố gia cho huynh, thoát nhìn cũng không tệ, nhưng sợ là huynh sẽ không thỏa hiệp.”

“Ừ, vì huynh ủng hộ đệ, hôm nay vừa uống rượu vừa thưởng tuyết, cũng xem như cho đệ thêm can đảm!”

Trong phút chốc nửa bầu rượu đã không còn, Tiêu Lăng vốn không phải cao thủ, lúc này đã có chút say, Tiêu Triệt một chén lại một chén ngửa đầu uống sạch, sắc mặt không có chút thay đổi nào, Tiêu Lăng nói đến chỗ này thưởng tuyết, vì vậy liền để Từ Mặc mở hết tất cả cửa sổ trong phòng ra.

Thoáng cái đã có tuyết bay vào trong phòng, hai người cảm thấy thoải mái, Tiêu Lăng không ngừng rót đầy rượu cho Tiêu Triệt, Tiêu Triệt lúc này giống như đắm chìm trong tâm tình của mình, nâng chén liền uống, nhưng lại không nói nửa câu.

Tiêu Lăng thờ dài, rót đầy chén trong tay, chân mày nhíu lại, không biết là vui hay buồn: “Nhà đầu Mộ gia cũng chọn đến cùng, huynh nói đến lúc đó đệ phải làm sao, thật ra thì nhà đầu kia, mặc dù tính tình không tốt một chút, đáng đáp xấu một chút, nhưng đáy lòng cũng coi là chính trực, được rồi được rồi, đệ còn mẩu phi, dù sao đời này ta thích cũng vô vọng ----”

Đầu lưỡi Tiêu Lăng có chút nín lại, rót cuộc cũng không nói chuyện tiếp, chỉ uống một chén lại tiếp một ly rượu, Tiêu Triệt cũng không nói chuyện, hai mắt của hắn chìm trong bóng tối, bỗng nhiên nói ra một câu: “Không biết nơi đó có lạnh không?”

Tiêu Lăng không nghe thấy rõ, đang muốn hỏi hắn nói cái gì, chợt nghe thấy “cạnh” một tiếng.

Cửa viện mở ra lần nữa, Tiêu Lăng ‘òì’ một tiếng, nghĩ thầm chỗ này là viện tốt nhất Lâu Ngoại Lâu, còn có ai có thể đi vào, khi hắn nhìn thấy một nữ tử mặc bạch y đi qua trước mặt, trong lòng không khỏi kinh ngạc, đang muốn vỗ bàn, nhưng rồi thấy mấy thị nữ theo sau lưng nàng kia.

Hắn lại ngồi xuống, lẩm bẩm nói: “Thân hình có chút giống, nhưng nàng sẽ không mang theo nhiều thị nữ như vậy --”

Mà người đối diện sau khi đi vào cũng không mở cửa sổ ra, hắn thất vọng lắc đầu một cái, tiếp tục uống rượu.

Bây giờ Tiêu Triệt đang đứng ở bên cạnh giường, hắn vốn đưa lưng về phía ngoài cửa sổ, nên vừa rồi không chú ý tới bên ngoài và Tiêu Lăng, dĩ nhiên không biết Tiêu Lăng vừa kinh ngạc cái gì.

Không biết là do một đêm không chợp mắt hay là do rượu, cuối cùng Tiêu Triệt dựa vào trên giường ngủ thiếp đi, Tiêu Lăng ở bên cạnh nhìn thấy vậy, khóe miệng nở một nụ cười khổ, rót hết rượu còn lại vào trong chén của mình.

Từ Mặc và Diệc Tuyết ở một bên nhìn, thấy Tiêu Lăng nằm gục trên bàn ngủ, rót cuộc cũng không nhìn nổi nữa, hai người nhìn nhau, cuối cùng nhắc Tiêu Lăng lên đi ra khỏi viện.

Từ Mặc cũng có chút nóng ruột, hắn biết Vương gia nhà mình sẽ không ngủ quá lâu, quả nhiên sau hai nén hương, Tiêu Triệt tỉnh lại, khi biết Tiêu Lăng đã bị đưa về phủ, cũng đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi tới giữa viện Tiêu Triệt dừng lại theo bản năng, hắn quay đầu nhìn nhả gian bên cạnh, trong lòng xôn xao một cảm giác kỳ lạ.

Từ Mặc thấy Tiêu Triệt nhìn nhả gian này, liền nói: “Mới vừa có khách tới.”

Tiêu Triệt trở lại bình thường, trầm nghĩ không biết có phải do mình vừa uống rượu nên bị ảnh hưởng không, liền thu hồi ánh mắt, rời khỏi viện này.

Một khắc khi hắn vừa biến mất khỏi cửa viện kia, cửa sổ của nhả gian bên cạnh bị mở ra, một trận gió lạnh thổi tới, thị vệ trong đó nhìn nữ tử đứng trước cửa sổ, rồi lại nhìn ly rượu nhỏ đặt trên bàn, một người trong số đó đành phải lên tiếng nói: “Công chúa, chú ý thân thể, thời tiết ở Đại Tần rất lạnh, đừng dễ bị phong hàn.”

Nữ tử bạch y xoay người lại khẽ nói ra một câu: “Không sao, ta quen rồi.”

Lúc Tiêu Triệt ngồi trên xe ngựa trở về, trong lòng chợt cảm thấy không yên, trong mấy tháng này, mỗi lần hắn thất thần đều sẽ sờ cốt châm trong tay áo, lúc này hắn cũng đưa tay nhấn một cái, về mặt vốn lạnh lùng lập tức thay đổi, Tiêu Triệt vén rèm xe lên nói: “Trở lại Lâu Ngoại Lâu!”

Từ Mặc không biết vì sao, vội vàng quay đầu cho ngựa trở lại, lần này quả thật Tiêu Triệt có chút lo lắng, sợ là trong lúc mình ngủ đã làm rơi cốt châm trên giường, không biết còn có thể tìm thấy hay không?

Gã sai vật ở Lâu Ngoại Lâu thấy Tiêu Triệt quay lại, lại thấy hắn vội vàng đi vào trong viện, không lâu sau lại thấy hắn tức giận đi ra: “Đồ đâu?”

Gã sai vật bị dọa mất hồn mất vía, lúc này quỳ xuống đất nói: “Xin Vương gia nói rõ, tiểu nhân không biết.”

Giọng nói của Tiêu Triệt sắc bén giống như gió đông lạnh: “Bôn vương roi ở đây, nếu không tìm được, Lâu Ngoại Lâu này không cần mở cửa nữa.”

Vừa dứt lời, lão bản Lâu Ngoại Lâu cũng chạy tới, vừa thấy liền cuống quýt mắng: “Đồ khốn kiếp, còn không mau suy nghĩ đi?”

Ánh mắt gã sai vật chuyển động cực nhanh, lúc này chợt sáng lên: “Ý Vương gia nói đến một quả cốt châm phải không?”

Tiêu Triệt vội hỏi: “Ở nơi nào?”

Ánh mắt sáng lên của gã sai vật chợt tối xuống, tiếp theo cả người run rẩy nói: “Vừa rồi thảo dân có nhặt được một quả cốt châm, nhưng lúc ra cửa lại gặp một vị khách trong viện này, khách nhân kia nói là của Vương gia ngài, còn nói quen biết ngài, có thể mang đến cho ngài, thảo dân suy nghĩ nơi này là Thịnh kinh, không có người nào dám mạo nhận biết Vương gia ngài, vì vậy đã đưa cốt chân cho vị khách nhân kia!”

Gã sai vật này nói không sai, quả thật trong Thịnh kinh này không ai dám mạo nhận quen biết đương kim Duệ vương, nhưng nếu thật sự có ý xấu thì ----

“Vị khách kia là ai?”

Giọng nói của gã sai vật kia hơi run rẩy, sợ mình tin nhầm người: “Vị khách kia là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, khoác áo choàng trắng, có rất nhiều thị nữ đi theo sau, thảo dân ánh mắt vụng về, không nhận ra là Tiểu thư nhà nào.”

Trong lòng Tiêu Triệt khẽ động: “Người có thấy nàng đi hướng nào không?”

Gã sai vật ngập ngừng một hồi: “Hình như là hướng tây.”

Từ Mặc cảm thấy Vương gia nhà mình có gì đó không đúng, lại không nghĩ đến gã sai vật vừa dứt lời, liền không thấy bóng dáng Vương gia nhà mình đâu, hần vội vàng đuổi theo, lại thấy Tiêu Triệt không ngồi lên xe ngựa, mà ngược lại rút kiếm tùy thân chặt đứt dây buộc xe ngựa, cưỡi ngựa đi về hướng tây.

Trong đầu hần chợt xuất hiện một ý niệm, vị khách lấy đi cốt chân của Vương gia, có phải là Sở Văn Khinh không?

Trong mắt Tiêu Triệt gần như hiện lên vài phần si cuồng, hần vung roi quất lên lưng ngựa, ánh mắt nhìn chung quanh khắp phố phía tây, trên đường ngoại trừ tuyết chưa tan, vào giờ phút này cũng không thấy có bao nhiêu người đi đường, hần liếc mắt nhìn, trong tâm mắt không xuất hiện bóng dáng của một chiếc xe ngựa, mà trên đường có rất nhiều vết bánh xe, quả thật hần không tìm được một chút dấu vết gì có thể chứng minh hướng đi của nàng.

Cứ chạy như điên không mục đích như vậy hồi lâu, rốt cuộc đôi mắt nóng bỏng của Tiêu Triệt dần trở nên lạnh lùng, tiếp đó mơ hồ bắt đầu nổi lên giống bão, hần ngồi thẳng người, cứ ngồi như vậy trên lưng ngựa rất lâu, nhìn qua thật cô đơn tiêu điều.

Ở một con hẻm cách đó không xa, một người mặc áo khoác lông cừu trắng đứng ở đó, nàng nhìn bóng lưng thẳng tắp này, cuối cùng cũng di chuyển, chậm rãi cưỡi ngựa đi về hướng khác, chẳng biết tại sao trong phút chốc chân mày đã nhíu chặt.

Thị nữ sau lưng cầm một bức thư trong tay, tiến đến gần: “Công chúa, Tần vương đã phê chuẩn quốc thư.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chương 90.4: Thiên gia chi nữ, vì quân trở về.

Khi Tiêu Triệt trở về phủ, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nụ cười trên mặt Từ Mặc tắt ngấm, hần do dự không biết có nên mở miệng hỏi không, cuối cùng cũng không dám, nhìn tin báo trong tay áo một chút, hần tiến lên nói: “Vương gia, có ---”

“Không cần báo lạ, giao cho Từ Khiêm bọn họ thương lượng đi.” Thái độ của Tiêu Triệt lạnh lùng hà khắc trước nay chưa từng có: “Còn nữa, nói người trong phủ chú ý, hễ có cô nương trẻ tuổi đến trước cửa Duệ vương phủ, tất cả đều tra rõ thân phận rồi báo lại cho ta.”

Từ Mặc vô cùng ngạc nhiên, nhưng khi nhớ đến chuyện vừa rồi, hần lại vui mừng, Tiêu Triệt dần đi xa, Từ Mặc khẽ nói một câu: “Rốt cuộc Sở cô nương cũng trở lại rồi!”

Vừa nói xong câu này, Từ Mặc buồn bực nhìn thư tín trong tay: “Thư này chỉ nói là Yến quốc đưa quốc thư cho Hoàng thượng, biên cảnh không có gì khác thường, lại có Thế tử trấn thủ, vậy chắc không cần cho mấy người Từ Khiêm đi nữa rồi!”

Từ Mặc nghĩ vậy liền cất thư báo đi, ngược lại đi ra lệnh cho thị vệ canh giữ Vương phủ để ý cô nương đến trước cửa Duệ Vương phủ.

Bóng đêm dần dần buông xuống, sắc mặt Tiêu Triệt cũng càng ngày càng lạnh, có thể biết được đồ vật kia là của hần, trên đời này chỉ có mình nàng, nhưng nếu nàng đến Thịnh kinh, tại sao lại không tới gặp hần trước?

Trong lòng giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm cắn tim hần, Tiêu Triệt hung hăng vỗ một cái thật mạnh lên cái bàn bên cạnh: “Sở Văn Khinh, đừng để ta tìm được nàng!”

Hết đêm trời lại sáng, vẫn không có bất kỳ tin tức gì cho thấy Sở Văn Khinh xuất hiện ở trước cửa phủ, Tiêu Triệt mặt đen đi ra khỏi cửa, vì hôm nay là ngày tuyên tử cuối cùng, tối nay trong tất cả các tú nữ, sẽ chọn ra năm vị Vương phi, còn lại sẽ định nhân duyên cho các Vương hầu thế gia.

Sắc mặt Tiêu Triệt u ám khác thường, lúc đi qua cửa cung, bộ dạng cung kính của cấm quân còn có thêm chút sợ hãi so với ngày thường, hôm nay cả hoàng cung chìm đắm trong không khí náo nhiệt, nhưng từ đầu đến cuối Tiêu Triệt chỉ nhớ tới, hôm nay sau khi trở về phủ hần muốn an bài người tìm kiếm khắp Thịnh kinh như thế nào.

Đến Càn Chính điện gặp Hoàng thượng, về mặt lạnh nhạt của Tiêu Chiến đối với hắn còn thêm một chút bất an, hôm nay tất cả các Hoàng tử và Thế tử đều sẽ vào cung, sau khi hàn huyên mấy câu, Tiêu Chiến liền dẫn mọi người đến Trữ Tú cung.

Lệ phi chờ đã lâu, những nữ tử có thể lưu lại đến ngày hôm nay đều là những nữ nhi con nhà quý tộc xinh đẹp thông tuệ, khi đoàn người Tiêu Chiến tới, những nữ nhi gia vội vàng đứng ở cửa hành lễ, mỗi người ở chỗ này đều trang phục lộng lẫy, bộ dạng mềm mại như nước, chốc cho xuân tâm nam tử rung động.

Đội Hoàng đế và các Hoàng tử ngồi xuống, Tiêu Chiến nói mấy câu đơn giản, sau đó Phúc Hải trình sách và bảo ấn nhập phủ lên, những thứ này thêm thánh chỉ cùng nhau ban xuống, lập tức người sẽ thành Vương phi hoặc Thế tử phi.

Trong những nữ nhi gia đứng ở đây, Cố Yên Nhiên và Mộ Thanh La đều có mặt, ánh mắt người trước ung dung, khỏe miệng tươi cười, người sau trông mong nhìn một nam tử trong nhóm người kia, tình ý có chút sáng tỏ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Lâm Hoàn Tô nữ nhi Lễ bộ thượng thư lan tâm tuệ trí, thực đức nho nhã, đặc biệt chỉ hôn cho Hiền vương Tiêu Thanh, mệnh hai người tùy ý thành hôn, sau này cần đồng tâm đồng sức...”

Thánh chỉ đầu tiên, mặc dù trên mặt Tiêu Thanh không có chút vui mừng gì, nhưng cũng không khó chịu gì với cô nương trên thánh chỉ, nhanh nhẹn tiến lên tiếp nhận.

“...Ngụy Ánh Tuyết hiền lương thực đức, là tiểu thư khuê các mẫu mực, đặc biệt chỉ hôn cho Tĩnh vương, hai người tùy ý thành hôn...”

Vương gia mặt lạnh rồi kinh nhiều ngày cuối cùng cũng xuất hiện, vào giờ phút này cũng không thêm nhìn tới người sẽ trở thành thê tử tương lai của mình, sau khi tiếp chỉ tạ ơn xong liền xoay người trở về chỗ của mình ngồi xuống, ánh mắt cô nương Ngụy gia này khẽ động, tiếp đó liền che giấu đi sự mất mát trong mắt.

“... Mộ Thanh La tính tình thuần lương, ngoài ra phụ thân còn có công với thiên hạ xã tắc, đặc biệt lấy lễ Công chúa chỉ hôn cho Dục vương, hai người tùy ý thành hôn...”

Rốt cuộc tâm tư của Mộ Thanh La cũng được hoàn thành, bên này mặc dù Tiêu Lăng đã làm tốt chuẩn bị trong lòng nhưng khi nghe được thánh chỉ vẫn có chút sững sờ, nếu không phải Lệ Phi ho nhẹ một tiếng để Tiêu Lăng hồi thần, sợ là chỉ có một mình Mộ Thanh La tiến lên tiếp nhận thánh chỉ hôn ước của hai người.

“... La Tổ Cẩm nữ nhi Chương viện Hàn Lâm cung kính khiêm nhường, hiền lương thực đức, chỉ hôn cho Minh vương làm Chính phi, mệnh hai người tùy ý thành hôn...”

Về mặt Tiêu Minh không có một chút sơ hở, lúc tiến lên tạ ơn, còn không quên khẽ đỡ thê tử tương lai bên cạnh, khiến trong lòng Tiêu Chiến và Lệ phi buồn lòng.

Như vậy, trong này chỉ còn lại có Tiêu Triệt là chưa nghe thánh chỉ, mà tú nữ có thể làm Vương phi cũng chỉ có Cố Yên Nhiên, trong lòng mọi người đều sáng tỏ, Hoàng thượng an bài như vậy dĩ nhiên là có thâm ý trong đó.

“Mời Dục vương lên trước nghe chỉ.”

Tiêu Triệt giương mắt nhìn Tiêu Chiến, trong lúc phụ tử hai người bốn mắt nhìn nhau một mảnh mẽ một lạnh lùng, giống như không cho phép từ chối, Phúc Hải khẽ ho một tiếng, nhưng Tiêu Triệt không có phản ứng gì, rốt cuộc vẫn là Tiêu Chiến không làm gì được: “Triệt nhi, ngươi đến đây.”

Ánh mắt Tiêu Triệt buồn lòng tiến lên hai bước, chỉ thấy Tiêu Chiến lấy từ trong ống tay áo của mình ra một món đồ: “Nhìn thấy cái này, ngươi có nguyện ý nghe chỉ?”

Ánh mắt Tiêu Triệt sáng rực, chỉ thấy trong tay Tiêu Chiến đang nắm không phải là cốt châm thì là cái gì?

“Phụ hoàng!”

“Nghe chỉ!”

Rốt cuộc, Tiêu Triệt cũng nghe lời quỳ xuống, một màn này xuất hiện bất ngờ, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Cố Yên Nhiên ở một bên mặt mày xám xịt.

“Phụ thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: “Vi Yến Tàn kết giao hữu nghị, nên Yến quốc đặc biệt gả Niệm Vân công chúa đến Đại Tàn, hiện giờ chỉ hôn cùng Dục vương, đợi sau khi hai nước trình quốc thư sẽ chọn ngày thành thân, khâm tứ ---“

Hai câu đơn giản khiến trong lòng Tiêu Triệt chấn động, hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Chiến, chỉ thấy Tiêu Chiến gật đầu một cái.

Một cỗ rung động xông lên đầu, đợi Tiêu Triệt tạ ơn xong, Tiêu Chiến liền đưa cốt châm cho hắn, trong mắt mặc dù có nghi ngờ, nhưng lại rất cao hứng khi nhìn thấy hắn tiếp chỉ: “Nghe nói lúc ngươi đóng quân ở biên cảnh Yến quốc đã biết, nếu sớm có chuyện này, ngươi phải bẩm báo sớm chứ.”

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, trầm giọng nói: “Hải nhi còn có việc trong người nên cáo lui trước, xin phụ hoàng và Lệ phi thứ tội.”

Tiêu Chiến chỉ muốn hắn có thể tiếp chỉ đã là không tệ rồi lúc này dĩ nhiên biết suy nghĩ trong lòng hắn, liền phát tay một cái để cho hắn lui.

Cố Yên Nhiên nắm chặt hai tay, nàng tro mắt nhìn bóng đen kia biến mất ở cửa cung, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ lòng bàn chân, trong đầu cũng là một mảnh hỗn loạn, tại sao? Rõ ràng mỗi một bước đều là kế hoạch tốt, tại sao lại xuất hiện một Công chúa Yên quốc?

“Cố Yên Nhiên tiếp chi.”

Chợt thấy đọc tên nàng, Cố Yên Nhiên hít sâu một hơi, tiến lên trước: “Cố Yên Nhiên tiếp chi.”

“Cố Yên Nhiên xinh đẹp thông tuệ, là nữ tử xuất sắc của Đại Tần ta, trẫm dưới gối không có nữ nhi, nay thu làm nghĩa nữ, ban vị Công chúa, phong hào Linh Hoa, chỉ hôn cho Thái tử Đại Yên làm phi...”

Cố Yên Nhiên ngẩng đầu, nàng ta nhìn chăm chăm Phúc Hải, từng chữ từng câu phía sau nàng ta không nghe được, chỉ có một câu “chỉ hôn cho Thái tử Đại Yên làm phi”, giống như là sấm sét nổ bên tai, đủ khiến cho cả thế giới của nàng ta bị vùi lấp!

Gió lạnh thổi tung y phục của Tiêu Triệt, trông mắt hắn đỏ lên, vung roi thật mạnh giục ngựa đi nhanh, vó ngựa vang lên từng hồi, tuyết văng tung tóe, sắc mặt Tiêu Triệt trầm ngâm, đi thẳng đến hành cung Thịnh kinh.

Xa xa liền thấy cung Lâm Lập nguy nga, lúc này trước cửa có mấy thị vệ canh gác, thấy Tiêu Triệt đi đến gần, sắc mặt không tránh khỏi sợ hãi.

Nhưng Duệ vương bọn họ sau khi xuống ngựa lại làm như không thấy bọn họ, sai bước đi vào trong hành cung, hành cung này ở phía nam hoàng thành, là vì muốn khoản đãi khách quý mới cho xây dựng, mặc dù diện tích không lớn như hoàng cung, nhưng cũng không phải tiêu viện nhỏ, Tiêu Triệt bước nhanh đi, lạnh lùng trong mắt hắn tản ra bốn phía, mơ hồ dọa lui hạ nhân trên đường.

Mấy người Từ Mặc đi theo sau lưng hắn, thấy hắn như vậy, trong mắt không khỏi sáng lên có thể khiến Vương gia nhà mình luống cuống như thế, trừ nàng ra còn có ai khác?

Nhưng vì sao Tiêu Triệt lại đến hành cung thì bọn họ lại không biết.

Cho đến khi thấy một lầu các chạm trổ, bước chân của Tiêu Triệt mới chậm đi một chút, giờ phút này ở cửa lầu có hai thị nữ áo trắng đang đứng, nhìn thấy Tiêu Triệt cả người lạnh lẽo đi đến, hai người không khỏi nhìn nhau: “Người tới là ai? Nơi này là chỗ ở của Công chúa Yên quốc, người tới mau xưng họ tên.”

Hai mắt Tiêu Triệt nhú lại, không nhìn hai thị nữ ở cửa mà đi thẳng vào trong, ánh mắt hai người kia thay đổi, đang muốn tiến lên ngăn cản, lại cảm thấy có một cỗ hàn khí lớn chế trụ toàn thân mình, khiến cho bọn họ không động đậy được.

“Công chúa, cẩn thận!”

Nghe thị nữ la lên, Tiêu Triệt nở nụ cười, bước chân không ngừng cứ vậy đi thẳng vào bên trong, bên trong phòng không có một bóng người, ánh mắt Tiêu Triệt di chuyển, tiếp đó hắn vượt qua tấm bình phong lớn đi vào phòng ngủ, vừa mới đi qua bình phong liền có một khí lực lớn đánh tới, Tiêu Triệt không chút lưu tình xuất chiêu đỡ.

“Dừng tay!”

Một tiếng “Dừng tay” này hàm chứa một chút lười nhác, giống như nữ tử mệt mỏi đang nghỉ ngơi, trong lòng Tiêu Triệt khẽ động, ánh mắt rơi vào giường phía sau.

“Đều lui xuống đi.”

Bọn thị nữ hai mắt nhìn nhau lui ra ngoài, trong phòng liền bị một cỗ yên tĩnh quỷ dị bao phủ.

Lúc này màn giường khẽ động, mười ngón tay nhỏ nhắn từ sau bức rèm đưa ra, vừa định vén rèm lên, nhưng trên cổ tay trắng đột nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt.

“A ----”

Một tiếng thét kinh hãi, Mộ Dung Vân Kinh chỉ cảm thấy cổ tay mình bị nắm chặt, tiếp đó hơi thở nam nhân đánh úp về phía này, cả người nàng còn chưa kịp phản ứng, liền bị nam nhân đặt dưới thân.

“Còn dám đi sao?”

Một giọng nói trầm thấp rơi vào bên tai Mộ Dung Vân Kinh, cả người Tiêu Triệt bị buộc chặt, thật giống như đang đè nén cái gì đó.

Mộ Dung Vân Kinh cảm nhận được sự mập mờ của lồng ngực Tiêu Triệt, lúc bốn mắt nhìn nhau, nàng tỉ mỉ quan sát mọi góc cạnh trên khuôn mặt hắn, trên mặt xinh đẹp của nàng nổi lên một tầng mềm dịu, hai tay vòng qua ôm lấy hông hắn, khẽ nhỏ giọng nói: “Không đi.”

Hai mắt Tiêu Triệt gần như muốn đóng đinh trên người nàng, Mộ Dung Vân Kinh nhìn khuôn mặt tiêu tụy và ánh mắt hằn lên tia máu của hắn, trong lòng cảm thấy áy náy: “Nhất định ----”

Hai chữ còn lại toàn bộ bị hắn nuốt vào trong miệng, lúc này Mộ Dung Vân Kinh vốn chỉ mặc y phục bên trong, mà tay của người này giống như có lực mê muội, đi tới chỗ nào liền đốt lửa chỗ đó, dần dần tiếng hít thở của hai người trở nên nặng nề.

Tiêu Triệt có chút vội vàng, đôi môi hắn hôn dọc từ cổ nàng xuống, da thịt trơn nhẵn làm đầy lên dục vọng của hắn, trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm đó, bàn tay to của hắn đặt lên một bên nhũ phong ủa nàng, nhẹ nhàng vuốt ve khiến nàng rên rỉ.

Tay của nàng đặt lên vai hắn, răng trắng cắn chặt môi dưới, chỉ sợ sẽ lộ ra một chút xú tiếng động, eo nhỏ của nàng giống như nước uyển chuyển dưới thân hắn, hai mắt mang theo mị hoặc câu người, hai hàng lông mi khẽ run cằng khiến người khác thương, nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể khiến trái tim Tiêu Triệt cằng trầm luân hơn.

Tay của nàng chậm rãi đi đến trước ngực hắn, một tay ôm lấy hông hắn, một tay kia chui vào vạt áo hắn, nàng đi chuyển từng chút từng chút cho đến khi đến trước ngực hắn.

Hắn cúi người ở bên tai nàng, đôi môi khẽ mút vành tai trong suốt của nàng, Mộ Dung Vân Kinh khẽ run lên, thờ gấp theo động tác của hắn, nàng nũng nịu nói không cần.

Tiêu Triệt hôn lên vai nàng: “Hả?”

Mộ Dung Vân Kinh vừa rụt vai vừa thờ dốc, chỉ mơ hồ nói không rõ.

Tiêu Triệt cắn một cái lên cằm nàng: “Cái gì?”

Hai tay nàng giữ chặt vai hắn, chỉ cảm thấy ở nơi sâu nhất trong lòng nóng lên, tinh thần của nàng sắp bị hắn nghiền ép sạch sẽ, không thể làm gì khác hơn là khẽ ní non: “Triệt, đừng ----”

Tên của hắn ở trên môi nàng giống như một vũng nước, một tiếng kia căn bản không phải là xin tha mà giống như trêu chọc người, vừa giống như muốn cự tuyệt lại vừa giống như mời chào, Tiêu Triệt khẽ quát một tiếng, ôm chặt nàng vào người, đợi kinh tình qua đi, hắn chậm rãi thở dài: “Kinh nhi.”

Mộ Dung Vân Kinh ở trong ngực hắn, dư vị vẫn chưa tan, nghe vậy chỉ nghiêng người rúc sâu vào trong ngực hắn, Tiêu Triệt cúi đầu nâng mặt của nàng lên hìn, vết chai to trên tay hắn lướt qua mặt nàng, giống như đang miêu tả một bức tranh tự phác họa: “Là nàng.”

Hai chữ này của hắn khiến trong lòng Mộ Dung Vân Kinh đau xót, giọng nói của nàng vốn mềm mại, lúc này lại mang theo chút xúc động, càng khiến cho người khác suy nghĩ viển vông: “Tiêu Triệt ----”

Tiêu Triệt biết tâm tư của nàng, chỉ ôm nàng vào trong ngực: “Sao lại thành Công chúa Yến quốc?”

Mộ Dung Vân Kinh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói ra hết mọi chuyện với hắn, còn nói ra một chút vụn vặt ở Vu quốc, cuối cùng hỏi báo đại khái hành tung ba tháng qua cho hắn.

Tiêu Triệt nhú mày: “Đáng chết!”

Mộ Dung Vân Kinh nghiêng người hôn lên môi hắn, ánh mắt Tiêu Triệt khẽ động, khẽ hôn vài cái lên cổ nàng, thật ra Mộ Dung Trần cũng không có gì đáng trách.

Mộ Dung Vân Kinh vốn muốn an ủi Tiêu Triệt một chút, nhưng không ngờ nụ hôn này lại dẫn tất cả những gì mà hai người đè nén hồi lâu ra ngoài, mà hắn đã hiểu rất rõ mỗi một chỗ trên thân thể nàng, không bao lâu, nàng liền đắm chìm dưới thân hắn lần nữa.

Bóng đêm dần buông xuống, khi bọn thị nữ áo trắng đến cửa lần nữa, chỉ thấy Công chúa của mình đã thay quần áo, giờ phút này đang ngồi trước bàn trang điểm, mà nam tử kia giờ phút này đang đứng sau lưng vấn tóc cho nàng, bọn thị nữ gần như đều tròn mắt há mồm, không hiểu sao một người lại có thể thay đổi lớn đến thế!

“Đây là Duệ vương.”

Sắc mặt bọn thị nữ thay đổi lần nữa, nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất hành lễ, vị trước mặt này không phải sau này sẽ là trượng phu của Công chúa bọn họ sao? Nhưng vì sao hai người này lại giống như rõ ràng đã là ---

“Đều lui xuống đi, để Từ Mặc chờ ở bên ngoài.”

Bọn thị nữ cùng lui xuống, Mộ Dung Vân Kinh quay đầu nhìn Tiêu Triệt: “Sao vậy? Có việc gấp sao?”

Tiêu Triệt nhìn nàng, nhú mày nói: “Muốn sớm cưới nàng vào Vương phủ.”

Trên mặt Mộ Dung Vân Kinh thoáng đỏ bừng, nàng cười nói: “Ta biết tình hình hiện tại của Thịnh kinh có chút khản trương, hơn nữa thánh chỉ đã ban xuống, chuyện thành hôn cũng là chuyện sớm hay muộn, chẳng lẽ chàng lo lắng ta sẽ lại chạy mất sao?”

Ánh mắt Tiêu Triệt tối sầm: “Hả?”

Mộ Dung Vân Kinh bật cười, đứng dậy cầm tay hắn: “Sẽ không đi, chàng yên tâm.”

Tiêu Triệt liếc mắt nhìn nàng, nghe được tiếng Từ Mặc ở bên ngoài liền nắm chặt tay nàng một chút, rồi xoay người đi ra ngoài.

Khi Từ Mặc thấy Tiêu Triệt đi ra ngoài, liền chắc chắn người bên trong chính là Sở cô nương, vì vậy hắn không ngần ngại hỏi: “Vương gia, Sở cô nương thật sự đã trở lại sao?”

Tiêu Triệt cười nói: “Từ nay về sau không có Sở cô nương, chỉ có Công chúa Yến quốc Mộ Dung Vân Kinh, ngươi hiểu chưa?”

“Đa!” Trên mặt Từ Mặc lập tức vui vẻ hơn, chỉ cần người nợ trở lại, Vương gia mình cao hứng, đây mới có thể buông nòng: “Vương gia, thánh chỉ cuối cùng của Hoàng thượng là nhận Cố tiểu thư làm nghĩa nữ, ít ngày nữa sẽ đến Đại Yến hòa thân.”

Đại Yến?

Ánh mắt đen của Tiêu Triệt khẽ động, nghĩ đến nàng, môi không khỏi xuất hiện ý cười: “Để nàng đi đi, mấy ngày nay không được buông lỏng chuyện trong Thịnh kinh, ngoài ra, lệnh quân gia cho người tân trang lại Linh Lung các một chút.”

Linh Lung các --- ---

Trong lòng Từ Mặc mừng rỡ, liên tục đáp, chờ Tiêu Triệt nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Thấy sắc mặt Tiêu Triệt dần ảm trở lại, khóe môi Mộ Dung Vân Kinh cũng cong lên, Tiêu Triệt ôn nàng vào ngực, khẽ nói ra một câu: “Ồ trong Vương phủ đi.”

Mộ Dung Vân Kinh cười một tiếng đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 90.5: Thiên gia chi nữ, vì quân trở về.

Sáng sớm hôm nay, Tiêu Triệt liền rời hành cung, cho dù nói thế nào, hiện giờ hắn trắng trợn ra vào hành cung nơi Công chúa Yến quốc ở như thế thật sự không hợp quy củ, mà trong tay hắn thật sự còn có một số việc, may nàng đã đáp ứng sẽ vào Duệ vương phủ ở, như vậy tất cả đều không có vấn đề gì.

Sau khi Tiêu Triệt vừa ra khỏi cửa, một chiếc xe ngựa liền từ hành cung đi ra, một đường đi thẳng đến Hoàng cung, thị vệ canh giữ cửa cung sau khi biết là Công chúa Yến quốc muốn vào yết kiến Hoàng thượng liền lập tức sai người đi bẩm báo trước.

Chỉ một lát sau thống lĩnh cấm vệ quân Trần Ngạo tới đón Công chúa Yến quốc vào cung, bọn thị vệ nhìn bóng lưng Công chúa Yến quốc, không biết sao lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng vị Công chúa này vào cung, làm cho không khí u ám của Thịnh kinh nhiều ngày qua tan biến hết.

Sau ngày thứ hai Công chúa vào cung, Hoàng đế Đại Tần Tiêu Chiến liền triệu hồi mấy vị nguyên lão trọng thần và sáu bộ ba ti triều đình, tiếp đó lúc lâm triều ở Càn Chính điện tuyên đọc chiếu thư lập Thái tử.

Chiếu thư lập Thái tử.

Lúc đó Tiêu Triệt vừa mới thức dậy, ngoài trời lại vừa có tuyết rơi, tuyết dày che phủ hết cỏ cây trong Linh Lung các, Tiêu Triệt đứng bên cửa sổ, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, hắn quay đầu nhìn người còn đang ngủ trên giường, khóe môi cong lên.

Trong buổi sáng yên tĩnh chợt truyền đến tiếng ồn ào, hơn nữa tiếng ồn này càng ngày càng gần Linh Lung các, Tiêu Triệt nhíu mày, đã dặn dò từ sớm, không được gây tiếng động lớn xung quanh Linh Lung các này, rốt cuộc ai lại lớn mật như thế?

Tiêu Triệt cất bước đi ra ngoài, vừa đi đến người liền nghe thấy tiếng người trên giường khẽ trở mình, sau đó một cánh tay trắng lộ ra ngoài, Tiêu Triệt liền quay trở lại, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho người trên giường, sau mới mới đứng dậy đi ra bên ngoài viện.

Bước chân của hắn rất nhẹ, nhưng cửa vừa đóng lại, nữ tử nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng nàng cong lên ánh mắt nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn che, dường như có thể nhìn thấy được quý khí kinh người trên mặt nam tử áo đen kia.

“Vân Kinh, Tiêu Triệt của ta nhất định sẽ ngồi lên chỗ kia, ngươi có thể trở thành người sống vai cùng hắn, thế nhưng một khắc khi ngươi tiến vào hậu cung của hắn, ngươi sẽ thấy không có cách nào làm thế từ của hắn, thế sự tuyệt đối không đơn giản như ngươi nghĩ, đến lúc đó, quá nhiều thứ không thể làm sẽ gây vò vét tình cảm của ngươi, Vân Kinh, ngươi hiểu không?”

Mộ Dung Vân Khinh nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng rơi xuống, hai mắt nhắm lại, nằng hiều, nhưng cho dù bắt đầu hay kết thúc, nàng chỉ mong hấn đồng lòng với mình, thật may cho dù con đường phía trước có khó khăn vất vả đến mấy hấn cũng quyết không bỏ qua.

Con người khi còn sống không thể nào chỉ yêu một người, chỉ thủy chung với một người.

Nhưng mà hấn lại có thể.

Đại Tàn Hiền Đức năm hai mươi sáu đã định trước không phải là năm bình thường, đầu tiên là Binh Bộ Thượng Thư Đại Tàn Sở Thiên Tề bị tra ra trong thời gian hấn làm quan từng nhiều lần mang quân tình của mình báo cho nước khác, nhiều loại chứng cứ được đưa ra đủ để phán hấn tội bán nước, Hiền Đức để hạ lệnh tru di cửu tộc, từ đó, trên bàn cờ mưu tranh quyền lực ở Thịnh kinh sẽ không còn người họ Sở nữa.

Nếu ví chuyện Binh Bộ Thượng thư thất thế khiến cho nhiều con em con lại bàng hoàng, ngay sau đó cuộc tuyển thú lại làm cho cả Thịnh kinh sôi trào.

Tuyển tú ba năm một lần năm nay kéo dài tới cuối mùa thu, lần tuyển tú này chọn ra bốn vị Vương phi một vị Công chúa, vì thế mùa đông ở Thịnh kinh phủ đầy màu đỏ diễm lệ vì hôn sự của quý tộc, cũng là thời gian mà hoàng thân quốc thích cùng thành hôn một lần.

Cùng lúc đó, tuyển tú vừa kết thúc, Hiền Đức để truyền ngôi vị Thái tử bỏ trống hai mươi sáu năm cho nhi tử thứ ba của mình là Tiêu Triệt, lập tức cả đế đô đều có thay đổi lớn, nhưng cửa phủ vị Thái tử mới Tiêu Triệt không đón tiếp bất kỳ vị khách nào, đơn giản bởi vì trước khi chiếu thư ban xuống, có chủ tướng nhìn thấu thay đổi mà trở thành cánh tay của hấn, cũng có nhiều võ tướng sau khi chiếu chỉ ban ra liền cảm thán, nếu chiếu thư này trễ nửa tháng, chỉ sợ thủ đoạn của vị Thái tử mới này sẽ không gió yên sóng lặng như vậy.

Mặc dù Thái tử mới không có bất kỳ huyện ăn mừng khoa chương gì, nhưng chuyện làm cho cả thiên hạ chấn động chính là đại hôn của hấn và Công chúa Yên quốc.

Vốn tưởng rằng trong cuộc tuyển tú sẽ chọn ra Duệ vương phi, nhưng sự xuất hiện của Công chúa Yên Quốc lại khiến tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn, dân gian có rất nhiều bản truyền thuyết về chuyện đính ước của hai người, cái gì mà uyên ương kiếp trước, cái gì mà không đánh không quen... Tất cả chủ đề như thế làm cho hôn sự của Thái tử và Thái tử phi trở thành một giai thoại.

Tất cả những người tận mắt nhìn thấy đại hôn kia sẽ không bao giờ quên, trang sức đỏ vạn dặm, nghênh gả ngàn dặm, thậm chí Thái tử còn dùng lễ nghi cao hơn Hoàng hậu để đón tân nương của hấn, như vậy càng làm gia tăng tình cảm thề non hẹn biển giữa hai người.

Hơn nữa mọi người sẽ không quên vị Thái tử phi đến từ Yên quốc kia, phượng lâu nghênh đón thật cao, hai người đứng sóng vai, hi bảo đồ thẩm nổi bật, thật sự giống như một đôi thần tiên, mà thứ khiến cho người xem cảm thán đó chính là lễ vật mà các nước đưa tới, đầu tiên là Vương Yên quốc, lễ vật chính là năm tòa thành trì mà Yên Tàn tranh giành nhiều năm qua; tiếp theo là Hoàng đế Vu quốc, đưa tới chính là một gốc hoa Tịnh Đế Quỳnh Ngọc màu tím, tương truyền hoa này là chỉ bảo trấn điện của Thần điện Vu quốc, hai người nam nữ cùng dùng có công dụng trường sinh bất lão; cuối cùng chính là Tây Lương, lễ vật Tây Lương đưa tới không cao quý như những nước khác, chỉ là một cô cầm mà thôi, mọi người không để vào trong mắt, chỉ có Thái tử phi nhìn thấy hai mắt liền sáng lên.

Cùng ngày trong đại hôn của Thái tử, một người kiều nữ quý tộc vừa được phong làm Công chúa cũng lên xe loan đồ thẩm, đội ngũ đưa gả chừng ngàn người từ cửa Chính Dương chậm rãi lên đường đến quốc đô Đại Yên.

Cố Yên Nhiên nhìn cửa thành Thịnh kinh nguy nga sừng sững, thật giống như nhìn xuyên qua gạch xanh ngói trắng thấy được một người trên phượng lâu kia, hấn mặc hi bảo đồ thẩm, đang ôn nhu nhìn người bên cạnh, khóe miệng Cố Yên Nhiên xuất hiện một nụ cười khổ, không phải của mình, cuối cùng cũng không cường cầu được.

Trời chuyển gió bắc, cuối chân trời những đám mây như từng gợn sóng chậm chậm tới, đôi tân nhân tuyệt sắc nở nụ cười vui mừng trong tiếng nhạc, trận tuyết cuối cùng năm Hiền Đức hai mươi sáu đúng lúc này lại rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Thứ Phi Âm Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.